

Robert Ludlum - Varka Škorpiona PROLOG Ashkelon, Izrael, 2:47 ujutro Noćna kiša padala je u plahtama srebrnih noževa, tamno ne bo bilo je ispunjeno još tamnijim masama uskomešanih crnih oblaka, a valjanje mora i šibajući vjetrovi pogibeljni za dva međusobno povezana gumena čamca koji su se približavali obali. Napadačka skupina je bila mokra do kože, njihova za tamnjena lica oblivena znojem i kišom, napetih očiju koje su neprekidno žmirkale pokušavajući razabrati obrise plaže. Jedi nica se sastojala od osmorice Palestinaca iz doline Beka. i jedne žene, po rođenju strankinje, ali odane njihovoj stvari, jer to je bio sastavni dio nje same, neodvojivo od zavjeta kojeg je dala prije mnogo godina. Muerte a toda autoridad! Ona je bila žena vođe skupine. - Sad samo brzo! - viknuo je krupni muškarac sagnuvši se kraj žene. Kao i kod ostalih, i njegovo oružje je bilo čvrsto svezano uz tamnu odjeću; crna vodootporna naprtnjača na njegovim ledima sadržavala je eksploziv. - Zapamti, kad se iskrčamo, baci sidro između čamaca, to je važno. - Razumijem, mužu moj, ali radije bih išla s vama... - I ostavila nas bez sredstava za uzmak, kako bismo se mogli boriti i dalje? - pitao je on. - Električni dalekovod je manje od tri kilometra udaljen od obale; opskrbljuje Tel Aviv, i kad ga dignemo u zrak, bit će kaos. Ukrast ćemo vozilo i vraćamo se za jedan sat, ali naša oprema mora biti ovdje! - Razumijem. - Doista, ženo moja? Možeš li zamisliti kako će to biti? Dobar dio, ako ne i cijeli Tel Aviv, u mraku! I sam Ashkelon, dakako. Savršeno... a ti, moja ljubavi, baš ti si pronašla slabu točku, savršenu metu! - Ja sam samo predložila. - Njena ruka ga pogladi po obrazu. - Samo mi se vrati, ljubavi moja, jer ti si doista moja ljubav. - U to nema sumnje, moja Amaya od plamena... Sad smo dovoljno blizu... Sada! - Voda napadačke skupine dao je znak svojim ljudima s oba čamca. S oružjem u zraku, svi su se prebacili preko ruba ravno u snažni val; njihova tijela bila su pod udarom slamajućih valova dok su po mekom pijesku teturah do plaže. Na obali, vođa je jednom uključio svoju baterijsku svjetiljku, jedno kratko svjetlo koje je značilo da se čitava jedinica nalazi na neprijateljskom tlu, spremna za ubacivanje i izvršavanje svog zadatka. Njegova supruga je bacila teško sidro preko ruba, između dvaju povezanih čamaca, održavajući ih usklađene na valovima. Podigla je svoj ručni prijammik od usana; koristit će ga samo u slučaju nužde, jer su Židovi bili prepametni da ne bi nadzirali obalne frekvencije. Zatim su, odjednom, uz stravičnu izvjesnost, sve snove o slavi raznijeli divlji naleti oružane vatre uz bok skupine. To je bio masakr, vojnici su jurili pijeskom, ispaljujući rafale u trzajuća tijela Aškelonske brigade, raznoseći glave, bez milosti prema neprijatelju. Nema zarobljenika! Samo smrt! Vodina supruga u prednjem čamcu kretala se brzo unatoč užasu, unatoč šoku koji je paralizirao njen um, ali njeni hitri pokreti nisu umanjivali agoniju koja ju je obuzimala, samo su je zamaglili djelovanjem u pokušaju preživljavanja. Zabila je svoj nož s dugom oštricom u rubove i dno oba gumena čamca, zgrabila svoj vodootpomi zavežljaj s oružjem i krivotvorenim dokumentima i prebacila se preko ruba u uzburkano more. Boreći se s valovima i podvodnim strujama svom snagom, probila se pedesetak metara duž obale, prema jugu, i zatim zaplivala dijagonalno kroz valove, prema plaži. Ispružena u plitkoj vodi, dok ju je zasljepljivala silovita kiša, ispuzala je natrag na mjesto pogibelji. Tada je začula povike izraelskih vojnika; dovikivali su se na hebrejskom; svaki mišić i svako tkivo njenog tijela ukočilo se u ledenom bijesu. "Trebali smo ih zarobiti." "Zašto? Da nam poslije ubijaju djecu, kao što su ubili moja dva sina u školskom autobusu?" "Kritizirat će nas - svi su mrtvi." "I moja majka i moj otac! Prokletnici su ih upucali u vinogradu, dvoje staraca usred loze." "Nek" crknu! Hezbolah je mučio moga brata do smrti!" "Uzmi im oružje i ispali okvir... okrzni nam ruke i noge!" "Jacob ima pravo! Oni su uzvratili vatru; svi smo mogli poginuti!" "Netko od nas bi trebao otrčati natrag u bazu po pojačanje!" "Gdje su im čamci?" "Nestali, ne vide se nigdje! Bih ih je vjerojatno na desetke! Ubili smo samo one koje smo opazili!" "Požuri, Jacob! Ne smijemo davati nikakav povod prokletom liberalnom tisku!" "Čekaj! Ovaj je još živ!" "Pusti ga nek" umre. Uzmi njihovo oružje i počni pucati." Stakato rafali ispunili su noć i kišu. Zatim su vojnici pobacali oružje napadačke skupine pokraj leševa i požurili natrag kroz pješčane dine prekrivene morskom travom. Povremeno su se vidjeli nasumični bljeskovi zaklonjenih šibica i upaljača; divlji masakr je završen, počelo je čišćenje. Žena se i dalje kretala oprezno naprijed na truhu, kroz plitku vodu, a odzvanjajuća jeka pucnjave hranila je gnušanje u njoj - gnušanje i veliki gubitak. Ubili su jedinog čovjeka na zemlji kojeg je ona mogla voljeti, jedinog čovjeka kojeg se mogla posvetiti

kao sebi ravnom, jer nijedan drugi nije imao njenu snagu, njenu odlučnost. Njega više nije bilo, i više nikad neće postojati netko kao on, bogoliki pobunjenik žestokih očiju, čiji glas je mase mogao potaknuti i na suze i na smijeh. A ona je uvijek bila uz njega, vodeći ga, obožavajući ga. Njihov svijet nasilja nikad više neće vidjeti par kao što su oni bili. Čula je stenjanje, tihi krik koji se probio kroz kišu i valove. Tijelo se kotrljalo niz pješčanu kosinu prema vodi - samo ^metara ispred nje. Otpuzala je brzo do tijela i zgrabila ga; ležao je potrbuške, u pijesku. Okrenula ga je, kiša se slijevala krvlju natopljenim licem. To je bio njen suprug; veći dio njegovog vrata i glave pretvoren u masu grimizno crvenog tkiva. Snažno ga je zagrlila; otvorio je oči jednom, a zatim ih posljednji put zaklopio. Žena je kroz kišu pogledala prema pješčanim dinama, zaklonjenim plamenovima šibica i žaru upaljenih cigareta. S novcem i lažnim ispravama, ona će proći kroz mrski Izrael, ostavljajući smrt za sobom. Vratit će se u dolinu Beka i doprijeti do Vrhovnog vijeća. Točno je znala što će učiniti. Muerte a toda autoridad! Dolina Beka, Libanon, 12:17 poslijepodne Žestoko podnevno sunce pržilo je neasfaltirane puteve izbjegličkog logora, enklave raseljenih ljudi, od kojih su mnogi dotučeni do pokornosti događajima koje nisu mogli ni shvatiti ni kontrolirati. Njihov hod je bio polagan, težak, lica ukočena, a u tammim, spuštenim očima praznina koja je odavala bol blijedećih uspomena, slika koje više nikad neće biti stvarnost. Drugi su, međutim, bili prkosni, pokornost su smatrali pogrdom, prihvaćanje statusa quo nezamislivim, vrijednim prijezira. Oni su bili muqateeni, vojnici Alaha, Božji osvete. Koračali su brzo, sa svrhom, s uvijek prisutnim oružjem pričvršćenim na ramena, pokreti su im bili oštri, stalno na oprezu, a pogled njihovih očiju usredotočen i ispunjen mržnjom, Prošla su četiri dana od masakra u Ashkelonu. Žena u zelenoj kaku uniformi, zavrnutih rukava, izašla je iz svoje skromne trosobne nastambe; "kuća" bi bilo pogrešno reći. Vrata su bila prekrivena crnom tkaninom, univerzalnim znakom smrti; prolaznici bi je pogledavali i podizali oči k nebu, mrmljajući molitve za preminulog; povremeno, začuo bi se jauk, moleći Alaha da osveti strašnu smrt. Jer ovo je bio dom vode Aškelonske brigade, a žena što je koračala prašnjavim putem bila je njegova supruga. Ali više od žene, više od supruge, ona je bila jedna od velikih muqateena ove proturječne doline i / pokornosti i pobune, ona i njen muž bili su simboli nade za gotovo izgublenu stvar. Dok je prolazila užarenom ulicom pokraj nenatkrivene tržnice, gomila se razdvajala pred njom, mnogi su je nježno dodirivali, s obožavanjem, mrmljajući neprekidne molitve, dok nisu svi, kao jedan, počeli ponavljati: "Baj, Baj, Baj... Bajr Žena se nije ni na koga osvrtna; žurila je prema drvenoj zgradi za sastanke, nekoj vrsti barake, na kraju ulice. Unutra su je čekali vode Vrhovnog vijeća doline Beka. Ušla je unutra; stražar je zatvorio vrata i ona se suočila s devetoricom muškaraca posjedanih duž dugačkog stola. Pozdravi su bili kratki, uz dostojanstveno žalovanje. S mjesta u sredini, progovorio je predsjednik odbora, jedan stariji Arapin. - Tvoja poruka je stigla do nas. Kazati da nas je njen sadržaj začudio, bilo bi teško potcjenjivanje. - Kao što je teško potcijeniti smrt - rekao je sredovječni muškarac u jednoj od brojnih različitih odora muqateena - jer to je ono što dobivaš, nadam se da to znaš. - Ako je tako, još brže ću se pridružiti svome suprugu, zar ne? - Nije mi bilo poznato da si prihvatila našu vjeru - rekao je drugi. - Jesam li ili nisam, nije važno. Tražim samo da me novčano podržite. - Bez sumnje - složio se treći. - Bila si značajna snaga, a zajedno s mužem, počivao u Alahovom vrtu, čak izuzetna. Ipak, nalazim poteškoće... - Ja, i onih nekoliko koje ja izaberem, djelovat ćemo sami, isključivo iz osвете za Ashkelon. Bit ćemo odvojeno krilo odgovorno samo sebi i nikome drugom. Rješava li to vaše "poteškoće"? - Ako tako možeš - odvratio je drugi voda. - Već sam dokazala da mogu. Trebam li vas podsjetiti? - Ne, nije nužno - rekao je predsjedavajući. - U brojnim prilikama, ti si naše neprijatelje navela na istragu u tak-; vom smjeru da je više bratskih vlada bilo kažnjeno za događaje o kojima ništa nisu znali. | | - Ako je nužno, ja ću nastaviti tu praksu. Mi - vi - imate neprijatelje i izdajice posvuda, čak i među vašim "bratskim"vladama. - Vlast se svugdje kvvari. - Ti nikome ne vjeruješ, zar ne? - pitao je sredovječni Arapin. - Odbijam takvu raspravu. Udala sam se za jednog od vas, za čitav život. Dala sam vam njegov život. - Ispričavam se. - I trebaš. Odgovor, molim? - Dobit ćeš sve što ti bude potrebno - rekao je predsjednik Vijeća. - Povezi se s Bahreinom, kao i ranije. - Hvala vam. ~ - Napokon, kad stigneš u Sjedinjene Države, djelovat ćeš kroz drugu mrežu. Oni će te

promatrati, iskušavati, i kad se uvjere da si zaista tajno oružje vlastite proizvodnje i nikakva prijetnja za njih, pristupit će ti i postat ćeš jedna od njih. - Tko su oni? - U najdubljim tajnim kanalima, poznati su kao Škorpije - Škorpioni, točnije. -k|| ||&L>| <. UH 10 1 "%4 Suton. Oštećena šalupa, jarbola uništenog udarom munje i jedara iskrzanih vjetrovima otvorenog mora, doplovila je do male tihe plaže jednog privatnog otoka u Malim Antilima. Za protekla tri dana, prije nego što će se mrtvački mir spustiti na njih, ovaj dio Kariba pretrpio je ne samo uragan snage zloglasnog Huga nego, šesnaest sati kasnije, i tropsku oluju čije su munje i potresna grmljavina zapalile više tisuća palmi i ponukale sto tisuća stanovnika otočnog lanca da od svojih bogova zatraže spas. Velika kuća na ovom otoku, međutim, preživjela je obje katastrofe. Od kamena okovanog željezom, i čelika, bila je ugrađena u poveliki brežuljak koji se uzdizao na sjevernoj strani. Neprobojna, neuništiva, prava tvrđava. Bilo je čudo što je gotovo uništena šalupa uspjela opstati i stići do krivudave stjenovite uvale i male plaže; ali neko je zlokobno čudo, bez blagoslova njenog Boga, natjeralo visoku crnu sluškinju u bijeloj odori da pojuri niz kamene stube do samog ruba i ispali iz pištolja četiri pucnja u zrak. - Ganja! - viknula je. - Nema smrdljiva ganja ovdje! Ti ideš dalje! Usamljeni lik koji je klečao na palubi brodice bila je žena srednjih tridesetih. Njene crte su bile oštre, duga kosa metlasta i zamršena, kratke hlače i majica izmrcvareni nevremenom kojem su bile izložene... a njene oči zagonetno hladne dok je polagala snažnu pušku na ogradu palube i ciljala kroz teleskopski nišan; povukla je okidač. Zvučni hitac naruši mirnoću otočke uvale, odbijajući se od stijena i brijege u pozadini. Istovremeno, sluškinja u odori padne licem nadolje u lagano uzgibano more. 11 - Ovdje se puca, paljba! - mladić, sedam naestogodišnjak, gol do pojasa i viši od metar i osamdeset, izletio je iz donje kabine. Bio je dobro građen i zgodan, pravilno isklesanih, čak klasično rimskih crta lica. - Što se događa? Što si napra - Ništa više nego što je bilo potrebno - rekla je žena mirno. - Molim te, otiđi na pramac i iskoči kad vidiš pijesak; još je dovoljno svjetla. Onda ćeš nas dovući na obalu. Nije se pomaknuo, nije je poslušao; zurio je u mrtvi lik u bijelom, tamo na plaži, nervozno trljajući ruke o svoje do koljena odrezane traperice. - Bože moj, pa ona je samo sluškinja! - zavapio je; njegov engleski imao je prizvuk materinjeg talijanskog. - Ti si čudovište! - Uvijek, dijete moje. U krevetu, jesam U? I, jesam li bila onda kad sam ubila onu trojicu koji su ti vezali ruke, nabacili ti uže oko vrata i spremali se da te bace preko mola i objese zbog ubojstva suprema na vašem doku? - Nisam ga ubio. To sam ti rekao sto puta! - Oni misle da jesi i to je dovoljno. - Ja sam htio otići na policiju. Ti mi nisi dala! - Ludo dijete. Misliš li da bi ikada stigao do sudnice? Nikada. Upucali bi te na ulici, raznijeli bi te kao komad smeća, jer supremo je koristio radnicima na doku, svojim kradama i korupcijom. - Svadao sam se s njim, ništa više! Otišao sam i pio vino. - Oh, dakako, dosta vina, i to sam. Kad su te našli, u uličici, bio si izvan sebe dok nisi shvatio da ti je uže oko vrata, a noge na rubu mola... A koliko sam te tjedana sakrivala, jurila s jednog mjesta na drugo dok te lučki ološ progonio, pod prisegom da te ubiju čim te spaze? - Nikad nisam shvaćao zašto si tako dobra prema meni. - Imala sam svoje razloge... imam ih i dalje. - Bog mi je svjedok, Cabi - rekao je mladić, i dalje zureći u bijelo obučeni leš na plaži. - Dugujem ti život, ali nikad... nikad nisam očekivao nešto ovakvo! - Bi li se radije vratio u Italiju, u Portici, tvojoj obitelji, u sigurnu smrt? 12 - Ne, ne, naravno, signora Cabrini. - Onda, dobrodošao u naš svijet, moja draga igračko - reče žena, smješkajući se. - I, vjeruj mi, htjet ćeš sve što ti odlučim dati. Ti si savršen; ne mogu ti reći koliko si savršen... Skači, moj očaravajući Nico... Sad! Mladić uradi kako mu je rečeno. Deuxieme Bureau, Pariz - To je ona - rekao je čovjek za pisaćim stolom, u zamračenom uredu. Na desnom zidu bila je projicirana detaljna karta Kariba, točnije Malih Antila, a plava točka žmirkala je na otoku Saba. - Doplovila je kroz prolaz Anegada, možemo pretpostaviti, između Dog Islanda i Virgin Gorde - jedino tako je mogla preživjeti nevrijeme. Ako je preživjela. - Možda i nije - rekao je pomoćnik, koji je sjedio ispred stola i zurio u kartu. - To bi nam sasvim sigurno olakšalo život. - Dakako. - Šef Deuxiemea zapali cigaretu. - Ali, prije nego što opozovem lov na vučicu koja je preživjela najgore u Bejrutu i dolini Beka, želim nepobitne dokaze. - Poznajem te vode - reče drugi muškarac, koji je stajao na lijevo od stola. - Bio sam raspoređen na Martinique u vrijeme sovjetsko-kubanske prijetnje, i mogu reći, tamo vjetrovi znaju biti opaki. Po

takvom moru, rekao bih da ona nije preživjela, ne s onime na Čemu je plovila. - Moja je osnovna pretpostavka da je preživjela. - Šef Deuxiemea je govorio oštro. - Ne mogu dopustiti pogađanja. Poznajem te vode samo preko karata, ali vidim na stotine prirodnih zaklona i malih luka u koje je mogla ući. Proučavao sam ih. - Nije baš tako, Henri. Na tim otocima, vjetrovi u jednom trenutku pusu u jednom smjeru, a u sljedećem suprotno. Da takve uvale postoje, bile bi označene, naseljene. Ja ih poznajem; proučavanje na karti je tek vježba na daljinu, nije isto 13 što i obilazak u potrazi za sovjetskim podmornicama. Kažem ti, ona nije preživjela. - Nadam se da si u pravu, Ardisonne. Ovome svijetu nije potrebna Amaya Bajaratt. Central Intelligence Agency, Langleyl Virginia U podzemnom komunikacijskom kompleksu CIA-e, jedna zaključana soba bijelih zidova bila je rezervirana za jedinicu od dvanaest analitičara, devet muškaraca i tri žene koji su neprekidno radili u smjenama po četvoro. Tu su bili višejezični stručnjaci za međunarodni radio-promet, uključujući i dvojicu od najiskusnijih kriptografa Agencije, i svi su imali zapovjed da ne raspravljaju o svojim poslovima ni s kime, uključujući i bračne drugove. Muškarac četrdesetih godina, u kratkim rukavima, odgurnuo je svoju podstavljenu rotirajuću stolicu i pogledao svoje kolege iz ponoćne smjene, ženu i još dva muškarca; bila su gotovo četiri sata u jutro, i polovica smjene već odradena. - Možda imam nešto - rekao je, nikome posebno. - Što? - pitala je žena. - Ovo je dosadna noć. - Razbudi nas, Ron - reče njemu najbliži muškarac. - Radio Bagdad me uspavljuje svojim lupetanjem. - Probaj Bahrein, ne Bagdad - rekao je Ron, podigavši ispis koji je njegovo računalo izbacilo u žičanu mrežu. - Što ima kod bogataša? - Treći muškarac podigne pogled sa svoje elektronske konzole. - Baš to, bogatstvo. Naš izvor u Manami pustio je glas o pola milijuna dolara prebačenih na šifrirani račun u Zurich namijenjen za... - Pola milijuna? - prekine ga drugi muškarac. - Za njih je to čisto govno! - Nisam vam rekao odredište i metodu prijenosa. Iz Banke Abu Dhabija u cirišku Credit Suisse... - To je putanja doline Beka. - reče žena, odmah shvaćajući. - Odredište? 14 - Karibi, točna lokacija nepoznata. \ - Pronadi je! - Za sada, nemoguće. - Zašto? - pitao je treći muškarac. - Ne može biti potvrđeno? - Već je potvrđeno, na najgori mogući način. Naš izvor je ubijen sat nakon što je stupio u vezu s našim čovjekom u veleposlanstvu, službenikom protokola koji je hitno povučen. - Beka - reče žena tiho. - Karibi. Bajaratt. - Faksirat ću to P"Rvanu Trebamo njegov mozak. - Ako je danas pola milijuna - reče treći muškarac, - sutra može biti pet, jednom kad se put pokaže upotrebljivim, - Poznavala sam naš izvor u Bahreinu - s tugom reče žena. - Bio je dobar tip s krasnom ženom i djecom - prokletstvo. Bajaratt! MI-6, London - Naš terenac u Dominiki bio je na sjeveru i potvrđuje obavijest koju su nam poslali Francuzi. - Šef britanske kontraobavještajne službe približio se kvadratnom stolu u središtu dvorane za sastanke. Površinu stola prekrivala je velika, debela knjiga, jedna od stotine takvih na policama, koje su sadržavale razradene karte pojedinih područja svijeta. Zlatnim slovima na crnom omotu knjige na stolu pisalo je: Karibi - istočni i zapadni. Antili. Britanski i Američki Djevičanski Otoci. - Nadite mjesto po imenu prolaz Anegada, hoćete li, molim vas? - zatražio je od svog suradnika. ~ Dakako. - Drugi muškarac u dvorani brzo se pokrenuo opazivši nezadovoljstvo svog pretpostavljenog; ne zbog situacije, već zbog njegove vlastite ukočene desne ruke koja ga nije mogla poslušati. Suradnik je prelistavao teške platnene stranice do tražene karte. - Evo ga... Bože moj, u onakvoj oluji nitko ne bi mogao stići tako daleko, u plovilu te veličine. - Možda nije uspjela. - Uspjela, što? 15 - Stići tamo gdje je namjeravala, ma gdje to bilo. - Iz Basse-Terre do Anegade za ta tri dana? Ne bih rekao. Morala je na otvorenom moru provesti više od polovice vremena da bi stigla do tamo tako brzo. - Zato sam vas i pozvao. Vi prilično dobro poznajete to područje, zar ne? Bili ste tamo na službi. - Ako uopće postoji stručnjak, ja, pretpostavljam, ispunjavam zahtjeve. Bio sam šestaš-kontrolor devet godina, s bazom na Tortoli i letjeo sam uzduž i poprijeko tog prokletog mjesta - zapravo, prilično ugodan posao. I dalje sam u vezi sa starim društvom; svi su oni bili uvjereni da sam prilično dobro situirani bjegunac sa sklonošću za letenje od otoka do otoka. - Da, proučio sam vaš dosije. Obavili ste izuzetan posao. - Hladni rat mi je išao na ruku, a bio sam i četrnaest godina mladi - iako ni tada nisam bio mladić. Sada ni za što ne bih sjeo za upravljač dvomotorca nad tim vodama. - Da, shvaćam - rekao je šef, sagnuvši se nad kartom. - Dakle, po vašem stručnom mišljenju, ona nije mogla preživjeti. - Nije mogla je previše konačno. Recimo, malo je

vjeovatno, vrlo blizu nemogućem. - To misli i vaš adekvat u Deuxieme. - ^Ardisonne? - Poznajete ga? - Kodno ime Richelieu. Da, naravno. Dobar je, ako mene pitate. Djelovao je s Martiniquea. - Prekaljen. I, uvjeren da je ona potonula. - U ovom slučaju, njegovo mišljenje će vjerojatno biti potvrđeno. Ali, ako smijem, budući da ste od mene zatražili sve što mogu ponuditi, mogu li postaviti nekoliko pitanja? - Samo izvolite, časnice Cooke. - Ta Bajaratt je očito nelca vrsta legende u dolini Beka, ali ja sam pretraživao dokumentaciju nekoliko proteklih godina i ne sjećam se da sam to ime ikada vidio. Kako to? - Jer to nije njeno pravo ime, ne Bajaratt - upadne šef 16 Mj-6. - To je ime koje je sama sebi dala prije dosta godina, ime koje, kako ona misli, čuva njene tajne, jer vjeruje da nitko nema nikakvu zamisao otkuda to ime ili tko je ona u stvari. Pod pretpostavkom da bismo se mogli ubaciti, i predviđajući da bi ona mogla biti uključena u krupnije stvari, zadržali smo te podatke u našim tajnim dosijeima. - Oh, da, da, shvaćam. Ako znamo lažno ime i njegovo porijeklo, što znači pravo ime, možemo slijediti zalede, izgraditi ličnost, čak i obrazac predvidljivosti. Ali tko je točno ona, što je ona? - Jedna od najsposobnijih terorista uopće. - Arapkinja? - Ne. - Izraelka? - Ne, i takvu pretpostavku ne bih previše široko razmatrao. - Besmislica. Mossad ima široki raspon aktivnosti... Ali, molim vas, biste li odgovorili na moje pitanje. Sjetite se, ja sam veći dio svoje službe proveo na drugoj strani svijeta. Zašto je ta žena tako osobito važna? - Ona je na prodaju. - Ona je, što...? - Ona ide tamo gdje je nemir, pobuna, ustaništvo, i prodaje svoje umijeće najjačem kupcu - sa značajnim rezultatima, dodao bih. - Oprostite mi, ali to zvuči glupo. Usamljena žena ušeta usred pobunjeničkih previranja i prodaje savjete? Što radi, javlja se na novinske oglase? - Ne treba, Geoff - odgovori šef MI-6, vraćajući se do stola za sastankeTsjećmTpomalo ljutilo dok je lijevom rukom privlačio stolicu, - Kad se radi o destabilizaciji, ona je stručnjak. Poznaje slabosti i snagu svih sukobljenih strana, zna njihove vode i kako do njih doći. Nema trajnih savezništava, moralnih ili političkih. Njena profesija je smrt. To je vrlo jednostavno. - Uopće mi se ne čini tako jednostavno. - Rezultat jest, ali početak nije, dakako, njena prošlost Prodate nije... Sjednite, Geoffrey, ispričat ću vam kratku priču, onako kako smo je mi sklopili. - Šef otvori veliku otmotnicu pred sobom i izvadi tri fotografije žene u pokretu, tri povećane fotografije snimljene skrivenom kamerom. Lice je na svakom, međutim, bilo jasno u fokusu, pri jakom suncu. - Ovo je Amaya Bajaratt. - To su tri različite osobe! - uzviknuo je Geoffrev Cooke. - Koja je ona? - šef postavi pitanje - Ili su sve tri ona? - Shvaćam što želite reći... - reče kontraobavještajac oklijevajući. - Kosa je kod svake drugačija - plava, crna i rekao bih, svijetlo smeđa; kratka, duga i srednje duljine - ali crte lica su različite... iako, ne značajno. Ipak, one jesu različite. - Plastika boje mesa? Vosak? Kontrola facijalnih mišića? Sve je lako izvedivo. - Spektrografi bi to pokazali, mislim. Barem, što se tiče aditiva, plastike i voska. - Trebali bi, ali ne pokazuju. Naši stručnjaci kažu da postoje kemijski spojevi koji mogu zavarati fotoelektrične skenere, a čak i lom jakog svjetla može učiniti isto - Sto, naravno, znači da oni ne znaju, i ne žele riskirati sa suočenjem na sudu. - U redu - reče Cooke. - Ona je vjerojatno jedna ili sve ove tri žene, ali kako do vruga možemo biti sigurni? - Pouzdanost, pretpostavljam. - Pouzdanost? - Platili smo, mi i Francuzi, popriličnu svotu za te fotografije; svaka pojedina je od tajnih izvora koje smo godinama koristili. Nitko od njih ne bi želio prekinuti značajni dotok novca dajući nam krivotvorinu. Svaki vjeruje da je na filmu uhvatio Bajaratt. - Ali kamo je krenula? Od Basse-Terre do Anegade, ako se radi o Anegadi, ima više od dvije stotine kilometara - i to za vrijeme nekoliko divljih oluja. I zašto prolaz Anegada? - Jer je šalupa uočena pokraj obale Marigota - nije uspjela stići do obale zbog stijenja, a malu luku je oluja raznosila u komadiće. 18 - Tko ju je uočio? - Ribari koji opskrbljuju hotele na Anguilli. To je potvrdio i naš čovjek u Dominiki. - Opazivši Cookeovo čuđenje, šef nastavi. - Naš čovjek je odletio na Basse-Terre, slijedeći smjernice iz Pariza, i uvjerio se da je žena godina približnih Bajaratt na ovim slikama, unajmila brod zajedno s visokim, mišićavim mladićem. Vrlo mladim. To odgovara obavijesti iz Pariza po kojoj je žena približno njenih godina i izgleda vjerojatno koristeći lažnu putovnicu - odletjela iz Marseillea u društvu takvog mladića na otok Guadeloupe, dva otoka, točnije, kao što dobro znate, Grande- i Basse-Terre. - Kako je marsejska carina povezala dečka i ženu? - On nije znao francuski; ona je rekla daje to njen

daleki rođak iz Latvije, prepušten njenoj brizi nakon smrti njegovih roditelja. - Prokleta nevjerojatno. - Ali savršeno prihvatljivo za naše prijatelje preko Kanala. Oni zanemaruju sve što je sjeverno od Rhone. - Zašto bi ona putovala s jednim tinejdžerom? - To ćete vi meni reći. Nemam ni najbljeđu zamisao. - I da ponovim, kamo je krenula? - Još veća zagonetka. Očito, ona je iskusni mornar. Znala je dovoljno da bi stigla do obale prije nego što je oluja udarila, tim više što šalupa ima radio, a upozorenja su emitirana u cijelom području na četiri jezika. - Osim ako nije imala sastanak na kojeg se mora stići na vrijeme. - Naravno, to je jedini prihvatljiv odgovor, ali što s njenom i previše vjerojatnom smrću? - Opet, malo vjerojatno - složio se nekadašnji MI-6 kontrolor. - Osim ako postoje okolnosti o kojima mi ništa ne znamo, .. Nastavite; očito, nešto ste zaključili. - Nešto, ne mnogo, bojim se. Na pretpostavci da se terorist rijetko kada rada, nego se takvim postaje kroz događaje, i na temelju izvještaja da se nju, iako višejezičnu, moglo čuti kako govori i jezikom kojeg je bilo skoro nemoguće razumjeti... 19 - Za većinu Evropljana, taj jezik bi bio baskijski - tiho je upao Cooke. - Točno. Poslali smo jedinicu u velikoj tajnosti, u provincije Vizcaya i Alva da pokušaju nešto iskopati. Naišli su na priču o posebno gadnom incidentu koji se dogodio prije određenog broja godina, u malom pobunjeničkom selu u zapadnim Pirinejima. Stvar od onakve vrste kakve su zabilježene u gorskim legendama i prenošene generacijama. - Nešto kao My Lai ili Babi Yar? - upita Cooke. - Potpuni pokolj? - Gore, ako može biti. U napadu na pobunjenike, sve odraslo stanovništvo sela pogubio je jedan lutajući odred smrti - odrasli su bili od dvanaest godina na više. Mladu djecu su prisilili da to gledaju i ostavili ih da umru u planinama. - Ta Bajaratt je jedno od te djece? - Da objasnim. Baski koji u tim planinama žive vrlo su izolirani. Njihov običaj je da zakapaju seoske ljetopise između najsjevernijih čempresa u njihovom području; a našoj jedinici je bio pridružen i jedan antropolog, stručnjak za pirinejske gorštace - on je te bilješke pronašao. Posljednjih nekoliko stranica napisalo je mlado žensko dijete, opisala je sav užas, uključujući i odsijecanje glava roditelja, pred njenim očima, bajonetima koje su njihovi krvnici oštrili na kamenju dok su njen otac i njena majka morali gledati. - Kako užasno! - I to dijete je Bajaratt? - Potpisala se kao Amaya el Baj... Yovamanaree, što je na baskijskom najbliže španjolskom "jovena mujer", mlada žena. Slijedila je jedna jedina rečenica na savršenom španjolskom. "Muerte a toda autorica" - ^Smrt svakoj vlasti - preveo je Cooke. - To je sve? - Ne, još dvije stvari. Dodala je završnu bilješku i, podsjećam, to je napisalo dijete od deset godina. "Shirharra Baj." - Do vraga, što je to? - U grubo, mlada žena uskoro spremna za začecje, ali koja nikad neće donijeti dijete na ovaj svijet. ^ - Vrlo sablasno, ali prilično razumljivo, rekao bih. - Planinske legende govore o djetetu-ženi koja je izvela .20 ostalu djecu iz sela preko brda, izbjegavajući na stotine ophodnji, koja je čak i ubijala vojnike njihovim vlastitom bajonetima, namamivši ih u zamke potpuno sama. - Djevojčica od deset godina... nevjerojatno! - namršti se Geoffrey Cooke. - Rekli ste da postoje dvije stvari. Što je drugo? - Posljednji trag koji nam je potvrdio njen identitet. Među zakopanim bilješkama bile su obiteljske povijesti - neke izoliranije grane Baske žive u strahu od miješanja među rođacima, zato šalju u svijet toliko mladih muškaraca i žena. Uglavnom, postojala je obitelj TAquirre, prvo dijete žensko, kršteno Amaya," uobičajeno ime. Prezime Aquirre je bilo izgrebano - bijesno, kao da ga je izbrisalo gnjevno dijete, a zamijenilo ga je ime Bajaratt. - Nebesa, a zašto? Jeste li ikada saznali? - Jesmo, i to je bio gadan posao. Da preskočim zbrkanije dijelove, ukratko, naši momci su gadno pritisli kolege u Madridu, otišavši tako daleko da im zaprijetu našim potpunim povlačenjem kad nas budu najviše trebali, ako ne otvore određene zapečaćene podatke o napadima na Baske. Upotrijebili ste riječ sablasno; i ne znate koliko je prikladna. Pronašli smo ime Bajaratt, narednik - majka Španjolka, otac pogranični Francuz, sudeći po imenu - koji je sudjelovao u divljačkom i zataškanom napadu na to planinsko selo. Ukratko, to je bio vojnik koji je majci Amaye Aquirre odsjekao glavu. Ona je uzela to ime zbog užasa kojeg je za nju predstavljalo, dakako ne u počast, već za određenu svrhu - ona ne želi zaboraviti ni za tren, dok bude živa. Postat će jednako gnusan ubojica kao i čovjek kojeg je gledala kako zabija bajonet u vrat njene majke. - Izopačeno do kraja - reče Cooke, jedva čujno - ali tako razumljivo. Dijete preuzima lik monstruma, maštajući o osveti kroz identifikaciju. Slično je štokholmskom sindromu, kad se ratni zarobljenici u brutalnim situacijama poistovjećuju sa

svojim tamničarima. Kako je to tek kod djeteta... Tako, Amaya Aquirre je Amaya Bajaratt. Ipak, iako je svoje pravo prezime zanijekala, nije odala ni ime Bajaratt. 21 - Daveli smo psihijatra, stručnjaka za mentalne smetnje djece - dodao je šef MI-6. - Rekao nam je da je žensko dijete od deset godina ponešto naprednije od muškog parnjaka - a kako ja imam brojnu unučad, moram se nevoljko složiti. On je rekao da bi desetogodišnja djevojčica koja je prošla takav ultimativni stres i patnju, mogla pokazivati tendenciju da razotkrije samo dio sebe, ne cjelinu. - Nisam siguran da shvaćam. - On je to ovako objasnio, testosteronski sindrom, tako je on to nazvao. Muško dijete u takvim okolnostima, lako moguće, napisalo bi "Smrt svakoj vlasti" i potpisalo se punim imenom, kao znak osvete koji svi trebaju vidjeti, dok bi se mlado žensko moglo ponašati drugačije, zadržavajući cjelinu informacije, jer ona mora razmišljati unaprijed, o pravoj osveti. Ona mora nadmudriti, a ne nadjačati svoje neprijatelje... Ipak, ne može drugačije nego da uloži i dio sebe. - To, čini mi se, ima smisla - reče Cooke, potvrdno kimajući. - AH Bože moj - bilješke zakopane u zemlju, čempresi i mračni obredi identifikacije kroz krvoproliće... masovne egzekucije, dekapitiranje bajonetima i desetogodišnje dijete koje kroz to sve prolazi! Kriste, imate posla s potpunim, opsjednutim psihopatom! Ona samo želi vidjeti glave, odsječene od tijela i zakotrljane na zemlju, kao što se dogodilo njenim roditeljima. - Smrt svakoj vlasti - reče šef MI-6. - Glave vlasti - posvuda. - Da, shvatio sam rečenicu... - Bojim se da ne možete shvatiti težinu njenog značenja. - Molim? - Posljednjih nekoliko godina, Bajaratt je živjela u dolini Beka s vođom jedne naročito nasilne palestinske frakcije sa čijom se stvari potpuno poistovjetila. Izgleda, ona i njen ljubavnik vjenčali su se negdje prošlog proljeća u nekoj od onih šumskih svečanosti. On je ubijen prije devet tjedana u napadu na plaže Ashkelona, južno od Tel Aviva. - Oh, da, sjećam se, čitao sam o tome - reče Cooke. - Pobijeni svi do jednog, nije bilo zarobljenih. 22 - Sjećate li se izjave koju su diljem svijeta objavili preostali članovi frakcije, točnije, njen novi vođa? - Nešto o oružju, rekao bih. - Upravo tako. Izjava je posebno istakla da je izraelsko oružje koje je pobilo "osvetničke borce za slobodu" proizvedeno u Americi, Engleskoj i Francuskoj i da ljudi kojima je zemlja ukradena nikad neće zaboraviti ili oprostiti zvijerima koje to oružje daju. - To smeće slušamo stalno. Pa što? - Pa je Amaya Bajaratt, dodavši "nom de guerre" Neopraštajuća, prenijela poruku Vrhovnom vijeću u dolini Beka; pokupili su je tvoji prijatelji ili bivši prijatelji iz Mossada, hvala Bogu. Ona i njeni drugovi posvetili su svoje živote skidanju "glava četiriju velikih zvijeril. Ona sama bit će "lučonoša koja će poslati znak". - Kakav znak? - Koliko je Mossad uspio shvatiti, znak da udare njeni sakriveni ubojice u Londonu, Parizu i Jeruzalemu. Izraelci vjeruju da je to sadržano u dijelu poruke koja kaže "Kad najzvjerskija od tih zvijeri padne, preko velikog mora, i ostali moraju brzo slijediti. - Najzvjerskija...? Preko...? Dobri Bože, Amerika? - Da, časnice Cooke, Amaya Bajaratt je na putu da ubije predsjednika Sjedinjenih Država. To će biti njen znak. - To je pretjerano! - Bilješke o njoj govore drugačije. Profesionalno, ona gotovo da i nije promašila. Ona je patološki genij, a ovo su njena završna ubojstva, njena osveta svoj "brutalnoj" vlasti, sad još i s dodatnom veličinom duboko osobnog motiva - smrti njenog muža. Nju se mora zaustaviti, Geoffrev. Zbog toga Foreign Office, uz punu suglasnost ove organizacije, odlučuje vratiti vas odmah na vašu nekadašnju službu, na Karibima. Po vašim vlastitim riječima, nitko nema više iskustva. - Moj Bože, vi razgovarate sa šezdesetčetvorogodišnjim čovjekom koji je pred mirovinom! - Još uvijek imate kontakte na otocima. Ako su promijenjeni, osigurat ćemo vam pristup. Iskreno, mi vjerujemo da 23 vi možete brže napredovati nego itko drugi. Moramo je pronaći i maknuti. - Je li vam palo na pamet, stari duže, da bi ona, čak i kad bih ja danas krenuo, do mog dolaska mogla već odletjeti bog te pita kamo? Oprostite, ali riječ glupavo ponovno mi pada na pamet. - Što se tiče njenog "odlijetanja"- reče šef, lagano se smješkajući - mi, a ni Francuzi, ne vjerujemo da će ona sad bilo kamo ići, nekoliko dana, možda tjedan, čak i dva. - Vaša kristalna kugla vam je to rekla? - Ne, naš zajednički osjećaj. Veličina njenog zadatka, kako ga ona zamišlja, zahtijevat će poprilične pripreme, uključujući ljudska, novčana i tehnička sredstva, čak i zrakoplovstvo. Ona je možda psihopat, ali nije budala; u svoj pohod neće krenuti sa samog tla Sjedinjenih Država. - Dakle, nigdje bolje nego tik do neposrednog nadzora federalnih vlasti - reče Cooke nevoljko - I dovoljno blizu da ima pristup

prekomorskim bankama i lokalnom osoblju. - Tako smo mi to shvatili - složio se šef MI-6. - Zašto je poslala onakvu poruku Vijeću u dolinu Beka, pitam se? - Njen "sumrak bogova", možda. Ona za svoje ubijanje želi slavu. To je psihološki razumljivo. - No, dakle, ponudili ste mi zadatak kojem je prilično teško odoljeti, zar ne? - Nastojao sam. - Proveli me kroz sve potrebne stupnjeve, zar ne? Od udaljene zagonetke sa stravičnim, a opet i fascinantnim dosijeom, do neposredne krize. Pritisak na pravo dugme. - Postoji li drugi načina? - Ne, ako si profi, a vi ne biste sjedili u toj stolici, da to niste. Cooke ustane, oči u oči sa svojim pretpostavljenim. A sad, kad ste spremni prihvatiti moj pristanak, htio bih dati prijedlog. - Samo izvolite, stari druže. - Prije nekoliko minuta, nisam bio potpuno iskren. Rekao sam, i dalje sam u vezi sa starim društvom, u smislu dmš 24 tvenih veza. Uglavnom, to i jest istina, ali ne potpuno. U stvari dobar dio svog godišnjeg odmora proveo sam na tim otocim" a - vuku te natrag, znate. I, naravno - nastavio je - sastanu se nekadašnji kolege i novi poznanici sa sličnim zaledem, i prisjećaju se. - Oh, posve prirodno. - No, da, prije dvije godine, upoznao sam jednog Amerikanca koji zna o tim otocima više nego što ću ja ikada znati. On iznajmljuje svoje dvije jahte po raznim marinama od Charlotte Amalie do Antigie. Poznaje svaku luku, svaki zaljev i uvalu duž otočnog lanca; i mora ih poznavati. - To su dobre preporuke, Geoffrev, ali ne baš od one vrste koju... - Molim vas - prekine ga Cooke, - Nisam završio. Da vas preduhitrim - on je umirovljeni službenik američke Mornaričke obavještajne. Relativno je mlad, srednjih četrdesetih, rekao bih, i zapravo ne znam zašto je napustio službu, ali kako sam shvatio, okolnosti nisu bile naročito ugodne. No, on bi mogao biti doprinos ovom zadatku. Šef MI-6 se nagnuo preko pisaćeg stola, desna ukočena ruka mu je zaostala za lijevom. - Njegovo ime je Tyrell Nathaniel Hawthorne Treći. Sin profesora američke književnosti na oregonskom sveučilištu, a okolnosti njegovog razlaska s Mornaričkom obavještajnom bile su vrlo neugodne, dakako. I, da, on bi mogao predstavljati ogroman doprinos, ali nitko u vašingtonskim obavještajnim krugovima nije ga uspio pridobiti. Pokušali su svim silama dajući mu dosta materijala u nadi da će promijeniti mišljenje; nisu ga ni pomaknuli. On vrlo malo drži do takvih ljudi, vjerujući da oni ne prave razliku između istine i laži. Svima je rekao nek" se nose do vraga! - Bože! - uzvikne Geoffrev Cooke. - Znali ste za moj odmor, znali ste cijelo vrijeme. Čak ste znali i da ću ga sresti. - Ugodno trodnevno jedrenje Karibima, zajedno s vašim prijateljem, Ardissonom, kodno ime Richelieu. - Nitkove. ~ No, no, časnice Cooke, kako možete tako? Slučajno, bivši kapetan korvete Hawthorne je na putu za marinu na oto 25 ku British Gorda, gdje će, slutim, imati problema s pomoćnim motorom. Vaš zrakoplov kreće za Anguillu u pet sati, dovolj no je vremena da se spremite. Od tamo, vi i vaš prijatelj Ar disson uzet ćete mali privatni zrakoplov do Virgin Gorde - Šef MI-6, specijalna služba, baci blistav osmijeh. - To će biti - sjajan susret. Ministarstvo vanjskih poslova, Washington, D.C. Oko stola u dvorani za sastanke, sjedili su državni tajnik i mi nistar obrane, ravnatelj CIA i FBI-a, šefovi Vojne i Morna ričke obavještajne službe, i načelnik Združenog stožera. Uz svakoga, na lijevo, bili su odabrani pomoćnici, provjereni pot činjeni visokog ranga. Državni tajnik je predsjedavao skupu. Govorio je. - Svi ste dobili istu informaciju kao i ja, pa možemo uštedjeti na opširnom uvodu. Bit će među vama onih koji će misliti da pretjerujemo i priznajem, do ovog jutra, i ja bih bio među takvima. Usamljena teroristkinja opsjednuta ubojstvom Predsjednika, i na taj način, pokretanjem ubojstava političkih vođa Velike Britanije, Francuske i Izraela, je prilično pretjera na priča. Međutim, jutros u šest sati primio sam poziv od šefa CIA, i zatim opet u jedanaest, i ja sam promijenio mišljenje. Hoćete H, molim vas, pojasniti, gospodine^illete? - Potrudit ću se, gospodine tajnice - rekao je krupni ravnatelj CIA. - Naš izvor u Bahreinu koji je pratio novčane transakcije iz doline Beka, ubijen je sat vremena nakon što je obavijestio našeg tajnog suradnika da je pola milijuna dolara prebačeno u cirišku banku Credit Suisse. Iznos nije bio na ročit, ali kad je naš suradnik u Zurichu pokušao doprijeti do svog izvora u banci - neproknjiženog i dobro plaćenog - nije nikamo dospio. Kad je kasnije ponovno pokušao - ano nimno, dakako, više kao stari prijatelj - rečeno mu je da je taj čovjek otputovao u London, poslom. Još kasnije, naš su radnik se vratio u svoj stan, gdje ga je zatekla poruka na tele fonskom automatu. Poruka od njegovog izvora, koji sasvim si 26 eu nije bio u Londonu, jer je tražio, očito prilično očajan, da se s našim čovjekom nađe u jednom

kafiću u Dudendorfu, gradu tridesetak kilometara sjeverno od Zuricha. Naš suradnik se tamo odvezao, ali njegov izvor se nije pojavio. - Što iz toga zaključujete? - upitao je šef Armijske obavještajne službe G-2. - Uklonjen je kako bi se presjekao financijski trag odgovorio je zdepasti muškarac prorijeđene crvene kose, koji je sjedio na lijevo do ravnatelja CIA-e. - To je nepotvrđena pretpostavka - dodao je. - Na čemu utemeljena? - Na logici - nastavio je pristojno suradnik Agencije. - Prvo je Bahrein ubijen zbog prosiijedivanja informacije, zatim Zurich stvara svoj londonski zaklon kako bi mogao do našeg izvora doći izvan njegove uobičajene okoline, u Dudendorfu. Beka ga pronalazi i želi presjeći trag, što i izvršava. - Zbog šestoznamenastog transfera? - upitao je šef Mornaričke obavještajne. - To je popriličan trud za tako sitnu svotu, nije li? - Svota nije glavna - rekao je krupni pomoćnik napuhnog lica. - Važno je tko je na kraju lanca, i gdje je, tko god ta osoba bila; to oni pokrivaju. Isto tako, jednom kad je transfer uspostavljen kao čist, novac se može povećavati stotine puta. - Bajaratt - reče državni tajnik. - Dakle, počela je svoje putovanje... U redu, tako ćemo djelovati, a ključ je maksimalna tajnost. S izuzetkom Agencijinih ljudi zaduženih za radio-promet, mi koji smo prisutni za ovim stolom, i to samo mi, razmjenjivat ćemo informacije kako ih naši odjeli budu dobivali. Prebacite svoje osobne faksove i telefonske linije na povjerljivo. Ništa ne izlazi iz ovog kruga dok ja ili ravnatelj Agencije to ne odobrimo. Čak i glasine o ovakvoj operaciji mogu imati suprotan učinak i stvoriti zbrku koja nam nije potrebna. - Začulo se zujanje; dopiralo je iz crvenog telefona pred državnim tajnikom. Podigao je slušalicu. - Da?... Za vas Je - reče, gledajući u ravnatelja Agencije. Gilette ustane i pride čelu stola; prihvatio je slušalicu i predstavio se. 27 - Razumijem - rekao je, nakon gotovo pune minute slušanja. Spustio je slušalicu i pogledao svog krupnog pomoćnika prorijeđene crvene kose. - Dobio si potvrdu, O'Rvan. Naš čovjek u Zurichu pronađen je na Spitzplatzu, s dva metka u glavi. - Osiguravaju dupe toj kuji - rekao je analitičar O'Rvan. i , , i."1 28

Visoki, neobrijani čovjek u bijelim, kratkim jedriličarskim hlačama i crnoj majici, kože preplanule na tropskom suncu do tamne bronce, jurio je stazom uz mol s vezovima za motorne čamce. Stigao je do ruba drvenih greda i doviknuo dvojici na skifu koji se približavao. - Što kažete, do vraga, curi mi pomoćni? Koristio sam ga na mirnom moru i radio je savršeno! - Vidi, prijatelju - odgovorio je umornim glasom mehaničar, Britanac, dok je Hawthorne grabio dobačeno uže. - Briga me i da je novorođenče od motora. Nemaš u karтеру ni kapi ulja; potpuno si nauljio naš zaljev. Ako ti se baš plovi, kad opet naletiš na utihu, samo naprijed, upali motor. Ali ja ti kažem kako stoje stvari. Ne želim biti odgovoran za tvoju glupost. - U redu, u redu - reče Hawthorne, prihvativši njegovu ruku dok se uspinjao ljestvama na dok. - Što ti misliš? - Zahrdale brtve i dva uništena cilindra, Tye. - Mehaničar se okrene i pričvrsti drugo uže za stup, kako bi se i njegov pratilac mogao uspeti na dok. - Koliko sam ti puta rekao, dečko, ti se i predobro snalaziš s oblacima i vjetrovima. Moraš više koristiti to tvoje željezo; suši se na ovom jebenom suncu! No, nisam li ti to rekao već sto i jedan put? a - Da, Marty, jesi. Ne mogu reći da nisi. - Ne bi ni mogao! A koliko naplaćuješ, cijena goriva te sigurno ne brine, to čak i ja mogu izračunati. - Ne radi se o novcu - protestirao je kapetan. - Osim kad je more mirno kao ulje, moji čarterovi vole jedriti, to znaš. Kad ga možeš srediti - za nekoliko sati? - Ni mrtav, dečko moj. Pokušaj sutra u podne - ako ujutro nabavim odgovarajuće glodalice iz Saint T-a. 29 -|/:: - Sranje! Sutra ukrcavam nekoliko dobrih starih mušterija, večeras bi trebali stići na Tortolu. - Daj im par rum-punčeva u Gorda stilu i sobe u klubu. Neće ni primijetiti. - Nemam izbora - reče Hawthorne okrećući se i krene niz mol. - Neka jedre na rumu. Kapetan jahte ubrza korak duž mola. - Žao mi je, prijatelju - majstor Martin govorio je sam sebi, prateći ga pogledom dok je uzmicao na lijevo, duž staze. - Ne volim ti to raditi, ali takva su mi naređenja. Tama je obavila Karibe. Bilo je kasno kad je kapetan Tvrell Hawthorne, jedini vlasnik Olympic Charters, Ltd, registracija američkih Djevičanskih Otoka, odveo svoje mušterije, najprije jedan zatim i drugi par, do njihovog smještaja u hotelu jahtkluba, na plaži. Njihove sobe nisu bile baš onakve u kakvima bi oni očekivali da će se probuditi, ali nisu imali problema sa spavanjem; barmen se za to pobrinuo. Tye Hawthorne se tako vratio u pusti bar pod vedrim nebom, na samoj plaži i zahvalio se čovjeku za šankom na konkretan način. Dao je crnom šankeru pedeset američkih dolara. - Hej, Tye-

momče, to nije potrebno. - A zašto to onda tako stišćeš u šaci? - Instinkt, mon. Možeš to uzeti natrag. Obojica su se nasmejali; to je bio obred. - Kako posao, kapetane? - pitao je barmen, nalijevajući Hawthorneu čašu njegovog uobičajenog bijelog vina. - Nije loše, Roger. Oba naša broda su unajmljena, a ako se moj glupi brat uspije vratiti natrag do Red Hooka na Saint T-u, ove godine bi čak mogli i napraviti dobit. - Ej, mon, meni se sviđa tvoj brat. On je zabavan tip. - Oh, on je pravi crtić, Roge. Jesi li znao da je taj mali doktor? - Što, mon? Znači, kad on dođe ovamo, a mene posvuda boli, mogu ga pitati? - Ne, ne takav doktor, - upadne Tvrell. - On ima doktorat, titulu, iz literature, kao i naš stari. 30 - Ne sređuje kosti i bolove? Pa za što onda vrijedi? - To i on kaže. Kaže, lomio se osam godina da bi to ostvario, a na kraju je zaradivao manje nego smetlar u San Franciscu. Bilo mu je dosta, znaš što hoću reći? - Jasno - odgovorio je barmen. - Prije pet godina ja sam pecao sitniš po jahtama, čistio rigotine turista i trpao ih u krevet kad su bili pijani. To nije život, mon\ Zato sam se unaprijedio i naučio kako da ih napravim pijanima. - Dobar potez. - Loš potez, Tye-momče - reče Roger, iznenada šaptom i posegne ispod šanka. - Dva mona silaze s puta. Nekoga traže, a ti si jedini netko ovdje. I, nešto mislim - ne sviđaju mi se; provjeravaju si jakne, rukave i presporo hodaju. Ali ne brini, imam ja pištolj. - Hej, Roge, daj, o čemu ti pričaš? - Hawthorne se okrene na barskoj stolici. - Geoffl - vikne. - To si ti, Cooke? I Jacques, i ti? Što vi do vraga ovdje radite, momci?... Skloni željezo, Roger, ovo su moji stari prijatelji. - Sklonit ću ga kad vidim da nemaju vlastitu željezanju. - Hej, momci, ovo je još jedan stari prijatelj - a na ovim otocima je u posljednje vrijeme bilo žestoko. Samo ispružite ruke i recite mu da nemate oružja, O.K.? - Kako bismo uopće mogli imati oružje? - reče Goeffrey Cooke prezirno. - Obojica smo doletjeli međunarodnim letovima gdje su detektori metala prilično prisutni. - Mais oui! - dodao je Ardisonne, kodno ime Richelieu. - U redu su - reče Hawthorne, sklizne s barske stolice i rukuje se s obojicom starijih muškaraca. - Sjećate se našeg jedrenja kroz - ah, pa zašto ste vi ovdje? Mislio sam da ste obojica u mirovini? - Moramo razgovarati, Tvrell - reče Cooke. - Odmah - reče Ardisonne. - Nemamo vremena za bacanje. - Hej, samo malo. Odjednom, moj motor, posve u redu, prestaje raditi; odjednom, usred mirne noći na plaži, stiže Cookie s našim starim drugom Richelieom s Martiniquea. Što se događa, gospodo? 31 - Rekao sam, moramo razgovarati, Tvrell - bio je uporan Geoffrev Cooke, MI-6. - Nisam siguran - odgovorio je bivši kapetan korvete Hawthorne, U.S. Mornarička obavještajna. - Jer ako želite razgovarati o nećemo što ima veze sa sranjem koje mi Washington nameće, zaboravite. - Imaš puno pravo odbiti Washington - rekao je Ardisonne svojim engleskim sa snažnim naglaskom, - ali nemaš nikakvog razloga da nas ne saslušaj. Pada li ti na pamet koji razlog? Bio si u pravu kad si rekao da bismo trebali biti u mirovini, ali "odjednom", da se poslužim tvojim riječima, nismo. Zašto? Nije li to dovoljan razlog da nas saslušaj? - Čujte vi mene, i to dobro, prijatelji... To što vi predstavljate stajalo me je žene s kojom sam htio provesti ostatak života. Proklete igre ubile su je u Amsterdamu pa vjerujem, možete me razumjeti kad kažem da mi nije do razgovora s vama... Daj ovim "tajnim agentima po piće, Roge, i to na moj račun. Ja ću krenuti prema brodu. - Ponavljam, Tyrellt ni Ardisonne ni ja nismo imali ništa s Amsterdamom - reče Cooke. - To znaš. - Jebene igre jesu, a to ste vi znali. - Vrlo izdaleka, mon ami - reče kodno ime Richelieu. - Bismo li inače mogli zajedno jedriti? - Slušaj me, Tye. - Geoffrev Cooke spusti ruku velikom snagom na Hawthorneovo rame. - Mi smo dobri prijatelji, i zaista moramo razgovarati. - Sranje! - Tvrellt se uhvati za rame. - To je bila igla, imao je iglu! Probila mi je kroz košulju! Vadi pištolj, Roge...! Prije nego što je barmen mogao dosegnuti svoje oružje, Richelieu je podigao ruku i usmjerio je na svoju metu. Pucnuo je kažiprstom; strelica s uspavljajućim sredstvom doletjela je iz njegovog rukava u vrat čovjeka za šankom. Zora. Oblici su se počeli izoštravati, ali nisu predstavljali ono što je Hawthorne, isprekidano se prisjećajući, očekivao. Lica nadvijena nad njim nisu bila ni Geotrev Cooke ni Jacques Ardisonne. Umjesto njih, tu su bili poznati likovi - Marty i 32 njegova deafe ruka. Mickey, cockney-mehaničari s dokova otoka Gorda. - Kako ide, stari? - pitao je Marty. - Kap džina, može? - reče Mickev. - Koji put ti razbistri glavu. - Do vraga, što se dogodilo? - Tvrell je žmirkao, pokušavajući se prilagoditi jarkom suncu koje je piodiralo kroz prozore. - Gdje je Roger? - U susjednom krevetu - odgovori Martin. - Sad smo mi glavni u ovoj vili - na recepciji smo rekli da smo otkrili gnijezdo zmija

unutra. - Na Gordi nema zmiija. - Ne znaju oni - reče Mickev. - To su ti uglavnom papci iz Londona. - A gdje su, onda, Cooke i Ardisonne - tipovi koji su nas sredili? - Tu preko, dečko moj. - Martin pokaže na dvije stolice s naslonima na drugom kraju sobe. Tamo su, svezani i s ručnicima omotanima oko usta, sjedili Geoffrev Cooke i Jacques Ardisonne. - Velim ja Micku, ja sam napravio to što sam morao, jer oni vele da tako hoće prokleta kruna, ali nitko mi nije rekao, što ću ja poslije toga. Nismo te ispuštali iz vida. I ako su ti ove prokletinje stvarno naškodile, bit će od njih plutajući mamac bez udice na Otoku Morskih pasa. - S motorom je bilo sve u redu? - Baš sve, mladiću. Nazvao me sam glavni tip iz upravne zgrade i veli mi, to je za tvoje dobro. Neko jebeno dobro, ha, stari moj? - Baš, jebeno dobro - složio se Hawthorne i, nalaktivši se na jastuku, pogleda svoje nekadašnje prijatelje. - Hej, mon\ - do njega dopre Rogerov grleni uzvik, sa susjednog kreveta; trzao je glavom naprijed i natrag. - Pogledaj ga, Marty - zatraži Tvrell, spuštajući noge. - U redu je on, Tye - reče Mickev, klečeći kraj crnog čovjeka. - Natjerao sam starog Francuza da nam kaže što su vam učinili - ili će nositi svoja jaja u cilindru - i kaže da će to, što god bilo, ispariti za pet ili šest sati. 33 - Šest sati je prošlo, Mick. Upravo popuje sljedećih šest ili koliko već bude trebalo. Pnvezujući krmeno uže za izbočenu stijenu u lukobranu iza male plaže, skrivenom u obilju vinove loze i lišća puzavaca, žena je pomogla mladiću učvrstiti korito broda u pijesku. - Sad se neće micati, Nicolo - rekla je, proučavajući ono što je od broda ostalo. - Nije ni važno. Možemo sasvim lijepo iskoristiti to smeće za potpalu. - Ti si luda! - Mišićavi adolescent počeo je s palube nasukanog čamca iskrcavati malobrojne zalihe, što je uključivalo i pušku. - Bez milosti Božje bili bismo mrtvi, naša tijela bila bi na dnu mora. - Uzmi pušku, a ostalo ostavi - zapovjedila je Bajaratt. - Neće nam trebali ništa od toga. - Kako znaš? Gdje smo mi to?... Zašto si to učinila? - Zato jer sam morala. - Nisi mi odgovorila! - Dobro, lijepo moje dijete, pretpostavljam, imaš pravo na jedan odgovor. - Imam pravo? Tri dana ne znam hoću li živjeti ili umrijeti, izbezumljen od straha? Da, mislim da imam pravo. - Oh, daj, nije uopće bilo tako strašno. Ono što ti nisi shvatio, mi nikad nismo bili dalje od dvije do tri stotine metara od obale i uvijek smo se držali zavjetrine; zato smo tako često krivudali. Naravno, munjama nisam mogla upravljati. - Mahnita, ti si mahnita! - Ne posve. Ne tako davno, plovila sam ovim vodama, gotovo dvije godine. Dobro ih poznajem. - Zašto si to učinila? - on je ponovio. - Gotovo si nas ubila! I zašto si upucala crnkinju? Bajaratt pokaže prema lesu. - Uzmi njeno oružje; voda će se dići do polovice skrivenog lukobrana. Odnijet će je more tijekom noći. - Ništa mi ne govoriš! - Budimo jasni, Nicolo. Imaš pravo znati samo ono sto ti ja odlučim reći. Spasila sam ti život, mladiću, i uz veliku ci : ."v" 34 jenu skrivala sam te danima od onog lučkog ološa, koji bi te u trenu ubili. Štoviše, uložila sam više milijuna lira za tebe u Banco di Napoli, i zbog toga imam pravo prešutiti sve o čemu ne želim raspravljati... Uzmi oružje. - Oh, Bože moj - prošaptao je mladić, sagibajući se nad tijelom mrtve žene i tržne se dok je uzimao pištolj iz njene ruke; njeno lice zapljuskivali su lagani valovi. - Ovdje nema nikog drugog? - Nikog važnog. - Ženine oči odlutale su do otočne utvrde dok su njenim umom proljetala sjećanja. - Samo zaostali vrtlar koji zapovijeda čoporom borbenih mastifa, a i njemu samom je lako zapovjediti. Vlasnik ovog otoka je moj stari prijatelj, jedan starac kojem je potrebna liječnička pomoć. On je u Miamiu, na Floridi, zbog radijacijske terapije. Odlazi tamo svakog prvog u mjesecu, na pet dana. To je sve što ti trebaš znati. Dodi, krenut ćemo uz stube. - Tko je taj čovjek? - pitao je mladić, zureći u Bajaratt na pijesku. - Moj jedini pravi otac - tiho, sanjivo, odgovori Amaya Aquirre-Bajaratt, dok su kretali preko plaže, a njena iznenadna šutnja bila je znak da Nicolo ne treba prekidati njene misli. A kakve su to bile misli! Najsretnije dvije godine njenog života posvećenog paklu. Padrone, vizioso elegante, bio je čovjek kojem se najviše divila. Sa svoje dvadeset i četiri godine, on je upravljao kockarnicama u Havani; visoki, plavi, zlatni dečko s Kube, ledeno plavih očiju, izabranik donova Palerma, New Yorka i Miamijsa. Nikoga se nije bojao, usadujući strah u svakoga tko bi se suprotstavio njegovim odlukama. Malobrojni su se uopće usudili, a takvi su nestajali. Baj je čula te priče - u dolini Beka, u Bahreinu i Kairu. Capo dei capi, šef šefova Mafije izabrao je baš njega, vjerujući da je on najnadareniji učenik nakon Caponea, koji je američkim gradom Chicagom zavladao do svoje dvadeset i sedme godine. Ali sve je za mladog padrona propalo kad je ludi Fidel sišao s brda i

uništio sve, uključujući i Kubu u koju se prisezao. Ništa međutim, nije zaustavilo zlatnog vizioso elegante, 35 čovjeka kojeg su neki zvali "Marsom Kariba". Najprije je otišao u Buenos Aires, gdje je izgradio organizaciju bez premca, radeći s generalima, dakako. Zatim je prešao u Rio de Janeiro, gradeći i dalje, nadmašujući najluđe snove svojih nadređenih. Učvrstivši se na posjedu od pet tisuća skrivenih hektara, prodavao je smrt diljem svijeta, stvarajući vojsku od bivših vojnika, sUčnjaka u smrtonosnim vještinama, otpadnicima iz vojski mnogih zemalja, i iznajmljivao njihove vještine za nevjerojatne svote novca. Umorstvo je bilo njegov proizvod, a kupcima nije bilo kraja u politički uzburkanom svijetu. Donovi su to nazivali La nostra legione straniero, gušeći se od smijeha dok su ispijali svoja vina u Palermu, New Yorku, Miamiu i Dallasu, primajući svoj postotak od svakog skupog ubojstva. Dakako, ta šutljiva, nevidljiva vojska bila je njihova Legija stranaca. Sve dok dob i bolest nisu padrona prisilili da se povuče na svoj neosvojivi otok. A onda, iznenada, u njegov je život ušla jedna žena. Na drugom kraju svijeta, Bajaratt je bila teško ranjena u ciparskoj luci Vasilikos, dok je lovila egzekucijsku jedinicu koju je Mossad poslao da ubije jednog palestinskog junaka, tamo uočenog, žestokog pobunjenika koji će kasnije postati njen muž. Vodeći protunapad, Baj je egzekutore uhvatila u zamku na moru, i kao gusarska kraljica, izbjegavajući i prestižući ih u brzom čamcu, u noći, potjerala Izraelce u plićak, pod reflektorima, neprestano ispaljujući smrtonosne rafale u njih. Dobila je pritom četiri metka u trbuh, koji su iskidali njenu utrobu i njen je život bio gotovo izgubljen. Jedan podzemni liječnik na Cipru bio je jasan - mogao ju je samo skrpati, djelomično zaustavljajući unutarnje krvarenje. Jako drogirana mogla je izdržati dan ili dva, i bez složenije operacije to je bilo sve. A postojala je još jedna briga: nikakva bolnica ili kirurška ekipa s potrebnom opremom - na civiliziranom Mediteranu ili u samoj Evropi - ne bi prihvatila ranjenu teroristkinju ne obavjestivši vlasti... a Sovjetski Savez više nije bio utočište. Međutim, učestali hitni pozivi u dolinu Beka ukazali su na moguće rješenje, što dakako nije bilo jamstvo za njeno preživljavanje, ali predstavljalo je barem pokušaj - ako bi ona .. 36 uspjela izdržati dva ili, još bolje, tri dana. Na Karibima je postojao čovjek, veliki mešetara za sve i svašta, od droga preko industrijske špijunaže do vojnih tajni i posebnih pošiljki oru-
\j žja. Radio je povremeno i s onima iz doline Beka, od svojih J% pothvata ostvarujući više od dvije milijarde američkih dolara >^ diljem Srednjeg Istoka. On nije mogao odbiti Vrhovno vijeće; štoviše, nije se ni usudivao. Pokušavao je, nekoliko sati, ali ozloglašenom borcu za slobodu, čiji je život ta žena spasila, nije se moglo proturječiti. Odbije li čovjek s Kariba, on je prisegnuo, svi noževi doline Beka, a prije svega njegov osobni, stići će do vrata nezahvalnog mešetara i svih njegovih saveznika, diljem svijeta. Polumrtva, Baj je odletjela u Ankaru, a od tamo, vojnim teretnim avionom na Martinique, odakle su je prebacili hidroavionom-dvomotorcem. Jednaest sati nakon što je napustila Cipar, stigla je na dok padronovog, na karti neucrtanog otoka. Čekala ju je kirurška ekipa iz Miamiu, u stalnoj vezi s liječnikom sa Cipra; njen život je bio spašen, a padrone, iako nerado, nije štedio na troškovima. Kad su se Bajaratt i Nicolo približili kamenom stubištu koje je vodilo gore, do utvrđenog posjeda, ona nije odoljela iznenadnom glasnom smijehu. - Što je sad? - pitao je Nicolo oštro. - Mene ništa ne uveseljava. - Nije ništa, moj očaravajući Adonise. Samo sam se prisjetila svog prvog dana ovdje. Tebi to ne bi bilo zanimljivo... Dodi, stube su muka, ali kad netko treba vratiti snagu, sjajne su za trčanje. - Meni ne treba takva vježba. - A meni je jednom trebala. - Kad su se počeli uspinjali, vratila su se sjećanja na te prve tjedne s padroneom, i prisjećajući se, nalazila je mnogo razloga za smijeh. U početku, kad je postala pokretna, bili su kao dvije sumnjičave mačke, ona razjarena luksuzom kojeg je on sebi dopuštao, a on nesklon njenom ulasku u njegov raskošni način života. Onda je, posve slučajno, ona upala u njegovu kuhinju, baš kad je bio nezadovoljan s kanelonima Sambuca Florentine, svoje kuhari 37 ce - iste one koja je sad ležala desetak metara dalje od njih, uz rub mora. Uz velike isprike sluškinji, Bajaratt ih je pripremila sama; ugodili su neugodnom vlasniku otoka. Zatim je došao šah. Padrone je sebe proglasio majstorom; mlada dama pobijedila ga je dva puta, a zatim ga, prilično očito, pustila da treći put pobijedi. Smijao se iz sveg glasa; znao je što je ona učinila, i cijenio je njenu milost. - Ti si krasna žena - rekao je tada - ali nikad to nemoj ponovo učiniti. - Onda ću te svaki put

pobijediti, i bit ćeš ljut. - Ne, dijete moje, ja ću učiti od tebe. To je moj život. Učim od svakoga... Nekad sam htio biti velika filmska zvijezda, vjerovao sam da će kamera voljeti moju visinu, moje tijelo i sjajnu žutu kosu. Znaš što se dogodilo? Nije važno, ja ću ti reći. Rossellini je vidio probnu snimku koju sam napravio za Cinecitta u Rimu; pogodi što je rekao?... Nije važno, ja ću ti reći. U mojim plavim očima, on je rekao, ima nekakva ružnoća, neko zlo koje on nije znao objasniti. Imao je pravo, ja sam otišao drugdje. Od te noći na dalje, provodili su sate zajedno, dvoje ravnopravnih, jedno je prepoznavalo opsesije onog drugog, jedno je prihvaćalo genijalnost drugog. Napokon, jednog kasnog poslijepodneva, sjedeći na verandi, gledajući purpurno sunce, padrone je rekao: - Ti si kćer koju nikad nisam mogao imati. - Ti si moj jedini pravi otac. - odgovorila je Bajaratt. Nicolo, korak ispred Baj, ispruži ruku kad su stigli do zadnje stube na vrhu. Popločana staza pred njima vodila je do golemih, širokih izgraviranih vrata debelih najmanje sedam centimetara, - Mislim da je otvoreno, Cabi. - Da - složi se Bajaratt. - Hectra je sigurno žurila i zaboravila zatvoriti. - Tko? - Nije važno. Daj mi pušku, ako je pas na slobodi. - Približili su se poluotvorenim vratima. - Otvori, Nicolo - rekla je. Odjednom, kad su zakoračili unutra, niotkuda i odasvud, prostranu dvoranu ispunile su eksplozije. Paljba snažnih puša 38 lca skraćениh cijevi odbijala se od kamenih zidova, a Bajaratt i mladić bacili su se na mramorni pod. I Amaya je pucala - i ona, nikamo i posvuda - dok nije ostala bez metaka. Zatim, dok su se vrtlozi dima uzdizali prema visokom stropu, nastupi tišina, nenadani mir koji je uljeze ostavio potpuno neozljeđenima. Oboje su podigli glave dok je dim nestajao među zrakama zalazećeg sunca što se probijalo kroz male prozore; bili su živi, oboje, i nisu shvaćali kako. Zatim se, kroz dim, pokazao lik starca u invalidskim kolicima; iskotrljao se iz udubljenja na suprotnom kraju dvorane. Na polukružnom balkonu, nad vijugajućim stubištem stajala su dva čovjeka držeći omiljeno oružje Sicilijanaca, lupo skraćene cijevi. Smješkali su se; njihovo streljivo bilo je lažno, čahure bez smrtonosnog sadržaja - ćorci. - No, no, Annie! - javi se slabašni glas iz invalidskih kolica, govorio je engleski, ali s prizvukom naglaska. - Nikad nisam mislio da ćeš to napraviti. - Ti si u Miamiu - uvijek si u Miamiu! Zbog terapije! - Ma hajde, Baj, što bi oni još mogli napraviti za mene? Ali, to što si ubila svoju staru prijateljicu Hectru, koja te njegovala prije pet godina, takvo ubojstvo je čin predanosti... Eto, sad mi duguješ jednu ženu takve odanosti. Hoćeš li to biti ti? Bajaratt polako ustane. - Trebam ovo mjesto na samo nekoliko dana, i nitko, nitko ne smije znati gdje sam ili što radim ili koga ću sresti, čak ni Hectra. Ti imaš radio, satelit sve si mi to sam pokazao! - Kažeš, nitko ne zna što radiš, ili točnije, što namjeravaš napraviti? Misliš li da je ova propala spodoba pred tobom izgubila razum prije nego tijelo?... Uvjeravam te, nije tako. Ali izgubio sam rodake iz doline Beka zbog francuske Deuxieme, briljantnih MI-6 ili njihovih manje sjajnih američkih kolega. Znam točno kakve su tvoje namjere... Muerte a toda autoridad, nije li tako? - To je moj život - kraj mog života, nema sumnje, ali ja ću to učiniti, padrone. - Da, shvaćam. Ma koliko boli nanosili, i mi sami patimo. Žalim zbog tvog gubitka, Annie, tvog posrjcdnjeg gubitka, 39 zbog smrti u Ashkelonu, dakako. Rečeno mi je, bio je izuzetan čovjek, istinski voda, odlučan i hrabar. - U njemu sam vidjela dosta od tebe, padrone, ono što si ti bio u njegovoj dobi. - On je bio nešto veći idealist, pretpostavljam. - Mogao je biti mnogo toga, što god je poželio, ali svijet mu nije dopuštao. Kao ni meni. Stvari kojima ne upravljamo, upravljaju nama. - Prilično točno, kćeri moja. Htio sam biti filmska zvijezda, jesam li ti to ikada pričao? - Bio bi sjajan, moj jedini pravi oče - rekla je Bajaratt. - Ali hoćeš li mi dopustiti da izvršim svoju konačnu misiju? - Samo uz moju pomoć, moja jedina prava kćeri. I ja, također, želim smrt svim tlačiteljima - jer oni su od nas oboje učinili ovo što smo... Dodi, i zagrlj me, kao nekad. Kod kuće si. Kad je Bajaratt kleknula i pružila ruke prema starom invalidu, on pokaže prema mladiću, koji je i dalje čučao na mramornom podu, promatrajući scenu začuđenim, preplašenim očima. - Tko je on, k vrugu? - upitao je. - Zove se Nicolo Montavi, i on je os moga plana - prošaptala je Baj. - Za njega sam signora Cabrini i zove me Cabi. - Cabrini? Kao voljeni američki svetac? - Naturalmentc. Jer kroz svoje djelovanje, ja ću postati drugi američki svetac, zar ne? - Laži zahtijevaju puno ruma i vrlo obilan obrok. Pobrinut ću se za to. - Pustit ćeš me da nastavim, zar ne, padronef - Dakako, hoću, kćeri moja, ali samo uz moju pomoć. Ubojstva takvih ljudi - svijet će biti zahvaćen strahom

i panikom. To će biti naša posljednja riječ prije smrti! 40 Karipsko sunce palilo je tlo i stijenje i pijesak otoka Virgin Gorda. Jedanaest sati ujutro, uvod u užareni podnevni sat, i Carterovi Tvrella Hawthornea sklonili su se pod slamnatu strehu bara pod sjenicom, poduzimajući sve moguće kako bi olakšali svoju mučninu. Kad je njihov kapetan objasnio da će zbog mehaničarskih problema moći isploviti, možda, tek poslijepodne, četiri uzdača olakšanja bili su popraćeni s tri novčanice od sto dolara, koje mu je u ruku ugurao bankar iz Greenwicha, Connecticut, uz vapaj: "Za Boga, nek to bude sutra." Tyrell se vratio u vilu, gdje je Mickev stražario nad Cookeom i Ardisonneom, dok je njegov kolega Marty pazio na dokove. Dvojica uljeza su sad bila svučena do gaća, a njihova odjeća u hotelskoj praonici. Hawthorne zalupi vratima i okrene se mehaničaru. - Mick, učini mi uslugu. Otidi do sjenice i donesi dvije boce Montrachet Grand Cru - ma, nije važno, donesi dvije boce bijelog vina, ako je i najgore. - Koja godina? - upita Ardisonne. - Prošli tjedan - odgovori mu Tyrell. Mickev požuri van, a Hawthorne nastavi: - U redu, vi tajni agenti, "da nastavimo, gospodo" kako bi rekli Englezi. - Nisi zabavan - reče Cooke. - Oh, baš je sjajno kad vi "Europejci" sa svojim maglovitim uskim ulicama i ogrtačima počnete vrebati po lukama; no zašto ne shvatite - smijenila vas je visoka tehnologija, baš kao i mene. To sam shvatio u Amsterdamu, osim ako svi oni nisu lagali po vlastitom nahodanju, što nisu mogli. Bili su programirani, brojevima, uradi i reci ono što ti stroj zapovjedi, i to je jedino što znaš! - Nije tako, mon ami. Recimo to jednostavno, mi nismo 41 opremljeni da bismo se mogli nositi s takvom tehnologijom. Mi smo stara škola, a vjeruj mi, ona se vraća kako ti ne možeš ni zamisliti. Računala i modemi, sateliti i njihove visinske snimke, granice premošćene televizijom i radio-signalima - sve je to magnifique, ali zapravo se ne bavi ljudskim stanjima. I ne može... to mi radimo. To si ti radio. Kad susretnemo čovjeka licem u lice, naš vid i naši instinkti govore nam je li on, ili ona, naš neprijatelj. Strojevi to ne mogu. - Znači li ovo predavanje da ćete vašim udruženim srednjevjekovnim metodama prije naći tog ženskog zmaja, Bajaratt, nego faksiranjem njenih fotografija, opisa i svega što uspijete dobiti od vaših povjerljivih izvora na otprilike pedeset naseljenih otoka? Ako je tako, ja mogu samo zaključiti da vas je potrebno odmah natjerati natrag u mirovinu. - Mislim da Jacques želi reći - uključi se Cooke - da naša stručnost zajedno s dostupnom tehnologijom može biti uvelike djelotvornija nego jedna metoda odvojena od druge. - Dobro rečeno, mon ami. To psihopatično žensko, ta ubojica, nije bez pameti i sredstava. - Prema Washingtonu, isto tako, ne nedostaje joj ni um prepun mržnje. - Dakako, to nije nikakvo opravdanje za njena djela ili, Bog nam pomogao, za to što namjerava izvesti - naglasi Čovjek iz MI-6. - Ne, nije - složi se Hawthorne. - Ali pitam se tko i što je ona mogla biti da je postojao netko tko bi joj pomogao, prije mnogo godina... Kriste Bože, glave oca i majke odsječene pred tvojim očima! Mislim, da se to dogodilo mom bratu i meni, postali bismo isti takvi ubojice kao i ona. - Ti si izgubio ženu koju si zaista volio, Tvrell - reče Cooke - I nisi postao ubojica. - Ne, nisam - uzvratila Hawthorne. - Ali, lagao bih kad vam ne bih rekao, razmišljao sam o ubojstvima više ljudi ne samo razmišljao, u nekim slučajevima sam to i planirao. - Ali te planove nisi ostvario. - Samo zato jer sam imao pomoć... vjerujte mi, samo zato jer je postojao netko da me zaustavi. - Tvrell pogleda 42 kroz prozor, na more u stalnom hipnotičkom kretanju, Postojao je netko, o, Bože, kako mu je nedostajala! U pijanim trenucima on joj je znao pričati o svojim planovima, kako će srediti ovog ih onog, čak je, toliko daleko je išao, otvarao zaključane ladice na svom brodu i, u omamljenosti, pokazivao joj planove, dijagrame ulica i zgrada, svoje strategije za završavanje života koji su uzrokovali smrt njegove žene. Dominique bi ga grlila, dok je on teturao u alkoholnoj izmaglici, šapćući mu na uho da izazivanje smrti neće vratiti mrtve, već samo uzrokovati patnju mnogih drugih koji nisu imali veze s Ingrid Johansen Hawthorne. Ujutro bi ona i dalje bila uz njega, nježnim smijehom razbijajući njegov mamurni osjećaj krivnje, a ipak ga podsjećajući koliko su glupe i koliko opasne bile njegove maštarije; ona ga je htjela živog. Kriste, volio ju je! A kad je nestala, viski je nestao za njom. Možda je i to bila mašta, ali često se znao upitati: da je prije prestao sa svojim silnim pićem, bi ti ona ostala? - Ispričavam se što upadam - reče Ardisonne, i on i Cooke uznemireni iznenadnom šutnjom Hawthornea. - Nisi upao; to je samo nešto privatno. - Dakle, kakav je vaš odgovor, kapetane? Sve smo ti rekli, i ispričali se za svoje djelovanje prošle noći, koje je u tom

trenutku izgledalo prikladno. Kad barmen u tebe bulji s velikim neprijateljstvom i saginje se pod šank, no, i Jacques i ja poznajemo ove otoke. - Imate pravo, ali pretjerali ste. Rekli ste da moramo odmah razgovarati; bilo je hitno. A ipak ste me onesposobili za idućih šest sati. Čudna žurba, dečki. - Naše mjere nisu bile namjenjene tebi ili tvom prijatelju barmenu - reče Ardisonne. - Da budem iskren, bile su namjenjene drugim ljudima. - Kojim drugim? - No, hajde, Tvrell, nisi ti tako naivan. Dolina Beka nigdje nije bez svojih veza, a samo najnaivniji vjeruju da naše službe nemaju korumpiranih namještenika u ovom ili onom odjelu. Dvadeset tisuća funti može zavrtiti glavu nekom birokratu. - Mislili ste da bi vas mogli presresti? 43 > - Nismo mogli odbaciti tu mogućnost, stari moj, zato smo ponijeli samo ono što imamo u glavi, ništa napismeno o Baja ratt, nikakve fotografije, nikakav dosije, nikakav prateći materijal. jao uopće. Međutim, da nas je bilo tko otkucao i pokušao zauzeti, u Parizu, u Londonu ili Antigui, mi bismo mogli zauzeti njih. - Znači, opet ste u svojim ogrtačima i šuljate se mračnim uličicama. - Zašto odbaciti tajnosti i skrivena oružja? To nam je ne jednom spasilo život za vrijeme hladnog rata, zar nije tako? - Možda jednom ili dvaput, ne više, a ja sam i te kako pokušavao da ne postanem paranoičan. Do Amsterdama, sve se odvijalo prilično uredno. Koga se može uposliti i koliko će to koštati. - Svijet je sad drukčiji, kapetane, više ne uživamo u luk suzu znanih neprijatelja. Postoji drugačija vrsta, a to nisu ni agenti ni dvostruki agenti, ili krtice na jednoj ili drugoj strani koje treba iskopati - prošla su ta vremena. Jednom ćemo se možda osvrnuti na njih i shvatiti koliko su bila jednostavna, jer naši mentaliteti nisu bili toliko različiti. Sada se sve promijenilo; više nemamo posla s ljudima koji misle barem približno kao što mi običavamo. Sad se bavimo mržnjom, ne moći ili geopolitičkim utjecajem, nego čistom, sirovom mržnjom. Prezreni cijeloga svijeta se mijenjaju, njihove stare frustracije eksplodiraju u vrhuncu slijepe osvete. - Zvuči dramatično, Geoff, ali mislim da si to prenapuhao. Washington zna za tu ženu, i dok ona ne bude uklonjena, Predsjednik neće biti dovođen u nesigurne situacije. Pretpostavljam, jednako će biti u Londonu, Parizu i Jeruzalemu. - Tko je potpuno siguran, Tvrell? - Nitko, dakako, ali ona mora biti silan iluzionist pa da se uspije provući pokraj vojski straža i najsuvremenije sigurne sne opreme na svijetu. Koliko su mi rekli iz Washingtona, sva kretanja Ovalnog ureda su pod nadzorom. Nikakvih eksterijera, nikakvih masovnih okupljanja, sve u zatvorenom, i u potpunoj izolaciji. Dakle, ponavljam po tko zna koji put, do vraćanja, zašto vam trebam? 44 - Zato jer ona i jest illusionist - reče Ardisonne. Izmakla je Deuxieme, MI-6, Mossadu, Interpolu i svakoj specijalnoj grani obavještajne i kontraobavještajne službe koja ti padne na pamet. Ali, barem, znamo da se nalazi u određenom području, sektoru kojeg možemo isprijekati uzduž i poprijeko svim tehničkim sredstvima koja su nam dostupna, uz najbolju živu silu koja nam je na raspolaganju. Ljudska jednadžba: mreža; potraga koju provodeiskusni lovci što poznaju trenutni teritorij ulova, zabačene ulice, luke i sve ostalo. Hawthorne je šutke promatrao obojicu, šebući pogledom s jednog na drugog. - Ako, pretpostavimo, pod određenim uvjetima, ja vam pristanem pomoći - rekao je napokon. - Odakle krećemo? - Od tehnologije koja je kod tebe toliko na cijeni - odgovorio je Cooke. - Svako obavještajnoj stanici NATO-a i policiji u Karibima dostavljeni su rekonstruirani opisi Bajaratt i mladića s kojim putuje. - O, pa to je sjajno! - reče Tyrell uz sarkastičan smijeh. - Dali ste opću uzbunu po otocima i očekujete odgovore? Iznenadujete me, gospodo, pa ja sam mislio da vi poznajete sve zabačene uličice i luke. - Što hoćeš reći? - upitao je Ardisonne, ne zabavljajući se. - Hoću reći da imate jedva trideset posto šanse da saznate bilo što od bilo koga tko ih je vidio, službeno ili ne. Ako ih netko vidi, neće otrčati vama; obratit će se dami i nekoliko tisuća dolara začepit će mu usta. Predugo vas nije bilo, dečki, ovo nije zemlja Oz. Osim ovakvih mjesta, otoci su sve sama sirotinja. - Kako bi ti to napravio? - reče Cooke. - Onako, kako bi vi trebali - odgovori Hawthorne. Ona, rekli ste, mora imati pristup do prekomorskih banaka, to je vaš ključ; na ovom mjestu, strance se opskrbljuje velikim svotama novca samo licem u lice. Koncentrirajte se na otoke koji imaju takve bankovne mogućnosti, što vas svodi na dvadeset do dvadeset i pet otoka. A vas dvojica ste pokrili većinu ako ne i sve, za vrijeme svojih boravaka ovdje. Javite se svojim vezama s puno gotovine pa nek si oni sami srede aranžmane s 45 vlastima. Stražnja vrata su u ovim krajevima mnogo djelotvornija nego glavni ulaz. Čudim se što vam to ja moram reći. - Ne vidim propuste u tvom razmišljanju,

prijatelju, ali bojim se da nemamo vremena. Kako Pariz procjenjuje, ona će ovdje boraviti četrnaest dana, najmanje; mnogo kraće, vjeruje London, uzmimo nekih pet do osam dana najviše. - U tom slučaju, zaostali ste na samom startu. Ovdje ste izgubili trku; ona će pobjeći vašoj mreži. - Ne nužno - reče kodno ime Richelieu. - London je bio zadužen za strategiju - objasni Cooke. - I nismo previdjeli korupciju o kojoj govoriš. Uzbuna je popraćena dodatkom kojeg je teško zanemariti. Vlade Engleske, Francuske i Sjedinjenih Država obećale su po milijun dolara za svaku informaciju koja dovodi do hvatanja tih dvaju bjegunaca. I obrnuto, ako se ustanovi da je takva informacija zatajena, provest će se krajnje kaznene mjere. Havvthorne zazviždi. - Uuu... - tiho je rekao. - Kruta igra. Daje ti tri milijuna dolara ili ispadaš iz igre i s metkom u glavi završiš u nekoj mračnoj uličici. - Točno - složi se veteran MI-6. - To ste pokrali od starog NKVD-a; čak je i KGB bio umjereniji. - Neće biti. Potječe još od Beowulfa. Vrlo djelotvorno. - Vrijeme, Tvrell! - reče Ardisonne. - Moramo brzo početi. - Kad je uzbuna poslana? Opisi? Cooke pogleda na sat. - Približno, prije šest sati, u pet ujutro po Greenvrichu. - Gdje je sjedište operacije? - Privremeno, Tower Street, London. - MI-6 - reče Hawthorne. - Spomenuo si "određene uvjete", Tvrell - reče Cooke. - Možemo li zaključiti da si nam se, u interesu globalne stabilnosti, pridružio? - Ne možete vi ništa zaključiti. Nemam naklonosti za guzice koje vladaju ovim planetom. Ako me hoćete, platit ćete, sredili ih ili ne, i to ćete platiti unaprijed. 46 - Ovo nije kriket, prijatelju... - Ja ne igram kriket. Moj brat i ja, da bismo stvarno pokrenuli posao, trebamo još dva broda - rabljene, ali dobre brodove A-klase. To je sedamdeset i pol po komadu, ukupno milijun i pol. Na moju banku, na Saint T-u, do sutra ujutro. Rano. - Nije li to pomalo rasipno? - Rasipno? A bili ste spremni platiti tri milijuna dolara nekakvom doušniku koji je slučajno naletio na Bajaratt i toft dečka? Sjaši, Geoffrev. Plati ili sutra u deset ujutro odoh za Tortolu. - Ti si umišljeni kučkin sin, Hawthorne. - Onda, otkači se, a ja plovim za Tortolu. - Znaš da to ne mogu. Međutim, pitam se jesi li vrijedan tih novaca. - To nećeš saznati dok me ne isplatiš, je li tako? Central Intelligence Agency, Langley, Virginia Sjedokosi Raymond Gillette, direktor CIA-e, zurio je u uniformiranog mornaričkog časnika koji je sjedio ispred stola, a njegov pogled bio je mješavina nevoljkog štovanja i gadenja. - MI-6, uz pomoć Deuxieme, izvršio je ono što vi niste uspjeli, kapetane - tiho je rekao. - Pridobili su Hawthomea. - Mi smo pokušali - reče kapetan Henry Stevens, šef Mornaričke obavještajne službe. Nije bilo isprike u njegovom oštrom odgovoru, dok je u stolici uspravljao svoje vitko pedesetogodišnje tijelo, kao da iskazuje osjećaj fizičke superiornosti nad podebelim direktorom Agencije. - Hawthorne je bio naivčina prve klase, a nikad tu činjenicu nije prihvatio. Običnim rječnikom, bio je prokleta budala, a nije nam to htio povjerovati kad smo mu predočili nepobitne dokaze. - Da je njegova žena Švedanka bila sovjetski agent ili barem njihov plaćeni informator? - Točno. - Čije dokaze? 47 - Naše. Potanko dokumentirane. - Od koga. - Od izvora na samom poprištu; potvrdili su, svi do jednogfc - U Amsterdamu - reče Gillette, a u njegovoj izjavi nije bilo pitanja. :. | [- Da. - Pročitao sam vaš dosije.; - Tada znate koliko su neoborivi podaci. Ta žena je bila pod stalnim nadzorom - Kriste, dva mjeseca nakon prvog susreta udala se za tajnog visokog časnika mornaričke obavještajne - a videna je, fotografirana, kako ulazi na stražnji ulaz Sovjetskog veleposlanstva u jedanaest različitih prilika! Što vam još treba? - Pada mi na pamet unakrsno provjeravanje. S nama, možda. - Pokrivanje tajnih operacija, to rade računala. - Ne uvijek, a ako vi to ne znate, trebalo bi vas degradirati na običnog mornara. - Od jednog civila to ne moram slušati. - Bolje da to slušate od mene - od nekog tko vas cijeni zbog ostalog što ste postigli - ili biste se mogli naći u sudnici, i civilnoj i vojnoj. I to, ako preživite dvadeset i četiri sata nakon što Hawthorne sazna istinu. - O čemu, do vraga, vi govorite? - Pročitao sam naš dosije Hawthorneove žene. - Pa? - Proširili ste priču i dobili potvrdu svakog suradnika u vašoj amsterdamskoj putanji, potvrdu pod prisegom Koda Dvanaest Mornaričke Obavještajne - stroga anonimnost - da je Hawthorneova žena, prevoditeljica s punim ovlaštenjima, radila za Moskvu. Svakome ste usadili točno istu rečenicu, riječ po riječ. "Ingrid Hawthorne je izdajica NATO-a; ona stalno održava vezu sa Sovjetima." Kao pokvarena ploča, stalno ista fraza. - Bila je istina! ;->. - Bila je laž, kapetane. Ona je radila za nas. - Vi niste pri sebi - ja vam ne vjerujem! . 48 "V - Pročitajte naš dosije... Kako sam ja to

shvatio, da bi vaše ruke izgledale čiste, proširili ste još jednu laž koja je, dogodilo se, bila zapravo istina, fatalna istina. Pustili ste glas preko odabrane veze s pripadnicima KGB-a da je gospođa Hawthorne dvostruki agent, da je njen brak bio pravi, a ne formalnost zbog pogodnosti, kako su Sovjeti vjerovali. Oni su je eliminirali i bacili njeno tijelo u Herenkanal. Mi smo izgubili jedan važan ulaz, a Hawthorne je izgubio ženu. - O, moj Bože! - Stevens se zgrčio u stolici, zaklonjen rukama, a tijelo mu se nervozno njihalo naprijed i natrag. - Zašto nam, do vraga, nitko nije rekao? - Zatim je iznenada stao, a pogled mu se zaustavi na direktoru. Čekajte malo! Ako je to istina, zašto ona nikad nije rekla Hawthorneu? - Možemo samo nagađati. Bili su u istom poslu; ona je znala za njega, ali on nije znao za nju. Da je, on bi je natjerao da prestane, dobro poznavajući rizike. - Kako je uspjela prešutjeti? - Skandinavska hladnokrvnost, možda. Pogledajte njihove tenisače. Ona nije mogla prestati, znate. Njen otac je umro u sibirskom gulagu, kao anti-sovjetski aktivist uhvaćen u Rigi, dok je ona bila vrlo mlada. Promijenila je ime, izgradila vlastiti dosije, naučila tečno ruski, francuski i engleski, i počela raditi za nas u Haagu. - Ništa od toga nismo imali u dokumentaciji! - Mogli ste, da ste se poslužili telefonom prije donošenja odluka. Ona je bila izvan sustava. - Sranje! Tko, do vraga, može bilo kome vjerovati? - Možda sam ja zato ovdje, mladiću - reče Gillette, njegove uske, u meso uronjene oči podjednako su iskazivale i sažaljenje i razumijevanje. - Ja sam prilično staro gundalo, vojna G-2 još iz Vijetnama, gdje su stvari bile zaista sjebane, toliko zbrkane da sam ja izašao sa silnom reputacijom koju nisam zaslužio - naprotiv, vjerojatno sam zaslužio prijeki sud. Dakle, ja znam kako je to, kapetane, što ne opravdava ni vas ni mene, ali mislim da biste trebali znati istinu. - Ako mislite tako, zašto ste prihvatili ovaj posao? 49 . |r - Nazvali ste me civilom i bili ste posve u pravu; ja sam :, vrlo bogati civil. Zaradio sam hrpu novca, djelomično zahva ljujući toj nezasluženoj reputaciji, pa kad sam predložen za ovaj posao, odredio sam da je vrijeme za vraćanje dugova. Vo lio bih pokušati, i malo poboljšati stvari u ovom vrlo nužnom dijelu vlasti... kako bih se iskupio za ranije pogreške, možda. - S obzirom na vaše pogreške, zbog čega ste zaključili da ste za to stručni? f" - Zbog tih pogrešaka. Toliko smo skloni paničarenju oko tajni da prečesto i ne uspijevamo prenijeti bitne stvari - ili ih pronaći. Na primjer, ja mislim da vi nećete ponoviti istu po grešku kao s Ingrid Hawthorne. - To nije bila moja pogreška! Upravo ste rekli: ona nije bila unijeta u sustav! - Kao ni osamdeset do stotinu drugih, što na to kažete? - Mislim da to smrdi! - Uključujući i nekoliko desetaka vaših suradnika. - To je bilo prije nego što sam preuzeo rukovodstvo - reče suho mornarički časnik. - Sustav ne radi ako se zane maruje. U tim računalima postoje zaštitni postupci protiv po grešaka. - Nemojte to reći hakerima koji upadaju u računske su stave Pentagona. Možda vam ne bi povjerovali. - Jedna od milijun mogućnosti! - Otprilike, jednako kao i mogućnost da određeni sper|fe. mij oplodi jajašce, a ipak, devet mjeseci kasnije, tu je život. A f J? vi ste jedan od tih života uzeli, kapetane. - Proklet bio... - Poštedite me - reče direktor CIA-e, podižući ruke. - Ova informacija ostaje unutar granica ove sobe. Toliko da znate, ja sam istu takvu pogrešku napravio slijedeći Ho Chi Minhovu vezu - i to će, također, ostati u ovoj sobi. - Jesmo li završili? - Ne još. Ne mogu vam zapovjediti, ali predlažem vam da stupite u vezu s Havrthorneom i osigurate mu svaku vrstu " pomorske pomoći koju zatreba. Vi ste posvuda na Karibima, a mi smo tamo prilično tanki. 50 - On sa mnom neće razgovarati - polako, tiho reče kapetan. - Pokušao sam nekoliko puta. Kad bi shvatio o kome se radi, prekidao je bez riječi. - Razgovarao je s nekim iz vašeg stožera, MI-6 to potvrđuje. Taj je rekao njihovom čovjeku na otoku Gorda, Cookeu, da Hawthorne zna za Bajaratt, zna da je Ovalni ured pod maksimalnim osiguranjem, a Predsjednik sa zaštitnim prslukom. Ako mu vi niste rekli, tko je onda? - Ja sam to postavio kao otvorenu ponudu - polako odgovori Stevens. - Kako nisam dospio nikamo s tim prokletnikom, ovlastio sam nekoliko ljudi koji su ga poznavali da, ako se nekome učini da bi mogao bar malo uznapredovati s njim, nek nastavi, neka Tye sazna scenarij. - Tye? - Poznavali smo se, ne dobro, ali popili bismo tu i tamo koje piće. Moja žena je radila u veleposlanstvu, u Amsterdamu; oni su bili prijatelji. - Sumnjao je na vas, u svezi ženinog ubojstva? - Ja sam mu pokazao fotografije i prisegnuo da mi nismo imali ništa s njenom smrću - kao što i nismo. - Ali vi jeste. - On to nije mogao znati ni na koji način; osim toga. Sovjeti su ostavili svoj znak, kao upozorenje ostalima. -

Ali svi mi imamo razvijene instinkte, nije li tako? - Što hoćete od mene, gospodine direktore? Ne uspijevam vas slijediti? - Budući da su ga Britanci pridobili, održite hitni sastanak stožera i smislite na koji način ćete pridonijeti. Direktor Agencije se nagne preko stola i nešto zapiše u blok. - Koordinirajte se s MI-6 i Deuxieme; ovdje su dva imena s kojima trebate biti u vezi, i to samo s njima i samo putem skramblera. - Pružio je papir. - Sam vrh - primijeti časnik iz mornaričke obavještajne, čitajući imena. - Koji je kod? - Krvava Djevojčica. To vrijedi kad se služite skramblerom. - Znaite - reče Stevens, dok je ustajući spremao papir u džep - čini mi se da, možda, svi mi zapravo pretjerujemo. 51 Prošli smo više desetaka sličnih uzbuna - ekipe ubojica poslana sa Srednjeg Istoka, psihopati koji čekaju po zračnim lukama da pucaju u značajnog čovjeka, manijaci koje smo opkoljavali zato jer su pisali ludačka pisma - i u devedeset i devet posto slučajeva pokazalo se da m"su ništa. Odjednom, na našim podzemnim ekranima pojavi se jedna žena u pratnji dječaka i od Jeruzalema do Washingtona počinju bubnjati na uzbunu, uz glasnu zvonjavu u Parizu i Londonu. Ne izgleda li vam to malo previše? - Koliko temeljito ste proučili informaciju koju sam dobio iz Londona i proslijedio vam je? - upitao je direktor Agencije. - Vrlo temeljito. Ona je psihotična iz svih mogućih frozdijanskih razloga, i bez sumnje, sklona opsesijama. To je ne čini super-amazonkom. - Što i nije. "Nadnaravni" pojedinac je lakša meta; on ili ona iskaču. Bajaratt bi mogla biti djevojka iz susjedstva u Centerville, U.S.A, ili praznoglavi model iz pariškog Saint-Honore, ili stidljiva sabra, vojnik u izraelskoj vojsci. Ona ne vodi napade, kapetane, ona ih orkestrira, u tome je njena genijalnost. Ona stvara događaje, a onda unutar njih pokreće glavne likove prema predodređenim ciljevima. Da je Amerikanka, i drugačijeg mentaliteta, vjerojatno bi sjedila tu gdje sam ja. - Mogu li upitati...? - Udahnuvši duboko, mornarički časnik promjeni položaj nogu, a njegovo lice se zacrveni od navale krvi. - Ono što sam učinio - o, Bože, što sam učinio - rekli ste, ostat će u ovoj sobi. - Hoće. - Kriste, zašto sam to učinio? - Njegove oči se zamagle, a tijelom mu prode trzaj. - 3a sam ubio Tveovu ženu...! - Gotovo je, kapetanK^teverišiNa žalost, s tim ćete živjeti do kraja života - kao sto sam i ja, trideset godina nakon Ho Chi Minha. To je naša kazna. Tvrellov brat, Maic Anthonv Havrthome - "Mare-mladić" na karipskom Ungua franca - doletjeo je na Gordu preuzeti putnike svog brata. Mare Hawthorne je u nekim stvarima bio 52 vječiti mladi brat, nešto viši od visokog Tvrella, i prilično vitlajj - vrlo mršav, točnije - lica sličnog starijem iskusnijem bratu, ali bez njegove mreže sitnih bora i svijetlih očiju. Bio je sedam godina mladi, i iako je bilo vidljivo da mu je prvi Hawthorne vrlo drag, bilo je isto tako očito da ponekad dovodi u pitanje razum svog brata. - Hajde, Tye! - glasno je rekao dok su u zalasku sunca stajali na ispražnjenom doku. - Dosta tog sranja! Ne možeš natrag, ja ti neću dati! - Rado bih kad bi me mogao spriječiti, brate, ali ne možeš. - Ma što je to? - Mare spusti glas do guturalnog mrljanja. - "Jednom marinac, uvijek marinac" To si htio reći? - Ne, uopće. Samo, ja mogu ono što oni ne mogu. Cooke i Ardisonne letjeli su po ovim otocima; ja sam ih oplovio. Poznajem svaki zaljev, svaki kopneni masiv, ucrtan na kartu ili ne, a baš i nema neke vlasti koju nisam podmitio š kojim dolarom. - Ali, zašto, prokletstvo? - Nisam siguran, Mare, ali možda, nešto što je Cooke rekao. Rekao je da se radi o "prezrenima svijeta", ne o neprijateljima koje smo ranije znali; o novom soju, bijesnim fanaticima koji samo žele uništiti sve što vjeruju da ih je držalo na smetlištima. - To je vjerojatno socioekonomski istinito. Ali, ponavljam, zašto se ti upetljavaš? - Sad sam ti rekao, ja mogu što oni ne mogu. - To nije zašto, to je egoistično kvazi-opravljanje. - U redu, brate-akademiče, pokušat ću objasniti. Ingrid je ubijena - iz ovog ili onog razloga, možda nikad neću ni saznati kojeg - ali pokraj takve žene nisi mogao živjeti, a da ne shvatiš koliko ona želi da nasilje prestane - na ovaj ili onaj način. Sada ja, iskreno, ne znam na kojoj je ona bila strani, ali znam da je htjela mir. Držao bih je u zagrljaju a ona bi, iz čistog mira, viknula, "Zašto to ne može pTestati? Zašto ne može prestati ta brutalnost?"... Kasnije, kad su mi rekli da je bila l sovjetska krtica... ma, ja to još uvijek ne vjerujem, ali ako i jeLt-% 53 bila je to iz pravih razloga. Ona je htjela mir; bila je moja žena, ja sam je volio i meni nije mogla lagati dok sam je grlio. Tišina. Napokon, Mare progovori tiho: - Neću se ni praviti da shvaćam taj svijet u kojem si ti živio. Bog zna, ja to ne bih mogao. Ipak, moram te pitati, zašto se stvarno vraćaš? - Jer ima netko, tamo

negdje, koji predstavlja nešto uvelike snažnije nego što mi možemo shvatiti, i to treba spriječiti, a ako ja mogu pomoći da se taj psihopat zaustavi, jer znam nekoliko prljavih trikova, možda će mi jednog dana biti lakše zbog Ingrid. Jer nju su ubile prljave igre. - Uvjerljiv si, Tye - reče Mare. - Drago mi je što se slažeš. - Hawthorne pogleda svog mladeg brata i potapše ga po ramenu. - Jer, sljedeći tjedan, ili dulje, ti vodiš poslove, što znači da ćeš potražiti i dva nova čamca, A-klasa, veliko jedro, pramac i krma. Ako naletiš na nešto po dobroj cijeni, a ja nisam u blizini, daj predujam. - Čime? Papirom kojeg ne možemo pokriti? - Novac će biti na našoj banci u Saint T-u, sutra ujutro; susretljivost mojih trenutnih poslodavaca. - Drago mi je što miješaš idealizam s realnošću. - Dužni su mi, više nego što bi ikad mogli platiti. - U međuvremenu, što da radim s drugim kapetanom? Imam dvije rezervacije za sljedeći ponedjeljak. - Pozvao sam Barbie u Red Hooku; ukrcat će se. Njen brod još nije popravljen, od orkana. - Tye, znaš da putnici nisu oduševljeni sa Ženskim kapetanima! - Samo joj reci da napravi isto što i sa svojim putnicima, kad shvate da B. Pače nije Bruce ili Ben nego Barbara. Kad se svi ukrcaju, ona udari svog stjuarda. - I plaća ga za primanje udaraca. (- Pa plati, bogati smo. Odjednom, urlik automobilskog motora, praćen škripanjem guma, ispunio je sumrak, s nedalekog parkirališta u pozadini doka. U sekundi, začuli su se glasovi Cookea i Ardisonne; dovikivali su Martvju i Mickevju u radionici jaht-kluba. Tren kasnije, Englez i Francuz jurili su stazom. 54 - Nešto se dogodilo - reče Tyrell mimo. - Nešto se dogodilo! - vikao je Geoffrey Cooke kad su obojica zakienuli i potrčali molom, bez daha. - Upravo dolazimo iz upravne zgrade... Zdravo, Mare, moramo nasamo razgovarati s tvojim bratom. - Agent MI-6 povuče Hawthornea na drugi kraj mola, kodno ime Richelieu krene za njima. - Polako - reče Hawthorne. - Dodi do daha, i uspori. - Nema vremena! - reče Ardisonne. - Primili smo četiri izvještaja, svaki tvrdi da je vidio ženu i mladića. - Na istom otoku? - Ne, na tri, prokleta bilo! - reče Cooke. - Ali na svakom postoji međunarodna banka. - To znači da su dva izvještaja stigla s jednoga... - St. Croix. Christiansted. Zrakoplov nas čeka na uzletištu. Ja preuzimam St. Croix. - Zašto? - ljuto se usprotivi Hawthorne. - Ne namjeravam te povrijediti, Geoff, ali ja sam mladi i prilično jasno, u boljem stanju nego ti. Daj mi St. Croix. - Nisi vidio fotografije! - Prema onome što si ti rekao, riječ je o različitim ljudima, pa čemu onda? - Tako lako zaboravljaš, Tvrell. Šansa je prilično mala, ali jedni od njih mogli bi biti pravi. Mi ih nikako ne bismo htjeli propustiti. - Daj mi ih onda. - Trebaju stići po glasniku; Gorda je izvan naše sigurne rute. Deuxieme ih šalje s Martiniquea u diplomatskoj pošiljci odmah sutra. - Ne smijemo gubiti vrijeme - Ardisonne je bio uporan. - Dat ću ti imena naših izvora, Tvrell - rekao je Cooke. - Uzet ćeš St. Barthelemy. Jacques će pokriti Anguillu. Hawthorne se probudio u uskom krevetu hotela na otoku St. Barts, i dalje ljut što ga je Geoffrev Cooke poslao u promašaj. Domaći izvor do kojeg je došao preko šefa otočke sigurnosti bio je poznati narko-doušnik, grebator koji je samog sebe nadmašio za nagradu od tri milijuna američkih dolara. On je 55 vidio jednu stariju njemačku damu, u pratnji njenog unuka, adolescenta, dok se iskrcavala iz hidroglišera sa St. Martina. S takvim slabašnim dokazom, krenuo je po nagradu. Sumnjiva baka, međutim, pokazala se kao temeljito dotjerana, vrlo germanska majka koja je, ne odobravajući plebejski stil života svoje kćerke, povelala unuka na veliko putovanje po otočju. - Prokleta bilo! - praskao je Hawthorne, i bacio se na telefon, naručujući doručak. Tvrell je šetao ulicama St. Bartsa, ubijajući vrijeme do taksija za zračnu luku, odakle će ga zrakoplov odvesti natrag na Gordu. Osim hodanja uokolo, ništa se drugo nije moglo raditi; on nije trpio samotne boravke u hotelskim sobama. Bile su kao zatvorske samice, gdje se Čovjek lako naljuti na samog sebe. I onda se dogodilo. Petnaest metara dalje, ulicu prema ulazu u Bank of Scotland prelazila je žena koja je spasila njegov zdrav razum, ako ne i život. Bila je, ako je moguće, još ljepša. Njena duga, tamna kosa ukvirivala je zgodne crte njenog osunčanog lica, a način njenog hoda, sigurno klizanje kozmopolitske Parižanke kojoj nikad nije bilo ispod časti biti ljubazna sa strancima. Sve mu se vratilo, a njena divna pojava bila je zamalo i više nego što je mogao podnijeti. - Dotnique! - viknuo je, razmičući tijela pred sobom, i jurnuo na ulicu, prema ženi koju nije tako dugo vidio, predugo. Ona se okrenula u zavoju, njeno lice je zasjalo, a osmijeh se ispunio veseljem. On je povuče preko pločnika, do izloga trgovina, i oni se zagrle s brzo prizvanom toplinom i osjećajem. - Rekli su mi da si se vratila u Pariz! - Jesam, dragi

moj. Morala sam srediti svoj život. - Ni riječ, ni pismo, čak ni poziv. Bio sam izvan sebe! - Ja nikad ne bih mogla zamijeniti Ingrid, to sam znala. - A nisi li znala koliko sam želio da pokušaš? - Mi smo iz različitih svjetova, najdraži moj. Tvoj život je ovdje; moj je u Europi. Imam odgovornosti koje ti nemaš, Tye, to sam ti pokušala reći. - Sjećam se i predobro. "Spasite djecu", "Spas za Somaliju" - dva ili tri druga inicijala koje nisam uspio odgonetnuti. 56 - Bila sam predugo odsutna, mnogo duže nego što bih htjela biti bez tebe. Organizacijski, stvari su bile čista zbrka, a upletanje nekoliko vladajućih režima nije bila nikakva pomoć. Ali sad kad je Quay d'Orsav čvrsto uz nas, stvari su postale lakše. - Kako to? - Na primjer, zadnji put u Etiopiji... Dok je pričala o trijumfu svojih dobročinstava - nad birokratskim barijerama ili mnogo gorim stvarima - njena prirodna živost dala je neku vrstu ljupkog elektriciteta svemu na njoj. Njene velike, meke oči bile su tako žive, njeno lice tako izražajno, otkrivajući taj izvor beskrajne nade na kojem se napajala i održavala. Njena sposobnost za suosjećanje bila je gotovo nestvarna, a učinjena beskrajno uvjerljivom njenom iskrenošću koja je graničila s naivnošću, koju je istodobno negirala rječita inteligencija i trezvenost. - ... tako, vidiš, probili smo se s dvadeset i osam kamiona! Ne možeš zamisliti kako je bilo vidjeti seljake, posebno djecu kojima je glad bila na licima, i stare koji su se gotovo prestali nadati! Ne znam jesam li ikad zaplakala od tolike sreće... I sad opskrba stiže redovito, a mi se granamo posvuda, dok održavamo tlak! - Održavate...? - Znaš, dragi moj, tlači tlačitelje njihovim prijetnjama, nježno izrečenim, dakako, s našim vrlo službenim dokumentima. S Republikom Francuskom se ne treba igrati! - Dominique se trijumfalno smješila, sjajnih očiju. Tako jaje volio. Ne može ga opet ostaviti! - Idemo na piće - rekao je Havrthorne. - O, da, molim te! Tako želim s tobom popričati, Tye. Tako si mi nedostajao. Imam sastanak s ujakovim odvjetnikom, u banci, ali on može pričekati. - To se zove otočki šarm. Nitko nigdje ne stiže na vrijeme. - Zvat ću ga od tamo gdje budemo. 57 Sjedili su u kafiću na pločniku, držeći se za ruke preko stola, a konobar je donio ledeni čaj za Dominique i vrč hladnog bijelog vina. Tvrell progovori. - Zašto si nestala? - Rekla sam ti. Imala sam drugih obaveza. - I mi smo mogli postati jedna, obaveza, mislim. - To me i uplašilo. Prilično jednostavno, ti si postajao previše važan. - Zašto? Mislio sam da i ti osjećaš kao i ja. - Tvoj metež i tvoj osjećaj krivnje zbog Ingrid bili su prejak, Tye. Ti nisi pio zato što si alkoholičar, to su potvrdili tvoji putnici. Jednostavno, morao si pomalo podivljati kad nisi bio odgovoran ni za koga drugog osim samog sebe. Nisi sam sebi mogao oprostiti to što se dogodilo. - To je bilo, zar ne? - Stoto? - Htjela si biti više od njegovateljice, a ja sam bio toliko zapetljan sam u sebe, i nisam to uspio vidjeti. Žao mi je. - Tye, bio si duboko povrijeđen i izbezumljen, ja sam to shvaćala. Da sam se osjećala tako kako misliš, ne bismo imali to vrijeme koje smo proveli zajedno. Gotovo dvije godine, dragi. - Nije bilo dovoljno dugo. - Ne, nije. - Ljećaš se kako smo se sreli? - toplo je upitao Hawthorne, a njegove oči bile su prikovane uz njene. - Kako bih mogla zaboraviti? - ona je odgovorila, uz lagani smijeh i stegnula mu ruku. - Iznajmila sam čamac i kad sam uplovljavala u marinu na St. Thomasu imala sam poteškoća s pristajanjem na vez koji mi je dodijeljen. 58 - Poteškoća? Ušla si pod punim jedrima kao da si na regati. Vraški si me isprepadala. - Ne znam koliko si bio uplašen, ali sasvim sigurno, bio si bijesan. - Dominique, moj brod je bio usidren ravno na tvojoj crti napada. - Oh, da, stajao si na svom doku, mahao rukama i proklinjao me - ali ja sam te onda uspjela izbjeći, zar ne? - Još uvijek mi nije jasno kako si uspjela. - Nisi ni mogao vidjeti, dragi moj. Bio si tako bijesan da si pao u vodu. - Smijali su se oboje i preko stola se nagnuli bliže. - Bilo me je tako sram - nastavila je tiho Dominique. - Ali tebi sam se ispričala, kad si izašao na obalu. - Da, jesi, u lučkom baru. Tvoj dolazak napravio je od mene predmet ljubomore svih putnika... i tako je počelo nekoliko možda najljepših mjeseci mog života. Najbolje se sjećam naših jedrenja po otočićima; sami, spavali smo na plažama - i tamo vodili ljubav. - I voljeli se, dragi. - Možemo li početi ponovo? Prošlost blijedi, a ja sam sad znatno manje rastrgan. Čak se, tako kažu, često smijem i pričam glupe šale, a moj brat bi ti se svidio... Možemo li početi ponovo, Dominique? - Ja sam udata, Tye. Kao da je krma prekooceanskog broda udarila Hawthornea usred maglom okovanog mora. Nekoliko trenutaka nije mogao govoriti, dar govora ga je posve napustio; uspio je samo spustiti pogled i potruditi se da oponaša normalno disanje. Popustio je

njenu ruku; ona ga je naglo prekinula, prekrivajući obje njihove ruke svojom. - Molim te, nemoj, dragi. - To je sretan čovjek - rekao je Tvrell, zureći u ruke. - Je li i pristojan tip? | - Sladak je i odan i vrlo, vrlo bogat. - Dva više za njega. Ali odan, to bih bio. - Bogatstvo pomaže, to ne poričem. Nemam naročito skup ukus, ali moji ciljevi nisu jeftini. A u profesiji modela, koja mi je, jasno, omogućila lijepe stan i odjeću, ne zapošlja 59 f vaju se ljudi križari. To sam rado ostavila za sobom. Nikad se nisam dobro osjećala prikazujući modele koje si može priuštiti vrlo mali dio publike. - Ti si u drugom svijetu, moja damo. Dakle, ujedno si i sretno udata žena? - To nisam rekla - Dominique nastavi tiho i čvrsto, a pogled joj se zaustavi na njihovim isprepletenim rukama. - Nešto mi je promaklo. - Mi smo u braku iz pogodnosti, kako je to nazvao La Rochefoucauld. - Molim? - Hawthorne podigne oči, proučavajući njeno mirno lice. - Moj suprug je prikriveni homoseksualac. - Hvala Bogu za usluge, velike i male. - To bi ga razveselilo... Mi vodimo čudan život, Tye. On je prilično utjecajan i izuzetno velikodušan, ne samo u pomoći pri mom skupljanju fondova nego i u području vladine pomoći, koja nam je često potrebna. - Kao kod onih službenih dokumenata koje si spomenula? - reče Tvrell. - Ravno do vrha Quai d'Orsav - Dominique se nasmiješi svojim osmijehom koji zaokuplja. - On kaže da je to i premalo što bi on mogao napraviti, jer uporno tvrdi da sam mu ja velika podrška. - Jasno. Uz tebe, nitko ga ni slučajno ne može ignorirati. - Oh, on ide i dalje od toga. Uporno tvrdi da ja privlačim višu klasu klijenata, jer samo najbogatiji bi me mogli sebi priuštiti, kad bih bila dostupna. To je šala, dakako. - Uz neku vrstu prisnog žaljenja, Dominique oslobodi svoje ruke. - Dakako - Hawthorne nalije ostatak vina u svoju čašu i zavalj se u stolicu. - Ovdje si u posjetu svom ujaku na Sabi? - upitao je. - Blagi Bože, potpuno sam zaboravila! Doista moram nazvati banku i pronaći njegovog odvjetnika... Sad vidiš što mi se događa kad sretnem tebe. - Volio bih povjerovati da... - Možeš, Tvrell - nježno ga prekine Dominique, nagi 60 niuci se prema njemu, a njene velike smeđe oči zaustave se na njegovima. - Doista možeš, dragi moj... Gdje je telefon, znam da sam ga vidjela. - U predvorju. - Vraćam se za nekoliko minuta. Dragi stari ujak razmišlja ponovno o selidbi; njegovi susjedi su postali previše brižni. - Na Sabi, pustinja nad pustinjama, koliko se sjećam, reče Tyrrell, smješkajući se. - Nema telefona, nema pošte i ako je moguće, nema posjetitelja. - Ja sam zahtijevala satelitsku antenu. - Dominique odmakne svoju stolicu i ustane. - On voli gledati svjetski nogomet; misli da je crna magija, ali stalno ga gleda... Požurit ću. - Bit ću ovdje. - Hawthorne je pogledom slijedio lik žene za koju je mislio da je izašla iz njegovog života. Navala proturječnih informacija nije se uvelike razlikovala od udara snažnog vjetera. Brak ga je zamalo ugušio; brak koji to uopće nije bio, vratio mu je dah, i nova vedrina ga obuzme... Nije ju mogao ponovo izgubiti; i neće je ponovo izgubiti. Pitao se, hoće li se sjetiti pozvati svog ujaka na Sabi i reći mu da će se kasnije vratiti. Do večeri su postojali zrakoplovi između otoka, obično svakog sata, zračna mreža otočnog lanca. Za njih, kratki zdrav i zbogom nije bilo dovoljno, bilo je nezamislivo, i ona je to shvaćala - to je mogao zaključiti, dovoljno dobro ju je poznavao. Nasmiješi se, za sebe, kad je pomislio na ekscentričnog ujaka kojeg nikad nije sreo, pariškog odvjetnika koji je više od trideset godina proveo u uskomešanom svijetu arbitraže, punom podlih udaraca, jureći od upravnih odbora do sudnica, milijuni u ravnoteži sa svakom odlukom koju je donosio, umoran od uspaničenih klijenata koji su prečesto stavljali novac prije načela, satima trošeći njegovu koncentraciju. A taj tihi, fini čovjek je želio jedino pobjeći od sve te iscrpljujuće ludosti i slikati cvijeće i zalaske sunca, kao neki samozvani kasni Gauguin. Nakon umirovljenja, ispričala je Dominique, pokupio je svoju postariju sluškinju, svojoj hladnoj, nepristupačnoj ženi ostavio više nego dovoljno da nastavi sa svojim ekstravagancijama, i ne potrudivši se pozdraviti dvije 61 bezosjećajne kćerke zaražene majčinom bolešću pohlepe, odletjeo na Karibe, "tražeći svoj Tahiti". Saba je bila slučajnost, iskrsla u razgovoru s neznancem u baru zračne luke, na Martiniqueu. Čovjek je bio bjegunac koji se odlučio vratiti i provesti svoje posljednje godine pod svjetlima Pariza, i prodavao je skromnu, ali dobro građenu kuću na otoku po imenu Saba. Zainteresiran, ujak se raspitivao dalje i čovjek mu je pokazao nekoliko fotografija kuće. Na nevideno, s izuzetkom fotografija, umirovljeni odvjetnik je odmah kupio kuću, sastavljajući ugovore sam, na najbližem stolu, što je njegova sluškinja promatrala začuđeno i uz ne malu uznemirenost. Zatim se javio svojoj nekadašnjoj

tvrtki u Parizu, i uputio svog nekadašnjeg potpredsjednika, sada predsjednika, kako će isplatiti vlasnika odmah po njegovom dolasku u Pariz. Njegov bivši podređeni je trebao izdvojiti traženi iznos iz bogate mirovine svog bivšeg pretpostavljenog. Postojao je samo jedan zahtjev - postavljen pred vlasnika u baru zračne luke. Čovjek se trebao javiti mjesnoj telefonskoj kompaniji na Sabi i zatražiti da se odmah isključe svi telefoni u kući. Zbunjeni povratnik je iz telefonske govornice pozvao telefonski ured i uglavnom odurlao upute; sreća mu se nasmješila više nego što je mogao i sanjati. Karibi su bili puni takvih priča, jer otoci su bili utočište ogorčenih, sagorjelih, i sve raspadnutijih osoba. Trebalo je imati suosjećaja i istančanosti da bi se takve ljude razumjelo i voljelo. A Dominique, prirodni dobročinitelj, dovoljno je voljela svog odbjeglog ujaka da mu posveti pozornost. - Zamisli! - Dominique se približi stolu i prekine Tyrellovo razmišljanje. - Pravnik je ostavio poruku za mene - prezauzet je, pa možemo li to odgoditi do sutra! On bi me, to je jasno dao do znanja, zvao na otok kad bi tamo bilo telefona. - Logika je na njegovoj strani. - Zatim sam obavila još jedan razgovor, kapetane - tako je bilo, "kapetan korvete", zar ne? - Nekada davno - odgovori Tyrell i zatrese glavom - a ja sam se od tada unaprijedio. Sad sam samo kapetan, jer plovim sam - imam brod. 62 - To je unaprijeđen? - Časna riječ, puno unaprijeđen. Koga si zvala? - Susjede mog ujaka, par koji je toliko brižan da se on hoće ponovo seliti. Stalno dolaze sa svježim povrćem iz vlastitog vrta. zaobilaze sluškinju i prekidaju njegovo slikanje - ili nogomet. - Reklo bi se, pristojni ljudi. - I jesu; on nije, Bog mu sačuvao mrzovoljnu dušu. Svejedno, dala sam im priliku da punopravno navale k njemu. Zamolila sam ih da mu kažu kako imam problema s vlasništvom posjeda izvan otoka, koje njegov odvjetnik, banka i ja pokušavamo srediti. 1, prilično ću zakasnuti s povratkom. - Čudo nad čudima - reče Hawthorne, nasmijan, a sva njegova vedrina se vrati. - Nadao sam se da ćeš ga uspjeti naći. - Jesam li mogla išta drugo, dragi moj? Nisam bila samo pristojna, Tye. Tako si mi nedostajao. - Upravo sam se odjavio iz sobe - polako reče Tvrelli. - Mogu je uzeti natrag, siguran sam. - Molim te. Da, molim te. Kako se zove hotel? - "Hotel" je preteška riječ za to mjesto. Zove se "Flambovant"; i ime je pomalo iznad njegove klase. - Idi tamo, dragi, a ja ću te stići za deset do petnaest minuta. Najavi me na recepciji, i neka mi kažu broj sobe. - Zašto? - Želim ti donijeti - nama - jedan dar. Ovo je proslava! - rekla je ona. Bili su zagrljeni, u maloj hotelskoj sobi, Dominique je drhtala u njegovim rukama. Dar koji im je donijela bile su tri boce rashlađenog šampanjca, recepcionar ih je donio u sobu, s posudama leda, uz pretjeranu napojnicu. - I to je bijelo vino - reče Tvrell, pustivši je, i krene prema poslužavniku na komodi pa otvori prvu bocu. - Shvaćaš li, ja nisam ni taknuo viski poslije ona četiri dana nakon tvog nestanka? Naravno, u ta četiri dana ispio sam sve otočne zalihe i izgubio dva čartera, ali nakon toga su boce burbona presušile. 63 - Dakle, moj odlazak je imao jedan pozitivan rezultat. Viski je za tebe bio samo štaka, a ne nužnost, - Dominique je sjela za mali okrugli stol odakle se pružao pogled na luku St. Bartsa. - Poštedi me, ja više nisam isti tip. - Hawthorne donese njihove čaše i bocu do stola, pa povuče stolicu njoj nasuprot. - Kako ide ona otrcana filmska fraza? - rekao je, sjedajući. - "Za tebe, mala"? - Za nas oboje, dragi moj. - Ispili su i Hawthorne ponovno napuni čaše. - Znači, ovdje imaš putnike? - pitala je Dominique. - Ne - Hawthorne je brzo razmišljao, pogledavši nakratko kroz prozor. - Provjeravam Barts za hotelski sindikat Floride; računaju da će ovdje uskoro biti kockanja i žele informacije od mene. Na svim otocima se to događa, gospodarstvo žudi za tim. - Da, čula sam. To je tužno, na neki način. - Vrlo tužno, i vjerojatno neizbježno. Kockarnica znači zaposlenje... Neću razgovarati o otocima, želim razgovarati o nama. - O čemu se tu može razgovarati, Tye? Tvoj život je ovdje, moj u Europi ili Africi ili izbjegličkim logorima u zemljama pod opsadom, gdje ljudi trebaju našu pomoć. Natoči mi još jednu; opojni ste, ti i vino. - A što je s tobom, s tvojim životom? - Hawthorne napuni čaše. - Postojat će, dovoljno brzo, dragi moj. Jednog dana, ja ću se vratiti, i ako ne budeš zauzet, sjest ću na Olympic Charters i reći, "Hej, kapetane, uzimaj me ili me bacaj morskim psima." - Koliko brzo je dovoljno brzo? - Ne zadugo: čak i moja snaga se troši... Ali, da ne govorimo o neizbježnom, Tye. Moramo govoriti o sadašnjem. - Što? - Ljubaznošću ujakovih susjeda, jutros sam razgovarala sa svojim suprugom. Moram večeras natrag u Pariz. On ima jedan posao s kraljevskom obitelji u Monaku i želi me pokraj sebe. 64 - Večeras? - Ne mogu mu odbiti, Tye,

on je tohko učinio za mene, a traži samo moju nazočnost. Šalje kompanijin zrakoplov na Martinique, po mene. Bit ću nekoliko sati u Parizu, ujutro ću biti u jurnjavi spremanja i kupovanja, a predvečer se sastajem s njim u Niti. - Opet ćeš nestati - reče Hawthorne; dugo izbjegavani šampanjac mu je odjednom otežavao govor. - Nećeš se vratiti! - Strašno griješiš, dragi moj... ljubavi moja. Vratit ću se za dva ili tri tjedna, vjeruj mi. Ali sada, ovih nekoliko sati, budi sa mnom, ostani sa mnom, vodi ljubav sa mnom! - Dominique ustane, skine jaknu svog bijelog kompleta i počne otkopčavati bluzu. Tvrell je ustao i skinuo odjeću, zastavši da im napuni čaše. - Za Boga, voli me! - vrisne Dominique, povlačeći ih oboje na krevet. Dim njihovih cigareta lebdjeo je prema stropu u sjaju poslijepodnevnog sunca, njihova tijela bila su iscrpljena, a Hawthorneov um opušten silinom vođenja ljubavi i velikim gutljajima iz boce šampanjca. - Kako si, ljubavi moja? - prošapta Dominique, okrenuvši se na njegovo ispruženo, golo tijelo, a njen raskošne grudi dotakle su njegovo lice. - Ako postoji veći raj od ovog, ne treba mi - odgovori Tvrell, smješkajući se pripito. - Kakva strašna primjedba; sad ti moram natočiti još jednu čašu. I ja ću. - To je zadnja boca, a mi smo pretjerali, moja damo. - Baš me briga, ovo nam je zadnji sat - dok se ponovno ne sretnemo. - Dominique se nagne preko kreveta i istoči zadnji ostatak šampanjca u njihove čaše, a na podu su ostale lokve tekućine. - Evo, dragi - ona reče i prinese čašu Tyrellovim usnama. Podigne desnu dojku i položi je uz njegov obraz. - Moram se sjećati svakog trenutka s tobom. - Izgledaš izuzetno, ti i jesi izuzetna... To je, čini mi se, vojnički izraz. - Prihvaćam, kapetane korvete - oh, zaboravila sam, ti ne voliš taj naziv. 65 - Pričao sam ti o Amsterdamu - reče Hawthorne, jedva priseban. - Mrzim taj čin... Oh, Kriste, pijan sam i ne sjećam se kad sam ranije bio pijan... - Ni slučajno, dragi moj, mi samo slavimo. Tako smo se dogovorili, zar ne? - Aha... da, naravno. - Vodi ljubav sa mnom, ponovno, ljubavi, najdraži moj. - Što...? - Tvrellova glava klone u stranu; onesvijestio se, dugo, neuobičajeno unošenje alkohola bilo je previše za njegovu krv. Dominique tiho ustane iz kreveta, ode do svoje odjeće prebačene preko stolice do prozora, i brzo se odjene. Odjednom, ugleda Hawthorneovu pamučnu jaknu, na podu, gdje ju je ispustio; uobičajena odjeća na otocima, lagana "guavabera" s četiri vanjska džepa koja se nosi na golo tijelo, pod vrelin tropskim suncem. Međutim, sama jakna nije privukla njenu pozornost; u stvari, bila je to presavijena, napola zgužvana omotnica uokvirena plavim i crvenim prugama, kakve znaju koristiti vlade ili privatni klubovi kad žele ostaviti službeni dojam. Kleknula je, izvukla omotnicu iz džepa i izvadila sadržaj, sažetu i preciznu, rukom pisanu bilješku. Pomakla se do prozora kako bi je lakše pročitala; bila je napisana na memorandumu jaht kluba: Subjekti: Zrela žena, putuje s mladićem približno upola % mladim. Pojedinstvo: Opis nepotpuni, ali moguće Bajaratt i mlađi pratitelj, kako su uočeni u Marseilleu. Imena na putu: ničkom popisu hidroglisera sa St. Martina: Frau Marle ne Richter i Hans Bauer, unuk. Bajaratt nema zabilježe no korištenje njemačkih imena ranije, niti je ustanovlje no da govori njemački, ali je to posve moguće.) Kontakt: Inspektor Lawrence Major, šef otočke sigurnosti St. Barts. Posrednik: Ime zatajeno na zahtjev. Metoda/Operacija: Prići subjektima s leđa, oružje spremno. Uzviknuti ime Bajaratt i biti spreman na pucanje. 66 Dominique zaškilji na popodnevnom suncu, dok je spremala bilješku natrag u omot, zatim se vrati do pamučne jakne i smjesti papir u džep. Uspravljajući se, zurila je u goli lik na krevetu. Njen veličanstveni ljubavnik je lagao. Kapetan Tvrell Hawthorne, Olympic Charters, američki Djevičanski Otoci, ponovno je bio kapetan korvete Hawthorne, Mornarička obavještajna služba, Amsterdam, sa zadatkom da ulovi teroristkinju iz doline Beka čiji put iz Marseillea je praćen do Kariba. Kako tragično ironično, mislila je Dominique dok je koračala do stola i uzimala svoju torbicu. Zatim je prišla stolicu i uključila radio, pojačavajući ton dok oštri, divlji ritmovi otočke glazbe ne ispune sobu. Hawthorne se nije ni pomaknuo. Tako strašno, tako nepotrebno... tako prepuno boli koju se nije usuđivala priznati, a nijekanjem se bol samo povećavala. Izmaštala je egzistenciju za koju bi u nekom drugom životu ubijala. Nevažni muž koji bez greške podržava njene ciljeve, puštajući je da nalazi koliko može sreće, bez uplitanja u svijet izdaje i prijevare. Kad bi sve bilo tako jednostavno, tako neopterećeno, ali nije bilo tako! Ona je voljela tog golog muškarca na krevetu, njegov um, njegovo tijelo, čak i njegovu patnju, jer sve je razumjela. Ali ovo je bio stvarni svijet, a ne mašta. Otvorila je torbicu i polako, pažljivo izvukla mali automat, i pritisnula

ga na jastuk kojeg je spustila na Hawthoraeovu lijevu sljepoočnicu, njen kažiprst svio se oko okidača, na milimetar, dok je reggae-kalipso postajao sve jači... Ne možs to učiniti! Prezirala je samu sebe, ali nije mogla! Ovo je bio muškarac kojeg voli, potpuno, kao što je voljela i vatrenog pobunjenika iz Ashkelona! Amaya Bajaratt vrati oružje u svoju torbicu i izjuri iz sobe. Hawthorne se probudi, glava mu se raspadala, a oči vrludale; iznenada postane svjestan da Dominique nije pokraj njega u krevetu. Gdje je? Skočio je na noge, u trenutku se doveo u ravnotežu i potražio starinski telefon. Ugledao ga je na suprotnoj strani, na stoliću uz krevet i bacio se preko plahti, podižući slušalicu, okrenuvši broj centrale. - Žena koja je bila ovdje! - viknuo je. - Kad je otišla? 67 - Prije više od jednog sata, mon - rekao je recepcionar. - Pristojna dama. Tyrell zalupi slušalicom, ode u nedovoljno veliku kupaonicu i napuni premali umivaonik hladnom vodom. Zaroni lice u vodu, a misli su mu bile na otoku Saba. Ona se sigurno neće vratiti u Pariz, a da ne vidi još jednom svog ujaka... Prije toga, morao se javiti Geoffrevu Cookeu na Gordu, barem da mu kaže daje dojava bila promašaj. - 1 Christianisted je bio sranje, stari moj, kao i Angutila - javio je Cooke s Gorde. - Čini mi se da smo svi jurili duhove. Vraćaš se danas poslije podne? - Ne, imam još nešto. - Nešto si našao? ; - Našao i izgubio, GeoiT. Za mene je važno, ne za vas.! Javljam se kasnije. - Da, molim te. Imamo još dvije dojave koje ćemo pokriti Jacques i ja. - Ostavi poruku kod Martvja, gdje vas mogu naći. - Onaj mehaničar? - I to kakav! Plovci hidroaviona legli su u mirnu vodu i u polukrugu uplovili u stijenjem okovani zaljev privatnog otoka. Pilot je vodio letjelicu prema malom doku, gdje je čekao jedan od stražara naoružanih kratkom puškom. Stražar prihvati nakošeno krilo zrakoplova, ispravivši zrakoplov kad je Bajaratt iskoračila na plovak, prihvatila njegovu nakratko slobodnu ruku i uspela se na dok. - Padrone ima dobar dan, signora - čovjek je rekao, engleski sa snažnim naglaskom, glasno, da bi nadjačao zvuk propelera. - To što je vas vidio, djeluje bolje od svih terapija u Miamiu. Pjevao je operu dok sam ga kupao. - Možeš li ti ovdje srediti stvari? - upita žurno Bajaratt. - Ja moram odmah razgovarati s njim. - Što se tu ima srediti, signora? Odgurnem krilo, a naš amico silenzioso napravi ostalo. - Va bene! - Amaya požuri uz kamene stube, boreći se 68 za dah kad je stigla do vrha. Bolje ne pokazati uznemirenost. Padrone je odbijao svakog tko bi pokazivao znakove gubljenja kontrole, pa iako s njom nije bilo tako, činjenica da se za njenu prisutnost zna u obavještajnim krugovima koji pokrivaju otoke, bila je šok. To što padrone zna mogla je prihvatiti, jer njemu su dugovali posvuda u svijetu doline Beka, ali lov pokrenut do takvog opsega da je unovačen i umirovljeni Hawthorne, to nije bilo prihvatljivo. Duboko dišući, Bajaratt je stupila na prag i pritislula brončanu ručku vrata. Odgurnuvši vrata, otvorila ih je i stupivši u prostoriju ugledala krhki lik u invalidskim kolicima kako joj djetinjasto maše iz dubine prostranog kamenog predvorja. - Ciao, Annie! - reče padrone, slabašnog smiješka i s ono malo oduševljenja koje je mogao iskazati. - Jesi li provela ugodan dan, jedina moja kćerko? - Uopće nisam dospjela do banke - odgovori Bajaratt odsječeno, ulazeći. - To je vrijedno žaljenja. Zašto nisi? Ma koliko te obožavao, dijete moje, neću dozvoliti da se tebi prebacuju ikakva sredstva s mojih računa. Preopasno je, a moji rođaci na Mediteranu mogu si priuštiti da ti šalju sve što zatrebaš. - Ne brine me novac - reče Amaya. - Sutra se mogu vratiti i uzeti ga, ali brine me to što Amerikanci, Britanci i Francuzi znaju da sam na otocima! - Ali, jasno da znaju, Annie! Ja sam znao da dolaziš; što misliš, otkuda sam to saznao? - Pretpostavljam, putem financijskih izvora Beka. - Nisam U spomenuo Deuxieme, MI-6, čak i Amerikance? - Oprosti mi, padrone, ali sjajna filmska zvijezda u tebi često te dovodi do preuveličavanja. - Molto bene! - nasmijao se invalid, stržući zgrčenim glasnim žicama. - Ipak, ne posve točno. Amerikance imam na jednom posrednom platnom popisu; obavijestili su me da je ovdje dana uzbuna zbog tebe. Ali koje područje, koji otok? impossibile! Nitko ne zna kako izgledaš, a ti si majstorica - možda bih trebao reći "gospodarica" - u prerušavanju. U čemu je opasnost? Neće te prepoznati. 69 - Sjećaš li se čovjeka po imenu Hawthorne? - Oh, da, da, dakako. Diskreditirani časnik američke obavještajne službe, mornarica, čini mi se; bio je oženjen za dvostrukog sovjetskog agenta, nekad. Ti si saznala tko je i sredila susret, a zatim uživala u njemu više mjeseci, dok si se oporavljala od rana. Mislila si da bi mogla nešto saznati iz njegovog iskustva. - Ono što sam saznala imalo je malu vrijednost, ali on se sada vratio u posao, u lov na Bajaratt. Naletjela sam na

njega danas poslije podne, bila sam s njim danas poslije podne. - Kako izuzetno, moja kćerko - reče padrone, a njegove vodnjikave plave oči zurile su u Bajaratt. - I kakva sreća za tebe. Tih mjeseci bila si vrlo sretna žena, koliko se sjećam. - Uzimamo mala zadovoljstva kad ih uspijemo pronaći, moj oče. On je bio samo nesvjesni instrument za učenje, ako bi se pokazalo da postoji nešto upotrebljivo. - Instrument koji je u tebi proizvodio glazbu, možda? ;;. - Glupost! : • - Pjevala si i skakutala kao dijete koje nikad nisi bila. - Tvoje filmske uspomene iskrivljuju ti opažanja. Moje rane su zacjeljivale, to je sve... On je ovdje, zar ne shvaćaš? On će ići na Sabu i tamo će me tražiti! - Oh, da, sjećam se. Izmišljeni stari ujak iz Francuske, žarne? - Njega se mora ubiti, padrone". - Zašto ga nisi ubila danas poslijepodne? - Nije bilo prilike. Videna sam s njim, uhvatili bi me. - Još izuzetnije - reče tiho stari Talijan. - Veleštovana Baj uvijek je sama stvarala svoje prilike. - Dosta, jedini moj oče! Ubij ga\ - Vrlo dobro, kćerko moja. Srce nije uvijek odlučno... Saba, kažeš? To je manje od sata našim brodom. Padrone podigne glavu. - Scozzi! - viknuo je, pozivajući jednog od svojih pomoćnika. Brzina je bila sve, jer na otocima je pamćenje bilo kratko, gotovo uvijek namjerno. Saba nije bila uobičajena čarterska po 70 staja, ali Hawthorne je poznavao otok iz nekoliko malobrojnih plovidbi. Na otocima u blizini Saint T. i Tortole svi su u lukama primah" kapetane čartera. Bilo je isplativo i Tvrell je računao na tu domaću naviku. Iznajmio je hidroavion iz Bartsa i odletjeo do skromne otočke luke; želio je svu suradnju koju uspije dobiti. I dobio je, izgledalo je, a ipak ništa nije bilo jasno. Nitko u marini nije poznavao starca s francuskom sobaricom. Nitko nikad nije vidio ženu koja bi odgovarala opisu Dominique. Kako su mogli ne znati visoku, uočljivu bijelkinju koja je često dolazila u posjet svom ujaku? To je bilo čudno; na malim udaljenim otocima lučki radnici uglavnom znaju sve što se događa, pogotovo na samoj obali. Barke su stizale s opskrbom, opskrbu je trebalo isporučiti, a isporuke se plaćalo; poznavanje svakog puta do svake kuće na mjestu kao što je Saba, bilo je stvar zanata. S druge strane, kako su on i Dominique zaključili, ujak je bio "pustinjak nad pustinjacima", a zračna veza je postojala, kao i nekoliko skromnih trgovina čiju ponudu se moglo povećati potrepštinama dopremljenim zračnim putem. Možda je to krhkom starcu i njegovoj sluškinji bilo dovoljno. Tvrell je po isijavajućoj vrelini otišao do trošne otočke pošte, a tamo mu je samo jedan arogantni službenik rekao da on "nema veze, mon\ Nema pošte za takvu jednu osobu ili ženu koja priča francuski." Ta informacija bila je čudnija od svega što je čuo u marini. Dominique je, još prije mnogo godina, objasnila da njen ujak ima "prilično pristojnu" mirovinu; isplata mu stiže svaki mjesec. I ponovno, tu je postojala zračna veza, koja bi mogla dati i druga objašnjenja. Pošta je bila povremena na manjim otocima; možda su iz pariške tvrtke svom umirovljenom pravniku slali mirovinu zračnim putem s Martiniquea. To je nesumnjivo bilo i sigurnije i djelotvornije. Tvrell je brzo saznao od poštanskog službenika gdje može unajmiti motorkotač, omiljeno sredstvo prijevoza na Sabi. Bilo je lako; taj isti čovjek imao ih je više na raspolaganju, za iznajmljivanje. Trebao je samo ostaviti poveći polog zajedno s 71 vozačkom dozvolom i potpisati izjavu da preuzima odgovornost za sve popravke, što će se naplatiti od njegovog pologa. Hawthorne je proveo gotovo tri sata poskakujući po putevima i preko brežuljaka, od kuće do kolibe, i bez razlike, dočekivali su ga natmureni stanovnici s vatrenim oružjem za pojasom i uz zaštitu režućih otočkih pasa. Izuzetak je bila posljednja stanica, jedan umirovljeni anglikanski svećenik natečenog nosa i crvenog lica, s prepoznatljivom boljkom. Odmah mu je ponuđen rum, kao i mogućnost da se osvježi i istrese prašinu s odjeće i tijela. I jedno i drugo je pristojno odbijeno, zbog žurbe posjetitelja. Dok je ispitivao razbarušenog postarijeg prelata, Tvrellova uznemirenost bila je vidljiva. - Zaista žalim što moram reći, ali takvih osoba nema na ovom otoku, mladiću. - Jeste li sigurni? - O da, o da - odgovarao je svećenik sanjivo, iako ne i bez prizvuka nekakve pritajene rasonode. - Znajući svoje slabosti, u razdobljima čistoće osjećam potrebu raditi za Boga, kao nekad. Kao lutajući Petar, idem od mjesta do mjesta, pronoseći riječ Božju. Shvaćam da me, prilično ispravno, drže za staru budalu, ali barem za kratko, osjećam se nekako pročišćeniji i uvjeravam vas, tada sam pri pameti. U protekle dvije godine, koliko sam ovdje, posjetio sam svaki dom - bogati i siromašni, crni i bijeli - više puta... Nema na Sabi nikog kao ti što ste ih vi opisali. Sigurni ste da nećete ruma? To je sve što mogu ponuditi, što si mogu dozvoliti, ali uzgajam

limete i mango; pomiješani sokovi idu dobro s kruzanom. - Ne, hvala, Oče. Žurim. - Mislím da mi zapravo uopće ne želite zahvaliti. Osjeti vam se, u vrlo napetom glasu. - Oprostite. Samo sam zbunjen. - A tko nije, mladiću? Hawthorne je vratio motorkotač do pošte, preuzeo svoju dozvolu i polovicu pologa, bez rasprave, i krenuo prema marini i svom iznajmljenom hidroavionu. Nije bio tamo. Požurio je, na kraju prešao u trk. Morao se vratiti na 72 Gordu... gdje je do vruga bio taj zrakoplov! Bio je privezan za mol; pilot i lučki radnici uvjeravali su ga da će tamo i ostati dok se on ne vrati. A onda je vidio upozorenja, u brzini ispisana i pričvršćena na privezišta; poneke riječi pravilno napisane, ali uglavnom ne. opasnost, popravak stupova, ne približavati se dok se ŠTETA NE POPRAVI. Zaboga, bilo je gotovo šest sati navečer, vode su postajale tamnije, neprozirno mutne kao noć zbog izduženih sjena karipskog sunca. Nitko ne popravlja stupove u takvim uvjetima; stup može propasti, pokapajući pod svojom težinom radnikarionica; svjetlo koje bi ga moglo upozoriti, ne bi prodiralo dolje. Tvrell projuri kroz crtú upozorenja do jedine mehaničarske radionice na udaljenom desnom kraju izduženog doka; prijenosno čelično uže i teški kolutovi spuštali su se prema vodi. Unutra nije bilo nikoga. Ludo! Radnici pod vodom, u ovo doba, bez pomoći, bez kisika i medicinske opreme u slučaju nesreće? Izjurio je iz radionice i krenuo dolje prema plaži koja je vodila do stubišta mola, opazivši oblak koji zamračuje sjaj zalazećeg sunca. Kako itko može ovako raditi? On je popravljao brodske trupove u sličnim uvjetima, ali samo uz pomoćnike koji su gore pridržavali užad, spremni da ga povuku u slučaju potrebe. Uspeo se i oprezno iskoračio na mol. Oblaci su presretali sunce, sad tamniji, kišni oblaci. Njegov prvi instinkt bio je da skupi radnike i da se autoritetom vojnog časnika, koji je nekad bio, izviče na sve, kaže im koliko su bili glupi i onda ih raspusti do sutra. Njegov autoritet se smanjivao svakim idućim korakom; nije bilo užadi, niti mjehurića u tamnoj vodi. Nije bilo nikoga na molu ili pod njim. Marina je bila pusta. Iznenada, upale se lučki reflektori na vrhu aluminijskih motki, zasljepljujućeg sjaja. A zatim, glasni pucanj poprati jedan ledeni ubod u njegovo lijevo rame; on se uhvati za ranu i baci preko mola u vodu, uz stakato paljbu, dok je ponirao pod površinu vode. Iz razloga koje nikad nije znao objasniti, puštao je da ga vodi njegova panika. Plivao je pod vodom, dok mu je dah dopuštao, do najbliže jahte koje se mogao sjetiti. 73 Dvaput je izronio, samo licem, da napuni pluća, i nastavljao dalje dok ne osjeti čvrsto drvo broskog trupa. Ponovno izroni, pri vodenoj crti jahte, udahne i otpliva pod vodom na drugu stranu mola. Podigao se do ruba i pogledao na mol, sada napola zaklonjen, prošaran suncem, napola pod sjajem reflektora. Njegova dva nesudena ubojice čučali su na kraju doka, buljeći u vodu. - Suo sangue! - vikao je jedan. - Non basta! - grmio je drugi, skačući na motorni čamac; pokrenuo je stroj, zapovjedivši svom suradniku da oslobodi uže i uskoči, a njegov lupó bio je spreman. Krivudali su lukom, s po jednim AK-47 i pampericom u rukama. Hawthorne sklizne preko ruba palube na jahtu pokraj njega i nade ono što je i očekivao, među najlonskim nitima blizu pomoćnog ribarskog čamca - jednostavni nož za čišćenje ribe. Kliznuo je natrag, preko ruba u vodu; njegove cipele su nestale, a hlače je skinuo, pokušavajući zapamtiti gdje su potonule, ako preživi. Zatim se iskoprcao iz jakne i, posveludo, pomisli kako će Geoffrev Cooke morati plaćati za njegov novac, dokumente i izgublenu odjeću. Zaplivao je u tamnije vode, iznenada svjestan da je kormilar malog čamca imao vrlo snažnu baterijsku svjetiljku, kojom je neprestano prelazio preko tamne vode. Tvrell zaroni dublje, u smjeru kretanja čamca, dok ne začuje motor nad sobom. Odbrojavajući pokrete, izbije na površinu tik iza čamca i zgrabi pokretno metalno ležište motora, s glavom u stranu i rukom u sjeni, sprečavajući okretanje kormila. Bijesan i zbunjen zbog činjenice da motor ne odgovara na njegove želje, kormilar se nagnuo preko krme manje od pola metra do ruba. Oči mu iskoče pri pogledu na Tvrellovu ruku kao da se radi o nekakvom čudovišnom ticalu iz dubine. Prije nego što je uspio zaurlati, Havvthorne mu zabiye oštricu noža u vrat, lijevom rukom mu začepi usta i nikakav zvuk ne probiye se kroz rad motora. Povukao je truplo svog nesuđenog ubojice preko krme, i pažljivo okrenuvši propeler krajnje ulijevo, popne se na njegovo mjesto, dok je čovjek na pramcu opsjednuto mahao svojom 74 svjetiljkom naprijed i natrag, pročešljavajući vodenu plohu pred sobom. Havvthorne dograbi AK-47 i razgovjetno progovori. - Valovi su prilični u ovo doba, a motor je dosta glasan. Predlažem ti da spustiš svoje oružje ili češ se pridružiti svome prijatelju. I ti bi bio zgodan odrezak za naše morske pse. Oni

su zaista dobronamjerna stvorenja; više vole ono što je već mrtvo. - Che cosa? Impossibile! - O tome ćemo još raspraviti - reče Tvrell, dok su se vozili prema otvorenom moru. Ili? U Spustila se tama; voda je bila mirna, mjesec jedva vidljiv kroz oblačni pokrov, dok je maleni čamac poskakivao gore-dolje u ritmu laganog gibanja oceana. Drugi ubojica je sjedio nervozno na malom krmenom sjedalu, žmirkajući očima pod sjajem jake baterijske svjetiljke. Podigao je ruke. - Spuštaj ruke - naredi mu Hawthorne. - Svjetlo me zasljepljuje. Skloni ga! - Zapravo, to bi ti mogao biti spas, sljepoća, mislim, ako me natjeraš da te ranim prije nego što te istresem preko ruba. - Che cosa? - Svi moramo umrijeti. Ponekad mi se čini da nije važan sam čin, nego kvaliteta smrti. - Što to govorite, signore...? - Reći ćeš mi što me zanima ili si hrana za morske pse. Ako budeš slijep, nećeš vidjeti red šiljatih zuba, prije nego te veliki bijeli pregrize na pola. Velike ribe blistaju, znaš, jasno su vidljive u tamnoj vodi. Vidi! Eno tamo, ledna peraja! Velik je oko pet metara; sad im je sezona, to si shvatio, zar ne? Što misliš, zašto su u ovo vrijeme posvuda po otocima natjecanja u lovu na morske pse? - Ne znam ništa o tome! - Onda ti ne dobivaš lokalne novine, ali uostalom, zašto bi i trebao? U njima nema mnogo vijesti sa Sicilije. - Sicilia? - Nekako mi ne djeluješ kao papski nuncij; oni vjerojatno bolje gađaju... Daj, paisan, sidi na zemlju - ili u vodu, dok ti krv bude kuljala iz ramena, kao kod mene, pa se možeš poigrati s tom našom ribetinom; čeljusti su joj više od trećine tijela. 76 Mafiozo je odmahivao glavom, širom otvorenih žmirkavih očiju, a rukama se pokušavao zakloniti od svjetla dok je proučavao vodu s obje strane malog čamca. - Ne vidim! - Tu je iza tebe. Okreni se i uočiti ćeš ga. - Za ime Božje, nemoj to učiniti! - Zašto si me pokušao ubiti? - Zapovijedi! - Od koga? - Ubojica nije odgovarao. - Riječ je o tvojoj smrti, ne mojoj - reče Tvrell, otkočivši AK-47. - Odvalit ću ti lijevo rame; krv će se tako brže širiti, kao krvavi mamac. Naravno, veliki bijeli vole grickati - hors d"oeuvres prije glavnog jela. - Hawthorne pritisne okidač; eksplozije ispune noć, a on zdesna zapljusne vodom mafioza. - Stani!... Stani, tako ti imena Isusovog. - Au, kako vi dečki postajete religiozni. - Hawthorne još jednom opali zaglušujući rafal, a nekoliko metaka okrzne lijevo rame ubojice. - Per piacere! Molim vas, ja vas prekiinjem! - Moj prijatelj s lednom perajom je gladan. Zašto da mu to uskratim? - Ti... ti, čuo si za dolinu...? - ubojica se gušio, tražeći riječi u panici, očito se prisjećajući onoga što je prije čuo. - Daleko, preko mora! - Čuo sam za dolinu Beka - reče Tvrell bezizražajno. - To je na drugoj strani Mediterana. Pa? - Od tamo dolaze zapovijedi, signore. - Tko je posrednik? Tko ti je dao te zapovijedi? - Stigle su iz Miamija, što ti drugo mogu reći? Ja ne znam tko su capil - Zastoja? - Ne znam, signore. - Bajaratt! - zaurloao je Hawthorne, vidjevši u kapovim razrogačenim očima ono što je htio. - To je Bajaratt, je li tako? - Si, si, čuo sam to ime. Ništa više. - Iz doline Beka? - Molim te, signore! Ja sam samo soldato, što hoćeš od mene? 77 - Kako si me našao? Jesi li slijedio ženu koja se zove Dominique Montaigne? - Non capisco, ja to ime ne znam. - Lažljivac! - Ponovo, Tvrell ispali iz AK-47, ali ne više u kapovo rame; iskustvo je zahtijevalo takvu strategiju s na smrt uplašenim i glupljim od sebe. - Kunem se! - vrisne capo subordinato. - I drugi su vas, isto, tražili. - Jer znaju da ja tražim Bajaratt. W - Kako bilo, sve se svodi na vas, signore. Jk - Očito, tako je - reče Tye okrećući čamac. - Nećete me ubiti...? - Nesuđeni ubojica je sklopio oči u molitvi, kad Hawthorne s njegovog lica ukloni trak snažne svjetlosti. - Nećete me baciti morskim psima? - Znaš plivati? - pitao je Tye, ne obazirući se na njegovo pitanje. - Naturalmente - odgovori kapo - ali ne u ovim vodama, pogotovo kad krvaram. - Koliko si dobar plivač? - Ja sam Siciliano iz Messine. Kao dječak, ronio sam za novčićima koje su bacali turisti s brodova. - To je dobro. Jer, ja ću te ostaviti pola milje od obale. Ti se pobrini za ostalo. - S morskim psima? - U ovim vodama nije bilo morskih pasa više od dvadeset godina. Odbijaju ih mirisi koralja. Sicilijanski ubojica je lagao. Hawthorae je to znao. Tko god je stajao iza napada na njegov život, morao je zakupiti cijelu marinu i zatvoriti je. Oni iz doline Beka to nisu mogli izvesti, s Mafijom ili bez nje. Postojao je netko tko poznaje otoke i zna na koje dugme treba pritisnuti. Tko god bio, štitio je psihopat kinju Bajaratt. Hawthorne je, nakon što je ukrado jedan prljavi kombinezon, vrebao na vanjskom uglu radionice kad je iscrpljeni mafijaš isteturao iz laganih valova na plažu, toliko iscijeden da se svalio na pijesak, dok mu se tijelo nadimalo, boreći se za zrak. Odbacio je svoju jaknu i cipele, ali nabrekli desni 78 džep njegovih

hlača kazivao da je tu spremio sve što je smatrao nužnim. Tvrell se tih stvari namjeravao dokopati; golub pismonoša bez poruke bio je beskorisna ptica. Prošle su dvije minute i mafiozo podigne glavu pod sjajem lučkih reflektora. Nesigurno, bolno ustane, brzo se ogleda lijevo i desno, očito se pokušavajući orijentirati. Njegov pogled se zaustavi na radionici. Na tom su mjestu njegov mrtvi kolega i on započeli operaciju; drugog mjesta nije bilo. Tamo je bio prekidač za lučka svjetla, tamo unutra su dobili i novac. A na blagajni je bio telefon... U tom trenutku, mislio je Hawthorne, prisjećajući se desetaka sličnih klopki u Amsterdamu, Bruxellesu i Munchenu, čovjek na meti postaje programiram robot. Da bi preživio, mora slijediti svoje instinkte. Što je i učinio. Bez daha, mafiozo potrči niz plažu, do stubišta prema radionici. Penjao se, grabeći ogradu, i povremeno se hvatao za rame, mršteći se na svoju omanju ranu. Tvrell se nasmiješi; njegovo rame očistilo je more i jedva ga je osjećao. Obojici bi flasteri bili dovoljni, ali psihološki, mafijaški kapo je izvodio melodramatsku operu. Ubojica je stigao do radionice, udarcem otvorio vrata uz nepotrebnu silu i nagrnuo unutra. Malo kasnije, lučka svjetla su se ugasila, a upalila se svjetiljka. Hawthorne se prišuljao do otvorenih vrata i slušao kako se mafiozo svađa s karipskim operaterom preko telefona. - Si! Da, da, taj numero - taj broj je u Miamiu! Kapo je ponavljao znamenke a Hawthorne ih je i nenamjerno utiskivao u svoje pamćenje - moj Bože, igre! - Emergenza! - vikao je mafiozo; dobio je Miami. - Cerca U padrone via satellite! Presto! - Nekoliko trenutaka kasnije, uspaničeni čovjek je ponovno progovorio, ponovno vikao. - Padrone, esso incredibile! Scozzi e morto! Un diavolo da inferno...! Tvrell nije razumio sav taj izbezumljeni talijanski kojeg je kapo izvikivao na telefon, ali dovoljno je pokupio. Broj u Miamiu i postojanje osobe zvane padrone, do koje se dolazilo putem satelitskog releja - nekoga tko ovdje, na otocima, pomaže i podupire teroristkinju Bajaratt. 79 - Ho capito! Nuova York. Va bene! "*" | Ni te posljednje riječi nije bilo teško razumjeti, pomisli Hawthorne kad mafiozo odloži telefon i nemirno krene prema vratima. Kapo je upućen u New York, gdje može nestati dok ga ne pozovu. Tvrell podigne jedno od odbačenih, rdom prošaranih sidara koja su ležala na platformi radionice, i kad je ubojica prošao kroz vrata, on baci teški dvokraki predmet prema njegovim potkoljenicama, lomeći mu oba koljena. Kapo vrisne i padne onesviješten na drveni pod. - Ciao - reče Havrthorne, nadvije se nad tijelo i zakopa ruke u desni džep njegovih hlača, izvlačeći sve što je bilo unutra. Proučavao je predmete, zgađen njihovim vlasnikom. Tu je bio debeli molitvenik na talijanskom, krunica i snop novčanica s devet stotina francuskih franaka - približno, stotinu i osamdeset dolara. Nije bilo novčanika, niti drugih dokumenata - Omerta. Tvrell uzme novac, ustane i odjuri. Negdje, nekako, morao je pronaći zrakoplov i pilota. Krhka osoba u invalidskim kolicima iskotrljala se iz radne sobe do mramornog atrija gdje je čekala Bajaratt. - Baj, moraš otići - rekao je čvrsto. - Sada. Avion će stići za manje od sata, a Miami šalje dva čovjeka kao pomoć. - Padrone, ti si lud! Pozvala sam veze - tvoje veze - dolaze ovamo da se sa mnom vide u sljedeća tri dana. Ti si potvrdio pologe u St. Bartsu; neće biti traga u papirima. - Postoji mnogo gori trag, moja jedina kćeri. Scozzi je mrtav, ubio gaje tvoj Hawthorne. Maggio je histeričan, na Sabi, tvrdi da je tvoj ljubavnik čovjek iz pakla! - On je tek čovjek - reče Bajaratt. - Zašto ga nisu ubili? - Kad bih znao; ali ti moraš otići. Odmah! - Padrone, kako uopće i možeš pomisliti da bi Hawthorne mogao tebe povezati sa mnom ili još manje moguće, pomisliti da Dominique Montaigne ima ikakve veze s Bajaratt? Moj Bože, pa mi smo vodili ljubav danas poslije podne i on vjeruje da sam na putu za Pariz! On me voli, budala! - Nije li on pametniji nego što mi mislimo? 80 - Ni slučajno! On je obična ranjena zvijer, zreo za odstrel. - A što je s tobom, jedina moja kćeri? Prije četiri godine, sjećam te se dobro, ispunjavala si ove prostorije pjesmama radosti. Kako ti je očito bilo stalo do tog čovjeka! - Ne budi smiješan! Zamalo sam ga ubila prije samo nekoliko sati, a onda, shvatila sam da recepcionar zna da sam bila u njegovoj sobi... Složio si se s mojom odlukom, padrone, čak si i pohvalio moj oprez. Što još trebam reći? - Ti ništa, Baj. Ja ću reći. Odvest ćemo te do St. Bartsa; uzet ćeš svoj novac ujutro i onda te vode u Miami ili kamo već izabereš. - Što je s mojim vezama? Očekuju da će me naći ovdje. - Ja ću se za njih pobrinuti. Dat ću ti telefonski broj. Dok do tebe ne stignu viši autoriteti, oni će izvršavati tvoje zahtjeve... Ti si i dalje moja jedina kćerka, Annie. - Padrone, telefon! Točno znam što trebam učiniti. - Nadam se da ćeš prvo mene

obavijestiti. !"|< - Oboje imamo prijatelje u Parizu. ."i --, - Naturalmente. - Molto bene! Hawthorne je očajnički trebao zrakoplov i pilota, ali to nije bilo na prvom mjestu. Postojalo je nešto drugo: jedan nesposobni štakor zvan kapetan Henry Stevens, Mornarička obavještajna služba. Sablast Amsterdama odjednom je izronila, kao plamena ptica iz crnog pepela uništenog sna. St. Barts i nestanak Dominique previše su sličili strašnim događajima koji su doveli do smrti njegove žene. Ništa nije imalo smisla! Ako je Stevens čak i izdaleka upleten, Tye je to morao znati! Nakon što je dao sto franaka i izgovorio svoje ime i čin jedinom, nezainteresiranom, radio-operateru u kontrolnom tornju, koji nije bio ni toranj niti je imao mnogo kontrole nad bilo čime, s izuzetkom svjetala na stazi, mogao se poslužiti telefonom uzletišta na Sabi. Pamćenju je povjerio broj u Miamiu; onaj u Washingtonu, bio je refleksi. - Mornarica - rekao je glas, tisuću petsto kilometara sjevernije. 81 - Odjel Jedan, Obavještajna, molim. Sigurnosni k6d četiri-nula. " - Hitno, gospodine? ,m - Tako je, mornaru. .t.~ - I-Jedan - reče drugi glas, tren kasnije. - Je li to četiri-nula? - Je. - O čemu je riječ? - To mogu povjeriti jedino kapetanu fregate Stevensu. Potražite ga. Odmah. - Oni gore rade prekovremeno. Tko zove? - Amsterdam će vam otvoriti pristup. Htjet će da požurite. - Vidjet ćemo. - Nezainteresirani časnik očito je vrlo brzo vidio, jer se na vezi snažno začuo Steversonov glas. - Hawthorne? - I mislio sam da ćeš shvatiti, pasji sine. ; - Što bi to trebalo značiti? - Znaš ti jako dobro što to znači! Tvoji roboti su me prvi pronašli, vaši sitni egoi nisu mogli podnijeti kad su me angažirali MI-6 pa si uzeo nju da saznaš što možeš, jer si znao da ti ja ne bih rekao ni riječi! Smjestit ću ti dupe na vojni sud, Henry. - Hej, hej, uspori. Nemam pojma o čemu govoriš ni tko je ta "ona"! Proveo sam jučer dva usrana sata s direktorom Agencije i on mi je već dovoljno naribao dupe, jer ti sa mnom nisi htio ni razgovarati, a sad ti bubnjaš o "pronalaženju" - ma gdje do vraga bio - i otimanju neke žene za koju nikad nismo čuli. Sjaši! - Ti si jedan jebeni lažov! Lagao si u Amsterdamu. - Imao sam svoje dokaze, vidio si. - Ti si ih stvorio! - Nisam ja stvorio ništa, Hawthorne, to je bilo stvoreno za mene. - To je opet kao s Ingrid! - Govno! A ja ti ponavljam, nemamo na otocima nikog tko zna išta o tebi ili nekoj ženi! 82 i - Stvarno, kapetane? Neki tvoji klaunovi zvali su me ovamo i pokušali mi prodati priču o državnoj panici. Znali su gdje sam; ostalo je lako, čak i za njih. - U tom slučaju, oni znaju nešto što ja ne znam! A bu dući da se danas ujutro sastajem sa svim mojim, kako kažeš, klaunovima, možda će mi reći. - Vjerojatno su me pratili do St. Bartsa, vidjeli je sa mnom i zgrabili je kad je izašla. - Tye, za Boga, sve si krivo shvatio! Naravno, prizna jem, pokušali smo te svim silama dobiti natrag - bili bismo teške budale da nismo. Ali, na kraju, mi nismo uspjeli, zar ne? Briti i Francuzi jesu, ali mi nismo\ Mi tamo dolje nemamo ni kog tko te zna od - kako si ti to govorio - ah, da, od vre mena "vrućih krumpira". - Mene nije teško pronaći; ja čak dajem oglase. - As obzirom na činjenicu da mi želimo tvoju pomoć, privesti tvoju prijateljicu radi ispitivanja, to je zadnje što bi smo učinili. To je jednostavno preglupost... Tyet jesi li ti opet na alkoholu? - Trenutni skok. Nebitno. - Možda i nije. - Je. Da nije, ne bih mogao ploviti i ti to znaš. - Imaš pravo. - Imamo oboje - Hawthorne reče tiho. - Danas je ot putovala u Pariz, pa onda do Niče. Nije htjela ići. - Do vraga, to je vjerojatno to. Ona isto tako, vjerojat no, nije htjela nikakvo dugo opraštanje. - To ne prihvaćam! - Možda ti tvoj trenutni skok ne dozvoljava... Je li to moguće? - Znaš - odgovori Hawthorne neodlučno, odjednom smi reno - i prije je to napravila, samo je nestala. - Kladam se u svoju mirovinu, to je napravila opet. Zovi je u Pariz noćas; pogadam da ćeš je tamo naći. - Ne mogu. Ne znam ime njenog muža. - Bez komentara, kapetane. - Ti ne razumiješ... i m 83 - I ne pokušavam... " ";| - To traje četiri... pet godina. /> - Sad se doista isključujem. Tada si nas napustio. - Da, napustio sam vas. Otišao, jer sam nešto osjetio, osjetio da je nešto doista zabrljano u Amsterdamu, i to će mi ostati do kraja života. - Tu ti ne mogu pomoći - reče šef Mornaričke obavještajne nakon nekoliko trenutaka tišine. - I ne očekujem. - Ponovo, tišina. l" - Napreduješ li što s MI-6 i Deuxieme? - upita Stevens; ft, - Da, do prije nepunog sata. - Razgovarao sam s Londonom i Parizom po prijedlogu Gillettea iz Agencije. Siguran sam da ćeš ti zahtijevati potvrdu, ali, budući da sam najbliži, ja te trebam opskrbljivati sa svime što ti je potrebno. - Ne treba mi potvrda. Samog bi sebe vješao da lažeš u situaciji koju ne možeš kontrolirati, kapetane. To nije u tvom stilu. - Znaš, Hawthorne - reče Stevens tiho. - Ja mogu podnositi tvoja sranja samo toliko

dugo dok... - Podносит ćeš ti sve što se meni bude dalo istovariti, Henry, da to raščistimo! Ti si sluga, a ja sam nezavisni ugovor i to nemoj zaboraviti. Ja tebi dajem zapovijedi, ti meni ne zapovijedaš, jer ako pokušaš, ja odlazim. Jasno? Treća, podulja tišina nastupi prije nego što je šef Mornaričke obavještajne progovorio. - Hoćeš li me izvijestiti o napredovanju? - Znaš da hoću i želim neposredne aktivnosti. Imam broj u Miamiu koji je u satelitskoj vezi s telefonom ovdje na otocima. Treba mi lokacija što brže. - Bajaratt? - Mora biti. Evo broja. - Tvrell ga izgovori, zatraži potvrdu za točnost, da mu broj na uzletištu Sabe, i upravo je htio završiti kad Stevens upadne. - Tvrell! - rekao je. - Na stranu naše suprotstavljanje - i to doista mislim - možeš li mi dati pozadinu, ikakvu dopunu? 84 - Ne. - Za Boga, zašto? Ja sam tvoja službena veza sada, usput rečeno, s ovlaštenjem svih tvojih vlada, a ti znaš što to znači - "sluga" to dobro opisuje. Postavljat ću velike zahtjeve, a ljudi će htjeti objašnjenja. - Što znači da informacije kruže unutar užeg posvećenog kruga, je li tako? - Na temelju maksimalne sigurnosti. To je standard, to znaš. - U tom slučaju, moj odgovor je naglašeno ne. Što se tebe tiče, dolina Beka bi mogla biti skijaški teren, ali ne i za mene. Vidio sam kako se šire njihova prokleta ticala, od Libanona do Bahreina, od Ženeve do Marseillea, od Stuttgarta do Lockerbiea. Tvoji su prepuni rupa, Henry, samo ti to ne shvaćaš... Ako uskoro naideš na nešto, zovi me ovamo, na Sabu; kasnije, naći ćeš me u jaht klubu na Virgin Gordi. U sljedećih sat i pol, tri privatna zrakoplova sletjela su na stazu Sabe, ali nijedan se nije obazirao na vapaje očajnog Hawthornea, uvjeravanja u hitnost i novčane ponude, ako ga prevezu na Gordu. Prema radio-operateru, četvrti i posljednji zrakoplov trebao je stići za približno trideset i pet minuta. Nakon tog dolaska staza se zatvara preko noći. - Hoće li stupiti u vezu prije slijetanja? - Jasno, mon, mračno je na prilazu. Ako ima vjetera, ja mu dajem smjer i brzinu. - Kad se pilot javi, želim s njim razgovarati. - Jasno, mon, sve za vladu. Četrdeset i jednu nemirom ispunjenu minutu kasnije, iz radija kontrolnog tornja je provalilo. - Saba, ovo je let iz Oranjestad, F-O-šest-pet kako je predviđeno. Jesu li uvjeti normalni? - Još deset minuta, mon, i nećete imati nikakvih uvjeta, jer mi imamo pravila. Kasniš, F-O-šest-pet. - Sjaši, dečko, moji ljudi su dobre mušterije. - Ne na tom zrakoplovu, mon. Ja vas ne znam... - Mi smo nova vožnja. Vidim vaša svjetla. Ponavljam, je li sve normalno? Nedavno smo imali dosta gadnog vremena. 85 - Normalno, mon, samo što je tu netko tko hoće s to* bom pričati, honkie. - Jebem ti, što misliš s kim razgovaraš... - Ovdje kapetan korvete T. Hawthorne, Mornarica Sjedinjenih Država - reče Tyrell, zgrabivši zastarjeli mikrofon. Imamo hitan slučaj ovdje na Sabi i moramo zažuriti vaš zrakoplov da me preveze na Britansku Virgin Gordu. Plan leta je odobren, a vaše vrijeme i trud bit će velikodušno nagrađeni. Kako stojite s gorivom? Izvući ćemo neku cisternu, ako je nužno. - Aj, aj, mornaru! - stigao je oduševljeni odgovor preko zvučnika, dok je Hawthorne zurio kroz veliki prozor koji je stizao do stropa i imao pogled na uzletišta. A onda, na njegovo iznenađenje, svjetla zrakoplova u spuštanju krenu na više, pa na desno, u bijegu sa Sabe što je brže moguće. - Kog" vruga radi? - vikne T vreli. - Što radite? - ponovio je u mikrofon. - Rekao sam vam, ovo je hitan slučaj! Preko zvučnika nije bilo odgovora, samo tišina. - Neće taj ovamo, mon - reče radio-operater. i - Zašto? |* - Možda, jer ste pričali. On veli ide od Oranjestad +4 možda da, možda ne, mon. Možda leti od Vieques, to ond* znači, možda leti od Kube. k - Kurvin sine! - Hawthorne tresne rukom po naslonu stolice. - Što vi ovdje radite, ljudi? - Nemoj vikati" na mene, mon. Ja radim svoj izvještaj svaki dan, al" nitko od vlade nikad ne sluša. Loši zrakoplovi dolaze stalno ovamo, ali nitko ne sluša. - Oprosti - reče Tve, vidjevši zabrinuto lice crnog radiste. - Moram obaviti još jedan poziv. Mornarica će platiti. Pozvao je međuotočnu, za Gordu. - Tye-mladiću, pa gdje si, do vruga? - viknuo je Marty. - Ti si kao trebao biti ovdje. - Nisam mogao - ne mogu - naći zrakoplov sa Sabe. Pokušavam gotovo tri usrana sata. - Ti otočići se rano zatvore. - Preživjet ću do jutra, ali ako ni tada ne uspijem uhvatiti let, pozvat ću te da nekog pošalješ. 86 - Nema problema... Ali, imaš poruku, Tye... - Od čovjeka koji se zove Stevens? - Ako je iz Pariza. Recepcionar me zvao prije nekoliko sati, i pita je li tvoj čarter još tu, a ja sam naravno, kad sam popričao s tvojim Cookeom, njemu rekao da ti ja uzimam poruke. Imam je tu. Od Dominique, s brojem u Parizu. - Daj! - Hawthorne zgrabi olovku. Mehaničar s Gorde polako je izgovorio broj. - Još samo jedno - reče Hawthorne. - Čekaj malo. - Tye se okrene radio-operateru. - Očito, večeras ne

mogu naći let, pa gdje mogu prenoćiti? Važno je. - Ako je tako važno, mon, možeš ostati ovdje - ima krevet u sobi, tamo prijeko, ali nećeš dobiti hranu, samo puno kave. Moji pretpostavljeni će naplatiti kod mornarice i sami pokupiti novac, ah ti možeš ostati, kad ja zatvorim. Donijet ću ti nešto za jelo, ujutro. Stižem u šest. - A ti ćeš dobiti dovoljno kesa da svoje pretpostavljene pošalješ do vruga! - To je privlačno. - Koji je broj ovdje? - Operater mu da broj, i Hawthorne se vrati telefonu, ponavljajući broj Martvju. - Ako čovjek po imenu Stevens - vruga, ako me itko zove - daj mu taj broj, u redu? I hvala. - Tye - mladiću - reče mehaničar oprezno - nisi li se uvalio u nešto preko glave, ha, mladiću? - Ne, nadam se - odgovori Hawthorne, prekidajući vezu i odmah zatim pozove Pariz. - 2/o, la maison de Couvier - javio se ženski glas. - S"U vous plait, madame - odgovori Tvrell, njegov francuski je za tu priliku bio dovoljan. - Madame Dominique, molim. - Žao mi je, gospodine, gospoda Dominique tek što je stigla kad je njen muž zvao iz Monte Carla, inzistirajući da mu se ona odmah pridruži... Kako sam ja gospodina osoba od Povjerenja, smijem li upitati, jeste li vi čovjek s otoka? - Jesam. - Uputila me je da vam kažem, da je sve u redu i da će se vratiti k vama što prije bude mogla. Ja zahvaljujem bogu, 87 monsieur. Vi ste to što ona treba, što zaslužuje. Ja sam Pauline, a vi u ovoj kući ne smijete razgovarati ni s kime drugim, osim sa mnom. Hoćemo li dogovoriti šifru, među nama, u slučaju da se do gospode ne može? - Imam već jednu. Reći ću, "Saba zove". I recite joj da ne razumijem. Ona nije bila tamo! - Sigurna sam da postoji razlog, gospodine, i uvjereni sam da će gospoda objasniti. - Smatram vas prijateljem, Pauline. - Zauvijek, gospodine. •-? Na svom privatnom otoku, padrone je šištao i hihotao dok se kotrljao do telefona i zvao hotel u St. Bartsu, a njegovi novi pomoćnici trčali su pred njim. - Bila si u pravu, jedina moja kćeri! - viknuo je u slušalicu, kad je dobio sobu. - Nasjeo je! Udica, uže i uteg, kako kažu banalni Amerikanci. Sad ima u Parizu povjerenicu po imenu Pauline! - Dakako, moj jedini oče - reče Bajaratt preko telefona. - Ali pada mi na pamet jedan drugi problem i to me silno uznemiruje. - Što je to, Annie. Tvoja intuicija se pokazala previše točnom da bi bila zanemarena. - Njihov stožer je privremeno u jaht klubu na otoku Gorda - to su dobili od MI-6? Ili čak, od američkih obavještajnih službi? - Što želiš da učinim? - Pošalji animale iz Miamijsa ili iz Puerto Rica. Saznaj koga imaju tamo - i što imaju. - Učinjeno, dijete moje. Bila su četiri sata ujutro kad je telefon razbio tišinu pustog kontrolnog tornja. Havvthorne se skotrljao s kratkog kreveta, u panici, žmirkajući, pokušao se snaći, i pojurio kroz otvorena vrata do telefona na stolu. - Da? - zaurlo je. - Tko je? - rekao je brzo, otresajući glavom da bi rastjerao san. i - Stevens ovdje, prokletniče - rekao je obavještajac iz Washingtona. - Gotovo šest sati sam na ovome, a to ćeš ti jednog dana objasniti mojoj ženi - kojoj se iz meni nedoku čivih razloga sviđaš - da sam radio za tebe umjesto da se lu do provodim s nepostojećom ljubavnicom. - Onaj koji upotrebljava takvu frazu, ne mora se brinuti. Što imaš? - Za početak, sve je tako zakopano, da bi trebao arheo log to srediti. Taj broj u Miamijsu naravno nije u imeniku... - Nadam se da ti to nije bio problem - upadne sarka stično Tvrell. Steven se nije obazirao. - Plaća ga popularni restoran na Aveniji Collins, zove se Wellingtonls, samo vlasnik ne zna ništa o tome, jer nikad nije dobio račun. Uputio je na tvrtku koja mu vodi knjige i plaća račune. - Utvrđen je trag; to se zove instalacija. - Oh, baš utvrđen. Do aparata koji reagira na glas, na jahti u luci Miamijsa. Vlasnik je Brazilac, trenutno nedohvatljiv u Brazilu. - Taj lupu nije pričao s aparatom! - Hawthorne je bio uporan. - Na drugom kraju je bio netko. - Ne sumnjam. Koliko smo puta ti i ja koristili javne telefone pomoću dogovorenog vremena javljanja? Tom nekome na jahti je bilo rečeno da bude tamo kad se javio tvoj lupu. - Dakle, nisi našao ništa. - Nisam to rekao - Stevens ga ispravi. - Pozvali smo male elektroničke čarobnjake s njihovom vudu opremom. Taj aparat, kako sam čuo, oni su rastavili kao švicarski urari, pro veli ga kroz nekoliko stotina programa i završili s nečim što | oni zovu satelitsko lasersko traganje. • j - Što sve to znači? "i j - Znači da su došli do koordinata na kartama, utemelje ; I nim na vjerojatnim satelitskim prijenosima. Suzili su područje " prijama na otprilike dvjesto četvornih kilometara, možda ne što više, između Prolaza Anegada i Nevisa. - To je besmisleno! - Ne potpuno. Broj jedan, ta jahta je sad pod stalnim i 89 nadzorom. Tko joj se približi, bit će Sčepan i obrađen - kemijski ili drugačije. •", - Stoje broj dva? - Manje djelotvorno, bojim se - odgovori Stevens. - Imamo manju

verziju AWAC-a u zrakoplovnoj bazi Patrick, Cocoa, Florida. Može otkriti satelitski prijenos, ali to mora biti aktivni prijenos, da bi se moglo točno odrediti prijamne antene. Prosljedili smo to. - Znači, prekinut će ih s obje strane, sve prijenose! - Na to mi računamo. Netko se mora pojaviti na toj jahti i na tom aparatu. Moraju. Mi smo im napravili kratki spoj pa netko mora sići pogledati što nije u redu i pokupiti primljene poruke. Tu nema pogreške, Tye. Oni ne znaju da smo ih našli i u trenu kad se bilo tko približi tom brodu, mi ga imamo. - Nešto nije u redu - reče Hawthorne - Nešto nije u redu, ali ja ne znam što. Posljednje svjetlo zalazećeg mjeseca prešlo je preko neba Miamija, dok je zora pucala na istočnom horizontu. Teleskopska video kamera bila je usmjerena na jahtu u marini, svaka slika projicirana na ekranu u skladištu, dvije stotine metara dalje, na obali. Tri agenta FBI-a su bdjeli, jedan za drugim, smjenjujući se za stolom odakle će ih crveni telefon sa samo jednim prekidačem u trenu povezati sa CIA-om i s Mornaričkom obavještajnom u Washingtonu. - Sranje - rekao je agent na straži, dižući se kako bi otvorio vrata. - Stigla je pizza, a ja još nisam sve provjerio. - Njegova dva kompanjona otvore oči, zijevajući u stolicama, dok su se vrata otvarala. Paljba iz samo jednog automata bila je temeljita i smrtonosna. U manje od četiri sekunde pobijena su tri agenta; opruženi na podu, izrešetanih krvavih tijela. A na televizijskom ekranu, jahta u luci je eksplodirala, oštri, nazubljeni plamenovi suknući su u nebo Miamija. 90 6 - Isuse Kriste! - grmio je Stevens preko telefona. - To je bio masakr! Oni sve znaju! Sve što mi radimo! - Što znači da vam negdje curi. - To ne mogu povjerovati! - Bolje vjeruj, realno je. Za otprilike sat, bit ću natrag na Gordi i... - K vragu i Gordi, kupimo te na Sabi. Naši kartografi kažu da je to blizu ciljnog područja. - Na ovu stazu vaš avion ne može sletjeti, Henry. - Vraga ne može. Provjerio sam kod naših kontrolora, tamo ima barem devet stotina metara; uz kočenje motorom, uspjeh će. Hoću da mi provjeriš te koordinate - jedino nam je to još preostalo! Ako se išta pojavi, poduzmi sve što smatraš potrebnim. Zrakoplov je pod tvojim zapovjedništvom. - Tristo četvornih kilometara između Anegade i Navisa? Imaš li ti usranu pamet? - Imaš li bolji prijedlog? Imamo posla s psihopatičnom ženskom koja može razbiti vlade. Iskreno, prema onome što sam o njoj saznao, ja se bojim, Tye, doista se bojim! - Nemam bolji prijedlog - tiho se složi Hawthorne. - Otkazat ću Gordi i čekam vas. Nadam se da baza Patrick ima dobrog pilota. AWAC II pojavio se na zapadnom nebu, debela, neatraktivna tuponosna letjelica s ogromnim diskom koji se nadvijao nad trupom. Supertajni zrakoplov je ponirao, no umjesto da sleti, pri kraju uzletišta je sunuo u vis, zaokružio i ponovio postupak još jednom. Tvrell je, promatrajući ga, zaključio da pilot radio-vezom upravo govori bazi Patrick da su izvan pameti, 91 kad je, približivši se treći put, zdepasta letjelica gotovo plutajući sletjela opasno blizu ruba staze, kao pernati jastuk, a njeni motori su istodobno zaurlali. - Hej, mon - viknuo je kontrolor u tornju, raširenih očiju i zaustavljenog daha, kad se zrakoplov zaustavio nekoliko desetaka metara do ruba uzletišta pa se okrenuo i dovezao natrag. - Taj pilot, on dobar! Nikad vidio nešto slično, tu na Sabi. Taj vozi i trudnu kravu! - Odoh, Calvine - rekao je Hawthorne, krenuvši prema vratima. - Javit će ti se moji suradnici. Uzmi novac. - Kao što sam rekao sinoć, mon, to bi bilo zgodno. Tvrell je požurio na uzletišta, kad su se otvorila bočna vrata AWAC II i jedan časnik u pratnji stožernog narednika, sišao niz pomične metalne stube. - Prokleta dobar let, poručnice - reče Hawthorne, kad je, približivši se, ugledao srebrnu crtdu na ovratniku njegove odore. - Radimo na isporuci elektronske pošte, prijatelju. - Bio je golglav, svjetlosmede kose, i govorio je s južnjačkim naglaskom. - Ti si ovdje mehaničar? - upitao je, uočivši Tyrellov masni kombinezon. - Ne, ja sam paket po koji ste došli, - Ma nemoj? - Traži dokumente - reče stožerni narednik, s desnom rukom zloslutno zaronjenom u letačku jaknu. - Ja sam Hawthorne! - Dokaži, prijatelju - nastavio je mirno narednik. - Ne izgledaš mi uopće kao kapetan korvete. - Nisam kapetan korvete - dobro, nekad sam bio, ali sad ne. Kriste, zar vam nisu iz Washingtona objasnili? Svi dokumenti koje sam imao, sad su tamo na dnu luke. - No, baš zgodno - reče vojnik, polagano izvlačeći standardni Colt 45 iz svoje jakne. - Moj kolega, ovaj ovdje poručnik, on upravlja ovim čudesnim uređajima, a ja sam tu da se brinem za druge stvari. Kao, da tako kažemo, sigurnost? - Spuštaj to, Charlie - javi se ženski glas, a vitki lik u odori pojavi se na vratima kabine i side niz stube. Žena pride Hawthorneu i pruži mu ruku. - Bojnica Catherine Neilsen, 92 kapetane korvete. Ispričavam se

zbog dva prelaska preko staze, ali sumnje koje ste izrazili kapetanu Stevensu bile su ispravne. Riskantno prizemljenje... U redu je, Charlie, iz Washingtona su faksirali njegovu fotografiju. To je taj čovjek. - Vi ste pilot? - Kapetan korvete je šokiran? - Ja nisam kapetan... - Mornarica kaže da jeste. Narednice, možda biste mogli otvoreno pokazati vaše osobno naoružanje. - Sa zadovoljstvom, bojnice. - Ljudi, prestanite... s glupostima! - Hoćete reći, prestanite srati? - upita pilot. - Baš tako. - A možda se baš zbog toga i bunimo. Prihvaćamo premisu da službe međusobno surađuju, ali nam je teško prihvatiti da bivši mornarički časnik, apsolutno neupoznat s našim operacijama, zapovijeda našom letjelicom. - Slušajte, damo... gospodice... bojnice... ja nisam ništa tražio! Uvalili su me u ovu gužvu kao i vas. - Mi ne znamo od čega se sastoji "gužva", gospodine Hawthorne. Znamo samo da trebamo pokriti određene parametre jednog područja, u potrazi za satelitskim prijenosima, presresti sve na koje naidemo i vama isporučiti podatke. Zatim nam vi, i to samo vi, govorite što dalje trebamo učiniti. - To je... to je smeće. - To je čisto govno, kapetane. - Točno. - Drago mi je da se razumijemo. - Bojnica skine časničku kapu, oslobodi nekoliko kopči i protrese svoju plavu kosu. - Dakle, ne namjeravam zadirati u tajnost, ali veselio bi me opći pregled onoga što vi od nas očekujete, kapetane. - Slušajte, bojnice, ja sam samo jedan jedriličar s otoka. Od vojnog Sturm und Dranga sam digao ruke prije četiri, gotovo pet godina, i odjednom me novače tri vlade, tri različite zemlje koje pogrešno misle da im ja mogu pomoći u nečemu Sto oni zovu krizom. Pa, ako vi mislite drukčije, pokupite tu svoju trudnu kravu od aviona i ostavite me na miru! 93 - To ne mogu. - Zašto ne? - Zapovijedi. - Vi ste jedna oštra dama, bojnice. - Vi ste jedan bezobrazni bivši mornarički časnik, gospodine. - I što ćemo sad? Stajati i vrijedati s međusobno? - Ja predlažem da nastavimo s operacijom. Ukrcajte se. - Je li to zapovijed? - Znaate da to ne mogu - reče pilot, začehljavajući lijevom rukom kosu. - Na tlu smo, a tu ste moj nadređeni; tamo gore smo ravnopravniji... A ipak vi zapovijedate letjelicom. - Dobro. Dižite guzice i idemo u zrak. Prigušena grmljavina mlaznih motora postala je stalna smetnja dok je AWAC II krstario nebom, uporno kružeći kako bi ponovo ušao u izviđački manevar svaki put s druge točke kompasa. Prvi poručnik zadužen za složenu elektronsku opremu uporno je pritiskao nedokučive prekidače i prebirao po misterioznim tipkama, uz povremene jače ili slabije piskove. Uz svaku provalu aktivnosti računala otkucao bi kratki niz pismena, popraćen ispisom njegovih napora, koji je ispadao u žičanu košaru pričvršćenu za njegovo računalo. - Za Boga, što se događa? - upita Hawthorne, koji je sjedio mladom časniku nasuprot, u pokretnoj stolici sa sigurnosnim remenima. - Kapetane, ne dajte se smetati od krmaka - odgovorio je poručnik. - Prave buku za ručkom. - A što sad to znači, do vraga? - To znači, začepite, molim vas, gospodine, jer se moram koncentrirati - ako mi mornarica dopusti - gospodine. Tvrell je otkopčao remen, ustao i krenuo naprijed, do otvorenog kokpita gdje je sjedila bojnica Catherine Neilsen. - Mogu li sjesti? - upitao je, pokazujući na prazno sjedalo do - Ne trebate pitati, kapetane. Vi ste glavni u ovoj ptici, osim kad je riječ o sigurnosti i pravilima leta. 94 - Možemo li zaobići vojne govornarije, bojnice? - reče Hawthorne, sjedajući i pričvršćujući remenje, i s olakšanjem primijeti da je zatupljujuća grmljavina motora manja. - Rekao sam vam, ja više nisam u mornarici i trebam vašu pomoć, a ne vaše neprijateljstvo. - U redu, kako vam mogu pomoći? Samo malo! - Namjestila je slušalicu. - Što, Jackson?... Ulaz u posljednju stazu iz SP?... Može, genije. - Neilsen ponovo okrene avion u polukrugu. - Ispričavam se, kapetane, gdje smo stali?... Ah, da, kako vam mogu pomoći? - Možete početi s objašnjenjem: što je posljednja staza, i zašto u nju ponovno ulazite, i kog" vraga "genije" radi tamo dolje? Bojnica se nasmije; bio je to lijep smijeh, bez rujanja ili pretencioznog autoriteta; smijala se odrasla djevojka, zato jer je situacija bila smiješna. - Kao prvo, Jackson je genij, gospodine... - Izbacite "gospodine" molim vas. Ja više nisam kapetan korvete, a i da jesam, to nije više od bojnika. - U redu, Hawthorne... - A da pokušate Tye. Skraćeno od Tvrell. To je moje ime. - Tyrell? Kakvo užasno ime! Taj je ubio dva mlada princa u Londonskom Toweru; tako stoji u Shakespeareovom Richardu III. - Moj otac je imao čudan smisao za humor. Da je moj brat bio djevojčica, rekao je da bi je nazvao Medeja. Međutim, bio je dečko, a tata se zadovoljio s Markom Antonijem; Marcus Antonius Hawthorne; naša majka je to prevela u Mare Anthonv. - Mislim da bi mi se svidao vaš otac. Moj, koji je jedva izdržavao farmu u Minnesoti, bio je sin švedskih imigranata gladan obrazovanja. Mogla sam

ili učiti kao luda da se dokopam West Pointa i besplatnog fakulteta, ili do kraja života skupljati balegu. U tome je bio vrlo jasan. - Mislim da bi se i meni svidao vaš otac. - Natrag na pitanja, molim - rekla je Neilsen, odjednom distancirana. - Jackson Poole - od Poolovih iz Loui 95 siane, da se zna - naglasila je, dozvoljavajući si lagani smiješak - s tom opremom je genij, jednako kao i prokleta dobar pilot; on je moj zamjenik, ali ako ja dotaknem njegove strojeve, na mene urla. znači, dva opasna talenta. Zvuči kao zanimljiv tip. 1 Otišao je u vojsku, jer tu ide pravi novac za informatičku znanost, a nema previše osposobljenih korisnika. On prilično dobro zna što radi. U službi se gleda na zasluge; oni si ne mogu dopustiti zanemariti sposobnost... Malo prije mi je rekao da ponovo uđem u ovu stazu iz SP. Jednostavnim jezikom, znači da se vraćamo natrag i ponovo prelazimo istim ovim putem preko ciljnog područja iz parametarske polazne točke. - A to znači? - On vam pokušava dati obrazac - ne obrazac prometa kojeg može identificirati, ne računajući prikriveni vojni i diplomatski promet - nego analizu anomalija, neobičnog, i relativno neprativog. - On to može izvesti s tim prekidačima i tipkama i pištanjem? - O da, može. - Mrzim renesansne ljude. - Jesam li spomenula da je, također, i među vrhunskim karate podučavateljima u Patricku? - Ako se s vama potuče, bojnice - reče Tvrell, smješkajući se - ja sam na njegovoj strani. I obogaljeni patuljak bi me mogao izbaciti iz ringa. - Po vašem dosijeju, nije tako. - Moj dosije? Zar ništa nije sveto? - Ne, kad preuzimate čak i ograničenu kontrolu nad časnikom-kapetanom ravnopravnog ranga iz druge grane. Vojnička pristojnost jednako kao i pravila traže da se časnik uvjeri u vrijednost svoje zapovjedničke zamjene. Ja sam bila uvjerena. - Na Sabi to niste pokazivali. - Bila sam bijesna, kao što biste i vi bili da vam stranac upadne u vaše operativno područje i kaže da preuzima zapovjedništvo. 96 - Ja to nikad nisam rekao. - Ma jeste. Bili ste vrlo jasni kad ste rekli "dižite guzice", pri ukrcavanju. Tada sam znala da ste i dalje kapetan korvete Hawthorne. - Stani malo! - dopro je krik iz utrobe AWAC-a, toliko glasan da ga se moglo čuti uz zvuk motora, dok je odašiljao valove šoka kroz slušalice. - Ovo je ludol. - Jackson Poole je stajao pred svojim izduženim plastificiranim stolom i mahao rukama. - Uspori, dragi moj! - rekla je bojnica Neilsen, smirujući letjelicu. - Sjedi i reci nam mirno što imaš... Kapetane, stavite molim slušalice da možete sve čuti. - "Dragi moj"? - Tvrell je ne želeći upao, a njegov glas se oštro začuo preko interkoma. - Avijatičarski sleng, kapetane. Nemojte iz toga ništa zaključivati - reče bojnica Neilsen. - Baš ništa, Mornarica - dodao je stožerni narednik iz sigurnosti, zvani Charlie. - Možete vi imati čvarke, gospodine, ali ipak ste ovdje gost. - Znate, narednice, vi postajete sve veći čmar! - Stavi poklopac, Hawthorne - reče plavokosa pilotkinja. - Što si našao, poručnice? - Ono što ne postoji, Cathy! Nema ga ni na jednoj karti - područnoj karti - a ja sam provjerio svaki detaljni program na ekranu! - Budi jasniji, molim te! - Signal se odbija od japanskog satelita i usmjerava u ništa, ili barem, ništa na našim kartama. Ali to mora biti tamo! Emisija je jasna. - Poručnice - uključi se Tvrell - mogu li nam vaši aparati reći odakle dolazi emisija? - Ne potpuno; naša velika braća bi vjerojatno mogla, ali mi smo ograničeni. Mogu vam dati lasersku projekciju na računalu, to je sve. - Koji je to vrug? - Znate, kao golf u zatvorenom, gdje loptom udarate u elektronski ekran i odmah dobijete sliku kako daleko je otišla. 97 - Nisam golfer, ali vjerujem na riječ. Koliko vam treba? - Radim na tome, sad, dok razgovaramo... Za ovu mogu gotovo jamčiti. - Ovu, što? - Emisiju, u naše ništa tamo dolje. Dolazi odnekud s Mediterana, putem japanskog satelita Noguma. - Italija? Južna Italija? - Može biti. Ili sjeverna Afrika. Uglavnom, to područje.! - To je naš cilj! - Sigurni ste? - Imam krvavo rame koje to dokazuje, tri vrpce flastera i tome slično. Poručnice, možete U mi dati precizne, mislim doista precizne, navigacijske koordinate za to nigdje tamo dolje? - K vrugu, Jenki, jasno - sve sam ih pokupio. Male kopnene mase oko trideset milja sjeverno od Anguille. - Znam ih, prilično sigurno! Poole, vi ste genij. - Ne ja, gospodine. Oprema. - Možemo mi i više od koordinata - reče Catherine Neilsen, spuštajući za nekoliko centimetara upravljač - Naći ćemo to "nigdje tamo dolje" tako dobro da ćete poznavati svaki centimetar terena. - Ne... To ne. ^ - Jeste li ludi? Tu smo, iznad toga i možemo to izvesti! - I tko god je tamo dolje, znat će da to radimo. - Prokleta točno. j - A to bi bilo prokleta pogrešno. Na koje najbliže mjesto možete spustiti ovu kravu? - Ova letjelica, koja mi je prilično draga - i mora se priznati, jedna neobična krava - ne smije sletjeti na strani

teritorij; to su stroga vojna pravila. - Ne pitam gdje biste smjeli, bojnice, pitam jednostavno gdje možete. Dakle? - Moje karte kažu St. Martin. Francuski i nizozemski otok. - Znam, ja sam jedriličar, sjećate se?... Ima li ičega u ovom obilju egzotične opreme ispred mene, što radi kao posve običan telefon? 98 - Naravno. Zove se telefon i nalazi se vama zdesna. - Ma, ozbiljno? - Pronašao ga je, izvukao iz ležišta i pitao - Kako da se s njim poslužim? - Kao i s normalnim telefonom, ali sa znanjem da vaš razgovor snima zrakoplovna baza Patrick i odmah prosljeđuje u Pentagon. - To volim - reče Tvrell, žurno birajući broj. Odmah je nastavio. - I-Jedan, i to brzo, mornaru! Kod je četiri-nula, a moj čovjek je kapetan Henry Stevens. I učini mi uslugu, preskoči guzicu koja hoće čitav moj životopis. S imenom Tye - T-Y-E - prolaziš. - Hawthorne, gdje si? Što imaš? - Stevens je bio na vezi jedva tri sekunde kasnije, njegove riječi su dostizale jedna drugu. - Naš razgovor se snima i šalje u Arlington... - Ne, s tog zrakoplova ne; imam ga pod crnim zastorom. Možeš zamisliti da se ispovjedaš vrhovnom svećeniku tajni. Što ima novog? - Ova debela gadna letjelica koju si iščupao iz Patricka je čudo. Pronašli smo cilj emisije i hoću da se poručnik po imenu Poole odmah imenuje pukovnikom ili generalom! - Tye, jesi li to pio? - Do vraga, volio bih da jesam. Isto tako, kad već sudjeluješ u pentagonskim igrama, zahtijevam da pilotkinja Neilsen, ime Catherine, postane vrhovni zapovjednik zrakoplovstva. Kako ti se to sviđa, Hank? - Ipak ti ponovno piješ. - Ni slučajno, Henry. - Tvrell progovori tiho, nesumnjivo trijezan. - Samo sam htio da znaš koliko su dobri. - Prihvaćam, preporuke će uslijediti. A sad, o cilju? - Nepopisan, neucrtan u kartu, ali ja znam za tu skupinu takozvanih nenaseljenih otoka - vjerojatno ih je pet ili šest - a zahvaljujući ovoj ovdje ptici, imam i točne koordinate. - To je sjajno. Bajaratt mora biti tamo! Udarit ćemo! - Ne još. Daj da ja odem tamo prvi i uvjerim se da je tamo. A ako je, tko joj pomaže. Oni su veza s terorističkom mrežom koja obrađuje našu stranu. 99 - Tye, moram te pitati, nekada si bio vrlo uspješan u takvim stvarima, ali dosta je prošlo... Možeš li to, kapetane? Ne želim... tvoj život na svojoj duši. - Pretpostavljam da aludiraš na moju pokojnu ženu, kapetane. - Ne ulazim u to ponovno. Ništa mi nemamo s njenom smrću. - Zašto se ja onda stalno pitam? - To je tvoj problem, Tye, ne naš. Samo želim biti siguran da nisi zagrizao u nešto što ne možeš provaliti. - Nemaš nikog drugog pa onda zaobidimo govornarije. Hoću da ovaj avion sleti na St. Martin, na francuskoj strani. Dakle, ti se poveži s Deiudeme u Quay d'Orsavu i raščisti s bazom Patrick u Floridi. Spuštamo se i tamo dobivam svu opremu koja mi treba. Over, gotovo, Henry. Kreni! Hawthorne odloži telefon, nakratko zaklopi oči pa se okrene pilotkinji. - Na St. Martin, bojnice - reče umorno. - Dobit ćemo dozvolu, uvjeravam vas. - Bila sam na telefonskoj vezi - reče Neilsen s prigušenim autoritetom. - U stvari, kapetanova dužnost je nadzirati sve razgovore s ovakve letjelice. To razumijete, sigurna sam. - Siguran sam da moram. - Spomenuli ste vašu ženu - smrt vaše žene. - Valjda jesam. Stevens i ja sepznamo odavno i ja ponekad izvučem i stvari koje ne bi trebao. - Žao mi je. Zbog vaše žene, mislim. - Hvala - reče T vreli, zašutivši. Zbog tih dviju jednostavnih riječi, "dragi moj" toliko se uznemirio i počeo se ponašati kao budala. Kao da je takva nježnost pripadala samo njemu i nikome više, a sigurno ne jednoj arogantnoj časnici američke avijacije kad se obraća podređenom. To je bio tako čisto europski izraz, izgovaran tiho, s osjećajem ili tako neobavezno da se duboka toplina podrazumijevala. Samo dvije žene u njegovom životu upotrebljavale su te riječi redovno. Ingrid i Dominique - jedine dvije žene koje je volio, prva, supruga koju je obožavao, a druga ljupko stvorenje, neuhvatljivo koliko je bilo stvarno, koje mu je vratilo zdrav razum. Te riječi su pripa | : 100 ,* dale njima i bile su upućene samo njemu. Ipak, ponio se kao idiot; riječi nisu bile ničije isključivo vlasništvo, znao je. Ipak ponovno, ne smije ih se zloupotrebljavati, trivijalizirati. Oh, Kriste! Morao se iščupati iz toga. Bilo je posla. Njihova meta! - St. Martin ravno pred nama... Tye - rekla je bojnica Neilsen. - Što?... Oh, oprostite, što ste rekli? - Bili ste ili u transu ili ste zaspali otvorenih očiju prije nekoliko minuta. Dobila sam dopuštenje za spuštanje na St. Martinu - iz Patricka i od francuskih vlasti. Stat ćemo na kraju sletišta i patrolna jedinica će okružiti letjelicu koju će osiguravati Charlie... Tražila sam da budete profesionalni, ali ovako nešto nisam očekivala. - Nazvala si me Tye. - Tako ste mi rekli, kapetane. Nemojte iz toga ništa zaključivati, gospodine. - Neću, obećajem. - Prema Patricku, i Francuzima, dodijeljeni smo vam dok nas ne razriješite. Kažu da to može biti

čitav dan, a možda i sutra... Koji vrag se to događa, Hawthorne? Ti pričaš o teroristima i vezama s teroristima, a mi pronalazimo neucrtane otoke koje se prokleta mornarica sprema raznijeti! Rekla bih, to je pomalo izvan uobičajenog, čak i za naš posao. - Sve skupa je izvan uobičajenog, bojnice... Cathy - i nemojte ništa iz toga zaključiti, Madam Pilotkinja. - Budi ozbiljan; imamo pravo znati. Ti određuješ bitne stvari, kao, gdje idemo. Upravo si to dokazao. Ali, pilot sam ja, i ja sam odgovorna za ovu vrlo skupu letjelicu i njenu posadu. - U pravu si, ti si pilot. Pa zašto mi onda ne kažeš gdje ti je prvi časnik, kopilot, kako mi prizemljeni civili to zovemo? - Rekla sam ti, Poole je osposobljen - odgovorila je Neilsen, spuštenog glasa. - Ma, stvarno, bojnice Neilsen, baš čudno što sam uočio da netko u ovoj ptici nedostaje? - U redu - reče Catherine, s nelagodom. - Tvoj kapetan Stevens je zahtijevao da krenemo iz Patricka točno na se 101 kundu jutros, a mi se nismo uspjeli javiti prvom časniku; Sal inače sjedi na tvom mjestu. Znamo da ima nekakvih bračnih problema, pa nismo previše uporno tragali - kao što rekoh, Poručnik Poole je jednako dobar pilot kao i ja, i to je dovoljno. - Sigurno. Sal je još jedna dobro osposobljena časnica? - Sal je skraćena od Salvatore. On je sjajan tip, ali ima udarenu ženu, koja vrlo temeljito loče. Kako smo bili pokriveni, krenuli smo da udovoljimo molbi Mornarice - vruga molbi, zahtjevu] - Nije li to protiv pravila? - Čuj, nemoj mi reći da nikad nisi pokrivao prijatelja. Mislili smo da će ovo biti dvo-trosatno zračno pretraživanje - vratit ćemo se i ništa se neće promijeniti, a Mancini će možda riješiti neke od svojih problema. Je li to takav zločin, za prijatelja! - Ne, nije - odgovori Hawthorne, a mozak mu je užurbano radio, preskačući unatrag propuste koji su poništili stotine tajnih operacija u njegovom ranijem životu. - Mogu li iz Patricka nadzirati komunikaciju iz ovog aviona? - Dakako, ali čuo si Stevensa. Ništa se ne sprema niti šalje u Pentagon. Crni zastor. - Da, to razumijem, ali zrakoplovna baza u Floridi može slušati. - Nekoliko povlaštenih može. - Pozovi bazu i zatraži razgovor sa svojim prijateljem Mancinijem. - Što? Pa da ga uvalim? - Samo ti to napravi, bojnice. Molim te, sjeti se, ja sam u ovoj letjelici odgovoran, s izuzetkom letačkih problema. - Gade! - Samo ti to napravi. Odmah. Neilsen namjesti radio na frekvenciju baze Patrick i s velikim i vidljivim nećkanjem, progovori. - Moj drugi časnik bi htio razgovarati s kapetanom Mancinijem. Je li on tamo? - Haj, bojnice - reče ženski glas preko zvučnika. - Žao mi je, Sal je otišao kući prije desetak minuta, ali, kako 102 nas ne snimaju ili slično, moram ti reći, Cathy, on vam je doista zahvalan. - Ovdje kapetan korvete Hawthorne, Mornarička obavještajna - upao je Tvrell, s mikrofonom na usnama. - Je li kapetan Mancini čuo naš razgovor. - Jasno, on je povlašten - tko je mornarička faca, Cathy? - Odgovaraj na njegova pitanja, Alice - reče Neilsen zureći u Tyrella. - Kad je kapetan Mancini stigao u vaš komunikacijski centar? - Oh, ne znam, prije nekih tri ili četiri sata, otprilike dva sata nakon što je AWAC II uzletio. - Nije li njegova pojava bila neobična? Po rasporedu, trebao se ukrcati, a nije. - Ej, kapetane, svi smo mi ljudi, nismo roboti. Nisu mi uspjeli javiti na vrijeme, a svi znamo da je taj zrakoplov pokriven što se tiče pilota. - Ja ipak želim znati zašto je on pod takvim okolnostima među povlaštenima u vašem komunikacijskom centru. Bolje bi mu bilo, čini mi se, da se držao podalje i ostao nedohvatljiv. - Kako bih ja to znala... gospodine? Kapetan Sal je vrlo brižna osoba. Valjda se osjećao krivim ili nešto tako. Pazio je na sve što bi vi ljudi govorili. - Dajte nalog za njegovo uhićenje - reče Hawthorne. - Sto? - Čuli ste me. Neposredno uhićenje i totalna izolacija dok vam se ne javi Stevens iz Mornaričke obavještajne. On će vam reći što ćete učiniti. - Ja ovo ne mogu povjerovati! - Vjeruj, ili ne samo da ćeš ostati bez posla nego možeš dospjeti i u zatvor, Alice. - Hawthorne odloži mikrofona. - Zašto si to napravio?! - vrisnula je Catherine Neilsen. - Znaš ti dobro što sam ja napravio. Čovjek pod stalnom sigurnosnom uzbunom, dostupan na svakom broju kojeg da svojoj bazi, uključujući i auto s telefonom na državni račun, 103 ne dobiva nikakvu poruku i umjesto toga se iznenada pojavi u kom-centru svoje baze?... Kako je znao kad treba doći tamo? Navodno nije primio ni jedan poziv, a čak i da je, biti viđen je zadnje što bi poželio. - Ne želim vjerovati u to što ti misliš. - Onda mi daj logičan odgovor. - Ne mogu. - Onda mi dopusti da ja tebi ponudim jedan, i dopusti mi citirati čovjeka s vrha ove operacije, s kojim si razgovarala... "Oni su posvuda, oni znaju sve što mi radimo." Znači li ti to nešto? - Sal to ne bi napravio! - Otišao je kući prije deset minuta. Ponovno zovi svoju bazu i reci im da te

povezu s njegovim autom. Učinila je kako joj je rečeno, prebacivši radio-vezu na zvučnik kokpita. Začuli su upornu zvonjavu telefona u autu kapetana Mancinija. Odgovora nije bilo. - O, Bože! - Koliko je daleko njegova kuća od baze? - Oko četrdeset minuta - reče Neilsen tiho. - On mora živjeti daleko od baze. Rekla sam ti, ima ozbiljnih problema sa ženom. - Jesi li ikada bila tamo? Kod njega, kući? - Ne. - Jesi li ikada upoznala njegovu ženu? ?| - Ne. Znamo kad se ne treba petljati. r , - Pa kako onda znaš uopće da je oženjen? | Li - Piše u njegovom dosijeju! I vrlo smo bliski; on priča. | li- - Baš zgodno, damo. Koliko često prelaziš Karibe? . - Dva ili tri puta tjedno. To je rutina. - Tko koordinira tvoje rute? >| - Moj prvi časnik leta, naravno... Sal. - Moja zapovijed bazi ostaje. Spuštaj nas na St. Martin, bojnice. Kapetan Salvatore Mancini, bez odore, obučen u svakodnevnu odjeću, bijelu guavaberu, tamne hlače i kožne sandale, ušao je u VWellington"s na Aveniji Collins, u Miami Beachu. Prišao je V 104 natrpanom, bučnom baru i izmjenio poglede s barmenom, koji je uzvratilo kimanjem glave, dvaput, tako diskretno da nitko od gostiju nije primijetio. Kapetan je produžio prema prostranom hodniku u kojem su bili toaleti, i na samom dnu, javni telefon. Ubacio je kovanicu i pozvao na trošak broja u Washingtonu, D.C. dajući operateru, kao svoje ime, "Wellington". - Škorpion Devet - reče Mancini u slušalicu, kad je veza uspostavljena. - Imate poruku? - Gotov si, bježi odatle - odgovorio je glas na drugom kraju. - Šalite li se? - Tvojim suradnicima je više žao nego tebi, vjeruj mi - reče glas. - Unajmit ćeš auto pod trećom vozačkom dozvolom i otići na West Palm aerodrom, gdje te pod tim imenom čeka rezervacija za Bahame, sa Sunburst Airlines. Let za Freeport u četiri poslije podne. Tamo će te dočekati i prevesti kamo odluče. - K vragu, a tko će biti nadzornik za starčev otok? Tko nas drži podalje od tamo? - Ne ti. Ja sam osobno dobio zapovijed na našoj tajnoj vezi s Patricka, Škorpione Devet. Dan je nalog za tvoje uhićenje. Pronašli su te. - Tko... tko? - Čovjek koji se zove Hawthorne. Pripadao je ovom odjelu prije pet godina. - To je mrtav čovjek! - Nisi usamljen u takvim željama. 105 7 Nicolo Montavi, iz luke Portici, naslonio se na zid uz prozor iznad vrtnog kafića hotela na otoku St. Barts. Dopirali su prigušeni glasovi pomiješani s laganim zvukovima zveckanja čaša i tihim smijehom. Bilo je kasno poslijepodne, a domaći i turisti spremni za noćne sate uživanja i stvaranja profita. Nije bilo uvelike drugačije od obalnih kafića u Napulju, ne tako sjajno, ali sjajnije od onih u luci Portici... Portici? Hoće li ikada ponovno vidjeti svoj dom? Na neki normalan način, sigurno neće, to je shvatio. Luka ga je osudila, un traditore ai compagni, izdajnik za sve skupine radnika na dokovima. Dosad bi već bio mrtav, da nije bilo čudne, bogate signore koja ga je spasila od bacanja s doka, s uzetom oko vrata. I oni tjedni, dok ga je ona skrivala, kad su bježali od mjesta do mjesta, od grada do grada, on, stalno svjestan da je progonjen, u strahu od izlaska van, čak i noću, pogotovo noću, dok su goniči tumarali ulicama - a teretne kuke, noževi i pištolji bili oružja njihove osvete. Osvete za zločin koji nije počinio! - Čak ni ja te ne mogu spasiti - rekao mu je njegov stariji brat, u jednom od njihovih potajnih telefonskih razgovora. - Ako te vidim, moram te sam ubiti ili će ubiti mene, skupa s majkom i sestrama. Našu kuću stalno motre, ljudi čekaju da se ti vratiš. Da naš otac - počivao u Kristu - nije bio tako jak i dobro prihvaćen, mi bismo svi do sad bili mrtvi. - Ali ja nisam ubio capogruppa\ - A tko je onda, moj nerazumni brate? Ti si ga zadnji vidio; prijetio si da ćeš mu iščupati srce. - To se samo tako kaže. Krao je od mene! - Krao je od svih, najviše iz broskog tereta, a njegova 106 smrt nas je svih koštala milijune lira, jer njemu je trebala naša suradnja, naša šutnja. - Što ću sad? - Tvoja signora je razgovarala s mamom. Rekla je da ćeš biti sigurniji izvan zemlje, da će se o tebi brinuti kao o sinu. - Ne kao o sinu kakve mi znamo... - Idi s njom! Za dvije ili tri godine možda će se stvari promijeniti, tko zna? Ništa se neće promijeniti, mislio je Nicolo, napola se okrenuvši od prozora, sagnute glave kao da i dalje proučava scenu pod prozorom. Krajem oka vidio je da njegova bella signora sjedi na drugom kraju prostrane sobe pred toaletnim stolićem. Njene ruke i prsti brzo su se kretali; radila je čudne stvari sa svojom kosom. Promatrao ju je, još više začuđen kad je ona omotala široki, podstavljeni steznik oko pojasa, navukla preko toga preveliko donje rublje i ustala proučavajući se u ogledalu. Toliko je bila obuzeta da je na njega posve zaboravila, ne shvaćajući da on zuri u nju. Okretala se, u krugovima, njene oči stalno prikovane za odraz u staklu. Odjednom, Nicolo se začudi; to je bila drukčija žena. Njena duga, tamna kosa

više nije bila privlačna; smotana na potiljku, ravna i oštra. A njeno lice, gotovo blijedo ili sivo, ni najmanje kao što je bilo - zapravo, bilo je ružno, sa tamnim sjenama ispod očiju, koža nekako izborana i iznošena, ostarjela maska ranije nje... Njeno tijelo je bilo odbojno, mlohava svinja bez ikakvih grudi ili naznaka uzbudljive žene čije mjesto je zauzelo. Instinktivno, Nicolo se okrene natrag prozoru, nekako - nije znao kako - shvaćajući da nije trebao vidjeti to što je vidio. Potvrda njegove prosudbe došla je tren kasnije. Signora Cabrini je brzo, bučno zakoračala po sobi i objavila: - Dragi moj, ja se idem istuširati, ako u ovoj zabiti voda stiže do trećeg kata. - Naravno, Cabi - rekao je Nicolo, s pogledom i dalje na dvorišnom kafiću ispod njih. - A kad završim, moramo obaviti dugi razgovor, jer još malo i ti ćeš iskusiti avanturu svog života. - Certo, signora. & 107 - To je jedna od stvari o kojima ćemo razgovarati, moj divni dečko. Od sada na dalje, ti govoriš samo talijanski. - Moj otac bi ustao iz groba, Cabi. On je svu svoju djecu učio engleski. Govorio je da je to način da se napreduje. Tukao bi nas za stolom ako bi progovorili talijanski. - Tvoj otac je bio ostatak iz rata, Nico, kad je prodavao vino i žene američkim vojnicima. Ove okolnosti su posve drugačije. Vraćam se za nekoliko minuta. - Kad završiš, možemo li sići do restorana? Ja sam jako gladan. - Ti si uvijek gladan, Nico, ali, bojim se da ne možemo. Moramo raspraviti dosta toga. Međutim, sredila sam s hotelom. Dobit ćeš sve što izabereš iz jelovnika. Tebi se sviđa posluživanje u sobu, zar ne, dragi moj? - Certo - ponovi Nicolo, okrećući se, kad je Bajaratt naprasno učinila isto tako; nije htjela da je on vidi dok se prurušava pred ogledalom. - Va bene - reče Baj i uputi se u kupaonicu. - Solo italiano. Grazie! Postupala je s njim kao s budalom, ljuto je mislio Nicolo. Ova bogata kuja koja je tvrdila da nalazi silna uživanja u njegovom tijelu - kao i on u njenom, morao je priznati - nije s njim postupala tako dobro, tako velikodušno, još i tako dugo, bez neke svrhe. Moralo je biti tako, jer zgodni dečko s dokova je mogao zaraditi na tisuće lira u krevetu s ljubavi željnom turistkinjom, najprije joj noseći prtljagu za napojnicu koja nije bila ništa u usporedbi s onim što mu je ona platila kasnije. Benissimo! Ali to nije bilo u stilu signore Cabrini; ona je napravila i previše, stalno mu pričajući o njegovim iskrenim željama da postigne obrazovanje i napusti lučke dokove i pritom išla toliko daleko da za njega ostavi polog u Banco di Napoli, kako bi on kasnije mogao poboljšati svoj život - ako je bude pratio na putovanju. Kakvog je on izbora imao? Pustiti da ga love ubojice iz luke? Ona mu je stalno govorila kako je savršen... za što? Išli su na policiju u Rimu, specijalnu policiju, kod ljudi koji su ih vidjeli samo noću i u zamračenim prostorijama, gdje 108 su mu uzimali otiske prstiju za dokumente koje je on potpisao, ali ih ona zadržala kod sebe. Pa su tu bila dva veleposlanstva, opet po noći, samo jedan ili dva službenika prisutni, i još dokumenata, još papira i fotografija. Za što?... Sad samo što mu nije rekla, znao je, osjećao je. "... Iskusit ćeš avanturu svog života." Što drugo može biti? I što god bilo, on ponovno nije imao drugog izbora nego prihvatiti. Za sad. Na dokovima je postojala izreka koja mu nije izlazila iz glave, ma koliko bio voljan da te dokove napusti. "Ljubi čizme turistima, dok ih ne uspiješ ukrasti." Za ženu koja je ubijala tako opušteno, kako ju je on vidio, on neće učiniti ništa manje. Ona ga je zvala svojom igračkom i on će biti njena igračka. Dok ne bude mogao ukrasti, možda. Nicolo baci još jedan pogled dolje na uskomešano dvorište, osjećajući se kao i posljednjih tjedana u Italiji - kao zarobljenik. Tih zagušljivih dana on je morao ostati unutar granica mjesta na kojem su bili, hotelske sobe, palube broda u vlasništvu nekog poznanika Cabrinijeve, čak i prikolice koju je signora iznajmila kako bi se mogli brzo kretati od mjesta do mjesta. Sve je to bilo nužno, objasnila je, zato što su morali ostati u blizini Napulja, jer će jednog dana u luku uploviti teretnjak i tada ona mora biti tamo, u ranu zoru, kako bi preuzela paket koji će za nju stići. I zaista, u otorač navečer, među lučkim vijestima u lokalnim novinama, najavljen je dolazak navedenog teretnjaka, malo nakon ponoći. Prije svitanja, signora je otišla iz njihove hotelske sobe; kad se, kasnije tog jutra, vratila, bez paketa, objavila je: - Letimo za Marseille, danas poslijepodne, moj divni mladi ljubavnice. Naše putovanje počinje. - Kamo putujemo, Cabi? - Ona je predložila skraćenicu, uvažavajući Nicolove duboke religiozne osjećaje, iako je, u stvari, Cabrini samo ime bogatog posjeda pokraj Portofina. - Vjeruj mi, Nico - odgovorila je. - Pomisli na iznos koji sam uložila za tvoju budućnost i vjeruj mi. - Ti nemaš nikakav paket. - Ah, imam - Signora je otvorila svoju veliku

torbu i izvadila debeli bijeli omot. - Ovo je plan našeg putovanja - naš prijevoz je potvrđen, dragi moj. 109 - To ti je moralo stići brodom? - O, da, Nico, neke stvari se moraju isporučiti na ruku... No, sad više nema pitanja, moramo se spremati - što manje stvari, samo ono što možemo sami ponijeti. Dječak s dokova odmaknuo se od prozora, razmišljajući o razgovoru koji se, koliko se sjećao, dogodio prije manje od tjedan dana, a kakav je to tjedan bio! Od jedva izbjegnute smrti u oluji, na moru, do stvarne smrti na neobičnom, nevjerojatnom otoku kojeg posjeduje najčudniji starac kojeg je ikada vidio. Jutros kad je hidroavion kasnio zbog lošeg vremena, prastari, bolesni padrone je bjesnio, uporno vrišteći da moraju otići. A ovdje, na ovom drugom, civiliziranom otoku, Cabi je išla od trgovine do trgovine, kupujući toliko stvari da su napunili dvije torbe, skupa s jeftinim odijelom za njega, koje mu nije pristajalo. - Kasnije ćemo ga baciti - ona je rekla. Nicolo je besciljno došao do toaletnog stolića signore, začuđen izborom krema i pudera i malih bočica koje su ga podsjetile na njegove tri sestre. Trucco, zbog kojeg je njihov tata tako često vikao, čak i kad je umirao, a djevojke su uređene ušle u sobu da bi se s njim, na njegovoj samrtnoj postelji, oprostile. - Što radiš, Nico? - Bajaratt je izašla iz kupaonice, zamotana u ručnike, i njena iznenadna pojava zatekne lučkog dječaka. - Ništa, Cabi, samo mislim na svoje tri sestre - sve te stvari na tvom stolu. - Ti sigurno znaš da su žene tašte. - Tebi ne trebaju sve te... - Ti si srce - prekine ga Baj, odmaknuviši ga, i sjedne za stol. - U jednoj torbi je boca podnošljivog vina, na stolu ispred kauča. Otvori i natoči nam, za tebe manje, jer pred tobom je duga noć učenja. - A? - Možeš to zvati dijelom onog obrazovanja koje će ti omogućiti da napustiš dokove Porticija. - O? 110 - Donesi nam naše vino, dragi. - Vino je natočeno, čaše u njihovim rukama i Bajaratt pruži svom mladom štićeniku bijeli omot kojeg je preuzela s teretnjaka u Napulju; rekla mu je da sjedne na kauč i otvori ga. - Ti dobro čitaš, zar ne, Nico? - Pa znaš, Cabi - odgovorio je. - Ja sam gotovo završio srednju školu. - No, onda, počni čitati ove stranice i dok budeš čitao, ja ću ti objašnjavati. - Signora? - Nicolove oči su ostale prikovane na prvoj stranici. - Što je ovo? - Tvoja avantura, slatki Apolone. Pretvorit ću te u mladog baruna. ^-|"~-
""Cfiepazaa."Ja se ne znam ponašatikao barun. - Samo budi kakav jesi, stidljiv i ljubazan. Amerikanci obožavaju skromno plemstvo. Misle da je to tako demokratsko, tako privlačno. - Cabi, ti ljudi... - Tvoje rodoslovlje, najdraži moj. To je plemenita obitelj s brežuljaka Ravella koja je prije otprilike godinu dana dospjela u nezgodno razdoblje. Jedva su uspjeli platiti svoje račune, njihove zemlje i veliki posjed ih je cijedio - slabi vinogradi, prezaduženost, rasipna djeca, sve uobičajene tegobe bogatih. Ali odjednom, čudesno, ponovno su bili bogati. Nije li to zadivljujuće? - Jako dobro za njih, ali kakve to veze ima sa mnom... - Čitaj dalje, Nico - prekine ga Bajaratt. - Sad imaju milijune; i ponovno, veliki ugled, i čitava ih Italija obožava. Neprilike bogatih kreću se u ciklusima - neka davna ulaganja narastu do nebesa, njihovo vino odjednom postaje classico, inozemni posjedi pretvaraju se u zlato - pratiš li me, Nico? - Čitam koliko brzo mogu, slušam koliko... - Gledaj ovamo, Nicolo - upadne čvrsto Bajaratt. - Imali su sina. Umro je od droge prije osamnaest mjeseci u zloglasnom Waedenschwill getu. Njegovo tijelo je kremirano Po nalogu obitelji, bez obreda, bez objava; bilo ih je previše sram. 0 111 - Zašto mi to pričaš, Signora Cabrini? - tiho upita dje čak s dokova. - Tvoja dob je točno u godinu kao i njegova, tvoj izgled prilično sličan njegovom, prije nego što se uništio narkotici ma... Vrlo jednostavno, ti si sada on, Nicolo. - To nema smisla, Cabi - reče dječak iz luke Portici, preplašeno i jedva Čujno. i - Ne znaš koliko sam te tražila po lukama, moje muško dijete. Netko tko u sebi sadržava skromnu, ali dojmljivu opću predodžbu plemenitosti, za Amerikance naročito. Sve što mo raš naučiti napisano je na ovim stranicama: tvoj život, tvoji roditelji, tvoje školovanje, tvoji hobiji i uspjesi, čak i imena ne kih obiteljskih prijatelja i nekadašnjih namještenika na posje du, svih, nekim slučajem, nedostupnih... On, nemoj tako upla šeno gledati. Samo ih zapamti, ne moraš biti naročito točan, jer ja sam tvoja teta i tvoj tumač i nikad te neću napustiti. Sje ti se, međutim, ti govoriš samo italiano. - Molim te... per piacere, signora! - zamucio je Nico lo. - Zbunjen sam. - U tom slučaju, kao što sam rekla, pomisli na novac na tvom bankovnom računu i učini kako ti je rečeno. Predstavit : ću te mnogim važnim Amerikancima. Vrlo bogatim, vrlo važ nim. Svidat ćeš im se, jako. - Jer sam .netko tko nisam? - Jer tvoja obitelj u Ravellu obilno ulaže u američko po

duzetništvo. Obećat ćeš priloge za mnoge stvari - muzeje, orkestre, dobročinstva - čak i za neke političare koji bi željeli ugostiti tvoju obitelj. - I hoću li? - Da, ali samo i uvijek preko mene. Možeš li zamisliti, jednog dana možeš biti pozvan u Bijelu kuću da upoznaš predsjednika Sjedinjenih Država? - // presidente? - vrisnuo je mladić širom otvorenih očiju i iskreno se iskesi. - Sve je toliko fantastično, ja sam to u nekom snu, je li? - U dobro smišljenom snu, moje uzbudljivo dijete. Sutra ću ti kupiti garderobu prikladnu za jednog od najbogatijih 112 mladih ljudi na svijetu. Sutra počinjemo putovanje u taj tvoj san, i moj san. - Što je taj san, signora? Što znači? - Zašto da ti ne kažem, ionako nećeš shvatiti? Kad neki ljudi love neke druge ljude, oni tragaju za tajnim, skrivenim, mračnim. Ne gledaju ono što im je pred očima. - U pravu si, Cabi, ne shvaćam. - Baš fino - reče Bajaratt. Ah" Nicolo je i predobro shvaćao kad se žudno vratio stranicama pred sobom. Na dokovima, to se zvalo sstorsione; čizmu koju si ljubio i ukrao, prodaješ natrag mnogo skuplje od njene prave vrijednosti, jer samo njeno postojanje može dovesti do vlasnikove propasti. Njegovo vrijeme će doći, mislio je dječak s dokova luke Portici, ah do tada, on će ući u igru njegove signore s oduševljenjem, stalno pamteći da ona prelako ubija. Bilo je 6 i 45 poslije podne kad je stranac ušao u predvorje Virgin Gorda jaht kluba. Niski, nabijeni, pročelavi čovjek obučen u oštro izglačane bijele hlače i plavi kaputić sa zlatnocrnim simbolom jahting udruženja San Diega na gornjem džepu. To je bio dojmljiv amblem, usko povezan s Kupom Amerika i pripadajućom natjecateljskom slavom. Upisao je svoje ime. Ralph W. Grimshaw, odvjetnik i jedriličar. Coronado, Kalifornija. - Mi, dakako, imamo kolegijalnu razmjenu sa San Diegom - reče službenik u smokingu, za stolom, nervozno provjeravajući svoj popis. - Ja sam prilično nov na ovom poslu, pa bi moglo malo potrajati dok ne izračunam popust. - Nije važno, mladiću - reče Grimshaw, smješkajući se, - Diskont nije od životne važnosti, a ako vaš klub, kao i naš, ima nevolja u ovim nezgodnim vremenima, zašto ne bismo zaboravili pogodnosti? Sa zadovoljstvom ću platiti punu cijenu - u stvari, ja to zahtijevam. - To je vrlo lijepo od vas, gospodine. - Vi ste Britanac, zar ne, mladiću? - Da, šalje me lanac Savoy... poduke, shvaćate. 113 - Dakako. Niste mogli dobiti bolju poduku nego na ovakvom mjestu. Ja posjedujem nekoliko hotela u južnoj Kaliforniji, i reći ću vam, treba slati najbolje mlade ljude na najnezgodnija mjesta da nauče koliko može biti gadno. - Zaista tako mislite, gospodine? Ja bih prije rekao suprotno. - Onda vi ne znate kako radi hotelski menedžment. Mi tako ustanovimo tko najviše obećava - novake stavimo u najgore situacije i vidimo kako se snalaze. - Nikad o tome nisam razmišljao... - Nemojte reći svojim šefovima da sam vam odao tajnu, jer ja poznajem lanac Savoy i oni znaju mene. Pošteno raditi i nanjušiti velike marke kad se pojave, to je druga tajna, i to najvažnija. - Da, gospodine. Hvala, gospodine. Koliko dug će biti vaš boravak ovdje, mister Grimshaw? - Kratak, vrlo kratak, dan, možda dva. Provjeravam brod koji bismo mogu" nabaviti za naš klub, pa onda u London. - Da, gospodine. Naš dečko će vam odnijeti prtljagu u sobu, gospodine - reče službenik, ogledavajući se preko prilično napućenog predvorja u potrazi za njim. - U redu je, sinko, imam samo za jednu noć; ostalo je u Puerto Ricu, čeka let za London. Samo mi daj ključ, snaći ću se. Zapravo, ja sam ponešto u žurbi. - U žurbi, gospodine? - Da, trebam se naći s našim procjenjivačem dolje u marini, a kasnim već sat vremena. Hawthorne, znaš ga? - Kapetan Tyrell Havrthorne? - pitao je mladi Englez, neznatno začuden. - Da, to je on. - Bojim se da nije ovdje, gospodine. - Što? - Njegov čarter je danas poslije podne otišao, čini mi se. - Ne može to napraviti! - Okolnosti su, reklo bi se, bile neobične, gospodine. - reče službenik, nagnuvši se naprijed, očito impresioniran "velikom markom" bliskom s lancem Savoy. - Primili smo više po , 114 živa za kapetana Hawthornea i svi su prebačeni našem šefu održavanja dokova, Martimi Caineu koji prima njegove poruke. - Da, to je neobično. Pa, čovjeku smo platili! A ime Caine mi ne znači ništa. - Ne samo to, gospodine - nastavio je službenik, zagrijan za novo poznanstvo s bogatim odvjetnikom-jahtašem koji ima takve zavidne veze u Londonu. - Suradnik kapetana Hawthornea - gospodin Cooke, Geoffrev Cooke - ostavio je veliku omotnicu u našem sefu, za kapetana. - Cooke?... Naravno, on je naš blagajnik. Ta omotnica je namjenjena meni, mladiću. Unutra je prebijanje specifikacije cijena izmjenjena. - Gospodine Grimshaw, što? - Nećeš kupiti jahtu za dva milijuna dolara ako cijena zamjene dotrajalih dijelova dostiže novih petsto tisuća ili više. - Dva milijuna....? - To je samo brod srednje veličine, sinko. Ako mi daš omotnicu, ja ću se večeras

opustiti pa uhvatiti prvi let za Puerto Rico i odoh u London... Usput, daj mi tvoje ime. Jedan od naših Anglo posrednika je u odboru lanca Savoy - Bascom, sigurno ga znaš. - Bojim se da ne znam, gospodine. - Pa, on će znati tko si ti. Omotnicu, molim. - Pa, mister Grimshaw, mi smo dobili upute da omotnicu predamo isključivo kapetanu Hawthorneu. - Da, naravno, ali on nije ovdje, a ja jesam i u potpunosti sam identificirao i kapetana i gospodina Cookea kao naše - pa, u biti, naše namještenike - nisam li? - Da, jeste, gospodine, u to nema sumnje. - Dobro. Ti ćeš daleko stići s mojim londonskim prijateljima. No, daj mi svoju posjetnicu, mladiću. - Zapravo, ja nemam posjetnice - još nije otisnuta. - Onda, ispisi svoje ime na jednom od tih prijavnih listića, to će privući pažnju našeg starog Bascomba. - I napisao je, vrlo brzo. Stranac zvani Grimshaw uzme listić i nasmiješi se. - Jednog dana, sinko, kad odsjednem u Savovu, a ti budeš upravitelj, možeš mi poslati desetak onih golemih ostriga. 115 - S velikim zadovoljstvom, gospodine! - Omotnicu, molim. - Naravno, gospodine Grimshavu! Čovjek po imenu Grimshavu sjedio je u svojoj sobi, s telefonom u ruci s rukavicom. - Imam sve što su pronašli - javljao je telefonom u Miami - čitava bilježnica, uključujući i tri fotografije Baj, pretpostavljam nevidene, jer su bile zapečaćene u službenoj omotnici Brita. Spalit ću ih i onda se moram pokupiti odavde. Nemam pojma kad bi se taj Hawthorne, ili taj "šestaš" Cooke mogli pojaviti, ali ja ovdje ne mogu biti... Da, razumijem, u sedam i trideset policijski sat na avionima; što predlažete?... Hidroavion, južno, ravno na točki Sebastian?... Ne, naći ću je. Bit ću tamo. Devet sati. Ako kasnim, bez panike, stići ću... Trebam ovdje nešto srediti, stvar komunikacijske prirode. Hawthorneov dojavni centar mora nestati. T vreli, bojnica Catherine Neilsen i poručnik Jackson Poole stajali su u čekaonici aerodroma na St. Martinu, čekajući da im se javi stožerni narednik Charles O'Brian, šef sigurnosti za AWAC II. Odjednom, narednik je nahrupio kroz dvostruka vrata, licem okrenut izvan zgrade, s pogledom na uzletištu, i objavio: - Ja ostajem unutra, bojnice! Nitko u jedinici ne govori engleski, a ja ne volim one koji me ne mogu razumjeti. - Charlie, oni su naši saveznici - rekla je Neilsen. - Dobili su dozvolu iz Patricka, a mi ćemo se ovdje zadržati do kraja dana, vjerojatno i preko noći. Pusti pticu na miru, nitko je neće ni taknuti. - Ne mogu, Cathy - bojnice! - Daj, Charlie, opusti se. - Ne mogu ni to. Ne sviđa mi se ovdje. Suton. Pa onda mrak; Hawthorne je proučavao ispise s računala koje je izbacivao avionski pisac poručnika Poolea, prvog i jedinog po činu mlađeg unutar hotelske sobe koju su dijelili. - Dakle, to mora biti na jednom od ovih otoka - reče Tvrell, držeći svjetiljku nad ispisima. 116 - Da smo se uspjeli dovoljno nisko spustiti, kako je htjela Cathy, utvrdili bismo na kojem. - Ali da jesmo, oni bi saznali da upravo to i radimo, ispravno? - Pa što?... Moja bojnica je u pravu, vi ste bandoglavac. - Doista joj se ne sviđam, je li tako? - Oh, prokletstvo, ne radi se o vama. Ona je ono što mi u Loosiani zovemo pravi ženski prvak, čelični živci i sve drugo. - Ali, vi se, izgleda, slažete s njom. - Jer ona je najbolje što se nudi, pa zašto ne bih? - Znači vi se ne protivite rutini ženskog prvaka? - Vraga, jasno da se protivim! Ona je moj šef, ali bio bih prokleti lažov da vam kažem kako se za nju ne bih mogao zapaliti - mislim, pogledaj je, čovječe, to je ženal Ali, kao što rekoh, ona je moj nadređeni. Zrakoplovstvo do srži. Ne petljati se! - Ona vas silno cijeni, poručnice. - Aha, jasno, kao idiotskog mlađeg brata koji eto slučajno zna kako se podešava video. - Doista ti se sviđa, zar ne, Jacksone? - Reći ću ti nešto, ubio bih za tu damu, ali znam da nisam njena klasa. Ja sam tehno-davež i to znam. Možda jednom... Kucanje po vratima sobe zvučalo je izbezumljeno. - Prokleti bili, otvorite! - vrisnula je bojnica Catherine Neilsen. Hawthorne je prvi stigao do vrata i otključao bravu, kad je Neilsen nagrnula unutra. - Raznijeli su nam letjelicu! Charlieje mrtav! Padronc je spustio slušalicu, crte njegovog zategnutog, zgrčenog lica krute, rezignirane. Još jednom mu je prišla kukavica, zbog blagostanja koje je nudio. Kukavica iz francuske Deuxieme koja se bojala suočiti sa životom bez "nasljedstva" koje neznana sila u Karibima može ukloniti već sutradan. Čovjek je bio slabić, zauvijek se potčuiivši svojim elegantnim i elegantno tjelesnim prohtjevima, a ipak, zauvijek se pretvarajući da II 117 je iznad korupcije koja ga je i održavala i potencijalno uništavala. Uvijek treba pronaći utjecajnog kukavca, napuhati ga, i pustiti da se njegova napuhana lešina iscijedi do kraja, dok ga vlastito stalno preznojavanje održava djelotvornim. I tako, sad su od Miamijsa do St. Martina zaredala divljanja, uz jednu važnu krađu na britanskoj

Gordi za koju će se uskoro saznati. Progonitelji Baj bit će u panici, tragać će po svim pogrešnim, neodgovarajućim mjestima, zureći u sjene tamo gdje bi trebali pogledati u svjetlo. Neće biti nikakvih čudesnih američkih aviona nad ovim područjem barem još tri sata, ili više, nakon čega će svi prijavnici zašutjeti, a svi snopovi zraka odbijati će se natrag u ništa. Slabi starac je podigao telefon, nagnuo se naprijed u svojim invalidskim kolicima i pažljivo pritisnuo niz brojkice na elektronskoj konzoli. Zvonjava na drugom kraju linije prestane, prekinuta tupim, mehaničkim glasom. - Na znak, unesite svoj ulazni kod. - Dugački pisak utihne i padrone dotakne pet dodatnih znamenki; zvonjava se nastavi dok drugi glas ne progovori. - Zdravo, Karibi, riskirate s ovom emisijom, to nadam se znate. - Više ne, unatrag osam minuta, Škorpione Dva. Letećeg uljeza više nema. - Što? - Samo je uklonjen na svom odmoru; neće biti ničeg u zraku barem tri sata. - Nisam dobio vijesti. - Ostani pokraj telefona, amico, stići će uskoro. - Možda imate više vremena nego što mislite - reče čovjek u Washingtonu, D.C. - Stvar najbliža toj letjelici je u Andrews. - To su dobre vijesti - reče padrone. - Dakle, Škorpione Dva, imam zahtjev, potrebu o kojoj radije ne bih raspravljao u dubinu. - Nikad nisam tražio da o bilo čemu raspravljate, padrone. Zahvaljujući mom "nasljedstvu" moja djeca imaju dobro obrazovanje. Oni sigurno ne bi bili tamo gdje su da žive od moje vladine plaće. 118 - A tvoja žena, amico? - Svaki dan je Božić za tu kuću, a svake nedjelje na misi posvećuje molitve nepostojećem stricu-konj ogojcu u Irskoj. - Molto bene. Tvoj život je dakle u redu. - Onako kako me je vlada trebala platiti davno prije. Ovdje sam mozak već dvadeset i jednu godinu, ali oni drže da se ne oblačim dobro, ne hodam ili ne izgledam kako treba, pa zato izjave za tisak daju idioti koji koriste moja otkrića, a moje ime nikad se i ne spominje! - Calma, amico. Kao što oni kažu, ti ćeš se zadnji smijati, i to onim tihim smijehom, nije li tako? - Da. I zahvalan sam zbog toga. - Zato mi moraš sada ugoditi; to ne bi trebao biti težak zadatak. - Recite. - U tvojoj je službenoj moći zapovjediti imigracijskom i carinskom osoblju da propuste privatni zrakoplov koji ulazi u zemlju, ne pregledavajući one na njemu, jesam li u pravu? - Dakako. Državna sigurnost. Trebam ime kompanije koja posjeduje zrakoplov, njegovu identifikaciju, međunarodnu zračnu luku na koju ulazi i broj putnika. - Ime je Sunburst Jetlines, Florida. Broj, NC dvadeset i jedan BFN; ulazna zračna luka, Fort Lauderdale. Ima pilota, kopilota i jednog putnika, muškarca. - Netko koga bih ja trebao znati? - Zašto ne? Nemamo namjeru tajiti njegovo ime ili ga uvesti u vašu zemlju ilegalno - baš suprotno; za nekoliko dana, njegova prisutnost će biti znana u svim bogatim krugovima i bit će vrlo tražen. Međutim, on želi biti neometan nekoliko dana da bi se slobodno kretao uokolo i posjetio stare prijatelje. - Tko je to, do vruga? Papa? - Ne, ah" ima hostesa od Palm Beacha do Park Avenije koje će ga tretirati kao da i je. - Što znači da ja vjerojatno nikad nisam čuo za njega. - Ti vjerojatno nisi, i uvjeravam te, to nije nikakva sraniota. Naravno, sve njegove prave papire pripremit će tvoji službenici u Fort Lauderdale, koji nesumnjivo isto tako nikad 119 nisu čuli za njega. Mi bismo samo radije da on ostane u zrakoplovu dok ne stigne na privatno sletišće u Zapadnom Palm Beachu, gdje će ga dočekati njegova limuzina. - Budući da to nije važno, kako mu je ime? - Dante Paolo, sin baruna od Ravella, a Ravello je i njegovo prezime i pokrajina u kojoj se njegova obitelj naselila prije nekoliko stoljeća. - Padrone jc snizio glas. - U povjerenju, obučavan je da preuzme izuzetne odgovornosti. On je sin jedne od najbogatijih plemenitaških obitelji Italije, Baronata Ravello, točnije. - Pet stotina najbogatijih, o tome se radi? - Upravo tako. Zavidno. Njihovi vinogradi daju najfiniji Greco di Tufo, a njihova industrijska ulaganja natječu se s onim što radi Giovanni Agnelli. Dante Paolo će proučavati moguće akvizicije u vašoj zemlji i izvještavati svog oca. Sve vrlo legitimno, dodao bih, a ako možemo velikoj talijanskoj obitelji učiniti usputnu uslugu, možda će nas se kasnije ljubavno prisjetiti. Nije li to način postojanja našeg svijeta? - Vi me čak ni ne trebate za ovo. U ministarstvu trgovine bi polomili guzice da ugođe vašem bogatom putniku. - Dakako, ali osloboditi tako veliku nobilita traženja takvih usluga uklanja i određeni stupanj neugodnosti, zar ne?... A oni znaju tko je to za njih učinio, ne? Dakle, učini mi to, capisef! - Učinjeno. Dozvola pri dolasku, bez zveckanja lancima. Koje vrijeme, i kakva je oprema? - Sedam sati sutra ujutro, a avion je Lear 25. - Provjera, imam ga... Čekaj, moj crveni telefon sam poskakuje. Ostanite tamo, Karibi. - Minutu i četrdeset šest sekundi kasnije, padroneova veza se ponovo

javila. - Bili ste u pravu, upravo nam je javljeno! Partickov AWAC II je raznesen na St. Martinu, zajedno s jednim članom posade! Mi smo u punoj uzbuni. Želite li raspravljati o situaciji? - Nemamo što raspravljati, Škorpione Dva. Nema situacije, kriza je prošla. Od ovog poziva, ja šutim, nedostupan sam. Nestao sam. 120 Dviije tisuće i petsto kilometara sjeverozapadno od tvrđaveotoka, krupni čovjek s prorjedenom kosom nad napuhnutim, pjegavim licem sjedio je u svom uredu u Centralnoj obavještajnoj agenciji, skraćeno CIA, Langley, Virginija. Cigara u njegovim usnama je bacala pepeo na njegovu plavu poliestersku kravatu; on ga je otpuhnuo, a pljuvačka je oblikovala krugove na vodootpornoj tkanini. Vratio je ultratajni telefon u čeličnu ladicu na donjem kraju svog stola. Za običan - čak i pažljiv pogled - nije uopće bilo ladice, tek dio stola tik do soga. On ponovo zapali cigaru; život je bio dobar, stvarno dobar. Pa, koga, za koje govno, onda briga. i""-. 121 8 Tijelo pokriveno bolničkom plahtom odvela su kola hitne pomoći pod reflektorima u zračnoj luci. Hawthorne je obavio formalnu identifikaciju onoga što je od tijela preostalo, zahtijevajući da za to vrijeme bojnica Neilsen i poručnik Poole ostanu podalje. U blizini, zadimljeni trup letjelice za nadzor sveo se na jedan spaljeni kostur, izvijeni crni šiljci stršali su nad čadavim, zadimljenim ruševinama razvaljenog trupa, metalne plahte njenih zidova ljuštile su se kao izmrcvarena prsna šupljina ogromnog, zapaljenog, izvrnutog kukca. Jackson Poole neskriveno je ridao, bacao se na tlo i povraćao u zaklonu kakvog je uspio naći. Tyrell je klečao do njega; mogao je samo položiti ruku oko poručnikovih ramena i pridržati ga; riječi od stranca, o mrtvom prijatelju nisu imali nikakvog značenja, bile bi tek neželjeni izričaj. Tye pogleda Catherine Neilsen, bojnica, "do-srži-zrakoplovstvo" i opazi kako ona stoji ukočeno, napetog lica, zadržavajući suze. Polako je pustio Poolea, ustao i prišao joj. - Znaš, može se plakati - rekao je nježno, stojeći pred njom, ali nije nudio nikakav dodir, ruku spuštenih uz tijelo. - U časničkom priručniku ne stoji da je to zabranjeno. Izgubila si nekog bliskog. - Znam, oboje - reče bojnica, gutajući suze koje su se pojavile u njenim očima, s očitim kolebanjem, i počne drhtati. - Osjećam se tako bespomoćno, tako nesposobno - dodala je. - Zašto? - Nisam sigurna. Obučavana sam da ne budem takva. - Ne, ti si obučena da ne izgledaš tako u nazočnosti svojih podređenih u trenucima neodlučnosti, koje svatko od nas ima. To je drugo. -. 122 - Ja... ja nikad nisam bila u borbi. - Sad jesi, bojnice. Možda nikad više, ali sad si vidjela, i - Vidjela? O, moj Bože, ja nikad nisam vidjela ubijanje... još manje, da je ubijen netko do koga mi je stalo. - To nije nužno za letačku pođuku. - Trebala bih biti jača, djelovati jače. - U tom slučaju, bila bi i lažnjak i usrana budala, a i jedno i drugo čine lošeg časnika. Ovo nije neki glupi film, Cathy, ovo je stvarnost. Nitko ne vjeruje nadređenom koji nema osjećaja prema osobnom gubitku. A znaš li zašto? - Trenutno ne znam ništa... - Reći ću ti: takav će te pustiti da pogineš. - Ja sam pustila da Charlie pogine. - Ne, nisi, i ja sam bio tu. On je zahtijevao da ostane u letjelici. - Trebala sam mu zapovjediti da izade. - Jesi, bojnice, ja sam te čuo. Postupila si po pravilima, ali on je tvoju zapovijed odbio poslušati. - Što? - reče Neilsen, njene oči jedva usredotočene na njega. - Pokušavaš me nekako utješiti, je li tako? - Samo na najrazumniji način, bojnice. Kad bi mi namjera bila da ti ublažim jad, vjerojatno bih te zagrlio i pustio da se isplačeš, ali to neću učiniti. Kao prvo, zbog toga bi me kasnije prezirala; a kao drugo, trebaš se suočiti s američkim glavnim konzulom i još nekoliko njih iz njegovog stožera. Zadržali su ih na ulazu, ali oni upravo sad vrište o svojim diplomatskim privilegijama i za pet minuta pustit će ih ovamo. - To si ti izveo? - Dakle, sad se isplači, damo, pusti to iz sebe, a onda natrag tvom pravilniku. U redu je, ja sam to prošao, i nitko me nikad nije zbog toga degradirao. - O, Bože, Charliel - zajecala je Neilsen i glava joj klone na Tvrellove grudi. On je prihvati i meko zagrli. Prode nekoliko trenutaka; njene suze su posustale i Tye podigne njeno lice nenametljivim pokretom ruke. - Imaš sa^0 toliko vremena, to je još jedna stvar koju sam naučio. Obnši suze najbolje što možeš, ali ni u kom slučaju nemoj misliti 123 da trebaš poricati svoje osjećaje,.. Uzmi rukav mog kombinezona. - O čemu... o čemu ti pričaš? - Konzul i njegovi ljudi stižu. Ja idem do Poolea; na nogama je. Odmah se vraćam. - Havvthorne se pokrene, a njena ruka na njegovom ramenu ga zaustavi. - Što je? - upita on," okrenuvši se. - Ne znam - odgovorila je ona, dok je zastavicom okićeni službeni auto američkog konzulata jurio preko uzletišta prema njima. - Pretpostavljam, hvala ti... Vrijeme je za vladu -

dodala je. - Ja ću se s njima pozabaviti. Sad je red na Washingtonu. - U tom slučaju, glavu gore, bojnice, i... hvala, molim. - Tvrell pride Jacksonu, koji se držao za okvir crijeva protupožarnog stroja, s rupčićem na usnama, sagnute glave, a njegovo lice iskazivalo je užasnu tugu. - Kako ide, poručnice? Poole se iznenada odbaci od okvira i zgrabi Havvthornea za prednji dio kombinezona. - Ma kakvo je to sranje, sve skupa, proklet bio - viknuo je. - Ti si ubio Charilea, jebem ti! - Ne, Poole, ja nisam ubio Charilea - reče Tye, ne pokušavajući se oduprijeti poručnikovim rukama. - Drugi su ga ubili, ne ja. - Ti si mog prijatelja nazvao velikim čmarom! - To nema nikakve veze s njegovom smrću ili uništenjem zrakoplova, i to znaš. - Da, pretpostavljam da znam - tiho reče Poole, puštajući zgužvanu tkaninu Tvrellovog kombinezona. - Samo, prije nego što si ti došao, bili smo Cathy, Sal, Charlie i ja, i bilo nam je dobro skupa. Sad smo ostali bez Charliea, Sal je iščezao, a Velika Dama je hrpa bejrutskog smeća. - Velika Dama? - Naš AWAC. Tako smo ga nazvali zbog Cathy... Prokletstvo, zašto si ti ušao u naše živote? - To nije bio moj izbor, Jackson. Zapravo, vi ste ušli u moj život. Nisam znao ni da postojite. - Ma, da, dobro, sve je tako zajebano da ja više ništa ne kopčam, a da ti velim, ja stvari kopčam bolje od ikog drugog! ; ; 124 - S laserskim zrakama, ulaznim kodovima, računalima i pištanjem koje mi ostali ne razumijemo - reče Hawthorne oštro, grubo. - Ali, da ja tebi nešto kažem, poručnice. Tu vani postoji drugi svijet, a ti o njemu nemaš pojma. To se zove ljudski kvocijent, i nema baš ništa zajedničkog s tvojim strojevima i elektronskim čarolijama, s time se ljudi kao što sam ja moraju petljati, od danas do sutra, i to godinama - nikakve točke na ispisima, nego muškarci i žene koji nam mogu biti prijatelji ih" nas žele ubiti. Pokušaj s faktorima takvih jednadžbi u tvojim čeličnim igračkama! - Kriste, ti si stvarno nadrkan. - I jesam! Ovo što sam upravo izgovorio, čuo sam prije nekoliko dana od jednog od najboljih prikrivenih agenata koje znam, i rekao sam mu da je lud. O, čovječe, kako bih to sad povukao! - Možda biste se obojica trebali malo ohladiti - reče zastavnik, kad je konzularno vozilo požurilo natrag preko uzletišta. - Cathy je upravo završila s vladinim dečkima i izgleda nešto nesretno. Neilsen se približila, namrštena, nesigurnost pomiješana s uznemirenjem i tugom. - Idu natrag do svojih skramblera po specifične upute - rekla je. Zatim je tvrdo pogledala bivšeg mornaričkog obavještajca. - U što si nas zapravo uvalio, Hawthorne? - Volio bih da ti mogu odgovoriti, bojnice. Znam samo da je to znatno više nego ono za što sam se cjenjkao. Ova večer je to dokazala. Charlie je to dokazao. - O, Bože, Charlie. - Prekini, Cathy - reče Jackson Poole odjednom, čvrsto. - Imamo posla, i tako mi Krista, želim ga obaviti. Za Charlie a! Odluka nije bila laka, ali bijesno zapovjedništvo zrakoplovne baze Cocoa, Florida, donijelo ju je uz oklijevanje, prisiljeno na potčinjenost združenim snagama Mornarice, CIA-e i konačno, bezprizivno, podzemnom strateškom kabinetu u Bijeloj Kući. Sabotaža AWAC U trebala je biti prikazana pokrivenom pri 125čom o neispravnom dovodu goriva koji je uzrokovao eksploziju školske letjelice iz baze Patrick, na francuskom teritoriju kamo je sletjela zbog popravka. Srećom, nije bilo žrtava. Rodaci neoženjenog stožernog narednika O'Briana privedeni su u Washington gdje su odvojeno dobili upute od direktora CIA-e, čije su zapovijedi istražiteljskom timu glasile "kopati tiho, ali duboko". "Krvava Djevojčica", kako je istraga naslovljena u najtajnijim krugovima, bila je crvena nit, glavna briga združenih službi. Svaki međunarodni let sa svih točaka kompasa bio je pretraživan, putnici zadržavani, neki i satima, dok su svaki osumnjičeni putnik, ili putnica, smješteni u izolaciju, njihovi dokumenti provjeravani u bazama podataka, provjeravani i ponovno provjeravani u potrazi za greškama. Broj zadržanih je dostigao stotine, a onda i preko tisuće. New York Times je to nazvao "ekscenim zlostavljanjem bez utemeljenja", dok je International Herald Tribune javljao o "Američkoj paranoji i nijednom pronađenom komadu oružja ili protuzakonitih stvari." Međutim, nikakvi odgovori, a još manje objašnjenja, nisu stizali iz Londona, Pariza ili Washingtona. Ime Bajaratt se nikad nije spominjalo, a scenarij nikad nije otkriven... Traži se žena koja putuje s mladićem, tinejdžerom, nacionalnost nepoznata. A dok su oni tragali, Lear 25 je sletio u Fort Lauderdale; pilotirao je čovjek koji je taj put preletio nekoliko stotina puta, a kopilot je bila krupna žena, nekad u izraelskoj avijaciji, tamne kose skupljene pod aviačarskom kapom; na stražnjem sjedalu, bio je visoki mladić. Među carinskim osobljem postavljenim za tu prigodu bio je i ugodni službenik koji ih je pozdravio na talijanskom i brzo proslijedio njihove ulazne

vize. Amaya Bajaratt i Nicolo Montavi iz luke Portici, sletjeli su na američko tlo. - Prokletstvo, ne znam kako uspjevaš doprijeti tako visoko - reče Jackson Poole kad je ušao u hotelsku sobu na St. Martinu, gdje su Hawthorne i Catherine Neilsen proučavali poručnikove ispise s računala - ali to ti, očito, ne iscrpljuje doseg. 126 - U rječniku seoske djevojke iz Minnesote, to znači da smo propušteni? - upita Cathy. - Vraga, bojnice, ovaj jenki gusar nas je upravo posvojio, sa ili bez našeg pristanka. - Ja sam inače i gonič robova - meko reče Tvrell i vrati se kartama, uposlivši u žurbi nabavljeno povećavajuće mikro-ravnalo pod sjajem stolne svjetiljke. - Razjašnjenje, molim, poručnice? - Posjeduje nas, Cathy. - Uvjeravam te, ne potpuno - reče bojnica Neilsen. - Pa, mi smo se i, kao, dobrovoljno prijavili. Zapovjedeno je, nikakvih ovdašnjih pilota jer je baš ovdje netko uništio Veliku Damu i sve treba ostati u mraku. Budući da si provjerena u pomorskim sredstvima, sama si se izabrala, Cathy. A kako sam ja mladi od njega, vjerojatno i jači, u Patricku su, kao, digli ruke i rekli, "štogod mu zatreba". - Htio si još nešto reći? - reče Hawthorne, naginjući se preko stola. - Na primjer, da ćeš me voditi u šetnju i paziti da uzmem svoje staračke pilule? - Hej, lakše malo - upadne Catherine Neilsen. - Ti si jasno pokazao da nas želiš uzeti, ali nisi od nas mogao tražiti, a još manje zapovjediti, da ti pomognemo. Rekli smo ti, mi to hoćemo. Za Charliea. - Ne znam čega ima tamo vani i stavljam ograničenja na svoj autoritet. - Prestani srati, Tye - reče Cathy. - Kamo idemo odavde? - Znam ove otoke. Oni su kao kratki vulkanski atol u koji se ne isplati uvlačiti, jer tamo nema ništa, samo kamenje i plaže koje ti mogu rasjeći brod. To je smeće. - Jedan od njih nije - suprotstavi se Poole. - Vjeruj na riječ mojoj opremi. - Vjerujem - složi se Hawthorne. - Dakle, moramo mu se približiti. Francuzi nam daju hidroavion - tihi dvomotorac - i noćas ćemo se sastati na pet milja južno od najjužnijeg otoka s mini-podmornicom dvojcem koju će dovući britanski hoverkraft s Gorde. - Dvojac? - vikne Neilsen. - A što je sa mnom! 127, .. - Ti ostaješ s hidroavionom i hoverom. - Vraga. Reci Britima da pošalju pilota bez ikakvih objašnjenja; to se stalno radi... Zaboravi čin, Charlie mi je bio kao stariji brat. Idem tamo gdje idete ti i Jackson. Uostalom, trebate me. - Mogu li pitati, zašto? - Dakako. Dok vas dvojica muškaraca budete u izviđač koj ophodnji, što namjeravate s podmornicom? Pustiti da po tone u blato? - Ne, nasukat ćemo je pod prikrivkom, o kojoj ja, slučajno, ponešto znam. - S obzirom na uočljivu alternativu, to je bijedna odluka što se tiče taktike preživljavanja, o kojoj ja, slučajno, ponešto znam. Ako nadete otok za koji se nadate da je tamo... J - Tamo je - reče Poole, prekidajući je. - Moji strojevi ne lažu. - Onda, recimo da nadete - pristane Cathy. - Pretpostavljam da će takvo mjesto biti izuzetno dobro zaštićeno i ljudstvom i tehnologijom, ovim drugim naročito. Bilo bi relativno jednostavno okružiti malu obalnu crtu elektronskim detektorima. Slažeš se, Jacksone? - K vragu, da, Cathy. - Dalje, pretpostavljam da bi bilo pametnije izroniti da lje od obale, izvući se i otplivati do vaše ulazne točke, koju možemo odrediti na licu mjesta. - Da pokušamo s prebacivanjem preko ruba, bez izvlačenja, nikakvih tjelesa u zraku; ali meni se to i dalje ne sviđa. Preuveličavaš tehnička sredstva primitivnog, minimalno nase ljenog otočića. - To ne znamo, Tye - uzvratila poručnica. - Mogao bih postaviti računalni sustav skenera kakvog je Cathy opisala, s PC-jem, generatorom od tristo dolara i nekoliko desetaka sen zornih diskova, i ništa ne preuveličavam. - Ozbiljno? - Tyrell oštro pogleda Poolea. - Ne znam točno kako bih ti to objasnio - nastavi Poole - ali prije deset ili dvanaest godina, kad sam bio tinej džer, moj tata je kupio video s daljinskim upravljačem. To je bila najgora moguća stvar koju nam je mogao učiniti, osim da nam kupi računalo. Nikad nam nije bio u redu, naročito kad je on pokušavao snimiti utakmicu ili program kojeg ne bi stigao gledati u vrijeme emitiranja. Mislím, on se stvarno ljutio, urlao je i divljao i konačno bacio tu svoju zlu kob u smeće. Moj tata je pametan, vražji pravnik, ali brojke i simboli i svi ti gumbi koje trebaš bosti da dobiješ što želiš, postali su njegovi osobni neprijatelji. - Ima li u tome pouka? - upita Hawthorne. - Jasno - odgovorila Poole. - On je mrzio ono s čim nije odrastao, jer se na to nije mogao naviknuti, ne u mehanotehničkom smislu... - U čemu...? - On je velikodušan čovjek u ljudskim pitanjima, na primjer, kad su se crnci kandidirali za položaj u vladi; mislio je da je to baš dobro i da je vrijeme za to. Ali nije se mogao prilagoditi prednostima visoke tehnologije, jer su prebrzo dolazile i nisu bile ljudske. On se toga bojao. - Poručnice, što mi to pokušavaš reći? - Stvarno,

jednom kad se na to navikneš, sve je vrlo jednostavno. Moja sestra i ja odrasli smo na PC-ima, školskim računalima i video-igramama - tata se nikad nije bunio, samo nas nije htio gledati - i navikli smo se na sve te gumbe i simbole, čak i na proizvodnju čipova. - U čemu je ta tvoja jebena poanta? - Moja sestra je programer u Silicijskoj dolini i već zarađuje više nego što ću ja ikada, ali ja koristim opremu za koju bi ona ubijala. - Pa? - Pa, u pravu je Cathy i ja sam u pravu. Njene pretpostavke i moje iskustvo se poklapaju. Ona je teoretizirala čega bi moglo biti na tom otoku, a moj dokaziv koncept od običnog PC-a, generatora od tristo dolara i nekoliko desetaka diskova, to potvrđuje. Tehnički, nikakva velika stvar, ali moglo bi biti velika nevolja za nas. - Nakon ovog sranja, ti u stvari govoriš da bih se ja trebao složiti s njom, jel' da? 129 - Čuj, Tye, ova dama je meni jako važna, i ne sviđa mi se to što ona radi ništa više nego tebi, ali ja nju znam. Kad je u pravu, jebeno je u pravu, naročito kad se radi o taktici i postupcima; pročitala je sve knjige. - A kako stoji s vodenjem minipodmornice? - U svemu što se kreće naprijed ili natrag na nebu, na tlu ili vodi, snalazim se - odgovori ona sama. - Daj mi sat vremena za kontrole i set dijagrama i vodim te od A do Z s dvadeset i pet stanica usput. - Sviđa mi se tvoja skromnost. Isto tako, ne vjerujem ti. - Isto tako, ja znam da ih podvodne diverzantske skupine nauče voziti za dvadeset minuta. - Meni je trebalo pola sata - uzalud je rekao Hawthorne. - Spor si, kao što sam i očekivala. Slušaj, Tye, ja nisam idiot. Da mi je netko predložio da krenem s vama izvidati i pretraživati, morala bih odbiti. Ne zato što sam kukavica, nego, nisam ni fizički pogodna ni mentalno izvježbana za takav posao i mogu vam smetati. Ali u stroju s kojim se snalazim, ja mogu pridonijeti. Ostat ćemo u radio-vezi, a ja ću biti gdje poželite, u bilo koje zadano vrijeme. Ja sam vam podrška, ako upadnete u nevolju. - Je li ona uvijek tako logična, Jackson? Prije nego što je nakešeni Poole mogao odgovoriti, zazvonio je telefon, i kako je bio najbliži, otišao je do noćnog ormarića i podigao slušalicu. - Da? - oprezno se javio, pa, poslušavši, okrenuo Hawthorneu, s rukom pokrivenom slušalicom. - Zove te netko po imenu Cooke. - I vrijeme je! - Tvrell preuzme prijamnik od poručnika. - Gdje ste vi, do vraga? - pitao je. - Mogao bih tebe pitati isto - rekao je glas s Virgin Gorde. - Upravo smo se vratili, nismo našli apsolutno nikakve poruke od tebe i shvatili da smo pokradeni! - O čemu ti govoriš? - Morao sam zvati onu guzicu od Stevensa da bih saznao gdje si. - Nisi provjerio kod Martvja? 130 - Marty je nestao, kao i njegov prijatelj Mickev. Jednostavno su nestali, stari moj. - Smeće jedno! - zaurloao je Hawthorne. - Što je ukradeno? - Nestala je i omotnica koju sam ostavio za tebe u sefu. Sve - cijeli naš raspored, do današnjeg dana. - Isuse Kriste! - U krivim rukama, taj materijal... - Baš me briga za krive ili prave ruke, hoću znati gdje su Marty i Mickev! Ne bi oni samo tako odletjeli, nije to njima slično. Ostavili bi poruku, razlog!... Zna li itko išta? - Očito, ne. Kažu da je čovjek kojeg oni zovu Stari Ridgeley otišao dolje do radionice gdje su dečki trebali raditi na njegovim motorima, i našao oba prokleta motora rastavljena i praznu radionicu. - To smrdi! - vikao je Hawthorne. - Oni su moji prijatelji - što sam to, do vraga, učinio? - Ako te to muči, možda bi trebao čuti najgore - reče Cooke. - Službenik koji je predao omotnicu tvrdi da ju je uredno predao "džentlmenu" velike reputacije u Londonu, po imenu Grimshaw, koji je sve nas identificirao, i pojasnio da je to njegovo punopravno vlasništvo, budući da nas je platio za informaciju. - Kakvu informaciju? - Pregled jahte koje je njegov klub u San Diegu kupio, troškovnik opreme koju bi trebalo zamijeniti i opću plovidbenu procjenu. Moram reći, priča je bila uvjerljiva. Nažalost, mladić joj je nasjeo. - Daj upucati tog pasjeg sina ili nek' ga barem najure. - On je već otišao, stari moj, okončao svoj radni odnos prvom prilikom kad je bio zdravo iskritiziran. Rekao je da je njegov položaj kod Savoya, u Londonu, siguran, a i inače, bio je bolestan od ove otočke zabiti. Otišao je zadnjim letom odavde za Puerto Rico, arogantno ustvrdivši kako se nada da će biti u istom avionu za London kao i Grimshaw. Točnije, rekao je ovdašnjem upravitelju da bi za dan ili dva mogao ostati bez svog posla, jadnik. 131 - Provjeri popise putnika za sve letove iz Puerto Rica prema... - Tvrell zastane, glasno uzdahnivši. - Jebi ga, to si već napravio. - Naravno. - Nema Grimshawa - reče Hawthorne. - Nema Grimshawa - potvrdi Cooke. - I sasvim sigurno, on nije tamo u klubu. - Njegova soba je netaknuta, telefon obrisan, kao i obje kvake na vratima. - Profesionalac... Prokletstvo! - Gotovo je; ne možemo se sad toga hvatati, Tye. - Ja ću se uhvatiti Martvja i Mickeva, u to se možeš

kladiti! - Poslali smo britanske patrolne čamce, a vlasti pretražuju otok... Pričekaj trenutak, Tvrell, Jacques je upravo ušao; treba mi nešto reći. Ostani na vezi. - Može - reče Hawthorne, poklopivši mikrofona i okrene se Catherine Neilsen i Jacksonu Pooleu. - Na Gordi su nas dubinski pokrivali "šestaši" - objasnio je. - Nestao je moj dobar prijatelj koji je služio kao moj pomoćnik, i njegova desna ruka, također prijatelj. Isto tako i sav materijal kojeg smo imali o toj kuji. Neilsen i Poole su se pogledali. Poručnik slegne ramenima, iskazujući činjenicu da nije razumio Tvrellove riječi. Bojnica se složi, podizanjem obrva i slijeganjem, odmah popraćenim kratkim pokretom glave, telegrafirajući zapovijed ne ispitivati. - Geoff, gdje si? - Hawthorne vikne u slušalicu; poduža tišina na vezi nije bila samo iritirajuća već i zloslutna. Napokon, glas je bio tamo. - Tako mi je strašno žao, Tvrell - počeo je tiho Cooke. - Volio bih da ti ovo nisam trebao reći. Patrolni čamac je pokupio tijelo Michaela Simmsa oko devet stotina metara od obale. Ustrijeljen u glavu. - O, moj Bože - tiho reče Hawthorne. - Kako je dospio tamo? - Utemeljeno na prvoj procjeni, naročito bojama i mrljama na njegovoj odjeći, vlasti vjeruju da je ubijen, smješten u 132 mali motorni čamac i poslan pod automatskim pogonom na otvoreno more. Misle da je, vjerojatno, visio preko ruba i da ga je trzaj odbacio prijeko. - Što znači da Martvja nikad nećemo naći, ili, ako ga netko i nađe, bit će temeljito mrtav u čamcu s praznim spremnikom. - Britanska mornarica se, bojim se, slaže s takvom procjenom. Zapovijedi iz Londona i Washingtona su da se sve zadrži u tišini. - Prokletu! Obojicu sam ja uvalio u ta govna. U ratu su bili heroji, a ubijeni su zbog sranja! - Oprosti mi, Tvrell, ali ja zaista vjerujem da to nije sranje. Ako ništa drugo to, zajedno s masakrom u Miamiu, tvojim iskustvom sa Sabe, i tim avionom na St. Martinu dokazuje da imamo posla s problemom velike ozbiljnosti. Ta žena - ti ljudi - imaju sredstva izvan ijedne ranije procjene. - Znam - reče Hawthorne, jedva čujno. - Isto tako znam kako se dvoje mojih novih suradnika osjećaju zbog Charliea. - Koga? - Ništa, nije važno, Geoff. Je li Stevens nadopunio osnove našeg plana? - Je, a iskreno, Tvrell, moram te pitati, misliš li zaista da si tome dorastao? Mislim, bio si izvan ovakvih stvari više godina... - Koga Boga ste ti i Stevens radili, bili na usidjeličkom sijelu i vezli? - Hawthorne ljuto upadne. - Objasniti ću ti nešto, Cooke, meni je četrdeset godina... - Četrdeset dvije - prošapće Catherine Neilsen s drugog kraja sobe. - Dosije... - Začep... Ne, ne ti, Geoff. Odgovor na tvoje pitanje - da. Odlazimo za jedna sat i imamo puno posla. Javit ću se kasnije. Imenuj svog pomoćnika. - Upravitelj? - predložio je čovjek na vezi MI-6. - Ne, ne on. On je prezaposlen vođenjem kluba... Uzmi Rogera, barmena s plaže, on je savršen. - Oh, da, crni mladić s pištoljem. Dobar izbor. 133 - Čujemo se - reče Tvrell završavajući i okrene se bojnici Neilsen. - Moja dob je nebitan previd; kad sam rekao da ćemo biti u dvojcu, bio sam točan, jer je upravo tako. Ne tri ili četiti, nego podmornica za dvoje. Nadam se da ste ti i tvoj "drugi" sasvim dovoljno bliski, jer budući da navaljuješ, bit ćeš ili na njemu ili pod njim! - Postoji sitan dodatak nomenklaturi mini podmornice, kapetane Hawthorne - uskoči bojnica. - U dnu - ili možda trebam reći, u pozadini stražnjeg sjedišta postoji bočni teretni odjeljak jednak, ako ne i veći od mjesta za posadu. Sadrži gumeni čamac za spašavanje, osnovne zalihe za pet dana kao i oružje i svjetleće rakete. Predlažem da raspodjelimo zalihe, vi spremite svu potrebnu opremu i neće biti problema s prostorom za mene. - Otkud ti znaš toliko o minipodmornicama? - Izlazila je s mornaričkim letaćem iz Pensacole, koji je bio žestoko u podvodnom svijetu - odgovorio je poručnik. - Sal, Charlie i ja, bili smo sretni kao krmci u blatu, kad mu je rekla nek' odleti na Saturn; bio je bijedna arogantna mrcina. - Molim te, Jackson, neke stvari nisu za polemiku. - Misliš, stvari kao dosije - upita Hawthorne. - To je bio vojni protokol. - Iskopan iz rata 1812... Dobro, zanemari. - Hawthorne ode do stola i papira. - možemo ići hoverom do, recimo, milje na jug od prvog otoka, s pogašenim svjetlima, dakako, samo po radio farovima. Dakle, ovamo. - Tvrell pokaže ravnalom na podatke faksirane iz Washingtona u kojima je izbačeno sve što je o atolu bilo poznato. Srećom, bile su uključene karte; pripremali su ih ljudi slični Hawthorneu, šezdeset godina unatrag. Grebeni koje je trebalo označiti, zabilježiti nevidljive vulkanske stijene da se mornari ne smrskaju o njih ili ne utope u bijesnim vodama. - U vanjskom grebenu postoji otvor - rekao je, dodirujući točku na pomorskoj karti. - Zar to neće pokupiti naš sonar? - pitao je Poole. - Dok smo pod vodom, vjerojatno hoće - odgovori Tye. - Ali ako

izronimo, neće, i mi možemo završiti na hrpi koralja ispod njegovih zraka. 134 - Onda ostajemo pod vodom - reče Catherine. - Onda stižemo do unutarnjeg grebena za kojeg tamo nema oznake i plovimo naslijepo - odgovori Hawthorne. - A to je tek prvi otok. - Mogu li dati prijedlog? - reče Catherine. - Samo izvoli. - U području za borbeni let, kad naletimo na masivni oblačni pokrov, idemo što je niže moguće, tik iznad oblaka, gdje su naši instrumenti na maksimalnom primanju. Zašto ne bismo okrenuli postupak? Idemo najviše moguće u vodi, koristeći širokokutni periskop, i pri minimalnoj brzini, samo ćemo se odbiti od grebena ili stijenja ako ih dodirnemo. - Očišćeno od tajnog jezika - reče Poole - sve je to vrlo jednostavno. Kao i računala, ideš korak po korak. Pola unutra i pola van; oči na objektivu, deset prstiju na gumbima. - Kakvim gumbima? - Možeš li mi nabaviti jednostavni laptop i desetak senzornih diskova koje mogu odmah prilijepiti na vanjsku površinu podmornice? - Nikako, jasno, nemamo vremena. - Onda udari po gumbima. Cathvina teorija i dalje stoji. - Silno se nadam da je tako. 135 9 Trošni motel u Zapadnom Palm Beachu bio je tek trenutna stanica, gdje je barone-cadetto di Ravello bio prijavljen kao građevinar, u pratnji sredovječne tete, domaćice iz Lake Wortha, koja je plaćala nećakovo putovanje po "ovim velikim Sjedinjenim Državama, nije li tako? Dobar dečko koji puno radi!" Međutim, u devet i trideset ujutro, i "teta" i "nećak" bili su na aveniji Worth, kupujući gotovinom najbolju odjeću u najekskluzivnijim trgovinama te vrlo ekskluzivne ulice. I glasine su se počele širiti: On je talijanski barun, iz Ravella, kažu, ali psstl Nitko ne smije znati! Njega zovu barone-cadetto, to je najstariji sin koji se sprema preuzeti titulu, a njegova teta je contessa, prava grofica. Kad vam kažem, oni kupuju cijelu ulicu, sve najbolje! U Alitaliji su im izgubili svu njegovu prtljagu, zamislite! Naravno, kad su zazvečale blagajne, svi su na aveniji Worth u to povjerovali, dok su vlasnici nazivali svoje omiljene kolumniste u novinama Palm Beacha i Miamijsa, spremni prekinuti šutnju ako njihova poduzeća budu dostojno spomenuta. U devet sati navečer, soba u motelu ispunila se kutijama s odjećom i Luis Vuitton prtljagom, Bajaratt je svukla svoju podstavljenu haljinu i srušila se na bračni krevet. - Iscrpljena sam! - uzviknula je. - Ja nisam! - Nicolo je bio pun oduševljenja. - Nikad sa mnom nisu tako postupali. Magnifico! - Polako, Nico. Sutra se selimo u grand hotel, preko mosta; sve je sređeno. Sad me ostavi na miru, i nikakvih adolescentskih nasrtaja, molit ću. Moram razmišljati, a onda spavati. 136 - Samo ti razmišljaj, signora. A ja ću si popiti čašu vina. - Nemoj pretjerati. Sutra imamo naporan dan. - Naturalmente - složi se dečko s dokova. - A onda ću još malo učiti. II barone-cadetto di Ravello mora biti spreman, zar ne? - Da. Deset minuta kasnije, Baj je spavala, a na drugom kraju sobe, pod sjajem svjetiljke pokraj sofe, Nicolo je podigao čašu nad stranicama svog novog identiteta. - Za tebe, Sveta Cabrini - rekao je bezglasno, usnama oblikujući riječi - I za mene, budućeg baruna. Bilo je jedanest i petnaest, noćno nebo čisto, a mjesec nad Karibima sjajan; mjesečina se odbijala o tamne vode. Hidroavion se sastao s hoverkraftom s Gorde u 10:05. U međuvremenu, troje Amerikanaca presvuklo se u crna ronilačka odijela koje su im nabavili Britanci, uz male pištolje s prigušivačima, pričvršćene o pojaseve, vodootporne navlake za svjetleće rakete, noćne dvoglede i ručne radije. Isto tako, jer je to za njihovu izviđačku misiju bilo bitno, uputili su bojnicu Neilsen u upravljanje minijaturnom podmornicom; ona će preuzeti zapovijedi kad njeni drugovi napuste plovilo i krenu pretraživati otok. Poduka je prepuštena mladom, nepopustljivom britanskom komandos, duboko uvjerenom da bi on trebao biti član izviđačke ophodnje, a ne - sasvim sigurno ne ona - američki pilot ženskog roda. Nakon što ga je Neilsen povelu u stranu, na krmu broda i zadržala ga u vrlo privatnom razgovoru, njegov otpor je oslabio. Iako je određeno oklijevanje ostalo, pretvorio se u sjajnog učitelja; za sat vremena, bio je ponosan na svog učenika. - Teško mi je i pomisliti što si mu obećala - reče Tyrell, kad se pilotkinja uspela na palubu hoverkrafta, nakon što je izvela svoju završnu manevarsku vježbu na dva četvorna kilometra oceana. - U ovo usrano doba? - Daj, pokušavam razvedriti trenutak; imat ćemo dugu noć. 137 - Rekla sam mu istinu - o Charlieu. Kako stvarno osjećam da mu to dugujem. Bila sam, valjda, uvjerljiva. - U to sam siguran. - Isto tako, bila sam jasna - da to ne mogu izgurati, povukla bi se. Ne bih riskirala još dva života... Taj Brit stvarno želi ići s vama, i mogao me je maknuti, ali nije. Zna na čemu sam i propustio me je. - Bojnice, vjerujem ti - iskreno reče Hawthorne. - Za nekoliko minuta, usidrit ćemo se kod prvog otoka. Imaš li što reći pilotu s

Gorde koji će preuzeti hidroavion? Mislim, o samom avionu. - On je tamo dolje, izoliran. Ne bi nas smio vidjeti, a ni mi njega. Mislila sam mu ostaviti kratku poruku. - Na to sam i mislio. Sad je napiši. - U stvari, i skiper mu je može prenijeti, tako je kratka. Lijevo kormilo; ima smeća na njemu pa će se morati nekako snaći. Uskoro će to, ionako, i sam shvatiti. - Ja ću to javiti. Ako imaš nekakav kvar, sad se za to pobrini. Možda nećeš imati drugu priliku, do jutra. - Sve je sređeno, zahvaljujem. Ali, ne bih zahvaljivala ljudima koji su smislili ova prokleta odijela. Najmanje rečeno, to su muški šovinisti. - Tu gdje ja stojim, ne vidim problem - rekao je Tvrell, kratko bacivši pogled na crno uokviren lik pred njim, na mjesecini. - To i je problem. Ti stojiš! - Krećemo! - Jackson Poole im se pridruži na stražnoj palubi - Kapetan veli da sad dižu podmornicu, a mi bismo trebali vježbati smještanje u slučaju bilo kakvih prpmjena u teretnom odjeljku. - Tako brzo? - upita Neilsen. - Nije to tako brzo, Cathy. Tip kaže, s obzirom na brzinu ove stvari, mi ulazimo u točku polijetanja za dvadeset minuta ili manje. - Gospodine! - Podučavatelj bojnice Neilsen iskoči iz sjene, kruto se uspravi i uputi Hawthorneu britanski pozdrav, s otvorenim dlanom. 138 - Da, upravo smo čuli, narednice. Podmornica se podiže; mi smo spremni. - Ne to, gospodine! - zalajao je vojnik. - Smijem li vas upitati koliko dugo niste upravljali ovakom opremom, gospodine? - Ah, do vraga, pet ili šest godina. - Britanske proizvodnje? - Uglavnom naše, ali ja sam se koristio i vašima. Ima vrlo malo razlike. - Ne mogu vam dopustiti da upravljate našom opremom. - Što?! - Ova dama je pokazala izuzetnu sposobnost s obzirom na ovu operaciju; prilično sjajnu, u stvari. - Pa, imala sam nekih iskustava iz Pensacole, narednice - samozatajno reče Neilsen. - Izuzetno dobro usvojenih, gospodo. - Misliš, kad se otisnemo, ona vozi? - Točno, gospodine. - Prestani sрати s tim "gospodine". Ja poznajem ove otoke, a ona ne! - Vi, znači, niste upoznati s tehnološkim napretkom. Postoji televizijski ekran koji jasno pokazuje vozaču sve ono što vidi periskop uz sjedište drugog člana posade. Ako toga niste svjesni, možda niste svjesni ni drugih prednosti. Ne, žao mi je, gospodine, ali ja vam ne mogu odobriti mjesto prvog. - Ovo je suludo...! - Ne, gospodine. Ovaj stroj je stajao britansku vladu najmanje četristo tisuća funti i ja ne mogu prepustiti mjesto prvog osobi koja godinama nije upravljala nečim sličnim. A sad, budite ljubazni i istupite na pramac, pilot čeka da se uspne gore i bude prebačen do zrakoplova. - Upozorite ga da na lijevom kormilu ima smeća - reče Catherine. - Sve ostalo je normalno. - Vrlo dobro, gospodo. Pozvat ću vas odmah, čim zrakoplov poleti. - Narednik se uspravio, kimnuo nikome određenom, izbjegavajući Hawthorneov pogled, i otišao. - Išamarao me! - reče bijesno Tvrell kad su krenuli naprijed, prema pramcu. 139 - Vidjet ćeš, Tye - rekla je Catherine kad su stigli do pramca patrolnog čamca. - Bit će bolje tako. Da mislim drugačije, ne bih ništa ni pokušavala i stvarno mislim ono što sam rekla: da to ne mogu izgurati, povukla bih se. - Zašto je bolje ovako? - pitao je Hawthorne. - Jer se ti možeš koncentrirati na to što tražiš, a da se ne brineš oko vožnje. Tvrell je pogleda, i na mjesecini ugleda prigušenu molbu u njenim velikim sivo-zelenim očima; očima djevojčice na privlačnom licu vrlo sposobne žene. - Možda si u pravu, bojnice, ne poričem. Samo bih radije da si drukčije postupila. - Nisam mogla, jer nisam znala smijem li. Hawthorne se nasmiješi, njegova ljutnja splasne. - Imaš li uvijek odgovor na sve? - Je li voda mokra? - reče visoki, vitki Poole, koji se, nagnut preko ograde, pravio da ne čuje razgovor. - Nemoj sad ono reći! - naredi Tvrell, dižući ruke uvis. - Nemoj reći, "Šuti, dragi moj"! - Ah, to - reče Catherine, smijući se. - Jednom ću ti ispričati kako je do toga došlo i možda ćeš ga i sam početi tako zvati. - Odjednom, njen pogled postane odsutan i tužan. - To je bila šalova zamisao, i Charlieva, oni su to smislili. - Što to? - Nije važno - odgovori Catherine, žmirkajući, a njen pogled se ponovo razbistri. - Nemaš dozvolu za tu frazu. - Gospodine! - javi se komandos-narednik, izronivši iz sjene na desnom boku broda. - Pripremili smo podmornicu za postupak uranjanja. - Idemo. Prvi otok bio je vulkansko smeće, ni više ni manje. Zašli su za unutarnji greben, izronili, i vidjeli samo nazubljene stijene i trulo raslinje jedva održavano na životu neredovitim kišama koje je upijalo suncem isušeno pješčano tlo otoka. - Zanimari - Tvrell reče svom skiperu na prednjem sjedištu. - Kreni na broj dva, taj je manje od milje udaljen, smjer istok-jugoistok, koliko se sjećam. 140 - Ispravno se sjećaš - reče Catherine, sa zapovijednog mjesta. - Imam kartu, programirala sam naš izlazak odavde. Zaklopite otvore i spremite se za uranjanje. Drugi otok,

manje od milje sjeveroistočno, bio je, ako je to moguće, još slabiji kandidat za smještaj Pooleovih elektronskih alarma. Goli kameni oblik bez zelenila ili pješćanih plaža, vulkanska tvorevina, a kao ljudsko ili životinjsko prebivalište posve bezvrijedna. Tročlana minipodmornica uputila se prema trećem otoku, četiri milje ravno na sjever od drugog. Tu je bilo povremenog zelenila, ali bez ljudskog nadzora, nedavne oluje su ga skršile. Ono malo palminih stabala bilo je pokidano, savijeno, a mnoga i oborena na zemlju, izoliranu kopnenu masu prepuštenu elementima. Zamalo se nastavili prema istoku, do sljedećeg otoka, kad se javio Hawthorne, proučavajući televizijski ekran ispred Catherine. - Čekaj, Cathy - rekao je tiho. - Okreni motore i skreni za devedeset stupnjeva od sadašnje točke. - Zašto? - Nešto je naopako. Gornji radar se o nešto odbija. Zaroni! - Zašto? - Napravi kako sam rekao. - Jasno, ali htjela bih znati zašto. - I ja, također - javi se Poole iz stražnjeg odjeljka. - Tiho. - Hawthorne je naizmjenično pogledavao na televizijski ekran i radarsku mrežu pred sobom. - Drži periskop nad vodom. - Tamo je - reče Neilsen. - Tu smo - reče Tvrell - tvoji strojevi su bile u pravu, genije. Imamo ga. - Što imamo? - Zid. Prokleti, ljudskom rukom izrađeni zid o kojeg se odbija radar. Okovan čelikom, pretpostavljam; sakriven je, ali odbija zrake. - I što sad radimo? - Običi ćemo otok i vratiti se ovamo ako ne naidemo na iznenađenja. Polako su obišli oko malog otoka, tek do 141 tičući površinu, a neuhvatljive radarske zrake pregledavale su svaki centimetar obale. Da bi izravno vidio, Poole se, s noćnim dvogledom na očima, ugurao u Tvrellov otklopljeni otvor. - O, ljudi - reče poručnik, sagnuvši glavu dolje, da bi ga se čulo. - Imaju detektore posvuda, svakih pedeset ili šezdeset metara, rekao bih, i nesumnjivo, u serijskom nizu. - Opisi što vidiš - reče Hawthorne. - Izledaju kao mali stakleni reflektori, neki su na palmama, drugi na duboko zabijenim motkama. Ovi na stablima imaju po jednu crnu ili zelenu žicu koja se penje kroz lišće, a oni na motkama - plastičnim štapovima, rekao bih - izgleda, nemaju nikakvih žica, barem koliko ja mogu reći. - Povezani su - objasnio je Hawthorne. - Oko dva metra ukopani; ne bi ih ni mogao vidjeti osim da si na dvadeset centimetara ispred njih, po danu, a možda ne bi ni tada. - Kako to? - To su goli prazni usjeci, s kontaktnom bojom na svakom kraju, koja ih povezuje u seriju. Taj dio si pogodio, o serijama. - Osvjetljenje za božićna drvca? - Da, ali s rezervom. Ne možeš samo izbaciti jednu i uništiti seriju. Žice vode do baterija, iznad ili ispod, koje bi premostile kratke spojeve i održale kontakt. - Gledaj ti stručnjaka! O čemu je riječ? - Te zrake su zamka, a tvoje čudo od računala je dio mehanizma. Zrake mogu mjeriti gustoću - masu, ako ti se više sviđa - izbjegavajući da alarm pokrenu male životinje i ptice. - Impresioniraš me, Tye. - Ja sam bio tu dok si se ti još igrao s video igricama. - Kako prolazimo kroz njih? - Puzimo na truhu. Ništa posebno, poručnice. U prošlim vremenim - prije pet ili šest godina - dečki iz KGB-a i mi, dobri dečki s naše strane, do besvijesti smo se napijali u Amsterdamu, međusobno si pričajući koliko smo glupi. - To si radio? - Svi smo to radili, Jacksone. Nemoj se s tim opterećivati. Ali, nemoj se toga ni previše hvatati. 142 - Znaš, kapetane, ti me stvarno začuđuješ. - Kao što je netko jednom napisao, u začudnosti je sve, mladiću... Čekaj, bojnice! - Catherine Neilsen podigne pogled s kontrolne ploče. - Tu je uvala, ona s koje su se zrake odbile malo prije. Od zida. - Hoću li nastaviti? - Ne, do vraga. Nastavi ravno na zapad, oko pedeset metara, ne više. - I onda? - Onda ćemo tvoj "dragi" i ja napustiti brod... Silazi, Poole. Provjeri oružje i pričvrsti opremu. - Uz tebe sam, kapetane. Stvarno zvučiš svrsishodno - Ddgovori Poole. Telefon je zazvonio, a njegovo oštro zvono trgnulo je Bajaratt sna, izazivajući instinktivno hvatanje za automatik pod nje jastukom. Zatim, sjedajući, žmirkajući, zadržavajući dah, ponovo uspostavi kontrolu nad svojim reakcijama, što ni na koji način nije smanjilo njenu začudenost. Nitko nije znao gdje je ona - gdje su onil Od zračne luke, samo petnaest minuta vožnje udaljene, ona je uzela tri različita taksija kako bi stigla lo motela, u prva dva ušla je prurušena u sredovječnu bivšu pilotkinju izraelske avijacije, a u treći kao nedotjerana vještica koja govori iskvareni engleski. Moteli kao ovaj u kojem su bili le traže dokumente, a još manje, izvorna imena. Zvonjava je ponovo počela; ona odmah digne slušalicu kako bi je prekinula, pogleda Nicoloa pokraj sebe. Bio je u dubokom snu, mirno |e disao, a dah mu je zaudarao na odstajalo vino. - Da? - ona tiho reče u slušalicu, gledajući na crvene brojke razvaljenog radio-sata na noćnom ormariću. Bilo je 1:35 noći. - Žalim na buđenju - rekao je ugodan muški glas na ezi - ali

zapovijedeno nam je da vam pomognemo, a ja imam informaciju o kojoj biste možda htjeli razmisliti. - Tko ste vi? - Imena nisu dio naših uputa. Dovoljno je reći da naša skupina vrlo visoko cijeni bolesnog starca s Kariba. 143 - Kako ste me našli? - Znao sam koga i što trebam tražiti, a nije bilo tako puno mjesta na kojima ste mogli biti... Nakratko smo se sreli na carini Fort Lauderdalea, ali to nije važno; moja informacija bi mogla biti! No, damo, ne stavlajte me u neugodnu situaciju. Riskiram, a za toliki rizik ljudi bi rekli da sam izvan sebe kad tako što prihvaćam. - Ispričavam se. Iskreno, iznenadili ste me... - Ne, nisam - prekine je ugodni glas - Ja sam vas šokirao. - No dobro, prihvaćam. Kakvu informaciju imate? - Danas poslijepodne napravili ste silan posao; barakude Palm Beacha su u groznici konzumiranja društvenog života, kako ste, siguran sam, i očekivali. - To je bilo samo predstavljanje. - Mnogo više od toga. Imate sutra malu konferenciju za tisak. - Što? - Čuli ste me. Ovo nije dalekosežna staza New Yorka i Washingtona, ali ovdje imamo nekoliko pristojnih novinara, posebno što se tiče društvene scene Palm Beacha. Nije bilo teško saznati gdje ćete odsjesti, pa se nekoliko njih spustilo do hotela. Mislili smo da biste trebali znati. Možete odbiti, dakako, ali pretpostavili smo da ne biste htjeli biti iznenađeni. - Hvala. Postoji li broj na kojem vas mogu dobiti? - Jeste li ljudi? - Veza se prekine i smjeni je zvučni znak za "slobodno". Bajaratt odloži telefon; ustala je iz kreveta i nekoliko minuta koračala gore-dolje pred hrpom prtljage i kutija iz trgovina na aveniji Worth. To je bio manji problem, mislila je, gledajući na pakete i čestita samoj sebi na moći predviđanja, ali tražila je da sve etikete s cijenama i markice budu otkinute s novokupljene odjeće. Ujutro će biti mnogo lakše sve to spremirati. To je bio manji problem; jedan drugi, nije bio neznatan. - Nicolo! - rekla je glasno, udarivši ga po bosim nogama koje su izvirivale ispod plahte. - Probudi se! - Što...? Što je, Cabi? Mrak je. •| 144 - Sad nije. - Baj ode do svjetiljke pokraj sofe i upali je. Dječak s dokova uspravi se i sjedne, trljajući oči i zijevajući. - Koliko si popio? - pitala je Bajaratt. - Dvije ili tri čaše vina - on ljuto odgovori. - Je li to zločin, signora? - Ne, ali jesi li proučio podatke na tim listovima, kao što si rekao? - Naravno. Sinoć sam ih satima proučavao, i jutros u zrakoplovu, i u taksijima i prije nego što smo krenuli po skupim trgovinama. Noćas sam čitao barem jedan sat; ti si spavala. - Sjećaš li se svega? - Sjećam se što se uspijem sjetiti, što hoćeš od mene? - Gdje si išao u školu? - upita Baj oštro, stojeći uz rub kreveta. - Imao sam poduku na našem posjedu u Ravello deset godina - odgovori mladić, a odgovor je bio naglašeni robotizirani refleks. - I onda? - L'Ecole du Noblesse u Lausannei - Nicolo ispali natrag. - U pripremi za - za... - Brzo! U pripremi za stol - Za Universite de Geneve, to je!... A onda me moj oboljeli otac pozvao natrag u Ravello kako bih preuzeo njegov obiteljski posao... da, zvao me natrag, obiteljski posao. - Ne oklijevaj! Misliti će da lažeš. - Tko? - Nakon što te je tvoj otac pozvao natrag? - Uposlio sam vlastite skrbnike... - Nicolo zastane, žmirkajući, a onda sve upamćene riječi izlete iz njega. - Za dvije godine trebao sam nadoknaditi nedostatak fakultetskog obrazovanja - pet sati svaki dan! Rečeno mi je da sam rezultatima na esami di stato u Milanu dospio na vrlo visoku razinu. - Što je i dokumentirano - reče Bajaratt, kimajući. - To si vrlo dobro izveo, Nico. - Mogu ja i bolje, ali, to je sve lažno, zar ne, signora? A ako mi netko tko govori talijanski postavi pitanje na koje ne znam odgovoriti? 145 - To smo već prošli. Jednostavno, promijeniš temu razgovora, što ću ja izvesti za tebe. - Zašto si me probudila i to sve prešla? - Bilo je nužno. Ti nisi čuo, vino ti je začepilo uši, ali bio je jedan telefonski poziv za mene. Kad sutra stignemo u hotel, tamo će biti novinari koji će htjeti razgovarati s tobom. - Ne, Cabi. Tko bi htio intervju od dečka iz luke Portici? Oni neće razgovor sa mnom, oni hoće intervju s barone cadetom di Ravello, je li tako? - Slušaj me, Nico. - Baj sjedne na rub kreveta do njega; primijetila je nezadovoljstvo u njegovom glasu. - Ti stvarno možeš biti taj barone-cadetto, znaš. Ta obitelj je vidjela tvoje fotografije i saznali su za tvoje iskrene namjere da postaneš obrazovan čovjek, pravi nobile italiano. Spremni su te prihvatiti kao sina kojeg nikad nisu imali. - Još jednom, pričaš svašta, signora. Koji plemenitaš bi htio da mu krv uprljaju lučki dokovi? - Ova obitelj hoće, jer osim nekog kao što si ti, ne ostaje im ništa drugo. Oni mi vjeruju kao što mi ti moraš vjerovati. Zamijeni svoj bijedni život za drugi, mnogo bolji, mnogo bogatiji. - Ali dok taj trenutak ne dođe, ako ikada dođe, samo ti hoćeš da ja budem taj barone-cadetto, je li tako? - Da, dakako. -

Tebi je to vrlo važno, zbog razloga o kojima se, kažeš, ja ne trebam raspitivati. - S obzirom na sve što sam za tebe učinila, uza sve, spasila ti i život, mislim da takvo poštovanje zaslužujem. - O, da, Cabi. A ja zaslužujem nagradu za sve ovo učenje koje sam prošao, zbog tebe, ne zbog sebe. Nicolo podigne ruke, položi dlanove na njena ramena i lagano je povuče na krevet. Nije se opirala dječaku-muškarcu. 146 10 Nešto poslije dva ujutro, Hawthorne i Poole, u crnim ronilačkim odijelima, ispuzali su na oštro kamenje, svoju polaznu točku na neucrtanom otoku, trećem u vulkanskom atolu. - Ostani na trbuhu - reče Tvrell u svoj radio. - Priljubi se uz tlo kao da si dio zemlje, jesi li shvatio? - K vragu, jesam, ne brini - glasio je prošaptani odgovor. - Kad prodemo prvu zamku, ostani nisko slijedećih desetak metara, jasno? Do tada će se zrake povući na veću visinu - prepostavka je da bi ljudi ustali još prije, kad se iskrcaju, što zmijske i zečevi ne mogu, razumiješ? - Tu ima zmijske? - Ne, tu nema zmijske, samo ti pokušavam objasniti kako ti sustavi rade - Tye reče oštro. - Ostani dolje dok ja ne ustanem. - Kako ti kažeš. Šezdeset i osam sekundi kasnije, stigli su do krpice suncem spaljene trave, uobičajene za otoke, neplodne poljanice na kojoj ne uspijevaju palme. - Sad! - reče Hawthorne, dižući se. - Na sigurnom smo. - Pojurili su preko pustare, i odjednom se zaustavili zbog neobičnih, prigušenih zvukova u daljini, životinjskih, prodornih i učestalih. - Psi - šapne Tvrell u radio. - Nanjušili su nas. - O, Bože moj! - Zbog vjetera - sa sjeverozapada. - Što to znači? - Znači paklenu jurnjavu na jugoistok. Za mnoga Hawthorne i Poole potrčali su u dijagonali, na lijevo, prema obali i zašli u šumarak palmi. Bez daha, stojeći pod lisnatim zaklonom, Tvrell progovori. - Ovo nema smisla. 147 - Zašto? Psi ne cvile. - Sad smo izvan dosega njihovog njuha, ali ne govorim o tome. - Tye se ogledao, kružeći pogledom. - Ove palme; ta vrsta raste u lepezama, kao one kojima mašeš pred licem. - Pa? - One se prve lome na jakim vjetrovima - vidiš, nekoliko se slomilo u olujama, ali mnoge nisu. - Pa?! - Što smo vidjeli iz podmornice, ravno pred uvalom. Skoro sve srušeno, iščupano, srušeno na zemlji. - O čemu ti pričaš? Neka stabla prežive, neka ne. Pa što? - Ova su na prilično višem terenu, uvala je još niža. - Čuda prirode - objasni Poole. - Kad grune jezero Pontchartrain, događaju se svakakve lude stvari. Jednom je odnijelo čitavu lijevu stranu naše vikendice, a pseću kućicu pred njom nije ni taklo. Nikad ne znaš s prirodom. - Možda da; a možda i ne. Idemo. - Provlačili su se među debelim lepezastim stablima dok nisu stigli do male izbočine s koje se vidio zaljev. Tvrell skine s pojasa noćni dvogled i prinese ga očima. - Dodji ovamo, Jackson. Uzmi ovo i pogledaj - ravno, blizu vrha brežuljka tamo prijeko - i reci mi što vidiš. Tvrell mu pruži dvogled i nastavi ga promatrati dok je pretraživao zemljište iznad uvale. - Hej, ovo je nešto suludo - reče zrakoplovni časnik. - Nekoliko blijedih traka svjetla kroz stabla, dugo idu ravno, pa onda pod kutom dolje, a nikakvog izvora. - Tamno zelena uraganska okna, prikrivena. Posve savršeno postrojenje protiv vanjskih uragana nikad nije izmišljeno; rebra se ne poklapaju uvijek na centimetar jednako precizno. Tvoji pišteći strojevi su dobro pogodili, poručnice. To je grdosija od kuće, a unutra je netko vrlo značajan za ovo ludilo, možda i sama ta kuća. - Znaš, zapovjednice, zar ne bi bilo vrijeme da bojnici i meni kažeš o čemu se radi, ne misliš li? Slušamo o "toj kući", "teroristima" i "nestalim tajnim papirima" i "međunarodnom kaosu", a prokleta jasno nam je rečeno da ne postavljamo pitanja. Pa, Cath ti to neće reći, jer ona je "Neilsen iz udžbenika" 148 a kao i ja, to što radi, radi zbog Charilea, ali tu se ja s njom razilazim. Mene boli dupe za zapovijedi. Ako moje milo truplo treba biti razneseno, hoću znati zašto. - Nebesa, poručnice, nisam znao da u tebi ima toliko riječi. - Ja sam ti bistar pasji sin, kapetane. Dakle, u čemu je stvar? - Još si i neposlušan. U redu, Poole, da raščistimo. Radi se o ubojstvu predsjednika Sjedinjenih Država. - Što...? - A terorist je žena koja bi to mogla izvesti. - Vi niste pri sebi! To je čisto ludilo! - Kao i Dallas i Fordov Teatar... Po izjavi iz doline Beka, ako se to ubojstvo dogodi, postoje još tri mete - premijer Velike Britanije, predsjednik Francuske, i vrh izraelske vlade. Sve će brzo uslijediti. Znak je ubijanje predsjednika SAD. - To se ne može dogoditi! - Vidio si što se dogodilo na St. Martinu, što se dogodilo Charlieu i vašem avionu unatoč zajamčenoj maksimalnoj sigurnosti našeg možda najpovjerljivijeg tehnoružja. A ono što ti ne znaš, tim duboko tajnih agenata FBI-ja je masakriran u Miamiu, na nadzornom zadatku u vezi s ovom operacijom, a i ja sam zamalo ubijen na Sabi, pri istraživanju jedne, s operacijom nepovezane situacije, jer je netko

saznao da sam angažiran. U Parizu i Washingtonu curi, za to znamo; London je još uvijek zagonetka. Po riječima jednog mog prijatelja, koji je, moram to nažalost priznati, sjajan obavještajac pri MI-6, ta žena i njeno društvo imaju sredstva o kojima nitko nije ni sanjao. Je li to odgovor na tvoje pitanje, poručnice Poole? - O, moj Bože! - dopre pucketav glas bojnice Catherine Neilsen preko Pooleovog radija. - Aha - reče poručnik, pogledavši navlaku u kojoj je bio radio. - Ja sam ga uključio, ne zamjeri. Prištedilo ti je ponavljanje. - Mogao bih vas oboje isjeckati na komadiće zbog toga! - prasne Hawthorne. - Nije vam palo na pamet da bi taj u kući, ma tko bio, mogao imati frekvencijski skener? 149 - Ispravak - reče Neilsen preko radija. - Ovo je vojna izravna veza, izvan frekvencije unutar dvije tisuće metara. Sigurni smo... Hvala ti, Jacksone, sad, mislim, možemo nastaviti. I, hvala i vama, gospodine Hawthorne. Ponekad vojska treba imati pojma, to shvaćate, sigurna sam. - Shvaćam da ste vas dvoje nemogući! Na rubu podnošljivog... Gdje si, Cathy? - Stotinjak metara od uvale. Mislila sam da ćete krenuti tamo. - Udi unutra, ali ostani pod vodom najmanje deset metara od obale. Ne znamo doseg zrake. - Razumijem. Gotovo. - Gotovo - reče Poole, posegnuvši u navlaku da ugasi radio. - To je bio prljav trik, Jacksone. - Jasno, ali pogledaj koliko smo toga razjasnili. Dosad smo imali Charliea, a sad imamo mnogo više. - Ne zaboravi Mancinija, vašeg navodnog druga, Sala. On bi vas raznio na nebu ne razmišljajući. - Ne želim o njemu misliti. To ne mogu prihvatiti. - A ti nemoj. - Tvrell pokaže dolje, prema uvali. - Idemo. - Dva crno obučena lika kretala su se kao lelujave sjene, u cikcaku, silazeći niz kosinu do uvale. - Na trbuh - prošaptao je Hawthorne u radio, kad su stigli do plaže. - Puzat ćemo do onog grmlja. Ako ne griješim, to je zid. - Pa, nek" sam obrijani tvor! - uzvikne Poole kad su se došuljali do kosog nasipa prekivenog lozom, i on gurne ruku kroz zelenilo. - To i je zid, čisti beton. - S više čeličnih podupirača nego zrakoplovno uzletišta - doda Tvrell. - Ovo je namjenjeno bombama, a ne tajfunčićima i orkanima. Ostani dolje!... Idemo, imam dojam da ćemo naići na nova iznenađenja. I naišli su. Prvo je bio sloj zelene sintetike koji je prikrivao kamene stube do usjeka u brdu ispod samog vrha. - Ovo nikad ne bismo našli iz zraka - reče poručnik. - U tome i je stvar, Jacksone. Tko god ovdje bio, taj ne dočekuje s crvenim tepihom; njegov je zelen. 150 Oradskp knlKnlm - Vjerojatno je neki vrlo privatan pojedinac. - U pravu si, rekao bih. Drži se lijeve strane, i uspuži se gore kao zmija. - Dvojica muškaraca puzali su korak po korak pokrivenim stubama, polako, tiho, dok nisu stigli do usjeka na kamenom stubištu koji, izgledalo je, vodi do rubova palmama pokrivena građevine pod njim. Hawthorne podigne zeleni sag, otkrivajući stazu. - Bože, tako je jednostavno - došapnuo je Jacksonu. - Može se izvesti na svakoj kući, u prirodi, ili na obali i nikad je ne bi vidjeli iz zraka ili s vode. - Sigurno - složi se avijatičar, zadivljen. - Ova travnata stvar je bez veze, ali palme, to je potpuno druga priča. - Što? - Lažnjaci. - Da? - Ti nisi seljak, kapetane, bar ne iz Louisiane. Palme se znoje u ranim jutarnjim satima; one žive od promjene temperature. Pogledaj, na ovom velikom lišću nema ni kapi vlage. To ti je samo veliko mrtvo umjetno cvijeće, i to preveliko za ta stabla koja su vjerojatno plastična. - Što znači da je to mehanizirani zaklon - prikrička. - Vjerojatno automatizirano, lako izvedivo ako na svom radaru imaš ulazni kod za svoje postrojenje. - Ha? - Daj, Tye, to je jednostavno. Kao vrata od garaže koja se otvore kad prednja svjetla uhvate prijamnik; ovo je isto samo obrnuto. Nebeski i morski senzori pakupe nepoznato, i oprema proradi. I trgovina se zatvara. - Samo tako? - Jasno. Zrakoplov ili brod koji se previše približi, desetak kilometara u visinu, ili nekoliko milja na vodi, senzori pošalju informaciju u računalo i strojevi se pokreću, kao vrata od garaže kad se zatvaraju na daljinsko upravljanje. Za nekoliko tisuća, i ja bih izradio takav sustav, ali Pentagon neće ni čuti za moju svotu. - Bankrotiralo bi gospodarstvo - šapne Hawthorne. - Tako kaže i tata, ali moja sestrice se slaže sa mnom. - Mladi će naslijediti svijet i sve njegove gumbe. 151 - Što ćemo sada? Prošetati kroz to veliko krpeno lišće i najaviti se? - Ne, nema hodanja, puzat ćemo vrlo tiho oko tog velikog umjetnog lišća i jako ćemo nastojati proći nenajavljeni. - Što tražimo? - Što uspijemo vidjeti. - A onda? - Ovisi, što nađemo. - Prepun si raznih planova. - Neke stvari ne možeš ubaciti u računalo. Idemo. Šuljali su se preko oštne trave, najčešćeg biljnog pokrova na Karibima, i obišli iščupane lažne palme, obojica zagledani u postrojenje opipavajući "koru" najbližeg "stabla". Poole kimne na mjesečini, kao da potvrđuje svoju pretpostavku o debeloj cijevi od zavarene

plastike, izgledom neodvojive od prave stvari, ali mnogo manjeg opterećenja za mehanizam. Havvthorne pokaže na niski usjek u zelenilu, i da znak poručniku da ga slijedi. Jedan za drugim, puzali su kroz tunel obojene tkanine do točke ravno ispod trake svjetla iz razdvojenih rebara. Obojica nečujno ustanu i pogledaju unutra; ništa se nije vidjelo, pa Tyrell razdvoji okna još nekoliko centimetara, da bi imali bolji pogled. Ono što su vidjeli, iznenadilo ih je. Unutarnjost kuće imala je izgled duždevske renesansne vile, golemi lukovi vodili su iz jednog dijela u drugi, zlatom prošarani mramor posvuda, a na bijelim zidovima tapiserije muzejske kvalitete. Vidjeli su jednu osobu, starca u motoriziranim invalidskim kolicima. Prolazio je, ispod lukova, iz jedne sobe u drugu. Nestao je iz vidokruga, ali za njim je slijedio plavokosi div, masivnih ramena koja su napinjala tkaninu njegove guavabera košulje. Hawthorne dotakne Pooleovo rame, pokazujući duž kuće, i pokretom ga ponovo pozove za sobom. Poručnik krene; kretali su se razmičući golemo krpeno lišće dok Tvrell ne stigne do, po njegovoj procjeni, onog dijela kuće u koji je starac u kolicima otišao. Na ovom dijelu zida, protuorkanska okna nisu propuštala svjetlo pa Hawthorne dogradi Poolea za rame, povuče ga iza sebe i razdvoji rebra u visini očiju. 152 Unutarnjost je bila nevjerojatna, mašta koju je stvorio kockarski manijak. Unutra je bila minijaturna carska kockarnica, namjenjena caru koji pati od nesаницe. Jednoruki jackovi, biljarski stol, vrlo nizak, zavijeni stol za ajnc i rulet, sve na razini struka, zbog invalidskih kolica, a rubovi ravnih ploha prekriveni snopovima papirnatog novca. Tko god bio taj starac, sam je ulagao i za i protiv kuće. Nije mogao izgubiti. Plavokosi tjelohranitelj - nije mogao biti ništa drugo - stajao je pokraj suhonjavog, pročelavog sjedokosog muškarca u kolicima, zijevajući dok je starac ubacivao kovanice u otvor, smijao se i mrštio na rezultate. Zatim se pojavio još jedan čovjek; dogurao je kolica s hranom i vrčem crnog vina i smjestio ih pokraj starca. Stari invalid se naljuti pa vikne na svog stražara-kuhara, koji se odmah nakloni i ukloni zdjelu, očito, obećavajući da će odmah biti zamijenjena. - Idemo! - šapne Tyrell. - Neće biti boljeg trenutka. Moramo nekako ući dok ne dođe drugi gorila! - Kako? - Otkud znam? Kreći! - Čekaj malo! - prošapće Poole. - Poznajem to staklo, taj prozor. To je dvostruko staklo, s vakuumom između, i kad se vakuum napuni zrakom, možeš ga razbiti jačim udarcem lakta. - Kako ćemo to izvesti? - Naši pištolji imaju prigušivače, je l' da? - Da. - A kad jednoruki jack isplaćuje dobitak, zvone zvonca, je l' da? - Jasno. - Čekamo dok ne vidimo veliki dobitak, pa izbušimo dvije rupe sa svake strane i uništimo to sranje. - Poručnice, možda i jesi genij, ipak. - Ja ti to pokušavam reći, ali ti me ne slušaš. Ti ciljaj donji desni kut, ja ću lijevi. Pustimo nekoliko sekundi da se staklo zamagli, pa ga razbijemo. Zapravo, sa zračnim jastukom, trebalo bi napraviti manje buke nego obični prozor. - Kako ti kažeš, generale. 153 Obojica otvore navlake i izvade oružje. - Pogodio je, Tye! - vikne Poole, kad je unutra starac počeo mahati rukama pred zasljepljujućim svjetlima stroja koji je žmirkao i bljeskao. Obojica su opalili i podigli vanjska okna dok je maglena para ispunjavala staklo, pa razbili prozor dok je jednoruki jack i dalje svjetlucao i bacao kovanice, a njegova zvonca zvečala i odzvanjala mramornim zidovima. Usred razbijenog stakla, njih dvojica se zgrbe na podu, a zapanjeni stražar se okrene i posegne za oružjem o pojasu. - Ni ne pokušavaj! - Hawthorne reče napetim šaptom, dok se zaglušujuća zvonjava stišavala. - Ako ijedan od vas podigne glas, to će vam biti zadnje. Vjerujte mi, zaista mi se ne sviđate. - Impossibile! - vrisne starac u kolicima, u šoku zbog dva uljeza u crnim ronilačkim odijelima. - O, sasvim je moguće! - reče Poole, ustajući, i uperi pištolj u invalida. - I ja malo govorim talijanski, zahvaljujući tipu kojeg sam smatrao prijateljem, a ako ste ti i on ubili Charliea, ta stolica ti neće još dugo trebati. - Treba nam živ, ne mrtav - upadne Tvrell. - Uspori, poručnice; zapovijedam. - Bit će teško poslušati, kapetane. - Pokrivaj me - reče Hawthorne. Približio se plavokosom stražaru, povukao njegovu košulju i skinuo mu revolver sa pojasa. - Idi do luka i drži se zida, Jacksone - Tvrell nastavi, usredotočen na sad već bijesnog stražara. - Ako misliš ono što ja mislim da ti misliš - prasnuo je - bolje ti je, promisli. Rekao sam, hoću ovog Metuzalema živog. Za tebe ni najmanje ne brinem. Miči se, između ta dva automata, odmah. I ne računaj da me možeš zaskočiti. Nasilnici me ne zanimaju; vi ste potrošna roba. Miči se! Golemi stražar stisnuo se između niskih jednorukih automata, znoj mu se kotrljao niz čelo, a oči gorjele. - Nećeš izaći odavde. - mrmljao je lošim engleskim. - Misliš? - Hawthorne brzo iskorači

u stranu do najbližeg automata, prebacivši oružje u lijevu ruku, i uzme radio 154 iz navlake. Uključi prijamnik, prinese instrument usnama i tiho progovori. - Čuješ li me, bojnice? - Svako slovo, kapetane. - Ženski glas koji je dopirao iz minijaturnog mikrofona iznenadi stražara i istovremeno razjari bespomoćnog starca u kolicima, čije tijelo odjednom zadrhti od bijesa i straha. Zatim, brzo kao što je i došao, njegov bijes nestane. Umjesto toga, zagledao se u Hawthornea i nacerio; to je bio najzloćudniji osmijeh kojeg je Tye ikada vidio, i na tren ga zbuni. - Vaše stanje? - pitala je Neilsen preko radija. - Slobodni udarac, Cathy - odgovori Hawthorne, odmaknuvši pogled s uznemirujućeg lica utjelovljenog zla. - Mi smo u prvom rodaku Hadrijanove vile. Imamo dva stanara i čekamo trećeg. Koga još ima ovdje, ako ima, to ne znamo. - Želiš li da to javim Britima na hoveru? Na te riječi, starac se nagne naprijed u stolici, i posegne za jednim instrumentom na podstavljenom ručnom naslonu, u ponovnom naletu bijesa. Zaustavio ga je Poole, nogom; starčeva ruka poleti, i on se jedva zaustavi, dograbivši naslon. - To je izvan tvoje vojno-izravne veze, je li? - Točno. - Onda, čekaj dok Jackson ne prouči sve što ovdje ima od opreme. Ne bih želio da pojedinosti idu u eter. Ali ako nekim slučajem ostanemo izvan kontakta, odmah im se javi. - Ostavi radio uključen. - To sam i mislio. Bit će prigušen, u navlaci, ali dovoljno ćeš čuti. - Koraci! Izvana, pete udaraju o tvrđi mramor. - Prekidam, bojnice - šapne Tye. Vratio je radio, otkočio oružje i uperio ga u glavu plavog diva metar dalje, preko susjednog kockarskog automata. - Arresto! - vrisnuo je stari Talijan, nenadano zakotrljavši svoju stolicu naprijed, prema luku. Istovremeno, plavokosi stražar svalio je svoje masivno truplo na automat slijeva, i bacio ga na Tvrella snagom koja ga je srušila na mramorni Pod; i kockarski stroj i čovjek odmah se nađu na njemu, desna ruka mu ostane priklještena, a oružje beskorisno. Istovremeno, začuje se lomljava kineskog porculana negdje iza luka. 155 Kad su se prsti plavog diva žarili u Tvrellov vrat, daveći ga, prigušeni metak se zario u prostor nad njim, i raznio pola stražareve glave. Tijelo se sruši, a Tye oslobodi svoju ruku ispod masivnog žmirkajućeg i nijemog kockarskog automata, i skoči na noge, da bi vidio kako Andrew Jackson Poole Peti pokorava trećeg čovjeka serijom kaznenih udara, izvedenih nogom u letu i ispruženim rukama dok stražar ne zatetura. Poručnik ga zgrabi i nabaci svu težinu mrtvog trupla na krhka leđa invalida, zaustavljajući starca u pokušaju bijega. - Hawthorne?... Jackson? - glas Catherine Neilsen začuje se iz radija. - Što se dogodilo? Čula sam slinu buku! - Čekaj! - rekao je Tvrell, uputivši se prema neupotrebljivom jednorukom jacku; sagne se i izvuče utikač iz zida. Ludačko bljeskanje prestane; to je djelovalo i smirujuće i zloslutno. Starac se borio pod težinom besvjesnog tjela svog stražara dok ga Poole ne makne, pustivši da tresne na pod uz tup udarac lubanje o mramor. - Sve je opet pod kontrolom - nastavi Hawthorne u radio. - A ja* zahtijevam najmanje čin generala za izvjesnog mladog poručnika po imenu Andrew Jackson Poole. Kriste, spasio mi je život! - Radi on male usluge. Što sada? - Provjerit ćemo pretpostavke i opremu. Ostani na vezi. Tye i Jackson čvrsto su svezali stražara i starog Talijana, noge i ruke, za stolice, začepili im usta i privezali ih za prevrnuti kockarski aparat uzetom koje su našli u kuhinji, i nastavili pretraživati kuću, a onda i čitav posjed. Puzali su zemljištem južno od ograđenih psećih nastambi, jedva četrdeset metara udaljenih od glavne zgrade, dok nisu ugledali malu, posve zelenu kolibu, okruženu velikim palmama, s prigušenim, pulsirajućim svjetlom u vrlo malom prozorčiću. Prišuljali su se do zasjenjenog prozorskog stakla; unutra je netko sjedio, na nakošenoj stolici, velike rascvjetane biljke svuda uokolo; buljio je u televizijski ekran i uz vitlanje šake po zraku, gledao crtane filmove. - Taj dečko nije čitav - prošapće Poole. - Ne, nije - reče Hawthorne - ali i on je još jedno tijelo kojem se može zapovjediti da učini nešto što se nama neće svidati. 156 - I što misliš? - Vrata su na drugoj strani. Provalit ćemo, svezati ga, a ti izvedi nešto svoje što će ga izbaciti iz igre na nekoliko sati, pa se neće moći umiješati. - Jednostavni ledni udar - reče poručnik. - U redu... Tiho! On je čuo nešto; kreće prema crvenoj kutiji na stolu, u dnu sobe. Idemo! Dva crno odjevena lika potrčala su oko prikrivene kolibe, provalile kroz vrata i suočile se sa začuđenim čovjekom koji im se samo nasmiješio, ugasivši pišteći stroj na stolu. - To je moj znak da puštam pse - rekao je, oklijevajući. - To je uvijek znak - dodao je, posegnavši za polugom na zidu. - Ja to moram odmah napraviti! - Ne! - vikne Hawthorne - Znak je bio greška! - O, nikad nije greška! - reče vrtlar sanjivo. - Nikad,

nikad greška. - Povukao je polugu. Za sekundu, začulo se opako zavijanje, vrištavi urlici borbenih pasa u trku, pokraj kolibe prema glavnoj zgradi. - Idu oni - reče slaboumni čovjek, smješkajući se. - Oni su moji dobri dečki. - Kako si primio taj znak? - htio je znati Tvrell - Kako? - To ima padrone na svojoj stolici. Mi puno vježbamo, ali vidite, padrone ga tu i tamo pokrene, kad pije vino pa mu ruka ode na dugme. Čuo sam ga malo prije, ali prestalo je jako brzo, pa sam ja mislio, veliki padrone je pogriješio i njegovi čuvari su to ispravili. Ali ne sad, ne drugi put. On to stvarno misli i ja moram ići i biti sa svojim prijateljima. To je jako važno. - Jedna ruka mu je već polomljena - reče Poole. - Možda i obje, poručnice, ali mi se moramo tamo vratiti... rakete\ - Što? - Uz njuh, psi idu i na svjetlo - eksplozije svjetla. Izvadi par raketa, uguraj si jednu pod odijelo i protrljaj ispod pazuha. Dobro protrljaj i nada se da će tvoje trodnevno nekupanje učiniti svoje! - Ovo je doista neugodno - reče Poole, pokoravajući se zapovijedima. 157 - Samo to učini! - Već radim! - Upali drugu raketu i baci je kroz vrata na lijevo, što dalje možeš. Zatim drugu nezapaljenu. - Evo ih, idu. - Za sekundu, psi su projurili pokraj kolibe, za plamenim lukom loveći iznenadno svjetlo. Lajanje postane suludo kad su se psi nagomilali oko tinjajuće cijevi, nanjušivši ljudski miris na drugoj, nezapaljenoj raketi i počeli nasrtati jedni na druge u bijesu. - Slušajte me, gospodine - reče Hawthorne, okrećući se slaboumnom čuvaru pasa. - Sve je ovo igra - padrone voli igre, zar ne? - O da, voli! Nekad se igra čitavu noć u svom salonu. - Pa, ovo je još jedna igra, i mi se svi dobro zabavljamo. Možeš se vratiti svojoj televiziji. - O, hvala vam. Hvala puno. - Čovjek ponovo sjedne, smijući se crtićima na ekranu. - Hvala, Tye. Ne privlači me razbijanje ovakvih staraca. Nestrpljivim poketom glave, Tye domahne poručniku da krene za njim, i potrči natrag do kuće, zalupi vrata i suoči se sa skvrčenim starcem u kolicima, uz besvjesnog tjelohranitelja. - U redu, gade! - vikne Tvrell. - Želim znati što ti znaš. - Ja ništa ne znam - zastruže stari Talijan. Zloćudni osmijeh se ponovo vrati. - Ako me ubiješ, nemaš ništa. - To može biti i pogrešan ulog, padrone - je li tako, padrone, zar ne? Tako te nazvao onaj jadni slaboumnik iz kolibe. Što si učinio, izveo lobotomiju na njemu? - Bog ga je učinio savršenim slugom, ne ja. - U tvom rječniku, čini mi se, ti i Bog ste blisko povezani. - Bogohuljenje, kapetane... - Kapetane? - Tako te zovu tvoj kolega i ona žena preko radija, nije li tako? Hawthorne je zurio u vražjeg invalida; zašto je pomislio da bi ga taj starac mogao poznavati? - Poručnice, provjeri sobu s elektronskom opremom o kojoj tako puno znaš. Tamo je pokraj... 158 - Znam točno gdje je - upadne Poole. - Jedva čekam pronjuškati nekoliko banaka podataka. Ta stvar je vrh top liste! - Poručnik brzo ode u padroneovu radnu sobu. - Možda ti trebam reći - Hawthorne progovori, stojeći pred starcem. - Moj kolega je tajno oružje naše vlade. Nema računala u koje on ne može provaliti. On je pronašao tebe i ovo mjesto. Preko snopa iz Mediterana koji se odbio o japanski satelit. - Ništa neće naći - ništal - Onda, zašto ja njušim mrvicu sumnje u tvom glasu?... Ah, mislim da znam. Ti nisi siguran i to te na smrt plaši. - Ovaj razgovor je besmislen. - Ne baš - reče Tvrell, izvlačeći svoj pištolj iz navlake. - Samo bih želio znati na čemu smo. Ovo što ću reći, vrlo je značajno. Kako se pse vraća u psetarnice? - Nemam pojma... Hawthorne pritisne obarač svog oružja, naboj prasne i metak okrzne starčevo desno uho, a krv mu poteče niz vrat. - Ubiješ me, nemaš ništal - vikao je starac. - Ali ako te ne ubijem, i dalje nemam ništa, nije li tako? - Tvrell ponovno opali, ovog puta okrznuvši starčev lijevi obraz. - Imaš još jednu priliku - reče Hawthorne. - U Europi sam imao dosta prakse... Psi koji su na zapovijed pušteni iz psetarnice, u nju se vraćaju po drugoj zapovijedi. Napravi to ili moj sljedeći metak ide ravno u tvoje lijevo oko. II sinistro, tako se kaže, zar ne? Bez riječi, invalid nesigurno, s naporom pokrene svoju svezanu desnu ruku, pomaknuvši svoje drhtave prste na bok stolice, gdje je bila nalazila ploča s pet gumba u polukrugu. Pritisnuo je peti. Začuje se životinjski zbor divljih urlika i oštrog lajanja; sve slabije, a onda nastaje tišina. - Vratili su se u psetarnice - reče padrone, njegov pogled tvrd, a u glasu nezadovoljstvo. - Vrata se zatvaraju automatski. - Za što služe ostali gumbi? - Sad te više ne trebaju brinuti. Prva tri su za moju osobnu sluškinju i moja dva pomoćnika; sluškinja više nije s nama, a ti si ubio mog glavnog pomoćnika. Posljednja dva su za pse. 159 - Lažeš. Jedan od tih znakova stigao je do one biljke od čovjeka, tamo u kolibi. On je pustio pse. - On prima znak gdje god bio, a ako su na otoku gosti, ili novo osoblje, on mora biti sa psima jer ih može kontrolirati. Često,

ljudi manjeg intelekta govore sa životinjama mnogo bolje od nas s višom inteligencijom. To je, mislim, stvar većeg uzajamnog povjerenja. - Mi ovdje nismo gosti, dakle, tko je novi? - Moja dva pomoćnika, uključujući i onog kojeg si ubio. Ovdje su nepun tjedan i psi se još nisu privikli na njih. Hawthorne se sagne i oslobodi starčeve ruke, pa prijeđe do niskog mramornog stola gdje je stajala zlatna posuda s rupčićima. Pokupio je zdjelu i odnio je starcu. - Očisti si ogrebotine. - Smeta li te pogled na krv koju si pustio? - Ni malo. Kad pomislim u što si upleten - kad pomislim na Miami i Sabu i St. Martin i tu psihopatičnu kuju - pogled na tvoj leš bio bi čisto zadovoljstvo. - Ti ne znaš jesam li upleten u bilo što osim održavanja života u ovom izmučenom tijelu - reče stari Talijan, dok je kupio krv s desnog uha, pa prinese grudu od rupčića svom lijevom obrazu. - Ja sam invalid, koji svoje posljednje godine provodi u izoliranom luksuzu kojeg zaslužujem. Nisam učinio ništa ni približno ilegalno, ja sam samo uveseljavao nekoliko dragih prijatelja koji su mi se javljali satelitskim telefonom ili bi mi doletjeli u posjet. - Počnimo s tvojim imenom. - Ja nemam imena, ja sam samo padrone. - Da, čuo sam u kolibi - i jednom ranije, na Sabi, gdje su dva mafioza podmitili lučke radnike i pokušali me ubiti. - Mafiosi? A što bih ja znao o stvarima kao što je Mafia? - Jedan od te dvojice plaćenih ubojica, onaj koji je preživio, imao mi je puno toga reći kad se suočio s mogućim plivanjem među morskim psima, s krvavim ramenom. Kad prosljedimo tvoje otiske prstiju, uključujući i jedan primjerak za Interpol, saznat ćemo tko si, a sumnjam da će to biti dragi stari djedica koji se voli igrati s jednorukim jackovima. 160 - Stvarno? - Padrone ispusti rupčiće, uputivši Hawthorneu svoj ružni, arogantni osmijeh i okrene obje šake, otkrivajući dlanove. Tvrell je bio i zgađen i začuden. Vrh svakog prsta bio je potpuno bijel; meso je odavno bilo spaljeno, zamijenjeno s glatkim, plosnatim nadomjestkom, usadenim slojem ljudske ili možda životinjske kože. - Moje ruke spržene su na gorućem njemačkom tenku, u Drugom svjetskom ratu. Uvijek sam bio zahvalan američkim vojnim liječnicima što su se sažalili nad mladim partizanom koji se borio uz njihove trupe. - O, to je krasno - reče Tye. - Pretpostavljam, i odlikovan si. - Nažalost, nitko od nas nije si to mogao dopustiti. Fanatičniji fašisti, znalo se, kažnjavali su takve stvari. Svi naši podaci uništeni su da bi se zaštilo nas i naše obitelji. Vi ste trebali tako učiniti u Vijetnamu. - Stvarno lijepo. - I tako, vidiš... ništa. Ni Hawthorne ni starac nisu bili svjesni Pooleovog vitkog, u crno odjevenog lika, uspravnog ispod luka. Približio se tiho, promatrao i slušao. - Gotovo si u pravu - reče poručnik. - Tamo nema gotovo ništa, ali nije čista nula. Sustav je strašan, moram priznati, ali svaki sustav je dobar koliko i osoba koja ga koristi. - Što to pričaš? - upita Tvrell. - Ova oprema može napraviti sve osim mjesečine, a onaj tko ju je koristio pri prvom i drugom pozivu, znao je kako izbrisati memoriju i upravo to je napravio. Na svakom disku je nula, osim tri ispisa pri kraju zadnjeg diska. Tkogod ga je tada koristio, morao je biti netko drugi, jer brisanje memorije nije dotaknuto. - Bi li, molim te, govorio engleski, a ne jezikom računala? - Pokupio sam tri telefonska broja, područne kodove i tako dalje i provjerio odredišta. Jedan je za Švicarsku i, kladim se da je banka; drugi je bio Pariz; a treći Palm Beach, Florida. 161 11 Bijela limuzina dovezla se do nadsvodenog ulaza hotela Breakers u Palm Beachu i odmah ju je okružio vratar okićen zlatom, pomoćni vratar i tri liftboja u crvenim odorama. Scena je podsjećala na modernu verziju Belle Epoque, gospodari i sluge znaju svoje mjesto, zadovoljni svojim privilegijama, i s entuzijazmom izvršavaju svoje zadaće. Najprije se pojavila popunjena, sredovječna grande dame u profinjenoj odjeći iz via Condotti, rimske avenije visoke mode. Njezin šešir širokog oboda, nad cvijetnom svilenom haljinom, bacao je sjene preko preplanulog lica koje je govorilo o naraštajima aristokracije. Crte njenog lica bile su jasne i harmonične, koža glatka, a bore, toliko koliko ih je bilo, mogle su se prije zamisliti nego vidjeti. Amaya Bajaratt više nije bila divlja, neukroćena terorist kinja na splavu ili na brodu usred mora, ili bojovnik u odori iz doline Beka, ili neuredni bivši pilot izraelskog zrakoplovstva. Sad je bila grofica Cabrini, poznata kao jedna od najbogatijih žena Europe, s bratom industrijalcem u Ravellu, koji je bio još bogatiji. Graciously je zabacila glavu i nasmiješila se, kad je iz limuzine izašao vitki, izuzetno zgodni mladić, blistav u plavom kaputiću, sivim flanel-hlačama i kožnim Imperiale mokasinama. Upravitelj elegantnog hotela, u dnevnom odijelu, izjurio je van s dva pomoćnika; jedan je bio, očito, Talijan, i još očitije, prevoditelj. Razmjenjivali su se pozdravi na

oba jezika, dok teta čuvarica barone-cadetta ne podigne ruku i najavi: - Mladi barone mora obaviti mnogo stvari u ovoj vašoj sjajnoj zemlji, i više bi volio da mu se obraćate na engleskom, kako bi mogao usvojiti jezik. U početku neće razumjeti mnogo, ali on tako želi - i, dakako, ja ću biti uz njega i prevodit ću. - Madame - reče tiho upravitelj, stojeći iza Bajaratt 162 dok su liftbojevi skupljali popriličnu prtljagu. - Nema razloga da se podvrgavate neugodnostima ako ne želite, ali, u jednoj od naših većih dvorana za sastanke nalaze se reporteri nekoliko mjesnih novina, kao i njihovi fotografi. Željeli bi se susresti s mladim baronom, naravno. Kako su upozoreni na vašu prisutnost, uopće ne znam, ali uvjeravam vas, to nije poteklo iz ovog hotela. Naša reputacija je, što se tiče povjerljivosti, nedvojbeno. - Oh, netko je bio zločest! - uzviknula je contessa Cabrini, prelazeći u rezignirani osmijeh. - Ne brinite, Signor Amministratore, to se događa posvuda, od Rima do Londona. U Parizu ne, međutim, jer Francuska obiluje lažnom aristokracijom, a socijalistički tisak više ne mari za to. - Ove ovdašnje možete izbjeći, dakako. Zato sam odredio da ih naša sigurnost smjesti u dvoranu za sastanke. - Ne, u redu je. Razgovarat ću s barone-cadettom; dat ćemo novinarima nekoliko minuta. Napokon, on je ovdje da stvori prijateljstva, a ne sukobi s vašim novinama. - Ja ću krenuti naprijed i reći ću im, i isto tako jasno dati do znanja da to ne može biti dug susret. Umor od leta je opći problem. - Ne, signore, ja to ne bih rekla. On je stigao jučer i upravo kupio odjeću niti pet minuta odavde. Mi ne bismo htjeli davati lažne informacije koje se tako lako mogu pobiti. - Ali rezervacija je bila za danas, madam. - No, svi smo mi bili njegovih godina, zar ne, signore? - Ja nikad nisam izgledao kao on, u to vas uvjeravam. - Vrlo malo mladih ljudi izgleda tako, ali ni njegov izgled ni titula ne mijenjaju njegove posve normalne mladenačke apetite, shvaćate što želim reći? - Nije teško, madame. Bliski osobni prijatelj za večer. - Čak ni ja ne znam njeno ime. - Razumijem. Moj pomoćnik će vas otpratiti unutra i pobrinuti se za sve. - Vi ste divan čovjek Signor Amministratore. - Grazie, contessa. Upravitelj kimne i krene sagom prekrivenim stubama, a Bajaratt se okrene i pride Nicolou, koji je razgovarao s po 163 moćnim upraviteljem i prevoditeljem. - Što to vas trojica smišljate, Dante? - upitala je contessa na talijanskom. - Ma niente - odgovori Nicolo, smješkajući se prevoditelju. - Moj novi prijatelj i ja raspravljali smo o prekrasnoj okolici i ugodnom vremenu - nastavio je na talijanskom. - Rekao sam mu kako mi studiji i očev posao nisu ostavili nimalo slobodnog vremena pa nisam naučio igrati golf. - Va bene. - Kaže da će mi naći učitelja. - Imaš previše posla da bi se bavio takvim stvarima - reče Baj, uhvativši Nicola ispod ruke, i povede ga do stuba dok je mladić ljubazno kimao onoj dvojici iza sebe. - Nico, ne budi tako prislan - prošapće Amaya. - Ne pristaje čovjeku tvog staleža. Budi ljubazan, ali imaj na pameti da je on ispod tebe. - Ispod mene? - pitao je navodni barone-cadetto dok su se vrata predvorja otvarala pred njima. - Ponekad pričaš u zagonetkama, signora. Hoćeš da budem netko drugi, što sam naučio napamet, a opet, hoćeš i da budem ja. - Upravo to hoću - reče Bajaratt oštrim šapatom, i dalje na talijanskom. - Samo jedno ne želim: da ti sam misliš za sebe. Ja mislim za tebe, je li to jasno? - Naravno, Capi. Žao mi je. - To je već bolje. Bit će nam sjajno noćas, Nico, jer moje tijelo vapi za tobom, divan si, kao što sam i mislila da ćeš biti! - Kad je dečko iz luke privrženo pružio ruku prema njenom ramenu, ona se odjednom odmakne. - Stani. Pomoćni upravitelj juri ovamo, da nas odvede reporetima i fotografima. - Kome? - Rekla sam ti sinoć. Ideš na susret s tiskom. Ništa veliko, samo rubrika društvenog života. - Oh, da, a ja razumijem vrlo malo engleskog. obraćam se tebi s pitanjima, je li tako? - Svim pitanjima. - Ovamo, molim - reče upravitelj prvi pomoćnik - kratka šetnja do Kraljevske dvorane. Konferencija za tisak trajala je točno dvadeset i tri minute. Urođeno neprijateljstvo male skupine novinara i fotografa 164 prema silno bogatom europskom plemstvu brzo je raspršio vitki, stidljivi i simpatični barone-cadetto di Ravello. Pitanja su dolazila u urednim rafalima, prvobitno negativnog prizvuka, a odbijala ih je contessa Cabrini, teta barone-cadetta, kojoj se prema osnovnim dogovorenim pravilima, trebalo obraćati samo kao "prevoditelju". A onda je jedan reporter koji govori talijanski, iz Miami Herald, upitao na jeziku mladog barona: - Što mislite, zašto vam je posvećena sva ova pažnja? Misлите li da je zaslužujete? Što ste stvarno napravili, osim što ste se rodili? - Zaista ne vjerujem da sam išta zaslužio dok ne dokažem što mogu učiniti, za što će trebati dosta vremena... S druge strane, signore, bi li mi se pridružili u

ronjenju u mediteranskim vodama, do dubine od približno stotinu metara, za dobrobit oceanografske znanosti? Ili bi mi se, možda, mogli pridružiti u spasilačkim ekipama na Alpama, gdje smo se spuštali niz stijene po nekoliko tisuća metara da bismo otpisane ljude vratili natrag u život... Moj život, signore, možda i je jedan od privilegiranih, ali nije bio bez skromnih doprinosa. Contessa Cabrini istovremeno je prevodila publici sastavljenoj od novinara, fleševi su zabljeskali, a udari svjetla obasjavali su dopadljivo lice nepretencioznog mladog baruna, dok se njegova "prevoditeljica" povukla pred fotografima. - Hej, Dantd - doviknula je jedna reporterka. - Zašto ne odustaneš od tih plemenitaških fora i ne baciš se u neku tv-seriju? Ti si pravi komad, dečko! - Non capisco, signora. - I ja se slažem s djevojkama - jedan stariji reporter u prvom redu nadglasao je smijeh. - Vi ste zaista zgodan mladić, ali ja ne vjerujem da ste ovdje zato da bi se kotrljali po našim mladim damama. Po istovremenom, nepotrebnom prijevodu, mladi barun odgovori: - Molim vas, mister Novinar, ako sam vas dobro razumio, ja bih vrlo rado upoznao američke djevojke prema kojima bih nastupio s velikim poštovanjem. Na televiziji su tako žive i atraktivne - tako talijanske, dopustite da kažem. - Jeste li u trci za politički položaj? - upitao je drugi novinar. - Ako je tako, dobili biste ženske glasove. 165 - Ja trčim samo ujutro, signore. Desetak kilometara. To je vrlo dobro za tijelo. - Kakav je vaš raspored ovdje, barune? - nastavio je reporter u prvom redu. - Provjerio sam kod vaše obitelji u Ravellu, kod vašeg oca, u stvari, i on je jasno dao do znanja da se vi trebate vratiti s određenim preporukama utemeljenim na vašem promatranju američkih ulaganja, njihove prohodnosti, njihovih ciljeva. Je li to točno, gospodine? Prijevod je bio složen i tih, nekoliko mjesta ponavljalo se nekoliko puta, kao da je u njima sadržan njegov odgovor. - Moj otac me je dobro podučio, signore, i mi ćemo svaki dan telefonski razgovarati. Ja sam njegove oči i uši, i on mi vjeruje. - Hoćete li mnogo putovati? - Vjerujem da će mnogi poduzetnici dolaziti k njemu - uključi se contessa, bez prijevoda. - Tvrtke su dobre samo koliko i uprava koja ih vodi. Barone-cadetto je obrazovan u ekonomiji, jer njegove odgovornosti su velike. On će tražiti uvjerljivost i intergritet i uspoređivati ih s brojkama. - Osim izjava o profitu i gubitku - reče nametljiva mlada reporterka, kratke tamne kose koja je uokvirivala ljutito lice - je li i jedna misao posvećena socioekonomskim uvjetima područja određenih za ulaganja ili se radi o uobičajenom poslu - ide se tamo gdje ima profita. - To je, rekla bih - kako vi kažete - pitanje s predrasudom - odgovorila je contessa. - Pitanje s težinom - ispravi je muški glas sprijeda. - Ali ja ću rado odgovoriti - nastavi contessa. - Možda bi dama mogla obaviti telefonski razgovor s novinarom po vlastitom izboru, iz Ravella ili okolice, ili čak Rima. Tako će se sama upoznati s velikim štovanjem koje obitelj uživa u tom kraju. U boljim vremenima, i ne tako dobrim, bili su vrlo velikodušni u području medicine, stanovanja i zapošljavanja. Svoje bogatstvo smatraju darom koji zahtijeva odgovornost jednako kao i autoritet. Imaju društvenu svijest što se ni ovdje neće promijeniti. - Dečko ne može sam odgovarati? - navaljivala je znatiželjna reporterka. 166 - Ovaj dečko, kako ga vi nazivate, i previše je skroman da bi u javnosti izlagao vrline svoje obitelji. Kao što možete primijetiti, on ne razumije sve što kažete, ali pogled u njegovim očima reći će vam koliko je uvrijeđen, tim više što ne shvaća razloge vašeg neprijateljstva. - Mi scusi - reče reporter Miami Herald tečnim talijanskim. - I ja sam razgovarao s vašim ocem, barunom Ravello - o vašem zaleđu, naravno - i ispričavam se zbog svojih kolega - dodao je, napravivši grimasu prema reporterki. - Ona je davež. - Grazie. - Prego. - Biste li se mogli vratiti na engleski? - reče krupni novinar s desne strane. - Ja se nipošto ne potpisujem pod insinuacije moje kolegice, ali predstavnica mladog baruna je otvorila jedno pitanje. Kao što znate, u ovoj zemlji postoje vojske nezaposlenih. Hoće li se društvena svijest vaše obitelji značajnije proširiti i na ta područja? - U datoj prilici, sigurna sam, oni će biti među prvima. Barone di Ravello je iskusan internacionalni poslovni čovjek koji poznaje vrijednost lojalnosti jednako dobro kao i zadovoljstvo dobročinstva. - Imat ćete svu silu telefonskih poziva - reče krupni reporter. - Ovo još nisu udarne vijesti, ali mogle bi postati. - Ovo bi, bojim se, bilo sve, dame i gospodo. Jutro je bilo naporno, a pred nama je i ostatak dana. - Smješajući se i graciozno kimajući reporterima, Bajaratt izvede svog zgodnog štíćenika iz dvorane, očarana laskavim komentarima na njegov račun. Bit će, naravno, mnogo telefonskih poziva, baš kao

što je i planirala. Društvena mreža Palm Beacha radila je zastrašujućom djelotvornošću. Do četiri sata tog poslijepodneva primili su već šesnaest sigurnih poziva i jedanaest pitanja o temi - kad bi razne domaćice mogle prirediti ručak ili svečanu večeru u čast Dante Paola, barone-cadetta od Ravella. S jednakom djelotvornošću, Bajaratt je prelistala svoju bi 167 lježnicu i izabrala pet među najprestižnijim pozivima, kuće u kojima će politička i industrijska elita biti najvjerojatnije prisutna. Zatim je nazvala odbijene i izrazila žaljenje uz duboke isprike, svesrdno se nadajući da će se susresti kod tog i tog ili te i te, koji su se prvi uspjeli javiti mladom barunu. Mačke vrebaju, razmišljala je Baj, ispuštajući svoje kandže samo kad je miš na dohvat ruke. Svi će oni biti na dohvat ruke, gdje god ona i Nicolo krenu. Muerte a toda autoridad! Bili su tek na početku, ali putovanje će biti glatko. Bilo je vrijeme da provjeri London, Pariz i Jeruzalem. Smrt trgovcima smrti u Ashkelonu. - Ashkelon - rekao je mirni muški glas u Londonu. - Bajaratt. Napredujete li? - Za tjedan dana, Downing Street će biti pokriven. Ljudi u policijskim odorama, smetlarske ekipe u ljupkim, smećem umrljanim bijelim kombinezonima. Osveta za Ashkelon. - Možda će trebati i više od tjedna, shvaćate. - Nije važno - reče London. - Još ćemo se više ukopati, još više udomačiti. Ne možemo promašiti! - Zauvijek Ashkelon. - Ashkelon - reče ženski glas u Parizu. - Bajaratt. Kako ide? - Ponekad mislim, i prejednostavno. Čovjek dolazi i odlazi, u pratnji nonšalantne straže kakvu bi mi u Beka već pogubili. Francuzi su tako arogantni, tako nehajni pred opasnostima da je to smiješno. Provjerila sam krovove - nisu čak ni pokriveni! - Čuvaj se nonšalantnih francuskih kicoša, mogu se okrenuti i udariti kao kobra. Sjeti se Resistance. - To je merde, kako oni kažu. Ako i znaju za nas, ne shvaćaju nas ozbiljno. Zar ne shvaćaju da smo spremni umrijeti? Osveta za Ashkelon! - Zauvijek Ashkelon. 168 I - Ashkelon - prošaptao je guturalni glas u Jeruzalemu. - Znaš tko sam. - Dakako. Vodio sam molitve za tebe i tvog muža pod stablima naranči. Bit će osvećen on i naša stvar, vjeruj mi. - Radije bih čula o tvom napredovanju. - Ah, tako si hladna, Baj, tako hladna. - Moj muž nikad nije tako mislio. Tvoje napredovanje? - Sranje, veći smo Židovi od samih mrskih Židova! Naši crni šeširi i crne pletenice i naši glupi bijeli šalovi ljuljaju se ritmički dok zabadamo glave u taj jebeni zid. Možemo raznijeti gada kad izade iz Kneseta. Neki čak mogu i pobjeći, da se bore dalje. Samo čekamo novosti, tvoj znak. - Malo će potrajati. - Nek' traje koliko hoćeš, Baj. Uvečer se oblačimo u izraelske odore i penjemo na gladne sabre i svaki od nas moli Alaha da u njihovim utrobama izraste po jedan Arapin. - Drži se zadatka, prijatelju moj. - Držimo ga mi u židovskim kurvama! - Ne na štetu naše misije! - Nikad. Osveta za Ashkelon! - Zauvijek Ashkelon. Amaya Bajaratt napustila je niz javnih govornica u hotelskom predvorju, vrativši u torbicu brojne kreditne kartice koje je dobila putem Bahreina. Otišla je dizalom i iskoračila na elegantni hodnik, koji vodi do njihovog apartmana. Unutra, poluosvjetljeni salon prazan i samotan. Prošla je do otvorenih vrata zamračene spavaće sobe. Mladi Nicolo bio je, kao i obično, gol i izvaljen na velikom krevetu; tvrdo je spavao, a njegovo veličanstveno tijelo je pozivalo. Dok ga je proučavala, nije mogla ne pomisliti na svog muža, svog muža tako zakratko. Obojica su imali izdužena, vitka tijela, jedno mnogo mlade od drugog, dakako, ali sličnost je postojala. Privlačila su je takva tijela, kao što ju je privukao goli Hawthorne samo dva dana ranije. Odjednom, ona začuje i osjeti vlastito disanje; dotakla je natekle bradavice svojih grudi i postala svjesna bolne potrebe 169 be svojih prepona. Nadoknađivala je sve ono što nikad nije mogla imati. Prije mnogo godina, jedan liječnik u Madridu izveo je jednostavni zahvat koji će zauvijek spriječiti začeeće - ovo je bilo sve što je imala. Prišla je rubu kreveta i svukla se, gola kao i tijelo pred njom, i pod njom. - Nico - rekla je nježno. - Probudi se, Nicolo. - Što...? - promucao je mladić, žmirkavo otvarajući oči. - Tu sam, za tebe... dragi moj. - Moraš, mislila je. Samo to mi je ostalo! - Čiji je broj u Parizu? - pitao je Hawthorne; stajao je pred padronom, ali obraćao se Pooleu na vratima. - To sam provjerio - odgovorio je poručnik. - Ovdje je oko deset u jutro, i kako sam izračunao, neću nikoga dovesti u stanje šoka. - I? - Nema smisla, Tye. To je putnička agencija na Elizejskim poljima. - Što se dogodilo kad si nazvao? - Jasno kao tvorsko govno, to je privatni broj. Dama je rekla nešto na francuskom, a kad sam ja na engleskom rekao kako se nadam da sam dobio ispravan broj, ona me na engleskom upitala zovem li francusku putničku agenciju i ja sam rekao, tako je, do vraga,

i to hitno... Onda me pitala koje sam boje, i naravno, ja sam rekao, bijele, a ona je rekla "i", a ja nisam znao što da kažem, pa je ona prekinula. - Nisi imao kod, Jackson; ni na koji način nisi ga mogao imati. - Valjda nisam. - Dat ću to Stevensu, osim ako ne uspijem uvjeriti našeg padrona da bolje surađuje. - Ništa ne znam o takvim stvarima! - viknuo je invalid. - Da, vjerojatno i ne znaš - složi se Tvrell. - Ti posljednji pozivi, neizbrisani pozivi, nisu tvoji, obavio ih je netko tko nije znao kako ih može izbrisati. - Ništa. Ne znam ništa! 170 - Što je s Palm Beach, poručnice? - Jednako ludo, kapetane. To je broj vrlo otmjenog restorana na Aveniji Worth. Rekli su da moram rezervirati dva tjedna unaprijed, ako nisam na njihovoj prvenstvenoj listi. - To uopće nije ludo, Jacksone, to je dio mozaika, dio prljavog posla. Prioritetni popis je upravo to, prioritetni po imenu kojeg nisi mogao izmisliti i popraćen riječima koje ti nisi mogao znati. Predat ću to Stevensu i pariškim suradnicima. - Tvrell spusti pogled na starca; krvarenje na njegovom lijevom obrazu je stalo, začepljeno papirnatim rupčićima koji su se zalijepili uz meso. - Ideš na put, paisan - reče Hawthorne. - Ja ne mogu napustiti ovu kuću. - Oh, ideš ti, ideš... - Tada mi odmah ispali metak u čelo, bit će isto. - Primamljivo je, ali ja se ne slažem. Želim da upoznaš neke moje ranije suradnike, iz drugog života, moglo bi se reći... - Ovdje je sve što me održava na životu! Želiš imati mrtvaca na duši? - Ne baš, iako je to diskutabilno u tvom slučaju - odgovori Tvrell. - Zato predlažem da pokažeš posebnu opremu koja ti je potrebna za jedan kratki let, samo osnovne stvari. Za nekoliko sati bit ćeš u bolnici, na kopnu, i znaš što? Kladam se, imat ćeš zasebnu sobu. - Ja se ne mogu pomaknuti! - Da se kladimo? - pitao je Hawthorne, posegnuvši za pištoljem kad je šum statičkog elektriciteta provalio iz radija. Neilsen je zatim monotono izgovarala riječi. - Imamo problem. - Što se dogodilo? - graknuo je Poole. - Jesi li u nevolji? - Što ne valja? - pitao je Tvrell. - Pilot hidroaviona javio se britanskom patrolnom čamcu - lijevo kormilo mu je puklo, pa odletjelo! Sletio je približno stodvadeset kilometara sjeverno od sidrišta hoverkrafta. Krenuli su za njim, pod pretpostavkom da je nesretnik preživio. - Cathy, odgovori mi pošteno - reče Hawthorne. - Koliko ti poznaješ tu letjelicu, je li to mogla biti sabotaža? 171 - Što misliš, što mi razara mozak posljednjih nekoliko minuta? Nisam to ni uzela u obzir, a trebala sam! Bože dragi, naš AWAC raznesen - Charlid - U redu, smiri se. Ostani na pravcu. Kako se moglo sabotirati? - Kablovi, prokleti bili! - Cathy je ubrzano objašnjavala da je svaki pokretni dio zrakoplova povezan dvostrukim čeličnim kablovima. Bilo je nezamislivo da oba seta kablova istodobno prasnu. - Sabotaža - Tvrell zaključio tiho. - Oba su bila skraćena jednako, kako bi pukla istodobno - reče Neilsen, sad već pribranije. - A ja nisam ni pomislila na tu mogućnost. Sranje! - Hoćeš li, molim te, prestati samu sebe kažnjavati, bojniče? Ni ja to nisam uzeo u obzir. Netko na St. Martinu izmakao je Deuxieme, a ako je taj to mogao izvesti, onda smo mi lako na meti. - Mehaničari! - zaurla pilot preko radija. - Pokupi svakog prokletog mehaničara na tom otoku i stavi ga na muke. To je jedan od njih! - Vjeruj mi, Cathy, tko god je bio, otišao je. Tako to ide. - Ne mogu to podnijeti! Brit iz tog aviona može biti mrtav! - Tako to ide - ponovi Hawthorne. - Možda sad shvaćaš zašto se mnogi u Washingtonu, Londonu, Parizu i Jeruzalemu boje napustiti svoje stolove i telefone. Mi nemamo posla samo s jednim psihopatičnim teroristom, mi imamo opsjednutog zelota koji vodi mrežu mahnitih fanatika potpuno spremnih umrijeti kako bi izvršili svoja umorstva. - Kriste, što nam je činiti? - U ovom trenu, nasukat ćeš podmornicu u zaljevu i doći do kuće. Podići ćemo okna pa ćeš je jasno vidjeti. - Trebala bih ostati u vezi s hoverkraftom... - Stvari se neće promijeniti, ostala ili ne - prekine je suho Tvrell. - Hoću te ovdje... - Gdje je Poole? - Trenutno kotrlja našeg pacijenta u dvoranu. Nasući podmornicu, bojniče, ništa se neće dogoditi. To je zapovijed! 172 Ali odjednom, bez i jednog decibela buke, bez nagovještaja nadolazeće propasti, sve se dogodilo. Eksplozije posvuda, zidovi se niše, mramorni stupovi padaju, raspadajući se dolje na mramornim podovima; iza lučnog prolaza u komunikacijski kompleks, oprema se počela raspadati, žice su iskrile jedna preko druge u razornom električnom kontaktu, kratke munje električnog pražnjena parale su zrak. Tvrell pojuri u predvorje, kotrljajući se uporno po podu, kako bi izbjegao kišu komadića, pogleda prikovanog na Poolea, čiju je nogu zahvatio iskošeni dio drugog srušenog luka. Hawthorne skoči na noge i potrči do poručnika, izvlačeći ga ispod pričvrćenih polica i odvuče ga prema luku. Raspao se, teški komadi mramora s treskom su padali na pod. Tye povuče Poolea natrag

dok ne nastane stanka u rušenju, pa zatim projuri kroz luk, vukući poručnika za sobom, dok je luk padao, ostavivši nazubljeni zid mramora koji bi ih obojicu smrvio. Tvrell pogleda iznad njega i ugleda samo padronea, koji se histerično smijao u svojoj stolici dok se okoliš rušio pred njegovim očima. S konačnim naporom, Tvrell obavije desnu ruku oko Poolevog grudnog koša i gurajući svoje rame, prođe kroz teška staklena vrata i protuorkanska okna iza njih. Zajedno, udare o deblo na lažnoj palmi i poručnik vrisne. - Stani! Moja noga! Ne mogu se maknuti! - Makni se, bolje ti je. Ove palme lete sljedeće u zrak! - S tim riječima, Hawthorne povuče Poolea, u cikcaku među stvarnim i lažnim lišćem dok ne stignu do suhe trave. - Puštaj me, za boga miloga! Na tlu smo, a mene stvarno gadno boli! - Ja ću ti reći kad te bude dovoljno boljelo - vikne Tvrell, a njegov glas nadjačavao je plamen i nesmiljeni požar na nekad kraljevskom posjedu. Jedva nekoliko sekundi kasnije, nastupio je kraj. Čitav krug lažnih palmi eksplodirao je snagom dvadeset tona dinamita. - Ja ovo ne mogu povjerovati! - prošaptao je Poole, gotovo bez svijesti, kad su on i Hawthorne legli jedan do drugog, izvaljeni usred tamnog, škrtog, suncem spaljenoga polja. - Raznio je čitavu jebenu stvar! - Nije imao izbora, poručnice - mračno je rekao Tye. 173 Poole, međutim, nije slušao. - O, Bože - Cathy! - vrisnuo je. - Gdje je Cathy? Na kraju polja, pojavio se lik u crnom, u trku između visokih vatri; nesuvislo je vrištala. Hawthorne skoči na noge i potrči naprijed, vičući iz sveg glasa. - Cathy, ovdje smo! U redu je! U svjetlu divovskih plamenova, bojnica Catherine Neilsen utrčala je u tamno škrtu polje i pala u naručje kapetana korvete Tvrella Hawthornea (umirovljenog). - Hvala Bogu, u redu si! Gdje je Jackson? - Ovamo, Cath! - vikne Poole iz sjene iza nje. - Ovo jenkijevsko smeće i ja smo izravnavali račune. On me izvukao od tamo! - Oh, dragi moj! - vikne bojnica na krajnje nevojnički način, kad je pustila kapetana i pojurila poručniku, padajući i grleći ga. - Ja sam tu stvarno, stvarno nešto propustio - reče Hawthorne tiho za sebe, dok je išao prema likovima ispruženim na tlu. 174 12 Gudački kvartet prigušeno je svirao na balkonu iznad vanjske terase koja se nadvijala nad bazenom, blještavo plavim od podvodnih svjetala; sve zajedno bilo je tipična scenografija rane večeri na Zlatnoj obali Palm Beacha. Tri bara i dvostruko više buffeta nizali su se prostranim, urednim travnjakom, osvijetljenim bakljama i napućenim poslužiteljima u žutim odoroma, koji su ljubazno nudili hranu i piće elitnoj publici tog mjesta, blistavoj u svojoj svečanoj ljetnoj odjeći. Sjajna slika dobrog života, kakvog su uživali povlašteni. A u središtu zanimanja bio je visoki, začudeni, izuzetno privlačni mladi čovjek s grimiznim grbom na džepu sakoa. Nije mu bilo posve jasno što se s njim događa, ali bilo je mnogo bolje nego bilo koji do sada oblik pozornosti posvećen mu na lučkim dokovima. Posesivna domaćica s vrlo bijelim zubima prevelikim za njena usta i plavobijelom kosom, vodala ga je širom brojnog skupa i predstavljala ga, pri čemu je njegova teta, contessa, bila prevoditeljica. Amaya Bajaratt je u stopu slijedila svog "nećaka". - Ovaj kojeg ti sad dovodi - sreo si ga pri ulasku - to je senator, i to vrlo moćan - prošaptala je, požurivši naprijed, jer ih je njihova domaćica usmjeravala prema niskom debelom čovjeku. - Kad se pozdravite, brbljaj što bilo na talijanskom, a kad on govori, okreni se meni. To je sve. - U redu, u redu, signora. Upoznavanje je izvela poletna domaćica. - Senatore Nesbitt, barom di Ravello... - Scusi, signora - pristojno je prekine Nicolo. - II barone-cadetto di Ravello. 175 - Oh, da, naravno - bit će tako. Moj talijanski je prilično zardao. - Ako je ikada i bio sjajan, Svlvia. - Senator mu se dobrodušno nasmiješi i uputi naklon glavom contessi. - Vi još niste vaš otac, i vjerujem, još godinama to nećete biti. - Si? - odgovorio je lažni barun, instinktivno se okrećući k Bajaratt, koja mu prevede na talijanski. - Non, per cento anni, Senatore! - uzvikne Nicolo. - Kaže, nada se, ne još stotinu godina - objasni Baj. - On je odan sin. - To je danas lijepo čuti - reče Nesbitt, gledajući u navodnu groficu. - Možda biste mogli pitati mladog baruna - oprostite mi, to vjerojatno nije ispravno... - Barone-cadetto - odgovori Bajaratt, smješkajući se. - To, jednostavno, znači prvi u nizu. Uobičajeniji naziv je baroncino, ali njegov otac je stara škola, i misli da je "baronecadetto" manje deminutivne a s više autoriteta. Dante Paolo je jednostavno pojašnjavao svoj naslov, što njemu znači mnogo manje od mogućnosti da nauči sve što može od tako iskusnog čovjeka kao što ste vi, Senatore... Što ste ga željeli pitati? - Pročitao sam novinski osvrt na jučerašnju pres-konferenciju - da budem iskren, moj tajnik mi je na to ukazao,

jer ja baš nisam revan čitalac društvene rubrike - i zadivili su me njegove izjave o lojalnosti i dobročinstvu. Kako njegova obitelj vrednuje jednako visoko dobitak zbog lojalnosti kao i zadovoljstvo zbog dobročinstva. - Prilično točno, Senatore Nesbitt. Obitelj je dobro obdarena i jednim i drugim. - Ja nisam iz ove države, madam - ispričavam se, contessa... - Nebitno, vjerujte mi. - Hvala... No, mene biste mogli, rekao bih, nazvati provincijskim pravnikom koji je stigao dalje negoli je očekivao. - "Država", koliko sam vas shvatila, je pravi stup svakog naroda, signore. - To je zgodno rečeno, stvarno zgodno rečeno. Ja sam stariji senator iz države Michigan, gdje, budimo iskreni, ima 176 mnogo problema, ali po mom sudu, i jednaki broj mogućnosti za ulaganja, naročito, s obzirom na trenutne cijene. Budućnost je u rastu uz predanu, obučenu radnu snagu, a mi toga imamo dosta. - Molim vas, Senatore, javite nam se sutra. Ja ću najaviti vaš poziv na recepciji, i objasniti ću Dante Paolu koliko su me dojmili vaši argumenti i vaše iskustvo. - U stvari, ja sam na odmoru - rekao je sjedokosi čovjek, i po treći put, provjeravajući vrijeme, podigao svoj dijamantima optočeni Rolex, osobni simbol svog uspjeha. - Moram stići do telefona uskoro - poziv od besanih gnomova iz Ženeve, shvaćate me? - U svakom slučaju, signore - odgovori mu Baj. - Barone-cadetta i mene vrlo su se dojmili vaši prijedlozi - zaista, sjajna ulaganja. - Kažem vam, grofice, obitelj Ravello bi mogla ostvariti krupan profit. Moje kompanije u Kaliforniji praktički opskrbljuju sedam posto pentagonskih lokacija, a to može samo rasti. Mi smo visoka tehnologija; sve ostalo su, u usporedbi, niski tehničari, ako me možete razumjeti. Ostali će otpasti, ali ne mi; mi imamo dvanaest nekadašnjih generala i osam admirala na svom platnom popisu. - Molim vas, javite nam se sutra. Predbilježiti ću vaš poziv. - Shvaćate, gospodo, ja nisam mjerodavan da vama ili mladom prijatelju pričam sve potanko, ali svemir je prava stvar i mi smo tamo. Imamo uši svih članova Kongresa koji razmišljaju o budućnosti - ne mali broj njih je snažno uložilo u naše fondove za istraživanje i razvoj u Texasu, Oklahomi i Missouriju - a isplate će biti stratosferske! Mogu vas povezati, onako potihom, shvaćate, s krdom kongresmena i senatora. - Molim vas, javite nam se sutra. Predbilježiti ću vaš poziv. - Stranačka politika je glavna igra - rekao je nacereni, crvenokosi čovjek u svojim ranim tridesetima, nakon rukovanja s barone-cadettom i naklona, dubljeg nego što je potrebno, na 177 mjenjenog contessi. - Ako ste se prošetali uokolo s našom domaćicom, našom Madame Defarge prevelikog ugriza, to ste i sami shvatili. - Postaje kasno, a meni se čini da se Svlvia predala - reče Bajaratt, uz smijeh. - Počela je zaostajati za nama već kod nekoliko ranijih gostiju, uvjerivši se da je Dante upoznao svakog značajnog. - Ah, znači, na mene je zaboravila - odvratila crvenokosi. - Mogla je i bolje; napokon, ja sam primio bitni poziv. - A tko ste vi? - Samo jedan od najsajnijih stratega političkih kampanja u zemlji, ali nažalost, moja reputacija nije se proširila mnogo dalje od državne razine - određenog broja država. - Tada niste stvarno važni - zaključila je grofica. - Osim utoliko što ste primili poziv. Kako to? - Jer su moji jedinstveni talenti uvjerali New York Times da na prilično redovnoj osnovi objavljuju moje uredničke komentare. Plaća je slaba, ali u mom poslu, ako ti se ime pojavi dovoljno puta u Velikoj Majci, imaš veći ček na terenu. Jednostavno. - No, da, dobro, razgovor je bio vrlo zgodan i poučan, ali bojim se, barone-cadetto i ja smo iscrpljeni. Poželjet ćemo vam laku noć, signor Giornalista. - Molim vas, pričekajte, grofice. Možda mi nećete vjerovati, ali ja sam na vašoj strani, ako ste pravi, ako je on pravi. - Zašto biste drukčije mislili? - Tamo je preko. - Mladi kolumnist kimne glavom prema čovjeku tamnog lica i srednjeg rasta, koji je zurio u njih između ljudi koji su prolazili. To je bio reporter Miami Herald koji je tečno govorio talijanski. - S njim pričajte, damo, ne sa mnom. On misli da ste oboje lažnjaci. Dok ga je čitavo tijelo boljelo od borbe za život na gorućem brežuljku, Havvthorne je s Pooleom sjedio na mračnoj plaži pod mjesecinom; obojica su bili u gaćama, ronilačka odijela svučena. Čekali su da se Catherine Neilsen pojavi iz minipodmornice, usidrene vlastitom težinom u plitkoj vodi. 178 - Kako noga? - upitao je Tyrell, govora usporenog iscrpljenošću. - Ništa slomljeno, samo hrpa prokleta bolnih masnica - odgovorio je poručnik. - A što je s tvojim ramenom? Ispod tog Cathvnog zavoja i dalje ti dosta krvvari. - Prestaje. Nije dobro zamotala, to je sve. - Ti to kritiziraš mog pretpostavljenog? - upita Poole, smiješeći se. - Ne bih se usudio - ne pred tobom, dragi moj. - Hej, to te stvarno muči, je li? - Ne, Jackson, ne muči me uopće. Samo, smatram to pomalo

lažnim, u svjetlu našeg ranijeg razgovora, u kojem si se osvrnuo na neuzvraćenu naklonost. - Mislim da sam rekao "zapaliti se", kapetane, ništa stalno. - Slušam li ja to nekog drugog Poolea? - Ne, slušaš nesuđenog muža iz Louisiane, čija nevjesta nije stigla na vrijeme u crkvu. - Molim? - reče Hawthorne, otvarajući natekle kapke, i zabulji se u polunasmijanog zrakoplovnog časnika na mjesecini. - Ah, ja sam morao znatno više moliti nego što ćeš ti ikada - toliko da se to pretvorilo u šalu, kao "drugi moj". - Bi li to, molim te, nadopunio? - Jasno. - Poole se nasmiješi pa zacereka, prisjećajući se. - Ja sam se nalio i otkaćio do ludila, to se tada dogodilo. Moja buduća i ja nacrtali smo se u najljepšoj baptističkoj crkvi u Miamiu, što nije lako naći u boljim dijelovima tog plemenitog grada, i moji i njeni su bili tamo, i nakon dva sata čekanja, njena kuma je upala u to jebeno mjesto s porukom za mene... Moja nevjesta pobjegla je s nekim gitaristom. - Bože dragi, žao mi je... - Ma, ne. Bolje tada nego nakon nekoliko klinaca - ali, nakon toga sam puknuo. - Puknuo? - Unatoč očajničkoj potrebi za snom, Tvrell nije mogao skinuti oči s Poolea. - Izletio sam iz crkve kao laser, nabavio nekoliko boca 179 burbona - i odvezao se svojim svadbenim autom, konzerve kloparaju, sprejom ispisana stakla i slično, ravno u donji grad Miami, u najgore striptiz rupe koje sam uspio naći. Što sam više pio, sve više sam shvaćao da bih bar trebao nešto povaliti - o, kakva tuga. - Boga ti, nemoj sad prekinuti. - No, Cathy, Sal i Charlie su shvatili da sam puknuo, pa su došli za mnom. Nisu oni bili tako pametni kao što su mislili; k vragu, taj auto je na neki način odskakao, razumiješ, a? - Jasno. Što se dogodilo? - Izgred, kapetane, eto, to se dogodilo. Našli su me u jednoj rupi, gdje sam se malco zapalio kao na primjer, na tog tjedna najmiliji komad kubanskog vlasnika. I sad, Sal i Charlie bili su prilično uspješni u narukvicama - nije na mojoj razini, ali je prikladno - i uvjerali su određeni broj neprijatelja da me ostave na miru, ali problem je bio kako me izvući od tamo. - Kriste, a zašto? - I dalje sam je htio povaliti. - O, Bože. - Hawthorne opusti donju čeljust, napola iz začudenosti, a napola od umora. - I tako me je Cathy zagrlila i uporno mi šaptala u uho, ali nekako glasno, "drugi moj, drugi moj, drugi moj", dok me izvlačila van. Tako je bilo. - To je sve? - To je sve. Tišina. Napokon, Tvrell umorno progovori. - Znaš, vi ste stvarno ludaci. - Hej, kapetane, tko ti je našao ovo mjesto? - U redu, niste mutavi ludaci... - Slušaj ovamo! - vikne bojnica Neilsen, izlazeći iz male podmornice u valove do pojasa, u svom ronilačkom odijelu. - Dobili smo zapovijedi preko britskog hovera, potvrđene iz Washingtona i Pariza. Gliser iz Patricka će u zoru biti ovdje, za otprilike tri ili četiri sata, i mi se ukrcavamo. A da, pilot je preživio; slomljene noge i napola ugušen, ali izvući će se. - Kamo nas vode? - pitao je Hawthorne. 180 - Nisu mi rekli. Jednostavno, dalje odavde. - A što s psićima? - pitao je Poole. U daljine, još se moglo čuti izbezumljeno lajanje pasa čuvara. - Ne ostavljam ih dok ne budu zbrinuti. - K-9 trener će biti na toj letjelici, kako bi se pobrinuo za životinje, kao i vrtlara; on će povesti istraživačku jedinicu. Ostatak će ovdje dan do dva. - Ponavljam, kamo nas tvoja letjelica iz Patricka vodi? - Ne znam. Vjerojatno natrag u bazu. - Ne može! Ja ispadam na Gordi, pa makar skakao padobranom. I to sam već radio. - Zašto? - Jer su tamo ubijena moja dva prijatelja, a ja želim saznati zašto i tko ih je ubio! Namjeravam slijediti taj trag; samo taj ima smisla. Ta luđakinja operira s otoka. - Kad se ukrcamo, možeš stupiti u vezu s kim hoćeš. Pokazao si da znaš doći do onih koji odlučuju. - Imaš pravo - složi se Hawthorne, stišavajući glas. - Žao mi je, nemam prava izderavati se na tebe. - Ne, nemaš. Izgubio si dva prijatelja, a na svoj način, i mi smo. Mislila sam da smo na istoj strani. Prije nekoliko sati, sam si dao vrlo dobre razloge za to. - Bojnica, mislim, želi reći da ako ti iskočiš na Gordi, i mi idemo s tobom - rekao je Poole. - Mi točno pamtimo zapovijed. Tebi smo dodijeljeni i želimo ti pomoći - dodao je, namrštivši se kad se ledima naslonio na skriveni zid. - U tvom stanju nećeš biti naročita pomoć, poručnice. - To će se promijeniti brzo, uz nekoliko toplih kupki i možda malo kortizona - reče Jackson. - Sjeti se, ja imam iskustva na polju tjelesnog. Znam kad sam ozlijeđen, a kad sam stvarno ozlijeđen. Sada nisam. - U redu - reče Tye; iscrpljenost je nadvladavala njezinu izdržljivost - pretpostavimo, ako vas ne pošaljemo natrag u vašu bazu, hoćete li oboje prihvatiti činjenicu da ja vodim predstavu? Radit ćete kako vam ja kažem? - Naravno - reče bojnica. - Ti zapovijedaš. - To se do sad baš i nije primilo. 181 - Ona hoće reći, kapetane... - Hoćeš li ti prestati njemu tumačiti što ja hoću reći? - reče bojnica, spustivši se, prekriženih nogu, u pijesak, žureći u

Poolea prijetećim pogledom. - U redu, - upadne Tye. - Primljeni ste. Bog zna zašto! - Kad spominješ "prijem" - reče Neilsen, gledajući Tyrella - ti se baš na slažeš s kapetanom Stevensom, zar ne? - To nije važno. Ja nisam njemu odgovoran. - On je tvoj pretpostavljeni... - Vraga! Mene su unajmili MI-6, London. - Unajmili? - uzvikne Poole. - Tako je. Prihvatili su moju cijenu, poručnice. - Hawthorne istegne vrat; bio je iscrpljen. - Ali sve što si ispričao o nevjerojatnoj teroristkinji i vojsci fanatika koja j^slijedi, spremni na izvršavanje masovnih ubojstava - ti si se uključio za cijenu? - Da, tako je bilo. - Ti si čudan, kapetane Havvthorne. Nisam sigurna da te uopće razumijem. - Tvoje razumijevanje mene, bojnice, nije važno za ovu operaciju. - Jasno... gospodine. - Nije važno, Cath, jer ideš na živce do krajnjih granica - reče Poole, naslonjen na lozom obloženi zid. - Do vraga, o čemu vi to pričate - upita Hawthorne. Treptao je, rastjerujući umor, poluzatvorenih očiju, ali svaki treptaj bio je sve bliži snu. - I ja sam bio na onoj vezi s Patrickom. Tvoja žena je ubijena zbog, po tvom uvjerenju, krivih razloga, toliko sam shvatio, i zato se ti ne bi vratio starom društvu ni da su ti ponudili pola vašingtonskih posjeda. - Ti imaš dobro zapažanje - tiho je rekao Hawthorne, dok mu je glava padala na grudi. - Čak i kad ne znaš o čemu pričaš. - A onda se nešto drugo dogodilo - Poole je nastavio. - Kad smo te na Sabi pokupili, ponašao si se kao da te nije briga, ali nije bilo tako. Kad je moja oprema proradila, bio si 182 I kao u groznici. Vidio si nešto novo i postao vrlo bistar. Čak si i Mancinija pričepio kao čegrtuša štakora. - Kamo smjeraš, Jacksone? - pitala je Cathy. - Na ono što on zna, a ne želi reći - odgovorio je Poole. rr. Gadovi - šapnuo je Tvrell, podigne glavu i opet se opusti, sad zatvorenih očiju. - Kad si zadnji put spavao? - upita Catherine i pomak ne se bliže njemu. - Dobro sam... - Jesi vraga - reče pilotkinja i rukom mu podboči ra me. - Ispadaš iz uloge, kapetane. - Dominique? - promrmlja odjednom Hawthorne i nje govo tijelo se zaljulja, kao u usporenom filmu, pridržano Ca thynom rukom. - Tko? - Stani, Cath - reče Poole. - Je li Dominique tvoja žena? - Ne! - zareži Hawthorne, polusvjestan. - Ingrid... - Ona je ta koja je ubijena? - Laži! Rekli su daje na... sovjetskoj platnoj listi. - Je li bila? - upita Neilsen, sad već zagrlivši padajućeg Hawthornea. - Ne znam - reče Tvrell, jedva čujno. - Htjela je da sve prestane. - Sve, što? - bio je uporan poručnik. - Ne znam, sve. - Idi spavati, Tye - reče Cathy. - Ne! - usprotivi se Poole. - Tko je Dominique? - Ali Hawthorne je već potonuo u besvijest. - Taj čovjek ima problema. - Začepi i zapali vatru - zapovijedi bojnica. Osamnaest minuta kasnije, dok su plamenovi zapaljene vatre bacali sjene po plaži, šepajući Poole sjedne na pijesak i osvrne se na Cathy, zagledanu u zaspalog Tyrella. - On stvar no ima problema, je 1" da? - Više nego što smo mi ikad imali, uključujući i Pensa colu i Miami. 183 - On je dobar tip, Jacksone. - Daj, reci mi nešto što ne znam i sam, Cath. Gledam te, sva tvoja preseravanja, a kao što reče kapetan, imam prilično dobra zapažanja. Ti i on bili biste sjajan par. - Ne budi smiješan. - Pogledaj ga. On je miljama iznad Pensacole. Mislim, on je pravi čovjek, a ne neki kurac koji se stalno gleda u ogledalo. - Nije najgori - reče bojnica vojnog zrakoplovstva, pridržavajući Tvrellovu glavu dok je oblikovala jastuk od pijeska. - Recimo, nije nekvalificiran. - Daj, probaj, Cathy. Ja sam genij, sjećaš se? - Nije on spreman, Jacksone. A nisam ni ja. - Učini mi uslugu. |•vi - Što? - Učini ono što ti se prohtjelo. Bojnica pogleda poručnika, pa opušteno lice Tvrella Nathaniela Hawthornea u svom krilu. Sagne se i poljubi njegove poluotvorene usne. - Dominique? \ | •" - Ne, kapetane. Netko drugi. \ - Buona sera, signore - reče Bajaratt, privodeći svog nevoljkog barone-cadetta reporteru Miami Herald, koji je govorio talijanski. - Crvenokosi mladić predložio je da vam se pridružimo i razgovaramo s vama. Vaš 4Tsvrt na jučerašnju konferenciju za novinstvo izuzetno je laskav, dakako. Zahvaljujemo vam. - Na žalost, stigli smo samo do društvene rubrike, ali on je zaista sjajan mladić, grofice - rekao je novinar ljubazno. - U stvari, oboje ste prilično strašni. Usput, moje ime je Del Rossi. - Ipak, još vas nešto muči? - Moglo bi se reći, ali nisam još spreman izaći s tim u javnost. - A o čemu se točno radi? - Kakvu igru igrate, damo? - Ja vas ne razumijem... 184 - Ali on me razumije. Razumije svaku riječ koju izgovorimo na engleskom. - Zašto tako mislite? - Jer sam bilingvalan. To se uvijek vidi u očima, zar ne? Bljesak razumijevanja, trenutak odbijanja ili zadovoljstva koji nema veze s tonom glasa ili izrazom lica. - Ili, djelomičnog shvaćanja, možda ojačanog prethodno prevedenom konverzacijom - nije li to moguće, gospodine lingviste? - Sve je moguće, grofice, ali on zaista

govori i razumije engleski - zar nije tako, mladiću? - Što - che cosa? - Slučaj zaključen, damo. - Del Rossi se nasmiješi pod njenim ostrim pogledom. - Ali, čujte, ja vam to ne uzimam za grešku, grofice. U stvari, prilično je pametno. - A što vam to znači? - ledeno upita Baj. - To se zove poricanje putem pogrešnog tumačenja. Stari Sovjeti, Kinezi, Bijela Kuća, svi su stručnjaci u tome. On može reći što mu se sviđa, to onda povući, i tvrditi da nije razumio. - Ali zašto? - bila je uporna Bajaratt. - To još nisam shvatio, što doprinosi mojoj suzdržanosti prema izlasku u javnost. - Ali zar niste vi bili jedan od novinara koji je razgovarao sa samim barunom u Ravellu? - Tako je, i da budem iskren, on nije bio baš najbolji izvor. Uporno je govorio, "tutto quello che dice e vero" i "qualsiasi cosa dica". U osnovi, "štogod on rekao, istina je." Kakva istina, grofice? - Obiteljska ulaganja, dakako. - Možda, ali zašto sam stekao dojam da je razgovor s velikim barunom bio jednako koristan koliko i razgovor s telefonskom sekretaricom? - Previše živa mašta, signore. Kasno je, i mi moramo otići. Buona notte. - Idem i ja - reče reporter. - Duga je vožnja za Miami. 185 - Mi moramo pronaći naše domaćine. - Baj dotakne Nicolovu ruku, odvođeci ga. - Ja ću zaostati pristojnih dvadeset koraka za vama - doda Del Rossi, očito se zabavljajući. Bajaratt se okrene, odjednom pogledavši reportera toplo; led je iščezao iz njenih očiju. - Zašto, Signor Giornalista! To bi s vaše strane bilo vrlo nedemokratično. Izgledalo bi kao da ste protiv nas, da ne odobravate naš položaj. - O, ne, grofice, ja nisam ni za ni protiv. U mom poslu, ne donose se sudovi, mi samo pričamo kako je. - Onda učinite tako, ali hodat ćete s moje druge strane, pa ću se naći između dva zgodna Talijana, kad se budemo pozdravljali. - Vi ste nešto drugo, damo. - Del Rossi pride i ljubazno ponudi svoju ruku. - A vi ste previše eliptični za mene, signore - reče Baj dok su njih troje kretali preko travnjaka. A onda, bez upozorenja, grofica Cabrini posrne naprijed, tijelo joj se savije; peta njene cipele očito je zapela u busenu meke trave. Viknula je, a Nicolo i Del Rossi u trenu se nađu dolje, pokraj nje, obojica na koljenima, pružajući ruke prema njoj. - Moja noga! Oslobodite je, molim vas, ili mi skinite cipelu! - Imam je - reče reporter, pažljivo izvlačeći njen zglobov iz trave. - Oh, hvala vam! - uzvikne Bajaratt, zgrabivši Del Rossija za nogu, kao oslonac, dok su dotrčavali ostali gosti, okruživši ih. - Auu! - oglasi se reporter, a tračak krvi pojavi se na njegovim hlačama dok je s Nicolom podizao groficu na noge. - Hvala vam - hvala vam svima. Ja sam dobro, zaista sam dobro. Samo sam iznenađena svojom nespretnošću! - Odgovori joj zborno izražena simpatija i odobravanje pa kontesa i njeni pratioci produže k domaćinima, koji su pokraj vrata pozdravljali goste na odlasku. - Nebesa! - reče Bajaratt, opazivši tanki mlaz krvi na Del Rossijevoj desnoj nogavici. - Kad sam vas zgrabila, ova moja prokleta narukvica poderala vam je hlače. I još gore, porezala vas je! Tako mi je užasno žao! 186 I - Nije to ništa, grofice, samo ogrebotina. - Morate mi poslati račun za vaše hlače!... Obožavam ovu narukvicu, ali ti zlatni šiljci su zastrašujući. Nikad je više neću nositi! - Ma, hlače su s diskontne raspodaje. Ne zamarajte se s računima... Samo, sjetite se, damo, vi ste fini i ja sam fin, ali ja nisam prestao kopati. - Kopati, što, Signore? Smeće? - Ja smeće ne diram, grofice, to ostavljam drugima. Ali i sama zemlja je postala otrovna, a to je nešto drugo. - Pa onda izvolite, kopajte. - reče Baj, pogledavši na zlatnu narukvicu, čvrsto na svom mjestu, na desnom zglavku; vršak zlatnog trna bio je crven od krvi, a njegov sićušni vršak taman... otvoren. - Kopajte, neće biti ničega. Miami Herald Reporter Herald poginuo u nesreći ZAPADNI PALM BEACH, Utorak, 12. kolovoza Dobitnik Pulitzerove nagrade, Angelo Del Rossi, u svom listu istaknuti reporter, poginuo je sinoć na cesti 95 kad je njegov auto sletio s ceste i zabio se u beton sko ležište jedne trafostanice. Pretpostavlja se da je Del Rossi zaspao za volanom. Nekoliko njegovih oža lošćenih kolega izrazilo je ne samo tugu nego i neku vrstu razumijevanja. "On je bio tigar, pravi novinarski gonič," rekao je jedan od njih. "Za priču bi radio dani ma bez spavanja." Sinoć se Del Rossi vraćao sa zaba ve u čast nedavno pristiglog barone-cadetta od Ravel la, izvjesnog Dante Paola. Mladi budući barun izrazio je i šok i užasavanje, izjavivši putem prevoditelja da je odmah ostvario prijateljstvo s Del Rossijem, koji je znao talijanski, koji mu je obećao da će ga naučiti ka ko se igra golf. Gospodin Del Rossi za sobom je ostavio ženu Ruth i dvije kćerke. 187 Progresso Ravello (prevedeno) Barun na krstarenju Mediteranom RAVELLO, 13. kolovoz - Carlo Vittorio od Ravella, višestruko odlikovani barun, zbog ponovnog pogoršanja zdravlja, otplovit će na prošireno

krstarenje svojom jahtom II Nicolo, po Mediteranu. "Otoci našeg veličanstvenog mora pomoći će mi da bih se mogao vratiti svojim dužnostima," rekao je na oproštajnoj zabavi, na napuljskim dokovima. 188 13 Rano, narančasto sunce pulsiralo je nad plavozelenim vodama, a ptice su cvrkutale i vrištale u granama palmi i visećem tropskom zelenilu. Tvrell u trenu otvori oči, iznenađen, nesiguran, pa zatim iznenađen shvativši da njegova glava dodiruje Cathvno rame, a njeno zaspalo lice je tek nekoliko centimetara udaljeno od njegovog. Polako, otkotrljao se i podigao se na ruke i koljena, žmirkajući na blještavom svjetlu; naglo se osvrne za pucketavim zvukom vatre i ugleda šepavog Poolea kako dovlači pijesak kojeg će baciti u vatru. Dim koji se podigao bio je jedina smetnja jasnom, vedrom nebu. - Čemu to? - upita Hawthorne, i odmah ponovivši pitanje šaptom, kad je poručnik kažiprstom pokrije svoje usne. - Čemu to služi? - Pretpostavio sam, ako je pilot pogriješio u koordinatama, vatru će opaziti. Samo pomoć, to je sve. - Ti hodaš...? - Rekao sam ti, samo nekoliko masnica, ništa više. Proveo sam pola sata u vodi, namakao se i gibao; sad je podnošljivo. - Kad se očekuje zrakoplov? - U šest sati, više ili manje, ovisno o vremenu - odgovori Catherine Neilsen, i dalje zatvorenih očiju. - A vas dvojica ne trebate više šaptati. - Pilotkinja se podigne na laktove, povuče rukav svog neotkopčanog ronilačkog odijela i pogleda na sat. - Bože moj, četvrt do! - Pa? - reče Poole. - Imaš ugovoreno u češljaonici? - Ne posve pogrešno, Jacksone. Zauvući ću se u lozu i izvesti akrobatsku točku... Na tu temu, bi li se vas dvojica go 189 spode obukli u svoja odijela? Dva muškarca u gaćama - je dan sramotno mokar, dodala bih - i usamljeni časnik žens kog roda na pustom otoku iz priče, nije slika koju bih ponijela natrag u Patrick. - U Patrick? - oštro se pobuni Hawthorne. - Tko je išta rekao o vašoj zrakoplovnoj bazi? - To smo raščistili, Tye, a ako se ti ne sjećaš, nitko ti ne može zamjeriti. Prije tri sata, bio si vjerojatno najiscrpljeniji čovjek kojeg sam u životu vidjela. Još uvijek bi ti dobro došlo jednotjedno spavanje. - U pravu si, ne što se tiče spavanja, ali sjećam se. Bez obzira na zapovijedi, javit ću se Stevensu i silazim na Gordi. - Pogrešno - usprotivi se Poole. - Na Gordi ne sila ziš ti. Mi silazimo. Ti možeš imati hrpu računaca koje treba na platiti, ali mi imamo jedan koji je jako važan i Cath i meni. Zove se Charlie - sjećaš ga se? - Sjećam - reče Tvrell, proučavajući poručnika. - Si lazimo na Gordi. - Eno naše ptice! - vikne Cathy, skaćući na noge. - Moram požuriti! - Vjeruj mi - reče poručnik. - Čekat će dok ne na praviš trajnu. - U odijela! - presiječe ga bojnica i požuri prema šu marku na obali. _J - Ashkelon - prošaptao je glas u Londonu. - Zauvijek - odgovori Baj. - Možda vam se sljedećih nekoliko dana neću moći javljati na dogovorene telefone i u dogovoreno vrijeme. Letimo u New York i stvari će se odvijati ludom brzinom. - Nije važno. Nama ide sjajno. Jedan od naših upravo je dobio posao na osiguranju voznog parka u Downing Streetu. - To i je sjajno. - A vi, Baj? - Jednako. Krugovi se šire, a postaju i sve probraniji. Osveta će biti naša, prijatelju. - Nikad nisam ni sumnjao. -"r 190 - Javi Parizu i Jeruzalemu moje novosti, ali reci im da odstupe od našeg vremenskog i mjesnog rasporeda, ako bude nužno. - Jutros sam dobio s Jeruzalemom; uspaljeno kopile je ushićeno. - Kako to? - Upao je u skupinu stožernih časnika izraelskih snaga, u jednom restoranu u Tel Avivu. Imali su noć pijančevanja, i svidjelo im se njegovo pjevanje. Pozvan je na nekoliko zabava. - Reci mu neka bude oprezan. Njegovi dokumenti su lažni kao i njegova odora. - Nema boljeg u prikrivanju, Baj. Osim toga, prepoznao je dvojicu časnika; dojenčad krvnika Sharona. - Zanimljivo - reče Bajaratt nakon trenutka tišine. - Sharon bi mogao biti dobrodošli dodatak. - To je i mišljenje Jeruzalema. - Ali ne na štetu glavnog zgoditka, reci mu. - On shvaća. - Nešto novo u Parizu? - No, znaš da ona spava s visokim članom poslaničkog doma, bliskim prijateljem predsjednika. Ona je lukava cura, vrlo pametna. - Bilo bi bolje da spava s predsjednikom. - Moglo bi se i to dogoditi. - Ashkelon - reče Baj, završavajući razgovor. - Zauvijek - rekao je glas u Londonu. Britanska Gorda još je spavala kad se američki vojni hidroavion, uz dopuštenje mjesnih vlasti, spustio na vodu dvije milje južno od jaht-kluba. Hawthorne do tada nije zatražio nikakvu pomoć, jer je standardna oprema letjelice uključivala i nekoliko gumenih čamaca za napuhavanje, a htio je i da njihov povratak na otok bude što sigurniji. Kad je spustio slušalicu radio-telefona natrag u nezgrapno ležište, Catherine Neilsen se javila s obližnjeg sjedala, dovoljno glasno da bi nadjačala vanjske motore. 191 - Samo malo, mudri vodo, nisi li nešto zaboravio? - Što? Doveo sam nas na Gordu, što drugo hoćeš? • - Odjeću, na primjer? Naša je

na britanskom hoverkraftu nekoliko stotina milja daleko, a čini mi se, u ovim crnim spajdermenovskim odijelima, bili bismo prilično uočljivi. Ako misliš da ću se ja šetati uokolo u grudnjaku i gaćicama uz dvije neobnjane gorile u donjim gaćama, razmisli malo bolje, kapetane. - Pretpostavljam, moramo izabrati odjeću u skladu s tvojim iskustvom, ha, Tye? - reče Poole, cereći se. - Očito, ti voliš masne kombinezone, ali mi potječemo iz boljeg društvenog sloja. I tako se Havvthorne vratio telefonu i stupio u vezu s centralom jaht-kluba. - Gospodina Cookea, molim. - Čekao je, dok je neprekidna zvonjava ostajala bez odaziva. Napokon, recepcionar se ponovno javio. - Žao mi je, sir, ne odgovara. - Pokušajte - monsieur Ardisonne, Jacques Ardisonne. - Da, svakako, sir. - Ponovno, zvonjava se nastavila uzalud i ponovno se službenik vratio na telefon. - Bojim se, ista stvar, gospodine. - Čujte, ovdje Tvrell Hawthorne, i imam problem... - Kapetan Hawthorne? Činilo mi se, zvučalo je kao vi, ali tamo kod vas ima tako puno buke. - Tko je to? - Beckwith, gospodine, noćni recepcionar, mon. Jesam li zvučao dovoljno engleski, sir? - Ravno iz Buckinghamске palače - reče Tvrell i lakne mu jer se uspio sjetiti čovjeka. - Slušaj, Beck, treba mi Roger, a njegov kućni broj ostavio sam na brodu. Možeš li ga ti naći? - Ne trebam, kapetane. Pokriva noćnu smjenu - naš dečko je završio u zatvoru zbog tuče. Spojit ću vas. - Gdje si bio čitavu noć, Tye-mladiću? - rekao je Roger, barmen s plaže. - Motaš se uokolo i nikome ništa ne govoriš? - Gdje su Cooke i Ardisonne? - upadne Havvthorne. - Svi smo ti se pokušavali javiti na St. Martin - a ti si nestao, mon. 192 - Gdje su oni? - Izvan otoka, Tye-mladiću. Primili su poziv iz Puerto Rica, oko deset i trideset, vrlo lud poziv, mon, toliko lud da su se javili državnoj službi i masa ludih stvari se počela događati! Policija ih je odvezla do točke Sebastian, a obalna ophodnja je njih i pilota koji će ih odvesti do Puerto Rica, prebacila do hidroaviona, tako su mi rekli da ti kažem! - To je sve? - Ne, mon, najbolje čuvam za kraj... barem mislim. Rekli su da imaju nekog po imenu Grimshaw... - Proboj! - zaurla Hawthorne, njegov glas se zaori čitavim trupom aviona. - Što se dogodilo? - vikne Neilsen. - Što je, Tye? - čuo se Poole. - Imamo jednog!... Još nešto, Roge? - Ne, u stvari, samo su me dva bijela gmaza pritisla zbog duga kojeg sam već potrošio. - Bit ćeš isplaćen pedeset puta više, prijatelju! - I pola je dovoljno. Ostatak mogu ukrasti. - Još samo nešto, Roge. Dolazim s dvoje prijatelja, ali treba nam nešto odjeće... Barmen Roge dočekao ih je na izdvojenoj istočnoj plaži, stotinjak metara od dokova jaht-kluba, i povukao teški gumeni čamac na pijesak. - Još uvijek je prerano da se turisti pojave, a prijevoznici trave vas ne mogu vidjeti, zato, za mnom. Imam praznu vilu u kojoj se možete presvući; odjeća je tamo... Čekaj malo. Što da radim s gumenjakom? To je dvije tisuće dolara težak komad opreme. - Ispuši ga i prodaj - reče Hawthorne. - Samo pazi da izbrišeš te brojne inicijale. Ako ne znaš kako, ja ću te naučiti. Idemo do vile. Odjeća je bila savršeno odgovarajuća, a u slučaju bojnice Neilsen, i više nego odgovarajuća. - Hej, Cathy, izgledaš veličanstveno! - Poole tihi zazviždi kad se pilotkinja pojavila iz spavaće sobe u lepršavom nizu vrelih tropskih boja, sve u apstraktnim uzorcima paunovih 193 i papagajskih pera, i skrojeno kako bi istaklo gornje i donje obline ženskog tijela. Cathy se djevojački vrckala uokolo. - No, poručnice, još nikad nisam čula da si rekao nešto slično... Osim, možda jednom, u strip-baru u Miamiu. - Miami se ne računa, a ti to znaš, ali osim tog vjenčanja - kojeg se i ne sjećam naročito - nikad te nisam vidio u haljini, sigurno ne ovakvoj. Što ti kažeš, Tye? Prolazi znalački sud, ili...? - Izgledaš krasno, Catherine - Hawthorne reče jednostavno. - Hvala, Tvrell. Nisam navikla na ovakvo laskanje. Pocrvenila sam, čini mi se, možeš li ti to povjerovati? - Volio bih - blago odgovori Tvrell, odjednom na svom unutarnjem ekranu ugledavši lice zaspale Catherine tik do njega - ili je to bila Dominique? - ali, svejedno, obje slike su ga dirnule... ona druga, s bolnim ubodom gubitka. Zašto ga je ponovno ostavila? - Trebali bi nam se uskoro javiti Cooke i Ardisonne, iz Puerto Rica - on naglo reče, prekidajući predah posvećen divljenju i okrene se prozoru. - Hoću tog Grimshawa, sam ga želim slomiti i natjerati da mi kaže kako su našli Martvja i Mickeva. - I Charliea - doda Poole. - Nemoj zaboraviti Charliea... - Tko su, do vraga, ti ljudi koji to mogu raditi? - uzvikne Tvrell, udarajući šakom po najbližem komadu namještaja. - Ti si rekao da dolaze s Bliskog istoka - napomene Cathy. - To je točno, ali previše općenito. Ti ne poznaš dolinu Beka. Ja, da. Tamo ima desetak frakcija u međusobnoj borbi za vlast, i svaka tvrdi da je strašni Alahov mač. Ova skupina je drukčija; mogu biti fanatici, ali oni idu

znatno dalje od Alaha ili Isusa, Muhameda ili Mojsija. Njihovi izvori su previše raznoliki, infrastruktura previše široka - Bože dragi, propusti u Washingtonu i Parizu za koje znamo, veze s mafijom, otok -tvrđava, japanski sateliti, švicarski računi, podružnice u Miamiu i Palm Beachu, i tko zna što još! Ti kontakti nisu rezultat 194 fanatičnih poziva vjernicima odabраниh bogova i proroka. Ne, oni možda i jesu zeloti, ali su isto tako i plaćenici, kapitalisti terorizma uključeni u svjetski biznis. - Moraju imati viraški dugački popis klijenata - reče Poole. - Gdje ih nalaze? - To je dvosmjerna ulica, Jacksone. Prodaju i kupuju. - Što kupuju? - U nedostatku bolje riječi, destabilizaciju. Načine za postizanje i samu izvedbu. - Pretpostavljam, sljedeće pitanje je "zašto" - reče Neilsen, mršteći se. - Mogu shvatiti fanatizam, ali zašto bi ljudi, ni najmanje zainteresirani za njihove razloge - mafija, na primjer - surađivali ili, pogotovo, to plaćali? - Jer takvi ljudi jesu zainteresirani i to nema nikakve usrane veze s religioznim ili filozofskim uvjerenjima. Ima veze s moći. I novcem. Gdje god postoji destabilizacija, postoji i vakuum moći, i mogu se ostvariti milijuni, vraga, milijarde. U panici, može se prodrijeti u vladu i postaviti ljude tamo gdje drugi žele, za buduću upotrebu, čitave zemlje dovesti pod kontrolu interesa pojedinaca koji se ne otkrivaju dok ne isišu svoj teritorij, a do tada, oni su već nestali ili su im zajamčeni politički azili. - Stvari se zaista mogu tako odvijati? - Moja damo, ja sam to vidio. Od Grčke do Ugande, Haitija do Argentine, od Čilea do Paname, i većeg dijela bivšeg Istočnog bloka - njihovi vladajući birokrati bili su komunisti isto koliko i Rockefellerovi. - No, nek" me uvaljaju u magareća govna! - uzvikne poručnik Poole. - Nikad nisam na taj način razmišljao. I sramim se zbog toga, jer shvaćam na što misliš. - Nemoj sam sebe šibati. To je bio moj posao, Jacksone. Umijeće projekcije je temeljna stvar, kad se o obavještajnoj službi radi. Začuo se udarac na vratima vile, nepotreban udarac, jer je glas koji je slijedio pripadao barmenu. - Ja sam. Moram s tobom pričati, Tye-mladiću. - Zaboga, Roge, vrata nisu zaključana! 195 - Možda i ne želim ući unutra - reče Roge, dogega se unutra i zatvori vrata, s novinama u rukama. Prešao je do Haw thornea i pružio mu novine. - Ovo je rano izdanje San Juan Stara; prije pola sata je dopremljeno i recepcija već kokodače. Mala priča, mon na trećoj stranici, označio sam ti je. Dva mrtvaca doplavljeni uz stijenje Morro Castle SAN JUAN, subota - Tijela dvojice sredovječnih muš karaca otkrivena su rano ujutro na stijenju zapadno od obale. Identificirani su po putovnicama, kao Geoffrev Alan Cooke, britanski građanin, i Jacques Rene Ardi sonne, iz Francuske. Kao uzrok smrti ustanovljeno je utapanje nakon kojeg su tijela smrskana o stijene. Vla sti će nastaviti istragu u Ujedinjenom Kraljevstvu i Francuskoj. Tvrell Hawthorne baci novine na stol, okrene se i jurne do prozora, razmrskavajući stisnutom šakom staklo, a čitava }> ruka mu se oblije krvlju. Stan na vrhu menhetenske zgrade, visoko iznad Pete Avenije, imao je pogled na svjetla Central Parka; imao je prikladno osvjetljenje prigušenih kristalnih lustera i svijeća zaklonjenih staklom na stolovima prekrivenim damastnim stolnjacima. Go sti su bili ljudi koji "drmaju" gradom: političari, veleposjednici, • bankari i istaknuti novinski kolumnisti, uz nekoliko vrlo pre poznatljivih filmskih i televizijskih zvijezda, kao i omanja zbir ka priznatih autora, koji su svi objavljivani i u Italiji. Okupio ih je njihov domaćin, dinamični poduzetnik čiji su sumnjivi zahvati na tržištu dionica prošli neopaženo, dok su mnogi nje govi suradnici, istodobno, završili u zatvoru. Njegov sudnji dan je, međutim, bio na vidiku, njegovi silni dugovi uskoro će zahtijevati podmirivanje, a usluge koje je on učinio glavnim "drmatorima" nerado se priznavalo, i tako, svi su bili tu. Pred met njihove pozornosti je bio mladić, čije bi preporuke silno 196 bogatom ocu, baronu od Ravella, mogle značajno smanjiti domaćinove teškoće. Večer je tekla glatko kao ulje, barone-cadetto i njegova teta, contessa, primali su goste kao da se radi o carevom sinu mljeniku i njegovoj sestri u carskom St. Petersburgu. Jedna mlada televizijska glumica govorila je talijanski i kad su upoznavanja obavljena i gosti se izmiješali s koktelima u rukama, zaokupila je "Dante Paola" podužim razgovorom, što je zasmetalo Baj. Nije bila ljubomorna; Bajaratt se uznemirila sluteći opasnost. Obrazovana mlada žena mogla bi lako uočiti propuste u Nicolovom "plemenitaškom" odgoju. Opasnost se, međutim, istopila kao mjehur od sapunice kad se Nico vratio do Baj, s tamnokosom glumicom uza se. - Cara Zia, moja nova prijateljica fino govori talijanski - uzvike on, istim jezikom. - Shvatila sam - reče Bajaratt, također talijanski, i bez mnogo oduševljenja. -

Školovali ste se u Rimu, dijete moje, ili možda u Švicarskoj? - Joj Bože, ma ne, grofice. Poslije srednje škole, jedini učitelji koje sam imala bili su razni otkaćenjaci na glumačkom tečaju, dok nisam upala u tv-seriju. - Vidjela si je, draga teto, i ja sam je vidio! Kod nas je naslov Vendetta delle Selle, svi to gledaju! Ona igra onu slatku djevojku koja se brine za svoju mladu braću kada su im razbojnici ubili roditelje. - Prijevod je pregrub, Dante. Osveta Sedlara nije baš isto što i Osveta sedala. Ali, koga briga! Gleda se. - Dakle, tvoje znanje našeg jezika...? - Moj otac ima trgovinu talijanskih delikatesa u Brooklynu. Tamo gdje oni žive, nema baš previše ljudi iznad četrdeset koji govore engleski. - Njen otac ima sireve iz Portofina, u trgovini vise čitavi provoloni i najbolji pršuti s juga. Ah, volio bih otići u Brooklvrn! - Bojim se da neće biti vremena, Dante. Sutra ujutro letim natrag na obalu - reče glumica. - Drago moje dijete - brzo reče Baj na talijanskom, njena hladnoća se brzo otapala dok se smješila glumici, s no > 197 ^tivši * - Kako bih mogao biti? Nikad nisam ovako živio - nikad ni sanjao da bih mogao. - Dobro. Idi do svoje belissime ragazze, ja ću vam se uskoro pridružiti. - Baj se okrene i graciozno zaplovi prema svom domaćinu, zaokupljenom temeljitom, čak oštrom raspravom s dvojicom bankara. Odjednom, ruka dotakne njen lakat, lagano, a ipak čvrsto. Ona naglo okrene glavu, i suoči se s privlačnim licem starijeg, sjedokosog muškaraca koji kao da je iskočio iz engleskih novinskih reklama koje izlažu vrline RollsRoycea. - Jesmo li se upoznali, sir? - upita Bajaratt. - Sad jesmo, grofice - odgovori muškarac, podižući njenu lijevu ruku svojim usnama. - Kasno sam stigao, ali vidim da se kod vas sve dobro odvija. - Šarmantna večer, dakako. - Oh, ovo je pravo društvo, vjerujte mi. Šarm kulja prostorijom kao tona pjene za brijanje. Moć i bogatstvo udruženim silama pretvaraju ličinke u leptire - carske leptire. - Jeste li vi pisac... prozaik, možda? Nekoliko sam ih ovdje upoznala. - Nebesa, ne, ja jedva savladavam obično pismo bez tajnice. Pikantna zapažanja tek su dio moje trgovačke ponude. - A čime trgujete, signore? - Određenim aristokratskim naslijeđem, moglo bi se reći, prvenstveno unutar diplomatskog kora - kora brojnih zemalja - i uglavnom, na zahtjev State Departmenta. - Kako zanimljivo. - I je, zaista - složi se neznana, smješkajući se. - Međutim, kako nisam ni alkoholičar ni politički ambiciozan, a imam i prilično dojmljivo imanje kojeg s uživanjem pokazujem, State Department smatra moju okolicu privlačnim neutralnim mjestom za gostujuće eminencije. Ne možete s čovjekom, ili ženom, ići na jahanje, igrati tenis ili plivati u bazenu s vodenim kaskadama, uživati u primamljivom obroku, i svejedno se u pregovorima ponašati kao divljak... Naravno, tu su i drugi poticaji, i ženski i muški. - Zašto mi sve to pričate, signore? - pitala je Bajaratt, proučavajući samoproglašenog aristokrata. 200 - Jer sve što imam, sve što sam naučio, snašlo me prije mnogo godina u Havani, draga moja - odgovorio je muškarac, pogleda prikovanog uz njene oči. - Govori li vam što to, grofice? - Zašto bi? - reče Amaya, posve ravnodušnog izraza, ali suspregnutog daha. - Tada ću biti kratak, jer imamo samo nekoliko trenutaka, prije nego nas prekine neki parazit. Imate nekoliko brojeva, ali nemate ovdašnje telefonske kodove, a znate da vam trebaju. Ostavio sam zapečaćenu omotnicu za vas, u vašem hotelu; ako na pečatu ima napuklina, zovite me odmah u Plažu i sve će biti promijenjeno. Ime je Van Nostrand, Apartman devet B. - A ako je pečat netaknut? - Tada me, od sutra na dalje, zovete ha tri broja. Na jednom od njih bit ću danonoćno. Sad imate prijatelja koji vam je potreban. - "Prijatelj koji mi je potreban?" Govorite zagonetno. - Prekini, Baj - prošaptao je Rolls-Royceov maneken, ponovo nasmiješen. - Padrone je mrtav! Bajaratt zastane dah. - Što pričate? - Nema ga više... Za Boga, izgledaj zadovoljno. - Dakle, bolest je pobijedila. On je izgubio. - Nije bila bolest. Raznio je čitav posjed i samog sebe u njemu. Nije imao drugog izlaza. - Ali zašto? - Pronašli su ga; uvijek je postojala i ta mogućnost. Među njegovim posljednjim uputama, zahtijevao je da ti se približim i ponudim kakvu god pomoć mogu, ako se njemu nešto dogodi - prirodno ili ne. Unutar određenih granica, ja sam tvoj poslušni sluga... Grofice. - Ali što se dogodilo? Ništa mi ne govoriš! - Ne sada. Kasnije. - Moj pravi otac... - Više ne. Nema ga. Sad se oslanjaš na mene, i kroz mene, na moje poprilične resurse. - Van Nostrand nakrivi glavu kao da uz smijeh odgovara na neku grofičinu primjedbu. 201 - Tko si ti? - Rekao sam ti, prijatelj koji ti je potreban. - Ti si padronova veza ovdje u Americi? - Njegova, i drugih, ali uglavnom njegova. U svakom drugom smislu, ja sam bio jedino njegov... Havana, spomenuo sam Havanu. - Što ti je rekao - o meni? - Obožavao te je i silno ti se

divio. Ti si mu bila velika utjeha i stoga je zahtijevao da ti pomognem na svaki mogući način. - Pomogneš, na koji način? - Da te, pomoću svojih suradnika, vodim s mjesta na mjesto, od jedne osobe do druge, sa što manje ili što više pozornosti, kako ti želiš. I, da se pokoravam tvojim zapovijedima sve dok nisu u sukobu s mojima - našima. - Našima? - Ja sam vođa Škorpiona. - Škorpioni! - Baj je svoj glas zadržala na razini jedva jačoj od šapta, prigušeno i pomiješano sa žamorom gostiju, pod potpunom kontrolom. - Poglavar Vrhovnog vijeća govorio je o tebi. Bit ću promatrana, rekao je, iskušavana i ako budem primljena, netko će mi se javiti i postat ću jedna od vas. - Tako daleko ne bih išao, contessa, ali mogla bi dobiti izuzetnu pomoć... - Jednostavno, nikad nisam povezivala Škorpione s padroneom. - Stvarna zasluga je neuhvatljiva, zar ne?... Padrone nas je stvorio, uz moju neprocjenjivu pomoć, dakako. Što se tiče iskušavanja, ono što si postigla u Palm Beachu, isključuje bilo kakvo daljnje ispitivanje. To je bilo jednostavno previše - i previše lijepo! - Tko su Škorpioni, možeš li mi reći? - U osnovnim crtama, mogu, ništa posebno. Ima nas dvadeset i petero, to je naš limit. - Ponovno se Van Nostrand od srca nasmije na još jednu neizrečenu primjedbu. - Različitih smo zvanja i zanimanja, vrlo pažljivo probrani na osnovi maksimalne upotrebljivosti - ja sam o tome odlučivao, ima 202 jući u vidu i profit naših brojnih klijenata. Ako dan prođe, a najmanje milijun dolara se ne ostvari, vjerovao je padrone, to je bio izgubljen dan. - Nikad nisam poznavala tu stranu mog - mog... jedinog oca. Može li se Škorponima vjerovati? - Usaden im je strah od neposluha, i to je sve što ću ti reći. Oni se ili pokoravaju zapovijedima ili je smrt bolje rješenje. - Zna li zašto sam ja ovdje, signor Van Nostrand? - To mi nije trebao objašnjavati naš zajednički prijatelj. Imam vrlo prisne veze s probranim vladinim službenicima. - I? - reče Baj, žureći u Van Nostranda. - To je ludost! - prošaptao je. - Ali shvaćam da je padrone mogao to smatrati zanosnim. - A vi? - U smrti kao i životu, ja sam odgovoran samo njemu. Bio sam, i jesam ništa, bez padronea. To sam spomenuo, zar ne? - Da, jeste. On je bio sve što se govorilo, u Havani, zar ne? - Bio je žestoki, zlatokosi Mars s Kariba, tako mlad, tako veličanstven. Da je Fidel uposlao nalogov genij, umjesto što ga je protjerao, Kuba bi danas bila otočni raj, nezamislivo bogata. - A padroneov otok, kako je otkriven? - Čovjek po imenu Hawthorne, bivši časnik mornaričke obavještajne. Boja se povuče s Bajarattinog lica. - On će umrijeti. - reče ona tiho. Predah u Brooklvnu bio je za Baj podnošljiv jedino zato što je predstavljao pametnu strategiju. Angelo Capelli i njegova žena, Rosa, bili su vrlo zgodan par i samo iz takve zajednice mogla je poteći mlada glumica Angel Capell. Oduševio ih je skromni barone-cadetto, koji je, zauzvrat, bio očaran "Salumeri Capelli", delikatesnom trgovinom starog ugodaja, u kojem je više značilo bolje, s okruglim stolićima postavljenim za 203 one koji pozele kušati proizvode Časa Capelli. Kćerine fotografije bile su posvuda, uglavnom scene iz televizijskih serija, a njen mladi brat, šesnaestogodišnjak, nešto niži, ali gotove podjednako zgodan kao i Nicolo, brzo se sprijateljio s mladim barunom. Izrezan je provolone, poslužen pršut i salama, te hladno tijesto s Rosinim vlastitim umakom od rajčica, uz nekoliko boca Chiantija. Mjesta su zauzeta i punim jedrima se zaplovilo u antipasto misto. - Vidiš, cara zia, rekao sam ti! - na talijanskom je uskliknuo Dante Paolo. - Zar ovo nije bolje nego ručkovi u uštirkanim košuljama? - Naš domaćin je ostao bez riječi, nećaće moj. - Zašto? Čiju guzicu sam još trebao poljubiti? Nije više nijedna ostala! Gromoglasan smijeh se prolomi uz Bajarattino dobrodušno zgražanje. - No, zaista, Dante - ali, čini mi se, u pravu si. - Nećeš ljubiti ničiju guzicu! - zagrmí Angelo Capelli. - Molim te, papa, tvoj rječnik... - Molim ja tebe, kćerko. On je sljedeći barun od Ravella! A opet, on je to prvi rekao. - U pravu je, Angelina - Angel - jesam. - Tako zgodan mladić - reče Rosa. - Tako prirodan i čvrsto na zemlji. - Zašto ne bih bio, signora Capelli? - upita oduševljeni Nicolo. - Nisam tražio da budem rođen s titulom. Jednostavno, došao sam - oh, mati mila, baš i jesam! Ponovo, eksplozija smijeha, demokratizacija plemstva potpuna. A zatim se na zaključanim vratima trgovine začulo kucanje. Baj progovori na engleskom. - Oprostite mi, famiglia Capelli, ah moj nećak je toliko želio imati uspomenu na ovu večer pa me je zamolio da ovamo naručim fotografa, zbog nekoliko fotografija. Ako vas to vrijeđa, ja ću ga udaljiti. - Vrijeđa? - uzvikne otac. - To je neočekivana čast. Sinko, pusti čovjeka unutra, brzo! Naručivši na recepciji limuzinu za sutra ujutro, Baj prođe hotelskim predvorjem do niza telefonskih govornica. Izvadi ko 204 madić papira iz svoje torbice,

pozove hotel Plaža, tražeći apartman 9B. - Da? - javi se muški glas. - Van Nostrand, ja sam. - Ne zoveš iz svoje sobe, je li tako? - Ja ne bih takvo pitanje ni postavila, no, naravno, ne zovem. U predvorju sam. - Daj mi broj, idem dolje. Baj tako i učini, i sedam minuta kasnije, javni telefon zazvoni. - Je li to bilo nužno? - upita ona, podigavši slušalicu prije na prvi zvuk zvana. - Ja to pitanje ne bih ni postavio, - odgovori Van Nostrand, uz smijeh. - no, da, bilo je. Ja sam poznat kao osoba od povjerenja State Departmenta i brojni ljudi su životno zainteresirani za moje komunikacije. Hotelske telefoniste se može potkupiti; cijena je minimalna, a oni koji plaćaju, često su vrlo uvjerljivi. - Špijunaža? - Rijetko dalje od naših obala, danas, prije unutar samog Washingtona. To se zove preventivno njuškanje. Ali dosta o mojim postupcima, možda, pretjeranog opreza. Je li moja omotnica ostala neditirana? - Da, pregledala sam je pod staklom, pod jakim svjetlom. - Dobro. Ne trebam ti reći, no gdje je moguće, pozive treba obavljati s javnih telefona. Nije posve nužno, ali bolje je, kod više od jednog poziva. Mi ne volimo tragove. - Ne, to mi ne trebaš pričati - upadne Bajaratt. - Međutim, budući da imaš jake veze, kao što si natuknuo, s državnim službenicima, gdje je sada taj bivši mornarički obavještajac po imenu Hawthorne? - Više bih volio da ga meni prepustiš. Koliko sam shvatio tvoj cilj, lov na njega bi samo usporio tvoje napredovanje - i tvoje suradnike. - On je pre pametan za tebe, stari. - Zvučiš kao da ga poznaješ... - Znam njegovu reputaciju. Bio je najbolji u Amsterdamu... on i njegova žena. 205 - Vrlo zanimljivo. Slučajno, znam da je taj podatak izvan dokumenata. - I ja, također, imam svoje izvore, signor Van Nostrand. - Čak ni padrone nije znao, a ja mu nisam imao prilike reći. Izuzetno zanimljivo... Što se tiče moje starosti, draga moja Baj, mogu li te podsjetiti da ovdje na raspolaganju imam tisuću puta veće moći u crnim zanatima nego ti. - Ne razumiješ... - Oh, da, razumijem! - prekine je povjerenik State Departmenta u iznenadnom bijesu. - Ti ga možeš zvati svojim jedinim ocem, ali on je bio moj životi - Molim? - Čula si me - reče Van Nostrand hladno. - Trideset godina, dijelili smo sve - sve! Havana, Rio, Buenos Aires - dva života kao jedan, gospodar je bio on, dakako. Sve dok mu nisu postavili dijagnozu, prije deset godina, kad me je poslao dalje, da mu služim u drugim pothvatima. - Nisam imala pojma... - Tad mi dopusti da te nešto upitam, mlada damo. U dvije godine koje si provela na tom otoku, jesi li ikada vidjela drugu ženu osim Hectre, crne amazonke? - Oh, moj Bože. - Šokira li te to? - Ne seksualno, to je nebitno. Samo, nikad na to nisam pomislila. - Nitko nije. "Mars i Neptun", tako nas je on zvao, jedan vidljivo vlada Karibima, a drugi podzemno, vodeći ga, podučavajući ga u finesama i istančanostima koje donosi obrazovanje... Sad me razumiješ, Baj! Tog Hawthornea trebam ubiti ja i nitko drugi. Limuzina je krstarila Manhattanom, istočno i zapadno, sjeverno i južno, od zgrade Ujedinjenih Naroda do tv-studija uz rijeku Hudson, od Batterv Parka do Prirodoslovnog muzeja, svako novo mjesto ushićivalo je uzbuđenog "Dante Paola", na veselje Angel Capell, čija slava je odmah otvarala vrata i osiguravala posebno vodstvo. I nekako, na neki način, posvuda su 206 bili fotografi. Nikakvo iznenađenje za Angel, naučenu na publicitet, stalno je govorila Nicolou, "Anche i paparazzi devono vivere" - i oni, također, moraju od nečega živjeti. Međutim, ni mlada televizijska zvijezda ni njen pratilac nisu primijetili da nije napravljena ni jedna fotografija Amaye Bajaratt. Taj, unaprijed postavljeni uvjet, ugovorila je "contessa" i za uzvrat, dopustila uvid u raspored vožnje limuzine. Ručak u "Four Seasons" na 52. ulici, pod pokroviteljstvom dvojice udvorničkih vlasnika, sadržavao je i ponudu slatkog specijaliteta kuće, s na vrhu kolača bijelo ispisanom dobrodošlicom zgodnom barone-cadettu i njegovoj prekrasnoj pratilji, koja je predstavljala pravi američki dragulj. Kad su mladi prionuli na ponovljenu ponudu kolača i kave, grofica se umiješala. - Možda bi se trebali vratiti našoj limuzini - reče Bajaratt. - Ostala su još četiri mjesta koja sam obećala pokazati Dante Paolu. - Ja ću, u tom slučaju, zamoliti konobara da spremi kolač za vozača. - Ti si vrlo pažljiva, Angelina. Izlazeći, Baj uspori korak na stubištu, jer su ispod pulta garderobe bila tri fotografa. Svoj posao su odradili, kad je privilegirani mladi par međusobno izmijenio graciozne osmijehe. Savršeno. New York Times (Poslovna rubrika) BROOKLYN, 28. kolovoza - Dante Paolo, barone-ca detto od Ravella, koji predstavlja svog oca, izuzetno bogatog baruna, sklopio je prijateljstvo s jednom od najo miljenijih mladih tv-zvijezda Amerike, Angel Capell, iz tv-serije Sedlari jašu u osvetu. Priložena fotografija pri kazuje gospodicu Capell, rođenu kao Angelina Capelli, koja tečno

govori talijanski, zajedno s budućim barunom i njenom obitelji u Brooklynu. Javljeno je da su brojne korporacije u području triju država proslijedile interni memorandum, tražeći izvršitelje koji govore talijanski. 207 New York Daily News Talijanski plemić i omiljena Amerikanka - par? Više fotografija unutra. Vrtoglava romansa? National Enquirer Je li američki andeo trudan? " Tko zna? Ali, oni nisu "samo prijatelji"! - Ovo je odurno! - vikao je Nicolo. S novinama u rukama, koračao je hotelskom sobom. - Tako se sramim! Što da joj kažem? - Za sada, ništa, Nico, ona je u zrakoplovu za Kaliforniju. Dala ti je svoj telefonski broj pa je nazovi kasnije. - Mislit će da sam čudovište! - Ne vjerujem. Ona je, pretpostavljam, imala previše iskustva s tim stvarima da bi ozbiljno shvaćala takve članke. - Odakle svi ti fotografi? Kako su znali gdje trebaju biti? - Sama ti je rekla, moj lijepi mladiću. I paparazzi moraju od nečega živjeti; ona to razumije. Samo što, možda, iz skromnosti nije dovoljno jasno rekla koliko je slavna... Trebala sam bolje paziti, dakako. Baj je izašla iz dizala u hotelsko predvorje i prešla do niza javnih govornica. Broj je zapamtila; nazvala je i dobila Van Nostranda. - No, mladić i njegova prijateljica sasvim sigurno su posvuda po novinama - rekao je. - Nebesa, kakav publicitet - gotovo na razini Grace i Rainiera! Dakao, američka publika to guta, to su njihove maštarije, posve prirodno. - Znači da sam postigla svoje. U Washingtonu je na odgovarajući način pokriveno? - Odgovarajući? Od Posta i Timesa, pa sve do zadnjeg smeća iz supermarketa, njih dvoje su prva vijest! I moram ti reći, kako je u nekoliko društvenih rubrika spomenuto da sam bio tamo, u New Yorku, primio sam brojne pozive elite s upitima poznajem li mladog baruna - točnije, jesam li poznavao njegovog oca. 208 - I što si rekao? - Bez komentara, što je, naravno, dovoljan komentar, jer o prisnim prijateljstvima se u ovom gradu nikad ne daju komentari, ako ne postoje razlozi za to. Do sad, cijena u smislu utjecajnosti nije dovoljno velika, ali dovest će do cilja. Iskreno, to nije ni važno. - Dakle, vrijeme je da krenemo u Washington - bez publiciteta. - Kako ti želiš. - Možeš li nas smjestiti? - Što misliš? Mogu poslati zrakoplov po vas, dakako. - Mislim, na tvom veličanstvenom imanju, kojeg posjeduješ zahvaljujući Havani. - Ne dolazi u obzir - presiječe je Van Nostrand. - Kako to? - Ja imam vlastiti raspored. Očekujem bivšeg kapetana Tvrella Hawthornea u gostima, za četrdeset i osam sati. Dvanaest sati nakon toga, ti i dečko možete upravljati čitavim prokletim mjestom, jer mene neće biti. 209 14 Na mjesečini, obučen u laganu safari jaknu s brojnim džepovima i kaki hlače koje je kupio u zračnoj luci, Tvrell Hawthorne pogleda svoju zamotanu ruku. Previla ga je bojnica Catherine Neilsen, dan ranije, na otoku Gorda. Bili su u svijećama obasjanom vrtu hotela San Juan, Išla Verde, Puerto Rico, zajedno čekajući da se poručnik A. J. Poole vrati sa sastanka s predstavnicima obavještajne službe američke mornarice, sastanka na kojem je Tvrell odbio biti. - Ako me nema tamo, ne podliježem njihovim glupostima - tako je objasnio. - Neka Jackson bude moj pomoćnik. Uvijek ga mogu upućati i reći da ništa nisam čuo. - Treća čaša chablisa stigla je na stol. Časnica zrakoplovstva se uporno držala svog ledenog čaja. - Zašto mislim da si naučen na jače stvari? - reče Cathy, pokazujući na vino. - Jer sam i bio, dok nisam shvatio da to baš nije za moje dobro. Je li to dovoljno? - Nisam namjeravala njuškati... - Do vraga, gdje je on? To usrano sastančenje nije moglo trajati dulje od deset minuta, ako im je rekao kako sam htio! - Trebaš ih, Tye. Ne možeš raditi sam, to znaš. - Dobio sam ime Cookeovog i Ardisonnevog pilota od mehaničara General Aviation i za sada je to sve što mi treba. Alfred Simon, gad nad gadovima! - Daj, sam si rekao da je on samo plaćenik - jedan Iks-autsajder, tako si ga nazvao, iako ja nemam ni najbljeđu predodžbu što bi to trebalo značiti. - Jednostavno. Netko tko je unajmljen da izvrši posao, ali izvan kruga - on i ne zna točno tko ga je unajmio. - Onda, zašto ti treba ime? 210 - Treba, jer, ako me nekadašnje neznatne vještine nisu posve napustile, postoji mogućnost da se ubacim u njihov krug. - Sam? - Nisam idiot, Cathy, a kategorija mrtvih heroja me nikad nije privlačila. Ako se ubacim, tada ću skupiti svu razornu moć. Do tada, brže ću napredovati sam, sa ili bez odobrenja. - A što to znači? - Da mi nitko neće govoriti što bih ili ne bih trebao učiniti, jer će to utjecati na nešto drugo, o čemu mi oni ne mogu govoriti. - Zvuči kao da isključuješ Jacksona i mene. - Ah, ne, bojnice, ti si unutra dok se stvari ne zakuhaju, a tvoj razvaljeni genij ostaje trajno, ako me ne iznevjeri. Treba mi baza s ljudima kojima mogu vjerovati. - Hvala ti za to, i, kad već zahvaljujem, za odjeću. Imaju zgodne trgovine ovdje. - Za to je naš

Henry Stevens dobar. Šalje novce, kao da ima kodove za Fort Knox, što vjerojatno i ima. - Sačuvala sam sve račune... - Spali ih, to su dokumenti koje se može slijediti, i to krajnje nepoželjni. Zar vi ništa ne znate, bojnice Neilsen? Bila bi nikakav terenski čovjek. Nikad ne smiješ ostaviti uvid u fondove, jednostavno to nije moralno. - Nastojat ću to zapamtiti, kapetane. - Kako bi Poole rekao, izgledaš veličanstveno. - Pa, hvala, gospodine. Jackson je izabrao ovu opremu. - Znaš, taj dečko je u stanju izazvati opsesivnu mržnju. Trebali bi ga strpati u ćeliju s mojim mladim bratom; ta dva superderišta spalili bi si međusobno mozgove svojom intenzivnom intelektualnošću. - O toj temi, vrlo ambiciozni poručnik Poole je upravo stigao. Prevrće stolove u potrazi za nama. Andrew Jackson Poole Peti povukao je stolicu i sjeo, ukočen. - Sljedeći put kad te pozovu te mazge idi sam, tipicino! - Oštro je prošaptao. - Te guzice ne znaju sastaviti ni običnu izjavnu rečenicu. - To se zove izmotavanje, poručnice - nasmješi se 211 Hawthorne. - Kao, oni nisu zaista rekli to što si ti čuo, nego si ti izveo svoje zaključke koje oni mogu kasnije poreći. Prema tome, ako nešto krene naopako, to je tvoja greška, ne njihova... Jesi li im predao moju poruku? - Oh, s tim nisu imali problema. Možeš krenuti za svojim podzemnim pilotom, ili što već je, ali ima i nova kvaka koja bi ga mogla izbrisati. - O čemu se radi? - Neka velika zvijerka, koji mora vrlo visoko stajati u Washingtonu, ima za tebe informaciju, a sasvim sigurno, k'o što aligator ždere meso, to ima nekakve veze s trenutnom situacijom. - Da čujem. - Ova kvaka ima svoju kvaku, Tye. Tip je zaobišao tvog starog druga Stevensa i poslao je ravno ovamo, putem ministra obrane, koji te je pronašao. Stevens je iz toga isključen. - Kako? - Taj hoće razgovarati samo s tobom. - Zašto? Tko je on? Poole posegne u svoj nedavno kupljeni, vrlo skupi plavi kaputić i izvuče omoticu službenog izgleda, s debelom crvenom sigurnosnom vrpcom zaljepljenom po sredini pisma. - Reci ti nama, ako uspiješ razumjeti - rekao je poručnik. - Ovo je za tebe, i moram reći, glavonja u bazi - neki macan razrogačenih očiju, odveo me u svoj ured i rekao kako mu je zapovjedeno da šuti - taj se živ usrao. Kaže, očekivao je samo tebe, a kad sam mu rekao da nisi na raspolaganju, on je rekao da meni to neće predati, pa mu rekoh, "Fino, on to nikad neće dobiti", a on veli na to, poslat će me, tamo gdje već jesmo, pod pratnjom, i ta pratnja će me nadzirati dok budem predavao omotnicu tebi osobno, vjerojatno uz snimanje superosjetljivom kamerom. - Ustrane igre iz dječjeg vrtića. - reče Hawthorne. - To je onaj časnik koji viri preko cvijeća, na lijevo - reče Cathy. Tye i Jackson se okrenu; glava iza nasada orhideja nestane, a bijela košulja s epoletama strugne na desno, prema ulazu. - Tvoja lopta, kapetane. 212 - Sad ćemo vidjeti je li - reče Tyrell, odere ljepljivu vrpcu i otvori omotnicu. Izvadio je poruku ispisanu na jednoj stranici, i čitajući je zaklopi oči. - Što još? - reče, jedva čujno. Spustio je papir na stol, a njegove oči gledale su preko prostorije, ni u što. - Mogu li? - upita Catherine, polako pokupivši poruku, ali dok ne shvati da se Hawthorne neće buniti, ne počne je čitati. Učinjena je strašna stvar i trebalo bi je ispraviti. Govorim o Amsterdamu, dakako. Postojala je, što vi ne znate, veza između vaše supruge i doline Beka. Ona je žrtvovana zbog izopačene strategije koja bi mogla biti aktivna i sada. Ono što vam ja imam reći, isključivo je između nas dvojice, jer vi možda znate i više nego što mislite, i unatoč potencijalnoj krizi, samo vi možete odlučiti hoćete li djelovati u skladu s tom informacijom. Vi imate pravo na odluku. Kako je predviđeno, vi ćete ovo primiti kad ja budem odsutan, ali sutra poslije podne do tri sata, ja ću se vratiti. Molim vas, javite mi se na navedeni telefonski broj i bit će vam osiguran prijevoz do moje kuće iz van grada. Vaš vrlo odani, NVN Telefonski broj je bio u donjem lijevom uglu; osim toga, nije bilo uopće nikakve identifikacije na toj, rukom pisanoj, poruci. Međutim, postojao je post-scriptum, ispod inicijala. Gnušam se melodramatičnosti, ali molim, uništite ovo pismo nakon što ste izdvojili broj mog privatnog telefona. ~ Što on zna? - reče Hawthorne, jedva smogavši tihi, preplašeni glas, postavljajući pitanje i sebi samom i svojim prijateljima. - Tko je on? 213 - Ako glavonja iz baze zna, ne govori, što znači da ne zna, jer bi inače rekao. - Kako možeš biti siguran? - upita Cathy - Moj voda, rekao sam mu, nije na raspolaganju nepozvanim vezama koje nisu odobrili mornarički bauci u D.C.-u. I tad je izvalio ono o ministru obrane i svoj pripadajućoj tajnosti. - Ti stvarno imaš muda, Jacksone - reče iskreno Tyrell. - Isto tako, dovoljno sam vojnik da dobijem crve kad se strogi lanac zapovijedi izmotava civilnim strogo povjerljivim govornijama. To jest, kad nanjušim

glodavce koji sigurnim kanalima kreću umijesiti nešto drugom vojniku. Mogu ti citirati svako poglavlje i svaki slučaj, sve do Pearl Harboura. - U ovom slučaju, mogao bi postojati vrlo dobar razlog, poručnice. Moja žena je ubijena u Amsterdamu. - To znam, ali zašto je taj tip šutio pet godina, ako ti ima nešto reći? Zašto sada? - On je bio jasan, i ti sam si to rekao. Vjeruje da postoji veza sa sadašnjom situacijom; to je doslovno rekao. Moja žena je žrtvovana. - A meni je zaista žao zbog toga, ali vidjeli smo što to smeće može učiniti, što već jesu učinili, a veze koje imaju u Washingtonu i Parizu, i Londonu... A ti nam kažeš da je to samo mali vršak ledenog brijega, točno? - Da, točno tako. - Dakle, ovaj svijet, kakvog ga znamo, mogao bi upasti u pravu prokletu međunarodnu zbrku, to si htio reći? - Mislím da sam bio jasan. - Pa tko si ti, onda, da sprečavaš tu veliku zvijerku, tko god bio, da ode predsjedniku Sjedinjenih Država i svim državnim službama sigurnosti koje on ima priključene na svoj PC? - Ne znam. - Pa razmisli! On ti čak daje i mogućnost, djelovati ili ne, na temelju informacije koju on misli da ti imaš. S obzirom na sve navedeno, kakvo ti je to razmišljanje? Jedan bivši kapetan korvete koji nije baš na visokoj cijeni, protiv života najmoćnijeg državnika na svijetu? Razmisli, Tye!

214 - Ne mogu - promrmljao je Hawthorne; ruke su mu počele podrhtavati, a pogled je gubio uporište. - Jednostavno, ne mogu... Bila mi je žena. - Prekini, kapetane, ne trebaju nam suze od tebe! - Prestani, Jacksone! - Vraga ću prestati, Cath. Čitava stvar smrdi! - Moram znati... - Tvrellov glas se prelomi, a zatim, jednako nenadano kako je i počelo, njegovo bolno prisjećanje nestane i zamijeni ga vrlo čvrsti Hawthorne, s tek ponešto nesigurnosti u očima. - Sutra ćemo to saznati, zar ne? - rekao je, sjedeći ravno, kao poručnik Poole. - Do tada, idem za tim pilotom. On je u Starom San Juanu. - Ovo ti je moralo biti vrlo teško. - Neilsen spusti ruku na njegovu opruženu šaku. - Ti si jak dečko. - Krivo si shvatila - reče Hawthorne, njegove umorne oči susretnu Cathvne. - Dok ne progovorim s čovjekom koji je napisao ovo "pismo", ja sam najveća kukavica koju si srela. - Pa, onda, krenimo na tog podzemnog pilota - upadne Poole, čvrstog glasa. - Jacksone, molim te... - Znam što radim, Cath. Treba kovati dok je vruće. Idemo, kapetane, zaletimo se u San Juan. - Ne, ti ostaješ ovdje s Cathy, ja idem sam. - Ne, gospodine. - Poole ustane, ispravivši se u stav mirno pred Hawthorneom. - Što si rekao? - Tvrell pogleda mladog časnika, napetog, ljutog izraza lica. - Ja idem sam, rekao sam, nisi me čuo? - Da, gospodine - odgovori Poole, vojnički monotono. - Međutim, ja koristim pravo mladeg časnika kad, po njegovom sudu, njegov nadređeni treba pomoć, a ta pomoć ni na koji način ne ugrožava njegova trenutna zaduženja. To je jasno navedeno u Pravilniku Zrakoplovstva, točka sedam, član... - Oh, začepi! - Ne raspravljaj s njim - blago reče Catherine, stisnuvši mu ruku. - Ili će ti citirati svako pravilo, samo da ti se suprotstavi, od prve stranice na dalje. Sa mnom je to izveo bezbroj puta. 215 T - U redu, pobijedio si, poručnice. - Tvrell ustane. - Pa, zaletimo se. U Stari San Juan. - Smijem li predložiti, gospodine, da se najprije zausta vimo u muškom toaletu? - Meni nije potrebno. Čekat ću vani. - I dalje predlažem, gospodine, da mi se pridružite. - Zašto? - Moj odgovor će objasniti zašto je susret s tvojim prija teljima iz Mornaričke obavještajne bio tako dug. Kako sam ra spoređen na Floridi, poznat mi je San Juan. Trebalo mi je ne što vremena da pronađem trgovine koje su mi trebale, naroči to one koje bi surađivale. Onaj časnik je bio previše uplašen da bi se bunio. - Kog vraga to pričaš? - Kako smo ostavili one pregoleme pištolje koje smo imali na Gordi, uzeo sam si slobodu da nam nabavim nekoli ko komada - računajući da ti misliš na tog pilota, i znajući ponešto o Starom San Juanu. Walther P.K. - automati, osam rundi, tri okvira po komadu, i s valjkom od pet centimetara, vrlo prikladan za džepove kaputa. - On poznaje i oružje? - tiho upita Hawthorne, pogle davši Catherine. - Mislím da nikad nije ozbiljno ispalio ni iz jednog - odgovori bojnica - ali ima magistarsko znanje iz analize oružja. - A kako stojiš s kirurgijom mozga? - Stigao sam do postupka lobotomije, ali bilo je prezbr kano... Čuj, mislim da ti nije pametno predavati pištolj s tri okvira streljiva tu na otvorenom. Iskreno, ja sam previsok i previše lijep da me ljudi ne bi uočili, razumiješ? - Ti si prava skromnost, poručnice. - Ah, k vragu, pa nisi ni ti tako loš, iako si onako više, recimo, zreliji. - Ostani u apartmanu, Cathy - reče Tvrell. - Javite mi se svakih pola sata, zahtijevam. - Ako budemo mogli, bojnice. 216 - Ashkelonl - kriknuo je glas s javne govornice hotela HayAdams, u Washingtonu. - Tu sam, Jeruzalem - reče Bajaratt. - Što se dogodilo? - Mossad je

pokupio našeg glavnog čovjeka! - Kako? - Bila je zabava u kibucu Irshun, pokraj Tel Aviva. Nekoliko ih je bilo manje pijano od ostalih, i pronašli su ga gdje siluje jednu sabru, u polju. - Idiot! - Drže ga u lancima, u zatvoru kibuca, čekajući svoje pretpostavljene iz Tel Aviva. - Možete li do njega? - Uvijek ima Židova koji se mogu potkupiti, u to smo sigurni. - Pa učinite tako. Ubijte ga. Ne možemo pustiti da ga stave pod djelovanje droga. - Učinjeno. Ashkelon zauvijek. - Zauvijek - reče Bajaratt, spuštajući slušalicu. Nils van Nostrand ušao je u radnu sobu, na svom velikom imanju u Fairfaxu, Virginia. Velika soba bila je ispražnjena; dosadašnji namještaj bio je spremljen u kartonske kutije, sve adresirane, brodskim prijevozom, na teretno skladište u Lisabonu, Portugal, da bi na kraju tajno bili predani u jednu kuću na obali ženevskog jezera, Švicarska. Ostatak kuće, interijeri i svi tereni, staje, konji i različite životinje - domaće i divlje - u povjerenju su prodani saudijskom šeiku koji će za trideset dana legalno preuzeti vlasništvo. Tu je bilo sve što je Van Nostrand trebao, u stvari. Prišao je stolu, podigao tajni crveni telefon i nazvao. - Škorpion Tri - rekao je glas na drugoj strani veze. - Ovdje Jedan, i bit ću kratak. Moje vrijeme je došlo. Povlačim se. - Moj Bože, to je šok! Bio si oslonac za sve nas. - Dogaća se. Znam kad trebam otići. Noćas, prije nego što nestanem, programirat ću ovaj telefon za tebe i poslati po 217 ruku našim Opskrbljivačima. Jednog dana, oni će te pozvati, jer ti si sad odgovoran za njih. Usput, ako se javi žena koja se predstavlja kao Baj, daj joj što god joj zatreba. Tako je želio padrone. - Primljeno. Hoćemo li se čuti opet? - Iskreno, sumnjam. Trebam završiti posljednji zadatak, a onda slijedi potpuno povlačenje. Škorpion Dva zadovoljava i ima široko iskustvo, ali nema tvoje zalede ili profinjenost. Ne bi bio dorastao. - Mislím da želiš reći, on nema moju odvjatničku tvrtku u Washingtonu. - Bez obzira na to, sutra ćeš biti Škorpion Jedan. - To je čast koju ću odnijeti u grob. - Ne prebrzo, nadam se. Bajaratt je izašla iz taksija, požurujući Nicola. Mladić je krenuo za njom, dok je ona plaćala vozaču kroz prozor. - Hvala, gospodo, vrlo lijepo od vas. Hej, ma zar to nije onaj dečko o kojem svi čitamo? Iz Italije? - Priznajem, je? signore. - A kad kažem svojoj ženi, ona je Talijanka! Donijela je kući one jedne novine iz supermarketa, sa slikama te mlade glumice, Angel Capell i njegove visosti. - Oni su samo dobri prijatelji... - Hej, ma ja ništa ne kažem, gospodo. Ona je sjajna mala, svi je vole, a ti tabloidi su smeće! - Ona je očaravajuća djevojka. Hvala vam, signore. - Hej, ma bilo mi je zadovoljstvo. - Idemo, Dante. - Bajaratt uhvati Nicola pod ruku i usmjeri ga u kafić trenutno u modi u Georgetovmu. Društvo na odmoru za ručak bila je mješavina matrona u svili, mladih žena u Armanijevim bluzama i denimu Calvina Kleina, zajedno s uobičajenom paradom bogatih, budućih "mladoturaka" - nedavno imenovanih, čija su lica odražavala njihovu vlastito viđenje najboljeg i najpametnijeg - i napokon, nekoliko uposlenih članova Kongresa koji su nestrpljivo pogledavali na ručne ure. - Sjeti se, Nico - reče Baj dok se maftre udvoravao 218 ju sklopu još udvornije dobrodošlice. - On je senator kojeg si 1 sreo u Palm Beachu, pravnik iz države Michigan. Zove se Nes bitt. Namješteno ponovno upoznavanje bilo je popraćeno le denom kavom za sve troje, zatim senator iz Michigana progo vori. - Nikad nisam bio ovdje ranije - rekao je - ali jedan moj pomoćnik odmah je znao za mjesto. Očito, vrlo je popu larno. - To je bio tek hir, signore. Spomenula ga je naša do maćica, one večeri u Palm Beachu, pa sam ga zato ja predlo žila. - Da, tako je. - Senator je pogledavao oko sebe, s po gledom koji je odavao zabavu. - Jeste li dobili materijal kojeg sam vam poslao u hotel, sinoć? - Dakako, jesmo, i ja sam ga proučavala nekoliko sati, zajedno s Dante Paolom - Vero, Dante? Le carte di ieri sera, ti ricordi? - Certo zia, altro che. - On i njegov otac, barun, vrlo su zainteresirani, ali po javila su se neka pitanja. - Naravno, studija je bila relativno opširan pregled in dustrijskih mogućnosti, a ne dubinska analiza svake moguće sti. Ako postoji interes, moj stožer može izraditi dodatne po datke. - To bi, dakako, bilo potrebno prije bilo kakvih ozbilji njih pregovora, ali možda možemo razgovarati o - kako ste rekli - jednom "pregledu"... - Što god vi želite. Posebno, u kojem području? - Incentivi, signore... kako vi kažete, poticaji. Mogli bi smo razgovarati o stotinama milijuna dolara. Prihvatljiv rizik je jedno, i barun se nikad nije pred tim povlačio, ali određena kontrola mogla bi biti nužna kako bi se pravednost osigurala, nije li tako? - Ponavljam, u kojim pojedinačnim područjima, grofice? Kontrola je prilično tvrd pojam u našem gospodarstvu. - Nezaposlenost, prepostavljam, još je tvrdi. Ali možda 219

je kontrola previše nezgodna riječ; da kažemo dokumenti uza jamnog razumijevanja. - Kao? - Iskreno, na prvi znak financijskog zdravlja, bilo bi do krajnosti nezgodno da bilo koja uključena radnička organizacija počne postavljati rastrošne zahtjeve... - To se lako može riješiti - upadne Nesbitt. - Stožeri, ovdje i u Lansingu, obavili su nešto od misionarskog rada na tom području, a ja osobno obavio sam dosta telefonskih poziva. Sindikati su postali bitno istančaniji, kad je riječ o gospo darstvu. Mnogi njihovi članovi su bez posla dvije ili tri godine; oni neće razbijati zlatno jaje guske koja prihvaća rizik. Pitajte Japance, oni imaju pogone u Pennsvlvaniji, obje Karoline, i Bog zna gdje još. - Donosite nam veliko olakšanje, signore. - I to ćete dobiti napismeno, sve što se odnosi na proizvodnosti i povratak uloženog. Što još? - Nije li to uvijek jednako, u vašoj zemlji ili našoj, ma gdje industrijalci imali posla s državom? - Porezi? - upita pravnik, a lagano mrštenje nabora mu čelo; neprihvaćanje na vidiku. - Oni su uravnoteženi, grofice... - Ne, ne signore! Krivo ste me shvatili. Kako vi Amerikanci kažete, smrt i porezi su podjednako neizbježni... Ne, ja mislim na ono što većem dijelu talijanskog biznisa izgleda kao vaše izuzetno, čak neumjereno državno uplitanje u poslovni svijet. Unatoč sigurnosti i integritetu, čuli smo strašne priče o zakašnjenjima koja koštaju milijune zbog jednog ili drugog administrativnog postupka - mjesno, državno, federalno, to su fraze koje sam i sama čula, kao i barun. - Unatoč sigurnosti - i s onoliko intergriteta koliko trži, šta traži, - reče senator, smješkajući se. - Snage moje države, kako je ustavom određeno, silno će se potruditi da ne bude neodobrenog uplitanja bilo koje vrste. Ne možemo si dopustiti drukčije, a u službi građana, i to ću osigurati napismeno. - Izuzetno, to je divno... Postoji još jedna stvar, signore Senatore, a to je osobna molba koju možete odbiti bez ikakvog gubitka poštovanja s moje strane. 220 - O čemu se radi, grofice? - Kao svi veliki i realni ljudi, i moj brat, barun, osjeća određeni opravdani ponos, ne samo zbog svojih postignuća već i zbog svoje obitelji, posebno zbog sina, koji je žrtvovao normalnu, privilegiranu mladost da bi pritekao ocu u pomoć. - On je dobar mladić. Kao i svi, i ja sam čitao novine, članke o prijateljstvu s onom lijepom tv-glumicom, Angel Capell... - Ah, Angelina, - nježno je rekao Nicolo, naglašavajući svaki slog imena. - Una bellissima ragazza! - Basta, mio Dante. - Posebno me se dojmila fotografija njih dvoje s njenom obitelji u delikatesnoj trgovini u Brooklynu. Najbolje plaćeni menadžer za kampanje ne bi mogao izvesti bolje. - Sve je bilo posve slučajno - ali, o molbi koju bih vam htjela izložiti... - Dakako. Barunov ponos, njegova obitelj, naročito ovaj njegov sjajni sin. Što mogu učiniti? - Postoji li mogućnost dogovoriti kratak privatni susret barone-cadetta i Predsjednika - samo minuta ili dvije, da mogu poslati natrag sliku njih dvojice zajedno? To bi donijelo takvu sreću barunu, a ja bih, dakako, rekla svome bratu kako je do toga došlo. - Mislim da bi se to moglo srediti, iako, najiskrenije, bilo je poprilično trzavica oko stranih ulaganja. - Oh, to razumijem, signore, i ja također čitam novine! Zato sam i rekla, kratko i privatno, samo Dante Paolo i ja, i samo za baruna od Ravella, nikakvog novinskog publiciteta uopće... Naravno, ako je to previše, povlačim svoju molbu i ispričavam se što sam je izrekla. - No, samo malo, grofice - reče Nesbitt tiho, zamišljeno - Trebat će mi nekoliko dana, ali mislim da to mogu izvesti. Mladi senator naše države je iz predsjednikove stranke i ja sam podržao njegovu kandidaturu, jer sam to smatrao ispravnim, ali moglo me je koštati glasova... - Ne shvaćam. - On je blizak Predsjednikov prijatelj i cijeni moju podršku - isto tako, prokleta dobro zna što barunova infuzija 221 novca može učiniti za državu - i što ja za njega mogu učiniti ako se on čak i usputno, uključi... Da, grofice, mogu to srediti. - Svi vi zvučite tako talijanski. - Machiavelli ima svoje trenutke, moja draga grofice, v Hawthorne i Poole pažljivo su silazili niz popločanu ulicu u najgorem dijelu San Juana. Područje je bilo bez zamki za turiste, osim onih posvećenih još tjelesnijim željama mornara, vojnika i ovisnika. Ulična rasvjeta radila je tek djelomično, otprilike jedna od četiri, pa je bilo mnogo više sjena koje su padale preko ruševnih zgrada, nego osvjetljenja. Dvojica muškaraca stigli su do adrese pilota koji je dovezao Cookea i Ardisonne s Gorde do Puerto Rica, obojica odjednom zučudeni glasnim napadnim glasovima koji su se probijali iz stare kamene trokatnice. - Ova štenara tuče sve živo na Bourbon Streetu, kapetane. Kakvo se sranje tamo događa? - Očito, zabava, poručnice, a mi ćemo uskoro provaliti unutra, jer pozvani nismo. - Bi li vas smetalo ako ja tako i učinim, gospodine? - Što? - Provalim.

Moja zdrava noga je najjača u ovakvim situacijama. - Da prvo pokucamo i vidimo što se događa. - Tvrell tako učini i uskoro su vidjeli. Otvorio se prorez na središtu vrata; par velikih očiju uokvirenih maškarom, buljio je van. - Rečeno nam je da dodemo ovamo - reče Hawthorne ljubazno. - Kako vam je ime? - Smith i Jones, tako trebamo reći. - Odjebi odavde, gringos! - Otvor se uz tresak zatvori. - Mislim da je tvoja iskusna noga na redu, Poole. - Tvoje oružje spremno, Tye? - Izvrši, poručnice. - Idemo, kapetane! - Poole razvali vrata lijevim stopalom; rasula su se na komadiće, posvuda, dok su njih dvojica navalili preko drvenih krhotina, sa spremnim oružjem. - Ne 222 miči se ni za dlaku ili pucam! - vrisnuo je poručnik. - Boga mu! Prijetnja nije bila nužna. Netko je u panici pao preko kazetofona, potrgavši žice iz zvučnika. Nastalu tišinu razbio je veći broj muškaraca, koji su navlačili hlače, trčali niz stubište i van. Nedostatak srama mogao se vidjeti jedino u slabo osvjetljenoj, dimom obloženoj donjoj dnevnoj sobi, gdje je većina mladih i ne tako mladih žena bila gologruda, a njihova donja pokrivala predstavljala su karikaturu najtanjih bikinija. Postojao je i jedan dodatak ovom profesionalnom ekshibicionizmu, kojeg je predstavljao svjetlokosi muškarac, srednjih godina, izgleda, nesvjestan kaosa. Uporno je trzao bedrima u žaru snošaja, na trosjedu prekićenom jastucima, u uglu, s tamnokosom ženom koja je vrištala i panično mu pokušavala reći da prestane. - Što... Što? Začepi i ostaj tu! - Možda bi trebao isključiti svoj stroj i poslušati, Simone - reče Hawthorne, približivši se raskošnom baršunastom trosjedu u zasjenjenom kutu sobe. - Boga mu! - riknuo je čovjek kad se okrenuo, iznenađenje, ali ne i strah bijahu u njegovim hladnim očima pri pogledu na oružje. - Vi, djevojke! - viknuo je Poole, ne obraćajući se samo ženama u dnevnoj sobi nego i onima koje su dotrčale niz stubište. - Rekao bih, morate van. Trebamo raspraviti neke osobne stvari, to se vas ne tiče... I ti, damo, ako se uspiješ izvući ispod tog gmaza. - ¡Gracias, señor! ¡Muchas gracias! - Reci prijateljicama da nadu drugi posao! - viknuo je mladi časnik kad su prostitutke isrčale van, na ulicu - Ovako mogu završiti mrtve! Soba je bila prazna, osim polupijanog pilota koji je povukao dio sjajnog tamnocrvenog pokrivača preko svog golog struka. - Koji ste vi vrag? - pitao je - Što hoćete od mene? - Za početak, hoću znati odakle si došao - reče Tvrell. - Ti nisi normalan, Simon. - To se tebe jebeno ne tiče, baby. 223 - Ova pucaljka pokraj tvoje glave kaže da me se tiče, baby. - Misliš da je to prijetnja? Okini, medeni, učini mi uslugu. - Sasvim sigurno, nije normalan; "Boga mu"... Vojnik, je li tako? - Jednom, prije sto godina. - I ja sam bio vojnik. Tko te je oborio? - Što te to briga? - Lovim neke vrlo zle ljude. Reci mi ili si mrtav, medeni. - U redu, u redu, koga briga? Bio sam pilot na upadima iz Vijentiana, pod Royal Lao Air... - Podružnica CIA - upadne Hawthorne. - Tako je, stari. U Panmunjomu počeli pregovori, a Senat počeo postavljati pitanja, pa su dečki špijuni morali sve to jebeno sranje istresti na nečije krilo. Prodali su mi svih šest zrakoplova za sto tisuća koje su mi posudili pa zakopali dug. Meni, jednom maloljetnom najamnom pilotu koji je upao u službu, jer je potpisao za svoju stara, jer stari je bio odavno mrtav - Kriste, imao sam samo osamnaest godina! Sve osim jednog, izgubio sam, zbog kvara i gubitka opreme, ali i dalje su bili tamo i svi na moje ime pod vrlo upitnim okolnostima. - Imao si jedan zrakoplov, opremu vrijednu barem dva milijuna. Što si napravio? Prodao da možeš namjestiti ovu rupu koja ti povećava letačke prihode? - Vraga, dovoljno sam ukrao da kupim ovo mjesto, prije mnogo godina - odgovorio je Alfred Simon, šmrcajući. - Što se dogodilo s mlažnjakom? To je bio glavni dio. - Bio je. Letio sam na kratke pruge, u Australiji, sve sredeno mitom. Tu je, ali nikad ga ne koristim. Ne letim dok ne budem imao vlastitu firmu, sručit ću se ravno na jebeni Pentagon i uništiti te kurvine sinove u vražju mater, držali su me na lancu trideset i četiri godine! Ta govna tvrde da sam ja ukrao deset milijuna dolara vrijednu opremu od vlade - čitaj, četrdeset godina u Leavenworthu... Jebi ga, ne ostaje mi ni četvrt toga za život. - Ali omča oko vrata bila je dovoljno čvrsta da te ponuka da pokupiš onu dvojicu na točki Sebastian, na Gordi. 224 - K vragu, da, ali nisam im ja pokazao vrata za vrijeme zadnjeg spuštanja! Nemam s tim veze. - A tko ima? - zaurlao je Poole, odgurnuvši Hawthorneov pištolj i pritisne svoj uz pilotovo čelo. - Bio si s onim gadovima koji su ubili Charliea, čovječe, i mrtav si ako mi ne kažeš. - Hej, daj! - viknuo je pilot, a tijelo mu se grčilo pod tamnocrvenim pokrivačem. - Tip mi je pokazao svoje dokumente i rekao da me nikad neće zvati u posao ako spomenem njegovo ime! - Kako se zvao? - Hawthorne. Netko po imenu Tvrrone

Hawthorne, tako nešto. 225 15 Podšišani travnjaci na imanju Nilsa van Nostranda blistali su jutarnjom rosom, a on je sjedio za svojim radnim stolom, zagledan kroz prozor radne sobe, duboko zamišljen. Vrijeme je bilo kratko, a njemu je trebao čitav dan da sve priredi, jer njegov nestanak je trebao biti potpun, trebao je početi njegov novi identitet, a sve veze s prošlošću biti izbrisane - i njegova konačna "smrt" neupitna. Ipak, ono što od njegovog prirodnog života preostane trebalo je biti civilizirano; mogao je prihvatiti anonimnost, čak i s dobrodošlicom, ali život bez udobnosti i ljepote ne može i neće prihvatiti. Prije mnogo godina, previše da bi ih izbrojio, on i njegov životni partner, il vizioso elegante - Mars i Neptun! - kupili su ozidano izdvojeno imanje na obali Ženevskog jezera, za svoje stare dane. Ugovor je sastavljen na ime jednog argentinskog pukovnika, biseksualnog neženje koji je vrlo rado prihvatio poslužiti mladem, svemoćnom padroneu i njegovom povjereniku. Od tog vremena, jedna mutna agencija za iznajmljivanje u Lausanni osigurala je godišnju zaradu koja je sama bila dovoljna da plati postojanje tvrtke uz jedva nekoliko dodatnih stranaka. Bilo je, dakako, nekoliko bezuvjetnosti, koje bi, u slučaju kršenja, dovele do raskidanja ugovora. Broj jedan: vlasništvo posjeda ne treba nikad istraživati; drugo: nijedan najam ne smije biti kraći od dvije godine i duži od pet; treće: sva plaćanja upućuju se na račun pod brojem, u Bernu, uz dodatnih dvadeset i pet posto iznad naknade tvrtki za usluge i šutnju. Četvrta godina je isticala za trenutnog stanara, neutrošenih šest mjeseci pete nadoknađeni su vraćanjem polugodišnje rente uz dodatnih šezdeset dana za iseljenje. Van Nostrand će 226 sjajno iskoristiti ta dva mjeseca; bili su njegov raspored za put u nepovrat. Odiseja će započeti smrću padroneovog ubojice, izvjesnog bivšeg kapetana korvete Tvrella Havvthornea. Noćas. Dan je, međutim, bio preludij njegovom putovanju. Ljudi kojima je pomogao, tijekom svih svojih godina u Washingtonu, znali su kako pristupiti njegovim ljubaznim, iako neobičnim, zahtjevima. Bilo je najvažnije da nitko od njih ne zna da mu i ostali pružaju pomoć. Međutim, kako je glavni grad izvor dezinformacija, glasina, diverzija i samozaštite, bilo je nužno imati zajedničku nit u njegovim molbama, ukoliko bi se, kao raspadajuća paukova mreža, jedna nit za drugom rušila pod težinom istine, trebala je postojati zajednička jezgra do koje svi mogu doći. Van Nostrand je mogao čak čuti i riječi. / vi? Bože moj, nakon svega stoje učinio za zemlju, na vlastiti trošak, nema toga što ne bismo mogli učiniti! Slažete se? Dakako, svi će se složiti, jer samozaštita je bila temeljni zakon preživljavanja u Washingtonu. Istrage će brzo zamrijeti, pod pretpostavkom njegove smrti. Zajednička nit? Nejasna, nepotpuna, ali srcedrapateljna, naročito za nesebičnog, domoljubnog čovjeka koji, izgledalo je, ima sve - silno bogatstvo, utjecaj, ugled, i uz sve to, neuobičajenu skromnost. Dijete, možda; dijete nosi opću privlačnost. Kakvo dijete...? Žensko, naravno; kako se ljudi samo rastapaju pred onom malom glumicom, Angel, kako se već zove. Okolnosti? Ponovno, jasno. Krv njegove krvi, njemu nedostupna godinama zbog tragične situacije. Događaj? Brak? Smrt?... Smrt; odzvanja konačnošću. Van Nostrand je bio spreman; riječi su mogle doći, kao i uvijek. Mars je znao reći svome Neptunu: "Tvoje misli su tako krivudave. Misliš dalje od misli drugih ljudi. To mi se sviđa; to mi treba." Aristokrat uzme crveni telefoni nazove izravni, privatni taj: ni broj državnog tajnika. - Da? - rekao je glas u Washingtonu. - Bruce, ovdje Nils. Žao mi je što te smetam, naročito putem ovog telefona, ali ne znam kome drugom se obratiti. - U bilo koje vrijeme, moj prijatelju. Sasvim sigurno, ti koristiš manje nego što si zaslužio, s obzirom na tvoj veliki doprinos. O čemu je riječ? 227 - Imaš li minutu ili dvije? - Jasno. Zapravo, upravo sam završio jedan gnjavatorski sastanak s filipinskim veleposlanikom i izuo cipele. Što mogu učiniti za tebe? - Osobno je, Bruce, i, dakako, povjerljivo. - Ova veza je sigurna, to znaš - blago ga prekine državni tajnik. - Da, znam. Zato sam je i upotrijebio. - Samo nastavi, prijatelju. - Bože dragi, zaista mi je sad potreban prijatelj. - Tu sam. - Nikad o tome nisam javno govorio i vrlo rijetko privatno, ali, prije mnogo godina, kad sam živio u Europi, moj brak se raspadao - oboje smo bili krivi; ona je bila neukrotiva Njemica, a ja neosjetljivi muž, koji nije volio sukobe. Ona se odlučila za uzbudljiviji teren, a ja sam se zaljubio u udatu ženu, iskreno, kao što je i ona voljela mene. Okolnosti su joj zabranjivale razvod - njen muž je bio političar, žestoko katoličke provenijencije, i ne bi to dopustio. Ali mi smo imali dijete, djevojčicu. Ona je, naravno, predstavljena kao njegovo dijete, ali on je znao istinu i zabranio je svojoj ženi da me ikad

više vidi, a ja nikad nisam smio vidjeti dijete. - Kako strašno! Zar se nije mogla pobuniti, istjerati stvar? - Rekao joj je, ako pokuša, on će i nju i dijete dati ubiti prije nego što politički propadne. Nesreća, dakako. - Kurvin sin! - On, da, to je bio; to je i sada. - Sada? Hoćeš li da sredim s hitnim državnim transportom - tu tajnik zastane - da dovedu majku i dijete pod diplomatskim imunitetom? Samo reci, Nils. Povezat ću se s Centralnom agencijom i sredeno je. - Prekasno je, bojim se, Bruce. Mojoj kćeri su dvadeset i dvije godine i umire. - Oh, Bože moj!... - Ono što od tebe tražim, što te molim, je prijevoz s diplomatskim prolazom do Bruxellesa, bez imigracijskih postupaka i kompjuterske provjere putovnica - taj čovjek ima 228 oči i uši posvuda, a ja sam mu opsesija. Moram stići u Eu pu, a da nitko to ne sazna. Moram vidjeti svoje dijete prije go što ode, a kad je ne bude, provesti svoje posljednje dane svojom ljubavi i nadoknaditi izgubljeno vrijeme. - Oh, Kriste, Nils, kroz što ti prolaziš; što si do si prošao! - Možeš li to za mene učiniti, Bruce? - Dakako. Zračna luka podalje od Washingtona - i nja mogućnost da te prepoznaju. Vojna pratnja ovdje i u Bruxellesu; ukrcavaš se prvi, izlaziš posljednji, a sjedište sa zasrom odmah do kokpita. Kad želiš krenuti? - Večeras, ako možeš srediti. Naravno, zahtijevam da platim. - Nakon svega što si za nas učinio? Ni govora. Javit ti se za jedan sat. Kako su lako naišle riječi, pomisli Nils van Nostrand, " je spustio slušalicu. Bit čistog zla, uvijek je govorio Mars, . navući arhandelu Sotoni čistu bijelu odoru dobrote i milosi Dakako, Neptun ga je to naučio. Novi poziv bio je namijenjen ravnatelju CIA, čija orgi zacija je povremeno koristila jedan od Van Nostrandovih 1 nikovaca kao sigurnu kuću za bjegunce i rastrojene tere pod medicinskim nadzorom. - ... Isuse, Nils, to je strašno! Reci mi ime toga gs Imam crne suradnike po čitavoj Europi koji će ga ukloni] ne govorim to lako - izbjegavam krajnosti kao da se o n] osobno radi - ali to smeće ne zaslužuje živjeti ni dana \ | Moj Bože, tvoje vlastito dijete! - Ne, dobri moj prijatelju, ja ne vjerujem u nasilje. - Ni ja, ali najnasilnija stvar na svijetu učinjena je te majci i njenog djeteta. Dugogodišnji život pod prijetnjom njih smrti? Jedne majke i njenog djeteta? - Postoji drugi način, a ja te molim da me saslušaj. - O čemu je riječ? - Ja ih mogu dovesti na sigurno, ali to će zahtijevati ličnu količinu novca kojeg ja, naravno, imam. Ali, ako se služim redovnim postupcima transfera, bit će zabilježeni i 229 stupni europskoj bankarskoj zajednici i on će saznati da sam tamo. - Zaista ideš? - Koliko još imam godina koje ću provesti sa svojom izgubljenom ljubavi, mojom najmilijom? - Nisam siguran da te razumijem. S; - On će saznati i pronaći je. Na to se zakleo. - Gad. Reci mi njegovo ime! - Moja vjerska uvjerenja mi to ne dopuštaju. •:." - I što sad, prokletstvo? Što ti ostaje? - Potpuna tajnost. Sav moj novac je ovdje, i, naravno, namjeravam platiti svaki dolar poreza koji dugujem svojoj zemlji, ali ostalo bi trebalo biti prebačeno u tajnosti, a legalno, u bilo koju švicarsku banku, po tvom izboru. Iskreno govoreći, imanje sam prodao za dvadeset milijuna dolara. Dokumenti su potpisani, ali do mjesec dana nakon mog nestanka, ništa neće biti proknjiženo niti objavljeno u javnosti. - Tako malo? Mogao si dobiti najmanje dvostruko. Ja sam poslovni čovjek, sjećaš se? - Nažalost, nemam vremena za pregovore. Moje dijete umire, a moja ljubav je slomljena od očaja i potpunog užasa. Možeš li mi pomoći? - Pošalji mi pravnu punomoć za našu dokumentaciju - onu u bunkeru, dakako - i javi mi se kad stigneš u Euorpu. Ja ću sve preuzeti. - Ne zaboravi poreze... - Nakon svega što si učinio za nas? O tome ćemo kasnije raspraviti. Budi dobro i budi sretan koliko možeš, Nils. Bog zna, to i zaslužuješ. Kako su lako naišle riječi. Van Nostrand je još jednom prelistao svoj osobni telefonski imenik, kojeg je, kad nije bio u upotrebi, uvijek držao u zaključanoj metalnoj ladici svog pisaćeg stola; uzet će ga sa sobom kad nestane. Pronašao je ime i privatni broj svog idućeg dobročinitelja, šefa Specijalnih snaga, tajne operacije, Armije Sjedinjenih Država. To je bio napola psihotičan čovjek koji je podjednako uspješno zbušnjavo svoje nadredene kao što je postizao svoje ciljeve, što mu je sa 230 zabrinjavajućom učestalošću i uspijevalo, toliko da je čak i kod suparničke CIA imao dužno poštovanje. Njegovi ljudi se nisu ubacili samo u KGB, MI-6 i Deuxieme, već i u sveti, neprobojni Mossad. Radio je s pažljivo probranim, višejezičnim osobljem, opskrbljenim izuzetno dobro napravljenim lažnim dokumentima koji su prolazili i elektronsku provjeru...i, s pozamašnim doprinosom izuzetno informiranog svjetskog putnika Van Nostranda. Bili su prijatelji i general-poručnik je uživao u brojnim ugodnim vikendima na posjedu u Fairfaxu, u društvu dobro nagrađivanih

i vrlo ornih mladih žena, dok je njegova vlastita mislila da je u Bangkoku ili Kuala Lumpuru. - Nikad nisam čuo nešto tako odvratno, Nils! Što taj jebeni tip misli tko je? Sam ću otići tamo i srediti ga! Kriste Bože, tvoja kćerka umire, a njena majka živi već dvadeset i nešto godina pod prijetnjom smrti! Ma, gotov je, prijatelju! - To nije način, generale, vjeruj mi kad ti kažem. Kad našeg ljubljenog djeteta više ne bude, preostaje samo nestanak. Ubiti ga, značilo bi od njega napraviti mučenika u očima njegovih odanih sljedbenika - zapravo, fanatika. Odmah bi posumnjali na njegovu ženu, jer govori se da ga se ona i gnuša i boji. Ona bi odmah doživjela "nesreću" kojom joj je on svih ovih godina prijetio. - Ako on pomisli da je pobjegla s tobom, a mislit će, nije li ti palo na pamet da će vas oboje progoniti? - Iskreno sumnjam, prijatelju. Naše dijete će umrijeti i on će izbjeći javnu štetu. Žena može tiho napustiti veliki politički status, i to i nije neka vijest. Međutim, ako takav čovjek dvadeset godina živi s djetetom koje nije njegovo, iako je on mislio da je, to jest vijest. Ako je jednom prevaren, s vidljivim rezultatom, koliko je još drugih puta bilo? To je šteta. Sramota. - U redu, dakle likvidacija otpada. Što mogu učiniti? - Treba mi prilično rijetka putovnica do danas predvečer, lažna putovnica neameričkog porijekla. - Ozbiljno? - reče general-poručnik, zagrijavši se za stvar. - Zašto? - Djelomično, zbog onog što si ti spomenuo. On bi nas mogao pronaći putem kompjutoriziranog međunarodnog pro 231 meta, iako ne vjerujem da bi, ali ja namjeravam kupovati nekretnine. Kako nisam nepoznat, ne smeta me ako mi se ime pojavi u novinama. To bi zaista za njega bio znak. - Shvaćam! Na što si mislio? - Pa, budući da sam nekoliko godina proveo u Argentini, izgrađujući svoje međunarodno tržište, i tečno govorim španjolski, mislio sam da bi to mogla biti Argentina. - Nema problema. Kao i za dvadeset osam drugih zemalja, kopirali smo njihove obrasce, a kod mene je grafika najbolja. Jesi li smislio ime, datum rođenja? - Da, jesam. Znao sam čovjeka koji je nestao, kao i mnogi drugi u to vrijeme. Pukovnik Alejandro Schrieber-Cortez. - Slovo po slovo, Nils. Izgovorio je, dodavši i datum i mjesto rođenja, po sjećanju - i to kakvom sjećanju. - Što ti još treba? - Boja kose i očiju i fotografija ne starija od pet godina. - To ću dostaviti do podneva... Razumiješ me, generale, mogao sam se obratiti Bruceu, u Department, ali to zaista nije njegovo polje rada... - Ta guzica se u ovakvoj stvari ne bi snašla ništa bolje nego s najzgodnijom kurvom u gradu. A onaj civil u Agenciji bi sve zajebao s retuširanom fotografijom!... Hoćeš doći ovamo da ti moji dečki naprave novu sliku? Boja za kosu, leće u očima? - Oprosti mi, prijatelju, ali o tim smo stvarima raspravili mnogo puta. Čak si mi dao imena nekolicine neslužbenih stručnjaka, sjećaš se? - Sjećam? - general se smijao. - Kod tebe? Ti posjeti nisu u mojoj banci podataka. - Jedan od njih dolazi ovamo za jedan sat. Čovjek kojeg zovu Gavran. - Ptica? Taj ima magiju u svojim objektivima... Reci mu da to donese ravno meni i ja ću sve srediti. To je najmanje što mogu, stari moj. Posljedni poziv bio je upućen tajniku Ministarstva obrane, vrlo inteligentnom, civiliziranom čovjeku koji se nalazio na pogrešnom poslu, čega je postao svjestan nakon pet mjeseci 232 rada. Bio je sjajan rukovoditelj u privatnom sektoru, uspevši se do položaja glavnog izvršnog organa treće po veličini korporacije u Americi, ali nije bio dorastao pohlepnim, natjecateljski raspoloženim generalima i admiralima Pentagona. U svijetu gdje kategorije profita i gubitka ne samo da nisu imale značenje, nego nisu ni postojale, a ponuda i potražnja značila razliku između opstanka i biblijskog Armagedona, on se nije snalazio. U darvinističkoj okolici korporativne hijerarhije, on je bio gospodar mirnog rasuđivanja, prepuštajući batinu za to plaćenim podređenima; ali u brutalnom natjecanju za moć između službi on je bio na gubitku, jer profita nije bilo. Pentagon je pozdravio njegovo imenovanje. - Oni žele sve! - povjeravao se prijatelju Van Nostrandu, neplaćenom državnim službeniku odgovarajućeg nasljeđa, novca, obitelji i pameti. - A kad ja postavim pitanje ograničenja proračuna, oni me najčešće počnu šopati sa stotinama scenarija, polovicu kojih uopće ne razumijem, najavljujući vojni sudnji dan ako ne dobiju što hoće. - Morate biti mnogo oštiri s njima, gospodine tajnice. Sigurno ste i prije imali posla sa smanjenjem troškova... - Dakako - rekao je te večeri tajnik, uz konjak. - Ali u te odredbe je bila ugrađena mogućnost da ovaj ili onaj službenik može izgubiti svoj položaj ako moji zahtjevi ne budu provedeni... A te pasje sinove ne možete otpustiti! Uostalom, sukobljavanje nije u mom stilu. - Pa neka to izvrše vaši civilni pomoćnici. - To i je najgluplje! Ljudi kao što

sam ja dolaze i odlaze, ali birokrati, ti vladini G-7 ili G-8, ili što već, oni ostaju. A otkuda im privilegije, letovi vojnim zrakoplovima na karipske posjede koji su na raspolaganju vojnim inženjerima ili mornaričkoj obalnoj straži? Ne trudi se odgovoriti, to sam naučio. - Dakle, velika zbrka? - Nemoguća situacija, bar za nekog kao što sam ja - ili vi, pretpostavljam. Još tri ili četiri mjeseca, pa ću izmisliti neki osobni razlog za ostavku. - Zdravlje? Jedan od najslavnijih bekova u nogometnoj Povijesti Yalea, vodeći zagovornik Predsjednikovog fitness pro 233 grama? Nitko vam neće vjerovati, u svim reklamama pod pokroviteljstvom vlade, vi ste na joggingu. - Šezdesetšestgodišnji atlet. - Tajnik se nasmijao. Mojoj ženi se gadi Washington. Bila bi presretna da postane predmet moje duboke zabrinutosti, a nisam daleko ni od potkupljivanja njenog liječnika. Srećom za Van Nostranda, tajnik Ministarstva obrane još nije najavio svoje povlačenje. Tako je, posve prirodno, i on uključen u krug oko Krvave Djevojčice, i kad se Van Nostrand javio, izjavljujući kako vjeruje da možda postoji veza između sadašnje terorističke zavjere i jednog mutnog bivšeg časnika Mornaričke obavještajne, po imenu Hawthorne, tajnik je skočio u vatru, na bogatašev zahtjev. To što mu je Van Nostrand rekao bilo je i jednostavno i zabrinjavajuće i zahtijevalo je zaobilaženje uobičajenih kanala, točnije, zaobilaženje kapetana Henrya Stevensa, koji bi se suprotstavio. Trebalo je pronaći tog Hawthornea i poslati mu provokativno pismo ... Svijet teroristkinje Bajaratt bio je međunarodno podzemlje, svijet pred kojim čovjek kao Van Nostrand mora biti na oprezu; i ako je on kroz mnoštvo svojih posrednika i informatora nešto čuo, nešto saznao, za Boga, treba mu pružiti svu moguću pomoć! - Halo, Howarde? - Bože, Nils, bio sam u iskušenju da ti se javim, ali ti si izričito rekao ne. Mislim da ne bih mogao dulje izdržati. - Moje najdublje isprike, prijatelju, ali događaji su se poklopili: prvi, naša geopolitička kriza; a drugi, toliko osobno bolan da jedva mogu o njemu govoriti... Je li Hawthorne primio moju poruku? - Sinoć su razvili film i poslali negative - ne želimo krivotvorine - potvrđeno je. Tvrell N. Hawthorne je primio tvoju otmotnicu u 9 i 12 navečer, u vrtnoj kavani hotela San Juan. Slike smo provjerili spektrogramom, to je on. - Dobro. Znači, bivši kapetan će mi se javiti i doći do mene. Molim Boga da taj susret donese nešto od koristi za tebe. - Nećeš mi reći o čemu se radi? - Ne mogu, Howarde, jer neke pojedinosti mogu biti netočne i ocrniti časnog čovjeka. Mogu ti samo reći, moja infor 234 macija otvara mogućnost da je taj Hawthorne član međunarodnog Alfa tržišta. Dakako, to može biti posve neistinito. - Alfa tržište? Što je to? - Ubojstva, moj prijatelju. Ubijaju za najveću cijenu i uglavnom kao veterani najtajnijih prikrivenih operacija, izbjegavaju svim zamkama. Međutim, što se tiče Havvthornea, nema konkretnih dokaza. - Isuse Kriste! Znači li to da on možda radi za tu Bajarat umjesto da je progoni? - To je teorija temeljena na logičnim pretpostavkama i može biti posve pogrešna ili tragično istinita, to ćemo večeras znati. Ako sve prođe po planu, on će biti ovdje između šest i sedam navečer. I uskoro, saznat ćemo istinu. - Kako? - Predočit ću mu ono što znam i on će morati odgovoriti. - To ne mogu dopustiti! Dat ću ti zaštitu. - Ni govora. Jer, ako je on to što se misli, poslat će svoje izviđače da ispituju teren; ako tvoji ljudi budu uočeni, on neće ni doći. - Možeš poginuti! - Malo vjerojatno. Osoblje mog osiguranja je posvuda i vrlo su temeljiti. - To nije dovoljno! - To je više nego dovoljno, prijatelju. Međutim, ako ti to olakšava dušu, pošalji jedan automobil na moju prilaznu cestu, poslije sedam sati. Ako se Hawthorne odveze mojom limuzinom, znat ćeš da je moja informacija bila netočna i nikad ne smiješ spomenuti da sam je ja donio. Ako je točna, moji ljudi će biti spremni i odmah će ti se javiti, jer ja neću imati vremena pozvati te osobno. Moj raspored je izuzetno natrpan. To će biti posljednji domoljubni čin jednog starca koji voli svoju zemlju kao ni jednu drugu... Odlazim iz zemlje, Howarde... - Ne razumijem...! - Spomenuo sam, malo prije, svoje suočavanje s dvije izvanredne situacije, i ne znam kako drukčije to izreći. Dva katastrofalna događaja u isto vrijeme pa, iako sam duboko religiozan čovjek, moram se zapitati gdje je moj Bog? 235 - Što se dogodilo, Nils...? - Sve je počelo prije mnogo godina, dok sam bio u Europi. Moj brak je bio u raspadu... - Van Nostrand je ponovio svoju priču o jadu, ljubavi, vezi izvan braka i ostalim užasima, s istim učinkom kojeg je postigao u prethodnim pozivima. - Moram otići, Howarde, i možda se nikad neću vratiti. - Nils, žao mi je! Bože, to je strašno! - Živjet ćemo nekako, moja ljubav i ja. Ja sam u mnogo čemu bogat čovjek i ne tražim ni od koga ništa. Moji poslovi su u redu, moj prijevoz

osiguran. - Kakav gubitak za sve nas. - Kakav dobitak za mene, moj prijatelju, najveća nagrada za dugogodišnje skromne doprinose. Zbogom, dragi moj Howarde. Van Nostrand je spustio slušalicu, a njegov um odmah isključi sliku rastuženog, samosažaljivog i dosadnog tajnika Ministarstva obrane, s izuzetkom svijesti da je Howard Davenport jedina osoba kojoj je spomenuo Hawthorneovo ime. O tome će kasnije razmisliti. Sad je, međutim, Van Nostrand razmatrao svoj pičce du combat, strategiju smrti Tvrella Hawthornea. Bit će brutalna i brza, ali kirurški precizna, i izazvat će najveću bol. Prvi meci bit će ispaljeni u najosjetljivije organe. Zatim izudarati lice pištoljem i napokon nož s dugim sječivom, u lijevo oko, l'occhio sinistro. On će sve promatrati, osvećujući smrt svog ljubavnika, padronea. I na kraju, izdaleka, osluškićat će prošaptane pohvale njemu namijenjene, u hodnicima moći... "Pravi domoljub." "Boljeg Amerikanca nikad nije bilo!" "Kako mu je moralo biti! Uz sve ostale njegove probleme." "On to nikad ne bi dopustio, da taj gad Hawthorne nije opasno zaprijetio!" "Tiho! Ne smijemo si dopustiti pitanja." Mars bi, nesumnjivo, vrisnuo: "Ecco! Perché? Takva ubojstva kupujemo od obitelji. Zašto to tako radiš?" - La mente di un serpente - nesumnjivo bi glasilo Neptunov odgovor. - Domišljatost zmije, padrone. Udaram, a zatim moram nestati u gustišu, i nikad se više ne pojaviti. Ali mora biti onih koji znaju da je zmija bila tamo, čak i kad je u koži sveca. Uz to, tvoje obitelji previše pričaju, pregovaraju, 236 promišljaju predugo. Najbrži način je zadužiti ljude na visokim položajima, izvan sumnje, tako oni kad se dogodi moja "smrt" mogu zajedno tugovati, objavljujući gubitak jednog sveca. Finito! Basta! Nakon smrti Tvrella Hawthornea. - Zvao se Havdhome - pitao je Tvrell, na veliko čuđenje polupijanog pilota i vlasnika javne kuće u Starom San Juanu. - Što pričaš? - Kažem ti što je tip rekao meni - odgovori mu Alfred Simon. Polako se trijeznio pri pogledu na dva oružja uperena u njegovu glavu. - Uostalom, to sam mogao i pročitati pod svjetlom kokpita. Stajalo je ime Hawthorne. - Tko je tvoja veza? - Kakva veza? - Tko te unajmio? - Ti boga, otkud da ja to znam? - Nekako dobivaš poruke, upute! - Jedna od mojih djevojaka. Netko dođe po usluge pa ostavi poruku kod djevojke i da joj koji dodatni dolar. Ja dobijem poruku oko sat kasnije. Uobičajeno, a ja čak i ne tražim tu dodatnu lovu, za koju slučajno znam, jer sam dobar s djevojkama pa su mi rekle. - Ne razumijem te. - Kad je dobra večer, koja će se od tih putas sjetiti, tko ju je zadnji imao ili predzadnji ili pred predzadnji? - Doista je podzemni autsajder, kapetane - reče Poole. - Kapetan? - Pilot se uspravi na trosjedu. - Ti si velika mrcina? - Dovoljno velika za tebe, baby... Koja od djevojaka ti je predala upute za Gordu? - Ona koju sam guzio - sjajna mala, tek joj je sedamnaest... - Kurvin sine! - zaurao je Poole i tresnuo šakom svodnika u lice, odbacivši ga na trosjed, okrvavljenih usta. - Toliko je bilo i mojoj sestri, a ja sam na komade rastrgao gada koji je pokušao sa svojim govornicima na nju! 237 - Dosta, poručnice! Nama treba informacija, a ne reformacija. - Jako se raspizdim na ovakve ljude, kao ovo tu smeće. - Shvaćam, ali sada tražimo nešto drugo... Pitao si, jesam li kapetan, Simon, odgovor je - jesam. Isto tako, imam na vezi Washington, obavještajna, vrlo visoko. Dovoljan odgovor? - Možeš li ih skinuti s mog vrata? - A možeš li me ti nekako potaći da pokušam? - U redu... u redu. Uglavnom sam išao po noći, između sedam i osam, i uvijek s istog uzletišta. Uvijek mi isti kontrolor daje zeleno svjetlo za uzlijetanje; to se nikad ne mijenja, uvijek je isti. - Kako se zove? - Ne daju oni imena, ali, on je dobar, ima tanki glas i puno kašlje, uvijek je on dodijeljen mojoj ptici. Dugo sam mislio da je to samo slučajnost, a onda sam pomislio da je to super čudno. - Želim razgovarati s djevojkom koja ti je predala poruku za Gordu. - Čovječe, ti se zezaš? Vi ste ih razjurili, dečki! Neće se vratiti dok se ne poprave ulazna vrata i sve izgleda normalno. - Gdje ona živi? - Gdje ona živi - gdje sve one žive? Ovdje, sa ženama koje im čiste sobe, peru rublje i spremaju im dobre obroke. Da budemo načisto, velika mrcino. I ja sam bio vojnik i znam kako treba održavati strojeve u vrhunskoj formi. - Misliš, ako ulazna vrata ne budu popravljena... - Neće se približiti. A ti bi? - Hej, Jacksone... s - Ne brini - reče poručnik. - Ima li gonič kurvi negdje oruđe? ;,,-. - Dolje, u podrumu. - Idem pogledati. - Poole nestane kroz podrumka vrata. - Koliko dugo rade kontrolori leta, u smjeni od sedam ili osam sati? - Dolaze u šest i odlaze u jedan, što znači da imaš sat i dvadeset minuta da ga pronadeš - recimo, sat manje, jer si 238 sad barem petnaest do dvadeset minuta udaljen od zračne luke, ako imaš brzi auto. - Nemamo auto. - Moj je za iznajmljivanje. Tisuću dolara na

sat. - Daj mi ključeve - reče Hawthorne - ili ćeš dobiti tunel kroz uši. - Posluži se - odgovori pilot, posegnuvši za ključevima na stolu. - Na parkiralištu je, odostrag, bijeli kabriolet. - Poručnice! - vikne Hawthorne, iščupavši jedini telefon u prostoriji i povuče se prema podrumskim vratim, s pištoljem u rukama. - Dolazi, krećemo! - Sranje, čovječe. Našao sam neka stara vrata koja bih... - Prekini i dolazi ovamo. Idemo do zračne luke i moramo tamo stići prije nego što možemo. - Evo me, kapetane. - Poole potrči po stubama. - Što s njim? - reče poručnik, gledajući Simona. - Ah, bit ću ovdje - odvrati pilot. - A kamo bih i išao, do vraga. Kontrolora leta u tornju nije bilo, ali ostali su ga lako identificirali po opisu njegovog visokog glasa. Zvao se Cornwall, a njegovi kolege su ga naizmjenično, uz priličnu opasnost, pokrivali proteklih četrdeset i pet minuta. Njegova odsutnost je bila toliko pogibeljna da je na posao pozvan i kontrolor na odmoru zbog stresa, kako bi ga zamijenio. Nestalog je pronašao kuhar, u kuhinji, s krvavom crvenom mrljom na čelu. Pozvana je aerodromska policija i počelo je ispitivanje, istraga koja je trajala gotovo tri sata. Tvrell je odgovarao kao profesionalac, uz dodatak neupućenosti, naivnosti i brige za prijateljevog prijatelja kojeg nikad nije sreo. Napokon slobodni, Hawthorne i Poole pojurili su natrag u kupleraj u Starom San Juanu. - Sredit ću vrata - izjavio je zbunjeni i ljutiti poručnik, uputivši se u podrum kad se iscrpljeni Tvrell spustio u meki naslonjač. Gazda kuće je spavao na trosjedu. Trenutak kasnije, i Hawthorne je zaspao. 239 Sunčano svjetlo je provalilo u sobu; Tvrell i pilot su se uspravili trljajući oči i pokušali se prilagoditi dnevnoj stvarnosti. Na drugom kraju sobe, u zelenom naslonjaču, ispružio se Poole, njegovo tiho, pitomo hrkanje nekako je odavalo u biti pristojnog čovjeka, što je on i bio. Tamo gdje su stajala razvaljena vrata, nalazila se sasvim prihvatljiva zamjena; sve je ostalo jednako, uključujući i prorez na gornjem panelu. - Koji je on vrag? - upitao je mamurni Alfred Simon. - Moj vojni zamjenik - odgovorio je Hawthorne, nesigurno ustajući. - Da se nisi ni maknuo, jer će te on raznijeti na komadiće jednom nogom. - Kako se osjećam, to bi mogla i Mini Maus. - Danas ne letiš, rekao bih. - Ah, ne, imam previše obzira prema refleksima da bih se ovakav približio zrakoplovu. - To volim čuti. Nemaš previše obzira ni prema čemu drugome. - Od tebe ne trebam poduku, mornaru, samo želim znati možeš li mi pomoći. - Zašto bih? Onaj čovjek je mrtav. - Što?! - Čuo si me, kontrolor je ubijen, metak u čelo. - Isuse Kriste! - Možda si nekome otkučao da idemo po njega. - Kako? Iščupali ste telefon. - Postoje drugi, siguran sam... - Samo jedan i taj je u mojoj sobi na trećem katu, a ako misliš da sam sinoć uspio svladati te stube, onda radim krivi posao; bolje da sam glumac. I još, zašto bih otkučao? Trebam tvoju pomoć. - Određena logika je na tvojoj strani... Znači, dovde su nas slijedili. Ma tko bio, znao je da ćemo te naći, ali je pretpostavio da tražimo nekog drugog, preko tebe. - Tebi je jasno što govoriš, je li tako? - Simonove hladne oči zaustave se na Hawthorneu. - Veliš da, kako sam dio lanca, ja mogu biti sljedeći - s metkom u čelo! 240 - Palo mi je napamet... - Pa, tako ti Boga, učini nešto! - Što ti predlažeš?... Usput, nakon tri sata danas poslijepodne, bit ću zaokupljen drugim stvarima. Otići ću. - I ostaviti me u ovoj jebenoj gužvi? - Recimo ovako - reče Tvrell, pogledavajući na sat. - Sad je šest i petnaest, znači imamo gotovo devet sati za nešto smisliti. - Mogao bi mi srediti zaštitu za devet usranih minuta! - Nije to tako lako. Novac poreskih obveznika upotrijebljen za zaštitu propalog pilota koji, usput, ima javnu kuću? Samo pomisli na zasjedanje Kongresa. - Pomisli na moj život! - Sinoć si me izazivao da povučem okidač... - Bio sam pijan, Boga ti! Ti si tako jebeno čist, ti se nikad ne naločeš pa shvatiš da ti se ne sviđa kako stoje stvari? - To bih preskočio. I dalje imamo samo devet sati pa počnimo razmišljati. I što bolje razmišljaš, bliže sam osiguravanju zaštite za tebe... Kako su te pridobili? - Sranje, to je bilo prije dosta godina, jedva se sjećam... - Sad se sjeti! - Jedan povisoki tip, kao ti, samo sa sijedom kosom, vrlo visoka klasa; zgodno lice - ono, kao reklame za skupa muška odijela. Došao je i rekao da sve one govornice o meni mogu nestati iz dokumenata napravim li što on hoće. - I jesi li? - Jasno, zašto ne? Počeo sam prevoziti kubanske cigare - zamisli, cigare - dolazile su zamotane, u vodootpornim kutijama izbačene automatskim padobranima u ribarske vode na četrdeset milja od Floride. - Droga - reče Hawthorne, bez znaka pitanja. - Sasvim sigurno nisu bile cigare. - I ti si to nastavio raditi? - Reći ću ti nešto, kapetane. Imam dvoje djece u Milwaukeeju, nikad ih nisam vidio, ali moji su. Ne preprodajem drogu, i kad sam

zbrojio dva i dva, rekao sam im da ispadam. Onda mi je taj šminker dao do znanja da će me država uništi 241 ti. Ili ću raditi što mi on kaže ili odoh u Leavenworth. Ne bih više mogao slati novce u Mihvaukee. Za moje klince koje nikad nisam vidio. - Ti si vrlo zajeban čovjek, gospodine pilote. - Ma nemoj. Treba mi piće. - Do bara možeš i dopuzati. Uzmi si nešto. I dalje misli. - No - reče mamurni svodnik, teturajući prema baru - uvijek, možda jednom, dva, tri puta godišnje, jedan ukočeni govornar u sakou i kravati dolazi ovamo i traži najbolje pušenje. - Kakvo pušenje? - Oralni seks, što drugo? - I? - Dobro se provede, ali ni ne takne curu, razumiješ? - Ne ulazi baš izričito u okvir mog zanimanja. - Nikad se ne skida. - Pa? i - Pa to nije baš prirodno. Prirodno, ja sam postao radoznao i rekao sam jednoj od cura da mu da raketu..... - Raketu? ,r. - Malo praška u piće, koji ga pošalje u svemir. - Hvala. - I pogodi što smo otkrili? U njegovom novčaniku hrpa osobnjaka, kartica, članskih iskaznica, gomila sranja. On je pravnik, pravi prvoklasni odvjetnik iz jedne od onih megadolarskih firmi u Washingtonu. - I što si zaključio? - Ne znam, ali to nije normalno, razumiješ? - Nisam baš siguran. - Takav tip može dobiti što poželi u gornjogradskim rupama - zašto dolazi ovamo? Na ovakvo mjesto? - Jer je ovo "donji grad". Anonimnost, to je razumljivo. - Možda, a možda i nije. Djevojke kažu da on uvijek postavlja pitanja. Kao, tko su moje mušterije; tko izgleda kao Arap ili svjetliji Afrikanac - k vragu, kakve to ima veze s normalnim seksom? - Misliš da je pomoćnik? - A što to znači? 242 - Onaj tko prenosi informacije, ali ne mora nužno znati od koga kome. - To! - Možeš li ga identificirati? U slučaju da su njegovi dokumenti smeće. - Jasno. Ovdje klasa odskače. - Pilot si nalije pola čaše kanadskog viskija i isprazni je u nekoliko gutljaja. - Similis simitibus curantor - nabrajao je sklopivši oči i podrignuvši se. - Molim? - To je stara srednjovjekovna molitva. U slobodnom prijevodu, znači "na psu raslo, na psu i zaraslo". - U redu, imamo dvojicu "od klase". Čovjek koji te uposlao i pravnik iz Washingtona koji se ne svlači u javnoj kući. Njihova imena? - Poslodavac se sam nazivao Mr. Neptun, ali njega godinama nisam ni vidio ni s njim razgovarao. Fiškalu je ime Ingersol, David Ingersol, ali, kao što sam rekao, možda je obični otkaćenjak. - Provjerit ćemo ga... Prije Gorde, tvoj zadnji posao? - Osim ovog mjesta, moj kruh svagdašnji je legalno turistički... - Mislím, u svezi s poslodavcem - prekine ga Tvrell. - Letovi hidroavionom, obično jednom tjedno, ponekad dva, na mali otočić kojeg jedva možeš naći na karti. - S uvalom, kratkim pristaništem i kućom ugrađenom u brdo. - Aha! Kako si znao? - Više ne postoji. - Otok? - Ne, kuća. Što si prevezio tamo? Ili, koga? - Namirnice, uglavnom. Puno voća i povrća i svježeg mesa - taj koji tamo živi ne voli smrznuto smeće. I posjetitelje, goste za jedan dan koje bi pokupio kasno popodne; nikad nisu ostajali preko noći. Osim jednom. - Što hoćeš reći? Tko je to bio? - Nikad se nisu spominjala imena. To je bila žena i to sjajan komad. 243 - Žena? - I to kakva, prijatelju. Francuskinja, Španjolka ili Talijanka, ne znam, dugonogi komad, možda tridesetak godina. - Bajaratt! - prošaptao je, za sebe, Hawthorne. - Što kažeš? - Ništa. Kad si je posljednji put vidio? Gdje? - Prije nekoliko dana. Odbacio sam je na otok nakon što sam je pokupio na St. Bartsu. Tvrell ostane bez daha, ni trunke zraka u plućima. Ludilo!... Dominique? 244 1B - Lažeš! - Hawthorne zgrabi pilota za znojem natopljenu košulju, ovaj ispusti čašu koja se razbije na podu. - Tko si ti, prokletstvo? Najprije mojim imenom nazivaš ubojicu iz svog jebenog zrakoplova s Gorde, sad tvrdiš da je moja bliska prijateljica, vrlo bliska prijateljica, psihopatkinja koju traži pola svijeta! Ti si usrani lažo^A Tko te nagovorio na to? - Kakvo je to deranje? - iznenađeni Jackson Poole, probuđen bukom, prebaci noge preko naslonjača. - Pusti me, medeni! - Pilot se grčevito držao bara. - Ti imaš cipele na nogama; ja nemam, a svuda ima razbijenog stakla! - I za deset sekundi, ti ćeš ga licem pomesti! Tko ti je rekao da to napraviš? - Jebi ga, o čemu ti pričaš? - Amsterdam! Što znaš o Amsterdamu? - Za Boga, ja nikad nisam bio tamo!... Puštaj me! - Žena na St. Bartsu! Svijetla ili tamna kosa? - Tamna. Rekao sam ti, Talijanka ili Španjolka... - Visoka? - S petama je moje visine, a ja imam metar sedamdeset. - Lice... građa? - Preplanula, kao od sunca... - Što je nosila? - Ne znam... - Misli! - Bijelo, sve bijelo - haljina ili komplet s hlačama - kao, poslovno. - Kurvin sine, lažeš! - vikao je Tvrell, pritisnuvši ga le dima na šank. 245 - A zašto bih, k vragu! - Ne laže on, Tye - reče Poole. - Nema snage ni želuca za to; iscijeden je. - O, moj Bože! - Hawthorne spusti ruke i okrene se od obojice, napola šapćući, napola zapomažući. - O, moj Bože, o Bože, o Bože!

- Prilazio je polako debelom prozoru s kojeg se vidjela prljava popločena ulica, staklastog pogleda, prigušeni krik izvijao se iz njegove nutrine. - ... Saba, Pariz... Barts - sve same laži. Amsterdam, Amsterdam] - Amsterdam? - pilot je nedužno upitao, spuznuvši s bara i pažljivo se odmaknuo, izbjegavajući bosim stopalima razbijeno staklo. - Začepi, leteći krmče - tiho je rekao Jackson, žureći u podrhtavajući lik Tvrella Hawthornea pokraj prozora. - Čovjeku je teško. - Kakve to ima veze sa mnom? Što sam učinio? ! - Rekao nešto što on nije htio čuti, pretpostavljam. - Samo sam mu rekao istinu. Odjednom, bijesno, Hawthorne se okrene, njegove oči sad su gorjele, čvrstog pogleda i ispunjen užasom. - Telefon! - zagrmio je. - Gdje ti je drugi telefon? - Tri kata više, ali vrata su zaključana. Ključ je negdje... - pilot je stigao izgovoriti samo toliko. Tvrell je gradio po tri stube istovremeno, bat njegovih koraka odzvanjao je starom javnom kućom. - Tvoj kapetan je manijak - rekao je vlasnik. - Što je mislio kad je rekao ono o njegovom imenu? Taj udareni glavonja u zrakoplovu bio je jasan kao igla kompasa. "Moje ime je Hawthorne." Ponovio je, vjerujem, tri ili četiri puta. - Lagao je. Ovo je Hawthorne. - Bože... - Nema Boga u ovoj proklesnoj priči - tiho reče Poole. Hawthorne je uporno udarao ramenom vrata pilotovih privatnih prostorija na trećem katu; brava je popustila pri petom pokušaju. Nagruo je unutra, u trenu začuden urednošću otvorenih, povezanih soba. Očekivao je veliki nered; umjesto toga, ovaj apartman se mogao naći u dizajnerskom magazinu, mu 246 ški namještaj, mješavina skupe kože i tamnog drveta, zidovi prekriveni svijetlom hrastovinom, slike skupe reprodukcije impresionista - difuzno svjetlo, svijetle boje, nježni likovi i još nježniji vrtovi. Taj čovjek je samom sebi proturječio. Gdje je telefon? Tvrell je projurio ispod jednog luka, u spavaću sobu; posvuda, na pisaćem stolu, polici, noćnim ormarićima bile su uokvirene fotografije dvoje djece, snimljene u različitoj dobi. Eno telefona - na ormariću uz desnu stranu kreveta. Pojuri do njega, izvadiвши iz džepa komadić papira - broj u Parizu. Ponovno, na tren ga zaustavi pogled na još jednu fotografiju. Slika dvoje mladih ljudi, dečko i djevojka, oboje privlačni i izuzetno slični. Bože dragi, blizanci, pomisli Hawthorne. Obučeni u koledž stilu, škotska suknja i bijela bluzza za dječojku; tamni sako i prugasta kravata za mladića. Stajali su nasmiješeni pokraj ploče na kojoj je pisalo: Sveučilište Wisconsin Prijemni ured Zatim je ugledao tekst na dnu fotografije. Rukopis sitan, ali precizan, datum od prije nekoliko godina. / dalje su nerazdvojni i, unatoč svadama, brinu jedno za drugo. Ti bi se ponosio, kao što se oni ponose ocem koji je umro služeći svojoj zemlji. Herb šalje naj bolje želje, kao i ja, i zahvaljujemo ti na pomoći. Vrlo, vrlo kompliciran čovjek, taj pilot. Nema vremena! Hawthorne podigne slušalicu, pričuška znak pa otipka pariški broj, pažljivo ga čitajući s komadića papira. - ha maison de Couvier - reče ženski glas, udaljen četiri tisuće kilometara. - Pauline? - Ah, monsieur, to ste vi, n'est-cepas? Saba? - To je jedna od stvari o kojima je trebam pitati. Zašto nije bila tamo? 247 - Oh, ja- sam je upitala, monsieur, i madame je rekla da tu Sabu nikad nije vama spomenula - vjerojatno ste vi tako zaključili. Njen ujak se preselio na susjedni otok prije više od godine dana. Njegovi raniji susjedi postali su previše radoznali, previše nametljivi, a ona nije nalazila razloge da - kako vi to kažete - si uzme vremena za objašnjavanje, jer je odmah letjela natrag u Pariz, a znala je gdje će vas naći kad se vrati. - To je vrlo prihvatljivo objašnjenje, Pauline. - Monsieur, vi niste puni ljubomore - ne, to i ne može biti, jer nema razloga! Vi ste uvijek u njenom srcu, samo ja to znam. - Želim s njom razgovarati. Odmah! - Ona nije ovdje, to znate. - Hotel? - Nije hotel. Madame i monsieur su na monegaškoj jahti u Sredozemlju. - Jahte imaju telefone. Broj? - Ne znam, vjerujte mi. Maintenant, madam će mi telefonirati za otprilike jedan sat, jer sljedeći tjedan priređujemo večeru za Švicarce iz Ztiricha. Oni se posve drugačije hrane - tako germanski, shvaćate. - Moram razgovarati s njom! - I hoćete, monsieur. Ostavite mi broj i ona će vas nazvati. Ili, ponovno nazovite i ja ću imati broj za vas. To nije problem. - Može tako. - Jahta na Mediteranu, čiji broj nije ostavljen u Parizu u slučaju hitnosti? Tko je bila žena koja se ukrcala na Simonov avion u St. Bartsu? Do koje granice bi oni koji znaju za Amsterdam išli da ga izlude? Netko odjeven kao Dominique usađen u ludi mozaik!... Ili je on samome sebi lagao? Je li samom sebi lagao i u Amsterdamu? Ako je tako, laži moraju prestati. Tvrell spusti telefon, zadržavši na njemu ruku koja se tresla, s odlukom, a ipak oklijevajući, da nazove Stevensa u Washingtonu. Činjenica da je NVN, ma tko bio,

zaobišao šefa Mornaričke obavještajne službe da bi dospio do jednog udovca iz redova NATO-a, nešto je govorila, ali prije tri sata po 248 slijepodne Hawthorne nije mogao znati što. Mogao je čekati dok se Stevens ne javi njemu u hotel, što će kapetan sigurno učiniti ili već je - o, Isuse, Cathy. Zaboravio je na nju; još gore, i Poole je zaboravio. Tvrell odmah nazove. - Gdje ste vas dvojica? - viknula je Neilsen. - Silno sam se zabrinula. Bila sam vrlo blizu pozivanja konzulata, mornaričke baze - čak i tvog prijatelja Stevensa. - Nisi ga zvala, je li? - Nisam trebala. On je tri puta zvao, od četiri ujutro. - Razgovarala si s njim? - Mi smo u istom bloku, sjećaš se? On i ja smo praktično na razini osobnih imena. - Nisi ništa rekla o poruci koju sam primio sinoć... - Daj, Tye - bunila se Cathy. - Znala sam čuvati čak i tajne naših junica, a one su samo često spavale uokolo. Nisam, naravno. - Što je on rekao - što si ti rekla? - Htio je znati gdje si ti, naravno, i naravno, ja sam mu rekla da ne .znam; a onda je htio znati kad ćeš se vratiti, a ja sam mu jednako odgovorila. Tu je on puknuo i pitao me znam li ja išta. Naučila sam ponešto o fondovima, rekla sam mu... a njemu to nije bilo zabavno. - Ništa više nije zabavno. - Što se dogodilo? - tiho upita bojnica. - Našli smo pilota i od nas je doveo do još nekoga. - To je napredovanje. - Ne mnogo. Čovjek je bio mrtav prije nego što smo mi stigli tamo. - O, Bože moj! Jeste li dobro? Kad se vraćate? - Što prije. Hawthorne spusti slušalicu i prekine vezu; čekao je nekoliko sekundi, skupljajući misli, a jedna je brisala sve ostalo i obuzimala ga. Visoka žena u bijelom, atraktivnog, suncem opaljenog lica - ušla na St. Bartsu i odletjela na padroneov otoktvrđavu... Slučajnost nije postojala u svijetu kojeg je napustio i u koji je sad ponovno ubačen; plansko podmetanje, jedna osoba na mjestu druge na sekundu usklađeno, previše nevjero 249 jatno!... O, Kriste, raspadao se! Postojalo je i drugo podmeta nje, previše stvarno, poruka od nepoznatog NVN kojeg će zvati u tri poslijepodne. Koncentriraj se!... Dominique...? Kon centriraj se! Podigao je slušalicu i nazvao Washington. Trenutak kas nije, Henry Stevens je bio na vezi. - Ta bojnica zrakoplov stva, rekla je da ne zna kad si otišao, gdje si ili kad ćeš se vra titi. Do vraga, što se događa? - Kasnije ćeš dobiti potpuni izvještaj Henry. Sad ću ti dati imena i trebam sve podatke koje o njima uspiješ iskopati. - Kako brzo? - Pokušaj jedan sat. - Ti si lud. - Mogli bi biti u svezi s Bajaratt... - Dobit ćeš ih. Tko su? - Najprije netko tko sebe naziva Neptun, gospodin Nep tun. Temeljni opis je visok, otmjen, siva kosa, recimo, šezdeset tih godina. - To je pola muškog stanovništva Georgetowna. Slije deći? - Pravnik iz Washingtona, Ingersol... - Kao, Igersol i White? - upadne Stevens. - Vjerojatno. Znaš ga? ^ - Znam za njega, većina ljudi zna. David Ingersol, sin 1 vrlo poštovanog bivšeg suca Vrhovnog suda, prijatelj budućih moćnika i sam svojevrsni moćnik. Kriste, ne želiš valjda reći daje Ingersol dio... - Ja ništa ne želim reći, Henry - prasne Hawthorne. - Vraga ne želiš! Slušaj me, Tye, ti si toliko daleko od biti, koliko uopće možeš biti. Slučajno znam da je Ingersol učinio više od nekoliko usluga za Centralnu Agenciju u svojim euro-biznis putovanjima. - I zato sam daleko od biti? - O njemu vlada vrlo dobro mišljenje u Langlevu. Agen cija nije moja omiljena organizacija, stali su premnogima na žulj, kao što ti jako dobro znaš, ali njihova provjera pozadine tuče sve druge, za to mogu jamčiriti. Ne vjerujem da bi upo 250 trijebili nekog kao što je Ingersol, a da mu prije toga ne stave glavu pod mikroskop. - U tom slučaju, propustili su donji dio. - Što? - Čuj, kao što kaže moj izvor, on može biti običan otkačenjak, ali sumnjiv je, po pretpostavkama nekoga tko je umiješan - rubno, na slijepo - ali, ipak umiješan. - U redu, idem ravno ravnatelju Agencije. S njim sam odnedavno u drukčijim odnosima. Tko još? - Jedan kontrolor leta u San Juanu, Cornwall. Mrtav je. - Mrtav? - Pogoden u glavu malo prije nego što smo došli po njega, jutros u jedan sat. - Kako ste njega otkrili? - To je četvrto ime, a s tim ćeš morati u podzemlje. - Tako je duboko? - Ne, on je crni autsajder. Izvor kojeg sam malo prije spomenuo, radi samo na slijepo, ali netko u tvom gradu drži ga na uzici. Tko god bio na drugom kraju te uzice, mogao bi biti proboj. - Ti meni govoriš da ta Bajaratt ima veze unutar administracije višeg stupnja? Ne samo pojedinačno mito, nego i pošteni činovnici vašingtonskog establišmenta? - Vjeruj mi. - Njegovo ime? - Simon, Alfred Simon. Kao maloljetnik, bio je pilot u Vientianu, letio je za Royal Lao. - CIA - reče Stevens. - Ti dobri stari, loši dani. Vrećice pune novca za podmićivanje, izbacivane po brdima Laosa i Kampučije. Oni koji su bili najviše plaćeni najgore su prolazili; piloti su od njih najviše krali... Kako bi itko u Washingtonu mogao zauzdati nekog takvog? Pomislio bih da

će biti upravo suprotno. - Natovarili su mu svoju avio-podružnicu, nagovorivši klinca da potpiše vrlo upitne dokumente o transferu, i to dok je, vjerojatno bio pijan. Tako je on obilježen kao najamnik i lopov, plaćenik koji radi samo zbog velikog novca, bez ikakve veze s našim neporočnim osobljem. 251 - A onda su mu izmakli tlo pod nogama, napravivši od njega krivični slučaj, i okrenuli stvar. On svoje prljave prste zabada u vašingtonski kolač, dok naši vrli dečki umiru. - Doista prljav scenarij. - Da, i to klasični, a on čak i ne treba biti pijan, samo pohlepan. Misli da mu je ponuđena roba vrijedna nekoliko milijuna, tim više što je mlad, a ne shvaća da je doživotno zagrizao udicu, dok se špijunsko smeće, međutim, izvuklo... Znam točno kome se trebam javiti, da bih saznao čime se tereti dotični Alfred Simon. - Možeš li biti siguran da to nitko neće saznati? - Maksimalno - potvrdi šef mornaričke obavještajne. - Naš izvor, nekad prekomorska časnica, sada u probranim redovima analitičara, bila je isti slučaj; isto tako, zagrabila je u agencijin kolač, a mi smo je uhvatili na djelu. Naravno, ništa nije procurilo, ali moglo bi se reći, ona je na našoj uzici. - Javi mi se u hotel - reče Hawthorne. - Ako kasnim ili nisam tamo, sve što imaš reci bojnici Neilsen. I za nju vrijedi četiri-nula, osim ako vi idioti niste promijenili klasifikaciju. - Kako zvuči, pitam se vrijedi li ona za nešto drugo? - Sjaši, kapetane. Bili bi mrtvi bez nje. i - Oprosti, samo pokušavam unijeti tračak živosti. - Ti si stvarno beton, Henry. Radi, nazovi me, pa onda idi kući svojoj ženi i "ludo se provodite". - Hawthorne zalupi slušalicu, svjestan grašaka znoja koje su se počele oblikovati na njegovom čelu. Što dalje? Morao se kretati! Morao je ostati u pokretu - nije mogao misliti o stvarima na koje... se nije ni usudio pomisliti. A ipak, morao je! Mogao je lagati drugima, ali sebi ne, više ne. Saba, ujak samotnjak, povjerenica u Parizu, dobrotvorni ciljevi - izljevi ljubavi. Sve, laži. Dominique! Dominique Montaigne je bila Bajaratt! Uхватiti će je ili će poginuti pokušavajući. Ništa na svijetu više ga nije moglo zaustaviti. Izdaja! U policijskoj upravi San Juana, odjel za umorstva, žena ubijenog kontrolora, izvjesna Rose Cornwall izvela je sjajnu predstavu za policiju Puerto Rica. Držala se stoički i hrabro una 252 toč tragičnom gubitku koji ju je očito mučio... Ne, ne bi mogla pomoći. Njen ljubljeni muž nije imao nikakvih neprijatelja, na čitavom svijetu, jer on je bio najbolji, najbrižniji čovjek kojem je dragi Bog ikada podario život, samo nek pitaju njihovog župnika. Dugovi, ne; živjeli su dobro, ali uvijek unutar svojih mogućnosti. Navike kao što je kockanje? Rijetko, i to samo na automatima, uglavnom onim po dvadeset i pet centi, gdje je limit bio dvadeset dolara po komadu. Droge? Nikada; jedva bi uzeo aspirin, a cigarete je smanjio na svega jednu nakon obroka. Zašto su došli u Puerto Rico iz Chicaga, prije pet godina? Ovakav život je mnogo udobniji; klima, plaže, tropska prašuma - volio je satima lutati po prašumi - život bez strašne napetosti čikaške zračne luke O'Hare. - Mogu li sada kući? Htjela bih biti neko vrijeme sama, dok se ne javim našem svećeniku. On je divan čovjek i sve će pripremiti. Rose Cornwall je uz pratnju stigla do svog stambenog bloka u Išla Verde, ali svećeniku se nije javila. Umjesto toga, nazvala je jedan broj u Mavaguezu. - Slušaj, pasji sine, vas govnae sam pokrila i sad hoću svoje - izgovorila je udovica Cornwall. Telefon je zazvonio u apartmanu El Juan dok je Catherine Neilsen sjedila za stolom, čitajući novinski izvještaj o umorstvu u zrakoplovnoj luci. Brzo je pružila ruku i odgovorila na resko drečanje aparata. - Da? - Ovdje Stevens, bojnice. - Poziv broj pet, ako dobro brojim. - Dobro brojite, a on je, pretpostavljam, tamo. Razgovarao sam s njim prije sat i pol. - Da, rekao mi je. Pod tušem je, obojica su, i moram reci, trebali bi tamo ostati vrlo dugo. Ovdje sve smrdi po ljigavim cvjetnim sprejevima. - Po čemu...? - Po javnoj kući, kapetane. Tamo su bili pa je i logično, rekla bih. 253 - Zbog čega? |< - Vi se stvarno ponavljate, je li tako, gospodine? - Izvucite ga odatle! Sam je stavio ove podatke na prvo mjesto. - Neću ga, nadam se, šokirati. Pričekajte, molim. - Neilsen prođe kroz Hawthorneovu spavaću sobu, do vrata kupaonice. Osluškujući, oklijevala je, a onda ih otvori i nade golog Tvrella kako se briše velikim ručnikom. - Ispričavam se što smetam, kapetane. Washington na telefonu. - Jesi li ti ikad čula za kucanje? - Ne dok radi tuš. - On... to sam zaboravio. t Umotan u ručnik, Hawthorne brzo prođe pokraj bojnice do telefona u spavaćoj sobi. - Što imaš, Henry? - O "Neptumi". "otovo ništa... t - Što ti znači gotovo? * - Na južnoj polulopti, računala su dala jedan jedini trag. Postojao je, izgleda, prije dosta godina, Neptun u Argentini, dio tamošnje generalske družine, ali to je samo navodni nadimak stranca bliskog glavonjama. Nikakve

druge informacije osim "Mr. Mars", ista klasifikacija. - Ingersol? - Čist kao suza, Tye, ali pogodio si Puerto Rico. On leti tamo dolje četiri ili pet puta godišnje zbog svojih stranaka, sve provjereno i legalno. - Samo što je on stranka - reče Hawthorne. - Kako to misliš? - Nije važno. Obični otkačenjak. A što s kontrolorom, Cornwallom? - Malo zanimljivije. Bio je šef svog odjela u zrakoplovnoj luci O'Hare, bistar dečko koji pristojno zarađuje, ali još uvijek daleko od visokog društva. Međutim, ustanovilo se uz malo čeprkanja, njegova žena je vlasnik dijela jedne stare čikaške pečenjarnice. Prilično popularno mjesto u tom dijelu grada, a ona je - čitaj "oni" - prodala svoj dio za mnogo manje nego što vrijedi, kad su selili u Puerto Rico. Njen dio je bio pristojna godišnja dividenda. 254 - Pri čemu se postavlja pitanje - upadne Tvrell - otkuda im novac za kupovinu takvog anuiteta? - I još jedno pitanje koje bi moglo biti odgovor na prvo - reče Stevens. - Kako jedan kontrolor leta u San Juanu, gdje plaća nije ni blizu O'Hare, može kupiti šesto tisuća dolara vrijedan stan u bloku na plaži Išla Verde? Njen udio u restoranu bi jedva mogao pokriti trećinu. - Išla Verde? - Tamošnje plaže su bolji dio grada. - Znam, tu smo smješteni. Još nešto o našim pokretnim Cornwallima? - Mišljenje, ništa određeno. - Prijevod molim? - Kontrolori leta prolaze kroz silne testove kako bi se vidjelo jesu li za taj posao. Cornwall je bio među najboljima - hladan kao led, brz i metodičan - ali izgleda, više je volio noćnu službu, u stvari, i zahtijevao ju je, što je prilično neuobičajeno. - I ovdje je bilo isto, tako ga je i uočio moj izvor. Što se mislilo u Chicagu? - Da je njegov brak u komadima, vjerojatno nepopravljivo. - Očito, nije tako, jer ovamo su došli zajedno i kupili stan za šest stotina tisuća. - Rekao sam, mišljenje, ne činjenica. - Osim ako nije temeljeno na informaciji po kojoj je on trčao za ženama. - Testovi ne idu tako daleko. Kontrolori su potrebni. Samo je uočeno da njemu nije do provođenja noći kod kuće. - Na to ćemo se vratiti - reče Hawthorne. - A što je s donjozemcem, našim pilotom Alfredom Simonom? - Ili ti je lagao ili ima najbolesniji mogući smisao za šalu. - Što? - Ako taj ikad izroni, čeka ga hrpica medalja. Nema ni spomena o njegovom preuzimanju ijedne Laove letjelice, bespravno ili drugačije. Bio je vrlo mlad drugi poručnik zrakoplovstva, dobrovoljno se prijavio za opasne operacije koje su 255 kretale iz Vijentiana, a ako je ikad i ukrao nešto, to nitko nije prijavio. Kad bi sutra ušetao u Pentagon, priredili bi mu svečanost, predali mu nešto željeza za zasluge u ratu i dali mu nekih sto osamdeset ili nešto više dolara u ime beneficiranog staža i zaostataka mirovine koju nikad nije podigao. - Bože. Iskreno ti kažem, Henry, on o tome ništa ne zna! - Kako to znaš? - Jer sasvim sigurno znam kamo bi poslao novac. - Ne mogu te slijediti. - Nađam se. Nevolja je u tome što je on laž, koja ga je godinama gušila, mijenjao za stvarnost koja bi ga mogla ubiti. - I dalje, ne slijedim... - Ucjenom je pridobiven da radi za krive ljude. Bajarattino društvo. - Što ćeš učiniti? - upitao je Stevens. - Ja ništa, ti ćeš. Šaljem drugog poručnika Alfreda Simona u ovdašnju mornaričku bazu, a ti ćeš ga prevesti u Washington i pokriti, dok za njega ne bude sigurno da se pojavi i postane tihi heroj s nekoliko dodatnih dolara. - Zašto sada? - Jer ako zakasnimo, može biti prekasno, a mi ga trebamo. - Da identificira Neptuna? - Između ostalih, za koje još možda i ne znamo. - Simon, vojnom prvom klasom do Washingtona - reče šef Mornaričke obavještajne službe. - Što još? - Kontrolorova žena. Ime? - Rose. - Nekako mi se čini da je taj cvijetak malo uvenuio. - Hawthorne spusti slušalicu i pogleda Cathy, naslonivši se na okvir vrata. - Želim da se ti i Jackson vratite u Stari San Juan i odvedete Simona u mornaričku bazu. Brzo. - Samo da ne shvati krivo pa me pokuša uposliti. - Nisi ti taj tip. - Tvrell uzme telefonski imenik sa stolića pokraj kreveta i počne prelistavati slovo C. - Nisam sigurna je li to kompliment ili uvreda. - Kurve ne nose pištolje, izbočina kvari obline, pa se pobrini da tvoj bude vidljiv. 256 - Nemam pištolj. - Uzmi moj, na stoluje... Evo ih, Cornwall, jedini u Išla Verde... - Ma vidi! - reče bojnica, podigavši Wather P.K. automatik sa stola. - Tako je malen da mi stane u torbicu. - Imaš torbicu? - Hawthorne podigne pogled dok je švrljao adresu Cornwalllovih na hotelskom bloku. - Pa, obično bih, pretpostavljam, nosila naprtnjaču na ledima, ali ovu slatku torbicu s perlicama nosim uokolo protekla dvadeset i četiri sata. Slaže se s haljinom - Jackson je odobrio. - Mrzim ga... Mićete li se vas dvoje? - Upravo je izašao, prestao se tuširati, čujem ga. I dalje pjeva narodnjake, ali preglasno je da bi bilo pod vodom. - Onda idi i obuci malog pa se gubite odavde. Stvarno mi ne treba još jedan les na duši, ovog puta po imenu Simon. -

Razumijem, kapetane. Tvrell je dovezao bijeli kadilak kabriolet na parkiralište stambenog bloka Cornwalllovih. Kao što je Stevens opisao, to je bio skupi dio Išla Verde i ne samo da je bio na plaži, nego je svaki stan imao svoj, uvučeni balkon s tendom od vrha do dna i pogledom na ocean, kao i veliki nadstvođeni bazen u podnožju. Hawthorne izade iz auta, i prođe stazom do ulaza, mahnuvši čovjeku u službi. Kao u svim ostalim zgradama te zone, za stolom je sjedio vratar u odori, u izbočenoj kocki s debelim staklom; on pritisne dugme pred sobom i progovori. - Espanol ili Ingles, senor? - Engleski - odgovori Tvrell. - Moram vidjeti gospodu Rose Cornwall, vrlo je hitno. - Jeste li vi iz policije, senor? - Policija? - Hawthorne se ukoči, ali ne napusti ga prisebnost pa odgovori ležerno, ali čvrsto - Jasno da jesam. Američki konzulat. Po pozivu policije. - Udite, senor. - Zujanje teških vrata oslobodi bravu i Tvrell uđe unutra, okrenuvši se odmah prema čuvaru iza otvorenog pulta kocke. - Broj apartmana Cornwalllovih, molim. 257 - Devet-nul-jedan, senor. Svi su tamo gore. Svi? Kog vruga...! Hawthorne prijede brzo dizalu i počne uporno nabadati dugme dok se vrata ne otvore. Katovi su sporo promicali, beskrajno, dok nije napokon stigao do devetog. Izjurio je van, na hodnik, i naglo se zaustavio vidjevši gužvu i na hodniku, odsjaje učestalog bljeskanja iza vrata, pet metara na desno. Krenuo je prema skupu, primijetivši da je većina muškaraca i žena bila u policijskim odorama. Iznenada, niski, krupni čovjek u sivom odijelu s plavom kravatom, izade iz stana, razmaknuvši tijela pred sobom, prelistavajući svoj blok s bilješkama. Usput je bacio pogled na Tvrella, zatim naglo pogledao ponovno, uznemirenim pogledom tamnih očiju. Bio je to policijski detektiv koji je bio i u zračnoj luci, jedva osam sati ranije. - Ah, senor, vidim, nijedan od nas nije stigao spavati između dvije tragedije. Njen muž je ubijen sinoć, a ona jutros - i vi, stranac, pojavite se na oba mjesta. - Prekinite, poručnice, nemam vremena za vaša sranja. Što se dogodilo? - Vi se, kako izgleda, posebno zanimete za ovaj par. Možda, kako bi zanijekali osobnu umiješanost. - Ma da, ja sam oboje uklonio pa se onda zgodno pojavio na mjestima zločina. Eh, baš sam pametan! No, dakle, što se dogodilo? - Ah, samo izvolite, senor - reče detektiv, i provede Hawthornea kroz gužvu do dnevnih sobe. Bila je u neredu, prevrnuti namještaj posvuda, razbijeno staklo i porculan. Međutim, nije bilo krvi, ni lesa. - Ovo je mjesto vašeg "uklanjanja", točno kako ste vi očekivali, jesam li u pravu, senor? - Gdje je tijelo? - Vi ne znate? - Otkuda? - Možda samo vi možete na to odgovoriti. Bili ste sinoć u kuhinji zračne luke, gdje smo mi našli tijelo njenog muža kontrolora. - Zato jer je netko urlao da je tijelo tamo! - A sad ste ovdje. Kako to? 258 i - To je povjerljivo... To se ne može pojaviti po svim vašim novinama. Ne možemo si to dopustiti. - Vi možete? A tko ste vi, ako smijem pitati? - Recite mi što se dogodilo, pa ću možda odgovoriti. - Dakle, tako, americano mi naređuje? - To je zahtjev, gospodine. Ja moram znati. - Dobro, igramo vašu lukavu igru, sefior. Detektiv povede Tvrella pokraj policajaca koji su, sagnuti i na koljenima, uzimali otiske, do balkona. Vrata na šibanje bila su otvorena, tenda rasječena, kao oštrim, teškim nožem, i izbačena prema van. - Oдавde je žena bačena u smrt, s devetog kata. Zar vam to nije poznato, senor? - O čemu vi pričate? - Stavite mu lisičine! - detektiv reče policajcima iza Hawthornea. - Što? - Vi ste osumnjičeni broj jedan, senor, a ja moram misliti i na svoj ugled. Tri sata i dvadeset i dvije minute kasnije, nakon oštrog natezanja s tvrdoglavim detektivom punim sebe, Tvrellu su dopustili da obavi vrlo privatni telefonski razgovor. Zvao je Washington i trideset i osam sekundi nakon što je razgovor završio, policajac nižeg ranga otpustio ga je iz zatvora uz ispriku začinjenu psovkama od strane njegovih pretpostavljenih. Hawthorne nije imao pojma gdje su držali kabriolet Alfreda Simona pa se taksijem vratio u hotel. - Gdje si bio proteklih pet sati? - pitala je Catherine. - Ja sam dolje iznajmio auto i već sam mislio razvaliti nekoliko vrata u ovom gradu! - dodao je Poole. - Bio sam u zatvoru - Hawthorne tiho odgovori, izvalivši se na trosjed. - Jeste li izvukli Simona? - Uz nešto poteškoća - odgovori mu Neilsen. - Za početak, ponešto naliveni gospodin Simon je, naravno, pomislio da bih mogla biti zgodan dodatak za njegovu staju - to je bilo više kompliment nego ono što od tebe dobivam. - Mea culpa. 259 - Dakle, dovezli smo Simona u bazu i ulili u njega bačvu kave - nastavila je Cathy. - Iskreno, mislim da mu nije puno pomoglo; dvaput mi se ponudio, u invalidskim kolicima, na putu do zrakoplova. - Ima pravo na to. On je pravi heroj. - Ima pravo na meneV. - To nisam rekao, samo kažem da ima pravo pitati. - Kamo sad idemo? - pitao je Poole. * - Koliko je

sati? - Dvanaest minuta do tri - odgovori Neilsen, napeto promatrajući Tvrella. e, - Znači, imamo dvanaest minuta da sve shvatimo - reče Hawthorne, sjedajući, odjednom svjestan da se preznojava... a u sobi je bilo svježije. Sa svakom minutom koja je prolazila, Tvrellov nemir je rastao, nekontrolirane slike Dominique/Bajaratt dodavale su bijes njegovom nemiru. Znao je da će se to dogoditi - ništa nije radio. Umjesto toga, stalno se kretao, besciljno hodao, gotovo zahvalan za izgubljene sate u policijskoj stanici, gdje su ga zaokupile svađe i besmislena vika. - Tri sata, Tye - reče Cathy. - Hoćeš li da odemo? Hawthorne prekine svoje besciljno koračanje; proučavao je oboje časnika, pogled mu je lutao naprijed i natrag. - Ne - rekao je. - Hoću vas ovdje, jer vam vjerujem. - Stalo nam je do tebe, kapetane - doda bojnica. - To je jednako važno. - Hvala. - Tvrell ode do telefona i podigne slušalicu. Nazvao je. - Da? - glas iz Fairfaxa, Virginia, bio je hladan, bez pozdrava, kao da je govornik nerado govorio. - Ovdje Hawthorne. - Pričekajte, molim. - Usljedio je niz kratkih piskova, prije nego što se NVN ponovno javio. - Sad možemo slobodno govoriti, kapetane - nastavio je glas, bitno ugodnijim tonom - iako naš razgovor teško može biti inkriminirajući za obojicu. - Snimaju nas? To znače oni zvukovi? 260 - Upravo suprotno, mi smo na skrambleru. Snimka bi se sastojala tek od izobličjenih zvukova. Za obostrano dobro. - U tom slučaju, možete mi reći što ste naumili. O Amsterdamu. - Ne u potpunosti, trebam vaše oči, kako bih upotpunio priču. - Na što mislite? - Fotografije. Iz Amsterdama. Prikazuju vašu suprugu, Ingrid Johansen Hawthorne, u društvu trojice muškaraca na četiri različita mjesta - Zuiderkerk Zoo, Rembrandtov dom, paluba turističkog broda na kanalu i kafić u Bruxellesu. Svaka fotografija ukazuje na povjerljiv i vrlo intenzivan razgovor. Ja sam uvjeren da je jedan od njih, ako ne i sva trojica, bio odgovoran za smrt vaše supruge, ili kompromitirajući je ili samim činom. - Tko su oni? - Ni preko skramblera, zapovjednice. Rekao sam, jedan, ako ne i sva trojica, a doista sam identificirano samo jednog. Međutim, siguran sam, vi možete identificirati ostalu dvojicu, što ja ne mogu. Dosije je zatvoren, i izvan mog dosega. - Zašto ste tako sigurni da bih ja to mogao? - Jer su, kako sam saznao, pripadali vašim prikrivenim suradnicima u Amsterdamu. - To znači više od tridesetoro, možda četrdesetoro ljudi... Pišete da je postojala veza s dolinom Beka. - Utoliko što Beka svoju velikodušnost rasprostire širom Amsterdama kao i Washingtona. - Washington? - Sasvim sigurno. - A "izopačena strategija" koja je možda ponovo na djelu? Ako su dva i dva četiri, to se odnosi na trenutnu situaciju. - U svakom slučaju. Pamтите li da je prije pet godina, otprilike pet tjedana prije smrti vaše supruge, predsjednik Sjedinjenih država biti na konferenciji NATO-a u Haagu? - Jasno, čitava stvar je otkazana i preseljena u Toronto, mjesec dana kasnije. - Sjećate li se zašto? 261 - Dakako. Pokupili smo vijest da je desetak atentator skih skupina krenulo iz doline Beka ubiti Predsjednika... i ostale. - Točno. Između ostalih, premijera Velike Britanije i predsjednika Francuske. - Ali gdje je, kakva je veza? - Objasniti ću vam kad dođete ovamo - nakon što identificirate dvojicu nepoznatih, što sam uvjeren da možete. Moj zrakoplov će biti na prostoru General Aviation, u zračnoj luci San Juan u četiri i trideset; službenik će vas uputiti. Usput, moje ime je Van Nostrand, Nils van Nostrand. I ako imate ikakvih sumnji u svezi sa mnom, slobodno stupite, preko vaših mornaričkih veza, u kontakt s državnim tajnikom, ravnateljem CIA i tajnikom Ministarstva obrane. No, za Boga, ne spominjite ni riječ od ovog što sam vam rekao, ali vjerujem da će oni jamčiti za mene. - Ti ljudi su velike mete... - Isto tako, bliski prijatelji i dugogodišnji suradnici - upadne Van Nostrand. - Ako kažete jednostavno da sam vas, zapravo, u vašem sadašnjem profesionalnom statusu, ja pozvao na sastanak, uvjeren sam, oni će vas potaći da to i prihvatite. - Što uklanja potrebu za pozivima - primijeti Hawthorne. - Putujem s dva suradnika, gospodine Van Nostrand. - Da, znam. Bojnika Neilsen i poručnik Poole, trenutno dodijeljeni vama iz zračne baze Patrick. Takva pratnja mi pričinja zadovoljstvo, no, bojim se, ne mogu im dopustiti da budu nazočni našem sastanku. Ovdje postoji dobar motel, nekoliko kilometara udaljen. Razervirat ću, preuzeti račun dakako, i kad sletite, moje vozilo će ih prevesti do tamo. - Prokletstvo! - prasne iznenada Hawthorne. - Ako ste imali tu informaciju, zašto ste, k vragu, čekali toliko dugo da mi se javite? - Nije bilo tako dugo, kapetane, a iz očitih razloga, sad je pravo vrijeme. - Do vraga, tko je taj čovjek na fotografijama kojeg ste identificirali? Ja sam profesionalac, Van Nostrand, i pamtio 262 sam imena

bezbroj dvostrukih i trostrukih agenata - i istodobno sa svima odlazio na ugodne ručkove! - Inzistirate? - Inzistiram. - Dobro. To je čovjek na kojeg ste pet godina sumnjali. Kapetan Henry Stevens, trenutno šef Mornaričke obavještajne službe. - Van Nostrand zastane, pa reče - Nije imao izbora. Ili ćete vi ubiti njega ili Sovjeti vašu ženu. Ona i Stevens bili su ljubavnici više godina. On nju nije mogao pustiti. 263 17 Čovjek se kretao kroz sjene po stazi u vašingtonskom Rock Creek Parku, a isprekidana ulična rasvjeta nije bila dovoljna za bujno ljetno zelenilo. Čuo je šum vode što se obrušavala ispod njega i znao da je blizu mjesta sastanka; između dvije svjetiljke na podjednako udaljenosti, uz stazu, bila je klupa. Polumrak, uglavnom mrak, jer nitko nije smio biti viđen od ostalih; tu se zapovijed nije smjelo prekršiti. Svatko od njih bio je Škorpion. Opazivši svog kolegu, već na klupi; žar cigare u njegovim rukama, David Ingersol pride, osvrnuvši se, provjeravajući jesu li sami. Bili su; pridružio se čovjeku na klupi. - Zdravo, Davide - reče Škorpion Dva, krupni, proćelavi čovjek crvene kose, napuhnutog lica i tupog nosa. - Dobra večer, Pat. Vlažna noć, zar ne? - Rekli su da neće kišiti, ali ti usranici obično griješe. Donio sam kišobran, jedna od onih gluposti koje se tako sklope da ih možeš strpati u džep i to je uglavnom jedino po čemu su vrijedni. - Ja sam zaboravio. Imam mnogo toga na umu. - To je prilično jasno. Posljednji put smo se sreli prije više od tri godine. - Ovo je mnogo gore. - Je li? - Da znaš, suludo je - reče Škorpion Tri. - Takve sudove ne donosim. Ja sam prilično bogat čovjek koji zapovijedi izvršava, a ne postavlja o njima pitanja. - Sve do stupnja tvog vlastitog samouništenja? - Ma, daj, Davey, mi smo odavno napustili redove predanih sljedbenika, onda kad smo prodali duše Opskrbljivačima. 264 - Ovakva vrsta filozofske apstrakcije me ne zanima. Međutim, zanima me zaštita prikupljenih sredstava, onog što smo zaslužili. Tajizopačeni bolesni starac je mrtav, a s njime je otišlo i senilno bezumlje koje je proizvelo ovo ludilo... Upitaj se, O'Ryan, kakvu bi mi korist mogli imati od jednog ubojstva - višestrukog ubojstva? - Nikakvu, osim činjenice da se nismo isprijekali, što bi mogla biti poprilična prednost. Recimo, kad je riječ o životu i smrti. - Bože dragi, a tko...? - Manijaci koji su opsjednuti ovom operacijom. Ona ne radi sama; ima svoje sljedbenike kao što ih imaju Abu Nidal i njemu slični. Možda je krug manji, ali ništa manje posvećen i ništa lošije opskrbljen. Ne, Davide, mi radimo ono što nam kaže Škorpion Jedan, a ako se dogodi išta što bi moglo zaustaviti ovaj vlak ludaka, on miože izvijestiti da smo ispunili svoje dužnosti. Nama se neće moći ništa zamjeriti. - Izvijestiti...? - Isuse, gospodine odvjetnice, nemojte potkopavati moje štovanje prema vašim pravničkim sposobnostima; nemoj mi reći da nisi razmislio o mjestu Škorpiona u općoj shemi. Dobro, možda pravo ne traži tako složenu raščlambu, što ti neću povjerovati, ali ja sam obavještajac već dvadeset i šest godina i mogu prepoznati piramidu kad mi je pred očima nekakva usrana trkokutasta, a četverostranična masa. Mi smo negdje tri četvrtine na površini; Škorpion Jedan, sedam osmina, ali postoji i viša razina, a mi nismo na njoj. - Potpuno sam svjestan hijerarhije, O'Rvan. Isto tako, svjestan sam onoga o čemu ti ništa ne znaš. - To ću teško povjerovati, jer osim Škorpiona Jedan, ja sam bio posrednik između padronea i naše male, ali važne ovdašnje frakcije. Iskreno, kao broj Dva, ja sam bio zadnji s kojim je razgovarao prije nego što je zaključio posao. To mi je jasno dao do znanja. - Rekao bih da je napravio još jedan poziv. - Ha? - Po svim namjerama i namjenama sudeći, sutra ujutro 265 ja ću biti Škorpion Jedan. Mene su, bojim se, odabrali kao pogodnijeg za to mjesto, nego što bi ti bio. Trebaš samo nazvati njegov tajni broj i shvatiti ćeš da je upućen meni. To ti je dokaz. Analitičar Centralne Agencije zurio je, pod slabim svjetlom, u pravilne, čvrste crte lica Davida Ingersola. Napokon, progovori: - Ne želim skrivati svoje razočarenje, jer ja sam vrijedio mnogo više od tebe, i imam mnogo manje razglašen profil. S druge strane, ti imaš svoju firmu i uši određenih ljudi, i pretpotstavljam, na toj razini postalo je neizbježno. Međutim, u mojoj je profesionalnoj moći da te upozorim, Davey. Budi oprezan, vrlo, vrlo oprezan. Ti si previše uočljiv. - Ne shvaćaš, O'Rvan, to je moj zaklon. Ja sam oličenje časnosti. - Onda se nikad nemoj vratiti u Puerto Rico. - Što? - Kao da je ogroman kamion udario Ingersola. - Što ti...? - Znaš o čemu pričam. Recimo, predvidio sam novosti koje si mi upravo donio. Debeli irski klaun koji previše jede i ima opaku narav, a ponekad čak nosi i bijele čarape... preskočen, u korist jebenog otmjenog odvjetnika sa svim pravim vezama. Ah, zamisli, on ima nepogrešivo zalede Ivy League, suca

Vrhovnog suda za oca i finu obitelj koja pripada pravim klubovima - to te čini Škorpionom Jedan?... Padroneje znao da sam mu ja ovdje glavni pomoćnik i ne mogu povjerovati da je on dao te upute. Ti ni približno nemaš pristup međunarodnoj obavještajnoj mreži kao ja. - Zašto Puerto Rico? - upita Ingersol preplašeno, nesvjestan monologa Škorpiona Dva. - Ja imam izjave - samo ja, nitko drugi - kurvi iz javne kuće u Calle del Ocho, u Starom San Juanu. - Otišao sam tamo jer me tako uputio Škorpion Jedan! Provjeravao sam pilota! - Da pojednostavimo, Štri, pretjerao si. Jedne večeri si se čak i onesvijestio... - Samo nakratko, jedva minutu, i ništa se nije dogodilo! Moj novac, moj novčanik, sve je ostalo netaknuto! Samo sam bio preiscrpljen. 266 - I što onda, je li? Ja imam fotografije, zahvaljujući mojim vlastitim izvorima u Calle del Ocho, koji nemaju nikakve veze s našim malim bratstvom. Ingersol je uporno odmahivao glavom, polagano, duboko dišući, i polako se oslobađao napetosti, suočavajući se kao pravnik, sa stvarnim stanjem svog poraza. - Što hoćeš, Patrick? - Kontrolu. Od tebe sam mnogo bolje osposobljen. Sve što znaš naučio si od mene. Ja sam u krugu oko Krvave Djevojčice, ti nisi. - Ne mogu ništa promijeniti, poslano je moje ime. - Oh, prokletstvo, zadrži naslov, ne bih ni pomislio da ti ga oduzmem. Da jesam, ti bi morao nestati, a to bi izazvalo previše pitanja. Neće ti biti teško; bit ćeš upućen u sve. - To je velikodušno s tvoje strane - sarkastično odvrti odvjetnik. - Ne, nužno je. Ja nisam velikodušan čovjek, ali mogu biti razuman, tako se to fino kaže, ne? Na primjer, slažem se s tobom, ovo ludovanje treba odbaciti. Može samo dovesti do kaosa koji će svima štetiti. Prevrnut će svaki kamen, sve ispitati. To si ne možemo dopustiti. - Ali, kako si sam rekao, ne bismo im se usudili stati na put. Ako se nešto dogodi, na Škorpione će najprije posumnjati, a ja ne čeznem za nožem iz doline Beka na svome vratu. - Zato ne smijemo biti vidljivi; zasluga se mora pripisati našim nevjerojatno djelotvornim obavještajnim službama. - Oni te mogu naći, znaš. - A ti zbog toga ne bi ronio suze, dečko moj, ali to se neće dogoditi. Ja ću poslati trupe u drugom smjeru, uz glasne isprike nakon toga, tako će biti dokumentirano. Gdje je sada ta žena, znaš li? - Nitko ne zna. Ona i mladi Latvijac su nestali i mogli bi biti bilo gdje. - Njega sam provjerio kroz imigracijsku službu Lauderdalea, od tamo su oboje krenuli za Zapadni Palm Beach. Prema izvještaju Š-dvadesetdva, posljedni put su bili prijavljeni u nekoj rupi od motela, zatim su nestali. 267 - Bilo gdje - ponovi Ingersol. - Ne znamo kako izgledaju ni gdje su - nikakvih opisa, ni fotografija... - MI-6 i Deuxieme su nam poslali njene navodne fotografije; zapravo, beskorisne su. To bi mogla biti jedna ili tri različite žene, i s obzirom na njen talent za mijenjanje izgleda, ni od kakve pomoći. - Kako kažeš, nestali su; ne znamo čak ni putuju li zajedno ili su razdvojeni, čak ni kakva je mladićeva uloga. - On je kombinacija snagatora - tupavog tjelohranitelja koji radi što mu se kaže - i potrebnog pratitelja. - Ne razumijem. - Koliko se carinsko osoblje iz Marseillesa može prisjetiti, on je krupni, prestrašeni mali Slovak, koji vjerojatno ne zna čitati ni pisati, ali vjerojatno će prepoloviti čovjeka, ako mu je tako naređeno. - A što je "potrebni pratitelj"? - Psihići su izradili psihijatrijski profil utemeljen na onome što im je dao izraelski Mossad, kao i Pariz i London. Dobar dio toga je njihovo lupetanje, ali ima i nešto smisla... Kao većina fanatika, ova Bajaratt sve radi do krajnosti, tako navodno opravdava ono što naši glavoderi zovu "emocionalnom neuravnoteženošću" svojih ciljeva. Profil pokazuje da bi ona mogla biti seksualno aktivna do ruba nimfomanije, ali previše oprezna da bi uskakala u nepoznate krevete, osim kad to radi namjerno. Tako, kao rezultat, ona treba glupog mužjaka kojeg može kontrolirati. - Nestali su; mogli bi zaista biti bilo tko, bilo gdje i uvijek sve bliže. Što da učinimo? Mogli bi biti obični turisti u obilasku Bijele kuće ili demonstranti pred njom ili s bilo koje strane ceste, s vrećom punom granata. - Svi turistički obilasci Bijele Kuće su otkazani - zbog obnavljanja, dakako - a predsjedničke vožnje u Washington isključene. I jedno i drugo, nepotrebno, zapravo, jer to nije njen stil. Njena taktika je nadmudriti i udariti, umjesto da puca i pogine. To joj je još iz djetinjstva. - Djetinjstva? - To je dio onoga čemu ja imam pristup, a ti nemaš, 268 Davey. Zbog toga ću ja biti Škorpion Jedan po svemu osim po imenu. - Ali što da učinimo? - Čekamo. Prije nego što udari, ona će ti se javiti, Škorpione Jedan, ako ništa drugo, kako bi joj osigurao bijeg - pod pretpostavkom da preživi. - A ako se ona sama osigurala? - Nitko u području crnih operacija ne temelji svoje izvlačenje s bojnog polja samo na jednom skupu mogućnosti. To je još jedna stvar koju ti ne

znaš, Š-tri. Imao sam prikrivene terenske agente koji su se bez odobrenja nagodili s tri druga odjela, u slučaju da ja ne stignem po njih. To je uobičajeno. Lojalnost je sranje, opstanak je sve. - Znači, misliš da će mi se ona javiti? - Ako ima mozga u glavi, hoće, a koliko shvaćam, ima popriličan mozak... Javit će se. Ležerno prolazeći hotelskim predvorjem, Amaya Bajaratt, prava četrdesetogodišnja contessa, odjednom stane; čitavo njeno tijelo se ukoči. Plavokosi muškarac na recepciji - plavokos od nedavno, svježe izbijeljen - bio je tajni agent Mossada, nekad tamnokos, kojeg je upoznala u Haifi i spavala s njim! Slažući misli, požurila je prema dizalima, u trenu odlučivši. Ona i Nicolo morali su se odmah maknuti, to je bilo jasno - ali kamol i s kakvim objašnjenjem? U hotel je stizalo toliko mnogo poziva, pozivi važnih ljudi u Senatu, Bijeloj Kući, političari koje je držala na uzdi Ravella, među njima, ne beznačajan, bio je i Nesbitt, senator iz Michigana koji bi je mogao dovesti do konačnog suočenja, posljednjeg suočenja s predsjednikom Sjedinjenih Država. To je bio ulazak u Vučju jazbinu, ali ona će biti znatno uspješnija od odreda očajnih generala koji su se suprotstavili Adolfu Hitleru... Dosta! Sada se morala izvući iz hotela! Utrčala je u otvoreno dizalo i pritisnula dugme za kat svog apartmana. - Nije li prekrasna, Cabi? - uzviknuo je Nicolo. Sjedio je pred televizorom u dnevnom boravku, gledajući posljedni epizodu 269 nevnu reprizu western serije s Angel Capell. - Razgovarao sam s njom prije sat vremena, zamislil. I evo je sad! - Basta, Nico! Zapamti, nju privlači barone-cadetto od Ravella, a ne jedan bijednik s dokova Porticija! - Zašto me vrijeđaš, signora? - upita Nicolo, njegov gnjevni pogled prikovan za njene oči. - Rekla si da je u redu ako nešto osjećam za Angelinu. - Više ne. Odlazimo! - Zašto? - Jer ja tako kažem, mladi glupane! - odgovorila je Baj, krenuvši prema stolu i telefonu. - Spakiraj nas, oboje. Odmah! - Nazvala je broj neizbrisivo utisnut u njeno izuzetno pamćenje. Samo jedan poziv, neće se uspostaviti nikakav obrazac pa je mogla upotrijebiti hotelski telefon. - Da? - reče glas u Fairfaxu, Virginia. - Ja sam, i treba mi smještaj, ne u ovom hotelu, ne u Washingtonu. - Nemoguće. Ne ovdje, ne noćas. - Zapovijedam ti u ime padronea i svih njegovih veza od Beka do Palerma i Rima! Gonit će te do smrti ako me odbiješ! Tišina. I napokon... - Poslat ću vozilo po vas, ali nećemo se sresti, ne noćas. - To nije važno. Treba mi telefonski broj. Čekam pozive. - Bit ćete u najudaljenijoj gostinjskoj vili na imanju, a svaki telefon je na posebnoj liniji. Kad vas tamo otprate, možete zvati hotel i dati im broj. Linija ide okolnim putem, preko države Utah, i putem satelita se vraća ovamo, dakle ne moraš se brinuti. - Grazie. - Per cento anni, signora. Ali moram te upozoriti, od sutra ste sami. - Perche? - Ja ću otići, a ti nećeš ništa znati. Ti si samo prijateljica iz Europe koja očekuje da joj se uskoro javim, svaki tren, svaki dan. Međutim, ovaj broj možeš koristiti da se javiš mom nasljedniku. 270 - Razumijem. Hoćemo li se čuti? - Ne. Nikada. Mlažnjak je ušao u priobalno područje Sjedinjenih Država istočno od zaljeva Chesapeake, preko Cape Charlesa, država Maryland. - Još petnaest minuta - reče pilot. - Dodaj još koju - umiješao se kopilot, proučavajući kompjutoriziranu kartu na kontrolnoj ploči. - Nailazi snažna zračna fronta, a mi kružimo iznad nje. - Stvarno možeš spustiti ovaj metak na nečiji privatni posjed? - pitao je Poole. - Treba ti staza duža od tri tisuće... Kopilot se osvrne na Poolea, u civilu. - Gospodin je pilot? - Pa, skupio sam nekoliko sati, ne kao vi, momci, ali dovoljno da znam, da se ova stvar ne može spustiti u kupusište. - Nije kupusište, gospodine, to je više tisuća dug asfaltni sag s vlastitim tornjem, koji baš i nije kao toranj, više kao staklena kućica na tlu. Malo smo vježbali jutros, a samo da znate, gospodin Van Nostrand putuje prvom klasom. - Očito - reče vidljivo uznemireni Hawthorne s prednjeg sjedišta. - Jesi li u redu, Tye? - upita bojnica. - Dobro sam. Samo želim stići tamo. Dvadeset i jednu minutu kasnije, mlažnjak je kružio nad prostranim, mračnim poljima Virginie. Ispod, izdvojena među poljima, bila je sletna staza uokvirena žutim svjetlima; bila je gotovo dva kilometra dugačka. Pilot spusti zrakoplov, pa odrula unatrag do limuzine koja je čekala; golf vozilo je bilo pokraj nje. Na izlasku iz zrakoplova, troje putnika dočekala su dvojica muškaraca, jedan u crnom odijelu i crnoj kapi sa štitnikom, a drugi gologlav, u sportskom kaputu. Stajali su u tami, ispred žutih svjetala. - Kapetan Hawthorne? - reče gologlavi muškarac s desna, obraćajući se Tvrellu. - Mogu li vas odvesti golf vozilom do glavne zgrade? Svega nekoliko stotina metara. - Jasno. Hvala. - A dama i gospodin - reče vozač s lijeva - vaše so 271 be vas čekaju u motelu Shenandoah, kao gosti gospodina Van Nostranda, dakako.

Samo deset minuta odavde. Udite u limuzinu, molim, hoćete li? - Svakako. - odgovori Cathy - Zgodni kotači - reče Poole. - Ja ću kasnije za vama - doda Havrthome. Vozač golf vozila stane i pogleda Tvrella. - Vaš smještaj je u glavnoj zgradi, gospodine. Sve je za vas pripremljeno. - Ljubazno od gospodina Van Nostranda, ali ja imam druge planove nakon našeg susreta. - Bit će vrlo razočaran i siguran sam, nagovorit će vas da ostanete, kapetane - doda vozač limuzine, otvarajući vrata Catherine i Pooleu. - Šef priprema sjajnu večeru. Znam, jer to mi je žena. - Ispričajte me... - O, moj Bože, ja sam zaboravio pristojnost! - uzvikne Poole, pogledavši zrakoplov, i okrene se od velikog cadilaca. - Kakvu pristojnost? - upita Cathy, nagnuvši se van iz limuzine. - Ti i kapetan ste se pozdravili s ona dva pilota, al" ja nisam, a baš su bili dragi, pokazivali mi kako svi oni strojevi rade, i sve to. - Što...? - Evo mene odmah! - Poručnik otrči do zrakoplova; vidjelo se kako kratko razgovara s pilotima, koji su i dalje bili u pilotskoj kabini, s upaljenim svjetlima. Poole se rukuje s njima i brzo krene prema autu, dok je Hawthorne ulazio u golf vozilo, promatrajući ga sa znatiželjom. Poole nije tek rekao svoje "dovidenja" pilotima, učinio je to vrlo napadno. - Evo ga, odma" se osjećam bolje. Moj tata stalno kaže, treba biti ljubazan i pokazati iskrenu zahvalnost nepoznatima, koji su s tobom ljubazni. Idemo, gospon, jedva čekam tuš; nisam ga danima ni vidio! Moja mama bi me dobro isprašila što se tako zapuštam... Vidimo se, kapetane! - Poručnik uđe u limuzinu, a Tyrell se namršti, dok se golf vozilo uputilo između žutih svjetala i preko prostranog travnjaka, prema kući. 272 Veliki cadilac udaljio se od uzletišta i ušao na zavojitu cestu koja se naglo ispravljala; u daljini, prednja svjetla su otkrivala velika željezna vrata sa stražarnicom na lijevo. Tu je bila još jedna limuzina; upravo je ušla i mimoišla ih u trenu, prebrzo da bi mogli vidjeti putnike. Iznenada, Jackson Poole se sa stražnjeg sjedala prebaci na prednje, i na Cathvno iznenadenje, u ruci je držao svoj Walther automatik. - Čuj, gospon Vozač, odmah stanite! Zamisli, nešto sam zaboravio! - Što to, gospodine? - upitao je iznenadeni vozač. - Kapetana Hawthornea, krmak jedan! - Poručnik pritisne cijev svog automatika u desnu sljepoočnicu uplašenog vozača. - Okreći tu kantu i skini svjetla! - Jacksone! - vikne Neilsen. - Što radiš? - Cijela prokleta stvar smrdi, Cathy. Rekao sam već i opet ti kažem - okreći smrade jedan, ili ću te razlijepiti po prozorima! - Limuzina izvede brz, nesiguran okret, orući po travi, kad se vozač nagne na desno - crveno dugme alarma! Njegova ruka nije ga nikad dosegula. Poole ga nabije pištoljem u vrat, uz gadan zvuk lomljenja. Vozač je u trenu imobiliziran, a poručnik ga odgurne sa sjedala i prebaci preko naslona, grabeći upravljač i uputi limuzinu u mrak; njegova noga pronašla je kočnicu. Zaustavili su se uz tresak, pod raširenim granama pinije, manje od dva metra pred stablom. Poole se ispravi, duboko dišući. - Mislim da je vrijeme za objašnjenje - reče potresena Neilsen sa stražnjeg sjedala. - Jackson, želiš reći da čovjek koji je otvoreno rekao Tyeu da ga provjeri kod državnog tajnika i tajnika Ministarstva obrane, ne samo da je lažov nego i gore od toga! - Ako griješim, ispričaj ću se, izaći iz vojske i pridružiti se mojoj sestrici u Kaliforniji pa ću se obogatiti kao i ona. - To nije objašnjenje, poručnice! Da čujemo! - Vratio sam se do one dvojice pilota... - Da, i još kako, tvrdio si da se nisi s njima pozdravio, a sasvim sigurno jesi, a onda objavio da danima nisi vidio tuš, 273 nakon što si pod jednim proveo četrdeset i pet minuta, pet sati ranije u San Juanu. - Nadam se da je Tye shvatio poruku... ;, - Kakvu poruku? - Da stvari smrde. Ta dva pilota nisu uobičajeni Van Nostrandovi - objasnio je. - Stalna zračna služba je na odmoru. Sjećaš se, kako su rekli, oni su jutros imali par letova za uvježbavanje? - Pa? Ljeto je. Ljudi idu na odmor po ljeti! - Što napravimo kad neki dio operacije u tijeku želimo obaviti u tišini? - Promijenimo osoblje na relejima, naravno. Obično iz drugih baza. I ponovno, što onda? - Nikakvog kontakta, je li tako? - Naravno. - Pa onda, zbroji si to, Cathy. Ta dva letača su najavili civilni let za Douglass International, Charlotte, Sjeverna Karolina, prekomorski letovi, vladina pratnja dočekuje zrakoplov na sigurnom mjestu. Putnik, navodno, samo jedan, muškarac, s diplomatskim prolazom po odobrenju State Departmenta. Kažem ti, ta dvojica pilota nikad nisu radili na ovoj razini. Malo su nervozni, i to zato, ja mislim, što nisu baš previše čisti. - Ma što mi pričaš, Jacksone! - Rečeno im je da je putnik Van Nostrand osobno, i po planu, trebao bi uzletjeti za jedan sat. - Jedan sat? - Nema baš puno vremena za bogatu večeru i proketo važan sastanak, zar ne? Ta dvojica su, kako bih ja rekao,

nebeske skitnice, nečasno otpušteni ili prijevoznici droge koji prelaze s jednog posla na drugi putem podzemne mreže. - Djelovali su tako pristojno... - Ti si curče sa sela, Cathy, ja sam iz N"Orleansa. Mi ti sviramo na tanku žicu, dok te gulimo - ne ja, ja nisam nikad tako nešto napravio... - Što ćemo sad? - Mrzim dizati paniku, ali imaš li još uvijek Tvrellovo oružje? 274 - Ne. On ga je privezao sebi za nogu. - Provjerit ću našeg vozača - Bože, on ih ima dval Veliki, i jednu malu stvarčicu... Evo, uzmi veliki i ostani u autu; drugog ću ja utrpati u svoju super-jaknu. Ako se itko približi autu, samo pucaj; a ako se ovaj kurvin sin makne, dobro ga tresni u glavu. - Sranje, poručnice, ja idem s tobom! - Mislim da ne bi trebala, bojnice. - Upravo sam ti izdala zapovijed, Poole. - Postoji član u Pravilniku koji jasno kaže... - Zaboravi! Gdje ti ideš, idem i ja! Što ćemo s vozačem? - Pomozi mi. - Jackson izvuče vozača iz limuzine i počne ga vući po tlu, do velike pinije. - Skinu mu odjeću, najprije cipele - nastavio je, dok je Cathy čučnula sa strane, skidajući vozaču cipele s nogu. - Sad hlače - doda Poole, stigavši do visoke živice gdje se zaustavio. - Ja ću mu skinuti jaknu i košulju... ostavi mu gaće, njih ću zadnje. Minutu kasnije, posve goli vozač bio je svezan, začepljenih usta, komadima tkanine od njegove poderane odjeće - a nijedan nije bio dovoljno širok da pomogne njegovom dostojanstvu. I posljednje, poručnik ga udari u vrat; tijelo grčevito zadrhti, a onda je, ponovno, bilo nepomično. - Nisi ga ubio, je li? - upita Neilsen, uz grimasu. - Ako ostanem ovdje još pet sekundi, mogao bih baš to i učiniti. Ovo smeće bi ubilo nas, Cath, i ja ću ti to dokazati. - O čemu ti pričaš? - Idemo natrag u kolica, ima telefon. Prokleta sigurno znam da sam u pravu. Poole pokrene motor, uključivši i celulami telefon pa ga izvuče iz ležišta i nazove informacije, tražeći broj motela Shenandoah Lodge. - Ovo je hitni poziv iz avio-baze Patrick - reče monotono i službeno. - Molim, spojite me s bojnicom Catherine Neilsen ili poručnikom A. J. Pooleom. Ponavljam, ovo je hitan poziv. - Da, gospodine, da, gospodine! - ponavljao je zatečeni telefonist. - Provjerit ću odmah u našem računalu. Telefon zašuti; trideset i jednu sekundu kasnije, telefonist se, s 275 olakšanjem, ponovno javi. - Nitko pod tim imenima nije prijavljen u motelu Shenandoah, gospodine. - Treba ti još nešto, bojnice? - Poručnik spusti telefon. - Gađ bi nas ubio i prije nego što bismo stigli tamo. Zatim bi, možda nekih deset godina kasnije, naša raspadnuta tijela bila pronađena u nekoj močvari Virginie. - Moramo do Hawthornea! - Baš tako - reče Poole. Vozač golf vozila otpratio je Hawthornea u veliku, knjigama obloženu knjižnicu njegovog domaćina, Nilsa Van Nostranda. Odbio je piće koje mu je vozač ponudio, stojeći pred bogato izrađenim ostakljenim barom. - Pijem samo bijelo vino, hvala - reče Tyrell. - Što jeftinije, to bolje, i to u malim količinama. - Imamo izuzetnog Pouilly-Fume, sir. - Moj želudac bi se pobunio. Naučen je na lakši buke. - Kako želite, kapetane, no, žalim, ali morat ću vas zamoliti da sklonite oružje pričvršćeno za vašu desnu nogu. - Moju desnu Ko...? - Molim vas, gospodine - reče vozač golf vozila izvadivši slični mikrofonski uređaj iz uha. - Provjeravani ste našim rentgenskim aparatima, od prednjeg ulaza kroz hodnik, sve do ove prostorije. Svaka kamera je to pokazala. Sklonite ga, molim. - To je samo stara navika - pitomo reče Hawthorne sjedajući u najbližu stolicu, i podigne nogavicu. - Isto bih učinio da se sastajem i s Papom. - Oslobodio je automatik i odgurnuo ga nogom preko poda. - Zadovoljni? - Hvala sir. Gospodin Van Nostrand će uskoro biti ovdje. - Vi ste, dakle, prethodnica za osiguranje? - Moj poslodavac je oprezan čovjek. - Sigurno ima puno neprijatelja. - Naprotiv, ja ne bih mogao navesti ni jednog. On je, međutim, izuzetno bogat, i kao šef sigurnosti imanja ja moram ustrajati na izvjesnim postupcima kad mu u posjet dolaze ljudi koje ne poznaje. Kao nekadašnji obavještajac, siguran sam, vi to možete shvatiti. 276 - Ne mogu se usprotiviti. Gdje ste vi bili, vojna G-2? - Ne, Tajna služba, raspoređen u Bijelu Kuću. Predsjednik nije bio oduševljen mojim odlaskom, ali razumio je financijske odgovornosti oženjenog čovjeka sa četvero djece koju treba školovati. - Dobro radite svoj posao. - Znam. Bit ću tik do vrata, kad dođe gospodin Van Nostrand. - Da nešto raščistimo, gospodine Tajni Agente. Mene je ovamo doveo vaš šef, ja se nisam pozvao sam. - Kakav je to gost, koji za nogu lijepi Walther P.K.? Ako se ne varam, to je omiljeno oružje opasnih ljudi. - Rekao sam, navika. - Ne ovdje, kapetane. - Sagnuo se i pokupio pištolj. Vrata se otvore i dojmiljivi lik Nilsa Van Nostranda uđe u sobu, izraz njegovog lica bio je sama srdačnost. - Dobra večer, gospodine Hawthorne - rekao je, približavajući se Tvrellu, i, kad je posjetitelj ustao, pruži mu ruku. - Oprostite što vas

nisam pozdravio čim ste došli, ali bio sam na telefonu s čovjekom kojeg sam vam spomenuo, državnim tajnikom... Rekao bih da prepoznajem vašu jaknu. Safarics, Johannesburg. Prvoklasna. - Žalim. Tonv's Tropic Shop, zračna luka San Juan. - Prokleta dobra imitacija. Bavio sam se pomalo tekstilom, neko vrijeme. Džepovi čine safari jaknu; svi muškarci vole brojne džepove. U svakom slučaju, ispričavam se što vas nisam dočekaao na zračnom zlatištu. - Vrijeme je dobro iskorišteno - reče Hawthorne, proučavajući svog domaćina, gotovo hipnotiziran Van Nostrandovom pojavom. Povisoki tip... sa sijedom kosom, visoka klasa... kao s reklame za skupu mušku odjeću. - Imate strašno osiguranje. - Oh, naš Brian? - Van Nostrand se nasmije lagano, profinjeno, i usput dobronamjerno pogleda svog šefa sigurnosti. - Ponekad, moj dobri prijatelj preozbiljno shvaća svoj posao. Vjerujem da nije bilo neugodnosti. - Nikakvih, gospodine. - Čovjek zvani Brian nenametljivo je spustio automatik u svoj džep. - Ponudio sam kapetanu piće, vaš Pouilly-Fume, ali on je odbio. 277 - Zaista? Imamo sjajnu godinu, no, možda gospodin Hawthorne više voli burbon? - Odradili ste svoju domaću zadaću - reče Tvrell - ali, žalim, to je prošlost. - Da, tako mi je rečeno. Hoćete li nas, molim, ostaviti same, Brian? Naš čovjek iz Amsterdama i ja, moramo raspraviti povjerljive stvari. - Dakako, sir. - Bivši agent Tajne službe pride vratima i izade. - Sad smo sami, kapetane. - Sami smo, a vi ste izjavili ozbiljnu stvar koja se tiče moje žene i kapetana Henrvja Stevensa. Htio bih znati čime ćete to potkrijepiti. - Stići ćemo do toga, na vrijeme. Molim, sjednite, malo ćemo propričati. - Nije mi do priče! Zašto ste to rekli o mojoj ženi? To mi odgovorite pa možemo razgovarati o drugim stvarima, ali to će biti silno kratak razgovor. - Da, rečeno mi je da ne možete oostati na večeri, ni, štoviše, prihvatiti večeras moje gostoprimstvo. - Nisam došao na večeru ili da budem vaš gost. Došao sam čuti što imate reći o ubojstvu moje žene u Amsterdamu i izvjesnom kapetanu Stevensu. On možda zna nešto što ja ne znam, ali vi ste unijeli novu jednadžbu. Objasnite! - Ne trebam. Vi ste ovdje. I koliko vi žudno želite čuti o tim događajima, ja sam podjednako ispunjen znatiželjom da saznam što se dogodilo na izvjesnom nepoznatom otoku u Karibima. Tišina. Stajali su tek metar udaljeni, međusobno prikovanih pogleda. Napokon, Hawthorne progovori. - Vi ste Neptun, zar ne? - Dakako, ja sam, kapetane. Međutim, ta informacija nikad neće napustiti ovu prostoriju. - Sigurni ste? - Posve. Vi ćete uskoro umrijeti, gospodine Hawthorne. Sad, Brian! 278 18 Puščana paljba naruši tišinu golemog posjeda, kad su Poole i Catherine Neilsen, u panici, otvorili učestalu vatru iz svog oružja, uzrokujući urušavanje zidova knjižnice. Krhotine stakla letjele su posvuda. Mladi poručnik bacio se kroz ruševine; zakotrljao se po podu i brzo se uspravio, a njegov automat bio je uperen u tijela na podu. - Jesi u reddl - doviknuo je iznanađenom Hawthorneu, koji se zaklonio iza stolice u kutu. - Do vraga, otkud vi? - upitao je Tvrell, bez daha, nesigurno ustajući. - Bio sam gotov, otpisan! - To sam si i mislio... - Ono napadno opraštanje s pilotima? - upadne Hawthorne, boreći se za dah, oznojenog čela - i tuš kojeg nisi danima vidio? - O tome ćemo kasnije, no naš vozač je u grmlju i više nikamo ne vozi. Cathy i ja smo obišli kuću, ugledali tebe tu unutra, a kad je onaj slatkorječivi gorila utrčao s pištoljem u ruci, shvatili smo da nema vremena za razmišljanje. - Dobro ste shvatili. Hvala. Rekao mi je da sam mrtav. - Moramo se pokupiti odavde? - Kako ću kroz taj usrani prozor, a da se ne izrežem, hoće li mi netko pomoći? - Cathy se žalila. - Usput, neki ljudi jure ovamo cestom od glavnog ulaza. - Skrenut ćemo ih - reče Hawthorne, pridruživši se Pooleu; povuče Cathy kroz prozor pa odjuri do vrata knjižnice i zaključa ih. Kad se začulo kucanje, Tvrell pokuša, najbolje što može, oponašati Van Nostrandov glas, srednje dubok, s Prizvukom Istočne obale. - Sve je u redu, Brian mi je pokazivao novi automatik - vratite se na svoja mjesta. 279 - Da, gospodine - stigao je odgovor. Automatski su reagirali na poznato ime izgovoreno glasom nedvojenog autoriteta. Koraci se izgube. - Na sigurnom smo - reče Tvrell. - Ti nisi pri sebi - Cathy progovori oštrim šapatom. - Tu su dva mrtvaca! - Nisam rekao zauvijek, nego trenutno. - Predviđeno je da onaj avion uzleti za trideset i pet minuta - reče Poole. - A mi bismo, rekao bih, trebali biti u njemu. - Trideset i pet minuta? - zavapi Hawthorne. - To je samo dio. Njihov putnik bi trebao biti Van Nostrand, a odredište međunarodna zračna luka Charlotte, Sjeverna Carolina; prihvat i diplomatsko pokriće. Ne bi bilo baš puno vremena za ležernu večeru ili ugodan boravak, osim ako trulu jamu u šumi ne smatraš zgodnim mjestom za odmor. - Bože moj, sve je bilo isplanirano u sekundu! - Idemo mi gore u naše lijepe, sigurne,

plave daljine. - Ne još, Jacksone - Tye je bio uporan. - Odgovori su ovdje. Van Nostrand je bio Simonov Mister Neptun, a to ga stavlja na popis putnika za padroneov otok... a to ga, pak, čini ključnim za Bajaratt. - Siguran si da si sve dobro povezao? - Sasvim siguran, poručnice. Priznao je da je Neptun, uz objašnjenje da ta informacija neće preživjeti moje smaknuće. - Auu! - Jedan auto je stigao dok smo mi odlazili - reče Neilsen. - Ima li to kakve veze? - Da vidimo - reče Tvrell. - Ovdje su posvuda ljetnikovci, vjerojatno za goste, barem četiri ili pet - reče Poole, dok su obojica pomagali Catherine da izade kroz prozor. - Vidio sam ih iz limuzine. - Nigdje nema svjetla - reče Hawthorne, zamaknuvši za istočni kraj kuće; pred njima se u mraku širilo zelenilo i livade. - Malo prije je bilo, vidio sam. - U pravu je - reče Cathy. - Tamo, u onom smjeru. - Pokazala je na jugozapad; i tamo opet, samo tama. 280 - Možda bih se trebao vratiti na uzletišta i reći pilotima da je sve u redu. Ti dečki su bili nervozni i prije pucnjave. - Dobra zamisao - složi se Tvrell. - Reci im da je Van Nostrand pokazivao svoju kolekciju oružja, da ima privatnu streljanu u kući. - To ti nitko neće progutati! - reče Cathy. - Progutat će oni bilo što, samo da je nekakvo objašnjenje. Misle da će se odavde pokupiti za pola sata, s pozamašnim čekom, i samo im je do toga stalo... U stvari, ako vide tebe, to će ih uvjeriti. Idi s Jacksonom, hoćeš? - Što ćeš ti? - Izvidati. Ako ste ti i Poole vidjeli svjetla još malo prije, zašto ih sada nema? Možemo pretpostaviti da u kući nema nikog osim kuharice - bez obzira na to što je Van Nostrand meni namijenio - a on sigurno nije očekivao druge goste, jer se namjeravao pokupiti odavde. - Evo ti pištolj - reče poručnik, posegnuvši za pojas i izvuče automatik. - Uzeo sam ga iz džepa onog gada, zajedno s magnumom kojeg je držao. Možeš i to uzeti. Osjećam se kao skladište streljiva, jer sam još dva komada našao kod vozača. - Jednog si dao meni, Jacksone - reče Neilsen. - Ne bi ti mnogo koristio, Cath. Po mom računu, imaš samo jedan metak. - Koji, iskreno se nadam, nikad neću iskoristiti... - Vas dvoje, krenite na uzletišta. Pobrinite se da piloti povjeruju kako se sve odvija po planu pa i ako bude zakašnjenja, da će biti kratko. Van Nostrand naziva dragog Boga i još nekoliko sličnih visokih dužnosnika s kojima se mora nešto objasniti. Idemo, brzo! - Nešto mi je palo na pamet, Tye - reče Poole. - Što? - I Cathy i ja znamo voziti tu pticu.. - Zaboravi - prekine ga Hawthorne. - Hoću da ti piloti nestanu odavde. Ne želim ih ovdje, kad leševi budu pronađeni i počne ispitivanje. Moja smrt je dogovorena u zatvorenom krugu; jedini ljudi koji nas mogu identificirati su dva vo 281 zača, a koliko sam shvatio, jedan je onesviješten, a drugi mrtav. To nam oslobađa manevarski prostor. - Dobar zaključak, kapetane. - Za to sam nekad bio plaćen, bojnice. Krenite. Dvoje časnika krenu brzo preko travnjaka prema uzletištu, dok je Tvrell proučavao jugozapadni teren. Obilje simetrično raspoređenih pinija, kao da su davale određeni stupanj privatnosti ljetnikovcima u pozadini, jedva vidljivim na nestalnoj mjesecini. Jedva se moglo razabrati dva, na drugoj strani uskog puta, međusobno razdvojena desetak metara. Jedan od njih imao je upaljena svjetla prije manje od deset minuta; koji? Pogadanje ne pomaže; približavanje bi moglo. A približavanje je značilo kretati se vrlo pažljivo, istovremeno motreći oblačni pokrov koji je u prekidima prekrivao sjaj Mjeseca, pa prema tome odlučiti kad treba puzati, a kad trčati u tim trenucima relativnog mraka. Još jednom, sjećanja iz njegovog ranijeg života bljesnula su njegovim unutarnjim ekranom. Događaji, kao oni kad bi izvana posve obični, dosadni službenik protokola postajao druga osoba; pronalazio suradnike na noćnim sastancima, sastajao se s muškarcima i ženama po poljima i katedralama, u slijepim ulicama i s druge strane pograničnih kontrolnih točaka u koje su bili ubačeni nepopravljivi buntovnici. A jedna jedina glupa neopreznost mogla je značiti metak u glavu, s jedne ili s druge strane. Neprijateljske ili vlastite. Ludilo. Hawthorne podigne pogled prema nebu; veliki kumulat je lebdio prema jugu; prestet će svjetlost Mjeseca za sekundu. Trenutak dođe i Tvrell pojuri preko puta, zaronivši u travu. Nastavio je puzati, na laktovima i koljenima, prema najbližem ljetnikovcu na desno i odmah se zaustavi kad je oblak prošao. Ispružen nepomično na ledini, on zgrabi svoj automat pričvršćen na boku. Glasovi! Prigušeno, nosio ih je virdžinijski povjetarac, a vjetrovi su, daleko gore, raznosili oblake. Dva glasa. Slični, ali ne i jednaki, visina se razlikovala; jedan je bio nešto dublji, možda grublji, oba uzbuđeni, govorili su brzo - ali ne na engleskom. Što je to? Hawthorne polako podigne glavu... Tišina. Pa onda opet dva tiha glasa, ali nisu dopirali iz najbliže kuće, 282 dolazili su iz veće

udaljenosti, iz ljetnikovca na lijevo, desetak metara dalje. Svjetlo! Sićušno, malo, ne veće od točkice, baterija možda, šibica ne, jer je bilo ravnomjerno, nije treptalo. Netko se kretao u unutarnjosti zgrade, trak svjetla se brzo ljuljao naprijed i natrag - netko u žurbi traga za nečim. Nekako, na neki način, bili su upleteni! A tada se, kao da potvrđuju njegov sud, iznenada pojave automobilska svjetla, približavajući se uskim putem koji je presijecao zemljište između glavne zgrade i gostinjskih ljetnikovaca na južnoj strani imanja. Još jedna limuzina, nesumnjivo ona koju su Poole i Neilsen vidjeli na ulazu, dok su oni išli suprotnim smjerom. Auto se sad vraćao pokupiti svoje uzburjane putnike od prije jedva pola sata; dvoje ljudi koji su čuli pucnjavu; nisu tražili nikakva objašnjenja već su, umjesto toga, bježali s Van Nostrandovog imanja što brže mogu! Drugi automobil opiše krug slijedeći cestu, okretište u obliku slova U na kraju neobičnog seoskog slijepog puta, čime se izbjegavalo okretanje vozila pri povratnoj vožnji prema ulazu. Vozilo odjednom stane, gume zaškripe, a dvije prilike izjure iz ljetnikovca; ona veća je nosila dvije putne torbe. Tye im nije smio dopustiti da odu, morao ih je spriječiti. Ispalio je iz svog automata u zrak. - Stoj gdje jesi! - vikne ustajući i pojuri naprijed. - Ne ulazi u auto! Iz mraka grune zasljepljujuće svjetlo, usmjereno na Hawthornea, a jedan trak je uhvatio dvoje ljudi koji su ulazili u limuzinu, prekratko da bi on išta vidio jasno... Reflektorsko svjetlo u noći i likovi u bijegu bili su dio njegove prošlosti; zaustavio se i skočio na desno; zatim se ispravi i baci se na lijevo, divlje se kotrljajući izvan dosega svjetla i skloni se u grmlje, dok su stakato udari puščane paljbe razdirali mračnu ledinu gdje je on, kako su mislili, potražio zaklon. Auto požuri dalje, uz luđačko oranje gumama po neasfaltiranom putu; vrtlozi prašine dizali su se nad površinom. Tye sklopi oči i bijesno udari o tlo drškom svog pištolja. - Hawthorne, gdje si? - to je bio Cathyn glas, dozivala je izbezumljeno, trčeći cestom, niže od mjesta gdje se on nalazio. 283 - Isuse Kriste, Cath, ovo je bila prava rafalna paljba! - javi se i Poole, nedaleko iza nje. - Tye, reci nešto! O, moj Bože, možda je pogoden... - Ne, ne..A - Nisam siguran - oglasi se Hawthorne, i polako, bolno, počne ustajati; na trenutak zastane, oslonjen na dlanove i koljena. - Gdje si...? - Ovamo - odgovori Tvrell; nagomilani oblaci propuste Mjesec na nekoliko trenutaka i mjesečina ga otkrije dok je zastajkujući koraćao obilazeći grmove. - Eno ga! - vikne Neilsen, i požuri naprijed. - Jesi li ranjen? - poručnik upita, kad se skupa s bojnicom bez daha približio Hawthorneu. - Jesi li? - navaljivao je Poole, pridržavajući ga. - Ranjen? - Ne od paljbe - odgovori Hawthorne, namrštivši se i izviije vrat. - Od čega? - upita Cathy. - To su bili automati! - Jedan - upadne Jackson - i sudeći po zvuku, MAC, a ne Uzi. - Može li iz MAC-10 pucati čovjek koji vozi veliki auto na uskom seoskom puteljku? - Ne previše lako, rekao bih. - Onda, ubio me Bog, ali možda nisi u pravu, poručnice. - Pa što onda, dovraga? - bunila se Neilsen. - Ništa, uopće - prizna Hawthorne. - Samo sam isticao moguću pogrešivost pape s Pontchartraina... Ne, nisam ranjen, samo izubijan pri uzmaku, kojeg u zadnje vrijeme baš nisam vježbao. Kako su Van Nostrandovi piloti? - Samo izbezumljeni - odgovori Cathy - i sigurna sam da to ima veze s Jacksonovim mišljenjem; oni nisu kandidati za odličje zbog dobrog vladanja. Htjeli bi otići odavde! - Otišli ste od njih prije nego što se ovo dogodilo - ova pucnjava? - Tri minute ranije, ne više - reče Neilsen. - Onda ih ništa više neće zadržati, a možda je tako i najbolje. 284 - Ah, zadržat će ih nešto, kapetane. - O čemu pričaš? Oni, jednostavno, mogu uzletjeti. - Ti čuješ nešto slično zrakoplovu koji uzlijeće? - Poole se nakesi. - Malo sam se poigrao s njima, igra za djecu. Zove se "Drži tvora". - Poole, mogao bih te poslati pred streljački vod... - Do vraga, to je jednostavna igrice i uvijek pali - jednostavne stvari obično uspijevaju. Dok smo stajali vani, raspravljajući s te dvije, onako, histerične skitnice, ja se povučem i pogledam iza repa zrakoplova i viknem, kao, "Tko je to, do vraga?" Naravno, oni odmah izvrnu glave u tom smjeru, vjerojatno očekujući krdo gangstera na motociklima, a ja se uvučem u zrakoplov i uzmem ključ od vrata. Jasno, nisu ništa primijetili; velim da je ono bio samo jedan zalutali jelen, i dok su oni hvatali dah i spuštali si krvni tlak, ja zalupim jedina otvorena vrata, koja se automatski zaključavaju... Ne idu oni nikamo, Tye. A kad krenu, ako krenu, i mi možemo ići s njima. - Bio sam u pravu u vezi s tobom, poručnice - Hawthorne primijeti, gledajući Poolea u oči. - Tvoji instinkti su strašni, a raznolike sposobnosti podjednake - kako ti se čini, za službeni izvještaj? - No, k vragu, kapetane. Zahvaljujem, gospodine! -

Ne tako brzo. Iste te osobine mogu nas uvaliti u prilično velike probleme. - Kako? - Cathy upita zaštitnički. - Taj zrakoplov nije poletjeo i sad, ovisi što se dogodilo na glavnom ulazu nakon što su stražari čuli rafale, i što će se dogoditi kad se kuharici ne budu javljali ni Van Nostrand ni njen muž. Svi će znati da smo još uvijek ovdje, zato jer taj zrakoplov nije poletjeo. - Koliko se sjećam - reče Neilsen - njen muž je bio naš vozač. - A limuzina ima telefon - doda Tvrell. - Sranje, u pravu je - uzvikne Poole - Pretpostavimo, s ulaza pokušaju dobiti kola, a onda zovu policiju? Pretpostavimo da su već i pozvali? Svaki tren će biti ovdje, u lovu na nas! 285 - Moji instinkti mi govore da neće - odvrti Hawthorne - ali opet, nemam više onu sigurnost koju sam imao. Predugo sam bio odsutan. - Sve se svodi na glavni ulaz - reče Poole. - Točno - složi se Hawthorne. - Ako ne griješim, prema ovom dijelu imanja već bi trebala juriti kola ili golf vozila ili barem ljudi s baterijama, a ništa od toga. Zašto? - Možda bismo to trebali ispitati - reče Jackson. Da ja, možda, odšecem do tamo i pogledam što se događa? - I da te upucaju, idiote jedan? - Daj, Cathy, neću im se najaviti! - Ona je u pravu - reče Tvrell. - Ja mogu biti starudija u nekim stvarima, ali ne u tome. Idem ja, i nademo se kod zrakoplova. - Što se ovdje dogodilo? - upita Neilsen. - Što si vidio? - Dvojicu muškaraca, jedan prilično visok, nosio je putne torbe, a drugi niži i mršaviji, sa šeširom. Uskočili su u kola dok sam ja bio osvijetljen. - Tko bi mislio na šešir u takvom trenutku? - reče Poole. - Čelavci, Jacksone - odgovori Hawthorne. - To je prepoznatljiv znak. Standardni postupak... Odvedi Cathy natrag do letjelice i pokušaj obuzdati pilote... - Ne treba me on voditi, ja sam savršeno sposobna da... - Oh, začepi, Cathy - uključi se Poole. - Samo želi reći, ako ona dva gmaza pokušaju dići pobunu, bolje da ih ja spriječim nego da ih ti upucaš. U redu? - U redu. - I, čujte - nastavi čvrstim glasom Tvrell. - Ako upadnem u nevolju, opalit ću tri puta kratko. To vam je znak da bježite odavde. - I tebe ostavimo? - upita Neilsen, iznenađena. - To je u redu, bojnice. Rekao sam ti, čini mi se, da nisam nikakav heroj - ne volim heroje, jer previše njih pogiba, a takva perspektiva nije mi ni najmanje privlačna. Ako bude nevolja, bolje ću se sam izvući, bez prtljage. - Baš ti hvala! v,, - Za to sam treniran, za to sam plaćen. : 286 - Hej, a kad bih ja krenuo s tobom? - reče Poole. - Sam si odgovorio, poručnice. Pretpostavimo da se piloti pobune? - Daj, Cath. Blijedosivi buick Ministarstva obrane bio je parkiran pokraj puta, skriven od pogleda; grane okolnog drveća prekrivale su njegov prednji dio i vjetrobran. Bio je petsto metara udaljen od prilaza s drvoredom koji je vodio do Van Nostrandovog posjeda; unutra su se četvorica muškaraca dosađivala, iritirani i nezadovoljni što su na prekovremenom zadatku bez ovlaštenja za poduzimanje akcije ili objašnjenja zašto se uopće nalaze ovdje. Trebali su samo motriti, a ni u kom slučaju, nisu smjeli biti viđeni. - Eno, ide! - reče vozač, posegnuvši za cigaretama, kad se na Van Nostrandovom ulazu pojavila limuzina i skrenula desno. - Ako se pojavi od tamo nakon dvadeset i jedan nula nula, možemo kući, rečeno je. - Pa, onda, idemo kući - sa stražnjeg sjedala se javi čovjek iz sigurnosti Ministarstva. - Ovo je sranje. - Netko odozgo vjerojatno je htio znati tko se s kim valja - doda drugi glas odostraga. - Golo govno - reče čovjek pokraj vozača, posegnuvši za autoradiom. - Odjavit ću nas i mičimo se odavde. Bog voli ljude u sivim odijelima. Bajaratt se zavalio u limuzinu, zatečena, nesposobna oblikovati svoje misli. Čovjek u svjetlu reflektora bio je Hawthorne. Kako? Nije bilo moguće, a ipak, on je bio tamo! Je li to slučajnost? Preglupo. Morao je postojati nacrt koji je dopuštao nedopustivo - o čemu se radilo? Padrone? Je li to? Moj Bože, bilo je... Padrone, Mars i Neptun! Sjećanje na strasti tijela isprepletено s podjednako strasti za vladanjem i moći. Jedno oduzeto od drugog, ubijeno od trećeg! Oh, prokleta budala! Van Nostrand nije htio popustiti; dozvao je Hawthornea kako bi ga ubio - ja ga trebam ubiti, nitko drugi - a Baj nakon ove noći više nikad neće čuti za njega. 287 Bila je to igra šaha izumljena u paklu, kraljevi i pijuni neopozivo na suprotnim krajevima, onemogućeni da se međusobno uklone, bez proboja koji bi ih oboje mogao uništiti... Ali to se ne smije dogoditi. Bila je tako blizu - još nekoliko dana i Ashkelon će biti osvtaćen - i čitav njen prokleti život nešto će značiti! Muerte a toda autoridad! Nju se nije moglo zaustaviti, bilo bi nezamislivo! Pariz. Morala je saznati. - Što se događa? - upitao je Nicolo, šapatom, i dalje isprekidanog daha, zbog pucnjave i njihovog žurnog bijega. - Mogla bi mi reći. - Ništa što bi se nas ticalo - odgovori Baj, posegnuvši za telefonom limuzine. Odabrala je prekomorski kod za Pariz, pa broj

na rue du Corniche. - Pauline? - rekla je naglašeno. - Ni s kim drugim neću razgovarati. - Ja sam - potvrdi žena u Parizu. - A vi ste... - Padroneova jedina kćerka. - Dovoljno. Što mogu učiniti za vas? - Je li Saba zvao ponovo? - Certainment, madame. Prilično uzbuđen. Pitao je o vašoj odsutnosti s otoka Sabe, a ja sam ga, vjerujem, primirila. Zadovoljan je. - Koliko zadovoljan? - Prihvatio je podatak da je vaš ujak preselio na drugi otok, a vi znate gdje ga možete naći kad se vratite na Karibe. - Dobro. Njegov Olympic Charters, Charlotte Amalie, je li tako? - Ne bih znala, madam. - U tom slučaju, zaboravi da sam ti rekla. Ostavit ću mu poruku. - Dakako, madame. Adieu. Bajaratt pritisne tipku i prekine vezu, potom pozove broj 809 u St. Thomasu, za Olympic Charters. Čula je upravo ono što je i očekivala u to doba noći. - Dobili ste Olympic Charters, Charlotte Amalie. Ured je zatvoren i ponovo se otvara sutra u 6 sati ujutro. Ako je 288 hitno, molim, pritisnite broj jedan, što će vas spojiti s ophodnjom Obalne straže. U svim ostalim slučajevima, možete ostaviti poruku. - Dragi moj, ovdje Dominique! Zovem s dosadnog krstarenja u blizini Portofina, i, dragi moj, to je, kako bi vi Amerikanci rekli, ponor! Ali, dobra vijest - vratit ću se za tri tjedna. Uvjerila sam svoga supruga da se moram vratiti ujaku - on je sada na Dog Islandu. Oprosti što ti to nisam spomenula, ali rekla sam ti da se on stalno seli, zar ne? Nebesa, Pauline me toliko izgrdila što nisam bila jasnija. Nije važno, bit ćemo uskoro zajedno. Volim te! Baj spusti slušalicu, iznervirana Nicolovim napetim pogledom. - Zašto si te stvari ispričala, Cabi? - upitao je mladić. - Letimo natrag na Karibe? Kamo idemo?... Noćas pucnjava, onda onako bježimo! Što se događa, signora? Moraš mi reći! - Ne mogu ti reći ono što ne znam, Nico. Čuo si vozača, odvija se pljačka, rekao je. Vlasnik imanja je nezamislivo bogat, a takva su vremena u Americi. Posvuda kriminal. Zato postoje vrata i stražari i visoka oграда. To nema nikakve veze s nama, vjeruj mi. - To mi je teško. Ako postoje stražari i tolika zaštita, zašto mi bježimo? - Policija, Nicolo! Zvali su policiju, a mi sasvim sigurno ne želimo da nas policija ispituje. Mi smo u ovoj zemlji gosti; bilo bi sramotno, ponižavajuće... Što bi Angelina mislila? - On... - Oči lučkog dječaka nakratko se smekšaju. - Zašto smo došli ovamo? - Jer, preko prijatelja, meni je javljeno da ovdje imamo vlastiti stan i poslugu... a naš domaćin bi mi osigurao i tajnika jer moram napisati gomilu pisama. - U tebi je mnogo riječi i mnogo osoba. - Pod prolijetajućim sjenama, mladi Talijan i dalje je zurio u ženu koja mu je spasila život na dokovima Porticija. - Sjeti se svojih lira u Napulju, dečko moj dragi. Ja moram razmisliti o stvarima. - Možda bi trebala smisliti gdje ćemo noćas spavati. - Ah, sad i ti razmišljaš. - Baj pritisne prekidač inter 289 koma za vozača. - Postoji li prihvatljiv smještaj u blizini kojeg bi nam vi mogli predložiti, prijatelju? - Da, madame, unaprijed sam nazvao i sve je pripremljeno. Gosti gospodina Van Nostranda, dakako. Shenandoah Lodge; mjesto će biti posve prihvatljivo. - Zahvaljujem. Tvrell je puzao travom u sjenama rubnih borova. Kamena stražarnica na vratima imanja s preprekama koje su zaprečavale dvotračnu cestu nije bila više od trideset metara udaljena, no posljednih pedesetak, međutim, trebalo je prijeći bez zaklona borova. Bio je to otvoreni prostor, podšišani travnjak između ceste i tri metra visoke ograde, s metalnim šiljcima prijetećeg izgleda na vrhu svakog zaobljenog stupa; i bez stručnog znanja, moglo se zaključiti da između šiljaka vlada visok električni napon. A nisu bile nužne ni godine iskustva da bi se shvatilo kako dvije prepreke položene preko široke prilazne ceste nisu bile obične drvene grede; njihova debljina ukazivala je na slojeve čelika. Samo tenk bi se mogao probiti kroz njih, a automobil bilo koje veličine samo bi se sudario i ostao smrskan, kao da se zabio u željezni zid. Prepreke su sad bile spuštene. Hawthorne je proučavao samu stražarnicu. Kamena građevina je bila kvadratna; prozori od debelog stakla na njemu vidljivim stranama, a ukrasni tornjić koji je podsjećao na srednjovjekovne dvorce, upotpunjavao je krov. Pokojni Van Nostrand, alias Neptun, bio je oprezan čovjek; ulaz u njegovo izuzetno imanje bio je otporan na provale i na metke, a nebo neka se smiluje zalutalom uljezu koji se pokušava uspeti preko ograde. Bio bi pečen, sve dok se ne bi pretvorio u pougljenjeno crno meso. Na oba prozora nigdje nikoga, pa Tvrell potrči otvorenim prostorom, a kad je stigao prilijepi se uz kamen stražarnice. Polako, vrlo polako, on iskosi glavu prema lijevoj strani neprobojnog stakla. Ono što je vidio, ne samo da ga je iznenadilo - to nije imalo smisla! U stolici, tijela opruženog preko pisaćeg stola, nekih tri metra od ulaza, sjedio je stražar u odori, okrvavljene glave.

Pogođen ne jednom, već više puta u lubanju. 290 Hawthorne obide zgradu do vrata; bila su otvorena. Bacio se unutra i pokušao pohvatati sve što je bilo vrijedno opažanja. Unutra se nalazio kaleidoskop visoke tehnologije; tri niza televizijskih ekrana, svi uključeni, pokrivali su svaki djelić imanja, toliko da su čak i zvukove prenosili. Cvrkut i dozivanje ptica miješalo se sa šumom lišća na vjetru i šuštanjem visoke trave u vanjskim rubovima golemog imanja. Zašto je stražar ubijen? Zašto? U čemu je korist? I gdje su mu pomoćnici? Čovjek kao Neptun, a još manje njegov paranoični šef sigurnosti, nikad ne bi povjerili glavni ulaz samo jednoj osobi; bilo bi ludo, a ni Van Nostrand, ni hladno djelotvorni Brian nisu bili ludi - izopačeni, možda, ali ne i glupi. Tye je proučavao opremu, žaleći što Poole nije sad s njim; brojne oznake na različitim uređajima govorele su da je i audio i video snimanje u tijeku. Bilo je moguće naći odgovore, ako bi pritisnuo odgovarajući gumb, ali i obrnuto, sve se moglo izbrisati, aktiviranjem pogrešnih. A najčudnije je bilo što je mjesto napušteno. Što su znali, što ih je moglo natjerati u bijeg? Nije imalo smisla; ophodnje su bile naoružane, o čemu je svjedočio i mrtvac u stolici, njegova navlaka i dalje je držala revolver kalibra 38. A Van Nostrand je, očito, unajmljivao i plaćao potpunu odanost; zašto preplaćene, odane trupe nisu pojurile zaštititi svog velikuđušnog poslodavca? Uostalom, bilo je dvojbeno bi li mogli naći bolje poslove. U stražamici zazvoni telefon; nije tek uplašio Hawthornea, šokirao ga je do nepokretnosti... Potpuno se kontroliraj, kapetane. Budi ledeno hladan i neutralan. Ako se dogodi ne očekivano, jebeno se potrudi da se ponašaš kao da je to posve prirodno. Riječi jednog davnog učitelja obavještajnog zanata, riječi koje je sam Tvrell prenosio tolikima iza sebe... u Amsterdamu. Podigao je slušalicu i nakašljao se nekoliko puta prije nego što će progovoriti. - Daaa? - reče, neodređenim glasom, tonom neljubaznog pozdravljanja. - Što se tamo događa? - preko telefona je vikala žena. - Nitko se ne javlja, ni Mr. Van ni Brian ni moj muž u autu 291 - nitkol... A gdje ste vi, proteklih pet minuta? Uporno zovem i ništa! - Provjerao sam ukolo - odgovori Hawthorne. - Ono su bili hici, i to obilati! - Love jelena, možda - reče Tvrell, prisjetivši se Pooleovog igranja s pilotima. - S automatom? Po noći? - Razni ljudi, razni običaji. - Ludi ljudi, ovdje su svi ludi! - Aha... - No, ako nadete Mr. Vana ili bilo koga drugoga, vi im recite da ja ostajem ovdje, u kuhinji, sa čvrsto zaključanim vratima. Ako hoće večeru, mogu me nazvati! - S tom izjavom, kuharica zalupi slušalicu. Stanje je bilo još čudnije, tim više što ga je žena potvrdila - svi su pobjegli, možda i ubili jedinog koji im se nije htio pridružiti i koji bi mogao ukazati na ostale. Kao da se prijetnja nekakvog sudnjeg dana šaptom proširila imanjem. Došlo je vrijeme. Noćas. Spašavajmo se! Što bi drugo moglo biti?... Odgovori su bili ovdje, ali jedini pravi odgovori, jedina veza s Bajaratt, ostao je u mrtvim stanicama mozga mrtvog Van Nostranda. Hawthorne izvadi krvlju poškropljenu tridesetomicu iz navlake ubijenog stražara; primio je pištolj palcem i kažiprstom i odnio u malu, otvorenu kupaonicu, gdje ga je očistio toaletnim papirom i zataknuo za pojas. Vratio se opremi stražarnice i još jednom je promotrio, usredotočen na ploču najbližu ulazu, pretpostavljajući da ta upravlja cestovnim preprekama. Šest velikih dugmeta oblikovalo je dva trokuta; jedan do drugog, isti. Dugmad dolje lijevo bila je zelena; na desno, smeđa; a gornja, i nešto veća od donjih, jarko crvena. Ispod svakog stajala je žuta pločica s crnim slovima; u nizu, pisalo je otvori, zatvori, a ispod gornjeg crvenog gumba, alarm. Tvrell izabere lijevi trokut i pritisne zeleno otvori; najbliža brklja se polako podigne. Pritisnuo je smeđe; vratila se u vodoravni položaj. Lijevi trokut je očito bio namijenjen vozilima koja ulaze na posjed, a desni onima koja odlaze. Kako bi 292 bio siguran, on ponovi postupak s drugim trokutom; druga brklja se podigne i spusti. Toliko o visokoj tehnologiji; uključivanje alarma nije imalo nikakvog smisla, a postojali su svi razlozi protiv. Odlučio je, pretpostavljajući da je rizik minimalan, barem trenutno. Sastat će se s Neilsen i Pooleom na uzletištu i objaviti im svoju odluku. Mogli su ili oletjeti s pilotima i slijediti trag Sjeverne Karoline - ustanoviti tko se točno pojavio da otprati Van Nostranda do njegovog međunarodnog leta - ili su mogli ostati s njim i raskopavati Van Nostrandovu radnu sobu. Odluka je bila njihova, a svaka alternativa pozitivan korak. "Prolaz" u zračnoj luci je mogao doći od raznih ljudi, njegovo porijeklo moglo se administrativno zataškati ili lažno pripisati, ali točno određenu pratnju može se slijediti i na više. S druge strane, Tvrellu bi dobro došla dva dodatna para očiju za pretraživanje svega što uspiju naći u

Van Nostrandovoj radnoj sobi, kao i u njegovim privatnim prostorijama. Čovjek koji napušta svoj dom pod izvanrednim okolnostima što ih je sam proglasio, lako može postati nepažljiv, zaboravan. Hawthorne odgurne mrtvog stražara s krvlju natopljenog stola, zgrabi ga ispod pazuha i odvuče leš u malu kupaonicu. Počeo je prati ruke u malom umivaoniku kad začuje iznenadni urlik automobilskog motora - glasan i divljački, naglo se zaustavi uz škripu kočnica... Je li pogriješio? Je li se to policija odazvala na hitni poziv? Gotovo ne razmišljajući, on pojuri iz kupaonice, pokupivši čuvarevu kapu s poda, i stane licem prema debelom prozoru; u trenu mu lakne. Plavi chevrolet bio je civilni i nije dolazio na imanje, nego izlazio. On pogleda ploču, dugmeta, instinktivno znajući da treba izabrati one na desno, izlazni trokut. - Da? - rekao je, okrenuvši prekidač pokraj ugrađenog mikrofona. - Što ti znači "da", k vragu, mutavi majmune? - dopre uzbuđeni glas preko zvučnika stražarnice. - Pusti me van! A kad se onaj magarac od mog muža vrati u kola, reci mu da sam otišla kod sestre; tamo me može naći... Hej, čekaj malo! Koji si ti? 293 - Ja sam novi, gospodo - reče Tyrell, pritiskajući zeleno dugme na drugom trokutu. - Želim vam ugodnu večer, gospodo. - Luđaci, svi ste vi manijaci! Dolijeću avioni, pištolji okidaju, što još? - Chevrolet izjuri u mrak, a Hawthorne spusti vanjsku brklju. Pogledavajući oko sebe, pitao se, ima li ovdje nešto što bi trebalo učiniti, uzeti... Da, možda; na stolu, mokra od blistave krvi, ležala je velika bilježnica. On je otvorio i okrene nekoliko stranica; sadržavale su imena, datume, i vremena dolaska Van Nostrandovih gostiju, sve do prvog u mjesecu, nekih osamnaest dana. U žurbi ili uznemirenosti, Neptun je možda prvi puta pogriješio. Tvrell zaklopi bilježnicu, stavi je pod ruku - i tada je, odjednom, iznenađen očitošću, tresne natrag o stol i brzo prelista stranice do dolazaka ove noći. Limuzina koja je odjurila s dva putnika u bijegu iz najdaljeg ljetnikovca. Samo jedno ime je navedeno, ali bilo je dovoljno da razjari Havvthornea! Jer, unutra je bio sadržan i onaj dio imena kojeg su progonitelji bili svjesni, a ovaj posjetitelj to nije ni slutio; njen manijački ego je zahtijevao da bude ovdje, trag kojeg će slijediti službene komisije i povjesničari. To posljednje priznanje neće joj biti uskraćeno. Madame Lebajerone, Pariz. Lebajerone. Baj. Dominique. Bajaratt! 294 19 Tvrell ostavi širom otvorena vrata stražarnice i potrči cestom prema čistini na golemom travnjaku, gdje je mogao udariti prečacem do uzletišta. Kad se našao na travi on, međutim, uspori, iznenađen, ali ne i odmah siguran zbog čega; onda shvati. Instinktivno, očekivao je odsjaj žutog svjetla, što se više približavao stazi. Nije ga bilo", samo mrak. Ponovno je potrčao, brže nego prije, projurio kroz uski prostor u visokoj živici koja je obrublivala stazu. Pretpostavljao je da će ga Neilsen i Poole čekati na vidljivom mjestu, na stazi, zajedno s pilotima. Nije bilo nikog; nešto nije bilo u redu. Strpao je bilježnicu iz stražarnice pod jedan grm, pokrio je zemljom i podigao pogled, motreći uzletište. Tišina. Ništa. Samo žućkasto-bijeli obrisi zrakoplova. Nešto... pokret? Gdje? Spazio ga je krajičkom oka - na desno, neodređeno preko staze, u pozadini. Usredotočio se na to područje, naleti mjesečine su mu sada pomagali, jer su se zrake odbijale kao od stakala. Kontrolni toranj, netočno zvan, jer nije se radilo o tornju već o jednokatnici, uglavnom staklenoj, s tanjurastom antenom na vrhu, usidrenom žicama za krov. Iza jednog od velikih prozora, netko se micao, uhvaćen u trenu prelomljenim trakom mjesečine. Nebo se ponovno zamračilo i Hawthorne se sagne u travu i požuri natrag do visoke živice, gdje ustane i počne trčati od jednog do drugog otvorenog prostora, rubom obilazeći uzletište. Za manje od minute, stigao je na sto metara od prizemnog "tornja", hvatajući dah, niz njegovo lice i vrat slijevao se znoj i natapao mu košulju. Jesu li piloti savladali Cathy i nao 295 ružanog mladog poručnika? S obzirom na Pooleove vještine, to ne bi moglo proći bez pucnjave, a nije se čulo ništa. Ponovno, kretanje! Mutni lik ili sjena brzo se približio velikom staklenom prozoru, zatim jednako brzo nestao iz vida... Vidjeli su ga kad je trčao kroz usjek u živici, a motre ga i sada. Iznemada, on se sjeti, nedavno, prije tri dana - tri noći - neimenovani otok sjeverno od prolaza Anegada... Vatra. Jedan od najsnažnijih pojmova za čovjeka ili životinju, ojačan slikom jurnjave režećih borbenih pasa padroneove tvrđave usred mora. I dalje iza živice, Tvrell začepka po zemlji tražeći suho šiblje i otpale grančice, spaljene ljetnim suncem, zatim se uspravi, posegnuvši u gusto zelenilo za tankim, lomljivim grančicama; što više je pružao ruku, više ih je nalazio. Za otprilike četiri naporne minute, skupio je hrpu dvadesetak centimetara visoku i pola metra široku; to je bio "upaljač" koji je mogao zapaliti i mokri ugljen.

Potražio je džepu svojih hlača stalno prisutnu kutiju šibica - stalno prisutnu još od njegovih pušačkih dana; uzme jednu, zakloni je rukama i kresne. Upalio je podnožje hrpe, ubacio šibicu u gomilu šiblja pa se povukao, četveronoške, u širokom luku na desno, do novog usjeka u živici, pa do slijedećeg. Sad se nalazio nasuprot staklenoj zgradi, metalna vrata bila su manje od metar i pol udaljena od njega. Vatra se širila grmljem brže nego što je izgledalo moguće i Hawthorne je zahvaljivao svim mogućim bogovima na žarkom suncu Virdžinije. Vlažni noćni povjetarci s brežuljaka još nisu zapuhali; vrhovi živice bili su suhi, a zahvaljujući grmlju srednje veličine, plamenovi su sukljali uvis i brzo se širili u oba smjera. Za tren, vatra se pretvori u prijeteći niz eruptivnih plamenova koji su buktili na lijevoj i na desnoj strani, kao dva blještava plamena mlaznog motora. U to se dvije - ne, tri prilike - pokažu na velikom stražnjem prozoru; bili su uzbuđeni; ruke su mahale, a pokreti glava nijekali i potvrđivali, zasjenjena tijela su se bacala u jednom pa u drugom pravcu, neodlučno, uspaničeno. Otvore se metalna vrata i tri lika se pojave na njima, jedan naprijed, dva iza. Tvrell nije mogao vidjeti njihova lica, ali znao je da nijedan nije ni Poole ni Neilsen. Izvukao je svoju tridesetosmicu i čekao, postavljajući sebi tri 296 pitanja: Gdje su Cathy i Jackson? Tko su ovi ljudi? Kakve veze imaju sa nestankom dvoje zrakoplovnih časnika? - Bože, spremnici goriva! - viknuo je čovjek sprijeda. - Gdje su? - Glas onog drugog bio je Hawthorneu poznat - Kopilot mlažnjaka. - Tamo! - Tvrell je mogao vidjeti priliku koja živo pokazuje neku točku na stazi. - Ovo jebeno mjesto moglo bi odletjeti sve do Mjeseca! Imaju sto tisuća galona. Visoka zapaljivost, najviša! - Sve je pod zemljom! - bunio se pilot. - Ma da, samo, tamo dolje ih drže željezni poklopci. Ti spremnici su samo napola puni; pri vrhu su plinovi, isparavanja, i mogu se razletjeti u komade užarenog metala. Kupimo se odavde! - Ne možemo ih ostaviti! - viknuo je kopilot. - To je umorstvo, gospodine, a ja ne želim imati posla s takvim stvarima. - Radite što hoćete, guzice, ja odlazim! - Čovjek sprijeda istrči na travu, njegova jureća prilika ostavila je plamteću živicu za sobom. Dva pilota nestanu iz vida, utrčavši u zgradu, a Hawthorne krene naprijed, pognuvši se, četveronoške, dok ne stigne do ugla četverokutne ostakljene zgrade. Vatra je na živici postojano gorjela, dižući se u nebo. Iznenada, Poole i Neilsen, svezanih ruku i usta začepljenih ljepljivom trakom izlete kroz vrata; Cathy padne, a Jackson se sruši preko nje, zaklanjajući je svojim tijelom kao da očekuje rafale. Piloti se pojave iza njih, vidljivo uplašeni, nesigurni u sebe. - Idemo, vas dvoje! - zahtijevao je kopilot. - Dižite se, krećemo! - Ne idete vi nikamo! - Tvrell je bio na nogama, svojom tridesetosmicom mahao je između glava dvojice pilota. - Smeće ljudsko, pomozite im! Odvežite ih i maknite im te vrpce! - Hej, čovječe, nismo mi ovo napravili zato što smo htjeli! - kopilot se bunio i zajedno s kolegom brzo podigao Neilsen i Poolea na noge, odvezao ih, a oni sami odlijepi debele vrpce s kojima su im bila začepljena usta. - Taj usrani radist nas je sve držao na nišanu. - On nam je rekao da ih svežemo - upadne pilot. - 297 Onda je zaključio, budući da radimo za Van Nostranda - jutros smo imali probne letove - da smo mi u redu. - Više nego u redu - uključi se kopilot, gledajući plamteću živicu. - Rekao je da smo provjereni od "Mr. Vanove sigurnosti", ali ovo dvoje nije znao i nije htio riskirati.... Idemo odavde, k vragu. Čuli ste što je rekao, spremnici! - Gdje su? - upita Hawthorne. - Oko stotinu metara zapadno od ove radio-staje - odgovori Poole. - Vidio sam crpke dok smo te čekali, Cath i ja. - Baš me briga gdje su! - vikne kopilot. - Gad je rekao da nas mogu raznijeti do Mjeseca! - Mogli bi - reče poručnik - ali nije vjerojatno. Te crpke imaju dodatnu izolaciju, a poklopce bi trebalo gadati plamenikom da bi se postigla temperatura paljenja. - Može li se to dogoditi? - Jasno, Tye, na svakih stotinu, možda, po jedan slučaj. K vragu, znak "zabranjeno pušenje" na benzinskim crpkama nešto znači. Hawthorne se okrene uplašenim pilotima. - Stvari se odvijaju prilično u vašu korist, dečki - rekao je. - Dajte mi vaše novčanike, dokumente. I putovnice, također. - Što je ovo, prepad? - Neće biti, ako napravite kako vam ja kažem. Idemo, dajte te stvari! Vratit ću vam ih. - Tko si ti, nekakav federalac? - Pilot s oklijevanjem posegne u džep i preda Tvrellu svoj novčanik i putovnicu. - Shvaćаш, nadam se, da smo legalno uposleni i ne posjedujemo vatreno oružje ili nedopuštene stvari. Pretraži i nas i letjelicu, ako hoćeš. Ništa nećeš naći. - Zvuči kao da si već prošao kroz ovakvu vrstu pretrage... i ti, ptico nebeska! To je pravi naziv, je 1" da? - Ja sam ovlašteni pilot u slobodnoj profesiji,

gospodine - reče kopilot, također pružajući traženo Hawthorneu. - Njihova imena i potrebne informacije, bojnice - nastavi Tvrell, pruživši Cathy dokumente i novčanike. - Udite unutra i upalite svjetlo. - Odmah, kapetane - Cathy ude u staklenu zgradu. 298 - Bojnica... kapetan? - zavapi pilot. - Koji je ovo vrag? Pucnjava, zapaljena staza na posjedu bogataša i vojska? U što su nas uvalili ti kurvini sinovi, Bene? - A ja sam poručnik - reče Poole. - Proklet bio ako znam, Sonny, ali ako se izvučemo odavde, brišemo se s njihovog popisa! - A kakav bi to popis bio? - upita Hawthorne. Letači se pogledaju međusobno. - Hajde, reci mu - reče pilot. - Nemaju jebeno ništa na naš račun! - Sky Transport International - reče kopilot. - To je servis, neka vrsta agencije za zapošljavanje visokog stila. - Mogu misliti. Gdje je smještena? - Nashville. - Još bolje. Sami kantrimilijunaši. - Nikad nismo, sa znanjem, prevozili kriminalca ili osobu, ili osobe, koje prenose nedopuštene stvari... - Da, to si već rekao, gospodine pilot. Osim tvog pravnog iskustva, gdje ste obučavani? U vojsci? - Ni govora - odgovori gnjevno kopilot. - Najbolje civilne škole, vrhunske po procjeni zrakoplovne federacije, plus dodatnih pet tisuća sati leta. - Imate nešto protiv vojske? - upita Poole. - Krutost zapovjednog lanca isključuje inicijativu pojedinca. Mi smo bolji piloti. - Ma, koja svinjarija; čekaj malo...! - Dosta, poručnice. - Iz radio-centra izade Catherine Neilsen. - Iznenadena? - upita Hawthorne i da znak bojnici da vrati novčanike i dokumente. - Jedno do dva - odgovori Cathy, predajući pilotima njihovo vlasništvo. - Naši letači se zovu Benjamin i Ezekiel Jones. Braća su. U posljednjih dvadesetak mjeseci naširoko su letjeli. Zanimljiva mjesta kao Cartagena, Caracas, Port-au-Prince i Estero, Florida. - Asimetrični četverokut - reče Tvrell. - Stražnjim nogama usred floridske močvare. - Zona istovara alfa kroz omega - prokomentira Poo 299 le, s gadenjem u glasu. - Ciljna točka određuje dnevni raspored. Čovječe, baš se navozio taj Ezekiel! - Zovu me Sonny! - reče pilot. - Do vraga, možemo li se mi izvući odavde? - Znoj je oblijevao kopilotovo lice dok je pogledavao živicu u plamenu. - Ah, vi odlazite odmah - odgovori Hawthorne - i napraviti ćete kako vam ja kažem i ono što vam kažem. Poručnik mi veli da ste se uputili u Charlotte, Sjeverna Karolina... - Vrijeme odlaska je prošlo, a mi nismo potvrdili novo! - primijeti Benjamin Jones. - Nikad ne bismo dobili prolaz za novi let - tamo gore je prometno! - Momci, bolje vam je da se vratite u neku od tih vaših vrhunskih škola - reče Jackson. - Dok vi budete kružili na nekoliko kilometara visine, ja ću vam ili osigurati novi let ili potvrditi stari. - Možeš, Poole? - Jasno, može - odgovori Cathy. - Mogu i ja. Ta oprema hvata tornjeve od Dullesa do Atlante. Kao što je rekao Ben, gore u zraku, Van Nostrand putuje prvom klasom. - Od nas očekuješ da sletimo ravno u krdo federalaca koji čekaju putnika kojeg nemamo? - vikne Sonny-Ezekiel Jones. - Jebemu, ti si izvan pameti! - I vi ste, ako ne prihvatite - Tvrell reče mirno, potraživši u svom džepu mali telefonski blok i olovku, iz ponude hotela u San Juanu. - Evo broja koji ćete nazvati kad stignete u Charlotte. Na karticu, jer broj je na Djevičanskim Otocima, a dobit ćete automatsku sekretaricu. - Ti si lud! - prodere se Benjamin Jones. - Trebali biste to napraviti, stvarno. Vidite, nikad više nećete letjeti ni približno legalnim zrakoplovom u ovoj zemlji ako odbijete. S druge strane, ako učinite kako sam vam rekao, slobodni ste - uz jedan uvjet, do kojeg ću uskoro doći. - Kakav uvjet? Što bismo trebali napraviti? - Za početak, neće vas dočekati nikakva hrpa, nego Van Nostrandova diplomatska pratnja - u najboljem slučaju, dvoje ljudi. Hoću njihova imena - vi nećete s njima ni progovoriti dok vam ne potpišu potvrdu. 300 - Kakvu potvrdu? - Datum, vrijeme i potpisi koji odgovaraju njihovim identifikacijama, kao i ime osobe koja je propustila vašeg putnika i osigurala mu pratnju. To im se neće sviđati, ali razumjet će; dio posla. - Dakle, dobijemo informaciju, i onda? - upitao je bistriji Jones. - Ne možemo isporučiti Van Nostranda. Gdje je on uopće? - Nedostupan. - Pa kog vraga da im kažemo? - Da ste vozili na prazno; Van Nostrandovo naređenje. Oni bi to mogli čak i bolje shvatiti. Zatim se uputite na telefon i nazovite ovaj broj. - Hawthorne strpa komadić papira u džep kopilotove košulje. - Hej, čekaj malo, jebi ga! - reče Sonny-Ezekiel. - Što je s našim kesom? - Koliko su vam dužni? - Deset tisuća - pet po glavi. - Za jednodnevni posao? To je stvarno prenapuhano, Zeke. Dva po glavi je bliže istini, kladim se. - Nagodit ćemo se za četiri, i zovu me Sonny! - Slušaj ovako, Sonny. Može četiri tisuće ako isporučite informaciju u Charlotte. Ako ne, iznos je nula. - Puste riječi, kapetane - reče Benjamin Jones. - Zgodno zvuči, ali kako ćemo biti isplaćeni? - Najlakša stvar

na svijetu. Dajte mi dvanaest sati nakon vašeg poziva iz Charlotte. Onda ostavite ime i mjesto na telefonskom automatu, u St. Thomasu, i doći će vam čovjek s novcem. - Riječi. - Izgledam li ja ili zvučim kao prokleta budala koja bi vam dala telefonski trag kojeg možete slijediti? - Ako se nitko ne javi? - bio je uporan mladi brat. - Netko će, već. Slušajte, gubimo vrijeme, a vi nemate izbora! Uzeli ste, pretpostavljam, ključ-starter ili kako ga već zovete. - To sam prvo napravio - odgovori Sonny. - Samo, to je ključ od pilotske kabine; avion radi na prekidače, znaš? 301 - Onda krećite. - Nemoj ni pomisliti da nas zajebeš - reče Benjamin. - Ne znamo što se ovdje dogodilo, ali ako misliš da smo mi pali na ono sranje s privatnom streljanom, razmisli malo bolje, a čudi nas i to što naš poslodavac nije u zrakoplovu. Čitao sam ja o tom Van Nostrandu - on spada u vijesti, razumiješ li me? Za određenu svotu, mi bismo mogli izaći u javnost. - Prijetiš li ti to časniku mornarice Sjedinjenih Država - Mornaričke obavještajne službe, točnije? - Podmićujete li nas, kapetane? S novcem poreznih obveznika Sjedinjenih Država? - Ti si prilično bistar, Jones, i ja znam, takva su često mlada braća, ali - obično na svoju štetu... Gubite se odavde. Provjerit ću St. Thomasa za nekoliko sati. - Kružite i javite mi se s tri tisuće stopa visine - reče Poole. - Držite pticu unutar ovog područja. Braća izmijene pogleda. Sonny-Ezekiel slegne ramenima pa skrene pogled natrag na Havrthornea. - Javite se toj svojoj napravi, kapetane. Pa se onda opet javite za našu isplatu, samo bez čekova, čvrsti keš. - Ben - Tyrell reče čvrsto, oštro pogledavši mladeg Jonesa. - Predaj mi Charlotte ili ću slijediti taj tvoj zrakoplov čak i tamo gdje samo pomisliš da bi ga mogao prodati. I zadnje, moj savjet: van iz trgovine drogom. - Kurvin sin! - promrmlja kopilot kad se obojica okrenu i potrče prema nižoj živici koja je već počela izgarati, s više dima nego vatre. - Vatra se guši - reče Cathy. - Suihi vrhovi se lako zapale - primijeti Jackson. - Više svjetla nego topline pa ne hvata zelenilo. - Još ima dosta toga - reče Hawthorne. - Ne, nema - ispravi ga Poole, uputivši se prema vratima kontrolne zgrade. - Ima bar trideset metara prostora između grmlja i crpki. - Zbog toga ne bi eksplodirale - primijeti Neilsen. -\To baš nisam rekao, Cath... Imam posla. Znam toranj u Andrews, a oni će se javiti državnom i imamo odobrenje 302 leta prije nego što se računalo uspije podrignuti. Taj zrakoplov je već na putu za Charlotte. - Nađemo se u kući, u knjižnici - rekao je Hawthorne i poručnik se izgubi u ostakljenoj zgradi. - Dođi - doda Hawthorne, okrenuvši se bojnicu. - Želim to mjesto rastaviti u djelove. Moramo na neki način stupiti u vezu s onom drugom limuzinom. Tamo je Bajaratt. - Bože! Jesi li siguran! - Dokazat ću ti. Sakrio sam knjigu ulazaka, iz stražarnice, na drugoj strani staze. Limuzina koju si vidjela bila je posljednje vozilo što je ušlo; dokaz je u imenu, dođi, pokazat ću ti. - Zajedno su protrčali ispod i oko zadimljene tinjajuće živice do mjesta na kojem je Tyrell sakrio debeli, ukoričeni rokovnik. Bez daha, Hawthorne se spusti na tlo, da ga uzme. Nije bio tamo. Kao izglednjeli čovjek u potrazi za jestivim korijenjem, Tye je prekopavao zemlju, s jedne strane na drugu, suzbijajući svoju paniku. Stao je, užarenih očiju. - Nestalo je! - prošaptao je. Znoj se slijevao niz njegovo lice; on zatrepće očima. - Nestalo...? - Neilsen se namršti, iznenađena. - Možda si ga ispustio u zbruci? - Točno tu sam ga stavio! - Hawthorne se uspravi, kao bijesna kobra, skidajući s pojasa svoj kalibar 38. - I, ja ne ispuštam stvari u zbruci, bojnice. - Oprosti. - I ti meni... Vjerojatno i jesam, na desetke puta, ali ne sada. Za početak, prevelik je i previše važan... Kriste, još netko je ovdje koga ne možemo vidjeti, a on nas promatra! - Kuharica? Stražari s glavnog ulaza? - Svi su otišli Cathy, čak i kuharica - ja sam je pustio van. Nikog se ne može dobiti telefonom, tako mi je rekla. - Svi? - Osim stražara koji je ubijen za svojim stolom. - Ali ako ta knjiga ulazaka nije ovdje... - Upravo tako. Netko je bio tu, netko tko zna da je Van Nostrand mrtav i želi pokupiti sve što može s posjeda ispunjenog skupocjenim dobrima. 303 - A zašto onda bilješke iz stražarnice? Nije srebro ni kristal niti umjetnički predmet. Tyrell zaškilji, žureći u Neilsen na mjesečini. - Hvala, bojnice, upravo si mi rekla ono što sam odmah trebao shvatiti. Naš neuhvatljivi neznanac je mnogo dublje u priči nego što sam pretpostavio. Te bilješke su bezvrijedne osim za onog tko zna koliko su važne. Stvarno sam predugo bio odsutan. - Što ćeš sada? - Što god, vrlo pažljivo. Imaš pištolj, je li tako? - Jackson mi je dao onaj koji je uzeo od radista. Mislim da je veći. - I bolje je. Drži ga tako da se vidi i slijedi me. Radi sve što i ja - kruži svakih pet koraka, prati mene, ako možeš. Ja ću

kružiti lijevo, ti desno; na taj način su sve točke pokrивene. Možeš li? - Mogu li upravljati minipodmornicom koju nikad prije nisam vidjela? - To nije isto, bojnice. Sad ne upravljaš strojem, ti si stroj. Pucanje u sjenu koja može ili ne mora biti ljudska, o tome se radi, i nema opravdanja ako to ne napraviš. Naši životi mogu završiti zbog jednog trenutka neodlučnosti. - Ja čitam, govorim i razumijem engleski, Tye, a ako me pokušavaš uplašiti, uspio si. - Dobro. Mene plaši junaštvo; od toga se umire. Kretali su se pažljivo, dvije prilike su kružeći prešle prostrani travnjak prema velikoj zgradi; stigli su do smrskanog prozora knjižnice, prigušeno svjetlo unutra naglašavalo je nazubljene krhotine stakla u prozorskom okviru. Tvrell izudara donji rub pomoću cijevi svog pištolja, kako bi umanjio mogućnost da se porezu dok budu ulazili unutra. - U redu, ja ću prvi i povući ću te gore - reče Hawthorne, a nervozna Catherine Neilsen je stajala iza njega, licem prema tami i mahala svojim automatom. - Ne znam čak ni želim li se okrenuti - reče Cathy. - Stvarno ne volim pucaljke, ali trenutno mi se ovaj ružni predmet čini vrlo upotrebljivim. - Svida mi se tvoj stav, bojnice. - Tvrell skoči, odra 304 zivši se na lijevoj ruci kroz okvir prozora, s tridesetosmicom u desnoj. - U redu - nastavio je, stupivši unutra. - Stavi pištolj - gdje ga već možeš strpati - i hvataj moju ruku. - Bože, kako to grebe! - vikne Neilsen, strpavši svoj automat u dekolte svoje haljine, i zgrabi Tvrellovu ispruženu lijevu ruku. - Što sad? - Stopala uza zid zgrade i kreni uvis, kad te ja povučem. Samo par koraka, možeš ti to... ali nemoj stavljati stopala na rub prozora, ako ikako možeš. Nemaš cipela. - Nosila sam visoke pete, sjećaš se? Baš ne idu uz bijeg za goli život. - Bojnica postupi kako joj je rečeno; haljina joj se podigne do bedara kad se popela do same prozorske daske. - A čednost može u kanalizaciju - dodala je, mrmljajući - ako te moje donje rublje uzbuđuje, to je tvoj problem. Tijela Van Nostranda i njegovog šefa sigurnosti ležala su tamo gdje su pali; nije bilo znakova promjene ili nečijeg boravka u knjižnici nakon pucnjave koja je okončala njihove živote. Da provjeri, Hawthorne brzo ode do teških obloženih vrata; i dalje su bila zaključana. - Pokrivat ću nas s prozora - reče Tye. - Provjeri telefone; morala bi postojati neka bilješka gdje piše kojim brojem se koga dobiva. Pogledaj ima li posebnu vezu s limuzinama. S ledima uza zid, Havvthorne je stajao uz okvir razbijenog prozora, a Neilsen je otišla do stola. - Postoji veliki plastični kvadrat koji je sigurno pokrивao popis brojeva pred telefonom - reče Cathy. - Iščupan je; ima komadića debelog papira po rubovima, kao da se netko namučio skidajući ga. - Pogledaj ladice, košare za otpatke, svako mjesto na koje je mogao biti bačen. Ladice se brzo otvore i zatvore. - Prazne su - ona reče, podižući veliku čeličnu košaru i smjesti je na stolicu. - Ni ovdje - oh, čekaj malo. - Što? - Račun brodarske kompanije, Sea Lane Containers. Znam to poduzeće; visoki činovi je koriste kad dobiju višegodišnji prekomorski premještaj. 305 - Što piše? - N. Van Nostrand, tridesetdnevno skladištenje, Lisabon, Portugal. A onda, dolje pod "stvari": "Dvadeset i sedam kutija, osobne stvari, obnovljivi pečati zbog carinskih pregleda. Potpis - G. Alvarado, tajnica N.V.N. - To je sve? - Ima još samo jedna stvar, ispod "uputa". "Pošiljalac će robu podići na skladištu S.L.C. u Lisabonu". To je sve... Zašto bi netko bacio potvrdu za dvadeset i sedam kartonskih kutija s osobnim stvarima, kad većina može biti od velike vrijednosti? - Prvo što pada na pamet - ako zaista jesi Van Nostrand, onda ti ne treba potvrda da bi podigao vlastitu pošiljku. Čega još ima u košu? - Ničeg, zapravo... Tri omota od bombona, nekoliko zgužvanih stranica iz bloka i ništa na njima, i burzovni izvještaj, kompjutorski ispis s današnjim datumom. - Neupotrebljivo - reče Tvrell, s pogledom kroz prozor. - Ili, možda i nije - doda. - Zašto bi Van Nostrand bacio tu potvrdu? Ili, recimo ovako, zašto bi se uopće trudio baciti je? - Ideš na instrukcije kod Poolea? Ne razumijem te. - Imao je tajnicu; zašto je nije, jednostavno, dao njoj? Ona očito sve obavlja, pa zašto je on zadržao tu potvrdu? - Kako bi podigao pošiljku u Lisabonu - ah, zaboravi, kako bi ti rekao. Bacio ju je. - Zašto? - Otkud ja znam, kapetane? Ja sam pilot, nisam psihijatar. - Nisam ni ja, ali znam prepoznati kaktus kad na njega nagazim. - Zvuči pametno, ali ne znam što želiš reći. - Nisam pametan, samo iskusan. Van Nostrand je, zbog razloga kojeg ne shvaćam, htio da ta potvrda bude pronađena. - Nakon njegove smrti? - Ne, naravno. Nije imao pojma da će umrijeti; spremao se u Charlotte, Sjeverna Karolina, ali htio je da potvrda bude pronađena. 306 - Tko da je nade? - Onaj koji bi je povezao s nečim što se nije dogodilo - možda. Nazovi to izopačenom intuicijom, ali ja sam prilično

uvjeren... Pogledaj uokolo. Posvuda. Skini preostale knjige s polica, provjeri ormariće, bar, sve. - Što tražim? - Bilo što sakriveno... - Naglo je stao, pa rekao - Čekaj! Ugasi svjetla! Neilsen isključi stojeću svjetiljku, zatim i svjetlo na stolu. Soba utone u mrak. - Što je, Tye? - Netko s baterijom - sićušni krug na travi - naš preostali neznanac. - Što radi? - Ide ravno prema ovom prozoru... - S ugašenim svjetlom? - Dobro pitanje. Nije se zaustavio ili barem zastao, kad si ih ugasila. Samo ide dalje, naprijed, kao nekakav robot. - Našla sam veliku bateriju! - Neilsen prošapće, pokraj stola. - Vidjela sam jednu u donjoj ladici, činilo mi se; imala sam pravo. - Dopuzi ovamo i dodaj mi je. Cathy zakotrlja svjetiljku, a Tvrell je dohvati lijevom rukom, pomaknuvši je u stranu dok je prilika i dalje stupala prema kući. U trenu, stigla je do prozora. Iznenada, histerični vrisak prepara tišinu. - Izlazite van! Nemate nikakvog prava biti u njegovim privatnim prostorijama! Reći ću Mister Vanu. Dat će vas ubiti! Hawthorne upali baterijsku svjetiljku, s tridesetosmicom uperenom u glavu prilike. Na njegovo iznenađenje, to je bila stara žena, duboko izboranog lica, savršeno počešljane sijede kose, u skupoj tamnoj haljini. Stezala je okrvavljenju knjigu ulazaka pod lijevom rukom. Bila je vrijedna sažaljenja; njene oči bile su pune nekontroliranog bijesa. - Zašto bi nas gospodin Van Nostrand htio ubiti? - upita Tvrell mirno. - Ovdje smo na njegov zahtjev; njegov zrakoplov nas je doveo ovamo. Kako vidite po ovom razbijenom prozoru, imao je dobre razloge da zatraži našu suradnju. 307 - Vi ste iz njegove vojske, dakle? - upita starica, tišim glasom, s više kontrole, iako još uvijek oštro i s laganim akcentom. - Njegove vojske? - Tye pomakne trak svjetlosti baterije iznad staričine glave, dalje od njenih očiju. - Njegove i Marsove, dakako. - Žena zastane, kao da se bori za dah koji joj izmiče. - Dakako.... Neptun i Mars, je li tako? - Jasno. Rekao je da će vas jednog dana pozvati; oboje smo znali da to slijedi, vidite. - Što je slijedilo? - Ustanak, naravno. - Ponovno, žena duboko udahne, pogled joj čudno odluta. - Moramo štititi sebe, kao i naše - svakoga tko je sa nama! - Od pobunjenika, dakako. - Hawthorne je proučavao njeno napeto lice. Iako je bila vidljivo neuravnotežena, njena pojava i ponašanje, čak i u ljutini i strahu, ukazivali su na aristokraciju... iz Južne Amerike? Akcent je bio španjolski ili portugalski... Portugalski, Rio de Janeiro? Mars i Neptun - Rio! - Od ljudskog smeća, to je! - Njen glas je bio na rubu vriska, koliko je njen odgoj dozvoljavao. - Nils se čitavog života trudio da ih popravi, da poboljša stvari, a oni samo žele još i još i još! A nisu ništa zaslužili! Lijeni su, nezahvalni; oni samo prave djecu, oni ne rade! - Nils...? - Mister Van, za vas! - Žena se nakašlje, promuklo škrgutanje zavibrira u njenom grlu. - Ali ne i za vas... naravno. - Moj dragi mladiću, već godinama sam s dečkima, od početka. U ranim danima, ja sam bila njihova domaćica... sve one veličanstvene zabave i banketi, čak i njihovi vlastiti carnavales! Divno! - Sigurno su bili sjajni - složi se Tvrell, kimajući potvrdno. - Međutim, mi moramo štititi svoje, svakog tko je s nama. Zato ste vi uzeli knjigu ulazaka iz stražarnice, zar ne? Ja sam je sakrio u grmlju, pod zemljom. - To ste bili vi? U tom slučaju, vi ste budala! Ništa va 308 žno ne smije ostati za nama, zar to niste shvatili? Potrudit ću se ispričati Nilsu o vašoj nemarnosti. - Ostati...? - Mi ujutro odlazimo! - prošapće nekadašnja domaćica Marsa i Neptuna, i još jednom se zakašlje. - Zar vam to nije rekao? - Pa, je. Mi obavljamo pripreme. - Sve je obavljeno, glupani jedni! Brian je upravo odletio našim zrakoplovom da obavi posljednje pripreme. Portugal! Nije li to divno? Naše stvari su već poslane... Gdje je Nils - Mister Van? Moram mu reći da sam završila. - On je gore, provjerava... svoje osobne stvari. - To je smiješno. Brian i ja sve smo počistili jutros, a nama ništa ne promakne. Ja sam izvadila njegovu odjeću, pidžamu i toaletni pribor, koji mogu ostati tim Arapima! - Arapima? Zaboravi! Što ste upravo završili za njega - gospođice Alvarado... tako se zovete, zar ne? - Dakako, madame Gretchen Alvarado. Prvi muž moje majke bio je junak u ratu, član Vrhovnog zapovjedništva. - Vi ste pravo društveno čudo, damo - reče tiho Tvrell. - Madre de Dios - nastavi zaneseno G. Alvarado. - Ti rani dani s Marsom i Neptunom bili su zaista veličanstveni, ali naravno, mi nikad o njima ne pričamo. - Što ste upravo završili za Mister Vana? - Molitvu, naravno. Tražio je da odem u našu kamenu kapelicu na brežuljku i molim Spasitelja za izbavljenje. Gospodin Van Nostrand je odan vjeri koliko i bilo koji svećenik kojeg vi ili ja poznajemo, toga ste, nadam se, svjesni... Doista, mladiću, moje molitve su bile ponešto skraćene, jer očito postoji kvar u instalacijama za ventilaciju. Oči su mi suzile i jedva sam disala. Nemojte mu

reći, ali i dalje osjećam strašan bol u grudima. Ništa nemojte reći. On bi se tako brinuo. - Napustili ste kapelicu...? - Sišla sam cestom i vidjela vas kako trčite - mislila sam da je Brian - pa sam potrčala za vama i motrila vas dok ste stajali knjigu iz stražarnice na pod i pokrivali je zemljom. - I onda? 309 - Nisam sigurna. Bila sam uznemirena, naravno, i pokušala vikati na vas, ali odjednom mi je postalo vrlo teško disati - nemojte reći Nilsu - a onda se sve smračilo. Kad su se stvari razbistrile - postale bistrije - bila sam na zemlji, a posvuda vatra! Izgledam li pristojno? Nils uvijek hoće da ja izgledam prilično otmjeno. - Dobro izgledate, madam Alvarado, ali moram vam postaviti pitanje - brzo. Mister Van mi je rekao da se javim jednoj od limuzina. Hitno je. Kako ću to izvesti? - On, to je posve jednostavno... Kad sam ovdje vidjela svjetla, jednostavno sam morala ispitati tko je... Aristokratska stara tajnica nije mogla više govoriti; obuzeli su je grčevi, toliko snažni da je ispustila debelu knjigu ulazaka, kad je ruke podigla na prsni koš. Lice joj postane otečeno, oči izbuljene. - Polako! - vikne Tvrell kroz prozor, u nemogućnosti da je pridržni. - Naslonite se uza zid - i morate mi reći! Kako zovem limuzine? Jednostavno je, rekli ste - što trebam napraviti? - To je... bilo... jednostavno. - Borila se za riječi hvatajući zrak. - Ne više. Nils je rekao... izbrisati sve u... telefonskom sustavu. - Koji su brojevi? - Ja... ne znam - prošle su godine. - Iznenađena, starica ispusti prigušeni krik. Držala se za vrat, a njeno otečeno lice postajalo je plavo pod svjetlom Tvrellove baterije. Hawthorne skoči kroz prozor, na travi se dočeka u čučnju, a baterija izleti iz njegovih ruku. On se podigne i otrči do Alvarado, a iznad njega, u razbijenom prozorskom okviru pojavi se Catherine Neilsen. - Bar, unutra! - dovikne Tvrell. - Upali svjetlo i daj vode! Hawthorne je počeo masirati ženin vrat kad se u knjižnici upale svjetla, bacajući svoj sjaj van. Tye se sledi, pogled na lice ispod njega bio je grozan. Bilo je groteskno, zgrčeno meso tamno, sivo-plavo, oči crvene, bjeloočnice izbuljene, savršeno počesljana bijela kosa - perika, na polovici njene čelave glave. Madam Gretchen Alvarado bila je mrtva. 310 - Evo! - Cathy je bila na prozoru, pružajući kristalni vrč ispunjen vodom. Zatim, tamo dolje, ugleda lice pokraj Hawthornea. - O, Bože moj! - prošaptala je, okrenuvši se, kao da će povraćati i odmah se prislili vratiti se. - Što joj se dogodilo? - reče, više kao vapaj nego kao pitanje. - Znala bi da osjećaš miris kakav je ovdje - ili možda ne bi. Neki malo oštriji kemičari zovu ga plinom razbijačem; udahneš ga na trenutak ili dva i on se proširi kao smrtonosna gljiva po tvojim plućima, gušeći svaki udisaj. Osim ako se ne ispere - doslovno ispere - otrovana osoba će umrijeti za sat vremena, obično i manje. - A ako ispiranje ne obavlja iskusni liječnik - reče Poole, izronivši iz sjenke - bolesnik se guši. Čitao sam o tome; glavna stvar u Pustinjskoj oluji... Tko je ona? - Odani sluga Marsa i Neptuna i nekadašnja opjevana domaćica - odgovori Tvrell. - Upravo su joj predali mirovinu, dok je za sve njih molila u njihovoj kapelici. Plin ubačen u ventilaciju, pogadam. - Fini ljudi. - Sam vrh, Jacksone. Daj, pomози mi. Stavimo je u knjižnicu do njenog voljenog poslodavca i odlazimo. - Odlazimo? - Catherine Neilsen je bila iznenađena. Ali ti si htio da ovo mjesto rastavimo na komadiće, čini mi se. - Gubitak vremena, Cathy. - Hawthorne podigne krvlju umrljanu bilježnicu i zatakne je s nelagodom o pojas. - Ovoj dami možda nisu bili svi vijci na broju, ali bila je prokleta djelotvoran robot za Van Nostranda. Ako je rekla da je mjesto očišćeno, onda i je... Pokupite tu potvrdu za skladište, to želim odnijeti sa sobom. Vozač je i dalje bio gol, vezan i bez svijesti, a bilo je poželjno da ostane tamo gdje je, pa je zato Poole dovezao limuzinu, iz obzira, rekao je, prema izuzetnom fizičkom stresu kojem je podvrgnut jedan postariji bivši časnik mornarice. - Sve to trčanje i skakanje kroz prozore - zaista! - Tvoje pogubljenje još nije posve isključeno - reče Tvrell, sam na stražnjem sjedalu, istežući svoje nezahvalne bolne 311 noge. - Bojnice, provjeri taj telefon - naložio je Neilsen. - Vidi postoje li kakve upute ili brojevi ostalih limuzina. Pogledaj i u pretinac za rukavice. - Nema ničega - reče Cathy, a Poole, otvorivši glavna vrata po Hawthorneovim uputama, krene kolima niz prilaznu cestu. - Možda bih mogla zvati centralu, pa neka oni traže. - Trebala bi imati broj tablice ili barem vozačku dozvolu - reče Jackson. - Inače ti ništa neće dati. - Siguran si? - Više nego siguran, to je opće pravilo. - Sranje! - A kapetan Stevens? - Sve ću pokušati! - uzvikne Hawthorne, posegnuvši za telefonom na stražnjem sjedalu, pričvršćenom između vrata. Brzo je pritiskao brojke, objasnio podređenom časniku da je poziv hitan i da se on nalazi u blizini, u

autu. - Četiri-nula, hitno, mornaru! - Što ti radiš ovdje? - zaurao je šef mornaričke obavještajne. - Ti si u Puerto Ricu, do vruga! - Nemam vremena, Henry! Limuzina u vlasništvu Nilsa Van Nostranda, registarska tablica iz Virginie, međutim, ne znam broj... - Onaj Van Nostrand? - prekine ga iznenađeni Stevens. - Baš taj. Moram imati telefonski broj tog vozila. - Znaš li koliko ima limuzina u državi Virginija, naročito ovako blizu Washingtonu? - U koliko njih se vozi Bajaratt? - Što?! - Sredi to, kapetane! - vikne Tye, pokušavajući pročitati žmirkave znamenke na telefonu. - Zovi me - evo ti broj. Izgovori ga i prekine vezu, u ljutini dvaput promašivši ležište. - Kamo, kapetane? - upita Poole. - Vozi uokolo, neko vrijeme. Ne želim se nigdje zaustaviti prije nego mi se on javi. - Da ti bude malo lakše, onaj zrakoplov je prosljedio ravno za Charlotte. Sletjet će za sat i pol, plus-minus propadanje zbog gromova. 312 - Jedva čekam čuti tko je propustio tog gada. Da se kladimo, to je netko iz ove bilježnice. - Jesi li u redu, Tye? - Neilsen se okrene, pogledavajući preko pregrade između sjedišta na Hawthorneove ispružene noge i ruke kojima ih je masirao. - Što to znači? Ja sam savršeno u redu, samo nisam kapetan korvete, nego kapetan jahte. - Možemo stati i negdje nabaviti led - reče Poole. Telefon zazvoni; Tvrell ga zgrabi. - Da? - Ovdje mobitelna centrala, gospodine. Je li to broj... - Nije važno, centrala, to rezanje bih uvijek prepoznao Stevensov glas nadjača operatera. - Dobili smo pogrešno vozilo. - Oprostite, gospodine, molim, uvažite naše isprike... Hawthorne prekine vezu. - Barem, brzo radi - rekao je. Vozili su se seoskim predjelima Virginie, vidjeli vrlo malo, u mraku, prolazeći pokraj velikih posjeda prebogatih farmera, a tek poneki izdvojeni komentar nadoknađivao bi odsutnost cjelovitog razgovora. Napetost je sve troje dovodila do stupnja nesuvislosti. A onda, točno osamnaest minuta kasnije, ponovno zazvoni telefon. - U što ste to upali - ledeno je upitao kapetan Stevens. - Što imaš za mene? - Nešto što nitko od vas ne bi htio čuti. Pronašli smo broj mobitela Van Nostrandove limuzine - druge limuzine - a operater je provjerio da se ne radi o križanju veza. Čuli smo samo uobičajeno, snimljeno "vozač je napustio vozilo". - Pa? Pokušajte dalje! - Nema razloga. Naša računala su pokupila izvještaj mjesne policije s istim registarskim brojem i tablicama... - Zaustavili su ih? Zadržite ih... - Nisu ih zaustavili - upadne Stevens. - Imaš li ti uopće predodžbu tko je Van Nostrand? - Dovoljno mi je što znam da je tebe zaobišao da bi došao do mene, Henry. - Kad iznenađeni Stevens pokuša odgovoriti, Tvrell ga prekine. - Bio si isključen iz igre, kapetane, i radije zahvaljuj svojim zvijezdama što nisi ušao. Da jesi, ja bih te naživo sjekao na komade. 313 - Do vruga, o čemu ti pričaš? - Pozvan sam na vlastito smaknuće. Srećom, preživio sam. - Ne vjerujem! - Vjeruj mi, ja ne lažem kad se radi o mom životu. Moramo pronaći tu drugu limuzinu i Bajaratt. Dakle, gdje je? - U podnožju usjeka kraj zabačenog seoskog puta u Fairfaxu - reče iznenađeni šef Mornaričke obavještajne tiho i ravnodušno. - Vozač je mrtav. - Gdje su ostali? Bilo ih je dvoje, a jedno od njih je Krvava Djevojčica! - Ti tvrdiš... - Ja znam! Gdje su? - Nikog drugog nije bilo, samo vozač - pogoden u glavu... Ponovno te pitam, Tye, znaš li ti tko je taj Van Nostrand? Policija je upravo sad na putu prema njegovom imanju! - Naći će ga knjižnici, hladnog i mrtvog. Zbogom, Henry. - Hawthorne spusti slušalicu i zavalu se u sjedalu, bolno je osjećao noge i ruke, a u glavi mu je pulsiralo od napetosti i nemira. - Zaboravimo limuzinu - on reče, pokrivajući rukom otežale očne kapke. - Neupotrebljiva je, a vozač mrtav. - Bajaratt? - okrene se Neilsen. - Gdje je ona? - Tko zna? Negdje unutar radijusa od trideset kilometara, možemo nagađati, ali noćas je nećemo pronaći. Možda saznamo nešto iz knjige ulazaka, nešto više, možda, iz zračne luke u Charlotte... ili, možda, još više, iz kombinacije jednog i drugog. Idemo pronaći mjesto gdje se možemo odmoriti i nešto pojesti. Kako je rekao moj stari učitelj, i jedno i drugo je oružje. - Prošli smo pokraj prilično zgodnog mjesta nešto ranije - reče Poole. - U stvari, ne znam gdje bismo našli drugo; to je jedini motel kojeg sam vidio, a vozimo se uokolo čitavim područjem. U stvari, Cath i ja smo trebali biti tamo najavljeni, kao gosti Van Nostranda. Dakako, nismo bili - nije ni bilo planirano. - Shenandoah Lodge, zar ne? - upita bojnika. I - Tako je - odgovori poručnik. j - Okreći - reče Tvrell. \ |4 314 20 Nicolo Montavi iz luke Portici užurbano je koračao gore i dolje, drhteći od straha i iscrpljenosti, potoci znoja slijevali su se niz njegovo lice, oči širom otvorene, lutajućeg pogleda koji je odavao paniku. Prije manje od sata, on je ne samo počinio strašan zločin nego i smrtni grijeh u očima Svevišnjeg! Sudjelovao je u oduzimanju ljudskog života - ne samom

ubijanju, hvala budi Kristu - ali nije ga ni spriječio, u onom trenu kad je vidio da Bajaratt vadi pištolj iz torbice. Bio je zbunjen, još uvijek iznenađen, užasnut pucnjavom koja je pratila njihov bijeg s golemog posjeda. Signora je naredila vozaču da zaustavi limuzinu i gotovo! Tren kasnije, već je naredivala svom lučkom radniku da gurne kola preko ruba ceste, odakle su se survala niz nasip, u usjek. Nije se mogao suprotstaviti, jer u njenoj ruci je bilo oružje, a u srcu je znao - to joj se vidjelo u očima - ubila bi ga da je odbio. Madonna della tristezza! Amaya Bajaratt je sjedila na trosjedu u mini-apartmanu motela Shenandoah, nasuprot histeričnom Nicolou: - Imaš li još nešto reći, dragi moj? Ako imaš, molim te, spusti glas. - Ti si ludakinja, potpuno mahnita! Ubila si tog čovjeka bez ikakvog razloga - oboje ćeš nas poslati u pakao! - Drago mi je što shvaćaš da si uključen u putovanje. - Ubila si ga kao i onu crnu sluškinju na otoku, a bio je običan vozač! - upadne grozničavo mladi Talijan. - Laži, odijela, ova igra koju igramo s tako važnim ljudima... ah, bueno, che cosal igre za bogate koji plaćaju, nije mnogo drugačije od dokova Porticija... ali ubijanje dvoje ovakvih ljudi, to ne. Moj Bože, obični vozač! - Nije on bio obični vozač. Kad sam ti rekla da mu pretražiš džepove, što si našao? 315 - Pištolj - mladić odgovori tiho, oklijevajući. - Nose li obični vozači oružje? - U Italiji, da, mnogi, da bi zaštitili svoje poslodavce. - Moguće, ali ne ovdje, u Sjedinjenim Državama. Ovdje postoje zakoni koje mi nemamo. - Ja ne znam za te zakone. - Ja znam, i kažem ti, taj čovjek je kriminalac, jedan agente segreto zaklet da uništi naš veliki cilj. - A ti imaš nekakav veliki cilj? - Najveći, Nicolo. Ništa takvo ne postoji na svijetu danas, cilj zbog kojeg i sama Crkva prešutno blagosivlja nas koji smo mu svoje živote posvetili. - II Vaticano? Ali ti ne pripadaš mojoj Crkvi! Ti nemaš nikakve vjere! - U tom području, imam, dajem ti svoju časnu riječ, i to je sve što ti mogu reći. Dakle, vidiš, tvoje brige nisu toliko važne. Razumiješ li sad? - Ne, ne razumijem, signora. - Ni ne trebaš - čvrsto ga prekine Bajaratt. - Pomisli na značajnu obitelj koja te prima kao svog vlastitog u Ravellu, i koliko si bogat u Napulju. I dok razmišljaš, idi u spavaću sobu i raspakiraj nas. - Ti si vrlo teška žena - reče Nicolo ravnim tonom, ne trepnuvši. - Uvijek. A sad brzo, moram obaviti neke pozive. - Mladi Talijan se povukao u spavaću sobu, a Baj posegne za telefonom na noćnom ormariću. Nazvala je broj njihovog hotela i tražila šefa recepcije, kojem je ranije dala pristojnu napojnicu. Predstavila se, dajući upute za prtljagu koju su ostavili za sobom, i propitala se ima li poruka za nju. - Hvala na velikodušnosti, madam - rekao je ljigavi glas u vašingtonskom hotelu - i budite sigurni, o vašim potrebama se vodi računa s najvećom brigom. Žao nam je što ste morali tako naglo otići, ali nadamo se, odsjest ćete kod nas kad se ponovo nadete u državnoj prijestolnici. - Poruke, molim - Bilo ih je pet, najvažnija od senatora Nesbitta iz Michigana; nekoliko drugih na različite načine 316 korisne, ali ne i vitalne, a posljednja je bila zagonetna. Od crvenokosog mladog političkog savjetnika kojeg su upoznali u Palm Beachu, suradnika-komentatora New York Timesa koji ih je doveo do opasno znatiželjnog reportera Miami Herald - toliko opasnog, da ga je Bajaratt morala hitro ukloniti, ubodom smrtonosne narukvice. Prvo se javila senatoru. - Imam obećavajuće iako nepotvrđene novosti za vas, grofice. Moj kolega u Senatu ugovorio je sastanak s Predsjednikom za tri dana. Dakako, to će biti u skladu s našim dogovorom... - Naturalmente! - upadne Baj. - Barone će biti tako zadovoljan, a vi nećete biti zaboravljeni, Senatore, vjerujte mi. - To je vrlo ljubazno od vas... Vaš dolazak neće biti zabilježen, to jest neće biti naveden u Predsjednikovom rasporedu. Bit će samo fotograf, po odobrenju šefa protokola Bijele Kuće, a vi ćete potpisati potvrdu u kojoj izričito izjavljujete da su fotografije za privatnu upotrebu, a ne za tisak, ovdje ili u inozemstvu. Ako to bude prekršeno, uslijedit će krajnje osobne neugodnosti. - Posve privatno! - složi se Bajaratt. - Imate riječ velike talijanske obitelji. - I to je posve prihvatljivo - reče Nesbitt, vedrim tonom, uz kratki smijeh. - Međutim, ako se barunova novčana ulaganja pokažu politički povoljnima, naročito u regijama pritisnutim problemima, šef protokola će posvuda objaviti fotografiju Predsjednika i barunovog sina. Kako bi se takvoj mogućnosti suprotstavili, moj kolega iz Michigana i ja dat ćemo snimiti odvojene fotografije vašeg nećaka - bez Predsjednika. - Kako zanimljivo - primijeti Baj, blago se nasmijavši. - Ne znate vi šefa protokola - reče Nesbitt. - Ako ta slika iz Ovalnog Ureda ima upotrebnu vrijednost, nitko drugi neće do te robe doći... Gdje vam se mogu javiti? U hotelu kažu da uzimaju vaše poruke... - Mi tako puno

putujemo, shvaćate. - Baj upadne brzo, naslućujući problem. - Vjerujem, jednog dana, uskoro, ići ćemo i u vaš Michigan, ali sve se tako brzo događa. Dante Paolo ima energiju šestorice mladih bikova. 317 - Ne tiče me se, grofice, ali rekao bih da bi vama bilo lakše, a možda bi bilo i djelotvornije, kad biste imali svoj ured i ekipu - barem tajnicu koja će znati gdje vas se može naći. Siguran sam, s brojnim barunovim prijateljima ovdje, imali biste na raspolaganju desetke. I sigurno, mogao bih vam i ja pomoći u tome, možda mojim vlastitim uredom. - Uslišali biste naše molitve, ali, nažalost, to neće moći. Moj brat je iznad bilo kakve sumnjičavosti, ali dubinski cijeni povjerljivost, koliko i moral, bez sumnje zato što u novčarskom svijetu ima tako puno nemoralnih ljudi. Ured je u Ravellu, i nigdje drugdje. Svaki dan se javljamo, često i po dva-tri puta. Osoblje je s njim već godinama. - Oprezan čovjek - reče senator - i prokleta je u pravu. Watergate, Iran, iz svega toga smo izvukli poduku. Samo se nadam da su vaši telefoni sigurni. - Na putu koristimo skramblere mjesta porijekla, podešene na prijemne frekvencije, signore. Što bi moglo biti sigurnije? - O, to je zaista sofisticirano. Ministarstvo obrane tvrdi da su se teroristi udomaćili u toj tehnologiji. Prokleta dojmljivo. - Ne znamo za takve ljude, Senatore, ali nama ta tehnologija pruža izvjesnu sigurnost... Ja ću provjeriti, naravno, na recepciji približno svakog sata. - Molim vas, grofice. U vašingtonskom cirkusu, tri dana se mogu pretvoriti u sutra ili u jučer. - Potpuno razumijem. - Primili ste dodatne materijale koje vam je moj ured poslao, zar ne? - Upravo sada, Dante Paolo svom ocu s oduševljenjem govori, na drugom telefonu, o vašim ponudama. - Zna, to je zaista izuzetno, grofice. Tako pametan, tako domišljat mladi čovjek. Barun je vjerojatno strašno ponosan. A vi gofice, ljupka sestra puna znanja, u koju se može pouzdati, žena takvog šarma, takve diplomacije. Jeste li ikad pomišljali da prijedete u političare? - Mislim o njima čitavo vrijeme - odgovori Baj, sa smijehom u glasu. - I tako bih željela da svi oni nestanu - tako me uništavaju. 318 I - Molim vas, nekima od nas je potreban posao. Ostavit ću za vas poruku s pojedinostima vašeg posjeta Bijeloj Kući... I, dakako, znate kako se do mene dolazi, ako bude novosti iz Ravella. - Ne "ako", signor Nesbitt, već "kada". Arrivederci. - Bajaratt spusti slušalicu, gledajući u blok s memorandumom motela, na kojem je ispisala brojeve dobivene s recepcije hotela u Washingtonu. Tri od navedenih mogli su čekati, kao i posljednji, ali čista znatiželja nagnala ju je da ponovno podigne slušalicu i nazove crvenokosog savjetnika iz Palm Beacha. - Vodoinstalacije Reilly - veselo se javi glas automatske tajnice. - Ako se vaša poruka odnosi na plaćanje mojih usluga, pritisnite jedan. Ako ne, skidajte se s linije i pustite nekog vrednijeg da mi se javi. Možete, međutim, ostaviti svoje ime, čak i broj, ali ja ništa ne obećavam. - Dugi pisak je uslijedio i Bajaratt progovori. - Sreli smo se u Palm Beachu, gospodine Reilly, i ja odgovaram na poziv... - To mi je drago, grofice - upadne savjetnik, preuzimajući vezu. - Vi niste lako uhvatljiva dama. - Pa, kako ste uspjeli, gospodine Reilly? - Žao mi je, to će vas koštati - odgovori joj mladi čovjek, uz smijeh. - S druge strane, budući da niste pritisnuli jedan, reći ću vam besplatno. - Kako ljubazno od vas. - Bilo je jednostavno. Sjetio sam se par vašingtonskih medvjeda koju su njuškali oko vaše logorske vatre i nazvao njihove tajnice. Dvije od tri rekli su mi gdje ste. - Tako se slobodno odnose prema informacijama? - I te kako, kad sam im objasnio da sam upravo doletio iz Rima s povjerljivom porukom za vas, od utjecajnog baruna - i koliko će biti zahvalan za ime svake osobe koja mi je pomogla. Isto tako, usput sam spomenuo da dijamantne narukvice s natpisom Ravello nisu posve isključene. Zna, kako su rastrošni ti bogati Talijani. - Vi ste razbojnik, gospodine Reilly. - Ja se trudim, grofice. Ovaj grad je prepun profija. - Zašto ste mi se htjeli javiti? 319 - Bojim se, to će vas stvarno koštati, damo. - Kakvu uslugu koju bih ja platila mi uopće možete ponuditi? - Informaciju. - Kakave prirode, kakve vrijednosti? - To su dvije različite stvari, a da bih bio posve iskren, odgovorit ću na prvo pitanje, ali za drugo, ja ne mogu postaviti cijenu. Samo vi možete. - Dobro, odgovorite na prvo. - Može. Netko po kanalima traži dvoje ljudi koji možete, a i ne morate, biti vi i onaj mladić, naglasak je na ne, jer to bi bilo pretjerano. Međutim, ja imam bujnu maštu. - Tako. - Bajaratt se sledi. Tako brzo, tako blizu! - Mi smo to što jesmo, gospodine Reilly - rekla je, maksimalno pod kontrolom. - Tko bi trebali biti ti koji nas traže? - Kao što sam rekao, štakori iz kanala. Iznudivači, možda mafijini narko-misionari u potrazi za boljim tržištem ili samo obični ološ sa Sicilije koji zna koga treba uhvatiti na

prepad. - Nas bi se moglo zamijeniti s takvim ljudima? - No, k vragu, na površini, ne. Žena je mnogo mlađa od vas, a mladić je opisan kao nepismeni, mišićavi snagator. - To je pretjerano! - Aha, to sam i ja mislio, ali kao što rekoh, imam bujnu maštu. Hoćete li da se nađemo? - Svakako, ako ništa drugo, da prekinemo tu ludost. - Gdje? - U mjestu ili gradu, po imenu Fairfax, postoji prenoćište, hotel neke vrste, koji se zove Shenandoah Lodge. - Znam. A zna i većina odlutalih muževa u Washingtonu - čudim se što ste tamo uopće uspjeli ući. Bit ću tamo za jedan sat. - Ja ću biti na parkiralištu - reče Baj. - Ne bih htjela uznemiriti Dante Paola, barone-cadetta od Ravella. Ashkelon! Zauvijek. Novosti? Ulazimo u fazu jedan. Spremite se za odbrojavanje. 320 1 Alahu slava; Alahu hvala. Zahvali jednom američkom Senatoru. Šališ se? Ni najmanje. Probio se za nas. Strategija je bila uspješna! Pojedinosti? Ne trebate ih. Ipak, ako ja ne preživim, zove se Nesbitt. Možda vam zatreba kad mene više ne bude. A vaš Alah zna, on će biti ranjiv. Limuzina je stigla do ulaza u motel Shenandoah; vozio je Poole. Van Nostrandovo ime osiguralo je dvije spojene sobe usprkos kasnim satima i jadnom izgledu trojice putnika. - Što ćemo sad, Tye? - reče Cathy, ulazeći u sobu koju su dijelili Tvrell i Poole. - Naručiti jelo, odmoriti se, i početi s nazivanjem - o, moj Bože! - Stoje? - Stevensl - Hawthorne vrisne, obrušavajući se na telefon. - Policija... mogu upropastiti plan Charlotte, strpati pilote u pritvor i čitav plan će otići do vraga! - Možeš li ih zaustaviti? - upita Neilsen dok je Tvrell bijesno birao broj. - Ovisi, kad su stigli... Kapetana Stevensa, četiri-nula, hitno!... Henry, ja sam. Što god da se događa kod Van Nostranda, moraš to svim silama zadržati u tišini! - Havvthorne zašuti, slušajući napeto gotovo čitavu minutu. - Moram povući ponešto od onog što sam ti istresao, kapetane - on napokon progovori, manje uzbuđen, s olakšanjem u glasu. - Javit ću ti se za nekoliko sati s imenima. Svako stavi pod mikroskop, dvadsetčetverosatni nadzor, telefonski izvještaj, prljavo rublje, čitava vreća prljavih trikova... Dobro razmišljaš, Henry. Usput, i ja sam nešto razmišljao, preispitivao, možda, o jednoj drugoj temi. Može zvučati suludo u ovakvom trenutku, ali koliko si dobro poznao Ingrid? - Tužni osmijeh pojavi se na Tvrellovom licu, i na tren zaklopi oči. - To sam i mislio. Javit ću ti se oko ponoći. U uredu ili kod kuće?... Jasno, nisam trebao ni pitati. Havvthorne spusti slušalicu i progovori. 321 - Stevens je predvidio scenarij. Stavio je već Van Nostrandovo imanje pod crnu zavjesu. - Ali, tip je mrtav! - uzvikne Poole. - Što sa svim onim leševima? Kako će, do vraga, sve to zadržati u tišini? - Srećom, samo jedno ophodno vozilo je otišlo tamo, a Stevens je dopro do sjedišta policije nekoliko minuta prije nego što su se ljudi iz ophodnje javili. Stavio je embargo na sve komunikacije koja se odnosi na Van Nostrandovu smrt, podupirući ga nečime što se zove "alternativni sigurnosni kod baze podataka" s odobrenjem mornaričke obavještajne. - Samo tako? - Tako se, poručnice, izgleda stvari danas rade. Više se ne govori "tišina", to rade računala. Ne možeš biti u poslu njuškala ako nisi hodajući priručnik visoke tehnologije. Nikakvo čudo što ja spadam u prošlost. - Do sada ti je prilično dobro išlo - reče Cathy. - Bolje nego bilo kome drugome. - Volio bih da je tako, stvarno bih volio. Barem da nekako, nešto vratim Cookeu i Ardisonneu, dvojici "bivših ljudi"... Prokleta bila ta kuja i svi koji se s njom petljaju! Hoću te gadove! - Približavaš se, Tye, blizu si. Blizu, pomisli Hawthorne, skidajući svoju platnenu jaknu, umrljanu znojem i zemljom. Blizu...? O, da, bio je blizu, toliko blizu da ju je držao u naručju, vodio ljubav s njom kao da su se djelići srušenog sna ponovno sastavili, crna noć pretvorila u blistavu zoru, a na obzoru zaplamtjelo sunce obećavajući novi, prekrasni dan. Prokleta bila, Dominique! Laž, laž, laž! Sve što si mi ikad rekla, bile su laži. Ali naći ću te, kujo, i zaslijepit ću te kao što si ti mene, da osjетиš bol koju ja osjećam. Prokleta bila, Dominique, govorio sam ti o ljubavi i osjećao ljubav; ti si govorila o ljubavi, a postojala je samo prijevara. I gore - mnogo gore - u dubini, morala je postojati mržnja, suštinsko gadenje koje iskorištavatelj osjeća za iskorištavanog. - Ali, gdje je ona, Jacksone? - Tvrell upita na glas. - To je pravo pitanje, zar ne? - Mislim da si previdio nešto silno važno - upadne 322 Neilsen. - Ustanovio si da je ovdje, ovako blizu Washingtonu, i mjere sigurnosti za Predsjednika će biti na vrhuncu. Kako bi ona uopće mogla prodrijeti kroz takav štit? - Kad čovjek radi svoj posao, ne možeš ga zaustaviti. - Rekao si, čini mi se, da su sva pojavljivanja u javnosti, čak i kratka putovanja, otkazana. On je izoliran, u karanteni, zatočenik u vlastitoj kući. - Znam sve to. Brine me što i ona to zna,

ali to je ne zaustavlja. - Shvaćam što misliš. Propusti, ubijanja - Charile, Miami; čak i ti, na Sabi, i tu kod Van Nostranda. Tko su ti ljudi koji je pomažu? I, prokletstvo, zašto? - Volio bih imati odgovor na oba pitanja. - Hawthorne sjedne na krevet, pa se izvali na jastuke, s rukama iza glave. - Moram ići unatrag, sve do Amsterdama i svih glupih prokletih igara koje smo igrali, žrtava koje nikad nisu objavljene, leševi se tamo ne broje, prijatelju... A se oslanja na B iz jednog razloga; B na C iz drugog, naizgled nepovezano; C na D zbog nečeg s druge strane zida s prepravljenim riječima, i napokon, D dolazi do E, koji se ubacuje jer to baš on, ili ona, može, a to je A upravo i htio. Tako je lanac zapleten, ne možeš ga slijediti. - Očito, ti jesi - reče Neilsen, s prizvukom divljenja u glasu. - Tvoj službeni dosije to jasno kazuje: bio si izuzetan. - Ponekad, ne uvijek, i uglavnom slučajno. Poole, sjedeći za stolom, provuče ruku kroz svoju svjetlosmeđu kosu. - Zapisao sam što si upravo rekao o A, B, C, D i E, pa, kako sam bio prilično brz u matematici, uključujući i geometriju, trigonometriju i infinitezimalni, uz nešto malo nuklearne fizike, jesi li htio reći da su ti ljudi u Amsterdamu bili programirani u sferama različitog kalibra? Kao kod nepovezanih kvadranta? - Nemam blagog pojma što bi to trebalo značiti. - Ali, upravo si to rekao. - Onda ću se toga i držati. Što sam rekao? - Da nijedno od slova nije točno znalo što se događa, osim prvog i posljednjeg. 323 - Previše pojednostavljeno, ali u biti ispravno. To se zove korištenje slijepih veza koje mogu nešto naslutiti, ali nemaju što otkriti, a obično ništa i ne slute. : - Što ih u tome pokreće? - Pohlepa, poručnice, prije svega novac. Ili izravno, ili kroz informaciju koju mogu iskoristiti za iznudiivanje i još više novca. - Misliš da takvi stoje iza Bajaratt? - upita Cathy. - Ne potpuno, jezgra je previše organizirana, previše jaka. Ali ta jezgra - nukleus - mora se koristiti drugima za neuhvatljive i ne tako neuhvatljive ciljeve; za ono što ne žele da bude praćeno, i to tako pažljivo da, ako i je/praćeno, oni koji su korišteni ne mogu dovesti do glavnih igrača. - Kao izvjesni Alfred Simon u Puerto Ricu? - uključi se Poole. - I jedan kontrolor leta koji je uvijek bio tamo, ali čije ime Simon nije znao? - doda Neilsen. - Oboje do vrata spetljani s Krvavom Djevojčicom i njenim opskrbljivačima - složi se Tvrell. - Svi pod kontrolom, i potrošivi; a ako je Simon bio primjer, niti jedan ne može pružiti ništa konkretno. - Ali on je - primijeti Cathy. - Dao ti je dva imena. - Jedno bezvrijedno, visoko štovani odvjetnik iz Washingtona koji bi mogao predstavljati trajno zaposlenje za nekog psihijatra ali ništa više od toga... a drugi je bio slučajnost, bojnice. Ja se nisam malo prije šalio; moj "izuzetni" dosije je prepun slučajeva, kao i kod većine mojih uspješnijih kolega. Riječ, rečenica, usputna primjedba koja ti nekako ostane, i negdje kasnije, slika se poklopi. Dogodi se spoj u tvojoj glavi - još jedan slučaj - a protiv tvog sjećanja radi namještena igra, i to ne u tvoju korist. - Tako je bilo s Neptunom, je li? - reče Poole. - Da, tako je. Simon je spomenuo nešto u smislu, kako je izgledao njegov manipulator, Mr. Neptun, kao da je izašao s reklame u Gentleman's Quarterly, ili nekog sličnog magazina. Prokletstvo, bio je u pravu. Čak i kad je pred njegovim očima netko trebao biti ubijen, Van Nostrand je bio maneken. 324 - Ne bih tvoje sjećanje zvala slučajem - reče Neilsen. - Ja bih to zvala obukom. - Nisam rekao da sam idiot, samo sam isticao okolnosti. Kratka, zbrkana izjava nedovoljno upućenog vlasnika javne kuće, toliko mamurnog da se klatio kao jedro na polumrtvom vjetru. To nije stvar o kojoj pišeš kući svojim. Kao što sam rekao, puka slučajnost. Hawthorne se ispružio na krevetu i zatvorio oči. Bio je mrtav umoran, njegove noge su i dalje gorjele, ruke bolne, a u glavi je bubnjalo. Bio je jedva svjestan Cathvno i Pooleovog dobroćudnog natezanja oko jelovnika, ali njegove misli su se i dalje bavile slučajevima. Slučajevi njegovog života, toliko slučajeva, za početak onaj koji ga je doveo u mornaricu. Bio je student koji je mijenjao glavne predmete toliko brzo da je i zaboravljao o kojima se radi, ako bi ga tko upitao, dok se napokon nije zaustavio na astronomiji. - Zašto ne pokušaš s proizvodnjom sagova? - pitao je njegov otac, profesor. - Samo podalje od mojih kolegija, sine. Tvoja majka nikad ne bi razumjela zašto bih te rušio na ispitima. U stvari, kolegij iz astronomije nije bio tako besmislen, on je počeo jedriti čim se mogao sam popeti na palubu i uspio je usavršiti navigaciju po zvijezdama do točke na kojoj je kratak pogled bez sekstanta bio dovoljan da dosta točno usmjeri brod. Bio je relativno talentirani športaš, njegova visina i građa omogućile bi mu status sveučilišnog reprezentativca, ali njegov nedostatak predanosti, kao i društva, prekinuli su

moguću športsku karijeru; nije imao želju za nastavkom treninga ni za mučenjem vlastitog tijela. Nakon završenog sveučilišta u Oregonu (nikakve olakšice za potomke redovnih profesora), bio je na gubitku; uspio je ostvariti pristojnu srednju ocjenu, jer je izabrao kolegije koji su ga zanimali, ali malo toga je bilo zanimljivo potencijalnim poslodavcima koji su tražili poslovnu administraciju, gospodarstvo, strojarstvo ili računalnu znanost. Zatim se dogodio slučaj broj dva. Na ulicama Eugenea, dva mjeseca nakon što je njegova majka dala uokviriti njegovu, zapravo beskorisnu, diplomu, prošao je pokraj mornaričkog ureda za regrutaciju. Da li zbog 325 privlačnih postera koji su prikazivali brodove na moru ili zato što je bio nestrpljiv da nešto započne ili u kombinaciji jednog i drugog, on je ušao unutra i prijavio se. Njegova majka je ostala bez riječi. - Ti ni izdaleka nisi vojnički tip! - rekla mu je. Njegov mladi brat, već u srednjoj školi odlikaš i uz to predsjednik učeničkog udruženja, dodao je: - Tye, shvaćaš li da ćeš morati slušati zapovijedi? Njegov začuđeni otac se zabavljao, ponudio mu piće i bio je spokojniji od njih dvoje. - Zagrebi malo u vjetropira s pol mozga, i obično nalaziš osobu koja želi malo čvste strukture u svom životu. Spuštaj sidro, sine i, kako su proktori iz Salema govorili kad bi iskopali vješca, "Bog nek mu se smiluje duši." Srećom, mornarica je provodila neku vrstu vlastite milosti, sebi u korist. Otkrivši Havvthorneove mornarske sposobnosti, koje su bile prilične, uključujući i plovidbu velikim jedrenjacima uz nekoliko desetaka plavih vrpca, iz obuke u bazi San Diega izašao je kao mladi časnik dodijeljen na razarač, što je dovelo do drugog velikog slučaja. Nakon dvije godine, bio je pogođen klaustrofobijom sivila ratnog broda. Počeo je tražiti nešto šire. Otvorilo se nekoliko mjesta na kopnu, ali to su bili logistički poslovi - uredski rad, za koji nije bio zainteresiran, ali i jedan koji je zvučao zabavno, kad bi ga uspio dobiti: službenik protokola u Hagu. Dobio ga je, kao i još jedno promaknuće; poručnik, a nije imao pojma da je protokol teren za promatranje potencijalnih namještenika mornaričke obavještajne službe. Sva zabava, prijemi u veleposlanstvu, putovanja za značajne njuške, civilne i vojne, bili su dio školovanja. Onda je, jednog jutra nakon šest mjeseci, bio pozvan u ured otpravnika poslova, nahvaljen više od svojih malih doprinosa i obaviješten da je unaprijeđen u natporučnika. - I, usput poručnice - rekao mu je otpravnik poslova - mi bismo htjeli da nam učinite malu uslugu. - Slučaj broj tri. On je rekao da. Sumnjalo se da Tvrellov adekvat u francuskom veleposlanstvu prenosi Sovjetima podatke franko-američke službe. 326 Pod izlikom neke skore proslave, poručnik Hawthorne će čovjeka odvesti van na jedno simpatično opijanje, naliti ga i saznati što može. - Usput - otpravnik poslova je rekao, pružajući mu sitnu plastičnu bočicu kapi za oči. - Dvije kapljice ovoga u piću razvezale bi jezik i nijemom. Slučaj broj četiri. Hawthorne nikad nije imao prigodu upotrijebiti lažne kapi. Nesretni Pierre je bio na kraju snaga i pun vina izgovorio svoje strašno priznanje, tvrdeći da je i u silnim dugovima i u vezi s jednom sovjetskom krticom koja je mogla razotkriti njihov odnos i on bi bio uništen čovjek. Slučaj broj pet. Možda pod utjecajem nekoliko burbona, Tvrell je predložio da bi, ako mu nesretni Francuz da imena svojih KGB veza, on mogao reći da je njegov domoljubni adekvat zapravo radio za NATO zbog sumnje da postoje propusti u njihovom vlastitom veleposlanstvu. Havvthorneovi obrazi bili su natečeni od Francuzovih poljubaca zahvalnosti. Čovjek je postao vrijedan dvostruki agent, a njegov prelazak pripisan službeniku protokola. Što je dovelo do slučaja broj šest. Pozvao ga je operativni NATO general, čovjek kojeg je Hawthorne istinski štovao, jer nije bio činovima okićena budala, nego istinski šef, neposredan u nastupu. - Htio sam poslati vas, poručnice, jer vi ne samo da imate kvalifikacije, nego, još važnije, vi ih ne reklamirate. Na smrt mi je zlo od ovdašnjih egoa. Stvari se obavljaju s tihim ljudima, oštroumnim ljudima. U redu, što se vas tiče? U redu, što? Svakako, generale, što god vi kažete, gospodine. Bio je toliko pun strahopoštovanja prema tom čovjeku a određene pojedinosti bile su prelakirane ili protumačene takvom vojnom lukavošću da je polaskani Hawthorne s oduševljenjem krenuo prema novim vidicima. Slučaj broj šest ga je doveo natrag u Georgiju na naporni dvanaestotjedni boravak, u redovima mornaričke obavještajne službe. Po povratku u Haag, navodno kako bi ponovno preuzeo svoju dužnost, slučajevi su se zaredali jedan za drugim, neki veća, a neki manja slučajnost. Postajao je dobar u svome pravome poslu. Amsterdam je, gonjen široko rasprostranjenim licemjerjem i korupcijom koja je divljala NATO-om, postao 327 ključno mjesto podzemne mreže gdje je novac zauzeo

mjesto predanosti, manje ili veće. On je pronalazio suradnike širom Nizozemske, s povremenim izletima po čitavoj Evropi, slijedeći bijednike koji su uz isplatu prodavali smrt. A izazvane smrti, beskorisna ubijanja su ga napokon natjerala da se slomi i potraži vlastiti put. Odjednom, Tyrell postane svjestan Cathy; stajala je pokraj podnožja kreveta, gledajući ga. On podigne glavu. - Gdje je naš poručnik? - upita. - Koristi telefon u mojoj sobi. Sjetio se da je večeras imao spoj - prije četiri sata. - Baš bih volio čuti kako on objašnjava svoj izostanak. - Vjerojatno nećeš. Bez sumnje, govori joj da je testirao pokusni zrakoplov, vrlo strogo povjerljivo, i pretrpio ozljedu vrata za vrijeme poniranja od devedeset kilometara. - On je čudo, taj momak. - I jelr A što si ti radio? Drijemao otvorenih očiju? - Teško. Samo jedan od onih kratkih trenutaka u kojima se pitaš zašto si ovdje gdje jesi - čak i zašto si što jesi, možda. - Znam odgovor na prvo. Loviš ovdje Bajaratt jer si jedan od najboljih obavještajaca u mornarici. - To nije istina - reče Hawthorne, naslonjen na jastuke, dok je Neilsen sjedala u stolicu koji metar dalje od kreveta. - Stevens to priznaje, čak i kad to tako nerado čini. - Pokušavao je smiriti tvoje strahove, to je sve. - Ja ne mislim tako. Gledala sam te u akciji, kapetane. Zašto poričeš? - Jer, bojnice, ja sam možda bio prolazno uspješan nekoliko godina, ali onda se nešto dogodilo i, shvaćali to moji pretpostavljeni ili ne, postao sam najgori čovjek na terenu. Znaš, nije mi uopće više stalo tko dobiva ili gubi u tim glupim igrama. Bilo mi je do nečeg drugog. - Želiš mi to ispričati? - Mislim da to ne bi htjela čuti. Osim toga, prilično je osobno - nikad to nikome nisam rekao. - Mijenjat ću se s tobom, Tye. I ja, također, imam nešto 328 osobno, što nikad nikome nisam rekla, čak ni Jacksonu, a najmanje mojim roditeljima. Htjela bih to nekome ispričati. Možda si možemo međusobo pomoći, jer vjerojatno se nikad više nećemo vidjeti kad ovo završi. Želiš li to čuti? - Da - reče Tyrell, proučavajući njen pomalo uznemiren izraz lica, s laganom molbom. - O čemu je riječ, Cathy? - Poole i moji misle da sam rođena za vojsku, rođena da budem vrhunski pilot vojnog zrakoplovstva i sve što uz to ide. - Oprosti mi, ali - reče Hawthorne, blago se smješkajući - Jackson, čini mi se, vjeruje da si ti pozvana, ne samo rođena za to. - Pogrešno u svakom smislu - pobuni se bojnica Catherine Neilsen. - Dok nisam primljena na Point, na besplatno školovanje, htjela sam biti antropolog. Netko kao Margaret Mead, putovati diljem svijeta, proučavajući kulture o kojima nitko ništa nije znao, otkrivati stvari o primitivnim ljudima koji su u mnogo čemu bolji nego mi. Ponekad, i dalje mi se vraća taj san... Zvučim glupo, zar ne? - Ne, uopće. Zašto ne kreneš u to?... Ja sam uvijek želio svoju vlastitu šalupu i zaradivati za život plovidbom pod vlastitom zastavom. Ostao sam nasukan cijelo desetljeće, pa što onda? - Okolnosti su vrlo različite, Tye. Ti si počeo kao školovan za ovo što radiš sada dok si, praktično, bio još dijete. Ja bih se trebala vratiti u školu na Bog zna koliko dugo godina. - Što, nekoliko godina? To nije kirurgija mozga. To možeš naučiti na poslu. - Što? - Možeš ono što devedesetdevet posto antropologa ne može. Ti si pilot; možeš ih prevoziti gdje god žele ići. - Ovo je suludi razgovor - reče Cathy tiho, zamišljeno. Zatim sjedne uspravno i pročisti grlo. - Ja sam ti rekla svoju tajnu, Tye. A tvoja? Pravedno je pravedno. - Zvučimo kao dvoje klinaca, ali neka... Povremeno to mi se vraća i, prepostavljam, to je moja štaka, moja racionalizacija... Jedne noći, išao sam na sastanak s nekim Sovjetom, kagebeovcem prilično sličnom meni, mornarom s Crnog mo 329 ra. Obojica smo znali da stvari izmiču iz ruku, a leševi u kanalu besmisleni. Zbog čega? Na samitima nisu ni najmanje brinuli za nas, on i ja smo namjeravali ohladiti to ludilo. Kad sam ga našao, bio je još živ, ali lice mu je bilo isjeckano, kao hamburger. Shvatio sam što od mene želi, pa sam ga... oslobodio muka, raspinjućeg bola. Tada sam shvatio što stvarno trebaiJU raditi. Nije se radilo samo o lovu na pokvarene koji stvaraju bogatstvo ni iz čega, na zavedene krtice, ili na birokrate koji su odgojeni da nam se ideološki suprotstavljaju; radilo se o lovu na fanatike, manijake koji su mogli ovako nešto učiniti svome vlastitome čovjeku. Sve u ime nekakve nepokolebljive, neokaljane odanosti koja nije savršeno ništa značila u kotlu povijesnih promjena. - Teške riječi, kapetane - Cathy reče blago. - Tada si upoznao Stevensa, kapetana fregate Stevensa? - Stevensa Strašnog? - Je libio... i sada je? - Ponekad. Recimo da je agresivno posvećen. U stvari, bolje sam poznavao njegovu ženu nego njega. Nisu imali djece, pa je ona radila za veleposlanstvo. Bila je u odjelu za prijevoz, koordinirala je putovanja sveg osoblja, a ja sam

podosta skakao uokolo. Fina žena, i mislim da je suzbijala njegove ispade više nego što bi htjela priznati. - Prije nekoliko minuta, pitao si ga nešto o tvojoj ženi... - Tvrell naglo okrene glavu i pogleda je u oči. - Oprosti - reče ona, skrenuvši pogled. - Znao sam odgovor, ali to pitanje je trebalo postaviti - on je mirno rekao. - Van Nostrand je izgovorio neukusnu primjedbu - da me provocira, izbaci iz ravnoteže. - A Stevens tvrdi da je to laž - dovrši Cathy. - Ti si mu povjerovao, dakako. - Bez ikakve sumnje. - Hawthorne se nakesi, ne iz zabave, više prisjećajući se, a oči mu ponovno odlutaju prema stropu. - Ako zanemarimo agresivnost, Henry Stevens je vrlo pametan, vrlo analitičan i potpuno nevješt lažljivac, a to je i glavni razlog zbog kojeg je povučen s terena i poslan na više. Za početak, svaki put kad ga sretnem ili kad mu čujem glas, 330 pomislim da se upravo preznojava. Zbog toga sam uvjeren da on zna više o smrti moje žene - o umorstvu - više nego što mi kaže... Znaš što sam ga pitao, pa možeš pretpostaviti implikacije. Njegov odgovor je bio tako ravan i nedvosmislen, reagirao je tako brzo, odmah, i ja sam znao da je to istina. Rekao je, sreo je Ingrid samo jednom, na malom prijemu koje je veleposlanstvo pripremilo za naše vjenčanje - a on je bio u pratnji svoje žene. - Toliko o lažima - reče Cathy. - Nikad nisam sumnjao. Ne bi ni ti, da si poznavala Ingrid. - Voljela bih da jesam. - Svidjela bi joj se. - Tvrell polako pomakne glavu, ponovno pogledavši bojnici, bez ikakvog neprijateljstva u očima. - Ti si otprilike istih godina, kao što je ona bila, imaš istu neovisnost, čak i autoritet, no ti ga znatno više izražavaš ona to nije morala. - Baš ti hvala, kapetane. - Ma, daj, ti si časnica, vojnik; ti moraš. Ona je bila četverojezična prevoditeljica; i nije joj trebalo. Nisam te vrijeđao! - Prokletstvo, nasjela je! - zaurla Poole, upadajući u sobu. - Nasjela? - upita Hawthorne. - Na priču da sam kao dobrovoljac boravio u podvodnoj batisferi bez gravitacije, što je u mojim plućima izazvalo kesonsku bolest! Ljudi mojil - Podimo jesti - reče Cathy. Večera je stigla u sobu četrdeset i pet minuta kasnije, a međuvrijeme je Hawthorne proveo proučavajući knjigu ulazaka iz stražarnice, Poole čitajući novine koje je nabavio u predvorju motela, a Catherine u toploj kupki u nadi da će "isprati približno deset napada uznemirenosti." Držali su uključen televizor, stišanog tona, ali dovoljno da čuju vijesti koje bi se mogle odnositi na Van Nostranda. Srećom, nije ih bilo. Kad su završili obrok, Tvrell se javio Stevensu u njegov ured. - Možeš li upasti skramblerom u vezu? - I dalje misliš da ovdje imamo propuste? 331 - Prokleta sam siguran u to. - Pa, ako imaš novih dokaza reci mi, jer ti i ja smo posljednja tri dana već na skrambleru. Što bi značilo da su propusti na tvome kraju. - Potpuno nemoguće. - Kriste, zlo mi je od tvog sveznajućeg stava. - Nisam sveznajući, Henry, samo znam više nego ti. - I od toga mi je zlo. - Onda je jednostavno. Otpusti me. - Mi te nismo unajmili! - Ako srežeš fondove koji mi trebaju, to je isto. To želiš? - Ah, začepi... Što imaš? Išta o Krvavoj Djevojčici? - Ništa više nego ti - odgovori Tyrell. - Ovdje je, nekoliko kilometara od svoje mete, a nitko ne zna gdje. - Neće biti nikakve mete. Predsjednik je na sigurnom, kao da je zaključan u trezoru. Vrijeme je na našoj strani. - Volim tvoje povjerenje, ali on ne može još dugo tako. Nevidljivi predsjednik i nije neki predsjednik. - A ja ne volim ovakav stav. Što još? Rekao si da ćeš mi dati neka imena. - Evo ih, i svakog od njih stavi pod najjaču lupu koju imaš. - Hawthorne pročita imena koja je izabrao iz bilježnice, izuzevši uobičajeno osoblje na imanju - vodoinstalatera, veterinara za konje i kvartet španjolskih plesača unajmljenih za vrtnu roštiljadu u argentinskom stilu. - Nabrajaš mi najveće zvjerke administracije! - prasne Stevens. - Dovoljno da te službeno proglase ludiml - Svaki od njih bio je tamo unutar posljednjih osamnaest dana. A budući da je Krvava Djevojčica nesumnjivo povezana s Van Nostrandom, posve je moguće da je jedan od njih, ili više od jednog, dio plana te kuje - svjesno ili nesvjesno. - Shvaćaš li što tražiš od mene? Tajnik Ministarstva obrane, direktor CIA, onaj ljudi šef tajne G-2, prokleti državni tajnik? Ti si lud! - Bili su tamo, Henry. Kao i Bajaratt. - Imaš li dokaze? Za Boga, bilo koji od predsjednikovih ljudi može me srediti! 332 - Držim dokaz u ruci, kapetane. Jedini ljudi na ovom popisu koji bi te mogli srediti rade za Bajaratt, svjesno ili nesvjesno. Dakle, prokletstvo, na posao!... Usput, u sljedećih dvadesetak minuta, dat ću ti trag koji te može učiniti admiralom, ako te prije toga ne ubiju. - Zgodno. Koji je to vrug, i gdje će nas taj trag odvesti? - Do osobe koja stoji iza Van Nostrandovog izlaska iz zemlje. - Van Nostrand je mrtav! - U ovom trenutku, oni to još ne znaju. Ponavljam, idi na

posao, Henry. - Tvrell spusti slušalicu, pogleda Neilsen i Poolea koji su zurili u njega, otvorenih usta. - Nešto vas muči? - upitao je. - Stvarno igraš žestoko, kapetane - reče poručnik. - Nema drugog načina, Jacksone. - A ako nisi u pravu? - reče Cathy. - Ako nitko na tom popisu nema ništa s Bajaratt? - To ne prihvaćam. A ako Stevens ne uspije, potruditi ću se da popis izađe u javnost s podužim tekstom i toliko uvreda, laži i poluisitna da će strukture vlasti masovno dobivati srčane napade, opravdavajući se. Neće biti sigurnosne mreže čak ni za prave svece u Washingtonu. - Cinično do potpune neodgovornosti - reče Neilsen. - Dakako, bojnice, jer da bismo pronašli Krvavu Djevojčicu, treba uspaničiti jezgru njene prateće skupine. Znamo da postoje i da su se ubacili u naše zatvorene krugove ovdje, u Londonu i u Parizu. Samo jedna pogreška, jedna osoba koja pokuša spasiti svoju guzicu, i stručnjaci se bacaju na posao sa svojim magičnim serumima. - Kod tebe to zvuči jako jednostavno. - U osnovi, i nije tako složeno. Krećemo od popisa iz stražarnice, ljudi za koje se zna da su bili u bliskoj vezi s Van Nostrandom, zatim se popis proširuje pojedinačnim mikroskopiranjem. Tko su njihovi prijatelji, njihovi suradnici; tko radi u njihovim uredima i ima pristup povjerljivom materijalu? Koji među njima imaju način života koji na izgled prelazi njihove mogućnosti? Postoje li slabosti koje ih mogu učiniti me 333 tama iznudiavanja? Sve se širi velikom brzinom, strah i panika su gorivo. - Telefon zazvoni i Tvrell se baci na njega. - Stevens? - Hawthorne se namršti; pokrije zvučnik i domahne Pooleu. - Za tebe. Poručnik se javi s telefona na stolu. - Dogodilo se, Mac? Prije deset minuta? U redu, hvala... Što ja znam, do vraga? Prodaj tu prokletu stvar! Da su imali nešto mozga, odletjeli bi na Kubu. - Poole spusti slušalicu i pogleda Tvrella. - Van Nostrandov avion je sletio i nastala je poprilična zbrka. Pratlja iz Washingtona imala je bliski susret s Jonesima koji su ostavili zrakoplov uz objašnjenje da ih je vlasnik otpustio pa su se i oni pokupili. - Vrijeme je za St. Thomas - reče Tvrell, uzimajući telefon i nazove Karibe. Lice mu je bilo napeto od iščekivanja, pričekao je, zatim pritisnuo dvoznamenkasti kod i počeo slušati poruke.... Dragi moj, ovdje Dominique! Zovem sa dosadnog krstarenja u blizini Portofina... Hawthorne probljedi, širom otvorenih očiju, napetih mišića lica. Lažno, sve u vezi s Dominique bilo je lažno, dvoličnost ubojice čiji život je bio laž. A Pauline u Parizu bila je dio te laži, isječak koji bi ih mogao dovesti korak bliže Bajaratt. - Što je? - reče Cathy, čitajući nemir na njegovom licu. - Ništa - odgovori tiho Tvrell. - Upravo sam čuo poruku od nekog tko je pogriješio. - Slijedila je još jedna poruka; njegova napetost se vrati. Odjednom, izvana dopre razorni vrisak. Trajao je, postajao sve jači pa histeričan. Neilsen i Poole potrče do prozora. - Dolje, na parkiralištu! - vikne poručnik. - Gledajte! Dolje, uz rub velike crne plohe parkirališta stajala je plavokosa žena sa sredovječnim muškarcem. Žena je vrištala u užasu, grčevito stežući svog pratioca dok ju je on očajnički pokušavao smiriti i odvući s mjesta, Poole otvori prozor; vapaji sjedmosog čovjeka sad su se mogli čuti. - Prestani! Moramo odavde. Hoćeš li zaštititi, glupačo, ljudi će nas čuti! - On je mrtav, Mvrone! Isuse, pogledaj mu glavu - napola raznesena! Kriste Bože! 334 - Začepi, prokleta kujo! Nekoliko konobara u bijelom istrčalo je kroz stražnja vrata, jedan od njih nosio je baterijsku svjetiljku, trak svjetla je lelujavao, lutao i napokon se zaustavio na čovjeku, nakrivljenom na prednjem sjedištu porše-kabrioleta, s otvorenim vratima, napola na pločniku. Tamna mrlja čovjekove glave blistala je pod svjetlom baterije; njegova lubanja je krvarila, raznesena. - Tye, dodi ovamo! - vikne Neilsen, a povici odozdo prigušili su hitnost u njenom glasu. - Psst! - Hawthorne podigne lijevu ruku do uha, koncentrirajući se na riječi koje je slušao s telefonske veze u St. Thomasu. - Netko je upravo ubijen tamo dolje! - Cathy nastavi. - Čovjek u sportskim kolima. Pozvali su policiju! - Tiho, bojnice, ovo moram dobro čuti - Tvrell je pi sao po hotelskom jelovniku. Vani, na hodniku motela Shenandoah, pokraj Hawthor neovih vrata projurila je Amaya Bajaratt, skidajući par kirur škkih rukavica. I 335 21 - Dobri Bože, to je državni tajnik - Tvrell je tiho rekao sam sebi. Zatečen, polako je spustio telefonsku slušalicu dok je dolje zvuk sirena ispunjavao parkiralište. - Ne želim to povjerovati! - prošaptao je, ipak, dovoljno glasno da bi se moglo čuti. - Povjerovati, što? - upita Cathy, okrenuvši se od prozora. - Tamo dolje je gužva. - I ovdje je gužva, također. - Netko je ubijen, Tye. - To sam shvatio, ali to nema nikakve veze s nama. Mi smo, međutim, prilično upleteni u nešto drugo, što može izazvati masovni srčani udar u zemlji. - Molim? - Van

Nostrandova vojna pratnja na aerodromu Charlotte bila je pod izravnom naredbom državnog tajnika. - O, ljudi Božji! - tiho se javi Poole, pogleda prikovanog na Hawthornea, i zatvori prozor. - A ja sam mislio da ti veslaš bez veze kad si pričao o takvim ljudima. - Mora postojati objašnjenje - upadne Neilsen - jer ti si u pravu, ne može postojati veza između njega i Bajaratt. - Bio je prilično čvrsto povezan s Van Nostrandom, dovoljno jako da bi ga izvukao iz zemlje u vrlo neobičnim okolnostima, a Van Nostrand - mister Neptun - skrivao je Krvavu Djevojčicu u gostinjskom ljetnjakovcu nekoliko stotina metara od one knjižnice. Vratimo se abecedi; ako je A jednako B, a B jednako C, onda postoji specifična veza između A i C. - Ali ti si vidio dva muškarca kako ulaze u onu limuzinu, tako si rekao, Tye. Jedan sa šeširom... - Što je uobičajena prikrička ćelave glave - upadne 336 Hawthorne. - I to sam rekao, Jacksone, i u jednom zaključku sam pogriješio, a u drugom sam bio previše ograničen. Nisu bila dva muškarca; bila je jedna žena, a šešir ne pokriva samo ćelavu glavu; isto tako skriva i žensku kosu. - To je stvarno bila Bajaratt - prošapće Cathy. - Bili smo tako blizu! - Tako blizu - tiho se složi Tvrell, jako se namrštvivši. - Nemamo izbora - ja nemam izbora - i ne smijemo gubiti vrijeme. - Posegnuo je za telefonom, kad se začulo kucanje na vratima. - Vidi tko je, hoćeš li, Poole? U hodniku su stajali policajci, dvojica u odorama. - Jesu li ovo sobe bojnice Neilsen, poručnika Poolea, i rodaka, ujaka s Floride? - upitao je čovjek s desna, čitajući iz bilježaka. - Da, gospodine - odgovori mu poručnik. - Vaša prijava je nepotpuna, gospodine - rekao je drugi policajac, vireći u sobu. - Zakoni države Virginie zahtijevaju dodatne podatke. - Oprostite momci - reče Poole. - To sam ja napisao, strašno smo žurili. - Možemo li vidjeti vaše isprave? - čovjek s bilježnicom se pokraj poručnika u sobu, a njegov kolega slijedio je nekoliko koraka iza, zauzimajući vrata. - I molim vas, ispričajte što ste radili protekla dva sata. - Nismo napustili sobe otkad smo stigli, prije dva sata - reče Havrthorne, spuštajući telefonsku slušalicu. - A budući da smo odgovorne punoljetne osobe, nemate nikakvog prava miješati se u naše poslove, ma kako jedno vam izgledalo. - Što? - bojnica Neilsen probljedi, prigušivši grleni protest. - Možda ne shvaćate, gospodine - rekao je onaj s bilježnicom. - Tamo dolje je ubijen čovjek. Ispitujemo svakog, i ako hoćete otvoreno, posebno one sa sumnjivim prijavama, što vrijedi za vašu. Ujak Joe nema ni imena ni adrese na Floridi, osim grada, isto tako ni broja kreditne kartice. - Rekoh vam, žurili smo, a platili smo gotovinom. - Onda ste morali imati puno gotovine, uz ove cijene. Možda i više nego puno. 337 - To vas se ne tiče - reče oštro Tvrell. - Slušajte, gospodine, ubojstvo na parkiralištu je namješteno - rekao je onaj s bilježnicom. - Žrtva je donijela finu bombonijeru za osobu s kojom se trebao naći. S potpisom, "Velikodušnom prijatelju". - Oh, to je sjajno! - uzvikne Hawthorne. - Upucali smo ga, ostali u blizini da se pokažemo, a nismo čak ni uzeli čokoladice! - I čudnije stvari se događaju. - Sigurno - složi se policajac na vratima i izvadi radio, istodobno otvorivši navlaku svog pištolja. - Narednice, imamo ovdje tri čudaka, sve je moguće, sobe pet-nul-pet i petnul-šest. Pošaljite jedinicu što brže možete... Gle, što to vidim! Požurite! Slijedeći pogled policajca, četiri glave se okrenu prema suprotnom kraju sobe. Na vrhu ormarića stajali su Pooleov Walther P.K. automatik i Havvthorneov tridesetosam kalibarski revolver. Bajaratt pogleda dolje, kroz prozor, na gužvu. Nije ju zanimalo sam zločin ili postupak, obje stvari je i predobro poznavala - morbidno znatiželjni promatrači guraju se izvan sebe od želje da bace pogled na krvavi leš, a policija pokušava održati privid reda, dok ne stigne viša vlast koja će im reći što trebaju učiniti. Do tada, unakaženo tijelo mora ostati na mjestu; meso za raspaljene prolaznike, krvava plahta koja pokriva leš ni na koji način nije im smanjivala apetit. Baj nije brinula zbog infantilnih aktivnosti beskorisnih; očajnički je nastojala pronaći Nicoloa, kojeg je poslala dolje istog trena kad se vratila u apartman, s izričitim uputama. Nešto strašno se dogodilo i mi moramo otići. Nađi auto čak i ako budeš morao savladati vlasnika! Uzmi kovčege i sidi požarnim stubama! Eno ga! U sjeni stupa ulične rasvjete, podigao je desnu ruku; nešto drži u njoj i domahuje joj pokretom glave. Uspio je! Bajaratt provjeri svoj izgled u ogledalu, popravljajući periku od tanke sijede kose. Tekuća krema na njenom licu učvrsti 338 la je naglašene bore; blijedi puder, tamni polumjeseci pod očima, i tanka, bijelo iscrtana usta davala su joj izgled stare žene, ekscentrične starice sa smedim muškim šeširom na glavi. Bajaratt otvori vrata, u istom trenu, iznenadena bukom i rijekom

policajaca u trku prema sobi na dnu hodnika, s pištoljima u rukama. Produžila je prema dizalu, izbjegavajući ljude u odorama, pogrbljena žena u poodmaklim godinama. - Pasji sinovi, puštajte me! - Da se niste približili, krmci, il" će vam biti jebeno žao! - Mene ne dirajte! Odjednom, Baj ostane paralizirana, svaki mišić i zglob neupotrebljiv. Pasji sinovi, puštajte me. Samo jedan glas, samo jedan čovjek. Hawthorne! Instinktivno, ona svoje pogrbljeno tijelo skrene na desno, taj kaos unutra upravljao je njenom pažnjom. Između tijela i ispuženih ruku koje su držale Tvrella uza zid, njihove oči se sretnu, njene sužene, u šoku, njegove širom otvorene, čudenje, nevjerica se pridružila panici. Howard Davenport, priznati jaki dioničar i industrijski div, a uza sve i frustrirani poraženi šef nezasitnog Ministarstva obrane, natoči si drugi courvoisier iz bara u svojoj radnoj sobi i polako krene natrag prema pisaćem stolu. Laknulo mu je; olakšanje je stiglo otprilike dva sata ranije, kad se iz vozila Ministarstva sigurnosti javila noćna ophodnja, potvrđujući da je Van Nostrandova limuzina napustila posjed s putnikom ili putnicima na stražnjem sjedalu. Ako se Hawthorne odveze mojom limuzinom, znat ćeš da je moja informacija bila netočna, i nikad ne smiješ spomenuti da sam je ja spomenuo. Davenport nije ni namjeravao. Bilo je više nego dosta prigušene hysterije u svezi s lovom na Krvavu Djevojčicu. Dodatno operetiti lovce nesumnjivo netočnim glasinama samo bi pridonijelo panici - neki obavještajni zelot bi ih unio u nekakvo neshvatljivo računalo, i zbrka bi se širila dalje, kad bi te podatke pokupio neki drugi zelot. Van Nostrand je to vrlo dobro shvaćao; zato je dao svoje konačne upute, ukoliko se usta 339 novi da bivši kapetan korvete Hawthorne nije član zloglasnog Alfa tržišta... Dobri Bože, kakav je on to bio tajnik Ministarstva obrane; pitao se Davenport. Nikad nije čuo za tu Alfuu, ma što bila! No, vrijeme je, pomisli on. Više bi volio da je njegova žena kod kuće, nego u Koloradu, u posjetu njihovoj kćerki koja je upravo rodila treće dijete, ali nije se moglo razdvajati majke i kćerke i novopristiglu unučad; to se podrazumijevalo. Zaista ju je želio pokraj sebe, jer napokon je otipkao svoju ostavku na starom Remingtonu kojeg su mu nekad davno poklonili njegovi roditelji. Novine su povremeno izvlačile taj stari pisaci stroj; nasljednik bogatstva Short Hillsa kuckajući pravi bilješke na tom prastarom stroju, a mogao je imati najbolju računalску opremu, da i ne spominjemo četnu tajnicu. Ali "stari Rem" je bio i stari prijatelj, pokraj kojeg je mogao razmišljati, pa Davenport nije vidio razloga za promjenu. Sjeo je, okrenuo stolicu na desno, licem prema stroju, prečitavajući svoje kratko pismo predsjedniku. Da, njegova žena je trebala biti s njim, jer njoj se gadio Washington, čeznula je za njihovom farmom konja u New Jersevu i uživala u njihovoj zajedničkoj zavjeri. Zavjera ju je posebno veselila, zato što su liječnici klinike Mayo, kamo su oboje otišli na godišnju ljetnu kontrolu, njeno zdravlje proglasili odličnim. Davenport je pijuckao svoj konjak, smješkajući se. Dragi gospodine Predsjedniče, s velikim žaljenjem, moram Vam predati svoju ostavku, koja odmah stupa na snagu, zbog nedavno ustanovljenih oz biljnih zdravstvenih problema u mojoj najužoj obitelji. Smijem li reći da mi je bila čast služiti pod Vašim izuzetnim vodstvom, siguran u znanju da je, slijedeći Vaše naputke, ministarstvo obrane nastupalo postojano i zrelo. Na kraju, smijem li Vam zahvaliti za povlaštenost pripadanja "timu". Moja supruga Elizabeth, Bog joj dao utjehu, šalje Vam iskrene najbolje želje, kao i ja, dakako. Iskreno Vaš, Howard W. Davenport 340 Ponovno je tajnik srknuo svoj konjak, nacerivši se na rečenicu koja mu je zapela za oko i nekoliko sekundi se na njoj zadržao. Pitao se bi li, u skladu sa slikom o njegovom poštenju, poštenije bilo promijeniti riječi. Patus bi tada izgledao ovako, "...slijedeći vaše naputke, ministarstvo obrane nastupa postojano i zrelo je za ludnicu." ...Ne, neće biti nikakvih optužbi, nikakvih brbljavih knjiga koje svaljuju krivicu na druge. Možda bi serija članaka bila korisna onima koji će ga naslijediti - oni bi sigurno izazvali pozornost - ali u konačnoj analizi, to pripada čovjeku koji će preuzeti posao. Ako to bude pravi čovjek, prepoznat će slabosti sustava i ispraviti ih čeličnom šakom. Ako ne bude pravi, nimalo čeličnih ruku, nikakva vanjska upozorenja neće mu pomoći. I Howard Wadsworth Davenport shvati da on sam spada u ovu drugu kategoriju; u stvari, on je podbacio u uredu. Spustio je čašu s konjakom na stol, a ona sklizne s ruba i razbije se na parketu. Čudno, pomisli Davenport, stavio ju je na podmetač - ili nije? Vid mu postane zamagljen, disanje odjednom čujno, teško - gdje je nestao zrak! Nesigurno, on ustane na noge, pomislivši kako je hlađenje u kvaru, a noć vruća, vlažna i narastajuće

zagušljiva. A onda, više nije bilo zraka! Umjesto zraka, u njegovim prsima se javi oštra bol i brzo se proširi kroz čitav gornji dio tijela. Njegove šake zadržte; u sekundi, ruke mu postanu nekontrolirane, a onda noge više nisu mogle nositi njegovu težinu. Pao je licem na tvrdo pod, krvario iz smrskanog nosa, s užasnim naporom se podigao, zgrčio i savio i napokon ponovno pao, razrogačenih očiju, gledao je gore, prema stropu, i nije vidio ništa. Tama. Howard W. Davenport je bio mrtav. Vrata radne sobe su se otvorila, otkrivajući priliku u crnom, plinska maska je prekrivala njegovo lice, crne svilene rukavice bile su na njegovim rukama. Okrenuo se i čučnuo pokraj metalnog cilindra sa smrtonosnim plinom, visokog otprilike metar, s gumenom cijevi pričvršćenom za ventil, koja se pružala sve do vrata, uska i plosnata. Okrenuo je zavrtnanj na vrhu, dvaput provjerio snažnim okretom. Ustao je, otišao do francuskog prozora koji je vodio u vrt i otvorio ga. Vlažni, topli 341 zrak ljetne noći polako ispuni sobu mirisima bilja. Čovjek je prišao pisaćem stroju i pročitao Davenportovu ostavku. Iščupao je papir iz stroja, zgužvao i strpao u džep hlača. Zatim je uložio prazni list iz Davenportovog uredskog pribora i otkucao sljedeće: Dragi g. Predsjedniče: S velikim žaljenjem, moram vam uručiti svoju ostavku, koja odmah stupa na snagu, zbog stanja mog osobnog zdravlja koje sam brižljivo tajio od svoje drage supruge. Posve jednostavno, ja više ne mogu funkcionirati, činjenica koju će određeni broj mojih kolega bez sumnje potvrditi. Bio sam pod paskom liječnika u Švicarskoj koji se za kleo na tajnost i on me obavjestio da je sada samo pita nje dana... Pismo se završavalo naglo i Škorpion 24, po zapovijedima koje mu je tog jutra dao pravi Škorpion Jedan, pokupi svoju smrtonosnu opremu i izade kroz francuski prozor i preko vrta. Policija Fairfaxa, Virginia, napustila je spojene sobe u motelu Shenandoah, a na njihovom mjestu je stajao Henry Stevens u odori kapetana fregate. - Tako ti Boga, Tye, završi s tim! - Hoću, Henry, hoću - rekao je mrtvački blijedi Hawthorne, sjedeći na rubu kreveta, a prekoputa su se Neilsen i Poole nestrpljivo naginjali naprijed u stolicama. - Samo, tako je suludol! Znam ju, znam te oči, i ona zna mene! To je starica, jedva stoji, ali ja sam nju poznao! - Ponavljam - reče Stevens, stojeći pred njim. - Žena koju si vidio je talijanska grofica, Cabarini ili nešto tako, i vrlo tašta, kako tvrde na recepciji. Nije se htjela upisati u registar jer - pazi ovo - nije bila "prikladno odjevena"; natjerala ih je da joj sve donesu gore. Provjerio sam njene podatke u Imigracijskom. Pozlaćena, od glave do pete, milijuni i sve ostalo. - Otišla je - zašto je otišla? 342 - Otišla su dvadeset i dva druga gosta, a motel prima samo trideset i pet. Na parkiralištu je ubijen jedan čovjek, Tye, a ovi turisti nisu baš Delta Force. - U redu, u redu... Završit ću s tim. Samo mi ne ide iz glave to lice! - ponavljao je Hawthorne, lagano otresajući glavom. - Dob, ona je tako stara, ali ja znam te oči - znam. - Genetika kaže da postoji točno sto trideset i dvije varijante oblika očiju i boje, ni manje ni više - izjavi Poole. - To je vraški mali broj kad pomisliš na broj ljudi na ovome svijetu. "Poznamo se?" to je jedno od češćih pitanja koje ljudi postavljaju. - Hvala puno - Hawthorne se okrene natrag Stevensu. - Prije nego što je ovo ludovanje počelo, zvao sam te. Ne znam kako ćeš ovo izvesti, ali moraš. - Što moram? - Prvo, i reci mi istinu, zna li itko - može li itko znati da je Van Nostrand mrtav? - Ne, informacija je zadržana, kuća je pod karantenom i zaštitom. Dispečer u Fairfaxu i dva policajca iz ophodnje su profesionalci i shvaćaju. Dakle, njima se ne može ući u trag u slučaju propusta; svi troje su izvan područja. - U redu. Onda, upotrijebi svako dugme koje imaš i sredi mi sastanak s državnim tajnikom. Noćas - ovog jutra, sada. Ne smijemo izgubiti ni pet minuta. - Ti si lud. Skoro je ponoć! - Da, znam, a isto tako znam i da je Van Nostrand trebao u tajnosti izaći iz zemlje, jer mu je državni tajnik očistio put. Vrlo službeno. - Ne vjerujem ti. - Vjeruj. Sve je sredio fini čovjek Bruce Palliser, uključujući i vojnu pratnju i polazak uz maksimalnu sigurnost, iz Charlotte, Sjeverna Karolina. Želim znati zašto. - O, Isuse, i ja također! - Neće biti tako teško. Reci mu istinu - vjerojatno je on ionako zna - angažirali su me MI-6, ne ti ili bilo tko u Washingtonu, jer tamo nema previše ljudi kojima vjerujem. Ja tvrdim, reci mu, da imam informacije o Krvavoj Djevojčici 343 koje ću dati samo njemu, budući da je moj britanski poslodavac ubijen. On neće odbiti; blizak je Englezima... A mogao bi čak i malo pretjerati i reći, unatoč činjenici da se nas dvojica ne slažemo, da sam nekad bio prilično dobar u poslu, pa možda zaista i imam nešto... Evo ti telefon, Henry. Hajde. Šef mornaričke obavještajne službe je tako i učinio, njegove riječi upućene državnom

tajniku sadržavale su odgovarajuću mješavinu uzbune, hitnosti i štovanja. Kad je završio, Hawthorne ga povuče u stranu, pružajući mu komadić papira. - Ovo je telefonski broj u Parizu - rekao je tiho. - Povezi se s Deuxieme i reci im da ga stave pod nadzor - totalni. - Tko je to? - Broj kojeg je Bajaratt nazvala, to je sve što trebaš znati. To je sve što ću ti reći. Taksu se uspinjao u zavoj, u Georgetownu, tom odabranom komadu vašingtonskog terena koji udomljava elitu prijestolnice. Na vrhu travnjaka u tri razine, stajala je dojmjljiva četverokatnica, a na njoj se isticao žarko osvijetljeni ulaz od opeke s uglačanim, crnim vratima blistavih metalnih dijelova. Strme betonske stube bile su izbijeljene, a željezni rukohvati lakirani bijelo, očito kako bi ojačali vidljivost za noćnog posjetitelja. Hawthorne plati i izade iz taksija. - Želite da pričam, gospodine? - upitao je vozač, pogledavajući na Tvrellovu raskopčanu safari jaknu i očito svjestan kasnih sati, ako ne i doma državnog tajnika. - Ne znam koliko bi to trajalo - odgovori mu Hawthorne, mršteći se - ali, imate pravo. Budete li slobodni, zašto se ne biste vratili za, recimo, četrdeset i pet minuta, to bi trebalo biti dovoljno. - Tvrell posegne u džep, izvuče novčanicu od deset dolara i ubaci je kroz otvoreni prozor. - Ako nisam tu, uzliječete. - Ovo je prazna noć, dat ću vam vremena. - Hvala. Hawthorne krene uza stube, nakratko se zapitavši, zašto bi bilo tko stariji od pedeset godina živio na mjestu gdje čovjek mora biti napola planinska koza da bi stigao do ulaznih 344 vrata. Zatim njegovo nijemo pitanje dobije odgovor, jer gore, na trijemu od opeke, nalazila se prostrana stolica-dizalo, a ispod desnog rukohvata, još jedna široka metalna ovojnica koja je provodila struju. Tajnik Palliser nije bio glup kad se radilo o udobnostima; nije bio glup u mnogim stvarima. Tvrell nije bio obožavatelj vašingtonskog establišmenta, ali Bruce Palliser je, izgledalo je, bio iznad većeg dijela tog društva. Hawthorne o njemu nije znao mnogo, ali od onog što je pročitao u novinama i vidio na tv-prijenosima konferencija za tisak, državni tajnik je bio oštrouman, ugodne naravi, čak i duhovit. Tvrell je sumnjao u svakog političkog moćnika kome su takve kvalitete nedostajale. Bilo gdje. U bilo kojoj zemlji. No, trenutno je bio vrlo oprezan, sumnjičav do krajnosti, prema državnom tajniku. Zašto je to učinio za Van Nostranda, prijatelja i domaćina teroristkinje Bajaratt? Blistava metalna alka bila je više ukras nego upotrebljiva stvar pa Hawthorne pozvoni na žarko osvijetljena vrata. U trenu, vrata otvori Palisser, njegov prepoznatljivi lik izboran, ali autoritativan pod krunom valovite sijede kose; njegove hlače, međutim, bile su antiteza njegovoj reputaciji u odijevanju - nosio je izbljedjele traperice, odrezane na koljenima. - Imate željezna muda, kapetane, rekao bih - progovori državni tajnik. - Udite, i dok idemo u kuhinju, počnite mi objašnjavati zašto niste otišli direktoru Centralne Agencije ili DIA ili G-2 ili vašem vlastitom pretpostavljenom, kapetanu fregate Stevensu iz Mornaričke obavještajne? - On nije moj pretpostavljeni, gospodine tajnice. - Oh, da - reče Palisser, zastavši u predvorju i pogleda Tvrella. - Nešto je spomenuo o Britima, MI-6, mislim. Pa zašto se, do vraga, niste njima obratili? - Nemam povjerenja u Tower street. - Nemate povjerenja... - Ni u mornaričku obavještajnu ni u CIA ni u DIA ni - do vraga, navedite koga hoćete, gospodine tajnice, svugdje su ubačeni. - Moj Bože, vi to ozbiljno. - Nisam ovdje da bih vas uvjeravao, Palisser. 345 - Sad već i Palissef.... No, to je, pretpostavljam, osvježenje. Dodite, upravo kuham kavu. - Prošli su kroz vrata od hrastovine u veliku bijelu kuhinju s teškim drvenim stolom u središtu i jednim staromodnim električnim kuhalom za kavu u dnu, uključenim u zid preko produžnog kabla; upravo je uzavrelo. - Svi danas imaju one plastične stvari koje kapaju i pokazuju vrijeme i koliko šalice kave imate i Bog zna što još, ali nijedna od njih ne ispunjava sobu dobrom starom aromom prave kave. Kakvu pijete? - Crnu, gospodine. - Prva pristojna stvar koju ste izgovorili. - Tajnik natoči kavu; kad su šalice bile pune, Palisser progovori. - No, sad ćete mi reći zašto ste ovdje, mladiću. Prihvaćam priču o ubacivanjima, ali mogli ste otići u London, do vrha, koliko sam ja shvatio. S tim čovjekom ne bi smjeli imati nikakvih problema. - Imam problema sa svakom komunikacijom koju se može iznutra zaustaviti. - Shvaćam. Pa, što je to s Krvavom Djevojčicom, to što možete reći samo meni - osobno? - Ona je ovdje... - To znamo. Predsjednik ne može biti sigurniji. - Ali, nisam zato zahtijevao susret s vama - osobno. - Vi ste prepotentni gad, kapetane, uz to i gnjavite. Recite mi. - Zašto ste sredili odlazak Nilsa Van Nostranda na način koji se može opisati samo kao stroga tajna? - Vi ste pretjerali, Hawthorne! - tajnik tresne slobodnom šakom o stol. - Kako

se usuđujete uplitati u povjerljive poslove State Departmenta? - Van Nostrand me je pokušao ubiti prije manje od sedam sati. Mislim da mi to daje dovoljno da se "usudim". - Što pričate? - Tek sam počeo. Zna li gdje je sada Van Nostrand? Palisser je zurio u Tvrella, zabrinutost se brzo pretvarala u strah, strah blizak panici. Skočio je na noge, prosipajući svoju kavu i brzo otišao do telefona na zidu, aparata s brojnim 346 gumbima na ploči. Jedno je pritiskao uporno, gnjevno. - Janeti _ viknuo je. - Jesam li noćas primio kakav poziv?... Zašto mi, do vraga, nisi rekla? Sve u redu, u redu, nisam pogledao... On, što? Kriste Bože...! - Tajnik polako spusti slušalicu, njegove preplašene oči sretnu se s Hawthorneovim pogledom. - Nije stigao u Charlotte. - prošaptao je kao da postavlja pitanje. - Bio sam vani... u svom klubu... zvali su iz pentagonske sigurnosti - što se dogodilo? - Odgovorit ću na vaše pitanje ako vi odgovorite na moje. - Nemate nikakvo pravo! - Onda ću otići. - Tvrell ustane. - Sjednite! - Palisser se vrati stolu dograbi svoju stolicu i rukom obriše prolivenu kavu na podu. - Odgovorite mi! - zapovjedio je, sjedajući. - Odgovorite vi meni - reče Hawthorne i dalje stojeći. - U redu - sjednite... molim. - Tye ga poslušao, primjetivši iznenadni bolni izraz na tajnikovom licu. - Iskoristio sam svoj položaj iz osobnih razloga koji ni na koji način ne kompromitiraju State Department. - To ne možete znati, gospodine tajnice. - Ja znam! A vi ne znate kroz što je taj čovjek prošao i što je za ovu zemlju učinio! - Ako je to vaše objašnjenje za ono što ste učinili, mislim, bolje je da mi kažete. - A tko ste to vi, do vraga? - Ako ništa drugo, netko tko može odgovoriti na vaše pitanje... Zar ne biste htjeli znate što se dogodilo? Zašto on nikad stigao u Charlotte? - I bih, prokletstvo - reče Palisser. - Ima jedan bijesni brigadir u vojnoj G-2 koji me voli zvati obavještajnim drkadžijom... U redu, kapetane, reći ću vam, ali ako mi vi ne date jače sigurnosne razloge, to ostaje povjerljiva informacija. Ne želim žrtvovati pristojnog čovjeka i ženu koju voli zbog nepotvrđenog obavještajnog smeća. Je li to jasno? - Nastavite. - Prije dosta godina, u Europi, Nils je bio u braku koji 347 se raspadao - nije važno čijom pogreškom, bio je gotov. Sreo je jednu ženu i zaljubio se u nju, ženu opće poznate političke figure - zlostavljanu ženu, dodao bih - i imali su dijete, djevojčicu koja danas, dvadeset i nešto godina kasnije, umire... Hawthorne se zavalio u stolicu i slušao, njegov izraz ostao je neutralan dok tajnik nije završio svoju priču o ljubavi, izdaji i osveti. Zatim se nasmiješio. - Moj brat Mare ovo bi vjerojatno nazvao čistim ruskim devetnaestim stoljećem, kao Tolstoj ili Čehov. Ja to zovem sranjem. Jeste li ikad provjerili taj europski brak? - Bože dragi, ne, naravno. Van Nostrand je jedan od najuglednijih, najštovanijih, ljudi koje sam upoznao. Bio je savjetnik agencijama, ministarstvima, čak i predsjednicima! - Ako je brak postojao, bilo ga je isključivo na papiru, a ako je ikad bilo djeteta, on se za njega nije morao silno namučiti. Van Nostrand nije bio vrsta koja se ženi. Lagao vam je, gospodine tajnice, a ja se sada pitam, koliko drugih je tako preveslao. - Objasnite! Vi ništa niste objasnili! - Na to ćemo doći kasnije, sada zaslužujete odgovor na svoje pitanje... Van Nostrand je mrtav, gospodine tajnice, ubijen dok je zapovijedao moje pogubljenje. - Ne vjerujem vam! - Trebali biste, jer to je istina... A Krvava Djevojčica je bila preko puta, u jednoj od njegovih gostinjskih vila. - Što se dogodilo, signora? Zašto je ubijen čovjek na parkiralištu? - Dečko s dokova zastane; njegovo pitanje bilo je ispunjeno ljutnjom kad je nakratko skrenuo pogled s ceste i zagledao se u Bajaratt. - Oh, moj Bože, to si bila ti? - Jesi li poludio? Pisala sam pisma dok si ti gledao televiziju u spavaćoj sobi, tako glasno da sam jedva uspjela misliti!... Čula sam policajce, rekli su da se radi o ljubomornom mužu; ubijeni je imao vezu s njegovom ženom. - Ti imaš previše riječi, previše objašnjenja, grofice Cabrini. Koje da prihvatim? - Prihvatit ćeš to što ti govorim ili ideš natrag u Portiri 348 da te ubiju u luci, skupa s tvojom majkom, bratom i sestrama! Capisci? Nicolo je zašutio, a njegovo lice porumeni, zaklonjeno jurećim sjenama. - Što ćemo sad? - napokon upita. - Odvesti se negdje u šumu, gdje je mrak, i nitko nas neće vidjeti. Odmorit ćemo se nekoliko sati, a rano ujutro ti ćeš pokupiti ostatak naše prtljage u hotelu. Ponovno ćemo preuzeti uloge, Dante Paolo i njegova tetka, contessa... Vidi! Evo polja s visokom travom; kao trava u podnožju Pirineja. Udi unutra. Nicolo okrene volan tako naglo da Bajaratt udari o vrata. Pogledala ga je, namrštena. Državni tajnik Bruce Palisser skoči na noge, pokraj kuhinjskog stola, a njegova stolica treskom odleti na pod. - Nils ne može biti mrtav! - Kapetan Stevens je još

uvijek u svom uredu, preko u mornaričkoj obavještajnoj. Pozovite vašeg noćnog dežurnog, nek" vas spoji; Stevens će vam to potvrditi. - O, moj Bože, vi ne biste izjavili tako nešto nevjerovatno, krajnje... da to nemate čime potkrijepiti. - Bio bi to gubitak vremena, gospodine tajnice, a po mom sudu, nemamo vremena na bacanje. - Ja -p ja ne znam što reći. - Kao da je mnogo stariji nego što je, Palisser se teško sagne i ispravi svoju stolicu. - Sve je tako nevjerovatno. - Zato i jeistina - reče Hawthorne. - Jer svi oni i jesu tako nevjerovatni. Ovdje, i u Londonu, u Parizu i Jeruzalemu. Ne traže veliku bombu, nuklearno oružje ili nešto slično; i ne trebaju, to je kontraproduktivno. Oni su krenuli istresti svoj bijes u nestabilnosti, u kaosu. A prihvatili mi to ili ne, oni to i mogu. - Ne mogu, ona ne može! - Vrijeme je na njenoj strani, gospodine tajnice. Predsjednik ne može živjeti u dubokom zamrzavanju. Jednom, negdje, on će se pojaviti tamo gdje ona bude mogla doprijeti do njega i ubiti ga, a dok čekanje traje, u Londonu, Parizu i Jeru 349 zalemu oni grade svoje napade na ostale. Nisu glupi, zapamtite! - Nisam ni ja, kapetane. Što je? Što ste izostavili? - Sam Van Nostrand nije mogao izvesti to što je naumio, samo s vama. Morali su postojati i drugi. - Što želite reći? - Kažete da je odlazio iz zemlje i nije se namjeravao vratiti. - Tako je. To je on rekao. - I sve se dogodilo brzo, u nekoliko dana, vi ste to tako prikazali. - On je tako prikazao, i radilo se o prokletu kratkim satima, već isteklim. Morao je odmah stići u Europu, prije nego što taj kurvin sin od muža sazna da je tamo. Takvu mi je priču on ispričao! Morao je stići do svog djeteta prije nego umre i odvesti majku tog djeteta, da bi pod svaku cijenu bio sa ženom koju voli. - Taj dio me brine - reče Hawthorne. - Cijena. Da počnemo sj| ne tako malim Van Nostrandovim posjedom - vrijedi milijune. - Rekao je, mislim, da ga je prodao... - Za nekoliko dana, zanemarimo sate? ||:x> - Nije bio baš naročito jasan, niti sam očekivao da će biti. - I sve što je tamo imao, još milijuna, multi-milijuni. Čovjek kao Van Nostrand ne ostavlja sve to za sobom, a da ne pripremi sve, a te pripreme traže vremena, mnogo više od nekoliko sati. - Niste dorasli tome, kapetane. Ovo je doba računala i simultanog stupanja na snagu potpisanih ugovora. Pravnici i finansijske ustanove bave se takvim stvarima svakodnevno, svake minute megaiznosi prelaze oceane i vraćaju se uz milijunska povećanja. - Zar ih se ne može pratiti? - Veliku većinu, da. Vlade ne trpe bijeg poreza koji im se duguje. - Ali rekli ste da je Van Nostrand namjeravao nestati, da je morao nestati. A to mu je moglo pokvariti mogućnost praćenja, zar ne? 350 - Prokletu bilo, da, pretpostavljam. Pa...? - Pa mu je trebao netko da prikrije svaku transakciju koja bi mogla voditi do njega i njegovog mjesta boravka... U svom prijašnjem životu, gospodine tajnice, naučio sam da pametni kriminalci izbjegavaju pogađanje s drugim kriminalcima koji mogu lako ispuniti njihove potrebe, ne iz moralnih razloga, već jednostavno da izbjegnu ucjene. Umjesto toga, obraćali bi se visoko štovanima, uvjeravajući ih ili ih potkupljujući kako bi ispunili njihove zahtjeve. - Bezočni gade! - Palisser procijedi mrzovoljno dok je odmicao svoju stolicu, zažarenih očiju. - Pokušavate li reći da sam ja korumpiran... - Ah, k vragu, ne, vi ste bili uvjereni - prekine ga Tyrell. - Vi ne lažete, vi ste pali na sav taj svinjac, sa svim proljevom i sličnim. Hoću reći, netko drugi, jednako punopravan kao vi omogućio mu je da nestane, zaista nestane, bez papirnato traga. - Tko bi, do vraga, to mogao učiniti, tko bi? - Neki drugi tajnik Palisser, možda, uvjeren da radi pravu stvar... Usput, jeste li mu izdali lažnu putovnicu? - Nebesa, ne! Zašto bih? Nikad to nije tražio. - Ja jesam - u prijašnjem životu - na desetke puta. Lažna imena, lažna zanimanja, lažno zalede, lažne fotografije. Trebali su mi, jer je stvarni ja morao nestati. - Da, kapetan Stevens je rekao da ste bili izuzetan tajni obavještajac. - Sigurno mu se okrenuo želudac kad je to izgovorio, ali znate li zašto sam ja trebao te lažne dokumente? - Sami ste rekli. Kapetan korvete Hawthorne je morao nestati, umjesto njega pojavio se netko drugi. - Palisser kinine, shvaćajući. - Van Nostrand je trebao novu putovnicu - rekao je. - Jer, da bi nestao, morao je imati jednu. - Dva boda za državnog tajnika. - Vi ste jedan uvredljivi mladi čovjek. - I to namjerno. Dobro sam plaćen i dajem sve od sebe kad me ljudi dobro plate. - Neću ni pokušavati shvatiti vaša sumnjiva opravdanja, 351 gospodine Hawthorne, ali mislim da smo vas uhvatili. Nitko osim State Departmenta ne može izdati legalnu putovnicu, a buduću da vi isključujete ilegalnost kad se radi o Van Nostrandu, gdje ju je mogao nabaviti? - Odgovorit ću vam na pitanje: kod visoke, paralelne vladine agencije ili ministarstva kojoj je dostupna vaša tehnologija u dovoljnoj

mjeri da vas nadigraju. - To je korupcija. - Ili uvjerljivost, gospodine. Vi niste korumpirani. - Tyrell zastane. - Posljednje pitanje, gospodine tajnice, možda ono koje ne bih trebao postaviti, ali hoću, moram. Imate li ikakvu ideju otkud ja u privatnom Van Nostrandovom zrakoplovu iz Puerto Rica ravno na putu za, kao što rekoh malo prije, svoje pogubljenje? - Nisam to ni uzeo u obzir. Pretpostavljam, kapetan Stevens je bio upleten u to; on je očito vaša veza, ako ne i pretpostavljeni, ovdje u Sjedinjenim Državama. - Henry Stevens je ostao u šoku kad sam mu rekao da sam ovdje, jer on nije mogao shvatiti kako se to dogodilo. Svaki potez kojeg sam učinio bio je pod nadzorom, onda kad sam ja to htio, zatvorenog kruga lovaca na Krvavu Djevojčicu. Ali ovo je trebalo biti poznato, jer stvar je proveo jedan od vaših glavnih igrača. Zaobišao je i vas i čitavu obavještajnu zajednicu, da bi mi se Van Nostrand javio pismom koje sam trebao slijediti. Progutao sam mamac, i da nije bilo dvoje izuzetnih ljudi, bio bih leš u Fairfaxu, a vaš Sveti Van Nostrand bi odletio u Bruxelles, ostavljajući Bajaratt da djeluje s njegovog posjeda. - Tko je to izveo? Tko vam se javio? - Howard Davenport, tajnik Ministarstva obrane. - Ne mogu povjerovati! - vikao je Palisser. - On je među najčasnijim ljudima koje sam upoznao! Lažete. Otišli ste predaleko. Gubite se iz moje kuće! Havvthorne posegne u džep svoje safari jakne i izvuče Van Nostrandovo pismo, s uočljivom, prelomljenom plavom ljepljivom vrpcom na zapečaćenoj strani. - Vi ste državni tajnik, gospodine Palisser. Možete zvati bilo koga, bilo gdje na 352 svijetu. Zašto se ne biste javili šefu mornaričke obavještajne u bazi u Puerto Ricu? Pitajte ga kako je ovo pismo došlo do mene i koga je trebao o tome izvijestiti. - O, moj Bože!... - uzvikne Bruce Palisser, nagne sjedokosu glavu preko naslona stolice, čvrsto sklopljenih očiju. Mi smo vlada oportunistička ili benignih reformatora, zanemarivih umova, prečesto, grabežljivaca koji nemaju nikakvog prava vladati. Ali to nije Davenport! Howard nikad ne bi mogao to napraviti iz osobne koristi, jednostavno, on to nije znao - Ni vi niste, gospodine. - Baš vam hvala, kapetane. - Državni tajnik ustane i prodorno pogleda Tvrella. - Prihvaćam to što ste mi rekli... - Hoću službeno - upadne Hawthorne. - Zašto? - Jer Van Nostrand je naša jedina veza s Bajaratt, a pod pretpostavkom da ona ne zna da je on mrtav, pokušat će mu se javiti. - To ne daje odgovor na moje pitanje, ja se slažem da kapetan Stevens potvrdi sve što ste mi ispričali, no ponovno, zašto? - Zato jer želim iskoristiti vaše ime u ovom gradu da izmaknem ljestve Krvavoj Djevojčici, a ne čeznem za trideset godina Leavenwortha zbog lažnog predstavljanja. - U tom slučaju, vjerujem, morat ćemo razmotriti vaš predloženi raspored, kapetane. Telefon zazvoni, iznenadivši obojicu. Tajnik ustane sa stolice, njegove oči bile su na ploči telefona dok je jurnuo prema njemu. - Ovdje Palisser, što je?... Štd! - Boja iščezne s njegova lica. - Nema smisla! - Palisser se obrati Hawthorneu. - Howard Davenport je upravo sada izvršio samoubojstvo! Sobarica ga je našla... - Samoubojstvo? - upadne blago Tvrell. - Hoćemo li se okladiti? 353 22 Bajaratt je, s velom od crne čipke preko lica, sjedila za stolom u sobi jeftinog, zabačenog motela izvan grada, izabranog u brzini. Javila se senatoru iz Michigana, opravdavajući se iscrpljenošću od navale poziva i pozivatelja u prijašnjem hotelu, dodavši da je njeno jednodnevno preseljenje na posjed jednog poznanika bilo, ako može biti, još napornije, jer se njen prijatelj pokazao carem društvenih moljaca. - Rekao sam vam, čini mi se, da ćete se namučiti - rekao je Nesbitt. - Zato sam i predložio ured i osoblje. - A ja sam vam, čini mi se, objasnila da to nije moguće. - Da, jeste, i ja barunu ne mogu zamjeriti. Ovaj grad je vrtlog, slivnik za nasrtljivce koji nasrcu gdje ne bi trebali. - Možda biste mogli pomoći Dante Paolu i meni. - Kako god budem mogao, grofice, vi to znate. - Postoji li hotel kojeg bi nam mogli preporučiti, da nije, recimo to tako, u središtu aktivnosti, ali ima sve što je nama potrebno. - Jedan mi odmah pada na pamet - odgovori pravnik iz Michigana. - Carillon. Obično je popunjen, ali sad je ljeto, a turisti si to mjesto teško mogu priuštiti. Rezervirat ću, ako želite. - Barun će biti zadužen vašom ljubaznošću i suradnjom. - Znat ću to cijeniti. Na vaše ime, ili više volite ostati inkognito? - Oh, ja ne bih htjela ništa ilegalno... - Nije ilegalno, grofice, to je vaše pravo. Naše hotele zanima samo plaćanje; ne pitaju zašto ste odabrali anonimnost. Moj ured će jamčiti za vas; koje ime biste htjeli upotrijebiti? - Osjećam se tako - kako vi to kažete? - nečisto, dok radim tako nešto. 354 - Nemojte, nije tako. Koje ime? - Pretpostavljam, trebalo bi biti talijansko... Uzet ću sestrično. Balzini, senatore. Madam Balzini i njen nećak. -

Učinjeno. Gdje vam se mogu javiti? - Bolje je.... bolje je da ja vas nazovem. - Dajte mi petnaest minuta. - Ah, vi ste divni\ - Ne bih htio navaljivati, ali bio bih zahvalan ako bi to ispričali barunu. - Certo, signore! Novi, elegantni hotel bio je savršen, što je potvrdila i nazočnost četvorice nižih članova saudijske kraljevske obitelji, koje je Baj prepoznala. Nekad bi ih ubila na mjestu i pobjegla, ali sad je rizik bio prevelik, a cilj tako veličanstven, pa ona pristojno kimne kad se u predvorju mimiošla s kvartetom krvlju ukaljanih saudijskih nasljednika. - Nicolo! - uzviknula je, ustajući od pisaćeg stola u dnevnoj sobi apartmana, iznenada spazivši svjetlosni znak na telefonu. - Što radiš! - Zovem Angel, Cabi! - odgovori glas iz spavaće sobe. - Dala mi je svoj broj u studiju. - Prekini, molim te, dragi moj. - Bajaratt se obruši na vrata spavaće sobe i otvori ih. - Žao mi je, moraš učiniti kako ti ja kažem. Mladić poslušna, gnjevno, s očitim čuđenjem. - Nije se javila. Rekla mi je da pustim telefon neka zvoni pet puta i onda ostavim poruku. - Ostavio si poruku? - Ne, zvonilo je samo tri puta kad si viknula na mene. - Bene. Oprosti što sam tako oštro progovorila, ali ne smiješ koristiti telefon, a da mi prije toga ne kažeš i ja ti odobrim. - Koristiti telefon....? Koga drugog bih zvao? Jesi li toliko ljubomorna... - Stvarno, Nico, ti možeš spavati s princezom, kurvom ili magarcem, za mene nema razlike, ali ne možeš obavljati pozive koji nas mogu otkriti. 355 - Rekla si da je zovem, dok smo bili u drugom hotelu... - Tamo smo bili prijavljeni pod imenima koje koristimo, a ovdje nismo. - Ne razumijem... - Ne trebaš; to nije dio našeg ugovora. - Ali obećao sam da ću je zvati! - Obećao si...? - Baj je razmišljala, žureći u mladog lučkog radnika iz Porticija. Nicolo se ponašao čudno, kontradiktorno; kratke provale žestine, kao mlada zvijer u kavezu, sve nezadovoljnija svojim zatočeništvom. O tome se radilo; ograničenja su trebala postati labavija. U ovom trenutku, tako blizu njenom veličanstvenom cilju, bilo bi ludo imati na duši još i uvrijeđenog lučkog dječaka. Osim toga, ona je morala obaviti jedan poziv, a drugi koji bi uslijedili oblikovali bi "obrazac", na što je upozoravao Van Nostrand; bolje je ne nazivati s hotelskog telefona. - U pravu si, Nico, previše sam stroga. Evo što ćemo. Trebam nekoliko stvari iz farmacije preko puta, pa idem dolje, a ti ćeš imati svoju privatnost. Zovi svoju bellu ragazzu, ali nemoj joj dati ovaj broj ili ime hotela. Reci joj istinu, Nico, jer ti ne smiješ lagati svojoj lijepoj prijateljici. Budeš li ostavljao poruku, reci da odlazimo za jedan sat i da ćeš joj se javiti kasnije. - Tek smo stigli. - Nešto se dogodilo; naš plan se mijenja. - Madre di Dio, što sada?... Znam, znam, to nije dio našeg ugovora. Ako se ikad vratimo u Portici, tebe bi trebao upoznati Ennio il Coltello. Svi ga se boje, jer kažu da ubija; svojim nožem brije ljude ispod brade kad je nezadovoljan, a ne možeš znati gdje će se stvoriti ili što će sljedeće napraviti. Mislim da bi se on bojao tebe, Cabi. - I je - Bajaratt reče jednostavno, lagani osmijeh pojavi se na njenom licu. - On mi je pomogao da te pronađem, ali njega se ne treba bojati više nitko na dokovima. - Che? - Mrtav je... Nazovi svoju prekrasnu glumicu, Nicolo. Vratit ću se za petnaest minuta. - Baj pokupi sa stolice svoju torbicu, ode do vrata popravljajući svoj veo i izade. 356 Sama u dizalu, nijemo je ponovila telefonski broj kojeg joj je dao Van Nostrand, sada programiran da je poveže sa Škorpionom Jedan. Zapovijed koju je namjeravala izdati morala se ispuniti bez pitanja i u slijedeća dvadeset i četiri sata, po mogućnosti i ranije. Ako bi bilo i najmanjeg kolebanja, bijes doline Beka, posebno Aškelonske brigade, sručio bi se na čitavo vodstvo Škorpiona. Smrt svima koji se ispriječe Ashkelonu! Vrata se otvore i Bajaratt izade u malo, ukusno uređeno predvorje, i prođe ravno do zlatno ukrašenog ulaza. Na pločniku, vani, kimnula je vrataru. - Mogu li vam pozvati taksi, madam Balzini? - Ne, grazie, no kako lijepo od vas što znate moje ime. - Baj je ispod svog vela promatrala čovjeka. - Po običaju Carillona, mi poznajemo svoje goste. - Vrlo dojmljivo... Poslijepodne je tako divno, mislim da ću uhvatiti malo zraka. - Lijep dan za šetnju, madam. Bajaratt ponovno kimne i odšeta ulicom, zaustavi se ispred nekoliko izloga, prividno, kako bi se divila skupoj robi, ali uistinu, kako bi privukla pozornost ljubaznog vratara, usputnim pogledima, dok je popravljala kosu ili veo. Nije vjerovala takvim pristojnim službenicima koji su mogli potvrditi dolaske i odlaske hotelskih gostiju; i previše ih je potkupila u prošlosti. Njene brige, međutim, brzo su iščezle kad se vratar besciljno zagledao u prolaznike, ni jednom ne skrenuvši pogled u njenom smjeru. Ne bi bilo tako, razmišljala je, da se obukla normalno, bez ove podstave za sredovječne dame, koja se Nicolou tako gadila. Produžila je dalje,

ugledavši ono što je trebala: telefonska govornica preko puta, na uglu ulice. Požuri tamo, još jednom ponavljajući broj koji je sada bio tako važan za Ashkelon. Tako važan! - Scorpione Uno? - reče Baj tiho, ali dovoljno jasno da bi bilo čujno unatoč povremenog automobilskeg trubljenja u mirnoj ulici. - Pretpostavljam da govorite talijanski - odgovorio je ravan, oklijevajući glas na drugoj strani. 357 - A ja pretpostavljam da su me brojni čudni zvukovi koji su popratili moje nazivanje doveli do čovjeka s kojim moram razgovarati - u potpunom povjerenju, bez straha od prisluškivanja. - U to možete biti sigurni. Tko je to? - Ja sam Bajaratt... - Čekao sam vaš poziv! Gdje ste? Moramo se što prije sastati. - Zašto? - Naš zajednički prijatelj koji je sad negdje u Europi, ostavio vam je paket koji je, rekao je, ključan za vaš... pothvat. - Što je to? - Dao sam riječ da ga neću otvoriti. Rekao je, za moje je dobro ako ne znam sadržaj. Rekao je da ćete vi razumjeti. - Dakako. Vi bi mogli biti podvrgnuti ispitivanju pod kemikalijama, drogama... Pa, Van Nostrand je dakle preživio? - Preživio...? - Bilo je pucnjave... - Pucnjave? Ja ne... - Nije važno. - Bajaratt se odmah prekine. Van Nostranda je njegovo osiguranje spasilo od nesudenog ubojice, Hawthornea. Na kraju, umirovljeni obavještajac nije bio dorastao zmijskom Neptunu. Van Nostrand je dao pratiti Havvthornea pa ga uhititi u motelu Shenandoah, bez sumnje, ostavljajući na imanju leš ili dva koji izravno ukazuju na razbojnika iz mornaričke obavještajne službe. Uhićen! Sama je to vidjela! Kako divno, kako izuzetno izopačeno. - Dakle, naš stari Škorpion sad je na sigurnom u drugoj zemlji i neće se više čuti za njega? - Oh, da, to je potvrđeno - reče novi Škorpion Jedan. - Gdje ste vi sada? Poslat ću po vas kola - i dečka, dakako. - Ma koliko želim taj paket - Baj upadne - postoji još jedna stvar koju treba učiniti, odmah, odmah! Sastala sam se s jednim mladim čovjekom, crvenokosim političkim savjetnikom o kojem ćete čitati u novinama. Zvao se Reilly i sad je mrtav, ali informacija koju je mislio prodati, pogubna je za našu misiju i mora biti presječena na izvoru. 358 I - Moj Bože, o čemu se radi? - Odvjetnik po imenu Ingersol, David Ingersol, digao je uzbunu među nižim članovima vašeg geta; traže se žena i mladić, vjerojatno stranci koji putuju zajedno, i tko god ih pronađe, dobit će sto tisuća dolara. Svjetsko smeće ubijalo bi vlastite majke i braću za takav iznos! Potraga mora biti zaustavljena, prekinuta, a taj pravnik ubijen!... Nije me briga kako će se to izvesti, ali neka bude na vrijeme da izađe u jutarnjim novinama. Mora biti! - Isuse Kriste! - prošapće glas na telefonu. - Sad je dva i trideset poslijepodne - nastavi Bajaratt. - Ingersol mora biti mrtav do devet sati navečer ili će sva sječiva doline Beka sjeći vratove Škorpiona... Zvat ću vas, zbog mog paketa, kad čujem vijesti na radiju ili televiziji. Ciao, Scorpione Uno. David Ingersol, odvjetnik i novopostavljeni Škorpion Jedan, barem po imenu, spusti crni tajni telefon smješten u čeličnoj ladici skrivenoj u zidu iza njegovog uredskog stola. Zagledao se kroz prozor u bistro plavo nebo Washingtona. Bilo je nevjerojatno. Upravo je primio nalog za vlastito smaknuće! Ovo se ne događa njemu, ne može se događati! Uvijek je bio iznad nasilja, iznad prljavštine; bio je katalizator, koordinator, general koji orkestrira događaje kroz utjecaj i položaj, nikad u rovovima sa "svjetskim smećem", kako je ta Bajaratt vrlo točno opisala niže Škorpione. Škorpioni. O, Bože, zašto? Zašto je to napravio, zašto su ga tako lako pridobili?... Odgovor je bio i prejednostavan, previše bijedan. Njegov otac, Richard Ingersol, istaknuti odvjetnik, slavni sudac, div Vrhovnog Suda - i čovjek na meti. "Dickie" Ingersol je rođen u bogatstvu koje se smanjivalo opasnom brzinom. Tridesete nisu bile naklonjene ratnim poglavicama Wall Streeta, uglavnom izdancima naslijedenog bogatstva koji nisu bili u stanju odbaciti uspomene na svoje velike posjede iz dvadesetih, s odredima slugu, koje si, postupno su shvaćali, nisu mogli dozvoliti ništa više nego limuzine, plesne zabave ili ljetna putovanja po Europi. Ulazili su u nepra 359 vedan svijet, nepravedan i neukrotiv, a onda je na kraju desetljeća došao rat i za mnoge bio je to pravi sudnji dan jednog razdoblja, načina života kojeg su neki mogli odbaciti. Oni će voditi napade i pogibati u plamenu ili popunjavati ratne brodove aristokracijom časničkog zbora. Mnogi nisu ni čekali poziv, još manje Pearl Harbor; više njih "iz društva" pridružili su se britanskim službama, romantičari, iznad običnog puka, u svojim po mjeri skrojenim odorama, pravilnih crta lica. Kako je jedan od Rooseveltovih rekao - Rooseveltovi iz San Juan Hilla i Ovster Baya, a ne onaj izdajica svoje klase iz Hyde Parka - "moj Bože, to je bolje nego kad voziš Ford!" Richard "Dickie" Ingersol bio je među prvima koji se

prijavio u Armiju Sjedinjenih Država, mornaričko zrakoplovstvo je njegov cilj, a činovi na odori zajamčeni. Međutim, u vojsci se saznalo da je Richard Abercrombie Ingersol nedavno položio pravosudni ispit u državi New York. Toliko o plavim prostranstvima; dodijeljen je vojnoj pravnoj službi, jer nije bilo dovoljno pravih odvjetnika, vrlo malo onih koji su položili pravosudni ispit s ocjenom boljom od "tek kvalificiran", i nijedan koji je prešao prag krute njujorške odvjetničke komore. Dickie Ingersol je proveo rat optužujući i braneći na vojnim sudovima od Sjeverne Afrike do Južnog Pacifika, gnušajući se svakog trenutka svoje tlake. Napokon, Amerika je dobila rat na obje strane globusa, i Dickie se našao na Dalekom istoku; Japan je bio okupiran i suđenja za ratne zločine učestala. Mnogi iz neprijateljskih redova bili su osuđeni i obješeni po Ingersolovim agresivnim optužnicama. A tada, jednog subotnjeg jutra, primio je poziv iz New Yorka u svom tokijskom uredu. Njegovo obiteljsko bogatstvo je propalo; osim bankrota i sramote ništa nije ostalo; nestao je čitav način života. Ali, vojska mu je dugovala, vjerovao je Dickie, sama nacija mu je dugovala, čitavoj njegovoj klasi koja je vodila zemlju od samog početka. I tako, sklopljeni su poslovi, deseci "ratnih zločinaca" je oslobođeno optužbe ili su njihove presude ublažene u zamjenu za japanski novac prebačen na tajne račune u Švicarskoj, od velikih obitelji industrijalaca u Tokyu, Osaki i Kvotu. Uz te isplate išli su i dokumenti o "sudjelovanju" u 360 budućim korporacijama, što će se kao feniksi uzdizati iz krhotina koje su činile pobijedeni Japan. Ponovno u Sjedinjenim Državama, i još jednom, siguran u svoje bogatstvo, Ingersol je izbacio ono "Dickie", ponovno postao Richard i osnovao svoju vlastitu tvrtku s više kapitala od bilo kojeg pravnik njegovih godina u čitavom New Yorku. Brzo se uzdizao, gornji slojevi su s dobrodošlicom primili natrag jednog od svojih, pozdravljajući kad ga je Apelacioni sud imenovao sucem, slaveći ga kad je Senat potvrdio njegov ulazak u Vrhovni Sud. Jedan "iz društva" je uspio, ponovno osvojivši njihovo punopravno mjesto na uzvišenim nebesima pravosuda. A onda je, mnogo godina nakon toga, i nekoliko godina od sada, jednog drugog subotnjeg jutra, čovjek koji se nazivao samo "Mister Neptun", došao u dom sina suca Ingersola, Davida, u McLeanu, Virginia. Do tad je Ingersol fils, s dojmljivim zaledem i pravnim brazdama već uzoranim za njega, postao traženi partner tvrtke "Ingersol i White", visoko cijenjene u Washingtonu, iako je bilo jasno da sin nikad neće braniti slučaj pred najvišim sudom u zemlji. (Većina klijenata nije ni mislila da je potrebno; njihove žalbe stigle bi do pravih ušiju.) Neočekivanog posjetitelja kuće u McLeanu ljubazno je primila Davidova žena; njegova elegancija nadjačala je nenajavljenost posjeta. Mr. Neptun je pristojno zamolio sjajnog mladog odvjetnika da mu posveti nekoliko trenutaka svog vremena zbog jedne hitne stvari; nije se moglo gubiti vrijeme tražeći Ingersolov neobjavljeni telefonski broj. Radilo se o njegovom ocu. Bili su sami u Davidovoj radnoj sobi i neznanac je pokazao nekoliko stranica financijskog izvještaja koji je izmakao nedodirljivosti jedne od najstarijih banaka u Bernu, Švicarska. Izvještaj nije sadržavao samo porijeklo izvornih japanskih uloga sve od 1946., nego i nove, tekuće uplate na račun "nula nula pet sedam dvije tisuće", čiji je vlasnik, kako je dokumentirano, Richard A. Ingersol, sudac Vrhovnog Suda Sjedinjenih Država. Uplate su dolazile od brojnih vrlo uspješnih japanskih kompanija kao i nekoliko svjetskih konglomerata pod japanskom kontrolom. Na kraju, pričvršćena uz spise, bila je i bilješka o odlukama s potpisom suca Ingersola koje su davale 361 prednost tim kompanijama i konglomeratima glede njihova djelovanja u Sjedinjenim Državama. Neptunovo "rješenje" bilo je jasno koliko i kratko. Ili će se David pridružiti potpuno selektivnoj i zatvorenoj organizaciji, ili će "oni odozgo" biti prisiljeni objaviti čitavu priču o poslijeratnom bogatstvu Richarda Ingersola, kao i njegovom djelovanju na Vrhovnom Sudu, i na taj način uništiti i oca i sina. Nije bilo izbora; sin se suočio s ocem, koji se povukao sa Suda, opravdavajući se zamorom i intelektualnom stagnacijom, sagorenošću koju je tražio aktivniji život nakon razdoblja odmora. Toliko se univerzalnim pokazalo njegovo objašnjenje da je sudac Ingersol slavljen zbog svoje hrabrosti i pravičnosti, izazivajući slična pitanja o nekim drugim članovima sve starijeg samozadovoljnog Vrhovnog Suda. U stvari, Ingersol pere preselio se na Costa del Sol, u južnu Španjolsku, a njegov "aktivni život" vrtio se oko golfa, konjskih trka, kriketa i ribolova, uz formalne večernje zabave i plesove. Po načinu života, ako već ne i geografski, Dickie se vratio kući. A David Ingersol, njegov sin, postao je Škopion Tri. I

sada, kao Škorpion Jedan, primio je vlastitu smrtnu presudu. Bezumlje! David posegne za interkomom na svom stolu. - Jacqueline, zadržite sve pozive i otkazite sve dogovore do kraja dana. Nazovite klijente i recite da se dogodilo nešto nepredviđeno, čemu moram prisustvovati. - Svakako. I... mogu li vam nešto pomoći? - Ne, bojim se - da, ima nešto. Nazovite agenciju za iznajmljivanje, neka mi odmah pošalju kola. Dočekat ću ih dolje na ulazu sa strane, za petnaest minuta. - Vaša limuzina je u garaži, gospodine... - Ovo je osobna stvar, Jackie. Ići ću teretnim dizalom. - Razumijem, Davide. Odvjetnik se okrene skrivenom telefonu u otvoru drvom obloženog zida. Podigao je slušalicu i nazvao; nakon niza zvučnih znakova, Ingersol pritisne pet dodatnih znamenki i razgovjetno progovori. - Pretpostavljam da ćete ovo čuti u sljedećih pet minuta. Vašim rječnikom; ovo je četiri-nula problem. Nalazimo se pokraj rijeke, kako je dogovoreno. Brzo! 362 Na drugoj obali rijeke Potomac, u svom uredu u prostorijama CIA-e, Patrick Ryan - Škorpion Dva... samo po imenu - osjetio je laganu vibraciju elektronskog uređaja u džepu košulje, ispod sakoa. Brojio je sićušne udare i razumio: nešto hitno u vezi s Opskrbljivačima. Bilo je i nezgodno, jer za četrdeset i pet minuta počinjao je sastanak s direktorom; Krvava Djevojčica je prioritetni slučaj Agencije. Prokletstvo! Ali, ništa se nije moglo; Opskrbljivači su na prvom mjestu, uvijek na prvom. Podigao je slušalicu svog telefona i nazvao ured direktora Agencije. - Da, Pat, što je? - Radi se o sastanku, gospodine... - O, da - prekine ga direktor. - Čuo sam da si našao novi pristup i želiš ga protumačiti. Jedva čekam; po mom mišljenju, ti si najbolji analitičar kojeg imamo. - Hvala, gospodine, ali, još nije sve gotovo. Treba mi nekoliko dodatnih sati, da sve skupim. - Razočaravajuće, Patrick. - Za mene više nego za bilo koga drugog. Postoji jedan Arap, slijepa veza, rekao bih, koji bi mogao ispuniti nekoliko rupa. Upravo sam primio poruku od njega; pristao je da se nađemo, ali trebat će mi sat vremena - u Baltimoru je. - Do vraga, idi tamo! Odgodit ću sastanak, dat ću ti vremena koliko hoćeš. Javi se iz Baltimora. - Hvala vam, gospodine, hoću. Most Rivenvalk nije premošćivao samu rijeku, nego njen manji rukavac, duboko u seoskom dijelu Virginie. Na istočnoj obali, nalazio se restoran u rustikalnom stilu osrednje kvalitete koji je opskrbljivao mlade sa sendvičima, hot-dogom, hamburgerima i pivom, a na zapadnoj strani bili su brojni putevi prema šumi u kojoj je, govorilo se, više dječaka i djevojčica postalo muškarcima i ženama nego u doba Sodome i Gomore. Što je bilo pretjerano; puteljci su bili preuski, a tlo prepuno kamenja. Patrick O'Rvan je zakrenuo na parkiralište i s olakšanjem primijetio samo tri draga auta; restoran je imao malo prometa 363 prije mraka. Škorpion Dva izade, provjeri u džepu svoj mobitel, i krene prema mostu, pripaljujući cigaru. David Ingersol je zvučao uspaničeno na Patrickovoj nedohvatljivoj automatskoj tajnici i to nije bio dobar znak. Waspovski pseudo-peder je bio sjajan pravnik, ali nije se iskušao tamo gdje blato klizi, a u perspektivi je i nešto krvi. Dečko Davey je bio usrani mlakonja unatoč pravničkoj pameti; Opskrbljivači će to prije ili kasnije shvatiti. Možda, prije nego kasnije. - Hej, gospodine! - Pijani mladić izade teturajući iz restorana. - Smradovi su me izbacili, govna! Daj mi petaka i tvoj sam doživotno, čovječe! Mislim, ja se skidam s dopa, čovječe] Uključe se instinkti analitičara, a to su uvijek predviđanja mogućeg i nemogućeg. - Ako ti dam deset, recimo, možda i dvadest, hoćeš li napraviti kako ti kažem? - Hej, čovječe, gol ću se penjati po tebi, ako to hoćeš. Treba mi lova, čovječe! - Nije to. A možda i nećeš trebati ništa učiniti. - Tvoj sam, čovječe! - Kad prijedem most, kreni za mnom, ali skloni se iz vida kad udem u šumu. Ako ti zazviždim, trči kao lud i dođi do mene. Kopčaš? - Ma, jasno, čovječe] - Možda ću ti čak dati pedeset. - Raj, čovječe, čisti raj! Pedeset bi me oslobodilo, je 1" znaš? - Računam na to... čovječe. - O'Rvan se približi zdepastom, čvrstom mostu nad zapjenjenim vodama, prešao ga i krenuo drugom stazom na desno. Zakoračio je na zemlju i kamenje, i produžio desetak metara kad se lik Davida Ingersola odjednom pojavi iza stabla. - Patrick, ovo je suludo - zavapi odvjetnik. - Javila ti se Bajaratt? - To je bezumno. Zahtijevala je da ja budem ubijen! Da David Ingersol bude ubijen. Ja, Škorpion Jedan! - Ona te ne pozna, dečko! Zašto bi postavljala takve zahtjeve? 364 - Pustio sam glas, na ulicu, među najgorim elementima, dakako, da ih traže... - O, ma nemoj, Davey? To ti nije bio baš najpametniji potez. Nisi dobio odobrenje od mene. - Za Boga, O'Rvan, složili smo se da ovo ludilo treba stati! - Da, jesmo, dečko, ali ne ovako. To ti je bilo baš glupo, Davey, nisi trebao raditi nepokriven. Isuse, Marijo i Josipe, slijedili su trag

sve do tebe? Ti bi na terenu opstao jedva dvanaest minuta, blesane. - Ne, griješiš, na sve sam mislio; svi kutovi su bili pokriveni. Raison d'etre je imao potpun izgled pravomoćnosti i stoga naročito privlačan... - Raison d'etre, je li? - prekine ga analitičar CIA-e. - Zvuči veličanstveno, to ti priznajem. A kako je sva ta pravomoćnost bila tako privlačna, dok je pokrivala kutove, ma kojeg vruga ti to značilo? - Ustanova je tražila to dvoje ljudi, ne pojedinac, ne ja! Ja sam bio samo onaj kojem se trebalo javiti zbog nagrade. Čak sam podupro potragu certifikatom, da su ta žena i mladić nasljednici silnog novca, radilo se o sedmeroznamenastom broju. Nalaznikova nagrada od deset posto je posve normalna. - O, to je sjajno, Davey, samo, mislim da si zaboravio da izviđačke skupine kojima si se obraćao ne bi mogle ni izgovoriti riječ "certifikat", a za pravomoćnost ih boli guzica. Mogu, međutim, nanjušiti veliki lov brže nego tvora u zatvorskoj ćeliji.... Ne, dečko, ti ni pet minuta ne bi izdržao na terenu. - Što da radimo - što da ja radim? Rekla je, moja smrt se mora pojaviti u novinama sutra ili će dolina Beka - Kriste, sve izmiče kontroli! - Smiri se, Škorpione Jedan - reče sardonski O'Rvan, gledajući na sat. - Rekao bih, ako tvoj "nestanak" bude u novinama, to bi trebalo biti dovoljno za dan-dva. - Ha? - Obična diverzija, Davey, znam o čemu govorim. Za početak, moraš otići iz Washingtona odmah - ti si neka vrsta omanje slavne osobe, Savjetniče, a nekoliko dana nećeš htjeti 365 biti viden. Ja ću te odvesti na zračnu luku; stat ćemo i nabaviti sunčane naočale... - Imam jedne u džepu. - Dobro. Kupi kartu kamo god želiš, u gotovini, ne s karticom. Imaš dovoljno? - Uvijek. - Još jednom dobro... Ima samo jedan problem, i može biti gadan, dečko. Za nekoliko sljedećih dana, moramo programirati tvoj Š-Jedan broj za mene. Ako Bajaratt nazove i ne dobije odgovor ili joj se nitko ne javi nakon njene poruke, dolina Beka može eksplodirati, naročito njeno pleme uspaljenih ludaka. Padrone mi je to jamčio. - Morat ću se vratiti u ured... - To ne bi trebao - upadne analitičar. - Vjeruj mi na riječ, Davey, ja znam kako se te stvari rade. S kim si zadnje razgovarao? - S tajnicom... ne, s čovjekom koji mi je dovezao iznajmljeni auto. Ovamo sam se dovezao sam; nisam htio ići svojim. - Vrlo dobro. Kad taj auto bude pronađen ovdje, počet će tražiti. Što si rekao tajnici? - Da se dogodilo nešto izvanredno, osobni problem. Razumjela je; sa mnom je već godinama. - Mogu misliti. - To nije bilo potrebno. - Nije ni Puerto Rico... Jesi li imao kakvih planova za večeras? - O, Bože - uzvikne Ingersol. - Zaboravio sam! Midgie i ja idemo kod Heflinovih na njihovu godišnjicu. - Ne, ne idete. - Patrick Timothy O'Rvan se dobroćudno nasmiješi uspaničenom odvjetniku. - Sve se slaže, Davey. Tvoj nestanak od nekoliko dana, mislim... Vratimo se Š-Jedan telefonu u tvom uredu; gdje je? - U zidu, iza mog stola. Ploča se otvara prekidačem u donjoj desnoj ladici. - Dobro. Uprogramirat ću svoj broj u telefon nakon što te ostavim u zračnoj luci. 366 - Automatski se prebacuje ako pet sati ne odgovaram. - S tom Bajaratt, moramo to odmah srediti, dečko. - Jacqueline, moja tajnica, nikad te neće pustiti unutra. - Hoće, ako joj ti kažeš, zar ne? - Pa, da, naravno. - Pa reci joj sada, Davide - reče O'Rvan, izvukavši telefon iz džepa sakoa. - Ova stvarčica ne radi najbolje u autu - samo željezo, bez uzemljenja - a u zrakoplovnoj luci nećemo imati vremena. Samo ću te iskrcati i odlazim. - Ti misliš ozbiljno, je li? Misliš da bih odmah morao otići iz Washingtona. Što će misliti moja žena? - Zovi je sutra, ma gdje bio. Bolje da provede jednu žalosnu noć u brizi za tebe nego ostatak života bez tebe. Sjeti se doline Beka. - Daj mi telefon! - Ingersol nazove svoj ured i reče tajnici. - Jackie, šaljem gospodina... Johnsona da pokupi neke papire u mom uredu. Krajnje je povjerljivo i ja ću biti zahvalan ako vi, kad ga najave s recepcije, ostavite otključana vrata i odete na kavu. Hoćete li, Jackie, molim vas? - Dakako, Davide. Potpuno razumijem. - U redu, Patrick, idemo! - Samo malo, moram pustiti vodu, jer ću dosta voziti idućih sat vremena. Drži oči na mostu; nije dobro da nas netko vidi zajedno. - O'Rvan napravi nekoliko koraka u šumu, pogledavajući usput odvjetnika. Međutim, umjesto da se olakša, on se sagne i podigne veliki nazubljeni kamen. Nečujno se vratio natrag na stazu, približio se izbezumljenom odvjetniku koji je kroz lišće zurio u most, i tresne svom snagom teški kamen o njegovu glavu. O'Rvan odgurne tijelo sa staze i zazviždi pijanom mladiću kojeg je nakratko zaposlio; odgovor je bio trenutačan. - Evo me, čovječe! - drogirani mladić je stigao vrludajući oko staze. - Već njušim lov! To je bilo zadnje što će nanjušiti, jer dočekao ga je krupni, nazubljeni kamen, koji se sudario s njegovim licem. Patrick O'Rvan ponovno pogleda na svoj sat; bilo je dovoljno

vremena da baci oba lesa dolje, u vodu. I skine poneki komad odje 367 će s jednog tijela i premjesti ga na drugo. Nakon toga, radilo se tek o tempiranju logistike. Prvo, posjet Ingersolovom uredu; drugo, gnjevna, samoponižavajuća isprika direktoru CIA - arapska slijepa veza nije se uopće pojavila u Baltimoreu; treće, nekoliko anonimnih telefonskih poziva, možda jedan od nepoznatog građanina koji je uočio dva tijela na zapadnoj obali pod mostom Rivenvalk. Bilo je 10:15 navečer, Bajaratt je koračala dnevnom sobom apartmana u hotelu Carillon, dok je Nico u dnevnoj sobi gledao televiziju i prežderavao se na račun room-servisa. Prihvatio je njeno objašnjenje, odlaze sutra ujutro, ne iste noći. I Baj je držala televizor uključen, ali tu su bile mjesne vijesti u deset. Uporno je pogledavala u ekran, svaki pogled sve gnjevniji. Onda, iznenada, njen gnjev se povuče i smiješak se pojavi na njenim usnama kad je voditeljica iznenada stala usred rečenice, prekinula priču o uspjesima nekog bejzbol tima, u trenutku kad je pred nju, na stol, stigao list papira. - Upravo smo dobili izvještaj. Istaknuti vašingtonski odvjetnik David Ingersol pronađen je mrtav prije otprilike sat vremena ispod mosta Rivenvalk, Falls Fork, Virginia. Pokraj njega je bio les čovjeka u uprljanoj odjeći, identificiran kao Steven Cannock, za kojeg se u obližnjem restoranu tvrdi da je bio narkoman i izbačen van zbog pijanstva i neplaćanja računa. Oba tijela bila su okrvavljena, dajući osnovu za policijsku pretpostavku da se odvjetnik Ingersol žestoko branio kad ga je narkoman Cannock pokušao opljačkati... David Ingersol, jedan od^ajutjecajnijih pravnika prijestolnice, bio je sin Richarda Abercrombiea Ingersola, koji je iznenadio naciju prije osam godina kad se povukao iz Vrhovnog Suda, pozivajući se na "intelektualnu stagnaciju" i time izazivao polemiku o doživotnom položaju sudaca Vrhovnog Suda... Bajaratt isključi televiziju. Ashkelon je odnio još jednu pobjedu. A najveća se tek trebala dogoditi, i dogodit će se! Bilo je gotovo dva sata u noći kad je Jackson Poole upao u sobu koju je dijelio s Hawthorneom. - Tye, probudi se! 368 - Što...? Tek sam zaspao, do vraga! - Hawthorne zatrepće očima i podigne glavu. - Za Boga, što je? Do jutra ne možemo ništa. Davenport je mrtav, a Stevens ima još hrpu... - Davenport, je li to? Proboj? - Probaj s Ingersolom, kapetane. - Ingersol...? Pravnik, bezveznjak? - Leš, Tye. Ubijen je u mjestu po imenu Falls Fork. Možda ti je naš pilot, Alfred Simon, dao više od bezveznjaka. - Kako znaš da je ubijen? - Zapravo, gledao sam reprizu Prohujalo s vihorom - strašan film - i kad je završilo, dali su vijesti. - Gdje je telefon? - Pokraj tvoje glave. Hawthorne se izvuče ispod plahte i s kreveta, i zgrabi telefon, a Poole upali svjetlo. Zvao je mornaričku obavještajnu; iznervira ga je što mu je odgovorio sam Stevens. - Henry... Ingersol! - Da, znam. - Stevensov glas bio je umoran. - Znam već gotovo prokleta četiri sata. Očekivao sam tvoj poziv, a između apoplektičnog državnog tajnika Palissera, koji je aktivirao vlastite kanale u vezi s Davenportovom smrću, i Bijele Kuće, gdje je Ingersol bio na A popisu uzvanika, i onog ubojstva na vašem parkiralištu, zbog kojeg mi je jebeni New York Times za vratom - za našim vratovima - nisam imao naročito puno vremena da ja tebe zovem. - Ingersol, prokletstvo! Zapečati njegov odvjetnički ured! - Učinjeno, Tye-mladiću - tako su te zvali na otocima, zar ne? - Ti si to napravio? e, nisam. To je FBI učinio, za mene. Tako se to radi. te, što sad? - Sunce će izaći, i sve će biti još zbrkanije. - Zar ne shvaćaš što ona radi, Henry? To je bitno. Svi su u trci s vremenom i protiv njega, sudaraju se jedni s drugima. Destabilizacija! Tko je sumnjiv, tko nije? Ta kuja nas je natjerala da trčimo u krugovima, i što brže trčimo, više sudara se događa, a ona će uskočiti kroz jednu od pukotina! 369 - Riječi, Tyrell. Predsjednik je i dalje u izolaciji. - To ti misliš. Ne znamo koga je još izmanipulirala. - Češljamo svakog s popisa. - A ako je netko koga nema na popisu? - Što da ti kažem? Ja nisam medij. - Počinjem vjerovati da Bajaratt je... - To nam ne pomaže, samo potvrđuje najgore što smo o njoj čuli. - Ona ima čitavu skupinu, odred, visoko gore, koji je odgovoran njoj... ili njenom sponzoru. - To je logično. Hoćeš li nam učiniti uslugu i pronaći ga? - Najprokletije ću se potruditi, kapetane, jer sad stvar ostaje između mene i nje. Hoću Krvavu Djevojčicu, i to mrtvu. - Havrthorne zalupi slušalicu. Ali nije on htio samo Bajaratt, htio je živu laž po imenu Dominique koja ga je rastrgala kako nijedno ljudsko biće ne bi smjelo učiniti drugome. Uzeti ljubav i izrugati je, mijenjati najdublje tajne manipuliranog za laži manipulatora. Toliko dugo, toliko neiskreno i toliko neodoljivo. Kako često se ubojica smijao žrtvi koja je istinski vjerovala da je pronašla osobu koju voli? Ubojica. Nešto je zaboravila.

I on je bio ubojica, također. 370 23 Patrick O'Rvan sjedio je u vrtnom naslonjaču i sve do pakla i natrag želio da se ljetno što prije završi i derišta odu u školu - daleko u školu, zahvaljujući Opskrbljivačima. Nije da on nije uživao u svojoj djeci, jefposebno zato što su njegovu ženu držali zaposlenom pa su njih dvoje imali manje vremena za svade. Ne da on nije volio svoju ženu; na neki način, pretpostavljao je, voli je, ali previše su se udaljili, u osnovi zbog njega, to je shvaćao. Prosječni tip je mogao doći kući i žaliti se na svoj posao, šefa ili činjenicu da nije zaradio dovoljno novaca, a on nije mogao ništa od toga. Novci naročito, otkad su u njegov život ušli Opskrbljivači. Patrick Timothv Ryan je bio izdanak velike irske obitelji iz Queensa, New York. Zahvaljujući redovnicama i nekolicini svećenika u crkvenoj školi, bio je ohrabren da zaobide tradicionalnu policijsku akademiju koju su prošla i tri njegova starija brata, stopama oca i djeda i njegovog oca prije toga. Za razliku, ustanovljeno je da Patrick Timothv ima izuzetnu inteligenciju, toliko iznad prosjeka da je odlučio zatražiti stipendiju za sveučilište Fordham; unaprijed je zaključeno da će je i dobiti. Zatim je, ostavivši dobar dojam kod tamošnjih profesora, dobio još jednu, kako bi završio magisterij na sveučilištu Svracuse, na Odjelu za vanjske poslove, jednom od glavnih regrutacijskih bazena CIA-e. "Kompaniji" se pridružio tri tjedna nakon što je promoviran u magistarski stupanj. Za mjesec dana, upozoren je od nekoliko nadređenih da postoji određeni kod odijevanja prema kojem bi se i on trebao ravnati; neizglačane poliesterske hlače i narančasta kravata na plavoj košulji ispod loše skrojenog sakoa s rasprodaje, jednostavno ne ide. Dao je sve od sebe da se 371 prilagodi, uz pomoć svoje nevjeste, talijanske cure iz Bronxa, koja je mislila da njen muž sasvim fino izgleda, ali je svejedno izrezivala novinske reklame koje su pokazivale kako bi trebao biti odjeven pravi vašingtonac. Prošle su godine i, kao što su nekada davno one redovnice i svećenici predvidjeli, viši ešaloni Agencije shvatili su da je Patrick Timothv O'Rvan jedan izuzetan mozak. Nije bio tip kojeg bi poslali da svjedoči na Capitol Hillu; njegova garderoba se ponešto popravila, ali njegov govor je bio sirov do priglušosti, nepristojan i začinjen vulgarnostima. Ali unatoč tome, njegove su analize bile, kao i on sam, oštre, suhe i ciljale su izravno na pitanja bez zamučivanja i rasplinjavanja u dvojbama. Godine 1987. on je najavio propast Sovjetskog Saveza kroz tri godine. Ovakav nevjerojatni sud nije bio tada samo bunkeriran; O'Rvan je pozvan u ured zamjenika direktora i rečeno mu je da "začepi do vruga". Sutradan je unaprijeđen uz povišicu u plaći, kao da su htjeli podvući aksiom po kojem dobri dečki dobivaju nagrade. U to doba, O'Rvanovi su imali petoro djece u rasponu od jedne do osam godina; stresna gospodarska situacija za nižeg namještenika CIA-e. Ali Patrick Timothv je mogao podnijeti te uvjete jer je njegov rad u Agenciji učinio bankovne kredite i dostupnima i relativno jeftinima. Ono što O'Rvan nije mogao podnijeti, bila je činjenica da su rezultati njegovog rada često bili u prvom planu, a on je uvijek ostajao u sjeni. Njegove riječi su na sjednicama Kongresa ponavljali ulizani genijalci koji govore kao da su rođeni u Engleskoj, pa i pojedini senatori, predstavnici i osoblje Kabineta u najgledanijim televizijskim emisijama. On je žuljao svoje dupe nad tim analizama, a svi drugi osim njega dobivali su priznanja za njih. Bio je već krajnje ljut, a dodatno ga je razbjesnilo kad je, nakon što se požalio izravno direktoru Agencije, poslije dva tjedna čekanja na sastanak, bio suho otpremljen s riječima: "Vi radite svoj posao, mi ćemo svoj. Mi znamo što je najbolje za Agenciju, ne vi." Govnarija! Onda je jednog nedjeljnog jutra, prije petnaest godina, šminker koji se nazivao Mr. Neptun došao u njegovu kuću, u 372 Vienni, Virginia, i donio mu jednu aktovku punu njegovih ultratajnih analitičkih izvještaja. - Gdje ste, Boga mu, pokupili ovo sranje? - O'Rvan je htio znati, nasamo u kuhinji s tim čovjekom. - To je naša stvar. Vaša stvar, kao i vaša briga, prilično je jasna. Koliko visoko smatrate da možete stvarno stići u Langleyu? O, vi se možete uzdići do G-12, ali to je samo novac i zapravo, ne naročito puno. Drugi, međutim, koristeći to što ste im vi pružili, mogu pisati knjige, ostvarujući stotine tisuća, i tvrditi da su stručnjaci dok su se u stvari oslonili na vaš rad... - Kamo vi ciljate? - Za početak, vi dugujete iznos od trideset i tri tisuće dolara jednoj banci u Washingtonu i dvije u Virdžiniji, Arlingtonu i McLeanu... - Kako ste, Boga mu... - Znam, znam - upadne Neptun. - Informacija je povjerljiva, ali do nje se dovoljno lako dolazi. Osim toga, imate priličnu hipoteku a crkvene škole su povećale školarinu... Ne zavidim vam na položaju, gospodine O'Rvan. - Ne zavidim

si ni ja, jebemu! Mislite da bih trebao pustiti posao i napisati vlastitu knjigu? - Legalno ne možete. Potpisali ste dokument kojim izjavljujete da nećete - barem, ne bez odobrenja od strane CIA-e. Da napišete tri stotine stranica, vjerojatno biste spali na pedeset, kad bi oni to prelistali... Međutim, postoji drugo rješenje, koje bi eliminiralo financijske teškoće i omogućilo vam bitno raskošniji način života. - A što je to? - Naša organizacija je vrlo mala, vrlo dobro financirana, a u biti radi jedino u interesu ove zemlje. To morate vjerovati, jer to je istina, i ja vam osobno jamčim za to. Isto tako, imam omotnicu koja sadržava ček za vas, iz Irske banke u Dublinu, u iznosu od dvjesto tisuća dolara, od posjeda čiji vlasnik je bio vaš prastric, Sean Cafferty O'Rvan, iz grofovije Kilkenny, koji je umro prije dva mjeseca, ostavivši prilično čudnu, ali sudski ovjerenu oporuku. Vi ste jedini preživjeli srodnik koji je spomenut. 373 - Ne sjećam se nikakvog strica s takvim imenom. - Ne bih se zamarao s razmišljanjima, da sam na vašem mjestu, gospodine O'Rvan. Ček je ovdje i ovjeren je. Stric je bio uspješan uzgajivač konja, i to je jedino čega se trebate sjećati. - Ma ozbiljno? - Evo ček je tu, gospodine. - Neptun posegne rukom u torbu i izvuče omotnicu. - Možemo li raspraviti o našoj organizaciji i njenim dobronamjernim ciljevima koji se odnose na ovu naciju? - K vragu, zašto ne? - odgovori Patric Timothv O'Rvan, primajući omotnicu. Sve se to dogodilo prije petnaest godina, i Bože, kako su zaredale lude godine. Svakog mjeseca banka iz Dublina slala mu je izvještaj o pologu na njegovo ime u Banque Credit Suisse, u Ženevi. O'Rvanovi su, po svojim shvaćanjima, bili bogati, a legenda o prastricu uzgajivaču konja postala je istina, već i zbog učestalosti ponavljanja. Derišta su krenula u elitne škole, a stariji klinici na još elitnije fakultete, dok je njegova žena mahitala po robnim kućama i, kasnije, po tržištu nekretnina. Preselili su se u veću kuću, u Woodbridgeu i kupili pristojni ljetnikovac u Chesapeake Beachu. Život je bio dobar, stvarno dobar, a Patricia je sve manje i manje brinulo kad su drugi primali pohvale za njegov rad, jer on je u samom radu, zapravo, uživao. Njegova tolerantnost je uglavnom nestajala kad bi neki slaboumni klaun misaono pozirao na sjedicama Kongresa ili u tv-emisijama nedjeljom ujutro i izgovorio neki od Patrickovih teškom mukom dobivenih zaključaka. A Opskrbljivači? On im je jednostavno davao sve obavještajne informacije koje su tražili, od rutinskih do tajnih i maksimalno povjerljivih. Uvijek, dakako, preko Škorpiona Jedan, ili padronea. Majko Božja, bile su tu i neke stvarno opasne stvari, a u Ovalnom Uredu, a pogotovo ne u Senatu nisu imali pojma; ti ljudi su bili ili preveliki politički zečevi ili preglupi ili jednostavno neodgovorni... U svakom slučaju, Opskrbljivači nisu bili od tih. Ma tko bili, nesumnjivo su imali motive niže 374 od razine svetosti, a O'Rvan je poodavno zaključio da je pokretačka snaga Snabjevača bila prvenstveno ekonomska. Sasvim sigurno, nisu bili komunisti, a još sigurnije, imali su dobre razloge štititi i braniti zemlju koja im je financijski tako isplativa. Možda, isplativija nego što bi bila kad bi je ostavili u rukama političara koji su bili zakleti saveznici izbornih komisija i čije su se kralježnice savijale već i na prdež velikodušnog darovatelja. Pa, ako su Opskrbljivači zaradili koji dolar na dobivenim informacijama, vjerojatno je to bilo dobro na dugi rok; oni će se silno truditi da guska koja liježe tako puno zlatnih jaja ostane zdrava... Postojao je još jedan razlog i analitičar iz Queensa, New York, nikad ga nije zaboravljao. Jednog poslijepodneva u Langlevu, prije dvanaest godina, tri godine nakon što je postao tajni Škorpion Dva, vraćao se s proceduralnog sastanka s nekoliko drugih analitičara; hodnikom je, ravno prema vratima direktora Agencije išao jedan visoki, dobro obučeni - elegantno obučeni - muškarac. Isuse, Marijo i Josipe, to je bio Neptun! Bez razmišljanja, tada mladi O'Rvan mu je pristupio. - Hej, sjećate me se...? - Molim? - čovjek je odgovorio hladno, tiho, oči su mu bile dvije kuglice leda. - Imam sastanak sa direktorom, a ako mi ikad više pristupite javno, vaša obitelj će ostati bez ičega, a vi ćete biti mrtvi. To nije pozdrav kojeg bi se moglo lako zaboraviti. Ali sada, upravo sada, danas, noćas, mislio je O'Rvan, zagledan u vodu s terase njihove kuće u Chesapeake Beachu, nešto je otišlo gadno u krivo kod Opskrbljivača. Pokojni, i neželjeni, Davey Ingersol je bio u pravu; čitav posao oko Bajaratt bio je ludilo. Jedna skupina, ili mreža, ubacila se u proces odlučivanja - imala je moć da se ubaci. Ili se jednostavno, radilo o jednom poremećenom, umirućem starcu na raznesenom otoku u Karibima, čijim naredbama se i dalje moralo pokoravati? Odgovor i nije zaista bio važan; trebalo je pronaći rješenje koje će održati status quo bez

štete za Škorpione. Zato je, šest sati ranije, on shvatio da mora postati Škorpion Jedan, sa svim pravima i pripadajućim privilegijama. Spoznaja je 375 došla s Ingersolovim riječima: "Zahtijevala je da ja budem ubijen, da David Ingersol bude ubijen!" Pa neka bude. Škorpionima se ne smije naškoditi. Jednom, negdje, bit će pozvan i on će imati jedino objašnjenje: istinu. Sada, upravo sada, trebao je uposliti svu svoju cijenu analitičku vještinu; morao je biti mudar i nadmudriti ne samo Bajaratt i one koji stoje iza nje, nego i vladu Sjedinjenih Država. Škorpionima se ne smije naškoditi. S plaže se čuo smijeh; klinici sa svojim prijateljima i njegova žena motali su se oko zapaljene vatre na plaži. Kasno večernje roštiljanje školjkaša na obalama Chesapeakea. O, Bože, baš dobar život!... Ne, Škorpionima se nije smjelo naškoditi, ništa se nije smjelo promijeniti. Telefon se tiho oglasi; prigušena zvonjava koju su svi u kući prepoznavali, jer samo otac je na nju smio odgovoriti. Čitava obitelj ju je zvala "špijunskom pjesmicom", klinici su se često zabavljali na račun onog sivog telefona u očevoj maloj radnoj sobi. O'Rvan je dobrodušno prihvaćao šalu, znajući da tako utvrđuje uvjerenje kako je to poziv iz Langleva; ponekad je izmišljao melodramatične besmislice koje su mlada djeca slušala razrogačenih očiju, dok su stariji dječaci tumačili priču. - Oni žele da tata isporuči pizzu, je li tako, nul-sedam? Sve je to bila zabava, crnohumorna ali ipak zabava; a bila je i nužna. Sivi telefon nije imao nikakve veze s Agencijom. Patrick Timothv ustane s ležaljke i prođe kroz malu dnevnu sobu do svog sobička. Podigao je tajni telefon, pritisnuo potrebne tipke i javio se. - Tko je? - tiho je pitao. - Tko ste V7? - Ženski glas na liniji imao je akcent. - Vi niste isti čovjek. - Privremena zamjena, ništa neobično. - Ne volim promjene. O'Rvan je brzo razmišljao. - A on bi htio sačuvati svoju žučnu kesicu. Dakle? Čak i mi se razboljevamo, znate, a ako mislite da ću vam dati njegovo ime i ime bolnice u kojoj je, zaboravite, damo. Imate rezultate; Ingersol je mrtav. - Da, poznato mi je i pohvaljujem vašu djelotvornost. 376 - Nastojimo udovoljiti... Padrone mi je rekao da vam trebamo izaći u susret na svaki mogući način, i mislim da smo tako i učinili. - Postoji još jedan čovjek kojeg treba maknuti - reče Bajaratt. O'Rvanov glas postane hladan. - Naš posao nije ubijanje. To je preopasno. - Ovo se mora dogoditi - napeto prošapće Amaya Bajaratt. - Zahtijevam! - Padrone je mrtav pa možda postoje i granice vašim zahtjevima. - Nikada! Poslat ću naše odrede iz doline Beka, naći će vas vlastitim putevima, preko Atene, Palerma i Pariza! Ne igrajte se sa mnom, signore! Analitičar je bio oprezan; bio je i previše svjestan terorističkog mentaliteta, sklonost naglom i nasilnom ponašanju. - U redu, smirite se. Što hoćete? - Znate li čovjeka po imenu Hawthorne, bivšeg mornaričkog časnika? - Znamo sve o njemu. Uvukao ga je MI-6, London, zahvaljujući karipskoj vezi. Posljednje što smo čuli, bio je u Puerto Ricu, i kiselio dupe u San Juanu. - On je ovdje, vidjela sam ga! - Gdje? - U Virdžiniji, na mjestu koje se zove Shenandoah Lodge. - Znam - upadne O'Rvan. - Slijedio vas je? - Ubijte ga. Pošaljite animales\ - Dogovoreno, damo - reče O'Rvan, nagonski obećavajući sve fanatiku. - On je mrtav. - A sad, što se tiče paketa... - Kakvog paketa? - Oboljeli Scorpione Uno rekao je da je njegov prethodnik ostavio paket za mene. Poslat ću momka po to. Gdje? O'Rvan odmakne telefon od svog uha, brzo razmišljajući. Kog vruga je to Ingersol izveo? Kakav paket?... Ipak, "momak" je mogao poslužiti. Ma kakva bila njegova namjena, kako god da se uklapao u Bajarattin plan, njega se moglo ukloniti. - 377 Recite mu da vozi južno cestom broj 4 do križanja sa 260, onda neka produži za mjesto koje se zove Chesapeake Beach; oznake su duž cijelog puta. Kad stigne tamo, nek me nazove iz telefonske govornice pred kafićem. Naći ću se s njim deset minuta kasnije na kamenom lukobranu prve javne plaže. - Vrlo dobro, sad ću to zapisati... Vi, nadam se, niste otvorili paket. - Ni slučajno, to se mene ne tiče. - Bene. - I ja tako mislim. I ne zabrinjavajte se više oko tog Hawthornea. On je fmito. ". - Vaš talijanski se popravlja, signore. Nicolo Montavi je stajao pod kišom na kamenju lukobrana zagledan u stražnja svjetla taksija koji ga je doveo na ovo pusto mjesto. Taksistu je strogi hotelski vratar doslovno naredio da vozi mladića gdje bude želio ili nek se ne trudi da dođe natrag po zaradu. Gotovo dvosatna vožnja je razbjesnila vozača; brzo je otišao. Nico se nadao da će mu suradnik Cabrinijeve naći prijevoz natrag. Mrak je sad bio potpun i nosač sa dokova Porticija je gledao priliku koja se približavala u vlažnoj, sivo-crnoj noći. Što je čovjek bio bliže, Nicolo se sve nelagodnije osjećao, jer u njegovim rukama nije bilo paketa; držao ih je u džepovima svog kišnog ogrtača, a osoba

koja se s drugom osobom sastaje po noći, na jakoj kiši, ne hoda tako polako - bilo je neprirodno. Prilika se spotakla na nepravilno kamenje izgrađenog lukobrana; posklizne se, i dok je hvatao ravnotežu, obje ruke mu izlete iz džepova. U desnoj ruci imao je pištolj. Nicolo se okrene i baci se preko stijena u tamnu vodu, a puščana paljba ispuni noć i kišu, i metak okrzne njegovo rame, drugi mu prasne iznad glave. Plivao je pod vodom koliko je mogao, nijemo, u panici, zahvaljujući dokovima Porticija na vještini. Izronio je manje od trideset metara od plaže, i ponovno se okrenuo dok se ne usmjeri na kamenitu branu. Njegov nesuđeni ubojica sad je držao baterijsku svjetiljku, zraka svjetla je krstarila vodom dok je išao do kraja lukobrana, vidljivo zadovoljan što se ubojstvo dogodilo. Nico je ostao u vodi, po 378 lagano se vraćajući do brane od kamenja. Skinuo je košulju, podigao ruke što je više mogao i iscijedio tkaninu što je bolje mogao; plutat će koju minutu prije nego što potone. Možda će biti dovoljno, ako je uspije dobro namjestiti; zapliva je duž lukobrana a prilika se uputila natrag prema plaži. Samo još malo; a onda nastupi pravi trenutak! On baci košulju daleko ispred sebe, a svjetlo baterije zaleluja nad vodom. Pucnjava je bila gromovita, pogodena tkanina poskakivala je pod udarom metaka prije nego što je potonula. A tad je Nicolo čuo ono što je htio čuti; učestalo kljucanje praznog pištolja. Izronio je, dlanova izgredenih i okrvavljenih na oštrom kamenju, pa pojurio naprijed, grabeći zglobove iznenadene prilike s praznim automatom. Krupni čovjek zaurao je u znak otpora, ali njegova mješina nije bila dorasla vitkom i snažnom plivaču iz Porticija. Mladi Talijan zabije šake u čovjekov trbuh, pa u lice, napokon ga stegne za vrat i povuče ga dolje, preko kamenja. Tijelo je nepomično ležalo, glava smrskana, oči širom otvorene. Polako, na noćnoj kiši, mrtvi muškarac klizne u vodu. Nicolo osjeti paniku, obuzimala ga je, kočila ga, izazivajući znoj na njegovom licu i vratu usprkos hladnoj kiši i natopljenoj odjeći - onog što je od odjeće ostalo. Što je on učinio - a opet, što je drugo mogao učiniti? Ubio je čovjeka, ali samo zato što je taj čovjek pokušao ubiti njega! Ipak, bio je u stranoj državi, tuđinac u tuđoj zemlji, gdje su ljude pogublivali zbog ubijanja drugih ljudi, jer su ljudi koji nisu bili prisutni odlučili da taj koji je ubio mora umrijeti, i sve to vjerujući da njihov sud zamjenjuje oči Božje. Što da sada učini? Ne samo da su njegove hlače bile posve mokre, njegova gola prsa bila su izgrebena i krvava, rana na ramenu otvorena, iako ne duboka. Jednom se tako bio isjekao na kamenje i sidra dok je ronio za znanstvenike; to objašnjenje nije mogao dati policiji u Americi. Oni bi rekli da nije pertinente; ubio je Amerikanca; on je možda capo-subaltemo u omrznoj sicilijanskoj Mafiji. Majko Božja, on nikad nije ni bio na Siciliji! Morao se koncentrirati, shvaćao je Nicolo. Morao je raz 379 mišljati, a ne gubiti vrijeme zamišljajući beskorisne mogućno sti. Morao se javiti Cabrini - kuji Cabrinijevoj! Poslala ga je da umre za "paket" koji nije bio tamo?... Ne, bio je previše va žan otmjenoj contessi; barone-cadetto je bio previše važan. Njegova signora salvatora puttana; nešto je za nju krenulo na opako; čovjek za kojeg je mislila da mu može vjerovati, htio ju je samo uništiti - ubijanjem izvjesnog Nicoloa Montavia, luč kog radnika iz Porticija. Pojurio je kliskim lukobranom, pod pljuskom, zaključivši da će lakše i brže proći plićakom. Skočio je dolje i pojurio na plažu, pa dalje preko pijeska do parkirališta; tamo je bio samo jedan automobil, bez sumnje njegovog nesuđenog ubojice. Pi tao se, može li spojiti žice i pokrenuti motor kao što je toliko puta učinio s drugim kolima. Nije mogao. Auto je bio skup, macchina da corsa, šports ka kola za bogate, koji su svoje vlasništvo osiguravali. U Na pulju, ili Porticiju, nikad se takve nije diralo; čak i kad bi uspio otvoriti poklopac, na tri stotine metara bi se čuo alarm, aku mulator bi bio blokiran, a upravljač zakočen. Restoran uz cestu sa zatvorenom kabinom, telefon! Imao je sitniša u džepu, nekoliko kovanica je na njega bacio bijesni taksist, a na kraju se počeo ispričavati kad mu je Nico dao na pojnicu od dvadeset dolara, ponavljajući mu da zna koliko je f važna mancia. Krenuo je cestom, pod kišom, držao se ruba ceste i stalno se ogledavao, a na svako svjetlo, prednje ili stražnje, sklanjao bi se među drveće uz cestu. Trideset i pet minuta kasnije, stigao je do restorana; blješ tećim crvenim neonom pisalo je pijetlovo gnijezdo. Čučnuo je u sjenu, uz rub zgrade, a automobili i kamioni su odlazili i dolazili, i samo poneki su se zaustavljali pred telefonskom go vornicom. Ulični telefon bio je ubičajena stvar u talijanskim kafeima; pogodnost koja je više puta dovodila korisnike unu tra, na hranu i vino... Odjednom, bijesna žena u kabini vrisne tako glasno da se moglo

čuti kroz pljusak. Zatim je slušalicom tresnula o staklena vrata takvom snagom da su se razbila; na kon toga je neisgurno izašla van i povratila u obližnjem grmlju parkirališta. Nekoliko pridošlica sjati se oko nje, na kiši, a Ni 380 s colo shvati da je sad pravi trenutak; svjetlo je i dalje bilo upaljeno u kabini, razbijeno staklo se zlokobno presijavalo. Potrčao je preko pločnika, s kovanicama u ruci. - Informazioni - informacije, molim vas? Broj hotela Carillon u Washingtonu? - Operater mu da broj, a on ga ugřebe rubom drugog novčića u zid. Bez ikakvog upozorenja, veliki kamion stane pred kabinom, vozač je bio krupni čovjek s gustom neurednom bradom, njegove usaljene oči su škiljile. Viknuo je, vidjevši Nicolov okrvavljeni torzo. - Jebemu, a tko si ti, otkačeni? Gonjen instinktom, visoki, mišićavi dečko s dokova otvori razbijena vrata i zaurla. - Pogoden sam, signor! Ja sam Talijan, a ovo mjesto su okružili mafiozi. Hoćete li mi pomoći? - Samo u tvom jebenom snu, ajtalijano! - Kamion brzo odjuri i Nicolo dovrši svoj razgovor. - Ti si, štđll - oštro je rekla Bajaratt. - Nemoj iskaljivati bijes na meni, signora! - odgovorio je gnjevni Nicolo preko telefona iz Chesapeake Beacha. - Taj strašni čovjek me je došao ubiti, a ne predati paket. - Ne mogu vjerovati! - Ti nisi slušala pucnjavu ili skoro ostala bez lijevog ramena, što ja jesam, i boli me, natečeno je i još malo krvarim... - II traditore! BastardoL. Nešto se dogodilo, Nico, nešto vrlo pogrešno, vrlo strašno. Taj čovjek ne samo da je trebao svojim životom čuvati tvoju sigurnost, nego i predati paket za mene. - Nije bilo paketa. Ne možeš mi ovo napraviti; i nemoj mi reći da je to dio našeg ugovora! Neću umrijeti za tebe, ni za sav novac u Napulju! - Nikad, moje muško dijete, nikada! Ti si moja mlada ljubav, nisam li ti to dokazala? - Vidio sam te kako ubijaš sluškinju i vozača... - Oboje sam ti objasnila. Radije bi da su oni ubili nas? - Bježimo s jednog mjesta na drugo... - Kao što smo u Napulju, u Porticiju... da spasimo tvoj život. 381 - Previše toga ne razumijem, signora Cabrini! Ovo noćas je možda i zadnje! - Ne smiješ tako razmišljati, nikad nemoj tako misliti! Previše toga je na kocki!... Ostani gdje si, ja ću doći po tebe - gdje se nalaziš? - U restoranu "Pijetlovo gniježdo" u tom Cheez-a-peake Beachu. - Ostani tamo, doći ću što brže. Sjeti se Napulja, Nicolo; misli na svoju budućnost. Ostani tamo! Baj tresne slušalicu, bijesna, potresena, nesigurna kamo da krene. Škorpioni će umrijeti, svi, ali kome će ona izdati naredbu? Padronea nema, Van Nostrand nedohvatljiv negdje u Europi, čovjeka koji tvrdi da je Škorpion Dva ubio je Nicolo na jednoj zabačenoj američkoj plaži, a neznani Škorpion Jedan bio je nedostupan u bolnici pod imenom koje ona nije znala. Primitivni lučki radnik je bio u pravu; sve ovo je bilo bezumno. No, kamo da ona krene? Mreža doline Beka bila je raširena posvuda, po čitavoj kugli zemaljskoj, ali ona se oslanjala na padroneove veze u Americi. Škorpione. O, Bože, zar se vodstvo Škorpiona okrenulo protiv nje; izuzetna podrška sad postaje strašno opterećenje? To se nije moglo dogoditi! Posljednji čin njenog bolnog života, jedini razlog zbog kojeg joj je dano da preživi agoniju Pirineja - Muerte a toda autoridad! Nisu je mogli zaustaviti ljudi u tamnim odijelima, s golemim imanjima i velikim limuzinama koje su ih, kao kola krvavih egipatskih faraona, nosile iz jednog u drugo središte moći. To ne može biti! Što su oni znali o ovozemaljskoj brutalnosti, o užasu kad si prisiljen gledati kako ti vlast obezglavljuje majke i očeve, pred tvojim očima - vlast!... Tako je bilo na mnogim mjestima; čitava baskijska sela u plamenu jer su htjeli nešto svoje; ljudi njenog voljenog supruga pobijeni, njihovi domovi srušeni sa zemljom jer i oni su htjeli nešto svoje, što su od njih ukrali ljudi naoružani od divova ovoga svijeta jer oni nose osjećaj krivnje što nisu zaustavili ubojice Židova, sa čime narod njenoga muža nije imao ništa! Gdje je tu bila pravda, gdje ljudskost?... Ne, "vlasti" je posvuda trebalo dati po prstima. Moralo ih se po 382 vrijetiti, naučiti da su ranjivi kao i oni koje su uništili svojim lažnim namjerama. Bajaratt podigne slušalicu i nazove broj koji joj je dao Nils Van Nostrand. Nije bilo odgovora. Sjetila se padroneovih riječi. Sve moje vezu imaju uređaje, kao pejsmejkeri, koji im kažu da odmah moraju odgovoriti na poziv, bez obzira na situaciju. A ako im njihova situacija onemogućava pristup na duže vrijeme, programiran je drugi po redu broj. Pričekaj dvadeset minuta i pokušaj ponovno. Ali ako ni onda ne bude odgovora, jedini moj oče? Nikome nemoj vjerovati. Elektronski kddovi mogu biti provaljeni, danas, u vrijeme izuzetne tehnologije. Budi konzervativna, dijete moje, pretpostavi najgore i otidi, ma gdje bila. Što onda? Bajje tada sama, jedina moja kćeri. Upotrijebi druge. Bajaratt pričekava dvadeset minuta i nazove ponovno. Ništa. Kako ju je uputio

padrone, ona pretpostavi najgore. Škorpion Dva je pokušao ubiti Nicola i sam je ubijen u pokušaju. Zašto? Bilo je 4:36 ujutro kad je zvuk telefona napao Hawthorneove uši u sobi koju je dijelio s Pooleom u motelu Shenandoah. - Imaš ga, Tye? - upitao je mnogo budniji poručnik s drugog kreveta. - Imat ću ga, Jacksone. - Tvrell napipa telefon i spusti ga na jastuk tik do uha. - Da? - upita. - Da li je to kapetan korvete Hawthorne? - Nekađ bio, da. Tko ste vi? - Poručnik Allen, John Allen, mornarička obavještajna, privremeno zamjenjujem kapetana Stevensa koji je trenutno napustio dužnost zbog vrlo potrebnog odmora, gospodine. - Što je, poručnice? - Upoznat sam na ograničenoj osnovnoj razini, kapetane, ali želio sam dobiti kratku analizu s vašega gledišta, posljednjeg razvoja događaja koji bi uvelike mogli utjecati na moje ometanje kapetana Stevensa... 383 - Za Boga, govorite engleski! - Poznajete li ili jeste li poznavali ili nedavno s njim bili u kontaktu ili bili upozoreni na analitičara Centralne Agencije po imenu Patrick Timothy O'Rvan? Tvrell zastane, pa tiho odgovori. - Nikad čuo za njega. I? - Njegovo tijelo je nadeno u ribarskom čamcu, u području Chesapeake Beacha, zapleteno u mrežu, rečeno mi je, prije sat vremena. Pomislio sam da bih mogao zvati vas prije nego što odlučim zasmetati kapetana. - Otkuda ste dobili izvještaj? - Chesapeake O.S. - to je Obalna Straža, gospodine. - Je li mjesna policija upoznata? - Do sada, nije, gospodine. Kad se dogodi ovakva stvar, kao kad je onaj mornarički kapetan ubijen u čamcu na vesla, prije deset ili dvadeset godina, pokušavamo je privremeno ograničiti samo na nas, ne dotičući ništa... - To je dovoljno, poručnice, razumijem. Držite sve na sigurnom dok ne stignem tamo. Gdje ste vi? - U River Bend marini, oko tri kilometra južno od Chesapeake Beacha. Ja sada krećem tamo, gospodine. Trebam li zvati kapetana Stevensa? - Nipošto, poručnice. Nek' spava. Mi preuzimamo. - Hvala vam, gospodine. On zbilja zna podivljati. Hawthorne izleti iz kreveta, a Poole, već na nogama, na drugom kraju sobe upali svjetla. - Idemo, Jacksone - reče Tvrell. - Ovo je proboj, pravi. - Po čemu zaključuješ? - Rekao sam, ne znam mrtvaca po imenu O'Rvan i ne znam ga osobno, ali znam da je otprilike najbolje govno od analitičara kojeg je Agencija ikad imala... Doplutao je i do Amsterdama, prije šest ili sedam godina, na jednu od onih tihih Agencijinih provjera, u potrazi za propustima u vojnim podacima. Tipovi kao što sam ja bježali su od njega kao od kuge. - I što je tu važno? - On je bio najbolji, a Bajaratt se služi samo najboljima, dok ne prestanu biti korisni. Tada ih isključuje i ubija da prekine bilo kakvu vezu. 384 - To je suludo, Tye. Ti ga stvarno pretjeruješ. - Možda, Jackson, ali ja to osjećam, slutim - on je morao biti glavni propust. To je sve što imam kao polazni temelj. - Prilično zastrašujuće, kapetane. Govoriš o vrhu naših tajnih obavještajnih lista. - Znam, poručnice. Probudi bojnicu. Na trotračnoj ulici u višim slojevima Montgomery Countv, Maryland, na telefonu pokraj kreveta senatora Paula Seebanka uporno je zujao niski ton. Vrlo prigušeno, i njegova žena koja je spavala do njega, nije ništa mogla čuti, zvuk sličan violončelu koji je budio samo osobu tik do izvora. Seebank otvori oči, ispruži ruku i pritisne dugme, prekinuvši zujanje pa tiho, polako ustane i side dolje u knjigama ispunjenu radnu sobu. Ponovno pritisne osvjetljeno dugme, ubaci prijemni kod i začuje monotoni glas s britanskim izgovorom. Kod naših suradnikase pojavio problem i naše linije više nisu operativne. Vi ćete primiti sve pozive. Preuzmite sva ovlaštenja. Senator Paul Seebank, jedan od vođa tog uzvišenog zakonodavnog tijela, drhtavim prstima pritisne odgovarajuće brojeve koji mu omogućuje pristup ilegalnom osoblju Snabdjevača. On je bio Škorpion Četiri, sada, za sve potrebe i namjene, prvi među Škorpionima. Senator se ukoči u svojoj stolici, njegovo lice pobijeli kao kreda, krv se povuče. Nije se mogao sjetiti kad je bio prestrašeni. 385 24 Les zapleten u mreže bio je bijel kao kreda i ukočen, meso natečeno, napuhano prodiranjem vode, lice balonska verzija njegovih nekadašnjih crta. Na obali, pod samo jednim svjetlom, ležale su osobne stvari koje je obalna straža izvadila iz pokojnikovih džepova. - To je sve, kapetane - rekao je John Allen, časnik mornaričke obavještajne službe. - Ništa drugo nije mijenjano, kuke su upotrebljene za izdvajanje materijalnih dokaza. Kao što vidite, on je CIA, strogo povjerljivo, maksimalni pristup, i vrlo mrtav. Ovdašnji liječnik, koji je obavio samo preliminarni forenzički uvidaj, vjeruje da je smrt nastupila kad je O'Rvanova glava smrskana krutim predmetom ili došla u dodir s većim brojem krutih predmeta. Kaže da bi autopsija mogla više otkriti, ali on osobno sumnja. - Dobar posao, poručnice - reče Hawthorne. Poole i Catherine Neilsen bili su uz

njega, oboje hipnotizirani gadnom pojavom ispod njih. - Onesite tijelo i nastavite s autopsijom. - Mogu li postaviti pitanje? - reče Poole. - Čudim se što si tako dugo bih tih - odgovori Tvrell. - Stoje? - Pa, ja sam samo seoski momak... - Prestani srati - upadne tiho Cathy, odvrativši pogled od mrtvog, natečenog tijela. - Pitaj. - Pa, kod nas u Loo"siani posvuda ima rukavaca Pontcartraina - žabokrečine, tako ih mi zovemo. Da li ovaj Chesapeake teče, kao obično, od sjevera prema jugu? - Pretpostavljam. - reče Allen. - Jasno - doda bradati ribar, čuvši razgovor dok je rasplitao truplo iz mreže. - Kako bi drukčije i moglo? 386 - Pa, Nil se ne ponaša tako, gospodine. On teče... - Zaboravi - upadne Hawthorne. - Tvoje pitanje? - Pa, pretpostavimo da teče od sjevera prema jugu, a radilo se o "krutim predmetima", ima li ikakvih brana za rukavce sjeverno odavde? - Što hoćeš reći, Jacksone? - upita Cathy, okrećući se, svjesna da njen podređeni nije postavio glupo pitanje. - Pogledaj, bojnice... - Radije ne bih, poručnice. - Na što ciljaš, Poole? - reče Tyrell. - Glava tog čovjeka je udarena na više od jednog mjesta - mislim, pogledaj, natekline i sve ostalo. To znači, ne jedan "kruti predmet" nego cijela hrpa. Imate li kakve brane za rukavce ovdje? - Lukobrani - reče bradati ribar, s rukama u mreži i pogledom na Jacksonu. - Uz i niz "Peake", pa si bogataši mogu plivati pred kućom. - Gdje je najbliži, gospodine? - Ovo nije najbolji teren ovdje, prijatelju - odgovori ribar. - To bi više bio lukobran sjeverno od Chesapeake Beacha. Klinici tamo dosta često vise, znaš. - Sad sam ja na redu, Tye: idemo! Bajaratt je susprezala svoje nestrpljenje. - Zar ne možete voziti brže? - hladnokrvno je upitala vozača hotelske limuzine. - Ako budem, gospodo, zaustavit će nas policija i trajat će još duže. - Samo požurite, molim vas. - Ja se trudim, gospodo. Baj se zavalj u sjedištu, u njenom umu praskali su detonatori. Nije smjela izgubiti Nicoloa, on je bio ključ! Sve je tako pažljivo isplanirala, tako pametno, svaki korak orkestriran, svaki potez i nijansa izračunani - bila je samo nekoliko dana udaljena od posljednjeg umorstva u njenom životu, preludija za kaos širom svijeta. Muerte a toda autoridad! Morala je biti nježna, obzirna, uvjerljiva. Jednom kad je njen dečko s dokova dovede u Bijelu Kuću, u sam Predsjedni 387 kov ured, pa onda van, mogla je raspologati po volji s baronecadetom. Njemu sigurno ne bi bilo dopušteno živjeti dulje od nekoliko minuta nakon što se vijest o umorstvu Predsjednika pročuje širom svijeta. Do tada, ona će glumiti gotovo histeriju oko njegove dobrobiti, zaklinjat se na grobove svetaca da prisile odgovorne za gnusni zločin da isti i plate, voditi ljubav sa svojim mladim Adonisom kako on nije ni sanjao - o, Bože, bilo stol On je opet morao postati njena marioneta, što prije. Sastanak u Ovalnom Uredu je bio preblizu. Ova vožnja traje vječno! - Sad smo u Chesapeake Beachu, gospodo, kafić je tamo prijeko, na lijevo - objavi hotelski vozač. - Mogu li vas otpratiti unutra? - Udite, molim - reče Baj. - Moj prijatelj će mi pristupiti privatno. Možda ću trebati pokrivač; imate li neki? - Odmah iza vas, gospodo, između svjetala. Dva mala. - Hvala vam. Sad me ostavite. - Da, kapetane Stevens, jesam, gospodine - rekao je potčinjeni poručnik Allen preko telefona u vozilu mornaričke obavještajne službe. - Kapetan korvete je bio jasan, gospodine. Naredio mi je da vas ne ometam - zaista. - On nije kapetan korvete i ne može vam davati naređenja! - Stevens je vikao preko svog osobnog telefona. - Gdje je on sada, do vraga? - Spomenuli su nešto o lukobranu u Chesapeake Beachu. - Isto mjesto gdje živi O"Rvan? - Rekao bih, gospodine. - Je su li O"Rvanovi obaviješteni? - Ne, nipošto, gospodine. Kapetan... |(.|| - On nije kapetan! - No, njegove upute su bile da sve držimo pod nadzorom, što se slaže s našom politikom u tim stvarima. Dogovorili smo se. Na privremenoj osnovi. - Dakako - uzdahne Stevens. - Obavijestit ću šefa Agencije smjesta; on taj dio može srediti. A onda ćete mi naći tog pasjeg sina i dobro se potruditi da me on odmah nazove. 388 - Oprostite mi, gospodine, ali, ako Hawthorne nije obavještajni časnik, tko je on uopće? - Ostatak, gospodine Allsen. Odmnuti bivši čovjek kojeg bi svi rado zaboravili. - Zašto je onda ovdje, kapetane? Zašto je onda u igri? Tišina. Stevens se tiho složi. - Zato jer je najbolji kojeg se može imati, poručnice. Mi smo to shvatili. Nađi ga! Dok je vozač bio u kafiću, goloprsi, okrvavljeni Nicolo prišao je kišom okupanom prozoru limuzine. Bajaratt širom otvori vrata i uvuče ga na stražnje sjedište, zagrlivši ga žestoko, i nabaci mali pokrivač preko njega. - Dosta, signora - viknuo je on. - Sa mnom si otišla predaleko. Skoro su me ubili! - Ne shvaćaš, Nico. On je bio još jedan agente segreto, čovjek koji se suprotstavio nama, meni, željama tvoje Svete crkve. - A

zašto je onda sve tako tajno? Zašto ti i ljudi koji su s tobom i moji sveti oci ne progovore javno o toj strašnoj stvari, za ime Božje, ma što to bilo? - Stvari se tako ne rade, moje veličanstveno dijete. Ti si pokušao, ti si se pokušao otvoreno suprotstaviti pokvarenom čovjeku na dokovima i što ti je to donijelo? Na dokovima Por- I ticija, svi te žele mrtvog; tvoja ljubljena obitelj te ne smije op- " | ravdati, jer bi oni sami bili ubijeni. Zar ne vidiš? - Vidim da me iskorištavaš, signora, iskorištavaš svoj izum, barone-cadetto, za vlastite svrhe. - Naturalmente! Izabrala sam te jer si imao prirodnu inteligenciju daleko iznad drugih; to sam ti rekla, zar ne? - Ponekad. Kad me ne zoveš budalom i lučkim radnikom. - Provale frustracija. Što da ti kažem?... Vjeruj u mene, Nico. U kasnijim godinama, kad ja odem, a ti budeš studioso, zahvaljujući novcu u Napulju, sjetit ćeš se i shvatiti. Bit ćeš ponosan zbog tihog udijela kojeg si odigrao u ovoj velikoj stvari. - Pa onda, za ime Majke Božje, reci mi, što je to? - U najširem smislu, nije mnogo drukčije od onog što si ti učinio kad su te htjeli objesiti na onom doku. Razgoliti pokvarenjake, ne na pustom doku u luci, nego širom svijeta. 389 Nico potrese glavom; drhtao je pod pokrivačem, a zubi su mu cvokotali. - Opet, toliko riječi, toliko stvari koje ja ne razumijem. - Hoćeš, dragi moj. S vremenom... Boli te! Što mogu učiniti za tebe? - Ovo je restoran, ne? Možda kava ili malo vina. Tako mi je zima. Baj uhvati ručku vrata i izleti van u silovitu kišu, prema stubama kafića. Odjednom, dva automobila zakrenu na parkiralište, klizajući se na mokrom asfaltu, i stanu uz škripu jedan do drugog, kad je Bajaratt stigla do vrata. A onda je začula riječi kroz vjetar i kišu. - Kapetane, morate učiniti kako kažem! To je naredenje! - Odjebi, seronjo! - Tye, za Boga, poslušaj ga! - viknula je neka žena, dok se žamor posvađanih glasova približio stubama kafića. - Ne! Dovoljno su zajebali! Idem do kraja i to prljavo, koristim sve što mogu izvući od O'Rvana i Ingersolovih. I gotovo! To je bio Hawthome! Bajaratt, u odjeći ugledne srednjovječne gospode, iz via Condotti, upadne u kafić i spazi vozača kako jede komad pite u obližnjem odjeljku. - Van! - prošaptalaje. - Odmah! - Do vraga, tko - o, moj Bože! Da, svakako, madam! - vozač baci na stol tri dolara i brzo ustane dok je petoro ljudi, gnjevnih ljudi, ulazilo u kafić, bar troje od četvoro uz žestoku raspravu. - Dolje! - naredi Baj, priklještivši vozačevo rame, i gurne ga pod klupu u odjeljku. Pet nasrtljivaca je zauzelo veliki stol preko puta ulaza, u kutu pokraj zida, njihova ljutila rasprava sad je bila ponešto prigušena, ali, kako je zaključila Amaya Bajaratt, njen nekadašnji i bivši ljubavnik neće posustati. Vidjela je to i prečesto: obavještajac iz Amsterdama znao je da su njegovi instinkti ispravni - točno u cilj. Dobro učinjeno, Tye-mladiću, tumačila je za sebe, dok je skupa s vozačem čučala pod klupom u uglu. Rijetko sam, ako uopće, vodila ljubav s nižim od sebe. Oh, ti, toliko sličan mome mužu, 390 Tyrell, nježna zvijer koja je htjela samo najbolje, a ja sam mu to i pružala, kao i tebi, dragi moj. Zašto, kraj svega toliko bezumnog na ovome svijetu, ti nisi mogao biti na mojoj strani? Ja sam u pravu, znaš, dragi moj. Nema Boga! Jer, kad bi ga bilo, djeca ne bi gladovala do smrti u bolovima i natečenim želucima - što taj Bog ima protiv njih? Mrzim tvog Boga, Tyrell! Ako je ikad i bio tvoj Bog; to nikad nisam saznala, zaista; nikad to nisi rekao, ovako ili onako. A sad te moram ubiti, Tye-momče. Ne želim; nisam mogla na St. Bartsu, iako sam trebala - mislim da je padrone razumio. Mislim da je osjetio koliko te jako zaista volim, a bio je previše mudar da to ispituje, jer i on je volio drugog kojeg nije mogao ubiti, iako je znao da mora. Ako hoćeš istinu, Škorpioni su propali zato jer moj jedini otac nije mogao učiniti ono stoje trebao još prije mnogo godina. Neptuna je trebalo isključiti. Bio je previše emotivan kad je riječ o ljubavi. A ja nisam, kapetane. - Sad - Bajaratt reče vozaču pokraj sebe. - Sad ćete polako ustati, otići do vrata, izaći i otrčati do kola. I bez panike - straga sjedi jedan povrijeđeni mladić. On je moj nećak, pristojan dečko, ranili su ga ljudi koji su ga pokušali opljačkati. Dovedite auto do ulaza. Trubite dva puta kad stignete. - Madam, nikad se od mene nije tražilo da se ovako ponašam! - Sad je, i bit ćete za tisuću dolara bogatiji zbog toga. Idemo! Vozač limuzine hodao je, napet, prema ulazu mnogo brže nego što mu je rečeno, otvorio vrata takvom silinom da su sa više stolova ljudi pogledali u smjeru oštrem buke, a među njima i Tyrell Hawthorne, sa sjedala u kutu. Baj nije mogla vidjeti njegovo lice, mrštenje u znak pitanja na tom licu, ali drugi jesu. - Što je, Tye? - upitala je Catherine Neilsen. - Što ovdje radi jedan gnjevni vozač? - Čuo si onog ribara, na doku. Kaže, ovdje ima i bogatih ljudi, duž "Peake", tako

on to zove, mislim. Zašto oni ne bi imali vozače? - Možda. 391 II Nije Bajaratt mogla čuti ni taj kratki razgovor; iščekivala je samo signal koji će reći da je limuzina pred vratima. Došao je, dva kratka pritiska na trubu. - Vozač? - reče Hawthorne više za sebe. - Van Nostrandov! - glasno je uzviknuo. - Pusti me da prođem - proderao se, odgurnuvši Poolea pa zatim i Cathy duž zelene plastične klupe. Istovremeno, Bajaratt izviri iz odjeljka i krene prema vratima, sagnute glave. Sad su se dvije prilike obrušavale prema ulazu, oboje s namjerom da izadu van. - Oprostite! - kratko je rekao Tvrell, kad projuri pokraj žene, dotaknuvši je usput, desnim ramenom gurne metalni okvir i izbaci teška vrata, van, na kišu, koja je ponovno pljuštala. - Ti! - zaurloao je na nevidljivog vozača limuzine i potrčao niz stube prema velikom automobilu. Zastao je, okrenuo se na kiši, dok su munje sijevale njegovim umom, prema ulaznim vratima i ženi koju je upravo odgurnuo u stranu. Shenandoah Lodge, starica - oči! Dominique! Bajaratt! Pucnjevi su odjeknuli kroz kišu; meci probiju metal limuzine i odbiju se o pločnik, a Hawthorne pojuri na lijevo, iznenada osjetivši nešto ledeno na boku. Bio je pogoden! Bacio se na tlo, kotrljajući se pod zaklonom jednog parkirano remontanog vozila, kad druga žena izjuri kroz vrata kafića, vrisnuvši za njim. Bajaratt ispali preostale metke u njenom smjeru dok je otvarala vrata i uskoči u kola. Catherine Neilsen se sruši niz stube a limuzina utone u mrak autoputa. Bilo je pet sati ujutro i Henry Stevens prepozna oštećenje koje je išlo uz njegov posao. Bio je na onoj točki, dalje od iscrpljenosti, gdje san više ne dolazi, ne nakon što je njegov odmor grubo prekinut iznenadnim upadom. Um se nije zaustavljao, nije mogao, pitanja su se geometrijski gomilala dok se njegova glava ne ispuni s toliko mnogo mogućnosti i vjerojatnosti da su istisnule svaku pomisao na mirovanje. Ostati u krevetu, značilo bi samo uporno se okretati, očiju otvorenih i zastakljenih, zabrinut hoće li njegova žena u krevetu do njegovog čuti njegovo micanje, probuditi se, kao i obično, i pokušati ga umiriti. 392 ; • Bila u tome dobra; uvijek je u tome bila dobra. Nije mogao priznati, ali, duboko, u svojim nijemim razmišljanjima, znao je da bez Phvliss ne bi bio gdje je. Bila je iritantno racionalna, uvijek mirna, snažni kormilar koji njihov brod drži na stabilnom kursu, nikad diktator, no uvijek bi se čvrsto uvjerila da njen suprug plovi olujnim morima bez prevrtanja. Na neki način, bilo je smiješno, razmatrao je dok je sjedio na trosjedu u njihovoj ostakljenoj verandi, što on razmišlja u mornaričkim pojmovima. Jedini put kad je bio na vodi, bila je njegova završna godina u Annapolisu, kad svi diplomci moraju izdržati deset paklenih dana na nekom ogromnom jedrenjaku, izigravajući moreplovce iz prokletoga devetnaestoga stoljeća. Jedva se sjećao tih dana jer, zapravo, većinu vremena je proveo povraćajući, u zahodu. S izuzetkom same plovidbe, mornarica je priznala njegove ostale talente, organizacijske sposobnosti, birokratske. Bio je vraški dobar uredski mornar, uočavao je mediokritete i nesposobnjake i uklanjao ih, ne podliježući njihovim tankim ispričama. Ako je trebalo dovršiti posao, neka ga dovrše; ako postoji problem kojeg on ili ona ne znaju riješiti, neka dođu k njemu i ne koprcaju se u plićaku neodlučnosti. Bio je u pravu - u većini slučajeva. A jednom - samo jednom - nije bio. Fatalno. U Amsterdamu je ispričao Phvliss o Hawthorneovoj ženi, Ingrid, a ona je jednostavno rekla: "U krivu si, Henry, ovog puta si u krivu. Ja znam Tyrella, znam Ingrid, a tebi je nešto promaklo." A kad je tijelo Ingrid Hawthorne izvučeno iz amsterdamskog kanala, njegova žena mu je došla u ured, iz ambasade. Jesi li ti imao što s tim, Hank? Dobri Bože, ne! To su bili Sovjeti, znakovi su posvuda! Nadam se, Henry, jer na putu si da izgubiš najboljeg obavještajca kojeg je mornarica ikad imala. Phvliss ga nikad nije zvala Henry; osim kad je bila bijesna na njega. Prokletstvo! Kako je mogao znati? Van sistema! Kakvo bi to sranje trebalo biti? - Hank? 393 Stevens okrene glavu prema vratima verande. - Oh, oprosti, Phyll, sjedio sam tu i razmišljao, to je sve. - Nisi spavao od onog poziva. Želiš o tome pričati možeš li o tome pridati, ili sam ja izvan igre? - Radi se o tvom starom prijatelju Havvthorneu. - Vratio se u kolo? Ako je, to je pravo čudo, Hank. Ti mu nisi previše drag. - Tebe je uvijek volio. - A zašto i ne? Ja sam mu programirala putovanja, a ne život. - Hoćeš reći, ja jesam? - Zapravo ne znam. Rekao si da nisi. - I nisam. - Dakle, to poglavlje je zaključeno, zar ne? - Zaključeno je. - Što Tyrell za tebe radi? Ili mi ne možeš reći? U primjedbi nije bilo predbacivanja, podrazumijevalo se da su žene i muševci visokog obavještajnog osoblja ranjivi; ono što nisu znali, nije se moglo iz njih izvući. - Učestalo radiš prekovremeno, pa pretpostavljam da je

uzbuna prvog stupnja. - Mogu ti dati nekoliko obrisa, procurilo je vjerojatno mnogo više, ionako... Postoji terorist iz doline Beka, žena koja se zaklela da će ubiti Predsjednika. - To je za crtani film, Hank! - prekine ga supruga i iznenada stane, razmislivši. - A možda i nije. Zbog našeg "ljepšeg" spola, postoji opasna količina stvari koje možemo učiniti i mjesta na koje možemo dospjeti, kamo muškarci ne mogu. - Ona već i je, ostavljajući za sobom određeni broj vrlo čudnih smrti i "fatalnih nezgoda". - Neću tražiti da mi to pojasniš. - I ne bih. - A Tyrell? Gdje je on u svemu tome? - Neko vrijeme, ta žena je djelovala s Kariba, s otoka... - A Hawthorne ima svoj posao s jahtama, tamo dolje. - Točno. - Ali kako si ga uspio dobiti natrag? Nisam mislila da je to moguće. 394 - Nismo mi, nego MI-6. Samo plaćamo njegove dnevnice; njegov ugovor je stigao iz Londona. - Dobri stari Tye. Treći razred ga nikad nije privlačio osim ako nije bilo nužno za njegovo pokriće. - Zaista ti se sviđao, zar ne? - I tebi bi, također, da si mu dao priliku, Hank - reče Phyllis, sjedajući u naslonjač od ratana nasuprot svom suprugu. - Tye je bio pametan - operativno pametan, ulično - ne tvoje klase, ne kandidat za genija s kvocijentom preko stodevedeset ili što već, ali imao je instinkte i snagu da ih slijedi, čak i kad su oni gore mislili da nije u pravu. Znao je riskirati. - Zvučiš kao da si bila zaljubljena u njega. - Sve mladice su bile, ja - teško. Sviđao mi se, da; zadivljena onim što je radio, dakako, ali "ljubav" u bilo kom smislu te riječi, ne. Bio je kao nadareni, neposlušni nećak, ne čak ni toliko blizak da bude brat, nego netko koga promatraš sa zanimanjem jer krši pravila i svako toliko upadne u gužvu. Sam si to rekao. - Da, jesam. Bio je uspješan. Ali uzdrmao je dosta mreža i trebalo je dosta vremena da bi ih se ponovno skupilo. Nikad mu nisam rekao o suradnicima koji su privremeno pobjegli od nas jer, rekli su, imamo manijaka na slobodi u našem podzemlju. Bili su uplašeni; on se pokušavao nagoditi s našim neprijateljima - dosta ubijanja, govorio im je; tako su nam oni rekli. Ali, nismo mi ubijali, to su radili drugi! - A onda je ubijena Ingrid. - Ubili su je. Sovjeti, ne mi. Phyllis Stevens prekriži noge pod svilenom spavaćicom, proučavajući svog, već dvadeset i sedam godina, supruga. - Hank - ona reče blago - nešto te grozno izjeda i ja znam kad se ne treba miješati, ali moraš nekome reći. Živiš s nečim što ne možeš podnijeti, ali moram ti reći, dragi, nitko u mornarici ne bi mogao učiniti što si ti radio u Amsterdamu. Očuvao si netaknutu čitavu organizaciju, od ambasade, preko Haaga, do NATO-a. Bio si mozak svih naših uspjeha u vrijeme kad je superioran intelekt bio potreban za vođenje tajnih operacija. Ti si to uspio, Hank, uza svu gadnu narav, ali, uspio 395 si, dragi. Ne mislim da je to itko drugi mogao, čak ni Tye Hawthorne. - Hvala ti za ovo, Phyll - reče Henry. Iznenada, nagnuo se naprijed na trosjedu, podigao obje ruke do blijedog lica i rašio prste, pokrivajući suze koje su potekle iz njegovih očiju. - Ali u Amsterdamu smo pogriješili, ja sam pogriješio. Ja sam ubio Tveovu ženu\ Phyllis skoči iz naslonjača i spusti se na trosjed pokraj svog supruga, obgrlivši ga rukama. - Daj, Hank, ubili su je Sovjeti, ne ti. Sam si to rekao, a ja sam vidjela izvještaje. Tamo su bile oznake! - Ja sam ih do nje doveo... I sad je on ovdje, i zato što sam bio u krivu, opet, i opet, i on može biti ubijen. - Prestani! - viknula je Stevensova supruga. - Dosta, Hank. Iscrpljen si, ali ti možeš bolje, ti si jači. Ako te to izjeda, dovedi Tvrella ovamo; to možeš lako izvesti. - Suprotstaviti će mi se; ti ne znaš kako se on osjeća. Njegovi prijatelji su ubijeni, previše prijatelja. - Pošalji jedinicu i prisili ga. - A onda je telefon zazvonio, dubokim, neprirodnim tonom. Phyllis ustane s trosjeda i pride maloju niži u verandi, gdje su iza malog višeslojnog panela stajala tri telefona, jedan do drugog; bež, crveni i tamno plavi. - Stan Stevens - ona reče, podigavši slušalicu crvenog telefona, a njegovo svjetlo zapulsira. - Kapetana fregate Stevensa, molim. - Smijem li pitati tko zove? Kapetan je na nogama gotovo sedamdeset i dva sata i zaista mu je potreban san. - U redu, pretpostavljam da to nije važno u ovo doba - reče mladenački glas - Ja sam poručnik Allen, M.O., a kapetana bi trebalo obavijestiti da je kapetan korvete - bivši kapetan korvete - Hawthorne pogoden pred kafićem u Chesapeake Beachu, Maryland. Koliko smo mogli utvrditi, rane ne bi trebale biti opasne po život, no dok ne stigne ekipa hitne pomoći, ne možemo biti sigurni. Međutim, časnik zrakoplovstva... - Henry! 396 25 Hawthorne i suzama umrljani Poole sjedili su jedan nasuprot drugome u bolničkom hodniku ispred operacijske sobe. Tvrell u stolici, sa štakama pokraj sebe, poručnik na klupi, nagnut naprijed, glave zabijene u šake. Nisu govorili; nije se imalo što reći. Hawthorneova rana

na boku je zahtijevala vađenje metka i sedam šavova, što je jedva preležao mirno na stolu, zahtijevajući da ga prenesu ispred operacijske sobe, gdje se bojnica Catherine Neilsen borila za život. - Ako ona umre - rekao je Poole, prekidajući šutnju, prigušenim, jedva čujnim glasom - ja izlazim iz ove proklete odore i, zatreba li, provest ću ostatak života tražeći jebene govornare koji su je ubili. - Shvaćam, Jacksone - reče Tvrell, pogledavši očajnog poručnika. - Možda i ne shvaćaš, kapetane. Jedan od njih možeš biti i ti. - Čak i to mogu shvatiti, iako mislim da to nije ispravno. - "Nije ispravno"? Gade jedan. - Poole skloni ruke s lica i podigne glavu, pogledavajući Tvrella. - U mom rječniku, koji je bitno superiorniji od tvog, ti si vrlo blizu optužbi. Niste bezgriješni, gospodine Havvthorne. Nisi čak rekao Cath i meni o čemu se radi, dok te ja nisam prisilo na onom usranom otoku, nakon što je Charlie ubijen. - Bi li to išta promijenilo - nakon što je Charlie ubijen? - Otkud znam? - uzvikne poručnik. - Otkud znam bilo što? Samo mi se čini da nisi bio otvoren prema nama. - Bio sam otvoren koliko sam mogao, bez nepotrebnog ugrožavanja vaših života informacijom koju ne biste trebali imati. 397 - Špijunsko sranje! - Svakako, međutim, ja sam nekad bio "špijun" i gledao sam kako muškarci i žene ginu samo zato jer su znali stvari - čak i djeliće stvari - koje su zapečatile naloge za njihovo pogubljenje. Bio sam dugo izvan igre, ali ti me ljudi i dalje prate. Vrata operacijske sobe se otvore i pojavi se liječnik u bijelom, njegova široka bolnička odora poškropljena krvlju. - Dugo je trajalo - on reče umorno. - Koji od vas je Poole? - Ja - odgovori Jackson s klupe, suzdržanog daha. - Rekla mi je da vam kažem da usporite - tako je rekla. - Kako joj je? - Stići ću i do toga. - Kirurg se okrene Tvrellu. - Onda, vi ste Hawthorne, drugi pacijent? - Da. - Želi vas vidjeti... - Što vi to, do vraga, pričate? - Poole skoči na noge. - Ako ona ikoga želi vidjeti, to sam ja! - Dao sam joj birati, gospodine Poole. Nisam htio čak ni to, ali ona je vrlo tvrdoglava dama. Jedan posjetitelj, dvije minute najviše, a medicinski je preporučljivo još manje. - Kako joj je, doktore? - reče Tye, ponavljajući Jacksonovo pitanje, no s određenim autoritetom koji je zahtijevao odgovor. - Vi, pretpostavljam, zamjenjujete njenu najbližu obitelj? - Pretpostavljajte što hoćete - nastavi tiho Hawthorne. - Ovamo smo dopremljeni zajedno, a vi ste sigurno svjesni državnog interesa. - Sasvim svjestan. Dva neproknjižena prijema, svaka istraga isključena zbog našeg nepoznavanja navedenih događaja... a pacijenti o kojima se radi, bili su pogođeni vatrenim oružjem. Vrlo neregularno, ali ja ne mogu sumnjati u vlasti. Do sada nisam razgovarao ni s kim iz obavještajne službe s takvim ovlaštenjima. - Onda, odgovorite na moje pitanje, molim vas. - Pokazat će dvadeset i četiri sata. - Pokazati što? - prasne Poole. - Hoće li ona uffirijeti ili ne? n 398 1 - Iskreno, ne mogu vam obećati da neće umrijeti, ali mislim da smo uklonili tu mogućnost. Isto tako, ne mogu vam obećati da će biti čitava osoba, potpuno pokretljiva. Poole klone na klupu, glava mu ponovno utone u šake. - Cath, o, Cath... - zajecao je. - Kraljeznica? - hladno upita Tvrell. - Vi, dakle, znate nešto o takvim ranama? - Recimo samo da sam ovo već prošao. Živčani završeci nakon traume... - Ako odgovore - potvrdi kirurg - ona može ući u normalan oporavak za nekoliko dana. Ako ne, što da vam kažem? - Dovoljno ste rekli, doktore. Mogu li je sada vidjeti? - Dakako... Dajte, da vam pomognem ustati, znam da ste i sami prošli jedan manji zahvat. - Hawthorne se digne na noge, oprezno se uravnoteži i krene prema vratima. - Vaše štace - reče kirurg, pružajući mu ih. - Upravo sam ih vratio, doktore - odgovori Tvrell. - Puno hvala, svejedno. U Cathvnu sobu ga je otpratila sestra koja je ljubazno, ali čvrsto rekla da će njegov posjet biti vremenski ograničen. Hawthorne se zagledao u lik na krevetu; iz mrežice za kosu izvirivali su njeni plavi pramenovi, ljupke crte njenog blijedog lica bile su obasjane svjetlom noćne svjetiljke. Čula je korake i otvorila oči, okrenuvši glavu i ugledavši Hawthornea, rukom mu domahnula da se približi, pokazujući stolicu pokraj kreveta. On došepesa do nje i sjedne. A onda, polako, s oklijevanjem, njihove ruke se približe i napokon sklope. - Rekli su mi da si u redu - reče Cathy, njen glas slab, uz blijedi smiješak odobravanja. - Bit ćeš i ti - reče Tye. - Drži se, bojnice. - Daj, Tye, možeš ti i bolje. - Pokušavam... Jackson je gotovo izbezumljen što nisi njega tražila. - Iskreno ga volim, ali nije vrijeme za briljantno dijete, a ja nisam u stanju podnijeti njegovo predvidljivo ponašanje. - Neilsen je govorila u blagim naletima daha, s naporom, ali ja 399 sno, odmahnuvši glavom kad je Hawthorne podigao lijevu ruku kako bi je usporio. - Zar to nije ona vrsta odluke za koju

smo mi, časnici, obučavani? Mislim da si mi pokušavao tako nešto reći kad je Charlie ubijen. - Možda sam i rekao, Cathy, ali ja nisam najbolji učitelj. Ovaj časnik se raspao u Amsterdamu, sjećaš se? - Sad nećeš, je li tako? - Čudno da to ti kažeš, ali nadam se, neću. Ja sam vrlo bijesan čovjek, Cathy, bijesan koliko i u Amsterdamu - a ti si sad dio toga... Zašto si to rekla? - Zbrojila sam neke stvari, Tye, i bojim se... - Svi se bojimo - blago je prekine Tvrell. - Bojim se za tebe, zbog onog što mislim da nosiš u sebi... Kad ste se ti i Jackson vratili iz Starog San Juana, od Simona, promijenio si se. Nisam to mogla imenovati, nisam sigurna ni da bih htjela znati, ali to je nešto duboko i strašno... - Izgubio sam dvojicu prijatelja - Hawthorne nervozno upadne - kao što si ti izgubila Charliea. - I kasnije - tiho nastavi bojnica, zanemarujući njegovu upadicu - primio si poruku preko telefona, u motelu. Nikad nisam vidjela da se jedno lice tako brzo mijenja; odjednom si probljedio, pa gotovo poplavio, a oči su ti gorjele. A rekao si samo da si dobio nekog tko je pogriješio. I još kasnije - znam da nisi shvatio da te mogu čuti - dao si Stevensu telefonski broj u Parizu. - To je bilo... - Molim te... I onda, noćas, izjurio si iz onog kafića kao ludak, kao da si htio ubiti vozača... Potrčala sam za tobom, a kad sam stigla do vrata što su se zatvarala, malo prije pucnjave, ti si viknuo - ne, Tye, vrisnuo si, "ti"! I onda je žena otvorila vatru. <L - Da, je - reče Tyrell, očiju prikovanih uz Cathvne. - Bajaratt, naravno. - Da. - Ti znaš tko je ona, zar ne? Mislim, poznavao si je. - Da. - Ona je osoba koju si poznavao vrlo dobro, je li tako? 400 - Mislio sam da je poznajem. A nisam. - Tako mi je žao, Tye... Nikome nisi rekao, je li? - Nema smisla. Ona nije što je bila, ne postoji uopće nikakva veza. - U to ne sumnjaš? - Ni najmanje. Njen svijet je u dolini Beka. Ja sam je znao u drugom svijetu koji s tim mjestom nije imao ništa zajedničkog. - U tom dobrom svijetu, dobrom životu, gdje tvoj brod plovi od otoka do otoka, a sutoni su mirni? - Da. - Hoće li broj u Parizu pomoći? - Mogao bi.^Nadam se. Želim. Catherine je promatrala njegovo umorno lice, oči koje su skrivale toliku bol i toliki bijes. - O, Bože, jadni, nesretni čovječe. Suosjećam s tobom, Tye... i više nećemo o ovome govoriti. - To cijenim, Cathy... Ležiš tu, i uza sve što si prošla, možeš razmišljati o meni? - Ma, jasno - ona prošapće, sve slabija, ali nasmiješena. - Bolje nego da razmišljam o sebi, zar ne? Tvrell se nagne naprijed, u stolici, pusti njene ruke i svojim dlanovima okruži njeno lice. Oni se približe i usne im se sretnu. - Divna si, Cathy, divna. - Hej, to je bolje nego "izuzetna", kapetane. Vrata se otvore i pojavi se sestra; blago je pročistila grlo. - Vrijeme je isteklo - reče. - Najzgodniji pacijent u ovoj bolnici mora se odmarati. - Kladam se da to govorite svakome tko je operiran - primijeti Neilsen. - Ako govorim, onda puno lažem. Ali ne sada. - Tye? - Da? - reče Hawthorne, ustajući. - Uzmi Jacksona, napravi od njega pravog partnera. On može sve što i ja, i to bolje. - Jasno da hoću, ali ti zapravo želiš nešto drugo reći. - To će mu odvratiti misli od mene. 401 Phvllis Stevens se baci na telefon. Bilo je skoro deset sati u jutro, ali tek u šest sati napokon je uspjela natjerati svog iscrpljenog, krivnjom gonjenog supruga u krevet. Časnica zrakoplovstva je operirana, prognoze nesigurne, a Tye Hawthorne nije ozbiljno ranjen i ta činjenica je olakšala trenutne brige Henryja Stevensa ali ni najmanje ga nije oslobodila njegovog dubljeg straha - samo nekoliko centimetara i on bi bio mrtav*. - Da, što je? - Phvllis tiho progovori, povlačeći žicu na drugi kraj kreveta. - FBI, gospodo Stevens. Mogu li razgovarati s kapetanom fregate, molim vas. - Iskreno, više bih voljela da ne razgovarate. Nije spavao gotovo tri dana i napokon se odmara. Zar mu ne možete ostaviti poruku? - Samo dio, gospodo. - Potpuno razumijem. - Phyll, što je? - Henry Stevens se ispravi u susjednom krevetu. - Čuo sam telefon, znam da sam ga čuo! - Evo, vaš je, federalci - uzdahne Phvllis, predajući slušalicu svom suprugu koji je već spustio noge na pod. - Ovdje Stevens, što je? - FBI, gospodine, terenski agent Becker, jedinica za Ingersolov ured. - Ima li što? - Teško je reći, gospodine. Pronašli smo telefon u metalnom sefu prikriven drvenim panelima, kao da je dio zida. Morali smo ga otvoriti plamenikom... - Je li to obični telefon, i ako je, zašto je bio sakriven? - Upravo to je ludo, kapetane. Tehničari su radili na tome gotovo cijelu noć i jutro, a nisu stigli daleko. - Koliko daleko? - Pronašli su satelitsku antenu na krovu preko koje se uspostavlja veza sa sakrivenim telefonom, ali uspjeli su zaključiti samo to da antena emitira u svemir, a emisija iz njega završava u državi Utah. - Utah? Otkud Utah, do vraga? 402 - Može biti nekoliko stotina laserskih frekvencija i

do tisuću prijamnih antena. Možda i više, i jednog i drugog. - To je ludo! - To je nova tehnika, kapetane. - Pa, pustite u pogon jedan od vaših skupih računala, to su isti oni čarobni strojevi koji tako prokleta puno koštaju poreske obveznike, i nadite nešto. - Radimo na tome, gospodine. - Radite i dalje! - Stevens zalupi slušalicu telefona, klonuvši natrag na jastuke. - Imaju vlastite satelite tamo gore u svemiru - prošaptao je. - To je nestvarno! - Ne znam o čemu pričaš, Hank, ali ako ti želiš reći ono što i ja mislim, svi mi, posvuda, to smo omogućili. Jedino što treba je novac. - Napredak - Stevens reče. - Nije li to divno? - Ovisi, tko upravlja njime, pretpostavljam - reče njegova supruga. - Vjerovali smo da ćemo to biti mi - najbolji i najpametniji. Očito, nismo. Bilo je kasno jutro, a u bolnici nije bilo ništa novog o Catherine Neilsen, javili su samo da su životne funkcije stabilne, a ona se odmara. Havrthorne je, u gaćama, iskušavao svoju nogu u sobi motela Shenandoah, pod Pooleovim nadzorom. - Boli, je li? - reče poručnik. - Boli te. - Nije tako strašno - odgovori Tvrell. - Pristojno sam odspavao pola vremena, što uopće nisam očekivao. Najvažnije je izbjeći opterećenje lijeve strane. - Bilo bi bolje da se potpuno smiriš nekoliko dana - reče Poole. - Nek se slegnu šavovi. - Mi nemamo nekoliko dana. Daj još tog flastera i čvršće ga stegni. - Zazvoni telefon. - Vjerojatno je Stevens. Phyllis je obećala da će mu reći kad se probudi. - Ja ću se javiti - reče Jackson, već krenuvši prema stolu. - Halo?... Da, da, ovdje je. Samo malo. - Poručnik se okrene Hawthorneu. - Netko tko kaže da je tvoj brat i ja bih rekao da je. Čak i slično zvuči, samo što je, onako, pristojniji. - Baš i nije; to je uloga koju je uvježbao dok je preda" 403 vao. - Tvrell odšepa do kreveta, polako sjedne. - Zvao sam St. Thomas iz bolnice, sinoć. - On se javi s telefona pokraj kreveta. - Zdravo, Mare, i mislio sam da ćeš se danas usidriti, u neko doba. - Prije sat vremena, otprilike, i baš lijepo od tebe što si me obavijestio da si još živ - reče sarkastično Mare Anthony Hawthorne. - Ti jesi još živ, zar ne? - Prekini, brate, imao sam posla, i nemoj biti znatiželjan, jer je taj telefon zabranjena zona. - Za nekolicinu, nije... - Koju nekolicinu? Nisam provjerio poruke. -k - Prva je od B. Jonesa. Zvao je jučer u 4:12 poslijepodne, ostavio ti broj u Mexico Cityju i ozbiljno ti savjetovao da mu se javiš tijekom dvadeset i četiri sata. - Daj mi broj. - Brat izgovori broj, a Tvrell ga zapiše na još jednom hotelskom jelovniku. - Tko je drugi? - Žena po imenu Dominique, rekla je da zove iz Monte Carla. Na tajmeru stoji, jutros u 5:02. - Poruka! - Uključit ću ti je. Ne ulazi u stvari koje bi nedužni mladi brat trebao ponavljati svom starijem uzoru... Ah, baš si pravi otočanin, mon. - Da čujem, a ti ostani na vezi i preskoči komentare. - Razumijem, gospodine. - "Tyrell, dragi moj, ljubavi moja, ovdje Domie! Zovem iz L"Hermitage u Monte Carlu. Znam da je jako kasno, ali moj suprug je u kasinu, a ja imam divnih novosti! Izuzetno sam se dobro ponašala proteklih nekoliko dana, ali, iskreno, zlo mi je od svega i zaista mi jako nedostaješ - kao što, dakako, kao dužnost osjećam potrebu da budem pokraj svog ujaka u njegovim posljednim danima. Ovo drugo sam izložila svome suprugu i nećeš vjerovati što je rekao! Rekao je, "Vrati se svome ujaku, jer on te treba, jednako kao što ti, siguran sam, trebaš svog ljubavnika." Kažem ti, bila sam iznenađena. Pitala sam je li ljut, a njegov odgovor je bio dar Božji. "Ne, draga moja suprug, jer i ja imam vlastite planove za nekoliko slijedećih tjedana. Naprotiv, ja sam vrlo sretan zbog tebe."... Nije li 404 to divno - rekla sam ti da je on drag, iako mu nedostaju neke muške kvalitete. U svakom slučaju, idem u Niču u zračnu luku i hvatam prvi zrakoplov. Sutra ću biti u Parizu, projuriti uokolo, dakako, jer uvijek toliko stvari treba učiniti prije odlaska na podulji odmor, ah ako me trebaš, zovi Pariz. Ako nisam tamo, govori jedino s Pauline. Ja ću ti se javiti... Osjećam zagrljaj tvojih ruku, moje tijelo pripijeno uz tvoje. O, Bože, zvučim kao zaljubljena djevojčica, a tako mlada nisam! Za dan, možda dva, bit ću na otocima, sigurno ne više od tri dana, i odmah ću te nazvati... Ljubavi moja, dragi moj." Iskonski urlik bijesa oblikovao se u Tyrellovom grlu; krik je zadržao, ali ne i žestinu svog gnjeva. Riječi ljubavi, tako podlo, tako bezosjećajno upotrijebljene da upotpune ubitačnu laž. Poziv se izgovarao samo sat nakon što ga je ista osoba pokušala ubiti! Ne s jahte na Mediteranu, nego na stubama jednog kafića u Marvlandu... Kako je lako u stroj izgovoriti da si gdje god poželiš. Sjećanje na amsterdamske igre: pod svaku cijenu drži se svog lažnog identiteta, to može biti jedino što ti je preostalo. Kravava Djevojčica igra svojim lažnim kartama, vjerujući da će on nasjesti. A on će se potruditi da se to dogodi njoj, s njegovim pozivom sveprisutnoj "Pauline" u Pariz, uz prethodno

upozorenje Deuxieme. - U redu, Tye - začuju se riječi njegovog brata. - Premotao sam vrpcu, krećemo od početka. Zar te ne veseli što ne dajem nikakve primjedbe? - To se i ne traži od tebe, Mare. - Pa, nešto se traži, jer si htio da ostanem na vezi... - O, Kriste, oprosti, brate - upadne Havvthorne, ponovno priseban. - Praktična pitanja... Novac je, pretpostavljam stigao i ti tražiš dva komada klase A. - Ma, daj, Tye, uplovio sam u Red Hook prije sat vremena! No, da, javio sam se Cvrilu u Charlotte Amalie i rekao mi je da imamo nevjerojatan transfer iz Londona. Ispitivao je imamo li kakve veze sa starim Noricginim društvom! - Istražit će i shvatiti da je sve čisto kao kraljičino rublje. Na posao s brodovima. - Bez tebe? 405 - Rekao sam, na posao, ništa konačno. Ako nađeš nešto obećavajuće, daj polog. - O, da, sad se sjećam, polog. Kad se misliš vratiti? :.,. - Neće još dugo - ovako ili onako. - Što to znači, ovako ili onako? " - Ne mogu ti reći. Zvat ću te za dan-dva. - Tye... - Da? - Za Boga, budi oprezan, hoćeš? - Naravno, brate. Znaš moje načelo, prezirem neustrašive ljude. - To ti kažeš. Hawthorne spusti slušalicu, trznuvši se kad se naslonio na lijevi bok. - Gdje su bilješke koje su bile u mojim hlačama? - uptao je Poolea. - Evo ovdje - dogovori Jackson, krenuvši prema ormariću i uzme nekoliko zgužvanih stranica. Hawthorne uzme zgužvane listove, prelista ih, izdvoji jedan i izravna ga na krevet. Podigne slušalicu, ponovno se trgnuvši, i nazove broj s papira. - Tajnika Palissera, molim pristojno reče. - T. N. Hawthorne ovdje. - Da, gospodine - reče tajnica. - Spojit ću vas. - Hvala. - Kapetane? - Palisserov glas je bio kao i on sam - autoritativan, a ne agresivan. - Što se saznali, ako ste uopće išta? - Još jedno ubojstvo, a ja sam zamalo završio kao drugo, nakon toga. - Bože dragi, jeste li dobro? - Nekoliko šavova, to je sve; ušao sam - uletio - ravno u to. - Što se dogodilo? - Kasnije, gospodine tajnice; ima još nešto. Poznajete li analitičara CIA-e po imenu O'Rvan? - Da, čini mi se. Na našem posljednjem sastanku bio je u svojstvu starijeg pomoćnika direktora Agencije. Koliko se sjećam, dosta dugo je u poslu i smatraju ga jednim od onih 406 kabinetskih mudraca. Možda se varam, ali mislim da se zove Ryan, ili O'Rvan. - Ne varate se, ali on je mrtav, zahvaljujući Krvavoj Djevojčici. - O, moj Bože! - Ako sam ispravno shvatio, on je bio glavna obavještajna veza za Bajaratt i njeno društvo. - Ne proturječite li sami sebi? - upadne iznenađeni, ali i zamišljeni Palisser. - Ako je njoj - njima - bio tako vrijedan, zašto bi ga ubili? - Samo pretpostavka, ali možda je on napravio pogrešku koja bi nas mogla dovesti do nje, ili, još vjerojatnije, ispunio je svoju ulogu i trebalo ga je ukloniti zbog onog što je znao i koga je znao. - Što nas ponovno vraća na vašu tezu po kojoj upadi doline Beka sežu do opasno visokih mjesta. - Sa znanjem ili bez - brzo se uključi Hawthorne. - Na primjer, vaša pomoć Van Nostrandu bio je čin samilosti, a ne sudjelovanja. Vi ste nasjeli. - Tako je teško povjerovati... - Štoviše, ako je i smrt Howarda Davenporta povezana, a ja sam uvjeren da je, čak i najzadrtiji pobornici teorije zavjera bi se kolebali da ga nazovu prijateljem Bajaratt, jednako kao i vas. Jednostavno niste logični kandidati. - Nebesa, nikako! - Ali O'Rvan je bio... - Kako možete biti sigurni? - Ona je bila u krugu dva kilometra od mjesta na kojem je on ubijen. - Kako to znate? - Rekao sam vam, pokušala je i mene dodati na popis. - Vidjeli ste je? - Recimo to ovako, pokušavao sam svim silama izaći iz njenog vidokruga... Molim vas, gospodine tajnice, mi gubimo vrijeme. Imate li papire koje sam od vas tražio? - Sve ću imati za pola sata, iako i dalje imam svoje sumnje. 407 - A možete li birati - možemo li svi mi birati? - Ne, ako je vaš službeni dosije točan i ako ga nije napisala vaša majka. Usput, uzeli smo vašu fotografiju s posljednje mornaričke iskaznice, od prije šest godina. Niste, čini se, vidljivo ostarili. - Izgledam bolje, jer imam bolji posao. Pitajte moju majku. - Hvala lijepo, ne čeznem za još jednim Hawthorneom u svom životu, ma kako šarmantna bila. Nek poručnik dođe ovamo i sve preuzme. Treba tražiti podtajnika za karipske poslove. Dobit će omoćnicu s vašim ovlaštenjima - specijalni agent, konzularne operacije. Bit će zapečaćena, označena i zabilježena kao Geološki pregled, Sjeverna obala: Montseratt. - Kao "Bajaratt"? - Treba unaprijed misliti na buduće sjednice Kongresa, kapetane. Isto tako, na mentalitet istraživača. Tako očit kod smanjuje opasnost od tajnovitosti kriminalne prirode. - Zaista? - Dakako. Neki senator će upitati "Montseratt i Bajaratt? Nije li to prilično očito, gospodine Tajnice?"... "No, senatore, vi ste vrlo domišljati. Dakle, kako ste vi to briljantno uočili, nismo vodili dvostruku igru time što smo angažirali bivšeg kapetana korvete Hawthornea. Da jesmo, sigurno ne bismo bili - kako ste vi to

rekli - tako očiti". - Da skratimo, vi pokrivete guzicu State Departmenta? - Posve sigurno - složi se tajnik. - Kao i vašu, kapetane. No, Hawthorne? - Da, gospodine? \ - Kakav je vaš nastup s članovima obitelji? - Loš. - Sad, molit ću, budite malo određeniji, budući da sam vam ja pripremio ovlaštenja. - Izravno suočavanje. Tvrdit ću da je u tijeku izuzetno osjetljiva kriza u State Departmentu koja bi se mogla vrlo lako ticati i pokojnika. Nema vremena za uobičajeno razdoblje žalovanja prije početka istrage. - Članovi obitelji ili svećenik, zamjerit će vam, možda vas i zaustaviti. 408 - Nadam se, jer ja mogu izvući i nekoliko vlastitih zamjerki... Ja sam, recimo tako, vrlo osobno motiviran. Uz dodatak svemu što se dogodilo, u bolnici imam prijateljicu koja možda više nikad neće hodati. - Tyrell spusti slušalicu i okrene se zamišljenom Pooleu, koji je zurio kroz prozor. - Izabran si, Jacksone. - rekao mu je. - Ideš podtajniku za karipske poslove; ima veliku podstavljenom otmotnicu za mene... Što je? - Stvari se užasno brzo događaju, Tye - odgovori poručnik, odmaknuvši se od prozora; njegove oči se spuste na Hawthornea. - Broj mrtvih se povećava brže nego što ga možemo slijediti... Van Nostrand i njegov šef sigurnosti; plus čuvar s glavnog ulaza, pa starica pa vozač i crvenokosi tip dolje na parkiralištu, pa Davenport, Ingersol, sad i taj O'Rvan. - "Neke si zaboravio, je li tako, poručnice? - upita Hawthorne. - Koliko se sjećam, bili su moji bliski prijatelji, a jedan je bio vaš posebno blizak prijatelj. Ne čini mi se da je vrijeme za evangelički pacifizam. - Ne slušaš me, kapetane. - Što mi je promaklo? ; - Nismo na tisuću kilometara daleko, na Karibima, gdje ti i ja možemo držati pod kontrolom ono što možemo. Geografija se do zla Boga suzila, i umiješano je toliko ljudi koje ne znamo. - To je logično. Nemamo plan, ali znamo da smo na konačnoj točki, a Bajaratt sustavno uklanja svaku svoju zamislivu vezu. - Znamo odakle ona, ali ne znamo tko je na našoj strani? Tko upravlja svim tim? - Opet ćemo kao u San Juanu - odgovori Hawthorne. - Ti ćeš preuzeti Cathvino mjesto i ovdje čuvati bazu. Koordinirat ćeš moje poteze kako budu stizale dodatne informacije. - Čime i od koga? - Vrhunskom tehnikom koja je, navodno, zamijenila ljude kakav sam ja - kakvi smo nekad bili. Postojala je, valjda, i tada, samo nismo imali previše namjene za nju, ili su laboratorijski dečki mislili da mi ne bismo mogli naučiti. 409 - Kakva je oprema? - Prvo, uređaj koji se zove transponder... - To je tragački modem za UKV - kratko objasni Poole. - Unutar određene udaljenosti može pokazati tvoj položaj na karti. - Tako sam i shvatio. Bit će ugrađen u pojas koji je u otmotnici. Onda je tu pejdžer, koji mi pokazuje tko me zove, dva puta dva zvučna znaka znači što prije moguće, tri znaka učestalo ponovljena, znače hitno. To je optičko vlakno ugrađeno u plastični upaljač za cigarete pa može proći detektor za metal. - Tko time upravlja? - pitao je poručnik - Ti. Tako ću urediti. - Uredi tako da znam po promjeni kodova tko u Agenciji ili State Departmentu tebi daje informacije. Broj treba biti ograničen na potrebno osoblje u četverosatnim smjenama, svi pod stražom i bez pristupa telefonima. - Ti si to u mom bivšem poslu, Poole? - Ne, ja sam stariji računalski operater za AWAC. Lažna informacija - namjerno lažna - to je mora s kojom moramo živjeti. - Pitam se, gdje je sada Sal Mancini?... Oprosti. - Nije važno. Ako ga ikad vidim, znat ćeš ako pročitaš novine. On je mrtva zmija, jer je odgovoran za Charlijevu smrt koliko i ostali! I potrudi se da isti ti ljudi koji te opskrbljuju informacijama rade i na mrežnim kartama. - Kakvim mrežnim kartama? - Ispisi s ekrana koji točno pokazuju tvoj položaj po onome što prenosi transponder. Jedan tim može odraditi i jedno i drugo; s dva tima previše je labavo. - Ne postajemo li pomalo paranoični? Palisser je bio jasan, samo najiskusniji i najpouzdaniji ljudi iz Agencije rade s nama. - Drugim riječima - reče poručnik - mogao bi biti i netko kao pokojni gospodin O'Rvan? - Reći ću Palisseru i to jasno, i bit će tako. - reče Hawthorne. - U redu, krenimo. - Tyrell nesigurno ustane s kre 410 veta i pokaže na svoje bedro. - Ozbiljno sam mislio, Jacksone, čvršće povezi ovo ovdje. - A što s tvojom odjećom? - Poole uzme samoljepljivi zavoj sa stola, a Hawthorne ustane i spusti gaće. Gledao je kako poručnik stručno namješta zavoj preko njegove rane. - Ne možeš navaliti na O'Rvane i Ingersole u donjem rublju. - Dao sam mjere Palisserovoj tajnici. Za sat vremena sve će biti isporučeno ovamo. Odijelo, košulja, kravata i cipele - sve i sva. Namještenik State Departmenta ne smije prekršiti pravila odijevanja. Zazvoni telefon i Havrthome skoči s kreveta, još jednom se lecnući. - Da? - rekao je neljubazno. - Ovdje Henry, Tye. Jesi li uspio odspavati? - I više nego što sam mislio. - Kako se osjećaš? Kako rana? -

Nervozan sam, a šavovi se drže. Phyllis kaže da si konačno i ti zahrkao, uz veliku grmljavinu. Ti nikad nećeš naučiti kako biti pristojan, je li da, Hank? - Zahvaljujem - na onom "Hank". - Nema na čemu. Još uvijek te imam na osobnom nišanu i možda ćeš se jednog dana uklopiti u izgubljene stranice koje su nestale u Amsterdamu, ali sada, mi radimo zajedno. O toj temi, imaš li što novog? Što je s telefonom u Parizu? - To je kuća u Pare Monceau, pripada obitelji, rekao bih, dinastiji, po imenu Couvier; vrlo stara, vrlo francuska i vrlo bogata. Prema Deuxieme, vlasnik je zadnji od velikih bonvivana; blizu osamdeset, s petom ženom koja je do prošle godine bila hostesa na plaži u Saint-Tropezu. - Telefonski razgovori, međunarodni, mislim? - Četiri s ove strane bare. Dva s Kariba i dva s kopna u deset posljednjih dana. Telefon je pod prismotrom i od sada nadalje dobivat ćemo točno određene lokacije, putem područnih kodova i brojeva. - Jesu li Couvierovi u kući? - Ne, prema glavnoj domaćici, oni su u Hong Kongu. - Znači, pozive prima domaćica? - Deuxieme je to razriješio - upadne Stevens. - Zove 411 se Pauline i sad je pod strogim nadzorom, elektronskim i fizičkim. Ako se što pojavi, oni će nam odmah javiti. - To je nabolje čemu se možemo nadati. - Smijem li upitati otkud ti znaš za Couvierove? - Žao mi je, Henry, možda kasnije, mnogo kasnije... Još nešto? - Naravno. Imamo neku vrstu dokaza da je Ingersol bio do vrata u Bajarattinom krugu. - Mornarički kapetan opiše skriveni telefon u uredu ubijenog odvjetnika i satelitski relej na krovu. - Očito, bio je u vezi s jahtom u Miami Beachu i otokom onog starog ludaka. - "Ludak" je riječ u čestoj upotrebi, Henry. Mogu shvatiti Van Nostranda, ali zašto ljudi kao O'Rvan i Ingersol? Zašto bi oni bili dio toga? Nema smisla. - I te kako ima - odgovori šef mornaričke obavještajne. - Uzmi tog tvog pilota iz Puerto Rica, Alberta Simona. Mislio je da imaju nešto na njegov račun, što bi ga stajalo četrdeset godina u Leavenworthu. Nešto slično, s O'Rvanom i Ingersolom, možda. Inače, Agencija šalje sve informacije koje o njima dvojici ima. - Gdje je Simon, uostalom? Što je bilo s njim? - Namače rep u kadi s mirišljivim uljima, stanuje u apartmanu, u Watergateu, ljubaznošću zahvalnog Pentagona. Održana je privatna svečanost - u Ovalnom Uredu, ništa manje - gdje mu je predano nekoliko odličja i pozamašni ček. - Mislio sam da Predsjednik ovih dana povučeno živi. - Nisi slušao. Vrlo privatna svečanost, nikakvog tiska i fotografija, za pet minuta gotovo. - Do vraga, kako je Simon objasnio svoju - recimo, barem podulju odsutnost? Kriste, sve te godine! - Vrlo pametno, rečeno mi je. Upravo dovoljno mutno za ljude koji zapravo ne žele objašnjenja. Njegov davni otkaz poslan mu je u australsku zabit i tamo se izgubio. Selio se godinama, pravi apatrid, od jednog letačkog posla do drugog, iz jedne zemlje u drugu. Nitko nije ni htio čuti nešto više. - To je samo olinjali Simon - reče Hawthorne. - A ne utjecajni pravnik na A popisu Bijele Kuće ili vrlo cijenjani 412 analitičar CIA-e. Ingersol i O'Rvan nisu napravljeni od iste stvari kao Al Simon. - Nisam rekao da jesu, samo varijacija od kvalitetnije stvari. - Preko telefona se začuo zvuk zvona. - Pričekaj, Tye, netko je na vratima, a Phyll se tušira. Tišina. Kapetan Henry Stevens nije se vratio na telefon. 413 26 - Idemo sad! - glasno je rekla Bajaratt, otvarajući vrata spavaće sobe i budeći Nicolaa iz dubokog sna. - Diži se i pakiraj nas, brzo! Mladić se uspravi, protrlja oči na jakom poslijepodnevnom suncu koje je dopiralo kroz prozore. - Sinoć sam vidio svoga Boga i sretan sam što sam živ. Pusti me da spavam. - Diži se i molim te, napravi kako ti govorim. Naručila sam kola; bit će ovdje za deset minuta. - Zašto? Tako sam umoran i tako me sve boli. - Da budem iskrena, naš vozač možda ima i veća usta nego što bi tisuću dolara moglo začepiti, iako sam mu obećala još. - Kamo idemo? - Sve sam sredila; ne brini. Brže! Ja moram obaviti još jedan poziv. - Baj odjuri natrag u dnevnu sobu stana i nazove broj kojeg je tako dobro pohranila u pamćenje. - Predstavite se - rekao je nepoznati glas na vezi - i objasnite zašto zovete. - Vi niste čovjek s kojim sam prije razgovarala - odgovori Bajaratt. - Izvršene su promjene... - Bilo je u svakom slučaju previše promjena - reče Baj, tiho, prijeteći. - Izvršene su za dobro - upadne čovjek na škorpion skom telefonu. - a ako ste vi ona koja mislim da jeste, vama naročito pogoduju. - Kako mogu biti sigurna - kako mogu biti sigurna u bilo što? Ovakav kaos u Europi ne bi bio dopušten, a u dolini Beka već bi bili pogubljeni. 414 - Škorpiona Dva i Tri više nema, zar ne? Nisu li oni pogubljeni, Krvava Djevojčice? - Nemojte sa mnom igrati svoje djetinjaste igre, signore - reče Bajaratt, njen glas sad ledeno hladan. - Ni vi sa mnom, damo... Želite dokaz, u redu, to mogu prihvatiti. Ja sam u krugu i znam svaki potez koji je učinjen da

bi vas pronašli. Među uključenim ljudima je i kapetan fregate H. R. Stevens, šef Mornaričke obavještajne službe. Radio je zajedno s umirovljenim mornaričkom kapetanom po imenu Hawthorne... - Hawthorne? Vi znate tog... - Tako je, a vas su pratili do mjesta koje se zove Chesapeake Beach. Svaki od nas u krugu uzburkan je preko naših tajnih faksova. Međutim, kapetan Stevens više neće nikog pratiti. Mrtav je i prije ili kasnije naći će njegovo tijelo u debeloj živici iza njegove garaže. Kad ga nadu, čitat ćete o tome u popodnevnim novinama. Možda se čak pojavi i u večernjim vijestima, ako nisu stavili zabranu. - Zadovoljna sam, signore - reče Bajaratt, brzo i tiho. - Tako brzo? - upitao je elitni Škorpion. - Prema onom što sam čuo i pročitao, to ne slični na vas. - Imam svoj dokaz. - Moju riječ? - Ne, ime. - Stevens? - Ne. - Hawthorne? - To će biti dovoljno, Scorpione Uno. Treba mi oprema. Vrijeme samo što nije došlo. - Ako je manje od tenka, imate sve. - Nije veliko, ali je prilično složeno. Mogu to dobiti preko noći, let iz doline Beka, preko Londona ili Pariza, ali ne vjerujem našim tehničarima. U dva od pet slučajeva, oprema nije dobro radila. Taj rizik si ne mogu dopustiti. - Ne mogu ni ljudi koji misle kao vi, a nas ima u ovome gradu posvuda. Sjećate se Dallasa prije trideset godina - mi da. Kako želite nastaviti dalje? 415 - Imam iscrpan nacrt sa sobom... - Dajte ga meni - upadne Škorpion. - Kako? - Pretpostavljam da mi nećete reći gdje ste. - Ne, naravno - prekine ga Baj. - Ostavit ću jedan primjerak za vas na recepciji hotela po mom izboru. Zvat ću vas čim ga ostavim tamo. - Koje ime? - Izaberite. - Racklin. - Tako brzo birate. - Bio je poručnik, ratni zarobljenik, nastradao je u Vijetnamu. Mislio je kao i ja; mrzio naš bijeg iz Sajgona, mrzio proklete seronje u Washingtonu koji nam nisu htjeli odobriti pravi rat. - Dobro, neka bude Racklin. Gdje ću vas zvati, na ovaj broj? - Bit ću ovdje nekoliko sati, to je sve. Nekon toga, moram se vratiti u ured, na sastanak... Raspravu o vama, Krvava Djevojčice. - Kako ljupki nadimak, takav deminutiv, a tako smrtonosan - reče Baj. - Zvat ću vas... recimo, za trideset minuta. - Bajaratt spusti slušalicu. - Nicolo! - viknula je. - Henry! - Tvrell je zaurao na telefon. - Gdje si, do vraga? - Nešto nije u redu? - upita Poole. - Ne znam - odgovori Hawthorne škiljeći, i protrese glavom. - Henrvju je uvijek bilo lako odvući pozornost, naročito ako bi nešto novo iskrslo i ugrozilo njegovo osobno ograničeno viđenje. Možda je dobio izvještaj iz užeg kruga; prvo će to pročitati i zaboraviti da je na telefonu. Ponovno ću ga zvati; nije sad imao ništa novo, uostalom. - Hawthorne spusti slušalicu i podigne pogled prema poručniku zrakoplovstva. - Idemo, stegni ovo meso i odvući rep do State Departmenta. Jedva čekam upoznati tugujuće O'Rvane i Ingersolove. - Nikud ti ne ideš, dok ne dobiješ dokumente i odjeću. Smijem li, s poštovanjem, predložiti da do tada legneš i od 416 rrioriš se, gospodine? Prošao sam medicinski tečaj u borbenoj trijaži i odnosima rana-stres, i zaista vjerujem da kapetan... - Začepi Jacksone i zamotaj tu prokletu ranu! Nakon što je Škorpionu javila ime hotela, Bajaratt ostavi omoćnicu sa smrtonosnim nacrtima na recepciji Carillona; bilo je jasno naznačeno: Racklin, osobno. Podiže dostavljač; ne dirati pečate. - Sono desolato! - prošaptao je Nicolo dok su ukrcavali prtljagu u automobil. - Glava mi još nije načisto. Obećao sam Angel da ću je zvati iz novog hotela i zakasnio sam! - Neman strpljenja za ovakve gluposti - reče Bajaratt, na putu prema velikom bijelom vozilu. - Ali, moraš! - zavapio je dječak iz luke zgrabivši je za ramena, zaustavljajući je. - U ovome moraš imati obzira prema meni, prema njof. - Kako se usuđuješ sa mnom tako razgovarati? - Slušaj me, signora, prošao sam strašne stvari s tobom i ubio čovjeka koji bi ubio mene - ali ti si me dovela u taj tvoj ludački svijet i do te djevojke koja mi je jako draga. I nećeš mi stati na put. Znam da sam mlad i imao sam mnogo žena iz svih onih razloga koje si ti navela, ali ova djevojka je drukčija. - Zvučiš bolje na talijanskom nego na engleskom... Naravno, zovi svoju prijateljicu iz automobila, ako moraš. U autu, postariji crni vozač pokrene motor i okrene se na prednjem sjedalu, kad Nicolo zgrabi slušalicu telefona. - Dispečer kaže da imate adresu za mene, gospodo. - Trenutak, molim vas. - Bajaratt dotakne Nicolov obraz. - Budi tih - rekla mu je, na talijanskom. - Moram biti jasna s našim vozačem. - Onda ću pričekati dok ne završiš, jer mogao bih zaurati od sreće. - Ako još malo pričekáš, recimo pola sata, možeš vrištati od veselja koliko poželiš. - O? - Prije nego što odemo do našeg sljedećeg boravišta, 417 moramo se zaustaviti - ja se moram zaustaviti. - Nema razloga da me ti pratiš pa ćeš biti sam u autu, barem dvadeset minuta. - Čekat ću, dakle. Što misliš, hoće li se vozač uvrijediti ako ga zamolim da zatvori pregradu

između nas? - Zašto bi bio? - Bajaratt se prekine, oči joj se stisnu, hladne. - Siguran sam da on ne govori talijanski. Ti govoriš samo talijanski s tvojom glumicom, nije li tako? - Daj, signora, ona me pročitala još prije nego što je otišla u Kaliforniju. Zna da razumijem engleski. Vidjela je to, rekla mi je, u mojim očima, dok smo bili s drugim ljudima - kako sam se smijao očima kad je rečeno nešto smiješno. - Priznao si da govoriš engleski? - Stalno tako govorimo preko telefona, što je tu loše? - Svi misle da ti ne govoriš engleski! - Nisi u pravu, Cabi. Onaj novinar u Palm Beachu mislio je drukčije. - On nije važan, on je... - On je, što? - Nije važno. - Adresa, gospodo? - vozač se ubaci, uhvativši stanku u talijanskoj konverzaciji. - Da, evo. - Baj otvori torbicu i izvuče komad zgužvanog smeđeg papira na kojem su bile ispisana arapska slova, a u njima, kodirane riječi i brojke. Iščitavajući napamet, ona glasno izgovori broj i ulicu u Silver Springu, Maryland. - Zna li gdje je to? - upitala je. - Pronaći ću, gospodo - odgovori vozač. - Neće biti teško. - Podignite pregradu, molim vas. - Kako vi kažete, gospodo. - Priča li ta tvoja Angelina drugima o tebi? - gnjevno, neljubazno upita Bajaratt, naglo okrenuvši glavu prema Nicolou. - Ne znam, Cabi. - Glumice su jeftine, one su ekshibicionisti i uvijek traže publicitet! - Angelina nije takva. ; 418 - Vidio si te slike u novinama, sve te tračeve... - Strašne stvari su govorili. - Što misliš, otkuda te stvari? - Ona je slavna osoba, to smo svi troje zaključili, pa zato. - Ona je to sve sredila! Ona od tebe želi samo publicitet, to je sve. - Ne vjerujem ti. - Ti si glupi lučki radnik s dokova, što ti znaš o bilo čemu? Da ona zna tko i što si ti uistinu, zar zaista vjeruješ da bi te dvaput pogledala? Nicolo zašuti. Napokon, progovorio je, zabačene glave na naslon sjedala. - U pravu si, Cabi, ja sam nitko i ništa. Prešao sam vlastite granice, povjerovao stvari koje nisam trebao povjerovati zbog sve te pažnje i skupe odjeće koju nosim za tu tvoju veliku igru. - Imaš ostatak života pred sobom, moj dragi dečko. Sve ovo smatraj iskustvom koje će ti pomoći da odrasteš u muškarca... A sad, tiho, jer ja moram razmišljati. - O čemu to? - O ženi koju ću vidjeti u tom Silver Springu. - I ja moram razmišljati, također - reče lučki dečko iz Porticija. Hawthorne je navukao svoju novu odjeću uz Pooleovu pomoć, koji mu je svezao kravatu, odmaknuo se i donio svoj sud. - Znaš, ne izgledaš loše, koliko civili mogu izgledati. - Osjećam se kao uštirkani klip kukuruza - reče Tvrell, izvijajući vrat u ovratniku košulje. - Kad si zadnji put nosio kravatu? - Kad sam skinuo odoru, to je stvarno istina. - Zazvoni telefon i Hawthorne se bolno pokrene u smjeru zvonjave. - Ostani tamo - reče Poole. - Ja ću. - On ode do stola i podigne slušalicu. - Da? ... Ovdje kapetanov vojni zamjenik. Molim, pričekajte. - Prekrio je slušalicu i okrenuo se Tvrellu. - Sranje, to je ured direktora CIA-e. Čovjek hoće s tobom razgovarati. - Tko sam ja da prigovaram? - reče Hawthorne, nesi 419 gurno se spusti na krevet i dohvati slušalicu. - Ovdje Hawthorne. - rekao je. - Direktor želi s vama razgovarati, gospodine. Molim vas, pričekajte. - Dobar dan, kapetane. - Dobar dan, gospodine direktore. Vi, pretpostavljam, znate da je moj čin u mirovini. - Znam mnogo više od toga, mladiću, i to nažalost. - Na što mislite? - Razgovarao sam s tajnikom Palisserom. I ja sam, kao i on, odigrao dio u Van Nostrandovoj izuzetnoj prijeveri. Moj Bože, taj čovjek je bio briljantan. - Bio je u položaju da bude briljantan, gospodine. I mrtav je, uz to. - Znao je na koji gumb treba pritisnuti; da su se stvari drukčije odvijale, mi bismo svi pogrešno oslobodili krivnje jedni druge u svjetlu njegovih takozvanih zasluga. Bio je savršen glumac i ja, kao i moji kolege, ja sam mu potpuno povjerovao. - Što ste vi za njega sredili? - Novce, kapetane, transfer od preko osamsto milijuna, na razne evropske račune. - Tko to sad dobiva? - Kod takvog iznosa, pretpostavljam, ići će na međunarodnu arbitražu. Najprije, kad dođe vrijeme, morat ćemo obznaniti ilegalne transfere. Ja ću, dakako, dati ostavku i kakve god da sam velike iluzije imao pri preuzimanju ovog posla, sad su otišle u nepovrat. - Jeste li ostvarili profit na transferima? - Bože dragi, ne. - Pa zašto biste onda pali? - Jer, bez obzira na moje dobre namjere, to što sam učinio nije bilo legalno. Upotrijebio sam svoj ured u korist pojedinca, zaobilazeći zakon i prikrivajući svoje djelovanje. - I tako ste krivi zbog loše prosudbe; niste jedini. Vi priznajete što ste učinili i zašto, a meni se to čini dovoljnim da vas oslobodi krivnje. - Za čovjeka s teretom kojeg vi nosite, to je izuzetan 420 stav. Možete li zamisliti pritisak na Predsjednika? Čovjek kojeg je on postavio na izuzetno osjetljiv i utjecajan položaj, šalje ilegalne transfere od osamsto milijuna dolara? Opozicija bi

urlala o korupciji na najvišoj razini, kao u aferi s Iranom, a ja ne bih mogao primijeniti ni najjednostavniji pravni lijek. - Dosta tog smeća, gospodine direktore - reče Hawthorne. Gledao je preko telefona, širom otvorenih, zastakljenih očiju, ispunjenih mješavinom ljutnje i straha. - Kakav to teret ja nosim? - Pa, ja... pretpostavio sam, razumjeli ste. - Amsterdam? - Da. Zašto zvučite tako začuđeno? - Što znate o Amsterdamu? - Tvrell ga prekine, napuklim glasom. - To je nezgodno pitanje, kapetane. - Odgovorite! - Mogu vam samo reći da kapetan Stevens nije odgovoran za smrt vaše žene. Kriv je sustav, a ne pojedinac. - To je najledenija prokleta izjava koju sam čuo, od "Ja sam samo izvršavao zapovijedi." - To je, međutim, istina, Hawthorne. - Čija? Vaša, njegova, sustava? Nitko ne odgovara ni za što, je li tako? - Kad sam prihvatio ovaj posao, jedna od iluzija koje sam imao bilo je liječenje upravo te bolesti. I išlo mi je prilično dobro dok niste naišli vi i Bajaratt. - Dalje od mog slučaja, gade jedan! - Vi ste uznemireni kapetane, ali isto bih mogao i ja vama reći. Da vam kažem nešto. Ne volim kad se školovano osoblje Sjedinjenih Država - školovano kao što ste vi bili, na trošak poreskih obveznika - prodaje stranim vladama za novac! Jesam li bio jasan! - To što vi pričate, ne zanima me. Vi i vaš sustav ubili ste moju ženu, i to znate. Ja vama izrodima ništa ne dugujem! - U tom slučaju, izadite iz našeg kruga. Imam desetak supertajnih agenata boljih od vas i mogu ih uključiti i vi mi ne biste nedostajali ni minute. Učinite mi uslugu, izadite. 421 - Samo u snu! Ubijeni su moji prijatelji - dobri prijatelji - a ona koja je preživjela, možda nikad više neće hodati! Vi i vaši šampioni pokazali ste se nesposobnima kao nikad do sada. Ja idem do kraja, i savjetujem vam da me slijedite, jer ja ću vas dovesti do Krvave Djevojčice. - Znaate, kapetane, to je moguće, vjerujem, jer kako sam rekao, vi ste prošli dobru izobrazbu. Što se tiče praćenja, to možete smatrati osiguranim, toliko koliko će vaša oprema biti pod nadzorom mreže naših računala. Idemo na posao, kapetane. Kako su vaši ljudi zatražili preko Palissera, komunikacijska i transponderska jedinica bit će ujedinjene, bez pristupa vanjskim telefonima. Iskreno, ja mislim da je to pretjerivanje, i naše osoblje će pojedinačno i kolektivno biti uznemireno - oni su među najboljima koje imamo. - Bio je i O'Rvan. Jeste li im rekli za njega? - Shvaćam na što mislite. - Direktor je na trenutak zašutio, nije završio, samo zastao. - Možda i hoću, iako nemamo nikakav konkretan dokaz njegove izdaje. - Otkad smo mi to u sudnici, gospodine Obavještajac? On je bio tamo i ona je bila tamo. Ona je živa, a on nije. Da li se promijenila logika uzroka i posljedice? - Ne, ne, nije. Slučajnost je rijedak čimbenik, ako uopće i je. Možda ću objasniti kako postoje dokazi da je bilo provala u ovu operaciju; to bi trebalo biti dovoljno. Izolacija je vrlo loša za unutarnji moral, a svi ti ljudi su izuzetni. Morat ću razmisliti o tome. - Nemojte. Samo im recite za O'Rvana! Što vam, do vraga, još treba? Zašto je on, pokraj više od sto tisuća četvornih kilometara obale, bio na nekoliko stotina metara od Bajaratt kad je uklonjen? - To nije dovoljno za zaključak, gospodine Hawthorne... - Nije bila ni moja žena, gospodine direktore. Ali vi znate i ja znam što ju je ubilo! Ne trebamo misliti, mi znamo. Niste li vi prošli taj pomak? Jer, ako niste, onda niste dostojni toga mjesta. - Prošao sam ga prije mnogo godina, mladiću, ali tu gdje sam sad, potreban je još jedan pomak - ne toliko u smislu vjere, više praktične prirode. Ima mnogo stvari koje bih 422 ovdje htio promijeniti, a to ne mogu ako se ponašam kao samodržac. Toga je bio i previše. No, bez obzira, vi i ja sada radimo na istoj strani. - Ne, gospodine direktore, ja radim za vlastitu stranu i određeni stupanj zdravog razuma, ako vam to predstavlja kakvu utjehu. Ali ne za vas. Da ponovim, ja vama izrodima ništa ne dugujem - vi meni dugujete ono što mi nikad nećete moći naplatiti. - Krv mu navali u glavu, i on u bijesu tresne slušalicom; od siline udarca napukne plastična ljuštura telefona. Raymond Gillette, direktor CIA-e, nadvio se nad pisaćim stolom, njegovi prsti masirali su strašnu glavobolju njegovog čela. Začudno, vrati mu se sjećanje na sajgonsko zapovjedništvo, ispuni ga ljutinom i tugom, a nije znao zbog čega. A onda mu odjednom postane jasno - Tvrell Hawthorne... to što on radi tom bivšem mornaričkom časniku. Sličnost sa Sajgonom bila je upravo bolna. Tamo, nekad u Vijetnamu, jedan mladi časnik, diplomac zrakoplovne akademije, bio je oboren zajedno sa svojom posadom i iskočio iz zapaljenog zrakoplova blizu kampučijske granice, pet kilometara od kamufliranog raskrižja Ho Ši Minovih opskrbljivačkih puteva. Kako je taj čovjek preživio džungle i močvare izbjegavajući Vijetkong i Sjevenovijetnamce, samo Bog zna, ali uspio je. Probio se preko rijeka i šuma,

živio na bobicama i kori i glodavcima, dok nije stigao do prijateljskog područja. A priča koju je donio obavještajnoj službi, bila je nevjerojatna. Postojao je skriveni kompleks veličine dvadeset nogometnih stadiona, izdubljen unutar planinske kose, u kojem su danju redovno nestajale stotine kamiona, tenkova, cisterni i oklopnih vozila, a noću bi nastavljali prema jugu. Po riječima tog mladog časnika, tu je bilo i skladište streljiva, jer vidio je transportere s mrežama kako ulaze puni, a izlaze prazni. Slika njemačke raketne baze iz Drugog svjetskog rata, Peenemiinde, raspaljivala je maštu obavještajca koji ga je ispitivao; taj obavještajac je sad sjedio za svojim pisaćim stolom, kao direktor CIA-e. Bombardirati, potpuno uništiti i zatvoriti 423 tako golem kompleks, bila bi ne samo velika strateška pobjeda, nego i toliko potreban psihološki podstrek ratnom stroju iscrpljenom čistom ustrajnošću neprijatelja kojem nije ni trebao ni koristio lažni broj mrtvih. Je li to enormno planinsko sklonište bilo dovoljno veliko da udomi čitavu diviziju sa svom njenom vatrenom moći? Gdje? Mladi časnik zrakoplovstva nije mogao točno odrediti položaj na avio-kartama; on se skrivao i bijegom spašavao goli život na tlu. Međutim, znao je koordinate na kojima je pogođen u zraku, i vjerovao je, ako bi padobranom iskočio u to područje, mogao bi slijediti putanju svog bijega. I tako bi, bio je siguran, stigao do brežuljaka nasuprot planinskom skrovištu, s kojih je promatrao aktivnosti u podnožju. Ne samo siguran, znao je "pozitivno"; postojala je samo jedna takva skupina brežuljaka, "kao kuglice zelenog sladoleda nagomilane jedna na drugu", ali na zračnim snimkama nije ih bilo. - Ne mogu od vas to tražiti, poručnice - rekao je tada Gilette. - Izgubili ste preko petnaest kilograma, i vaša fizička kondicija je nikakva. - Mislím da možete i da trebate, gospodine - odgovorio je pilot. - Što duže čekamo, moje pamćenje postaje sve više sjevano. - Za Boga, to je samo još jedno skladište... - Ispravak, gospodine, to je skladište. Nikad ništa takvo nisam vidio, nigdje, a niste ni vi. Kao da odmaknete dio Grand Canvona i uvezete se unutra! Pustite me, satnice, molim vas. - Nešto mi ne tu odgovara, poručnice. Zašto toliko želite ići? Vi ste racionalan čovjek; ne jurite za odličjima, a ovo može biti vrlo opasna operacija. - Imam dovoljno razloga, satnice. Dva člana moje posade iskočila su sa mnom; spustili su se blizu, u polje, dok sam ja sletio kroz stabla, možda četvrt kilometra dalje. Utrpao sam svoj padobran pod nekakvo granje i otrčao prema tom polju što sam brže mogao. Stigao sam na sam rub, u isto vrijeme kad se s druge strane pojavila grupa vojnika - vojnici, u odorama, ne klinici u pidžamama - i ja sam kleknuo u travu i gledao kako ta gamad bajonetama sjecka do smrti moju posadu 424 \ du! Oni nisu bili samo moji prijatelji, jedan od njih bio mi je rođak. Vojnici, satnice! Vojnici ne sijeku bajonetama zarobljenike u polju!... Shvaćate, moram se tamo vratiti. Sada. Prije nego što se sve previše ne zamuti. - Dobit ćete svu zaštitu koju vam možemo dati. Bit ćete spojeni s najsvremenijom komunikacijskom opremom koju imamo, pratit ćemo svaki vaš korak. Kobra helikopteri nikad neće biti više od četiri kilometra od vašeg položaja, spremni da se spuste dolje na vaš znak i izvuku vas. - Što bih mogao više tražiti, gospodine? Mnogo više, mladiću, jer ti nisi shvaćao ništa više nego ja. Tajne operacije ne funkcioniraju tako. Tu je drukčiji moral, drukčija etika, čiji credo glasi "završiposao, pod svaku cijenu." Mladi časnik je odletio na sjeveroistok s prebjegom iz Vijetkonga koji je živio na kambodžanskoj granici. Obojica su se padobranom spustili noću, bliznu mjesta na kojem se srušio pilotov zrakoplov, i zajedno su počeli traganje. I Gilette, obavještajni satnik odgovoran za misiju, odletio je na sjever, malo niže od Han Minha, pridruživši se jedinici za tajne operacije koja je nadzirala dvočlanu diverzantsku skupinu. Gdje su Kobre? pitao je obavještajac iz sajgonskog zapovjedništva. Ne brinite, satnice, na putu su, bio je pukovnikov odgovor. Trebali bi već biti ovdje. Naš pilot i vijetkongovski prebjeg se približavaju. Slušajte ih! Slušamo, rekao je major nadvišen nad radio. - Opustite se. Približavaju se točki Nula, savršeno smo odredili njihov položaj. Ako pošaljete signal, približno su tisuću metara zapadno od Nule, dodao je pukovnik. Onda, pošaljite Kobre!, urlao je satnik iz Sajgona. To je sve što smo od njih tražili. Kad završe stvar, rekao je pukovnik. Odjednom, nastupi statička grmljavina praćena isprekidanom puščanom paljbom. Zatim tišina - mrtva tišina. Gotovo je vikao je bojnič. Odsječeni su. Javite bombarderima da krenu i istovare sve što imaju! Evo koordinata! Što hoćete reći, odsječeni su? viknuo je Gilette. 425 Očito, pronašle su ih i ubile sjeverovijetnamske ophodnje, satnice. Dali su živote za izuzetnu operaciju. Gdje

su do vraga Kobre, helikopteri koji su ih trebali izvući? Kakve Kobre? rekao je sarkastično bojničar iz jedinice za tajne operacije. Mislili ste da ćemo čitav šou upropastiti s Kobrama u zraku, nekoliko kilometara od Nule? Pokupili bi ih radari, a ono je prokleta planina! Nisam to tako shvatio! vikao je satnik. Dao sam svoju riječ pilotu! Vašu riječ, rekao je pukovnik, ne našu. Mi pokušavamo dobiti rat koji gubimo. Kopilad jedna! Obećao sam tom pilotu... Vi ste obećali, ne mi. Usput, kako se zovete, satnice? Gilette, odgovorio je obavještajni časnik, zbunjen. Raymond Gilette. Već vidim: Oštrica Gilettea odsijeca glavni snabdjevački put! Imamo mi prave dečke i u odjelu za tisak! Raymond Gilette, direktor CIA-e, podigne glavu, ispravi vrati i ponovno pritisne prste na sljepoočnice. Oštrica Gilettea za njega je otvorila put prema gore, za cijenu života mladog pilota i njegovog vijetnamskog druga. Radi li on to ponovno? S Hawthorneom? Je li moguće da u gornjim ešalonima Agencije postoji još neki O'Rvan? Sve je moguće, zaključio Raymond Gilette, ustajući od stola i krećući prema vratima svog ureda. Razgovarat će osobno sa svakim muškarcem i svakom ženom u komunikacijskoj jedinici, gledajući ih u oči, i upotrijebit će životno iskustvo kako bi uočio pogrešku kod bilo koga od njih. Dugovao je bar toliko već mnogo godina mrtvom pilotu i njegovom vijetnamskom izviđaču. Dugovao je i Tvrellu Hawthorneu kojem je dao riječ prije samo nekoliko minuta. Morao je učiniti više; morao je promotriti svakog čovjeka i svaku ženu u čijim rukama će biti Hawthorneov život. Otvorio je vrata i obratio se tajnici. - Helen, želim da sazovete jedinicu Krvave Djevojčice. Svi zaposleni se sastaju sa mnom u sobi pet, za pet minuta. - Da, gospodine - rekla je sjedokosa i sredovječna žena, ustajući od stola. - Ali najprije, obećala sam gospodi 426 Gilette da ću se uvjeriti da ste popili svoju poslijepodnevnu tabletu. - Tajnica izvadi tabletu iz male plastične kutijice, natoči vodu iz termos boce u papirnatu čašu i sve preda nestrpljivom direktoru Agencije. - Gospoda Gilette zahtijeva da uzimate flaširanu vodu, gospodine. Nema soli. - Gospoda Gilette zna biti prokleta dosadna, Helen - reče direktor Agencije, ubaci pilulu u usta i popije vodu. - Želi vas zadržati među nama, gospodine. Isto tako, inzistira, kao što dobro znate, da sjednete minutu do dvije dok ne probavite lijek. Molim vas, sjednite, gospodine direktore. - Vas dvije ste u zavjeri, Helen, a ja to ne trpim - reče Gilette, smješkajući se, i sjedne na ravnu stolicu ispred tajničinog stola. - Mrzim ove stvari, prokletstvo; od njih se osjećam kao da sam popio tri burbona, bez užitka samog pijenja. Odjednom, bez ikakvog znaka nelagode, Raymond Gilette skoči sa stolice, lice mu se zgrči i počne se gušiti, raširi prste preko lica i sruši se na pod, licem na dolje, glava mu udari i I u rub stola, usta razjapljena i oči širom otvorene. Bio je mrtav. Tajnica pojuri do uredskih vrata, zaključa ih i vrati se lešu. Odgurnula je tijelo dalje od stola, odvukla ga u direktorov i ured, i postavila pred trosjed ispod sjevernog prozora. Vratila se u predsoblje, zatvarajući za sobom ured svog poslodavca i polako, mirno dišući, podigne svoj osigurani telefon. Pritisnula je interni kod i dobila koordinirajućeg časnika za Specijalnu jedinicu, Komunikacije; operacija "Krvava Djevojčica". - Da? - reče muški glas na vezi. - Ovdje Helen, ured direktora. Tražio je da vam kažem da počnete isprobavati opremu čim vam se javi kapetan Hawthorne. - To znamo; dogovorili smo se prije petnaest minuta. - Pretpostavljam da direktor nije htio da mislite kako trebate njega čekati. Bit će zauzet, na sastancima, gotovo cijelo poslijepodne. - Nema problema. Mi krećemo, čim dobijemo znak. - Zahvaljujem vam - reče Škorpion 17, spuštajući slušalicu. 427 27 Bilo je 4:35 poslije podne i Andrew Jackson Peti sjedio je impresioniran za stolom u motelu Shenandoah, pred opremom kojom ih je opskrbila CIA. Dobio je dvije komponente koje je zahtijevao: dvostrana zaštićena veza s Hawthorneom koja je zaobilazila Agencijin uobičajeni promet, a jedan mali X na njegovom ekranu označavao je upad; i još jedan minijaturni ekran čiji pokretni signal je potvrđivao rad Hawthorneovog transpondera. Namještenici Langleva su bjesnili vjerujući da je time osporen njihov integritet, ali kako je Tye jasno rekao direktoru, mogao bi postojati još jedan O'Rvan, htio to Gilette ili ne htio uzeti u obzir. - Čuješ me, Tye? - rekao je Poole, prebacivši prekidač na posebnu vezu koja ga je spajala s Hawthorneovom frekvencijom. - Da, čujem - odgovori Tvrell u autu, njegov glas odzvanjao je preko zvučnika. - Jesmo li sami? - Posve sami - odgovori poručnik. - Ovo se čita glatko kao med. Sami smo, ti i ja, i nema upada. - Nešto iz bolnice? - Ništa, ovako ili onako. Kažu samo da je Cathy stabilna, ma što im to značilo. - Bolje nego alternativa, Jacksone.

- Čovječe, ti si stvarno jedan bezosjećajni govнар. - Žao mi je što tako misliš... Gdje me mreža smiješta? - Ah, da, imam te; radiš, Langley te ima jugoistočno na Ruti 270, približavaš se lokalnom križanju na kojem počinje cesta 301. cura na kartama kaže da zna to mjesto. Imaš, na lijevo, jedan propali trećerazredni luna park, gdje se bečki kotač zna zakočiti i ništa ne dobivaš na streljani, jer su mete podešene. 428 - Upravo sam ga prošao. Dobro nam ide. Telefon na aparaturi iznenadi upornom zvonjavom. - , Čekaj Tye, moja hitna veza s Langlevem šalje dimne znakove. ! Javit ću ti se. [U kolima s tablicama State Departmenta, Hawthorne nije sk l retao pogled s ceste i kasnoposlijepodnevnog prometa, ali mi- I sli su mu bile drugdje. Što se moglo dogoditi u glavnom stože ru CIA, što je uzrokovalo hitnost? Hitni pozivi bi trebali doći od njega, ne zbog nečega što se dogodilo u Langlevu. Nalazio se oko četrdeset i pet minuta do Chasapeake Beacha i ljetni kovca O"Rvanovih; ako se što hitno imalo dogoditi, trebalo se dogoditi tamo. Tvrell opipa plastični upaljač za cigarete u svom džepu, koji je emitirao električne impulse kad bi se nalazio izvan auta, a pozovu ga. Poole ga je iskušao; radio je, ali bio je ! j slab, možda i preslab. Jesu li u Langlevu ustanovili kvar? To bi |, mogao biti hitan slučaj. i j - Bože dragi, to je strašno! - do njega dopre Jackso- \ j li nov uzbuđeni glas. - Ali, ništa se ne mijenja. Mi idemo dalje! j EK - Za Boga, što je strašno? " ^ - Direktor Gilette nađen je mrtav u svome uredu. Srce; ^ imao je čitavu povijest srčanih tegoba i bio je pod terapijom. - Tko to kaže? - pitao je Hawthorne. - Njegov liječnik, Tye - odgovori Poole. - Bilo je ne izbjegljivo, jednog dana, tako je rekao agencijinim liječnicima, ali nije to tako brzo očekivao. - Slušaj me poručnice i to dobro. Hoću odmah - stvar no mislim odmah - nezavisnu autopsiju, s naglaskom na tki vo od traheja do bronhija i želuca. To se mora obaviti u neko liko sati. Sredi to odmah! - 0 čemu ti pričaš...? - uzmuca se Poole. - Rekao sam ti što kaže njegov osobni liječnik. - A ja ću ti reći što je Gilette meni rekao prije jedva tri sata! "Slučajnost je rijedak čimbenik, ako uopće i je." A smrt direktora Agencije, koji je prvi odgovoran za ovu operaciju, to je i previše prokletu slučajno! Reci im da potraže tragove digi- j talisa! - nastavio je. - Stara stvar, kao skopolamin prije pri- i i 429 mjene amobarbitala i po svemu jednako djelotvoran. I bez srčane tegobe osoba lako pada u aritmiju, a već kod blage disfunkcije, mala doza je dovoljna. Isto tako, brzo se izgubi u krvi. - Kako ti znaš te...? - Pasji sine - opsuje Hawthorne - jednostavno, znam! A sad kreći i dok ne dobiješ vanjsku analizu i laboratorij koji će potpisati da je on bio čist, ova veza je zatvorena. Ako, i kad dobiješ takav izvještaj, javi se s pet impulsa. Na drugo ne odgovaram, i nije me briga ako bude trajalo i čitavu noć! - Tye, ne shvaćaš. Gilette je pronaden prije otprilike dva i pol sata. Njegovo tijelo je prevezeno u hitnu službu "Walter Reeda"... - Bolnica pod upravom vlade! - prasne Hawthorne. - Blokirani smo. - To je obična glupost - upadne Poole. - Znam ovu opremu i u Langlevu to znaju. Nitko nam se nije prilijepio. Najurio sam dva upada i obadva su otpali. Sami smo, nikog drugog nema. - Imao bih poduže predavanje na temu vašingtonskih unakrsnih provjera, Jacksone. Rekao bih, moguće je. - U redu, podivljamo i kažemo da si u pravu, što je nemoguće; dakle, ima još gadnih ljudi u Langlevu, kao gospodin O"Rvan, i oni su odlučili slijediti te i podvaljivati ti. Isključit ćemo mreže, ali ne i komunikaciju. - Skinut ću pojas s transponderom i bacam ga kroz prozor - Tvrell reče, a u njegovim riječima nije bilo pitanja. - Smijem li predložiti, gospodine, da okrenete kola, vratite se u onaj luna park, i ostavite tu vrijednu stvarčicu negdje blizu kuće smijeha? Ili možda, na onaj bečki kotač? - Poole, ti stvarno imaš dara. Idem natrag do kuće smijeha. Jedva čekam čuti kako je tim supertajnih agenata CIA-e napao tunel ljubavi. - Ili možda, uz malo sreće, zapeo na vrhu bečkog kotača. Staza je vodila do ulazne kolonade; zgrada je bila velika kopija vile na plantaži prije građanskog rata. Bajaratt se popela stubama do debelih, izrezbarenih dvostrukih vrata. Bareljefi su 430 V prikazivali Muhamedova putovanja nakon što je spoznao učenje Kurana pod podukom planinskih proroka. - Smeće! - prošaptala je za sebe. Nije bilo tih uzvišenih planina, nije bilo Muhameda, proroci su bili neobrazovani kozari! Nije bilo ni Krista. Radikalni židovski svadljivac kojeg su proizveli polupismeni Eseni, koji pak nisu znali obrađivati svoju zemlju. Nije bilo Boga, samo unutrašnji glas u pobunjenim pojedincima, zapovijedi po kojima je muškarac ili žena činio ono što mora, u borbi za pravdu - za sve koji su potlačeni. Što drugo, uopće? Baj pljune na pod trijema, zatim se sabere, damski podigne ruku i pritisne zvono. Trenutak

kasnije, vrata otvori Arapin u kaftanu, tkanina njegove odore klizila je po parketu. - Očekivani ste, madam, i kasnite. - Da sam još više zakasnila, zabranili bi mi da uđem? - Moguće je... - U tom slučaju, odlazim - reče Bajaratt. - Kako se usuđujete? Iznutra dopre ženski glas. - Ahmed Ashad, pusti damu unutra, molim, i skloni oružje, krajnje je nepristojno. - Nije vidljivo, madam - odgovori sluga. - To je još nepristojnije. Uvedi našu gošću. Prostorija je, po prozorima, zavjesama i tapetama bila savršeno uobičajena dnevna soba u predgrađu, ali tu je uobičajenost prestajala. Nije bilo stolica, samo ogromni jastuci poslagani po podu, s minijaturnim stolićima ispred svakog. A na jednom takvom brežuljku grimiznog satena, smjestila se tamnoputa žena izuzetne ljepote i neodređene dobi, njeno lice gipka maska klasičnih crta, a ipak nekako topla, uopće ne kruta ili slična maski. Kad se smiješila, oči su joj sjale kao opali, iskazujući zanimanje i iskrenu znatiželju. Sjedni, Amaya Aquirre - rekla je blagim, medenim glasom koji je pristajao uz smaragno zeleno svilen o dijelo na njoj. - Vidiš, ja znam tvoje ime i još ponešto o tebi. Isto tako, kao što vidiš, držim se arapskog pravila, bit ćemo na istoj razini - za nas, to je pod, kao beduinski pijesak - tako nijedan pojedinac nema simbolički nadređeni položaj nad dragim. 431 Smatram to jednim od privlačnijih arapskih običaja; čak i nižima od nas, jednako gledamo u oči. - Hoćete li reći da sam ja niža od vas? - Ne, uopće ne, ali ti nisi Arapkinja. - Ja sam se borila za vašu stvar - moj muž je umro za vašu stvar! - U glupom pohodu koji nije koristio ni Židovima ni Arapima. - Dolina Beka je dala svoju dozvolu, svoj blagoslov! - Dolina Beka je pristala, jer tvoj muž je bio bakljonoša, narodni junak, i njegova smrt - koja je predviđena - učinit će ga simbolom, bojnim pokličem. Pamtime Ashkelon! Mislim da si čula tu rečenicu. Sve skupa, bila je besmislica, osim emocionalne težine. - Što pričaš? Moj život, moj muž, mi smo ništa? - Baj skoči s jastuka, a Ahmet se pojavi na vratima. - Voljna sam umrijeti za najveći cilj u povijesti! Smrt svinjama na vlasti! - O tome i trebamo razgovarati, Amaya... Ostavi nas, Ahmet, ona nema oružja... Tvoja spremnost da umreš nije tako strašno važna, draga moja. Diljem svijeta ima muškaraca i žena spremnih da umru za ono u što vjeruju, a za većinu se nikad neće ni čuti, ni prije ni poslije njihovog čina... Ne, ja za tebe, za nas, želim više od toga. - Što hoćete od mene? - upita Bajaratt, polako se spuštajući natrag na jastuk, s pogledom prikovanim na lijepu ženu njoj nasuprot, ženu srednje dobi, a opet bez dobi uopće. - Do sada si napredovala briljantno, uz određenu pomoć, dakako, ali u osnovi, zahvaljujući vlastitim izuzetnim talentima. Za svega nekoliko dana postala si utjecajna snaga, zakulisna sila od koje moćnici traže ono što misle da im možeš dati. Nitko od nas to ne bi mogao za tebe obaviti; sve je proizašlo iz zamisli, koncepta koji si stvorila, i to je bilo apsolutno briljantno. Mladić, budući barun, ništa manje, i obitelj u Ravellu s milijunima koje treba uložiti. Čak i mala glumica - tako privlačna usputna predstava, tako istinski dirljivo. Zasluguješ reputaciju "velike Baj". - Radim što radim, a prosudbu prepuštam drugima. Nji 432 hovi sudovi, iskreno govoreći, za mene su beznačajni. Ponovno pitam, što hoćete od mene? U Vijeću Beka mi je rečeno da vam se javim prije mojih posljednjih dana ovdje - posve moguće i posljednjih dana mog života. U svakom slučaju, ti dani su blizu. - Znaš da mi - ja - nemamo vlasti nad tobom. To je prepušteno isključivo Vrhovnom Vijeću. - To znam. Međutim, ja sam vam dužna iskazivati poštovanje kakvo zaslužuje pravi prijatelj, saveznik naše stvari, i saslušati vaše riječi... Slušam vas. - Prijatelj da, Amaya, a saveznik samo do određene točke, draga moja. Mi nismo dio Van Nostrandovih Škorpiona, te skupine podzemnih oportunističija jedina svrha je isplativo služenje Opskrbljivačima, a jedini cilj bogatstvo i moć. Ja - mi - imamo i jednog i drugog dovoljno. - Tko ste vi, onda? Dosta toga znate. - Naš je posao da znamo. - Ali, tko ste vi? - Nijemci su imali jedan primjenjiv pojam za vrijeme Drugog svjetskog rata. Der Nachrichtendienst. Elitna obavještajna jedinica o kojoj je čak i Vrhovno zapovjedništvo Trećeg Reicha znala malo ili ništa. Imala je najviše desetak starijih članova, Prusa uglavnom, samih aristokrata, koji su zajednički sakupili gotovo osam stotina godina iskustva. Bili su Nijemci do srži, ali njihovo djelovanje bilo je iznad borbe za vlast, iznad ratnih strasti, tražili su ono što je najbolje za Domovinu, uviđajući štetu koju njihovoj naciji nanosi vodstvo Hitlera i njegovih nasilnika.... Kao što mi prepoznamo štetu s kojom se suočavamo zbog terorista koji ubijaju žene i djecu u Izraelu. Jednostavno, to je kontraproduktivno. - Mislim da je ovaj razgovor otišao predaleko! - reče Baj,

ustajući. - Jeste li vi i vaši elitisti pomislili na raseljenje čitavog naroda? Jeste li bili u izbjeglički logorima? Jeste li gledali kako izraelski buldožeri sravnjuju sa zemljom naše vlastite domove zbog puke sumnje? Jeste li zaboravili krvoproliće Shatile i Sabre? - Vaš sastanak s Predsjednikom je sutra navečer, oko 433 osam sati, rečeno nam je - tiho je rekla žena, opruživši se na satenskim jastucima. - Dakle, sutra? Osam sati? - Prvobitno je planiran za tri sata poslije podne, ali s obzirom na "contessin" posjet Americi, koji će unaprijediti strana ulaganja - osjetljiva tema za ponosnu zemlju - Bijeloj Kući je sugerirano da bi kasniji sat, možda, večernji sat, mogao biti prikladniji. Bit će manje mogućnosti da mediji saznaju kako Predsjednik poklanja posebnu pažnju ambicioznom stranom aristokratu koji iskorištava ovdašnje gospodarstvo. - Njihova reakcija..? - pitala je začuđena Bajaratt. - Šef protokola je odmah i s oduševljenjem prihvatio. Ne voli primati senatore i članove Kongresa, ali Predsjednik podjednako ne voli u političkom smislu uvrijediti bilo koga. Isto tako, imat ćeš mnogo veću šansu da pobjegneš - pobjegneš i boriš se dalje - ako udariš u osam sati. Tada je smjena straže u Bijeloj Kući, što znači da na njihovim položajima nastupa trenutak opuštanja, dok traje predaja iscrpnih bilježaka i uputa jedinici koja preuzima zadatak. Pomoć će ti biti tri muškarca, jedan u odori vozača, koji će te pod izgovorom zaštite od medija provesti stražnjim stubama i hodnicima koji vode do druge limuzine. Oni će se identificirati imenom. Ashkelon. Vjerujem, odobravaš. - Ne razumijem? - reče Bajaratt. - Zašto to radite? Upravo ste mi dali do znanja da se ne slažete... - S tvojim ostalim namjerama - oštro upadne Arapkinja. - Međutim, za tvoj život, nešto ćemo tražiti od tebe, zahtijevati, ako tako hoćeš. Shvati, mi nemamo objektivnog, geopolitičkog ili nekog naročitog neslaganja s ubojstvom američkog predsjednika; njime upravljaju birališta, a ne načelo, i stoga je potrošiv. Ljudi to osjećaju; on ne izaziva strasti. Ah, bit će divljanja, beskrajnih istraga, ali sve će se to raspliniti. Potpredsjednik je izuzetno popularan. A premda to smatramo melodramatičnim, možemo čak prihvatiti i umorstva u Engleskoj i Francuskoj, ako baš zahtijevaš. Te vlade su suvremene - europske vlade - koje ne prave idole od svojih političkih vođa. Za razliku, one se suočavaju s grubom stvarnošću i prego 434 varaju. Iskreno, s kaosom u Americi i vakuumom moći, mi možemo povećati svoj ovdašnji utjecaj, ali još važnije, to će biti poruka nasljednicima ovog predsjednika i njihovim kabinetima. Mi nemamo židovske glasove i njihov novac, ali imamo nešto drugo, nešto vrednije od proslavljenog Mossada. Mi nismo mit ili fantazija ili ludaci s ruba. Mi smo stvarni. Kao što si ti rekla prije nekiliko trenutaka, imamo muškarce i žene koji će umrijeti kako bi odsjekli zmiји glavu. To je bit, dijete moje, i kako si ti dokazala svojom sjajnom strategijom, oni nikad neće znati odakle i kada mi dolazimo, i u svojim sjedištima moći dvaput će razmisliti prije nego što poljube izraelsku čizmu. Tada će, kratko rečeno, i Amerika postati kultivirana. - Što tražite od mene, zahtijevate, za moj život, koji nije od velike važnosti? - Nemoj ubiti Židova. Opozovi svoje ljude u Jeruzalemu i Tel Avivu. - Kako to možeš reći? To je naše posljednje očitavanje, osveta za Ashkelon! - I smrt za tisuće i tisuće vaših ljudi, Amaya. Izrael postupa unilateralno, osobno, ako tako hoćeš. Njih zaista nije briga što se događa izvan njihovih granica, dok ne prijeti njima; i svaka druga mala zemlja koja je prošla njemački holokaust jednako bi se ponašala. Rekla sam ti, mi smo hladno objektivni. Ubiješ li židovskog vođu, eskadrile židovskih zrakoplova letjet će dan i noć i bombardirati naše logore i naselja, tjednima, dok na kraju ne budu potpuno uništeni, svedeni na krš i izgoreno meso. Uzmi u obzir nedavnu povijest - Židovi su razmijenili tisuću i dvjesto zarobljenika za šest izraelskih vojnika, a kasnije su prognali više od četiri stotine Palestinaca zbog smrti samo jednog vojnika. Njihov vođa vrijedi za deset tisuća židovskih vojnika, jer on je više od čovjeka, on je živi simbol njihovog naroda. - Tražiš strašnu cijenu od mene - reče Bajaratt jedva glasnije od šapta. - Koju nisam spremna platiti. Čekala sam čitav život ovaj trenutak, taj jedan veličanstveni trenutak koji će u dobrom dijelu opravdati što sam uopće živjela. - Dijete moje... - počne žena. 435 - Ne! Ja nisam tvoje dijete, bilo čije dijete - reče Bajaratt, njen glas odsutan i hladan. - Ja nikad nisam bila dijete. Muerte a toda autoridad. - Ne razumijem te... - Nije tvoj posao da me razumiješ. Kao što si sama rekla, ti nemaš nikakve vlasti nada mnom. - Ne, dakako, slažem se. Samo te pokušavam urazumiti i zaštititi. - Urazumiti? - prošapće Baj. - Kamo je razum odveo tvoj narod ili moj? Tvoji su barem u

logorima, ma kako prljavim, a moji su progonjeni kao životinje, po planinama, pogubljeni, pobijeni bez razmišljanja - obezglavljeni. Muerte a toda autoridad! Moraju umrijeti, posvuda. - Molim te, draga moja - rekla je izvanvremena tamnoputa žena, njen izraz iskazivao je uzburanost pri pogledu na opsjednutu priliku pred sobom. - Molim te, ja ti nisam neprijatelj, Amaya. - Sad shvaćam - reče Bajaratt. - Pokušavaš me zaustaviti, zar ne? Imaš naoružanog slugu koji me lako može ubiti. - I navući bijes doline Beka na naš vrat? Ti si njihova posvojena, najmilija kćer, žena mrtvog junaka od Ashkelona, žena toliko štovana da Vijeće traži tvoje mišljenje i zauvijek ti daje svoj blagoslov. Po svemu što znam, Beka te prati i do ove kuće. - Nikad! Ja djelujem za sebe, i ne smije me se ometati! - Sigurno, to je tvoje uvjerenje, ali ja nemam potvrdu za to i prema tome nikakvo zlo te ovdje neće snaći. Molim te, prežestoka si, a ja ti ponovno kažem, nisam ti neprijatelj, ja sam tvoj prijatelj. - A ipak mi govoriš kako želiš da isključim jeruzalemski plan, kako možeš? - Iz razloga koje sam ti upravo navela - među ostalim, pokolja možda milijuna Palestinaca. Neće u tom slučaju biti nikakve palestinske stvari, jer će srce naroda biti iščupano. - Uzeli su našu zemlju, našu djecu, našu budućnost, pa zašto ne i naša srca? - Riječi, Amaya, glupe deklaracije... 436 - Nikad nam neće uzeti duše! - Još gluplje riječi. Duše se ne mogu boriti bez tijela. Da bi se borio, moraš preživjeti, upravo ti bi to trebala znati. Ti si superioran strateg. - A ti? Tko si ti, da me podučavaš, ovako živeći? - Bajarattina ruka opiše krug po prostranoj sobi. - Ah, to - reče bezvremena ljepotica, uz lagani smijeh. - Slika bogatstva i samozadovoljnosti, kombinacija koja znači moć i utjecaj, jer jedno ide uz drugo u ovom materijalističkom svijetu. Svi se mi pravimo važni. Uvijek su važne predodžbe, nije li tako? To ti ne trebam ja govoriti, ti si "imagiste extraordinaire"... Mi nismo toliko različite, Amaya Aquirre. Ti stvarаш diverzije izvana, usmjerene na osvajanje vanjskog prostora; ja sam, s druge strane, svoj put probila u unutarne, i kad dođe pravo vrijeme, raznijet ću ljusku streljivom na dohvat ruke... Ti si to streljivo, taj nitroglicerini, dijete moje, i nemoj govoriti da nisi moje dijete u ovoj stvari, ovoj svetoj stvari - jer ti sada jesi moje dijete. - Ja nisam više ničija kćerka! Iznikla sam iz smrti, gledajući smrt! - Ti si moja. Ma što gledala, ma što vidjela, to nije ništa prema onome što sam ja prošla. Govoriš o Sabri i Shatili, ali ti nisi bila tamo. Ja jesam! Misliš da ti želiš osvetu, moje nearapsko dijete? Ja je želim više nego što ti možeš i zamisliti. - Pa kako me onda možeš sprečavati da ubijem Židova? - Jer tako ćeš pokrenuti tisuće zračnih udara protiv mog naroda - mog, ne tvog. - Ja sam s vama, i ti to znaš! To sam dokazala, dala sam vam svog muža i spremna sam dati i svoj život. - Nije strašno teško dati ono što prezireš, Amaya. - A ako odbijem vaš zahtjev, vaš promašeni zahtjev? - Nećeš stići do Bijele Kuće, a još manje do Ovalnog Ureda. - Glupost! Moj ulaz u Bijelu Kuću je osiguran! Čovjek koji me prima odan je milijunima iz Ravella i nije budala. - A taj čovjek, taj senator Nesbitt iz države Michigan koji te prima, što znaš o njemu? 437 - Znate za njega, dakle? - Vrijeme sastanka je promijenjeno, Amaya. - Da, naravno... On djeluje kao uobičajeni američki političar, a ja sam dosta istraživala. On mora ponovno biti izabran u državi s visokom nezaposlenošću, zato mora uvjeriti glasače da zaslužuje svoj položaj. Kako bolje, nego ulaganjem stotina milijuna u ugrožena radna mjesta? - Da, istraživala si, draga moja. Ali što o čovjeku samom? Bi li rekla da je on dobar čovjek, pošten čovjek? - Nemam pojma, niti mi je stalo. Kako mi je rečeno, bio je pravnik ili sudac, ako to išta znači. - Ne mnogo, ima sudaca i sudaca... Jesi li ikada pomislila da bi on mogao biti Škorpion? Da bi te mogao podupirati zato jer mu je tako zapovjedeno? * - Ne, to mi nikad nije palo na pamet.. - Znamo da postoji Škorpion u Senatu. - On bi se otkrio - reče Bajaratt, opravdavajući se. - Zašto ne? Van Nostrand je; dao mi je telefonske kodove kojima se dolazi do Škorpiona. - Neuhvatljive satelitske emisije. Znamo sve o njima. - U to mi je teško povjerovati... - Trebalo nam je gotovo tri godine, ali napokon smo pronašli i kupili svog vlastitog Škorpiona. U stvari, upoznala si je na Floridi. Tvoja domaćica u Palm Beachu. Vrlo ugodno imanje, zar ne? Svlvia i njen muž ni slučajno si ne bi mogli priuštiti takvo imanje bez ogromne pomoći. Jedini talent njenog muža sastojao se od trošenja nasljedstva od sedamdeset milijuna dolara u manje od trideset godina. Ona je Škorpion za društvene veze, otkrio ju je Van Nostrand. Vrlo korisna. Mi smo je, jednostavno, pronašli preko Van Nostranda, ponudili više od Opskrbljivača i dobili saveznika. - Ona me upoznala s Nesbittom - oboje su Škorpioni! - Ona je;

senator ni slučajno. Moja zamisao je bila da ga pošaljemo u Palm Beach, kako je on uvjeren, iz posve ispravnih političkih razloga. On nema ni približnu zamisao tko si ti zaista ili zašto si ovdje. Poznaje samo groficu Cabrini s izuzetno bogatim bratom u Ravellu. 438 - Dakle, potvrđuješ moj sud. Možeš me zaustaviti samo ako me ubiješ, a sama si vrlo točno opisala posljedice iz doline Beka. Mislim da je ovaj razgovor na kraju. Ispunila sam obećanje Vijeću, saslušala sam te! - Poslušaj me još malo, Amaya. Neće ti naškoditi, a moglo bi biti instruktivno. - Arapkinja polako ustane, korakom mačke, iznenadivši Bajaratt svojom visinom. Bila je niska, jedva metar i pedeset, elegantna lutkolika prilika koja, međutim, zrači autoritetom. - Znali smo da radiš sa Škorpionima - naša saveznica iz Palm Beacha je to provjerila putem imigracijskog ureda u Fort Lauderdaleu - i kad smo saznali za tvoje vrlo skoro pojavljivanje u Bijeloj Kući, morala sam se osigurati da ćeš najprije doći ovamo. - Znali ste da hoću - prekine je Baj. - Naš sastanak je dogovoren tjednima ranije, u dolini Beka, potrebne informacije kodirane na arapskom. Adresa, dan, datum i sat. - Imala sam potpuno povjerenje u tebe, ali tada te još nisam znala; sigurno možeš razumjeti moje razmišljanje. Da nisi došla večeras, došli bi po madam Balzini u hotel Carillon sutra u ranim jutarnjim satima. - Balzini... Carillon? Sve to ste znali? - Sigurno ne kroz Škorpione - odgovori žena, krenuvši prema pozlaćenom interkomu na zidu nasuprot - jer ni oni nisu znali - nastavila je, okrenuvši Bajaratt leđa. - Naša prijateljica u Palm Beachu se javila i rekla da čak i ona teško dolazi do svojih pretpostavljenih preko telefonskih kodova Škorpiona. I prestala je pokušavati, iz straha od razotkrivanja. - Bilo je nekoliko problema - prizna Baj bez novih objašnjenja. - Očito... Međutim, nama ne trebaju Škorpioni, kao što ćeš vidjeti. - Njegovana, nježna žena pruži ruku ne gledajući i pritisne srebrno dugme na interkomu. - Sad, Ahmet - ona reče, oči joj još uvijek na Bajaratt. - Ovo što ćeš sad vidjeti, draga Amaya, to je čovjek s dvije vrlo različite ličnosti, čak identiteta, ako hoćeš. Onaj kojeg upravo poznaješ, stvaran je kao i onaj kojeg ćeš upravo vidjeti. Prvi je odani javni službenik, pošten čovjek, dobar čovjek. Drugi je prošao patnju ne . 439 sretnog života, bez obzira na ukrase vlasti i moći.... Nesretan nije dobra riječ; nepodnošljiv je mnogo bolja. Iznenadena, Bajaratt je gledala kako širokim stubištem silazi muškarac kojeg je jedva prepoznala, uz pratnju slugu u kaftanu, Ahmeta, i privlačne plavokose žene u samom negližeu koji je otkrivao tijelo pod njim, jasno naglašavajući obline njenih grudi i razbludne pokrete njenih bokova. Muškarac je bio Nesbitt! Ono dvoje, pridržavali su senatora iz Michigana, pomagali mu pri silasku niz stube. Njegovo lice bilo je blijedo, gotovo mrtvački bijelo, a oči dvije nepomične keramičke kugle, izraz lica zaleden, kao u transu. Nosio je kućni ogrtač od plavog baršuna; noge bose, s izraženim venama. - Dobio je svoju injekciju - tiho reče Bajarattina domaćica. - Neće te prepoznati. - Drogiranje? - Medicinski propisano od izuzetnog liječnika. On je dvostruki. - Dvostruki? - Dvostruka osoba, Amaya. Jekvll i Hyde, bez zloće, samo s neispunjenim žudnjama... Kratko nakon njegovog vjenčanja, prije više od četrdeset godina, zbio se tragičan događaj, napad koji je njegovu ženu učinio fizički i psihički oštećenom, ukratko, trajno frigidnom. Spolni čin joj je postao odbojan; i sama pomisao dovodila ju je u histeriju, i to s razlogom. Silovao ju je psihopat, provalnik koji je upao u njihov stan, svezao mladog pravnik i prisilio ga da gleda silovanje. Od te noći nadalje, njegova žena nije mogla ispunjavati svoje bračne dužnosti. Ipak je on bio odani muž i, još gore, religiozan čovjek; nije tražio olakšanje za svoju posve prirodnu seksualnost. Napokon, kad je ona prije tri godine umrla, teret ga je uništio ili da kažem, uništio dio njega. - Kako ste ga našli? - Senatora ima stotinu, a znali smo da je jedan od njih Škorpion. Proučavali smo sve, abecednim redom - svaki djelić njihovog života... Na žalost, Škorpiona nikad nismo našli, ali otkrili smo jednog očito duboko neuravnoteženog čovjeka čije često i tajanstveno izbivanje je pokrивao jedini bliski prijatelj 440 telj kojeg je imao, njegova domaćica, na tom poslu već dvadeset i osam godina, jedna žena u sedamdesetim godinama. Nesbitt i njegova dva čuvara stigli su do podnožja stubišta i produžili prema vratima do dnevne sobe. - On ništa ne vidi! - prošaptala je Baj. - Ne, ne vidi - složi se njena domaćica. - Za sat, približno, hoće, iako se neće sjećati noćasnih događaja. Shvatit će samo da je zadovoljen, ta unutarnja spoznaja koja donosi mir. - On to često radi? - Jednom ili dvaput mjesečno, i obično kasno navečer. Počeo bi s pjevuckanjem čudne melodije iz svoje davne prošlosti. Zatim se, kao

mjesečar, presvlačio, u potpuno drukčiju odjeću koju drži u ormara svoje pokojne žene. Teško da bi to bila odjeća moćnog senatora; prije bi se reklo, oprema za raspusno noćno lutanje. Antilop ili kožnata jakna, često perika ili beretka, tamne naočale uvijek, ali nikad nikakvih dokumenata. Za domaćicu, to su bili strašni dani. Sada, kad se to dogodi, ona pozove nas i mi ga pokupimo. - Ona surađuje s vama? - Nema izbora. Dobro je plaćena, kao i njegov vozač-tjelohranitelj. - I tako vi njime upravljate. - Mi smo njegovi posebni prijatelji. Mi smo tu kad nas treba, a dođe i vrijeme, kao sada, kad mi trebamo njega, trebamo moć njegovog ureda. - To mi je jasno - reče ledeno Bajaratt. - Dakako, najbolje bi bilo saznati tko je u Senatu Škorpion na najvišem položaju, jer kao što Opskrbljivači kontroliraju njega, tako možemo i mi. Međutim, samo je pitanje vremena prije nego što se to ustanovi, ma kako složeno bilo. Tvoje akcije će nam pomoći, svakog člana tog tijela ponovno ćemo proučiti i po njihovim reakcijama na kaos, vidjet će se slabosti koje su privukle Van Nostranda. - To vam je toliko važno? - Nemoj pogriješiti, draga Amaya, to je od životne važnosti. Ponavljam što sam već prije rekla, imamo velike simpa 441 tije kao i bliske veze s dolinom Beka, ali na plaćeničke Škorpione to se ne odnosi. Oni su tvorevina Van Nostranda i njegovog ludog partnera na Karibima, pridobijeni ucjenom i održavani na uzici novcem - novca koji postaje nevažan u usporedbi s novcem kojeg oni ostvaruju za Opskrbljivače, što su u stvari, oduvijek bili padrone i Van Nostrand, nitko drugi. Škorpioni nemaju cilja, nego samo strah od razotkrivanja i, dakako, novac koji dobivaju. Takvi ljudi nemaju drugog cilja do njih samih, svojih bijednih malih života, gonjenih pohlepom i strahom. Njih se mora uništiti ili učiniti nemoćnima... ili pridobiti za nas. - Podsjećam te - upande Baj. - Škorpioni su me dobro služili i na taj način, služili su dolini Beka preko mene. - Po zapovijedima svemoćnog Van Nostranda. On može presjeći njihove fondove jednim telefonskim pozivom, da ne govorimo o razotkrivanju njihovih - bivših i sadašnjih - zločina, pred vlastima. Misliš li da je njih briga za nas, za stvari koje su nama tako važne? Ako misliš tako, onda nisi žena kakvom sam te smatrala. - Van Nostrand se povukao. Negdje je u Europi, ili je mrtav. Više nije Škorpion Jedan. - Palm Beach ima problema s telefonskim kodovima - rekla je, jedva čujno, nježna, mačkolika Arapkinja. - To su iznenađujuće vijesti - jesi li sigurna? - Je li živ ili mrtav, to nisam sigurna. Onaj drugi je preživio, bivši obavještajac po imenu Hawthorne; mislila sam da je pritvoren, ali nije. A Van Nostranda nema; sam mi rekao da će nestati. - Ne samo iznenađujuće, već i posve uznemirujuće. Tako dugo dok je Van Nostrand bio na svom mjestu, mogli smo ga nadzirati; imali smo ljude na njegovom posjedu, na njegovim vratima, nama lojalne doušnike... S kim sad kontaktiraš? Moraš mi reći! ; ; - Ne znam... > - Bijela Kuća, Amaya! - Ne lažem ti. Kažeš da imate kodove, sami ih nazovite. Tko god odgovorio, neće vam dobrovoljno odati svoj identitet. 442 - U pravu si, dakako... - Mogu ti reći da je Škorpion s kojim sam razgovarala toliko privilegirani čovjek da su mu dostupne najtajnije informacije. Znao je pojedinosti o napredovanju vlade u potrazi za mnom i to su bile točne pojedinosti. Nazvao je to užim krugom. - Uži krug...? - Palestinska ljepotica se namršti i nekoliko bora se pojavi na njenom tamnom, klasičnom licu. - Uži krug - ponavljala je, koračajući ogromnom sobom, zamišljena, njeni sitni prsti lakiranih noktiju podignuti do skladnog vrata. - Ako je to senator kojeg tražimo, postoji samo jedan odbor kojem su dostupne takve tajne informacije. Obavještajna služba Senata. Jasno, to je tako prirodno, tako briljantno jednostavno! Od Watergatea i Iran-kontra skandala, svaka agencija u Washingtonu obvezna je izvještavati o pojedinostima svojih tajnih operacija Obavještajnu službu Senata. Ne mogu si dopustiti da se ogluše; nitko ne želi biti optužen za ilegalnost pred čitavim Kongresom... Vidiš, draga Amaya, već sad si nam izuzetno pomogla. - Dalje, on je čovjek koji ubija, barem je tako meni rekao. Ubio je čovjeka po imenu Stevens, šefa Mornaričke obavještajne, tako je sam rekao, zato jer je taj Stevens bio blizu da me pronađe. Zbog toga mu dugujem. - Ništa mu ne duguješ! On je izvršavao zapovijedi, to je sve... Je li ti rekao istinu ili ti je lagao kako bi mu bila obavezna, nebitno je. U Senatu postoji samo jedan čovjek koji bi mogao govoriti na takav sirov, razbojnički način, a mi smo sve njih proučili... Seebank, nepodnošljivi, zloćudni general Seebank. Hvala ti, Baj. - Ako je on, moram vam reći, isto tako, da sam mu postavila test odanosti. Kao što možda znate, u određenim vojnim situacijama kad je imperativ uklanjanje prepreke, čak i zapovjednog mjesta, izabere se čovjek koji će tamo ući, znajući

da neće izaći. On to nosi na nogama. - Alahova Čizma - reče Palestinka. - Eksplozivi smješteni u potplat i petu, aktivirani udarcem stopala u čvrsti predmet. Smrt donosiocu i svakome u blizini. 443 - Da, čak sam mu dala i nacrt - Baj polako kimne. - Ako vrati natrag autentični predmet, znat ću da mu mogu vjerovati. Ako ne, prekinut ću komunikaciju. Bude li iskren, iskoristit ću ga... a vi ćete imati svog Škorpiona. - Ima li kraja tvojim vještinama, Amaya? - Muerte a toda autoridad, to je sve što trebate znati. 444 28 Senator Paul Seebank hodao je seoskim putem na rubovima Rockvillea, Marvland, poslijepodne je bilo mračno, nebo puno oblaka. Nosio je baterijsku svjetiljku koju je uporno, nervozno, uključivao i isključivao. Njegova sijeda, četkasto ošišana kosa bila je pokrivena izletničkom kapom, a isklesane crte lica skrivene podignutim ovratnikom laganog kišnog ogrtača. U stvari, vitki, čvrsti bivši brigadir general Seebank, sadašnji vitki, čvrsti i oštri senator Seebank, bio je u panici, na rubu gubitka uravnoteženosti. Nije mogao zaustaviti drhtanje svojih ruku ili zaustaviti sve očitiji tik, koji je desni kut njegove donje usne povlačio nadolje u kratkim, naglim trzajima. Morao je održati svoje misli na okupu; nije smio izgubiti kontrolu. Ipak, nije uspijevaobuzdati svoj užas zbog toga što je postao Škorpion Jedan. Ludilo je počelo prije osam godina upravo na istom ovom putu - tamo gdje je vodio do raspadnute ljuštore odavno napuštene staje na odavno napuštenim poljima odavno zaboravljene farme, sad tek neupotrebljivim, neplodnim hektarima nekog posjeda, kojeg su više zanimali vrtovi nego usjevi. Počelo je zastrašujuće upornim telefonskim pozivom na njegovoj privatnoj uredskoj liniji, nedodirljivoj liniji novoizabranog senatora, koji je zvonio samo na njegovom stolu, standardni privilegij za obitelj i vrlo bliske prijatelje. Međutim, onaj koji je zvao nije bio član obitelji ni prijatelj uopće; bio je neznanac koji se predstavio kao Neptun. - Pratili smo vašu kampanju za Senat s velikim zanimanjem, generale. - Tko ste vi, do vraga, i kako ste dobili ovaj broj? - To je nevažno, ali naš posao nije. Predlažem da se sa 445 stanemo što prije moguće, jer moji nadređeni su krajnje nestrpljivi da stupimo u vezu. - A ja vam predlažem da se nosite do vraga! - Tada moram nadalje predložiti da ispitajte temelje, bit, vaše kampanje za sadašnji položaj. Herojski ratni zarobljenik u Vijetnamu koji je svoje ljude održao na okupu po nepodnošljivim uvjetima, pod svojim vodstvom i zahvaljujući osobnoj hrabrosti. Imamo prijatelje u Hanoju, senatore. Trebam li što više reći? - Kog vraga...? - Na putu van grada Rockville, ima jedna stara staja... Prokletstvo! Što su znali? Seebank je otišao do te staje, na tom putu, osam godina ranije, kao što je i sada išao tamo zbog još jednog telefonskog poziva od još jednog stranca. Ali osam godina ranije, pod svjetlom stare plinske svjetiljke, u poluskrivenoj prisutnosti elegantnog Neputna, pročitao je izvještaje petorice vijetnamskih zapovjednika zarobljeničkih logora u kojima su on i njegovi ljudi bili zatočeni. "Pukovnik Seebank je bio izuzetno kooperativan i često je objedovao s nama..." "Pukovnik nam je opisivao planove za bijeg koje su smišljali njegovi časnici..." "Nekoliko puta pretvarali smo se da ga podvrgavamo fizičkom zlostavljanju, dok je on vrištao kako bi ga njegovi drugovi mogli čuti..." "Upotrebljavali smo blagu kiselinu da izbljedimo njegovu kožu - najčešće dok je bio sretno pijan - i slali ga kasnije natrag u izderanoj odjeći..." "Bio je kooperativan, ali mi ga nismo cijenili..." Sve je bilo tu. Brigadir general Paul Seebank nije bio heroj. Bio je nešto drugo. I imao je vrijednost za Opskrbljivače, toliko da su mu dali elitni položaj: Škorpion Četiri. Svi budući izbori bili su zajamčeni, jer nijedan oponent nije se mogao mjeriti s njegovim izbornim zalihama. Dobio je drugi mandat zatrpavši suparnika lavinom novca. Senator, vojni stručnjak, trebao je samo us 446 mjeravati ekskluzivne ugovore za narudžbe ministarstva obrane u torbe onih koje su izabirali Opskrbljivači. Stara staja bila je na vidiku, obris straćare na sivom nebu, pri dnu brežuljka divlje trave. Seebank je napustio put i penjao se prema mjestu sastanka, svjetlo njegove baterije sad je bilo stalno. Šest minuta kasnije, stigao je do razvaljenih vrata, poluvrata, zapravo pregrade, i javio se: - Ja sam ovdje. Gdje ste vi? Odgovor je bilo kratko svjetlo druge baterije. - Udite - rekao je glas u tami. - Zadovoljstvo mi je upoznati svog nadređenog - u drukčijoj vojsci, dakako... Ugasite svoje svjetlo. Seebank poslušao. - Jesmo li zajedno služili? Znam li vas? - Nikad se osobno nismo sreli. Mogli biste se, međutim, sjetiti broja jedinice i čina, čak i lokacije barake - "južni zarobljenički logor". - Zarobljenik, bili ste zarobljenik! Zajedno smo bili zarobljenici! - Bilo je to davno, senatore -

upadne nevidljiva prilika. - Ili više volite - generale? - Više bih volio saznati zašto ste me pozvali i zašto ste izabrali ovo mjesto. - Nije li ovo mjesto na kojem ste vi prišli Škorpionima? Upravo ova staja? Ja jesam, baš ovdje. Mislio sam samo da će vam to pokazati koliko je vrlo hitno i izvanredno stanje. - Prišao...? Vi? Znači vi ste... - Dakako, jesam. Zašto bih inače bio ovdje? Dopustite mi da se predstavim, generale. Ja sam Škorpion Pet, posljednji od elitnih Škorpiona, preostalih dvadeset su od podjednako vitalnog značaja, ali bez našeg autoriteta. - Ne mogu reći da mi nije laknulo. - Seebankove ruke i dalje su drhtale, a tik njegove donje usne postao je stalan. - Dakako, ovo mjesto je imalo neposredan dojam na mene. Iskreno, mislio sam da ću se sresti s jednim od naših... naših... - Izgovorite senatore, jednim od naših Opskrbljivača, je li tako? - Da... Opskrbljivača. - U svjetlu izuzetnih događaja u posljednja dva dana, iznenađuje me što niste - isto tako, ponešto mi je laknulo. 447 - Što hoćete reći? - Pa, sudeći po telefonskim kodovima, Škorpion Četiri je sad, po svim namjenama i namjerama, Škorpion Jedan, nije li tako? - Da, da, pretpostavljam da je. - Seebankov tik se ubrza. - Znate li zašto? - Ne, ne zapravo. - Senator sklopi ruke nad isključenom baterijom, kako bi kontrolirao njihovo drhtanje. - Ne, vjerojatno ne znate. Nemate pristup do informacija. Srećom, ja imam i na tome sam poradio. - Okolišate, vojnice. To ne volim! - Što vi volite, nije važno. Škorpion Dva i Škorpion Tri su uklonjeni. Uplašili su se; nisu mogli živjeti sa sadašnjim scenarijem pa ih je Krvava Djevojčica uklonila i to je u redu, što se mene tiče. - Ne razumijem. Tko je Krvava Djevojčica, do vraga? - Pitao sam se znate li; vi ne znate. Radite na drugom području, vrlo isplativom ali i bitno drukčijem, i ovo nije prava stvar za vas. S obzirom na to što ste - što smo znali da jeste - vi to ne biste mogli izgurati. To se zove nemati muda. Vi ste prevarant, Škorpione Četiri, i prije dosta godina rečeno mi je da na vas treba motriti... A sad ste postali i zapreka. - Kako se usudujete! - zaurkao je uspaničeni Seebank. - Vi ste moj podređeni! - Žao mi je, nisam mogao čekati da se to promijeni da elektronika razmrsi kodove i smijeni vas. Da sad možete nazvati svoju ženu, rekla bi vam da vas je posjetio telefonski serviser, stigao je u osam i trideset ujutro, dvanaest minuta nakon što ste vi otišli u svoj ured, u Senatu. Obavio je svoje na telefonu u vašoj radnoj sobi... Vidite, preblizu smo, generale, preblizu mogućnosti da ovu zemlju stavimo natrag na mjesto koje joj pripada. Ogulili su nas, naš vojni proračun je srezan na pola, do propasti, naše osoblje desetkovano, naša oružana moć svedena na golo govno. Dvadeset tisuća nuklearnih bojnih glava diljem Europe i Azije upereno je u nas, a mi se pravimo kao da ne postoji!... No, to će se promijeniti kad Krvava Djevojčica završi svoju operaciju. Mi ćemo ponovno biti glav 448 ni, narod će nam biti na raspolaganju, da njime vladamo kako treba! Zemlja će biti paralizirana, naravno, kao i uvijek, okrenut će se nama, tražeći vodstvo i zaštitu. - Nisam protiv vas, vojnice - drhtavi senator je uspio izgovoriti. - Ovo bi mogle biti moje vlastite riječi; to biste morali znati. - Do vraga, generale, znam, jasno, ali to su samo riječi. Kod vas je sve u riječima, a akcije niotkud. Vaš kukavičluk je slabost koju si ne možemo dopustiti. Vi to ne biste mogli izgurati. - Izgurati, što? - Ubojstvo Predsjednika. Kako vam se to sviđa? - Moj Bože, vi ste ljudi! - prošaptao je Paul Seebank, njegove ruke iznenada su bile mirne, a tik iščezne, od čistog užasa. - Ne mogu povjerovati da to govorite. Tko ste vi? - Da, rekao bih, vrijeme je. - Iza zida od opeke, pojavi se jednoruka prilika, desni rukav presavijen na ramenu. - Prepoznajete li me, generale? Seebank je zurio, ne shvaćajući, u lice koje je i predobro poznavao. - Vi...? - Priziva li vam nedostatak moje ruke neke uspomene? Čuli ste o tome, sigurno. - Ne!... Nikakve uspomene! Ne znam o čemu pričate. - Jasno da znate, generale, iako me tada niste vidjeli - bio sam samo satnik X, koliko se vas ticalo - vrlo određeni satnik X. - Ne... ne! Vi izmišljate - nisam vas poznavao! - Kao što sam rekao, ne osobno, ne, niste. Nemate pojma kako sam se zabavljao sjedeći vama nasuprot, na vašim beskonačnim sjednicama Senata, slušajući vašu takozvanu vojnu ekspertizu, što je bilo obično sranje kojim su vas opskrbljivali naši zajednički dobročinitelji, putem Škorpiona Jedan? Vojska mi je velikodušno nabavila protezu, lažnu desnu ruku koja je ispunjavala odoru, jer Pentagon je shvatio da moje sposobnosti ne zahtijevaju ruku, samo mozak i ponešto ograničene elokvencije, koliko je vojniku dozvoljeno. - Tako mi Krista, znam vas samo kao to što ste sada, ništa prije toga! 449 - Dopustite mi, tada, da pomognem vašoj trenutnoj amneziji. Sjećate li se južnog zarobljeničkog

logora? Sjećate li se, čuli ste kako je jedan nepoznati satnik smislio siguran bijeg? Bijeg koji bi uspio... Ali nije - jer je jedan američki časnik otkucao cijelo zarobljeničko vijeće. Žuti su ušli u našu kolibu, povukli me za desnu ruku i odsjekli je svojim jebenim mačevima. I gotovo savršenim engleskim, logorski prevoditelj mi je rekao, "Sad-probaj-pobjeći." - Ništa nisam imao s tim - s vama! - Dosta je toga, satnice, imam vas cijelog. Kad sam prišao, Neputun mi je pokazao svjedočanstva iz Hanoja, uključujući i paragraf kojeg vi nikad niste vidjeli. Upravo on mi je rekao da na vas motrim. I kako da zamijenim vaš telefon, ako jednom bude potrebno. - To sve ulazi u prošlost! To više nije važno! - Hoćete li mi vjerovati, za mene je? Čekao sam dvadeset i pet godina da vam to naplatim. Ispaljena su dva metka i jedan okrzne staru raspadnutu staju na golom polju u Rockvilleu, Marvland. A prvi čovjek Vrhovnog stožera krene kroz travu prema svom skrivenom, civilnom Buicku. Ako je sve ostalo po planu, Krvava Djevojčica je bila korak bliže nultoju točki. Dok je zbunjeno, izživicirani Hawthorne vozio kola State Departmenta prema McLeanu, Virginia, pokušavao je riješiti zagonetku obitelji O'Rvan. Ili su bili najgluplje, najlažljivije krdo ljudskih bića na koje je u životu naišao ili ih je O'Rvan tako dobro izvježbao, da bi svi mogli proći poligraf tvrdeći da, pljačkajući banku, nisu tamo ni bili! Stigao je do kuće na plaži malo poslije 5:30, a do 7:00, Hawthorne je već vjerovao da je Patrick Timothy O'Rvan najšutljiviji Irac u povijesti tog keltskog naroda. U O'Rvanovom agencijskom dosijeu, koji je dobio sat prije nego što će krenuti iz motela Shenandoah, Tvrellove antene zapele su za napadni propust u pregledu analitičarevog zaleđa. Iznenadni obrat u životu obitelji, od skromne kuće i osrednje agencijske plaće do mnogo većeg stambenog prostora, a zatim i sasvim pristojnog 450 ljetnikovca na plaži, bio je prejednostavan da bi ga objašnjavalo nasljedstvo od strica iz Irske, uzgajivača konja. Agencija se zadovoljila pravnom papirologijom; nisu išli dublje od toga. Po Hawthorneovom sudu trebali su, i to uveliko dublje. Za početak, O'Rvan je imao stariju braću u njujorškoj policiji. Gdje su oni bili i zašto ih je zaobišao bogati rođak koji, prema gospodi O'Rvan, nikad nije sreo ni jednog od mladića? - Stric Finead je bio svetac. - Maria Santoni O'Rvan uzvikivala je kroz suze. - Dobri Bog mu je rekao da mog Paddvja Isus voli najviše! U mom trenutku tuge i boli, vi mi dolazite s takvim pitanjima? Neće vam to proći, gospodo O'Ryan, mislio je Tvrell. Ali, opet, vi i ne znate odgovore. Ni tri sina i dvije kćerke, na različitim stupnjevima nedužnog gnjeva. Tu je nešto bilo trulo, smrad se širio posvuda, ali Hawthorne nije mogao pronaći izvor smrada. Bilo je gotovo devet i trideset kad je sišao na privatnu cestu u McLeanu, Virginia, koja je vodila do velike kuće u kolonijalnom stilu, vlasništva Ingersolovih. Dugački, dvotračni prilaz bio je ispunjen tamnim limuzinama i skupim vozilima - Jaguari, Mercedesi, skupina Cadilaka i Lincolna; i izdvojeni travnjak lijevo od kuće bio je parkiralište, opsluženo čuvarima koji su smještali automobile posjetitelja na žalovanju. Na vratima ga je dočekao Ingersolov sin, ugodan mladić, iskren, ljubazan. S velikom tugom u očima, pomislio je Tvrell, pokazujući mu svoje ovlasti. - Bit će bolje da pozovem očevog partnera, mislim - rekao je pokojnikov sin. - Ne bih vam bio od pomoći - zbog čega god da ste došli ovamo. Edward White, iz "Ingersol i White", bio je nabijeni muškarac srednje visine, pročelave glave i probojnih smeđih očiju. Ovo ću ja preuzeti! - rekao je kratko, proučivši Hawthorneove dokumente. - Ostanu na vratima, Todd. Gospodin i ja ćemo prijeći u hodnik. - Kad su se našli u uskom hodniku, White nastavi. - Kad bih vam rekao da sam zatečen vašim dolaskom ovamo večeras, bilo bi premalo. Istraga State Departmenta, a nesretna duša još nije stigla... počivati u miru? Kako možete? 451 II - Vrlo lako i vrlo brzo, gospodine White - odgovori Tyrell. - Brzina je za nas od životne važnosti. - Za Boga miloga, zašto? - Jer David Ingersol je, možda je, bio glavni čovjek velike operacije pranja novca koja uključuje i stari medelinski narko-kartel i novi iz Calija. Oba operiraju iz Puerto Rica. - To je sasvim pretjerano! Imamo klijente u Puerto Ricu, uglavnom su to Davidovi klijenti, ali nikad nije bilo ni natruhe prekršaja. Bio sam njegov partner, znao bih. - Možda znate manje nego što mislite. Pretpostavimo da vam ja kažem, kako smo posredovanjem State Departmenta saznali da David Ingersol ima račune u Zurichu i Bernu u osmoznamenkastim dolarskim iznosima. Te svote nisu potekle od vaše pravničke tvrtke. Vi ste bogati, ali niste toliko bogati. - Vi ste ili lažov ili paranoik... Idemo u Davidovu radnu sobu; ovdje se ne može razgovarati. Dodite ovamo. - Dvjcica muškaraca zaobiđu gužvu u velikoj dnevnoj sobi i prođu

još jednim hodnikom, gdje Edward White otvori vrata. Unutra je bila knjigama ispunjena radna soba; obložena drvetom, posvuda tamnosmeđa koža - stolice, stolovi, dva trosjeda, čak i visoki naslon okrenute stolice iza velike površine pisaćeg stola, na kojoj su ležali papiri Davida Ingersola. - Ne vjerujem vam ni malo - reče White, zatvarajući vrata. - Ovo nije privođenje, gospodine odvjetnice, samo jedan krak istrage. Ako sumnjate u mene, javite se State Departmentu. Siguran sam da vi znate kako ćete doći do pravih ljudi. - Bezosjećani gade! Mislite malo na Davidovu obitelj! - Ja mislim na nekoliko računa u inozemstvu i jednog američkog državljanina koji je uložio svoj pozamašni utjecaj da bi narko-mafija ostala u poslu. - Vi ste sve u ovoj vrlo sumnjivoj istrazi, gospodine Hawthorne? Policija, sudac i porota? Jeste li ikad pomislili koliko je jednostavno otvoriti račun u inozemstvu na bilo koje ime, ako imate potpis koji prolazi provjeru skenera? - Ne, ja nisam, ali vi očito jeste. - Da, jesam, jer taj predmet sam ponešto istraživao, a svaki klijent naše tvrtke mora imati prokletu dobar razlog za 452 posjedovanje jednog takvog računa, naročito ako smo mi isplaćeni preko njega. - O tom svijetu ja ništa ne znam - lagao je Tvrell - ali ako je istina to što kažete, dovoljno je da u Bern i Zurich faksiramo potpis Davida Ingersola, to je sve. - Strojni faksimili ne prolaze spektrografsku provjeru. Čudim se što to ne znate. - Vi ste stručnjak, ne ja. Ali, reći ću vam u čemu sam stručnjak - ja sam strašan promatrač. Gledam kako se vi, kauboji u limuzinama, vozate uokolo, uronjeni u počasti, a istodobno prodajete svoj utjecaj za najvišu ponudu. A kad prekoračite granice, tu sam ja, da vas sredim. - Teško da je ovo rječnik State Departmenta; zvučite kao paranoični osvetnik iz stripa i prilično ste zabrazdili. Mislim da ću obaviti onaj poziv kojeg ste predlagali... - Ne trudi se, Edwarde. - Treći glas u sobi iznenadi obojicu. Iznenada, kožna stolica s visokim naslonom se okrene, otkrivajući jednog starog čovjeka, vitkog, očito prilično visokog i tako savršeno, tako s ukusom odjevenog da je Tvrell ostao bez daha, vjerujući na trenutak da, u polumračnoj sobi, gleda u Nilsa Van Nostranda. - Moje ime je Richard Ingersol, gospodine Hawthorne. Nekadašnji sudac Vrhovnog suda. Mislim da moramo razgovarati - sami, Edwarde, ali ne u ovoj sobi. Ni u kojoj sobi ove kuće. - Ne razumijem, gospodine - reče zatečeni partner iz "Ingersol i White". - I ne možete, ni na koji način, prijatelju dragi. Molim vas, nek se moja snaha i moj unuk bave tim... parazitima u limuzinama. Gospodin Hawthorne i ja izvući ćemo se na stražnja vrata, kroz kuhinju. - Ali gospodine suce... - Moj sin je mrtav, Edwarde, i ne mislim da mu je važno što društvena rubrika Washington Posta piše o njegovim dobro potkoženim žalovateljima. Nemali broj kojih, iz pravnčkog bratstva, bez sumnje već preuzima njegove klijente. - Starac se iskoprcao iz stolice i krenuo oko stola. - Dodite, 453 Hawthorne, ovdje nema nikog tko bi vam mogao nešto reći. Uz to, noć je divna za šetnju. Ozlojeđeni White pridržao je vrata kad je Tvrell krenuo za starijim Ingersolom niz hodnik, kroz toplu kuhinju, pa van, na ograđeni travnjak s osvjetljenim bazenom i, čini se, vrtom iza šest metara visoke živice. Nekadašnji sudac stupi na terasu bazena od opeke i progovori. - Zašto ste zapravo ovdje, gospodine Hawthorne, i što znate? - Čuli ste što sam rekao partneru vašeg sina. - Pranje novca? Narko-karteli?... No, gospodine, David nije imao ni sklonosti ni hrabrosti čak ni da razmišlja o takvim djelatnostima. Međutim, spomenuli ste švicarske račune, što nije bilo bez smisla. - Onda bih ja mogao upitati što vi znate, gospodine suce. - To je mračna priča s elementima uspjeha i poraza, s priličnom količinom tragedije - atenska do srži, ali bez veličajnosti grčke drame. - Vrlo elokventno, ali ništa mi ne govori. - Čudno ste me pogledali unutra - reče Ingersol, zanemarujući Tvrellovu primjedbu. - To nije bilo tek iznenađenje što ste me tamo zatekli; bilo je i nešto drugo, zar ne? - Podsjetili ste me na nekoga. - I mislio sam. Vaša sirova pojava ovdje smrdila je na strategiju šoka - izbaciti subjekte iz ravnoteže, možda izazvati paniku. Vaša reakcija na mene je to potvrdila. - Ne znam o čemu govorite. - Naravno da znate. Nils Van Nostrand - gospodin Neptun, ako više volite... Sličnost naših pojava odmah vas je pogodila; vidjelo vam se po izrazu, iako vas uvjeravam, sličnost je samo na površini. Uz određene karakteristike - visinu, lik i boje - muškarci naše podmakle dobi i statusa često su slični. U našem slučaju, to je u osnovi krojačka stvar. Vi znate Van Nostranda, a ova kuća je zadnje mjesto na zemlji na kojem bi ga očekivali. To mi puno govori. - S obzirom na to što vam je reklo, čudim se što priznajete da vam je Neptun poznat. 454 - Ah, to je dio priče - nastavi

Ingersol, zašavši pod luk od pletera, prilaz u vrt bogat cvijećem, izolirani zaklon podalje od kuće i gužve. - U vrijeme kad su svi dijelovi priče već bili na mjestu, Nils je više puta posjetio Costa del Sol. Nisam znao tko je on, dakako, ali sprijateljili smo se. Djelovao je kao mnogi od nas - postariji vjetropiri s dovoljno novca da lete s mjesta na mjesto u potrazi za plitkom zabavom. Čak sam ga poslao mom osobnom krojaču u Londonu. - Kad ste saznali da je on Neptun? - Prije pet godina. Počeo sam sumnjati da u svezi s njim nešto nije u redu; njegove iznenadne kratke pojave i nagli odlasci, isto tako i obiteljsko zalede kad ga je spominjao, čak i njegovo bogatstvo čiji izvori su izgledali neuhvatljivi. - Čudno što to kažete - upadne Tvrell. - Ne znam previše ljudi iz vašeg dijela grada koji bi pred susjedima otvorili novčanike. - Ne, dakako, ali osnovno porijeklo se uglavnom zna. Čovjek nešto izmisli ili priskrbi nešto čega na tržištu nema, ispuni prazninu; ili u pravo vrijeme otvori banku ili se bave nekretninama; to su izvori novčanika o kojima govorite. U mom slučaju, prije ulaska u Sud, bio sam osnivač i stariji partner izuzetno dohodovne odvjetničke tvrtke s uredima u Washingtonu i New Yorku. S lakoćom sam si mogao priuštiti čast Suda. - Da, mogli ste - reče Hawthorne, prisjećajući se dosijea Davida Ingersola koji je sadržavao i brojne podatke o ocu. Nedostajao je samo jedan djelić, pravi razlog ostavke Richarda Ingersola. Iznenada, Hawthorne shvati da mu je taj izgubljeni djelić na dohvat ruke. - Neptun - reče Ingersol kao da čita Tvrellove misli. Sjeo je na bijelu željeznu klupu na dnu izdvojenog vrta. - To je dio priče, prilično sramotan i nepotrebno brutalan dio. Jedne noći, na terasi jaht-kluba, gledajući u mjesečinom obasjani Mediteran, Van Nostrand, uvijek dobrog zapažanja, reče, "Nalazite nešto čudno na meni, zar ne, gospodine suce?" Ja sam odgovorio, pretpostavljam da je homoseksualac, ali to nije bilo ništa novo. Međunarodni jet-set bio ih je pun. A onda je, s najvraškijim zlobnim smiješkom kojeg sam u životu vidio, on 455 meni reče, "Ja sam čovjek koji vas je upropastio, čovjek koji upravlja budućnošću vašeg sina. Ja sam Neptun". - Isuse Kriste! To vam je otvoreno rekao? - Bio sam šokiran, dakako, i pitao sam ga, zašto je htio da ja to saznam, u ovim poznim danima. Kakvo okrutno i izopačeno zadovoljstvo može iz toga izvući? Imao sam osamdeset i jednu godinu i teško da bih bio u položaju zaprijetiti mu, a ubiti još manje. Moja žena je umrla, bio sam sam, iskreno se svake večeri pitajući, hoću li se ujutro probuditi. "Zašto Nils?", pitao sam ponovno.. "Zašto ste to učinili, i zašto mi sad to govorite?" - Je li imao odgovor? - Da, gospodine Havvthorne, imao je odgovor. Zato sam se vratio... Mog sina nije ubio slučajno dolutali ovisnik; metodično su ga umorili ljudi koji su mene "upropastili" i njime "upravljali", da upotrijebim Van Nostrandove riječi. Sad mi je osamdeset i šest, a to što živim, znači da živim na ukradenom vremenu, potpuno zbunjujući svoje liječnike. Ali jednog dana, uskoro, neću se probuditi da pozdravim sunce, to prihvaćam. Ali ne mogu prihvatiti da u moj skori grob odnesem tajnu koja je nečastan život pretvorila u posve sramotan i pritom ubila mog sina. - Neptunov odgovor? - Tvrell je bio uporan. - Uz isti onaj zlobni smiješak i ledeno hladne oči koje su skrivale silnu vatru. Sjećam se riječi, točno, utisnute su u moj um... "Dokazali smo da to možemo, Dickie staro momče - već dvije generacije. Još malo i upravljat ćemo vladom Sjedinjenih Država - Mars i Neptun. Želio sam da to uvidite, znate i shvatite da ne možete učiniti ništa..."... To je bilo njegovo zadovoljstvo, da"mi to baci u lice, lice nemoćnog starca čije preporođeno bogatstvo je izgrađeno na korupciji. Ali kad su ubili mog sina, znao sam da je vrijeme da izađem iz luksuznog neba mog pakla i pronađem nekog kome mogu reći istinu. Nisam bio siguran odakle treba početi, jer postoje stvari koje nikad ne treba reći. Imam dobrog unuka i trebam ga zaštititi - potencijalno, mnogo boljeg od oca i od djeda - ali ostalo mora biti rečeno. A onda sam čuo vas, gospodine Haw 456 thorne, tamo u radnoj sobi, okrenuo stolicu i proučavao vas. Izabrani ste, mladiću; ima nešto u vama, što daje razlog za oprezno povjerenje.- Ingersolov pogled prikuje se uz Hawthorneove oči. - Vi ne radite samo svoj posao - rekao je. - Vi ste mu posvećeni; možda je to uzrok vašoj izuzetno dojmljivoj pojavi na ovoj našoj pozornici. - Ja nisam glumac, Ingersol. - Svi smo mi glumci, Hawthorne, mi koji ulazimo i izlazimo iz života drugih ljudi, iz samoodržanja, samopotvrđivanja ili zbog izravnivanja računa. - A tko je iz toga izuzet? - Kao što rekoh, svi smo mi glumci... A sad, o mom nepisanom ugovoru... - Kakvom ugovoru?! - Spreman sam vam davati određene informacije, dok se podrazumijeva da moj identitet neće nikad biti otkriven. Ja sam vaš nepoznati

"izvor", naša komunikacija mora biti privatna, izvan nadzora. - To je izvan mojih ovlasti. Treba mi potvrda. - U tom slučaju, nakon pogreba, ja ću se vratiti na Costa del Sol; i ako se Van Nostrand pojavi, izvadit ću mali revolver iz džepa, pucati mu u glavu i dati se u ruke španjolskog suda; to će biti moj posljednji čin. Čin osobne časti bez predumišljaja; to nije nepoznato. - Van Nostrand se neće pojaviti. Mrtav je. Starac je zurio u Tvrella. - Nije bilo vijesti, nikakvih izvještaja o njegovoj smrti... - Vi ste jedan od malobrojnih povlaštenih. Sve je zataškano. - Zbog čega? - Kako bi zbunili neprijatelja; taj odgovor vrijedi koliko i bilo koji drugi. - "Neprijatelja"? Znači, vi znate da postoji izgrađena organizacija. - Znamo. - Pridobijeni, kao što je i moj sin pridobijen. Iznudivanje, ucjena i zajamčeno uništenje ako kandidati ne zadovolje; zajamčena naknada ako uspiju. 457 : - Osim nekolicine koje smo našli, ili barem mislimo da jesmo - a svi su mrtvi - mi ne znamo tko su ili gdje su. Možete li nam pomoći? - Mislim da ste htjeli reći, vama osobno? - Moji prijatelji su ubijeni, jedan vjerojatno doživotno obogaljen, ostanimo pri tome. - Ponovno prihvaćam vaš odgovor... Zovu se Škorpioni, Jedan do Dvadesetpet; prvih pet je iznad ostalih; oni prenose zapovijedi upravnog odbora, da tako kažem. . - Kakvog upravnog odbora? ..;... - Znani su, dosta prikladno, kao Opskrbljivači. - Tko su oni? - Je li moj ugovor prihvaćen? S vama, osobno? - Kako možete tražiti od mene da šutim? Nemate pojma što je sve upleteno. - Znam da ne želim uplesti svog unuka. Todd ima čitav život pred sobom, a ja ne želim da bude obilježen kao izdanak pokvarenih ljudi. - Shvaćate da bih vam mogao lagati. - Razmišljat ćete o tome, ali ne vjerujem da ćete to učiniti, ne ako mi date svoju riječ. To je rizik kojeg ću preuzeti... Vaša riječ? Tvrell napravi nekoliko gnjevnih koraka na desno od Ingersola, kratko baci pogled na blijedi Mjesec pa se okrene i pogleda u starčeve tužne, ali postojane oči. - Tražite od mene da prenosim informacije temeljene na nepoznatom izvoru? To je ludo? - Ja ne mislim tako. Imali smo Duboko Grlo, sjećate se, i integritet novina koje su pratile njegove navode. - Možete li me opskrbiti s konkretnim informacijama? - Mogu vas oskrbiti s navodima koji su, vjerujem, temeljni; ostalo vi trebate ustanoviti. - No, dakle, imate moju riječ - napokon reče Hawthorne tiho. - A ja ne lažem... Nastavite. - Van Nostrand je imao malu, ali vrlo skupu vilu, od one vrste namijenje samcima kojima nije do gostiju na spavanju, osim ljubavnika, dakako. Kad mi je rekao tko je i što je 458 učinio, držao sam tu vilu pod, kako u obavještajnom poslu kažu, mikroskopom. Podmitio sam osoblje, kao i mjesnu telefonsku centralu i operatere u našim klubovima. Znao sam da ne mogu ubiti čovjeka bez suočavanja s posljedicama koje nisam želio, ali ako uspijem saznati o tom gadu sve što se moglo, možda bih mogao izokrenuti moć koju ima nad mojim sinom i nadamnom. - Koristeći njegove vlastite tehnike? - upadne Tvrell. - Iznudivanje? Prijetnja razotkrivanjem svega što ste saznali? - Točno... povezano s onim što mi je sin rekao. Morali smo biti izuzetno pažljivi, shvaćate. Nikakvih pisama, telefonskih poziva, ništa slično... David je dosta putovao i povremeno izvještavao CIA o stvarima u koje su tražili da zaviri... - To znam - ponovno upadne Hawthorne. - Kad sam prvi put spomenuo njegovo ime, šef Mornaričke obavještajne je rekao da sam idiot. Vaš sin je bio toliko čist da ga je Agencija držala kao suradnika, prema potrebi. - Kakva ironija, zar ne?... Kako bilo, mi smo se tajno sastajali, poduzimajući sve mjere opreza da ne budemo viđeni zajedno. U gužvi Trafalgar Squarea ili bučnim kafićima Rive Gouche ili u zabačenim seoskim gostionicama. David mi je dao telefonske kodove - to su satelitske emisije, usput rečeno... < - To znamo... : - Napredovali ste. - Ne dovoljno. Nastavite. - David je znao Van Nostranda iz društva, to je bilo neizbježno u vašingtonskim krugovima kojima su se kretali, iako su rijetko međusobno razgovarali u javnosti. A onda, zbog hitnog slučaja koji je zahtijevao neposredno djelovanje - hitna analitička revizija u Agenciji - Van Nostrand je uputio mog sina da prenese neku informaciju Škorpionu Dva. - Škorpion Dva...? O'Rvan? - Da. Znate, David je bio Škorpion Tri. - Jedan od vrhunske petorice, znači. - S najvećom nelagodom, uvjeravam vas. A zašto, to nije dio informacije koju ću vam dati. - Tko su druga dvojica od petorice najviših Škorpiona? 459 - Nikad nije točno saznao, ali shvatio je da je jedan od njih senator, jer Van Nostrand mu je jednom rekao da je Obavještajni odbor Senata izvrstan izvor informacija. Što se tiče petog čovjeka, David je rekao da ga je O'Rvan našao, ali htio je reći samo da je š-pet "teška kategorija - najteža u Pentagonu." - To je veliko mjesto puno teških kategorija - primijeti Tvrell. - Slažem se. U

svakom slučaju, potvrdio je ono što sam ja saznao na Costa del Sol. Van Nostrand je obavljao na desetke poziva u Washington kad je bio u vili, brojne baš s Pentagonom. Međutim, kako je David napomenuo, popis je beskoristan. Ako je Neptun htio doći do Škorpiona, upotrebljavao je satelitske kodove. - Kad nije koristio slijepe veze za prenošenje poruka - reče Hawthorne. - Vaš sin je bio u pravu. Beskoristan smjer... Jeste li doznali nešto drugo iz te vile, osim telefonskih poziva? - Da, pronašao sam korespondenciju s jednom agencijom za nekretnine u Lausanni. Očito je Van Nostrand imao posjed na jezeru, pod drugim imenom, španjolskim imenom. On sam bio je upisan kao domar. - Dakle ništa, a čak da je nešto i bilo, dešifriranje bi trajalo predugo. Još nešto? - I opet, da. - Ingesol se blijedo nasmije. - Popis od dvadeset imena i adresa, s memorandumom Gemeinschaft Bank u Ziriču. Prije osamnaest mjeseci, bio je u Van Nostrandovom sefu. Platilo sam deset tisuća dolara jednom sjajnom provalniku, trenutno zatvorenom u Esteponi, da neutralizira alarme i otvori sef. Dvadeset imena, gospodine Hawthorne. Dvadeset! - Zlatna žila! - izusti Tvrell. - Ostali Škorpioni. Je li vaš sin znao? - Ja sam iskusan pravnik, Hawthorne. Znam kad trebam predočiti zapečaćeni dokaz, a kad ne, naročito kad taj dokaz može nanijeti štetu branjeniku. - Što to znači? - Da kažemo jednostavno, David nije bio ni odgojen ni 460 spreman za položaj koji mu je nametnut. Bio je dobar odvjetnik, dobar korporacijski pravnik, ali ulični odvjetnik nije bio, nikakav pravni nož za podzemlje. On je dobro odigrao Škorpiona Tri, ali samo to, odigrao. Stalno uplašen, podložen razdobljima depresije i trenucima panike. Da sam mu dao popis, on bi ga vrlo lako mogao upotrijebiti u pokušaju da se oslobodi muka u napadu uznemirenosti. - Je li mogao? - Dobri Bože, upotrijebite glavu, mladiću! Van Nostrand, intimus Predsjednika, s vezama posvuda po Washingtonu; O'Rvan, vrhunski analitičar kojem su dostupne najdublje tajne; i uspaničeni čovjek s popisom nepoznatih imena za koje ne može ustvrditi ni što su? - A što sa satelitskim kodovima? - U trenu bi ih prekinuo bilo koji Škorpion koji može podići uzbunu... Da se bavim zavjerom oko ubojstva Johna Kennedya, mogao bih objasniti na koji način je zavjera pokrivena i Warrenova komisija potpuno izbjegnuta. Škorpioni su dokaz kako se to može izvesti. - Zašto je ubijen vaš sin? - Uspaničio se. Zbog čega, nemam pojma, ali vjerojatno se to dogodilo nedavno. Kao što sam vam rekao, nikad si nismo dopuštali pismenu ili telefonsku komunikaciju. Bio je uvjeren da je i njegova kuća i ured pod nadzorom Opskrbljivača? - Prisluškivani? - Kuća nije; ured, ne znam. To je velika tvrtka sa složenim telefonskim sustavom. Upadi bi mogli izazvati sumnju. - Za kuću ste sigurni? - Moji ljudi su je provjeravali, jednom mjesečno, ali Davida nikad nisam mogao uvjeriti. Stalno je govorio, "Ti ne znaš što oni mogu." Složio sam se s tim; samo sam uporno tvrdio da je njegova kuća čista. U stambenim zgradama je to lako otkriti. - Tko su Opskrbljivači? - Nisam siguran, mogu vam samo dati navode. Ljudi su dolazili privatnim zrakoplovima u posjete Van Nostrandu, i naravno, ja sam razdijelio nešto novca u zračnoj luci u Mar 461 belli i među službenicima carine. O, da, gospodine Hawthorne, imam imena i mjesta porijekla za svakog s kim se on sastajao, među njima sigurno i nekoliko Opskrbljivača, ali na moju žalost, ništa nije imalo smisla. Laži su uobičajene na takvim dokumentima, ali tu nije bilo jezgre, nikakvog središta koje bih mogao iskopati... No, bili su, jedan muškarac i jedna žena, on iz Milana, ona iz Bahreina, koji su se pojavljivali mnogo češće od ostalih. Isprva sam mislio da postoje raisons de coeur - ljubavnici, prihvaćaju Van Nostrandovo diskretno gostoprimstvo. Zatim sam shvatio svoju glupu naivnost. Oboje su bili postariji, krupni, enormni. Da su bili ljubavnici, jedno na drugo se ne bi moglo popeti bez pomoćnika... Ne, Hawthorne, oni nisu bili ljubavnici. Po mom mišljenju, bili su nezaobilazni za Opskrbljivače, možda njihovi vođe, ako ništa drugo, njihovi brokeri. - Milano, sjeverni pomoćnik Palerma; Mafia - tiho reče Tvrell. - Bahrein, s novcem čitavog svijeta, često glavni izvor za dolinu Beka. Možete li ih identificirati, reći mi tko su oni? - Šššš! - Ingesol naglo podigne desnu ruku, dlanom prema naprijed. - Netko dolazi, pod lukom. Hawthorne se htio okrenuti; zakasnio je. Glasni pisak probije se zrakom, prigušeni pucanj. Metak raznese starčevo čelo. Tvrell se baci na desno, zaronivši u skupinu ružinih grmova, rukom posegne prema svom oružju, ali ne na vrijeme. Obrisi, prilika, nasrne na njega kao divovska ptica, ispunjavajući njegov vidokrug tamom. Teški metalni predmet tresne o njegovu glavu i nakon toga nije bilo više ničeg. 462 29 Hawthorne osjeti najprije oštru, razdirajuću bol, a onda krv koja se slijevala

niz njegovo lice. Boreći se za dah, pokušao je podići glavu; trnje mu zahvati kosu i razdere kožu. Bio je duboko zapetljan u ružin grm, trnovite grane su ga omatale, utisnute u njegovu odjeću, posvuda, kao da je netko nogom zabijao bolne šiljke u njegovo tijelo. Netko i je; nevidljivi ubojica koji je okončao život Richarda Ingersola, oca Škorpiona Tri. Polako, nesigurno, kroz mrežu od trnja, Tyrell ustane, odjednom shvativši da u ruci ima pištolj, no bio je prevelik, pretežak da bi bio njegov vlastiti. Spustio je pogled, pod svjetlom obližnjeg bazena. Oružje je bio tridesetosam kalibarski Magnum, s perforiranim prigušivačem pričvršćenim na cijev, pištolj kojim je ubijen Ingersol stariji. Namještaljka! Hawthorne, tek tada shvativši da je unutar njegove jakne iritantno pulsiralo - jedan, dva, tri... jedan dva, tri - Poole ga je pokušao dobiti putem hitnog poziva. Koliko dugo, nije mogao znati. Podigao se s mekog vrtnog tla, pokušavajući se svim silama orijentirati dok je podizao košulju, i krajevima kupio krv sa svog lica. Nikog drugog nije bilo tamo, samo Ingersolov leš, čitave lubanje natopljene krvlju, lice pretvoreno u sjajnu grimiznu masku. Tye pojuri naprijed, instinkt mu je govorio što treba učiniti, i to brzo. Spustio je Ingersolovo tijelo s bijele željezne klupe, položio ga na tlo i odvuкао u podnožje visoke živice iza vrta. Pretražio je starčeve džepove; ničeg, osim novčanika punog novca i kreditnih kartica; ostavio ga je tamo i uzeo čisti rupčić iz Ingersolovog gornjeg džepa. Svjetlo s bazena - voda! Hawthorne pojuri do pletenog sanduka s puzavicama, pažljivo vireći iza ugla, s Magnumom zakačenim za pojas. Po 463 novno, nikoga. Prigušeni zvukovi tihih glasova potvrdili su prisustvo nekoliko desetaka osoba što su se nečujno kretale iza zatamnjenih kliznih vrata dnevne seobe. Namočio je rupčić u bazenu, prešao mokrom površinom preko lica i glave. Kad bi se samo uspio neprimjetno provući kroz natrpanu prezaposlenu kuhinju, mogao bi stići do hodnika samo na nekoliko kora" ka od ureda mladeg Ingersola. Morao je! Morao se javiti Jacksonu, morao je čuti zbog čega je hitno, morao mu je reći što se ovdje dogodilo. S vrtne ležaljke visio je vlažni ručnik; zgrabio ga je, ne posve siguran što s njim učiniti osim da pokrije svoju prljavu odjeću. Ali iznenada sa sigurnošću shvati što ga je izvuklo iz nesvjesnog stanja. Slaba, ali neprekidna pulsirajuća električna pražnjenja iz plastičnog upaljača za cigarete na njegovim prsima. Bez te elektronske smetnje, našli bi ga na pola metra od krvlju natopljenog lesa Richarda Ingersola i policija bi ga osumnjičila za ubojstvo. Tako bi bila uklonjena dva čovjeka, možda jedini koji su, osim teroristkinje Bajaratt, znali za podzemne Škorpione. Pokret, sadal Tvrell je pridržavao ručnik pokraj lica i pojurio stazom do kuhinjskih vrata. Ušao je u metež bijelih pregača kao da je shrvani žalovatelj ili netko tko je, u tuzi, previše popio, u ovoj kući smrti. Oni koji su uočili njegovu bijednu pojavu, skrenuli su pogled; imali su posla. U uskom hodniku požurio je do radne sobe, zahvalan što su vrata i dalje otključana. Ušao je unutra, zaključao vrata za sobom i spustio rolete na svim prozorima. Rana na njegovoj glavi se ponovno otvorila, ali hvala Bogu, šavovi na boku su izdržali. Iznad rane je bilo krvi, ali ne i ispod; Pooleovo dodatno zamatanje dobro je poslužilo. U Ingersolovoj radnoj sobi je bila i kupaonica, otvorenih vrata. Pobrinut će se za rez na glavi čim bude mogao, ali najprije je tu bio A. J. Poole, poručnik zrakoplovstva SAD. - Pa gdje si tP. - uznemireni Poole je viknuo. - Pokušavam te dobiti već četrdeset i pet minuta. - Kasnije, Jacksone. Prvo tvoje novosti. Radi se o Cathf. - Ne. U bolnici kažu da nema promjene. - Pa što je, onda? - Radije ti ne bih rekao, Tye, ali bolje je da to znaš... 464 Ubijen je Henry Stevens, duboka ubodna rana u grudima. Tijelo je pronašla policija, iza njegove garaže. - Poručnik zastane, pa reče, - I mislim da će ti to nešto značiti, gospoda Stevens je navaljivala na tajnika Palissera dok joj nije dao ovaj broj. Ima poruku za tebe, i nije htjela prihvatiti ne kao odgovor. Zapisao sam i zakleo se vlastitim poštenjem da ću ti prenijeti. Ide ovako: "Prvo Ingrid, sad Henry, Tye. Koliko će to još trajati? Izvuci se iz toga, u ime zdravog razuma."... Što to znači, kapetane? - Ona povezuje jednu stvar s drugom, iako nemaju nikakve veze. - Tvrell si nije smio dopustiti da pomisli na bol Phvllis Stevens. Nije bilo vremena! - Ima li policija išta o Henrvjevom umorstvu? - upitao je. - Samo to da je rana vrlo neobična. Sve drugo se zataškava. Zapovjedeno im je da ništa ne govore tisku ili bilo kome drugom. - Što je to s ranom? - Oštrica, velika i debela, izuzetno rijetka, kažu. - Tko su oni? Tko ti je to rekao? - Tajnik Palisser. Nakon srčanog udara direktora Gilettea, ili što je već bilo, Palisser se postavio na čelo budući da ti ionako

radiš za State Department. On upravlja cirkusom. - Znači, ti izravno s njim razgovaraš? - upita Tvrell. - Pomalo zastrašujuće za moj čin, ali da, tako je. On mi je dao svoje privatne brojeve, i kod kuće i u Departmentu. - Slušaj pažljivo, Jacksone; bilježi i zaustavi me ako nešto ne razumiješ. - Hawthorne potanko ispriča Pooleu sve što se dogodilo u Ingersolovom domu, u McLeanu, Virginia, naročito razrađujući svoj razgovor s Richardom Ingersolom i nasilnu smrt bivšeg suca, u vrtu. - Koliko si opasno ranjen? - upita poručnik. - Preživjet ću s par šavova više i vražjom glavoboljom. Sad se javi Palisseru i ispričaj mu sve što sam ja tebi. Hoću da mi omogući neposredan pristup dosijeima Centralne Agencije za svakog senatora koji sjedi u odborima i svakog višeg časnika u Pentagonu, bilo koga dovoljno visokog da bi mogao donositi odluke. 465 - Pišem brzo koliko mogu - reče Poole. - I-su-see, kakav scenarij! - Jesi li sve pokupio? - Ne griješim previše, kapetane. Ja, inače, imam nešto što se zove "slušno pamćenje". Kako si mi ti rekao, tako će on čuti... Usput, tvoj brat Mare ponovno je zvao. Bio je uzrujan. - On je obično uzrujan. Što je sad? - Oni piloti iz Van Nostrandove kuće, Jonesi. Imaš dvanest sati da im se javiš ili će oni izaći u javnost. - Do vruga s njima. Nek izađu u javnost. To će uspaničiti cijelu škorpionsku mrežu, a jedan od njih je upravo ovdje, u ovoj kući! Ma tko bio, vidio je kako izlazim van sa starim, ocem Škorpiona Tri. Tri više ne postoji, kao ni O'Rvan ni Van Nostrand. Preostaju dva od gornjih pet. Uzbuna je upravio počela. - Tye, koliko je loše tvoja glava? - Malo zbrkana i vraški boli. - Nadi negdje nekakav zavoj i iskrižaj ga preko kose. Nek bude čvrsto; i ukradi šešir. - Poruka primljena, doktore... Moram se izvući odavde. Reci Palisseru da sam na putu za Langlev. Trebat će mi barem dvadeset minuta pa ima dovoljno vremena da mi sredi ulaz, a računalo u nekoj njihovoj tajnoj sobi bez prozora već može ispljunuti nekoliko tih dosijea. Reci mu da miče guzicu, i nek mu bude jasno da sam ti ja naredio da mu to kažeš. - Voliš pljuvati autoritetu u lice, zar ne? - To je jedno od rijetkih veselja koje mi je preostalo. U osiguranom forenzičkom laboratoriju zatvorenog tipa, u bolnici Walter Reed, dva su liječnika radila na lesu kapetana fregate Henrvja Stevensa, U.S. Mornarica, pogledavajući se, iznenađeni. Na sterilnom stolu od nerđajućeg čelika pred operacijskim stolom, širila se zbirka noževa, nekih trideset i sedam, od omanjeg kuhinjskog noža do najvećih mogućih sječiva. - Moj Bože, to je bio bajonet - reče liječnik zdesna. - Neki psiho je poslao poruku - složi se liječnik slijeva. 466 Bajaratt je napredovala kroz gužvu prema elektronskim ulaznim vratima El Alovog terminala. Unutra skrene na desno, dalje od šaltera, prema pretincima za prtljagu. Povukla je patentni zatvarač na bočnom dijelu svoje torbice, izvadila ključić koji je dobila u Marseilleu i počela proučavati brojeve zaključanih pretinaca. Pronađe onaj s brojem 116, otvori ga, pruži ruku unutra i ispržuenim prstima napipa gornju unutarnju plohu, na koju je bila prilijepljena omotnica. Baj je skine, razdere i iz nje istrese papirić, potvrdu za podizanje robe, i brzo ga spusti u bočni džep svoje torbice, vraćajući ključ u ispražnjeni pretinac. Vratila se u gužvu i ušla u El Alov prostor za čekiranje, gdje opušteno izvadi potvrdu i pruži je djevojci za pultom. - Jedan naš pilot je trebao ostaviti paket za mene - rekla je, slatko se smješkajući. - Što smo stariji, više nam trebaju parfemi iz Pariza, zar ne? Službenica uzme potvrdu. Prođe nekoliko minuta, a Bajarattin nemir je rastao. Predugo je trajalo. I dok je Baj očima vrebala oko sebe kao lovljena životinja u blizini zamke, žena se vrati. - Oprostite, ali vaš prijatelj pilot pobrkao je zemlje - objasni službenica, predajući Bajaratt jako oblijepljen paket, veliki približno trideset puta trideset centimetara. - Ovo ne stiže iz Pariza, nego ravno iz Tel Aviva... Među nama, mi domaće pakete držimo na posebnom mjestu. Ljudi su tako nestrpljivi kad dođu ovamo po stvari, shvaćate? - Ne potpuno, ali hvala vam. - Baj uzme paket; bio je lagan; protrese ga. - Nestašni pilot je sigurno prvo odletio kući i dao pola moje doze drugoj ženi. - Muškarci - složi se službenica. - Tko im može vjerovati, posebno pilotima? Bajaratt je nosila paketić kroz ljudsko komešanje prema ulazu. Laknulo joj je; postupak je uspio. Ako je neutralizirani plastični eksploziv prošao izraelsko osiguranje, proći će kroz sve što Bijela Kuća može proizvesti! Manje od dvadeset i četiri sata! Ashkelon! 467 Izašla je kroz elektronska vrata, u otvoreni dio terminala i vidjela da limuzina nije tamo; očito, kružila je oko zone zabranjenog parkiranja. To je zasmeta, ali je ne naljuti; uspješna doprema njenog paketa ispunila ju je svrhovitošću. Prošao je neopažen ne samo kroz kontrolu zrakoplovne luke nego i kroz kontrolu u

dvorani za čekiranje, koja je bila redovna nakon eksplozija na terminalima u Tel Avivu, sedamdesetih. Malo tko je znao da se u donjem šavu eksplozivne torbice nalazi jedna nit crne čelične žice, ne dulja od dva centimetra, koja povučena aktivira sićušne baterije litija, izazivajući eksploziju snage više kilograma dinamita. A dovoljno je bilo da se kazaljke dijamantne ručne ure zaustave na dvanaest sati, i tri puta kucne po poklopcu ure. Osjećala se ponovno kao djevojčica od deset godina, kad je zabila lovački nož u španjolskog vojnika koji je izgladnjelo, bijesno oduzimao njeno djevičanstvo. Muerte a toda autoridad! - Zar to nije sabra iz kibuca Bar-Shoen. - Riječi naidu kao udar munje, paleći joj mozak, rasipajući njene misli. Podigla je pogled prema neznancu, koji to uopće nije bio! Bio je to nekad tamnokosi agent Mossada, sad izbijeljene kose, s kojim je prije mnogo godina spavala, čovjek kojeg je vidjela na recepciji Carillona. - Samo, mislim da joj ime nije Rachel - nastavljao je on. - Mislim da počinje sa slovom B, kao Bajaratt. Znamo da imaš drugove u Jeruzalemu i Tel Avivu pa gdje je bolje primati pakete ili poruke nego tamo gdje nitko ne bi pomislio da ćeš se pojaviti. Samo pretpostavka, ali mi smo prilično dobri u takvim pretpostavkama... - Toliko je prošlo, dragi moj! - uzviknula je Baj. - Zagrli me, ljubi me, moj najdraži, najdraža ljubavi! - Bajaratt se objesi oko vrata obavještajcu Mossada, pod nasmiješanim, blagonaklonim pogledima prisutnih. - Još od kibuca Bar-Shoenl Dodi unutra, u kafić. Moramo pričati, pričati i pričati! Baj zgrabi agenta za ruku i povuče ga kroz masu koja se spremno razdvoji, natrag u unutarnjost terminala, čitavo vrijeme izvikujući izraze oduševljenja na hebrejskom. Kad su se našli iza vrata, povelala je Izraelca do najbližeg i najvećeg reda pred blagajnom. Iznenada vrisne, njeni krikovi izražavali su čisti užas. 468 - To je oni - histerično je vikala Bajaratt ni na koga i svima, očiju ogromnih od straha, izraženih vratnih žila. - To je Ahmet Soud, iz Hezbollaha! Pogledajte njegovu kosu, izbijeljena je, ali to je on! On je pobio moju djecu i mene silovao u pograničnom ratu. Kako on može biti ovdje? Zovite policiju, zovite naše predstavnike! Zaustavite ga! Muškarci se izdvoje iz redova čekača i nagomilaju se oko Mossadovog agenta, a Bajaratt izjuri kroz vrata i potrči ravno u rijeku jednosmjernog prometa. - Dalje odavde! - zaurala ona, udarcem po prozoru, zaustavivši limuzinu koja se polako približavala pa uskoči na stražnje sjedalo do iznenađenog Nicoloa. - Kamo, gospodo? - upita vozač. - Najbliži hotel, najpristojniji mogući - odgovori Baj bez daha. - Ima ih nekoliko ovdje u zrakoplovnoj luci. - Najbolji, to će biti u redu. - Basta, signora! - reče Nicolo, njegove velike tamne oči zaustave se na Bajaratt, i on, zatvarajući staklenu pregradu između vozača i stražnjeg sjedala limuzine, nastavi na talijanskom. - Već dva sata pokušavam s tobom razgovarati, ali ti ne slušaš. Sad ćeš slušati. - Imamo puno briga, Nico. Nemam vremena... - Naći ćeš vremena sad, ili ću ja zaustaviti auto i izaći. - Ti ćeš, što? Kako se usuđuješ? - To nije tako teško, signora. Jednostavno, kažem vozaču da stane, a ako ne stane, prisilit ću ga. - Ti si jedno bezobrazno dijete... Vrlo dobro, slušat ću te. - Rekao sam, razgovarao sam s Angelinom... - Da, da, čula sam. Glumice danas štrajkuju u Kaliforniji i ona sutra leti kući. - Ona najprije leti u Washington, i naći ćemo se u dva sata poslije podne u glavnoj zrakoplovnoj luci. - To ne dolazi u obzir - čvrsto reče Bajaratt. - Za sutra imam planove. - A ti ih obavi umjesto mene, teta Cabrini. - Ne možeš - ne smiješ! 469 - Ti me ne posjeduješ, signora. Kažeš mi da imaš veliki cilj i ljudi umiru jer, kažeš, oni će spriječiti taj tvoj veliki cilj... iako ja ne vidim kako jedna otočka sluškinja i vozač mogu biti tako važni... - Oni bi me izdali i ubilil - Tako si mi rekla, ali ništa drugo mi ne govoriš. Daješ mi previše zapovijedi koje ne razumijem. Ako je taj tvoj veliki cilj tako dobar i plemenit, tako po volji Crkve, zašto se moramo pretvarati da smo ljudi koji nismo?... Ne, mislim da, možda, neću ni dotaknuti lire u Napulju, a ti mi nećeš više zapovijedati ili govoriti da ne smijem vidjeti Angelinu. Jak sam i nisam glup. Naći ću posao - možda će mi papa Capelli pomoći, kad mu kažem istinu, a ja ću mu zaista reći istinu. - Izbacit će te iz svoje kuće! - Doći ću sa svećenikom, s blagoslovom i razriješenjem od grijeha nakon ispovijedi. On će znati da sam iskren, da se zaista gnušam svojih grijeha i laži... međutim, neću govoriti o čovjeku koji me je pokušao ubiti. On je svoj dug platio, a ja ne želim biti kažnjen za ono što sam morao učiniti. - Govorit ćeš o metili - Reći ću im da nisi grofica, nego bogata žena visokog roda koja uživa u igrama za bogate; mi s dokova, znamo da su jako popularne. Koliko puta smo pripremali jahte za veliku gospodu, koji su u stvari bili svodnici i

kurve iz Rima? - To ne smiješ, Nicolo! - Neću govoriti o lošim stvarima - o tome ništa ne znam, a ti zaslužuješ moju šutnju time što si u život ovog sirotog mladića dovela Angelinu Capelli. - Nico, slušaj me. Još jedan dan i ti si bogat i slobodan! - Što kažeš...? - Sutra - samo sutra. Navečer, samo navečer, na kratko! To je sve što tražim od tebe i mene više neće biti... - Neće biti...? - Da, moj divni dečko, i onda je novac u Napulju tvoj, velika obitelj u Ravellu spremna je prihvatiti te kao svoga - sve to za tebe, Nicolo! San tisuće djece s dokova; nemoj ga odbaciti! 470 - Sutra navečer? - Da, da, samo jedan sat tvog vremena... I naravno, popodne se možeš naći s Angelinom - bila sam zabrinuta i nisam slušala. I ja ću s tobom ići u zrakoplovnu luku. Dogovoreno, dakle? - Više nikakvih laži i izmišljenih priča, signora Cabrini. Sjeti se, ja sam lučki radnik s ulice. I mislim da istinu čujem brže nego ti. Mnogo je jednostavnija. Hawthorne spusti slušalicu telefona u Ingersolovoj radnoj sobi i pogleda oko sebe. Ušao je u privatnu kupaonicu i otvorio ormarić s lijekovima. Bilo je tu različitih lijekova, kao i tablete valijuma, anti-acidne pilule, dva štapića stipse, krema za brijanje, bočica losiona za brijanje, kutijica s flasterima, kolut samoljepljive vrpce. Na polici je bila mramorna kutija s papirnatim rupčićima. Izvukao je pet ili šest slojeva, sagnuo glavu prema ogledalu, stisnuo rez na svojoj glavi i rasporedio rupčice po čitavoj rani. Užurbano je prstima istrgao komade vrpce i zalijepio ih preko maramica, sljepljujući zajedno i kosu i ranu, najbolje što je mogao. Vratio se u radnu sobu, pronašao karirani Burberrv šešir u ormaru mrtvog odvjetnika, i nabio ga na glavu. Gruba tkanina će upijati krv dok on ne stigne do Langleya - iskreno se nadao. Izašao je na hodnik, odjednom se pitajući, bi li nekako mogao ukrasti knjigu gostiju, tako vidljivo postavljenu, i ispunjenu potpisima mnogih žalovatelja koji su tako žudili da budu primijećeni. Knjiga ulazaka s Van Nostrandovih vrata bila je djelomično od pomoći - a netko u ovoj kući je bio Škorpion. Smrt jednog starca bila je dokaz, neuobičajeno oružje za Tvrellovim pojasom dodatni dokazni materijal. Međutim, svaka pomisao na krađu ispari kad je stigao do ulaznih vrata. - Odlazite, gospodine? - upitao je mladi Todd Ingersol, pridruživši se Hawthorneu u predvorju. - Moram, bojim se - odgovori Tvrell, osjećajući tihi bijes u glasu mladića. - Moj posjet je bio služben, jer moram odraditi svoj posao, ali, vašoj obitelji moja sućut. - Mislim da nam je dosta sućuti, gospodine. Ovo mjesto 471 već izgleda kao dosadna cehovska zabava u raspadu, pa bih ja potražio svog djeda. - Da? - Njemu je zlo od ovog smeća kao i meni. Nakon par riječi o mom ocu, svatko govori samo o sebi. Za početak, pogledajte kromanjonca, generala Meversa, taj je doista uporan. Tati se njegova hrabrost gadila; samo se pravio da ga trpi. - Žao mi je. Ovo je ipak Washington. - Iznenada, krupni čovjek kratko podšišane kose, u običnom plavom odijelu protutnji kroz vrata, mimoilazeći Hawthornea i Ingersolovog sina. Žurno je prišao Meversu i napeto mu nešto govorio na uho, gotovo kao da on izdaje zapovijedi generalu. - Tko je to? - upita Tvrell. - Pomoćnik Maximuma Mikea. Pokušava ga izvući odavde već najmanje pola sata. Vidio sam ga doslovno kako grabi generala za ruku, malo prije.... Gdje je moj djed? Gospodin White kaže da je s vama razgovarao. On može mirno udariti gdje hoće - ja ne, jer ne bih bio fin, i moja majka bi bila bijesna kao vrag. - Tako. - Hawthorne je proučavao mladićevo lice, nakratko. - Slušaj me, Todd - zoveš se Todd, je li tako? - Da, gospodine. - Ovo ti neće trenutno nikako zvučati, ali tvoj djed te jako voli. Ne znam puno o njemu, ali nekoliko minuta koje sam s njim proveo, pokazale su da je on sasvim izuzetan čovjek. - Mi to svi znamo... - Drži se toga, Todd, vjeruj... Barem, koliko se tebe tiče... - A što to znači, k vragu? - Nisam siguran. Samo hoću da znaš, ja ovu kuću napuštam čistih ruku. - Vaše lice, gospodine! Vaše lice! Tvrell osjeti krv koja se slijevala njegovim obrazima. Okrenuo se i projurio kroz vrata. Hawthorne je bio na pola puta prema Langlevu kad nagazi na kočnice, tjerajući vozilo State Departmenta do ruba ceste. Meyers! Maximum Mike Mevers, zapovjednik Vrhovnog stožera. 472 "Teškaš" u Pentagonu - O'Rvanov opis - je li to moguće? Ime isprva Tvrellu ništa nije značilo; nije ljubitelj vojnih struktura, u stvari, uglavnom je izbjegavao sve što se o toj temi odnosilo. Ali nadimak Maximum Mike je zapamtio, ako ništa drugo, zato jer mu se gadio, gadilo mu se sve što je predstavljao. A prezime je bilo Meyers. Najteža od teških kategorija! Tyrell uključi vezu s Pooleom i pritisne dugme. - Tu sam - odgovori poručnikov glas, odmah. - Što ima o Cathy? - Pomakla je lijevu nogu, to bi trebalo značiti "možda", ne konačno. A ti? - Izbriši Langlev. Zovi Pallisera i

reci mu da dolazim k njemu. Na vidiku je novi tornado. 473 30 - Nastavite dalje!
- zapovjedila je Bajaratt kad je vozač limuzine zakrenuo prema ulazu jednog od hotela u zrakoplovnoj luci. - Više bih voljela nešto malo dalje. , - Svi su prilično slični, gospodo - reče vozač. - Probajmo drugi, molim vas - Bajarattine oči bile su na prozoru, na kružnom toku ceste koja je nestajala za njima, tražeći bilo koji znak da ih neko vozilo prati; neodlučna vožnja, nestalna svjetla - bilo što. Dok je stezala paket na svom krilu, mogla je osjetiti udaranje vlastitog bila i znoj na vratu. Mossad ju je pronašao, pronašao unatoč svakom zametenom tragu! Sad je i Jeruzalem bio u igri, šaljući jedinog čovjeka za kojeg su znali da je može prepoznati brže nego bilo tko drugi, nekadašnji ljubavnik koji je poznavao njen hod, njeno tijelo, male geste neizbrisivo utisnute u pamćenje jednog obavještajca koji u krevet odvođi sumnjivu metu. Kako se Mossad uklapao? Kako? Kakva je njihova veza s vašingtonskim krugom Krvave Djevojčice?... Najnoviji vođa Škorpiona, bi li on mogao znati? On ne samo da je znao, već je i odobravao njenu misiju, toliko je priznao. Sjećate se Dallasa prije trideset godina? Mi da, rekao je oduševljeno. Isto tako, spomenuo je da mrzi proklete seronje u Washingtonu koji nisu htjeli odobriti pravi rat u "Namu". Vrijedilo je pokušati; on je bio vrijedan pokušaja. - Vozač - pozove bajaratt. - Odvezite nas na neko parkiralište, molim lijepo. - Što, gospodo? - Shvaćam da to nije zgodno, ali nekoliko stvari bih htjela izvaditi iz svoje prtljage. - Kako vi kažete, gospodo. 474 - I molim vas, neka tamo bude i pogodan javni telefon. - Jedan zaista pogodan ima ovdje unutra. | - Radije bih onaj drugi... r - Aha, to ljudi sve više rade. Vidio sam na televiziji. Na tim bežičnicima, mogu te slušati i drugi ljudi. - To me ne bi zabrinjavalo. - Ali nešto drugo bi, razmišljala je Baj. Parkiralište je zatvoreno mjesto; dolaske i odlaske automobila bilo je lako uočiti. Ako ih prate, ona će to ubrzo znati, a velike zasjenjene površine u noći, bile su poznata mjesta Amayi Aquire... Bajaratt. Stegnula je svoju torbicu, osjećajući tvrdi čelik svog automata. Bio je napunjen. Jedini automobil koji je stigao koju minutu nakon njihovog dolaska, bio je svijetli džip, a vozač i putnici, bučni mladi ljudi. Izlaz je bio sedam stotina metara daleko, na drugoj strani parkirališta, iza redova parkiranih automobila. Bili su sigurni; nije bilo nikakvog nadzora. Također, tu se nalazila i telefonska kabina. - Ja sam - rekla je Bajaratt. - Možemo li razgovarati? - Ja sam u mojim pentagonskim kolicima, dajte mi deset sekundi da nas prebacim na skrambler, i javljam se ponovno. - Osam sekundi kasnije, zapovjednik Vrhovnog stožera se ponovno javi. - Nestrpljivi ste, damo. Dao sam nacrt stručnjaku iz G-2, jednom s moje platne liste, on zna sve o tome; radio je na Bliskom istoku. Sutra ujutro će vam biti isporučeno, do sedam sati. - Vrlo ste profesionalni, Škorpione Jedan, ali nisam vas zbog toga zvala. Možemo li slobodno razgovarati ili ste pod nadzorom? - Možete mi recitirati nuklearne kodove i nitko ne bi shvatio. - Ali vi ste u automobilu... - Posebnom vozilu. Upravo se vraćam s odavanja počasti kukavcu kojeg sam se, vašom ljubaznošću, riješio. Pasji sin bi digao hajku na sve nas. - Možda i je. - Niti govora, damo, ja bih znao za to. - Da, rekli ste, vi ste provlašteni... 475 - Do maksimuma - upadne Mevers - a to je mala šala, s obzirom na moj nadimak. - Molim? - Ništa, malo humora zatvorenog tipa. - Ono što od vas moram zatražiti, nije ni najmanje smiješno. Pojavio se Mossad. Što da učinim s njima? -Ovdje?! - Točno. |:• - Prokletstvo. Nije bilo najavljeno, ja bih saznao da je. Imam nekoliko posebnih prijatelja tamo, desnih, ne lijevičara. - To mi ulijeva malo povjerenja. - Ja razlikujem i razdvajam, damo. Moje na prvom mjestu, a svi ostali čekaju u redu. - Uključujući i mene? - Vi ste na vrhu popisa. Vi ćete nas vratiti tamo gdje trebamo biti, pa zato ne postoji ništa što ne bih za vas učinio. Već njušim dim, čujem krikove mase što se usrala od straha, vidim kako u kolonama marširamo dalje. Bit ćemo glavni, opet. - Muerte a toda autoridad. - Što ste rekli? - Ne tiče se vas. Samo mene. Bajaratt završi razgovor s javne govornice, mršteći se u razmišljanju. Čovjek je bio zelot; to joj se svidalo, ako je istina, a ne gluma. Je li iskren ili samo uspješna podvala istog onog kruga kojeg je lišio vlasti? Saznat će ujutro, kad rastavi Alahovu Čizmu, provjeravajući građu i dijelove kako samo obučeni aktivist može. Tehničar je mogao sastaviti kopiju autentičnog izgleda, ali postojale su tri spojne točke koje nije bilo moguće kopirati bez smrtonosnih posljedica. Prijatelj ili neprijatelj, zapravo i nije bilo važno. Nije mu ništa rekla. Baj ubaci drugu kovanicu i nazove čarillon, da primi poruke s recepcije. Bile su brojne, sami molitelji, osim jedne. Poruka iz ureda

senatora Nesbitta; te riječi su bile veličanstveno određene. Grofičin sastanak u Bijeloj Kući ugovoren je za osam sati sutra navečer. Senator će je zvati ujutro. Bajaratt se vrati do limuzine, instinktivno tražeći novopristigla vozila po parkiralištu i zrakoplove na tamnom nebu. 476 - Vratite nas u prvi hotel - rekla je vozaču. - Prenaglila sam se. Hawthorne je stajao pred masivnim stolom u kuhinji državnog tajnika; njegov ljutiti, neraspoloženi domaćin sjedio je s obaveznom šalicom kave pred sobom. Razgovor je bio usijan. - Zvučite kao kreten s odgovarajućim kvocijentom inteligencije, kapetane! Zar ste izgubili sav svoj skepticizam? - Vi ste kreten ako me ne saslušate, Palisser! - Da vas podsjetim, mladiću, ja sam državni tajnik! - Trenutno ste tajnik u gustom sosu! - Niste zabavni, ni malo... - To ste i prošli put rekli, povodom Van Nostranda. Niste bili u pravu, a niste ni sada. Hoćete li molim vas razmisliti i saslušati me? - Saslušao sam sve što mi je vaš pomoćnik, kako mu je ime, ispričao, i još mi se vrti u glavi. - Ime mu je Poole i on je poručnik zrakoplovstva, i to mnogo pametniji od vas ili od mene; sve što vam je ispričao, istina je. Ja sam bio tamo, vi ne. - Da raščistimo, Hawthorne - reče Palisser. - Zbog čega mislite da su, s obzirom na okolnosti, starom Ingersolu svi klikeri na broju? Skoro mu je devedeset, sin mu je brutalno ubijen, a još je i letio čitav dan kroz šest ili sedam vremenskih zona. S obzirom na dob i stres pod kojim je, ojađeni starac kao što je Ingersol lako može izmišljati, iskopati čitavu vojsku demona koji ravno iz pakla stupaju, kako bi izazvali kaos, uključujući i umorstvo njegovog sina... Dobri Bože! Mreža "Škorpiona" s elitnim vođama koji provode zahtjeve mističnog reda Opskrbljivača? To je za roman, i to posve neprobavljiv! - Kao i Schutzstaffel. - Rani nacisti? - Nasilnici koji su imali odore i više tisuća pari kožnih čizama, kad kolica puna Deutschmark nisu bila dovoljna za jedan kruh. U vrijeme vajmarske gospodarske propasti, sigurno nisu. - O čemu vi pričate, do vraga? 477 - Vrlo važan uzorak, gospodine tajnice. Netko je nabavljao sve te odore i čizme; nisu se samo stvorile niotkuda - kupio ih je i platio iz svojih, vrlo specifičnih razloga, netko kome je trebala čitava zemlja! Ovdašnji Opskrbljivači nisu puno drukčiji. Namjeravaju preuzeti upravu nad ovom vladom, a jedan od načina je i ubojstvo Predsjednika i kaos koji će uslijediti. Oni su u Senatu i Pentagonu, toliko znamo, i vjerojatno u sudovima i medijima, spremni uskočiti u vakuum vlasti. - Što vam znači, toliko znamo? - Ingersolovi, otac i sin, oni su to zaključili, iz onoga što je znao sin, kao Škorpion protiv svoje volje, i onog što je Van Nostrand rekao starome u Španjolskoj. - Van Nostrand...? - Čuli ste me. Taj ušminkani pasji sin bio je u središtu čitave stvari. Doslovno je to izložio našem bivšem vrhovnom sucu - jasno je rekao da će on i njegovo društvo upravljati Washingtonom, a Ingersol ili njegov sin tu ništa ne mogu učiniti. Njih dvojica su bili dokaz - iz generacije u generaciju. - Apsurdno! - A koliko ste čisti vi i vaš pokojni tajnik Ministarstva obrane, Davenport, toliko zapovjednik Vrhovnog stožera nije. On je jedan od njih. - Vi ste potpuno ludi... - Ja sam lud od bijesa, Palisseru, ali mentalno sam zdraviji nego ikad - to vam može dokazati rez na mojoj glavi. - Hawthorne baci šešir kojeg je ukrao iz Ingersolovog ormara, sagne se i pokaže krvavi zavoj na glavi. - To se dogodilo kod Ingersola? - Prije dva sata, približno, a tamo je bio i Maximum Mike Mevers, svemoćni šef Vrhovnog stožera. Jedan od Škorpiona opisan je kao "teška kategorija iz Pentagona, najteža". Treba li vam karta da od Ingersolove kuće dođete do Pentagona, gospodine tajnice? - Privest ćemo starog i ispitati ga uz odgovarajuće droge - reče Palisser, mrzovoljno i zamišljeno. Hawthorne stiha glas i umorno se osloni o stol; znoj se probijao njegovim čelom. - Ovo sam usavršio u Amsterda 478 mu. Ja sam to zvao škripac, u slučaju da se suradnik koleba... Ne možete privesti suca Ingersola, jer je mrtav. Metak iz Magnuma 357 raznio mu je čelo, a to je ubojstvo trebalo biti pripisano meni. Palisserova stolica zaškripi kad ju je nenamjerno gurnuo kamenim podom kuhinje. - Što vi to... - Istina je, gospodine tajnice. - Bilo bi u svim vijestima! Ja bih bio obaviješten! - Ne iz Pentagona, a posve je moguće da nitko u Ingersolovoj kući nije zašao u izdvojeni vrt pokraj bazena. Možda ga neće ni naći, do jutra; večerašnjem skupu u toj kući noćno kupanje u bazenu nije bilo na pameti, osim ako nisam jako podcijenio svoje gađenje prema vašingtonskim okupljanjima. - Tko ga je ubio i zašto? - Palisserovo lice bilo je blijedo, usne otvorene u šoku. - Mogu samo nagađati, ali temelj je ono što sam vidio i što mi je rečeno kad sam pretučen odlazio s tog mjesta. Vidio sam kad je Meversov izuzetno uznemireni pomoćnik dojurio do njega i zamalo prisilio svog šefa da

ode, što baš nije ponašanje podređenog šefu Vrhovnog stožera. Zatim je unuk starog Ingersola rekao da pomoćnik već pola sata pokušava odvući generala. To bi odgovaralo vremenu kad je ubijen Ingersol, a ja isprebijan. - Ništa nema smisla. Zašto bi bilo tko htio ubiti starog? - Zato jer Škorpioni postoje, stvarni su. Ne znam što su ubojice čule, ali Ingersol mi je upravo htio reći identitet dvoje ljudi koji su često posjećivali Van Nostranda na Costa del Sol. Mislio je da su oni ključ za Škopione - imao je to na umu kao glavnu stvar. Sve bi učinio da uništi moć koju su oni imali nad njegovim sinom. - Dakle, tvrdite da je Mevesov pomoćnik ubio Ingersola? - To je jedina pretpostavka koja ima smisla. - Ali ako ste ga vidjeli na odlasku, zašto on nije vidio vas - čovjeka kojeg je gotovo na smrt izudarao - a ako jest, zašto se nije ponio u skladu s tim? - Predvorje je bilo mračno, ja sam nosio ovaj šešir i bila je gužva. Osim toga, projurio je kraj dečka i mene kao opsjed 479 nut. Imao je samo jedno na umu - da se što prije izgubi s mjesta događaja. - I na temelju tih nepovezanih pretpostavki vi od mene tražite da posumnjam u poštenje i domoljublje zapovjednika Vrhovnog stožera, čovjeka koji je izdržao pet godina kao ratni zarobljenik u Sjevernom Vijetnamu, i strpam ga u pritvor? - To je zadnje što bih htio! - naglasi Tvrell. - Želim da mi do kraja pomognete završiti što sam započeo, i ubaciti se u jezgru tih ljudi što prije... On je dio "kruga", zar ne, jedan od malobrojnih koji svakodnevno, čak i svakog sata, prate napredovanje Krvave Djevojčice, je li tako? - Naravno, on je... - Znam tko je - upadne Hawthorne. - Ali on ne zna da ja znam da je on i Škorpion. - Pa? - Sastavite nas. Večeras. Što se tiče Bajaratt, ja sam stručnjak, a kod Ingersolovih sam zamalo ubijen. - Za Boga, u pravu ste, pa on vas je pokušao ubiti! - To ne znam, čak ni ne sumnjam - lukavo reče Tvrell. - Vjerujem da je još netko bio u kući, a kako je i on bio tamo, pridružiti ću mu se kako bih saznao tko je to bio. - Hawthorne se odjednom okrene i pride tamnom staklu pećnice u kuhinji, glas mu postane oštar, ispitivački. - Razmislite, generale! Sjetite se svakog imena, svakog lica! To je od životne važnosti, generale, netko od njih radi za Krvavu Djevojčicu! - Tvrell se okrene natrag, oči mu se zaustave na Palisseru. - Vidite kako se to radi, gospodine tajnice? - Pročitajte vas. - Ne, ako pravilno nastupim. Usput, trebat ću jedan mali kazetofon, onakav koji stane u džep košulje. Želim snimiti svaku riječ koju izgovori taj pasji sin. - Ne trebam vam reći, Hawthorne; ako ste u pravu, a Mevers samo posumnja da ga snimate, vas će ubiti. - Ako pokuša, neće imati naročitu budućnost. General Michael Mevers, zapovjednik Vrhovnog stožera, nestrpljivo je stajao gol do pojasa, samo u hlačama, dok je nje 480 gov pomoćnik skidao protetičku desnu ruku koja je ispunjavala rukav njegovog civilnog odijela. Kad se oslobodio remenja, general protrese mesnati batrljak koji je mu je izvirivao iz ramena, s nezadovoljstvom primijetivši da je koža crvena; bilo je vrijeme za novo remenje. - Donijet ću ljekovitu mast - reče pomoćnik, slijedeći pogled svog nadređenog; primijetio je njegovo mrštenje. - Najprije mi donesi piće i zabilježi, sutra ujutro trebaš zvati "Walter Reed"; reci tim liječnicima da ovog puta srede tu prokletu stvar kako treba, u redu? - To smo im rekli prošli put - odgovori sredovječni stožerni narednik - a to je bilo prije više od godinu dana. Ja sam ti rekao sto i jedan put, te stvari se rastegnu, a kad su labave, znadu grepsti. Ali ne, ti ne slušaš. - Od tebe zaboli guzica... - Ne vrijeđaj me, drkadžijo. Za današnju večer gadno mi duguješ. - Čuo sam te - reče general, smijući se. - Ali budi oprezan ili ću ti uzeti taj ludi Porsche kojeg si sakrio u Eastonu. - Uzmi ga. Ja ću voziti Ferrari kojeg držiš u Annapolisu; i taj je na moje ime. - Ti si jedna pokvarena mrcina, Johnnv. - Znam - reče narednik, kod bara natoči dva pića i pogleda Meversa. - Dugo trajemo, Michael. Bio je to dobar život, više-manje, uz nekoliko međučinova u žutinjaku. - Bit će sve bolje - doda general, sjedajući u naslonjač, s nogama na tabureu. - Vraćamo se tamo gdje i trebamo biti. - Zbog toga je bilo sve ovo večeras? - Vjeruj, bolje ti je - odgovori Mevers, zamišljeno, tiho, zagledan u zid. - Ingersolovi su, obojica, bili ljigave nadripisarske kukavice. A oni u spoju s onim izrodom Hawthorneom - bilo koji od njih dvojice - to je loša vijest, najgora. - Hawthorne...? On je tip kojeg sam oborio, onaj sa starcem? Nemoj mi reći ako ne želiš. Nisam znatiželjan, ja samo slijedim svog vođu. - Ed White mi je rekao da je vani, sa starim. White se raspitivao znam li ja što o State Departmentovoj istrazi o nje 481 !l govom partneru. To je bila dimna zavjesa. Hawthorne spada u drugo društvo. Loše vijesti. - Sad više nema nikakvih vijesti, M.M. Obojica su prošlost. - Zazvoni telefon i odvuče od bara stožernog narednika po imenu

Johnnv. - Stan generala Meversa - javio se. - Da, gospodine! - uzviknuo je nekoliko sekundi kasnije, brzo ok renuvši glavu prema generalu, s izrazom iznenađenja. - Za povjednik je pod tušem, gospodine tajnice, ali reći ću mu, javit će se čim izađe. - Narednik uzme olovku i zapiše broj. - Da, gospodine, jesam. Javit će vam se za nekoliko minuta. - Sredovječni dočasnik spusti slušalicu; i dalje je gledao u gene rala, progutao je, progovorivši. - To je bio državni tajnik! Si gurno su našli tijela... Kriste, a ti si htio još ostati tamo! - Siguran si da te nisu prepoznali, tamo vani? - Nikako! Predobar sam, to znaš. Koliko puta sam ovakve stvari radio prljavim žutim doušnicima u Hon Chowu? Devet mrtvih, a na meni ni tračka sumnje. - Vjerujem ti. Što je rekao Palisser? - Samo da se nešto strašno dogodilo i oni - rekao je "oni" - trebaju tvoju pomoć... Ne želim imati nikakve veze s tim, Max. Neću te voziti, neću da me vide s tobom, ne noćas! - Imaš pravo. Zovi iz auta svoju zamjenu, Everetta, i re ci mu da dođe u tamnom odijelu; idi po njega. Na povratku, ispričaj mu sve što si napravio u kući, uključujući i koga si vi dio, koliko se sjetiš, naročito kome si kimnuo. - Idem - reče Johnnv, donijevši Meversu piće. - Ne će kaj predugo, zovi Palissera. Ozbiljno je navalio. / - Zaboravljaš, narednice, imaš loš rukopis. Trebat će mi vremena da to dešifriram. - Za Boga, Michael, on će te ponovno zvati i to neće dobro izgledati! - Nema problema. Tvoje sedmice izgledaju kao dvice, a trice kao osmice... - Guzico! Mogao si pitati menel - Ne baš - a to je istina. Poslao sam te van, u slučaju da razgovor s tajnikom bude povjerljiv. Nikome bez ovlasti odozgo informacije o izvjesnoj djevojčici ne smiju biti dostupne. 482 - O čemu ti, do vruga, pričaš! - Eto, vidiš? Kreni, Johnnv. - Pomoćnik protrese glavom i ode, mrmljajući psovke. Maximum Mike Mevers srkne svoj kanadski viski, gledajući telefon na baru; razmišljao je. Bruce Palisser je bio pametan, hrabar u ratu i vjerojatno najpošteniji čovjek u administraciji, kako su u medijima često tvrdili. On je uzimao stvar u svoje ruke kad je procijenio da treba, i to često na štetu kolega iz Kabineta i uz glasine - uvijek elegantno opovrgavane - da je u nekim slučajevima i s prijekorom odgovorio Predsjednika. Bio je George Shultz ove administracije, kako je tisak često tvrdio, a takav čovjek nije igrao vašingtonske igre, to nije bilo njemu slično. Dakle, ako je zvao tražeći pomoć, zaista je pomoć i htio; bio je prepošten da se pretvara. Mevers u osnovi nije volio državnog tajnika - bio je od koristi akademikima u vladi; oni su uvijek spremni beskrajno raspravljati o jednoj stvari s previše strana, bez čvrstog opredjeljenja ni za jednu - ali poštovao je tog gada. General polako ustane, lijevom rukom se podupre o naslon kožnatog naslonjača i pokupivši svoje piće, krene prema baru. Spustio je čašu na crnu mramornu površinu i bacio pogled na svoj zglob, provjeravajući vrijeme. Sedam minuta je prošlo otkad je Johnnv otišao; podignuo je slušalicu i pritisnuo brojke jasno ispisane rukopisom njegovog pomoćnika. - Ovdje Palisser - reče državni tajnik. - Bruce, oprost - sigurnim glasom se ispriča Mevers. - Narednik je vrijedan adutant, ali rukopis mu je grozan. Nazvao sam tri druga broja dok nisam dešifrirao ovaj. Poslao sam ga van prije nego što sam krenuo, dakako, i mi smo na sigurnoj vezi. - Upravo sam te htio ponovno zvati, Michael. Nešto strašno se dogodilo - strašno i groteskno, i može vrlo lako biti povezano s Bajaratt. - Moj Bože, što je? - Bio si večeras kod Ingersolovih, je li tako? - Da, moj ured je zaključio da bih se trebao pojaviti. David je bio dobar s Pentagonom; često smo ga tražili savjet, u našim odnosima s nositeljima ekskluzivnih vojnih ugovora. 483 - Možda je baš to bilo pogrešno, ali nisi to nikako mogao znati. - Ne razumijem te. - Pratiš izvještaje o napredovanju Krvave Djevojčice, zar ne? - Naravno. - Dakle, poznato ti je, zaključeno je da iza nje stoji neka organizacija - labavo ili čvrsto, to ne znamo - ali postoje utjecajni ljudi koji rade u njenu korist. - To je jasno - reče general, smješkajući se mračno, sam za sebe. - Ne bi mogla izbjeći sve zamke da nije tako. - Danas je nastupio novi zaokret. Nije dovoljno dokumentirano da bi bilo objavljeno unutar kruga, ali je potvrđeno. Noćasnji događaji to dokazuju. - Ingersol je pripadao Bajarattinoj skupini. - David? - usklikne Meyer, lažno iznenađen. - Zadnja stvar na svijetu koju bih očekivao. - Ima još. Bio je i njegov otac, bivši sudac Vrhovnog Suda. - To je vrlo teško povjerovati. Tko je ustanovio? - Kapetan Hawthorne. - Tko?... A, umirovljeni mornarički supertajni, uposlili su ga Briti. Sad se sjećam. - Imao je sreće što je ostao živ. I on je bio kod Ingersolovih, također. - Živ...? - Mevers se brzo pribere. - Što se dogodilo? - Bio je u vrtu, iza bazena, razgovarao sa starim; saznao je nekoliko šokantnih pojedinosti o ocu i o sinu.

Očito, netko ih je slijedio i pogodio Richarda Ingersola u glavu ubivši ga na mjestu. Prije nego što je Hawthorne mogao reagirati, isti taj netko je napao i njega, onesvijestio ga i ostavio oružje kojim je ubojstvo izvršeno u njegovoj ruci. - Ovo je nevjerojatno! - reče general, oštro i ravnomjerno. - Inače, Agencijina spasilačka ekipa je otišla ukloniti tijelo, i odnijeti ga kroz obližnju šumu. Gospodi Ingersol i njenom sinu rečeno je da se starac umorio od svega i odvezao u hotel. 484 - Jesu li to prihvatitli. - Sin je. Rekao je, da je znao i on bi se pridružio djedu. Kako je događaj povezan s Krvavom Djevojčicom, morali smo ga zataškati i kasnije smisliti što ćemo reći. - Slažem se, ali, Bože moj, Bruce, ja nisam čuo nikakvu paljbu, a ja bih je prepoznao na kilometar! - Nije potrebno. Kapetan ima oružje: Magnum 357 s prigušivačem. Osvijestio se prije nego što je išta otkriveno - trnje u ružičnjaku ga je probudilo, kaže - i otišao... Evo, dat ću ti ga, on bio htio s tobom razgovarati. Prije nego što je iznenađeni zapovjednik Vrhovnog stožera uspio provariti novosti, Hawthorne je bio na vezi. | - General Mevers? I - Da...? - Inače, gospodine, ja sam vaš veliki štovatelj. |, - Hvala vam. ; - Moramo odmah razgovarati, gospodine, ali ne preko telefona. Moramo raspraviti o svemu što smo vi i ja vidjeli večeras, svakoj osobi koju ste vi vidjeli, s kime ste razgovarali, jer ja nikog nisam tamo poznavao. Znam samo ovo, generale. Netko tko je bio tamo, radi za Bajaratt! - Gdje hoćete da se nadamo? - Mogu doći do vas. - Čekat ću, kapetane. - General Michael Mevers spusti slušalicu, nakratko se zagledavši u batrljak koji je izvirivao iz njegovog ramena. Nije stigao ovako daleko da bi ga zaustavio jedan mornar-izdajnik. 485 Glavni stožer Mossada, Tel Avtv Pukovnik Daniel Abrams iz antiterorističke jedinice dodijeljene slučaju Bajaratt sjedio je samo u košulji, na čelu stola za sastanke. Njemu s desna, bila je žena kasnih tridesetih godina, oštih crta lica, kože preplanule pod izraelskim suncem, tamne kose skupljene na potiljku. S lijeva, sjedio je muškarac dječackog izgleda, prorijedene plave kose, svijetlih plavih očiju i operiranog nosa, slomljenog za vrijeme njegovog zatočeništva kod Božje stranke HezboUaha u južnom Libanonu. Njih dvoje su, u stvari, bili bojnica i satnik Mossada, oboje iskusni u tajnim operacijama. - Bajaratt je prešla našeg čovjeka - rekao je pukovnik. - Yakov ju je pronašao na terminalu El Ala, u zrakoplovnoj luci Dulles, ali ona je preokrenula zasjedu. Gotovo je izazvala nered, vrišteći da je on prerušeni palestinski terorist i izvukla se. Yakova su zamalo zatukli razjareni putnici, uglavnom Amerikanci, dok ga naši zemljaci nisu saslušali i pogledali njegove papire. - Nikad joj se nije smio približiti sam - rekla je bojnica. - Nije mogla ne prepoznati ga; on ju je obrađivao u kibucu Bar-Shoen. Imala je prednost u startu. - Ili se moglo dogoditi obratno - napomenuo je mladi satnik. - Yakov nije znao da je ona Bajaratt, dok je bila u kibucu. To smo kasnije doznali, nakon Ashkelona, od naših agenata u dolini Beka. Bio je jednostavno sumnjičav. Pretpostavljao je da bi ona mogla biti netko ili nešto drugo. - Kako se pokazalo i bila je - reče Abrams. - Zašto ju je Yakov pustio? 486 - Nije. Izveo ju je van nekoliko puta, vrlo neslužbeno, vrlo površno, tek da vidi može li saznati više o njoj. Ona je očito imala svoje zamisli, i saznala je više o njemu nego on o njoj. Jednog jutra nije se pojavila na doručku; nestala je. - Dakle, ipak je glupo od njega što je bio u njenoj blizini sam, a pogotovo da joj se sam suprotstavi. - Dobro, bojnice - reče satnik - vi biste više voljeli skupinu agenata koji bi je okružili, a to bi, bez sumnje, završilo u neselektivnoj pucnjava, možda i ubijanju određenog broja ljudi, uglavnom Amerikanaca? Odlučili smo ga poslati i pustiti ga da djeluje sam, jer on je može prepoznati unatoč njenoj dobro znanoj nadarenosti za prerušavanje. Uz to, Yakov je promijenio svoj izgled; njegova crna kosa je svjetlija od moje, onog što je ostalo, čak i njegove obrve su izbijeljene, oblika bitno drukčijeg od prirodnog. Nije bilo savršeno, samo kirurgija bi to mogla, ali je dovoljno čak i za malu udaljenost. - Muškarci gledaju lice pa tek onda proučavaju tijelo. Žene procijene tijelo pa onda gledaju lice. - Molim vas - upadne pukovnik Abrams - nemojmo se spuštati u seksističke špekulacije. - Dokazano je, gospodine - bojnica je bila uporna. - Siguran sam da je, ali nešto drugo je proizašlo iz ove nezgode i moramo odlučiti kako ćemo to upotrijebiti... Slomili smo Palestinca kojeg smo držali u pritvoru, pjevača koji je tako zabavio naše uvijek spremne časnike, idiote. Stražar je izvijestio o pokušaju podmićivanja, da ga on pusti van, pa smo našeg zatočenika premjestili u pustinju Negev, a stražara poslali u drugu jedinicu. Mislila sam da su se Bajarattini Aškeloni zarekli šutjeti, pod cijenu mučenja do smrti -

prezirno je rekla časnica. - Toliko o arapskoj hrabrosti. - To je glupa primjedba, bojnice - prekori je pukovnik. - Najvjerojatnije, mučenjem, ma kolika količina bila - koje mi ne koristimo u uobičajenom smislu - ništa ne bismo postigli. Kad ćemo shvatiti da su ti ljudi jednako odani kao i mi? Tek kad to shvatimo, bit će mir. Upotrijebili smo kemikalije. - Prihvaćam ispravak, pukovniče Abrams. Što ste saznali? 487 - Proveli smo ga kroz različite Bajarattine telefonske pozive iz Sjedinjenih Država, tražeći riječ, ime, rečenicu - sve što bi nas moglo nekamo dovesti. Prije dva sata, našli smo ga. - Časnik Mossada izvadi blok iz svog džepa i otvori ga. - Ovo su riječi. "...Američki senator... strategija uspješna... probio se za nas... zove se Nesbitt". - Tko? - Senator iz države Michigan, po imenu Nesbitt. On je ključ. Proslijedit ćemo to u Washington, dakako, ali ne uobičajenim kanalima. Da budem iskren, nemam povjerenja u taj promet; previše stvari je otišlo ukrivo. - Mi bi je već uhvatili, do sada - složi se mladoliki časnik Mossada. - To je smiješno. - Arogancija nam ne pristaje, satnice. Mi nismo tamo, a ona je spretan suparnik. I posvećena je, barem koliko i drugi koje sam proučavao. Sve potječe iz njenog djetinjstva, i možda se jedino tako može objasniti njen fanatizam. - Kanal kojeg ste htjeli upotrijebiti, gospodine? - bojnica je bila nestrpljiva. - Vas dvoje - odgovori pukovnik. - Šaljemo vas večeras; tamo ste sutra ujutro po vašingtonskom vremenu. Otići ćete državnom tajniku Palisseru, nikome drugome - bit ćete odmah primljeni. - Zašto oni - satnik je prosvjedovao. - Ja bih rekao da ćete izabrati neku obavještajnu granu ili Tajnu službu. - Znam Palissera. Vjerujem mu. Mislim da ne znam nikog drugog kome bih mogao vjerovati. Zvuči paranoično, pretpostavljam. - Da, tako je, gospodine - reče bojnica. - Pa neka - rekao je pukovnik Bajaratt je stajala u hotelu zrakoplovne luke pokraj debelog prozorskog stakla, koje je prigušivalo zvukove dolaska i odlaska zrakoplova. Rano sunce probijalo se kroz maglu, najavljujući najvažniji dan njenog života. Oduševljenje koje je osjećala nije bilo posve različito od uzbuđenja koje je iskusila prije mnogo godina, kad je povelala španjolskog vojnika u šumu, a uz 488 njeno bedro, ispod haljine, bio je privezan nož dugog sječiva. Sličnost je bila tu, jer vojnička svinja bila je njeno prvo ubijanje i ispunjavalo ju je svrhovitošću, ali današnji dan bio je mnogo dalje od sirovih osjećaja tog djeteta. Današnji dan bio je uspjeh žene, misleće odrasle osobe koja je nadmudrila pretorijansku gardu najjače države svijeta. Ona će ući u povijest jer ona će promijeniti povijest, i njen život bit će napokon opravdan. Muerte a toda autoridad! Nekadašnje dijete smiješilo se njoj, divu od žene, a u tom smiješku bilo je ljubavi i zahvalnosti, osvete za sve što je objema učinjeno. Mi idemo zajedno, moje mlade ja, u slavu osvete crvene od krvi. Ne boj se, moje dijete koje je bilo ja. Tada se nisi bojala, ne boj se ni sada. Smrt je spokojni san, a najokrutnije bi za nas bilo, možda, preživjeti. A ako preživimo, gnjevna mladosti, čuvaj plamen u svojim očima i bijes u grudima. - Signora! - viknuo je Nicolo. - Koliko je sati? - Prerano da bi bio budan - odgovori Baj. - Tvoja Angel još nije ni ušla u zrakoplov u Kaliforniji. - Barem je jutro - reče mladi lučki radnik, zvučno i istežući se. - Stalno sam se budio, nadao se da ću ugledati sunce. - Naruči si jedan od tvojih gargantuovskih doručaka, a kad završiš, imam jedan dosadni zadatak za tebe. Odjeni se i uzmi taksi do Carillona. S recepcije pokupi ostatak naše prtljage, zajedno s paketom adresiranim na mene, i sve donesi ovamo. - Dobro, tako će mi proći vrijeme... Mogu li naručiti nešto za tebe? - Samo kavu, Nico. Kad popijem, idem u šetnju, vrlo dugu šetnju pod vrlo sjajnim suncem koje se veličanstveno uspinje na nebu. - Je li to poezija, signora? - Ako je, nije naročito dobra, ali za mene je izuzetna. Ovaj dan je izuzetan. - Zašto zuriš kroz prozor i tako tiho govoriš? Baj se okrene i pogleda lučkog dječaka na krevetu. - Jer kraj je blizu, Nicolo, kraj dugog i vrlo teškog putovanja. - Ah, tako je, rekla si, poslije ove večeri, slobodan sam i mogu raditi što želim. Otići natrag u Napulj po sav onaj novac 489 koji si mi ostavila, ili čak do velike obitelji u Ravellu koja bi me, rekla si, prihvatila kao svoga. - Moraš učiniti ono što moraš. - Pitao sam se, Cabi. Dakako, vratit ću se u Italiju, i sigurno ću, napokon, upoznati tu finu plemenitu obitelj i zahvaliti im najiskrenije ostao s njima ili ne, ali ne može li to čekati nekoliko dana? - Zašto? - Trebaš li pitati, bella signora? Volio bih provesti neko vrijeme s Angelinom. - Radi kako hoćeš. - Ali rekla si da ćeš me ostaviti, nakon ove večeri... - Rekla sam - složi se Bajaratt. - A meni će trebati dosta novca, jer ja sam baroneo adetto di Ravello i moram ostati na

svojoj razini. - Nicolo, što govoriš? - Baš to što si čula, mia bella signora. - Mladi Talijan zbacila plahte i ustane gol suočivši se sa svojom dobročiniteljkom. - Dio lučkog momka ne mijenja se, Cabi, iako se nadam da će jednog dana nestati. Proučavao sam račune za koje si mi rekla da ti donosim iz hotela i restorana i promatrao te. Ti obaviš telefonski razgovor i novac stiže, obično po noći i uvijek u vrlo debelim omotnicama. Palm Beach, New York, Washington; uvijek isto. - Što misliš, kako mi živimo? - mirno upita Bajaratt, slatko nasmiješena. - Na kreditnim karticama? - Kako ću ja živjeti kad tebe ne bude? Ovdje, gdje želim još neko vrijeme ostati. Čini mi se da na to nisi mislila, i brine me što nisi. Lučki radnici, nosači, drže se svojih putnika iz straha da ne nestanu, jer napojnice nestaju zajedno s njima. - Ti to meni govoriš da hoćeš novci - Da, tako je, i mislim da bi ga trebao dobiti još jutros, prije večeri. - Večeri...? - Dosta prije večeri. U jednoj od onih teških omotnica koju ću dati Angel kad je danas poslijepodne vidim u zrakoplovnoj luci. Izračunao sam i svotu, temeljenu na računima 490 koje sam ti donosio - nastavi Nicolo, previdjevši ljutinu na Bajarattinomu licu. - Tako je skup način našeg života... Dvadeset pet tisuća američkih dolara bit će dovoljno. Naturalmente, možeš ih odvojiti od novca u Napulju, a ja ću potpisati papir na kojem stoji da se slažem. - Ti si običan kukac, ništa! Kako se usudeješ tako govoriti sa mnom? Meni postavljati takve nevidene zahtjeve, a ja sam ti otvorila novi život? Ne želim nastaviti ovaj nevjerojatni razgovor! - A ja onda ne želim ići po tvoju prtljagu ili biti ovdje kad se vratiš sa svoje šetnje... Što se tiče današnje večeri, o kojoj si bila tako tajnovita, možeš ići sama. Velika dama poput tebe ne treba jednog kukca poput mene. - Nicolo, upoznat ćeš najmoćnijeg čovjeka na svijetu, jednom sam ti to obećala! Upoznat ćeš Predsjednika Sjedinjenih Država! - Ne zanima me. Zanimam li ja njega? Ili barone-cadetto di Ravello, što ja nisam? - Nemoj mi to raditi! - vrisne Baj. - Sve zbog čega sam radila, zbog čega sam živjela! Ti ne možeš razumjeti! - Mogu razumjeti omotnicu, koju Angelina neće otvoriti, to znam, prije nego što se s njom nađem u Brooklynu. U srcu znam da će mi ona pomoći da se oslobodim tvog lučkog dječaka. - Nicolo se uspravi, bijesnog pogleda, prikovanog na Bajarattine oči. - Napravi to, Cabi. Napravi ili ja odlazim. - Gađe jedan! - I to si me ti naučila, bella signora. Kad smo došli do onog čudnog otoka nakon onih strašnih oluja, nazvao sam te čudovištem... Ti si gora od čudovišta, ti si nešto zlo, što ne mogu shvatiti. Idi do telefona i nazovi nekog svog subalterna. Nek novac bude tu do podneva ili ja odlazim. Glavni stožer MI-6, London Prošla je ponoć kad je čovjek s afro-frizuricom uletio u dvoranu za sastanke, zatvorio vrata i brzo prišao prvom sjedištu na lijevoj strani okruglog stola. Bio je obučen u opšivenu smeđu antilop-jaknu i široke smeđe hlače. Bila su tu još tri muškarca: na sjevernom kraju stola, sjedio je šef, Sir John Howell, suprotno kretanju kazaljke na uri čovjek u tamnom odijelu, a najbliže novopridošlici, prilika obavijena kaftanom, njegova ghotra, pokrivalo za glavu pokraj omota s dosijeima pred njim. Njegova koža je bila tamna, ni bijela ni crna. Arapin. - Mislim da imamo ulaz - rekao je posljednje pridošli, pokušavajući ukrotiti svoju divlju kosu. Njegov naglasak pripadao je višem engleskom staležu. - Izvorno, potječe iz voznog parka. - Kako mislite, izvorno? - upitao je čovjek u odijelu. - Jedan od mehaničara Downing Streeta. U više prilika uočio je da su poklopci motora dvaju diplomatskih vozila bili podignuti, navodno zbog provjere motora i to dok su vozila bila izvan garaže. - Pa? - upita Sir John. - Ako postoji problem s nesretnim motorom, kako bismo drukčije ustanovili o čemu se radi, nego podizanjem poklopcu? - To su diplomatska vozila, sir - reče bliskoistočni časnik MI-6. - Nemarnost se ne može odobriti. - I svaki vozač je provjeren, višestruko provjeren, još samo nedostaje osobni encefalogram. - U tome je stvar, gospodine - upadne tamnopusi s oksfordskim naglaskom. - Svaki problem s motorom mora biti prijavljen dispečeru ma kako beznačajan bio. Štoviše, svako vozilo ima automatski unutarnji pečat na mehanizmu za otvaranje poklopcu motora; ako je taj pečat prelomljen prije rutinskog pregleda, na vrpci se pojavi žuta boja. Ni za jedno od navedenih vozila nije prijavljen kvar i sva je vozio isti vozač. - Znači li to da je možda, jedan encefalograf bio u kvaru? - primijeti čovjek u odijelu, dopustivši si slabašan smiješak kad je pogledao na predsjedavajućeg. - Ili je subjekt izuzetno talentiran i strašno dobro izučen - odgovorio je crni časnik. - Dovoljno da se zaposli u voznom parku. - Mnogo više, gospodine. On se predstavlja kao natura 492 lizirani Egipćanin, bivši vozač u kućanstvu Anwara

Sadata, ali njegovi dokumenti su očiti falsifikati, iako vrhunski. - Zašto mu je odobren naturalizirani status? - upita čovjek u odijelu. - To jest, kako stoji u njegovim dokumentima. - Vojni udar protiv Sadata uključio je i ubijanje svih njegovih službenika. Dobio je azil. - Prokletu pametno - ubaci se Howell. - Sadat je bio posebni prijatelj Foreign Officea. Ti momci su se postavili odmah za njegove suradnike, mnogo više nego što se nama sviđa, iz jednog razloga: previše truleža u čamcu za spašavanje. Nastavite. - On se vodi pod imenom Barudi i slijedio sam ga dobar dio večeri. Otišao je u Soho, na najgora mjesta, dodao bih, i našao se s četvoro različitih ljudi u četiri različita bara... Moram zaista ovdje zastati gospodine, i odati jedno potrebno priznanje. - Molim? - Obuka na imanju u Sussexu. Bila je zaista izuzetna, gospodine. Mislim na otuđivanje osobnih predmeta od naših subjekata kad želimo informacije koje nam nisu neposredno dostupne. - Oh? - James, rekao bih, govori o umijeću džeparenja - reče čovjek u odijelu. - On ga je očito uzdigao na razinu umjetničkog djela. - Uspio sam pokupiti novčanike dvojice gospode: žena je svoju torbica čvrsto držala, a drugi momak izgleda nije ni imao džepove. Odnio sam novčanike u nužnik, snimio sve materijale ručnim umnoživačem i vratio vlasništvo našim subjektima, jedan, na moj očaj, u drugi džep, ali bilo je neizbježno. - Rekao bih, bilo je izuzetno - reče predsjedavajući. - Što ste saznali o neobičnim poznanicima našeg vozača? - Ponovno, uobičajne stvari kao vozačke dozvole i bankovne kartice koje izgledaju izvorno, vjerojatno i jesu, osim imena. Međutim, u svakom novčaniku, presavijeno tako čvrsto da je jedva veće od dvije poštanske marke, i ugurano do samog dna, bilo je ovo. - Časnik MI-6 posegne u džep svoje 493 jakne, izvuče četiri mala paketića namotanog kopir-papira i kratkim pokretom raširi ih kao ticala po površini stola. - Prešao sam umnoživačem stupce na dva lista papira i ovo su rezultati. - Što je to? - upitao je čovjek u odijelu kad je, uz preostalu dvojicu, podignuo papirne vrpce. - Strojem ispisani nizovi su klasični arapski - reče časnik Arapin. - Rukopisni umeci su prijevodi. - Arapski? - Howell ga prekine. - Bajaratt! - Kako vidite, to je popis datuma, vremena i mjesta... - To su strašno dobri prijevodi! - upadne bliskoistočni šestaš - Neka mjesta su gotovo neprevodiva. Tko je to uradio? - Pozvao sam našeg glavnog arabista u Chelsea i otišao tamo oko devet sati. Nije mu trebalo puno. - To sam i mislio. - reče časnik u kaftanu. - Lokacije su mu bile poznate i nakon prvih nekoliko, našao je ključ i primijenio fonetiku. Dobar čovjek. - Što znače? - predsjedavajući je bio uporan. - Jesu li to sastajališta? - To je uzrokovalo moje zakašnjenje, gospodine. Protekla tri sata vozio sam se s jednog mjesta na drugo - dvanest ih je na svakom popisu - i u početku, ništa nisam shvaćao. Zatim sam stigao do petog mjesta i sve je postalo jasno. Provjerio sam prva četiri i uvjerio se. To nisu sastajališta, to su telefonske govornice. - Naši subjekti primaju pozive, očito, ne nazivaju oni - pretpostavio je Arapin. - Zašto tako mislite? - upitao je Englez lijevo do njega. - Bilo bi jednostavno ispisati brojeve koje treba nazivati, na arapskom, bez sumnje uz upotrebu diferencijalnog plusa i minusa, kako bi se uklonile memorijske pogreške. Ovdje ih nema, ali u tom slučaju bi trebalo memorirati najmanje devedeset i šest i najviše stotinu i osamdeset znamenki. - Pretpostavimo da je broj samo jedan? - reče James. - Moguće je - odgovori Arapin - ali to bi značilo da onaj koji prima poruke ostaje stalno na jednom mjestu, što bi isključilo Bajaratt. Štoviše, preopasno je koristiti samo jedan 494 I broj u ovakvoj operaciji i na kraju, svaki profil koji smo izradili o Bajaratt ukazuje na njenu manijakalnu opsjednutost tajnošću, što znači, kad god je moguće, ona odbija korištenje posrednika. Ona izravno razgovara sa svojim suradnicima. - Uvjeren sam - reče Sir John. - Kada i gdje je novi kontakt? - upitao je, pregledavajući najbližu vrpču. - Podne, sutra, Brompton Road, Knightsbridge, pred Harrodsom - odgovori crni obavještajac. - Sedam ujutro, vašingtonsko vrijeme. - A ovdje, kupci i podnevna gužva - primijeti čovjek u odijelu. - Zvuči kao da je strategija IRA-e. - Nakon toga? - nastavio je šef MI-6. - Dvadeset minuta kasnije na uglu Oxford Circus i Regent Streeta. - Još veća gužva - napomene bliskoistočnjak. - Gust promet. - Ne trebam vam reći što trebate učiniti, James - reče predsjedavajući. - Kumikacijski kombi na svaku lokaciju, otvorene linije do Washingtona i podzemnih telefonskih računala s dva javna broja. Trebat će nam trenutno pronalaženje, zaista mislim trenutno. - Da, gospodine. Bio sam tako slobodan da obavijestim naš komunikacijski odjel, ali bojim se, morat ćete vi osobno razgovarati s ljudima iz telefonske mreže, mene nikad ne bi poslušali. Mislim da treba ići do

zapovijedi Vrhovnog suda da bi se aktivirao postupak pronalazaženja. - Zapovijed Vrhovnog suda, moja guzica! - prasnuo je šef MI-6, iznenada tresnuvši svojom osakaćenom desnom rukom posred stola i odmah se podsjeti da ruka nije kao nekad. - Pomozi mi Bože, iz ove sobe Geoffrev Cooke je otišao u smrt, ja sam ga poslao. Karte su bile baš na ovom stolu, on je morao okretati stranice za mene, govoriti mi ono što nisam znao!... Tu manijakalnu kuju želim vidjeti mrtvu! Učinite to za mene, učinite to za časnika Cookea! - Radit ćemo punom parom, gospodine, obećavam. - James ustane sa svog mjesta. - Čekajte! - Sir John Howell zastane, njegove napete 495 oči odjednom odlutaju, on pogne glavu, njegov um očito uznemiren. - Rekao sam otvorene veze s Washingtonom - to je preširoko, prokletu previše otvoreno. Bajaratt ima vlastite krtice sa svojim vezama čak i tamo. Moramo se ograničiti. Samo jedna veza. - S kime? - pitao je onaj u odijelu. - Tko je zamijenio Gilettea u CIA? - Njegov prvi zamjenik, privremeno. Pažljivo izabran i naši momci ga smatraju finim čovjekom - odgovori James. - To mi je dovoljno, javit ću mu se sa skramblerom. Isto tako, taj momak koji vodi Hawthornea. Kako mu je ime? - Stevens, gospodine. Kapetan fregate Henry Stevens, Mornarička obavještajna. - Sve što se dogodi, ostaje unutar kuće i, zaista mislim, potpuna tajnost dok nas trojica ne odlučimo kamo dalje. Ponoćni sastanak odigrao se deset sati i trideset minuta ranije. Kombiji su sad već bili na svojim mjestima, u Knightsbridgeu i na Oxford Circusu. U zrakoplovnoj luci Dulles, bližilo se sedam sati ujutro. 496 32 Bajaratt je pošla asfaltiranim prilazom hotela u zrakoplovnoj luci pa skrenula preko trave uz rub prilaza i zamakla iza zgrade, s očima na ulazu. Bacila je pogled na svoj dijamantima optočeni sat, bilo je 6 sati i 32 minute. Zadržala se u hotelskoj sobi, gledajući Nicoloa dok se oblačio i proždirao doručak dostatan čoporu vukova, požurujući ga, ali ne prestrogo, da ga ne uzbuni još više. Sad je gledala hotelski ulaz dok je mladi lučki nosač, blistav u svom skupom plavom sakou i sivim flanel-hlačama, požurio do zavoja, gdje će dočekati taksi. Bio je, bez sumnje, savršena muška Galateja, isklesan rukom kraljice svih Pigmaliona - jednostavno, ljudsko biće veličanstvenog izgleda, mlad, lijep i pun života. Bilo je posve pravedno da takva kreacija umre nakon izvršenja veličanstvenog ubojstva. Bilo je 6:47. Mogla je mirno krenuti natrag stazom i vratiti se u hotel. Trebala je obaviti pet poziva - dva u London, jedan u Pariz, jedan u Jeruzalem i posljednji, u banku koja je čuvala neograničene zalihe doline Beka. Nije bilo važno što će koristiti hotelski telefon, ništa više nije bilo važno. Ona će od tamo otići za jedan sat i ostaviti adresu drugog hotela u Washingtonu kamo će Nicolo odnijeti njene stvari, adresu na kojoj će on primiti svoj novac. Nevažnu količinu koju ionako nikad neće iskoristiti. Knightsbridge, London Na Brompton Roadu, preko puta ulaza u Harrods, tri čovjeka čekali su u kombiju s kićenim natpisom "The Scotch House". 497 Unutra, elektronska oprema je bila daleko od spoznajnih mogućnosti običnih smrtnika koji jedva uspijevaju pročitati upute za svoje televizore. Na zidovima zvučno izoliranog vozila, iznad opreme, bila su tri zatamnjena prozora, na obje strane. Oni koji su gledali kroz njih, mogli su sve jasno vidjeti, a izvana nije se vidjelo ništa. Pokraj bočnog prozora stajao je crni časnik MI-6 po imenu James. Njegove oči krstarile su područjem oko javnih govornica dok su njegova dva suradnika, s odgovarajućom opremom na glavi, stalno provjeravali svoje tastere i zvučne mreže s lelujavim zelenim linijama. - Evo ga - rekao je James, oštro, ali mirno. - Koji? - Sredovječni tehničar u košulji podigne oči do prozora. - Tip u sivom odijelu i prugastoj kravati, s novinama pod rukom. - Ne izgleda kao oni koje si opisao, iz rupa u Sohou - primijeti treći, vitki čovjek s naočalama, okrenuvši se u stolici i djelomično se podigavši od svoje elektronske ploče okrenute prema ulici. - Više kao stisnuti bankovni činovnik sa Stranda. - Može i biti, ali baš sada pogledava na sat i kreće prema govornici... Gledajte! Sad je uočio onu ženu koja je silno željela stići prva! - Dobar dečko - reče čovjek u košulji, nacerivši se. - Vjerojatno je ragbijaš i gotovo je srušio staru. - Podivljala je, jasno - primijeti njegov vitki kolega na uličnoj strani vozila. - Potpuno ga ubija pogledom. - Ali previše joj se žuri da bi stala i napravila scenu - reče James, motreći raspravu među neznancima tamo vani. - Krenula je prema onoj govornici malo niže. - Devedeset sekundi do programskog pretraživanja - provali glas iz zvučnika na bočnoj ploči. - Provjeri vašingtonsku vezu - zapovijedi Šestaš. - Spremni i čekamo, London. - Je li vaša frekvencija i dalje čista od upada? - Do zadnje statičke mrvice; ni astronauti nas ne bi mogli pokupiti. Ali htjeli bismo

sve što dobijemo prebaciti policiji u traženom području, kako bismo mogli brže poslati lju 498 de po tragu. Reći ćemo jednostavno, najhitnije, bez spominjanja pojedinosti dalje od opisa subjekata. - Nema problema što se nas tiče, D.C. Nastavite. - Hvala, London. - Svi kanali aktivirani - rekao je crni časnik MI-6. - Programsko pretraživanje počinje. Tišina. Osamdeset i sedam sekundi prode, a moglo se čuti samo tiho disanje trojice obavještajaca. Odjednom, ženski glas, pojačan zvučnicima, probije se kroz prateći statički šum. - Ashkelon, ja sam! - Zvučiš napeto, naša voljena Alahova kćeri - rekao je zabrinuti glas deset metara udaljen od kombija u Rnightsbridgeu. - Večeras - rano navečer, odani moj! - Tako brzo? Mnogo je toga za što moramo biti zahvalni, a spremni smo! Radila si zadivljujućom brzinom. - To te čudi? - Kad se o tebi radi, ništa me ne čudi. Tvojim sposobnostima mogu se samo diviti. Ima li kakvih pojedinosti koje bismo trebali znati? - Nema. Samo ostanite uz svoje radije. Kad čujete novosti, budite spremni. Vlade će posvuda biti pozvane na izvanredna zasjedanja. Po prijestolnicama će biti kaos, masovni nered. Treba li ti još? - Ne bih rekao, jer mrak tamo i dalje znači mrak ovdje. Mrak i nered su zvijezda vodilja za one željne ubijanja. Jednostavno, zaštita je u rasulu i ne može biti drukčije, jer može se očekivati i sve i ništa. Rasulo. - Uvijek si bio jedan od mudrijih... - Čekaj! - Čovjek u staklenoj kabini govornice odjednom usmjeri pogled na lijevo. - Isuse Kriste! - vikne James iz MI-6, u kombiju, s dvogledom na očima. - On zuri u nas! - Bježi s mjesta gdje si! - urlao je glas deset metara udaljen od zvučnika. - Prozori, neprozirni su, crni! Bježi, ušli su ti u trag! - Muškarac u tamnom poslovnom odijelu ispusti 499 slušalicu, izjuri iz govornice, ubaci se u gusti promet Brompton Rooda i nestane u masi koja je ulazila u Harrods. - Prokletstvo! - viknuo je agent po imenu James. - Izgubili smo ga! - D.C., D.C.! - ponavljao je tehničar na bočnoj strani. - London zove, javite se, molim, imamo problem! - Znamo sve, London - rekao je američki glas preko zvučnika. - Čujemo isto što i vi, zaboravili ste? - I? - Imamo mjesto, upravo je javljeno. Hotel u zrakoplovnoj luci Dulles! - Izvrsno, prijatelju. Krećete, dakle? - Nije baš izvrsno i nije baš lako, ali krećemo. - Objasnite, molim! - viknuo je časnik MI-6, nagnuvši se preko ploče. - Za početak - odgovori Amerikanac - hotel ima dvije stotine i sedamdeset pet soba, što znači dvije stotine i sedamdeset pet telefona, koji ne trebaju proći centralu da bi nazvali London ili bilo koje drugo mjesto na svijetu. - Ne mislite to ozbiljno! - grmio je James. - Pretražite jebenu centralu! - Budite realni, London, to je hotel, ne Langlev. Međutim, nemojte se pjeniti, osiguranje Dullesa je na putu i bit će tamo što prije. - Što prijel Zašto nisu tamo već sad! - Jer Dulles pokriva nekih dvadeset tisuća hektara a mi smo, inače u recesiji i mnoge službe su prilično oštro skresane, kao na primjer osiguranje javnih površina. - Ne mogu povjerovati! Pa uzbuna je u zenitu! Upravitelj hotela u zrakoplovnoj luci Dulles skočio je od stola s telefonom u ruci. Upravo je prekoravao službu za nabavu posteljine kad je razgovor naglo prekinuo jedan telefonist izjavljujući da je hitno i da bi trebao ostati na vezi i čekati policiju. Uslijedio je čvrsti, hladni glas; čovjek se predstavio kao šef osiguranja u zrakoplovnoj luci. Njegovi zahtjevi bili su kratki i neljubazni. Hotelska računala i sva dizala trebalo je od 500 mah zaustaviti, gostima treba reći da je to zbog velike elektronske pogreške, ili što već smatraju odgovarajućim, ali sve odlaske treba odgoditi što je dulje moguće i obustaviti lift-boj službu. Usponičeno, upravitelj je pozvao svoju tajnicu i izvršio sve što mu je zapovjedbano. Dva bloka dalje, uz zvuk sirene koja je zaustavljala promet, prvo od tri patrolna vozila jurilo je prema hotelu. - Kog Boga mi tražimo tamo? - pitao je policajac za upravljačem. - Ništa ne čujem! - Žena između trideset i četrdeset, putuje s visokim dečkom, strancem koji ne govori engleski. - odgovorio je njegov partner, sagnute glave, kako bi čuo dispečerov glas preko zvučnika kroz urlike sirena i okolnih automobilskih truba. - To je sve? - Sve što imamo. - Ako bježe, razdvojiti će se, Krista mu! - Pa, onda mi tražimo prvo klinca, pa nervoznu žensku. Čekaj! - Partner vikne u mikrofona. - Ponovi, molim te. Da provjerim jesam li dobro čuo... Deset-četiri. - Policajac spusti mikrofona. - Nešto za tebe - reče vozaču. - Subjekti su naoružani i smatra ih se izuzetno opasnim, trenutna smrt. Mi idemo sprijeda, naši prijatelji iz osiguranja pokrivaju teren, požarne stube, prozore i slično. - Pa? - Dečki nose pucaljke, pa ako mi ili oni satjeramo jedno od to dvoje, ne gubimo vrijeme. Samo ih raznesemo. Bijeli telefon je zazvonio u uredu privremenog direktora CIAe. To je bila sigurna veza s jedinicom Krvave

Djevojčice, šef elektronskih operacija bio je ledeno profesionalan. Zahtijevao je da ga odmah spoje s novim direktorom, što je, po riječima osobne tajnice, bilo nemoguće. On se telefonom uključio u međunarodni skup, sastanak sa šefovima sigurnosti triju stranih vlada, kojeg je sazvao sam Predsjednik kako bi pokazao koliko će novi šef američke obavještajne službe biti kooperativan sa saveznicima. Takav telefonski razgovor nije bilo moguće prekidati. 501 - Predajte meni informaciju i ja ću je proslijediti. - Pobrinite se, ovo je najhitnije! - Molim vas, ovdje sam osamnaest godina, mladiću. - U redu, slušajte ovo. Poruka glasi, večeras, Krvava Djevojčica udara rano večeras. Uzbunite Bijelu Kuću! - Pošaljite ovamo interni faks - odmah. Tako smo oboje pokriveni. - Šaljem dok razgovaramo. Osigurano, bez kopije osim u računalu. Tekst informacije koju šalje jedinica Krvave Djevojčice izade iz tajničinog uredaja. Škorpion Sedamnaest zapali šibicu i spali papir nad praznim košem za smeće. Bajaratt zaklopi dva kovčega, utrpavši pod krevet ono što nije stalo. Zatim odjuri u kupaonicu, namoči ručnik i brzo grubo protrlja svoje lice, uklanjajući svu šminku i iz toaletnog pribora na polici izabere tubu svijetle podloge za lice. Jednako brzo kao što je šminku uklonila, ona razmaze blijedu kremu po svojim obrazima, čelu i očnim kapcima, pojuri natrag u sobu, zgrabi svoj šešir s velom, namjesti ga na glavu, povuče čipkasti veo preko lica, pokupi torbu sa stola i uzme kovčege. Izašla je i krenula hodnikom, ogledavajući se. U blizini izlaza, ugledala je vrata s oznakom. Led. Pića. Dovukla je kovčege s vrata, zalupila vrata, kupila prtljagu i požurila do male, neonski osvjetljene prostorijice koja je sadržavala led i automate za piće. Ubacila je u kut dva kovčega, koji će za jedan sat biti ukradeni, pomislila je, ispravljajući se, popravila haljinu i veo i krenula prema izlaznim stubama. Četiri kata niže, u predvorju je vladao kaos. Redovi na recepciji bili su sve duži a prtljaga se gomilala na vratima i pločniku pred hotelom. Baj odmah shvati: zapovjedeno je. Zamutiti, odgoditi, izvlačiti se na zbrku, čak i računalski kolaps - odgodffl Vrištalo se o odlascima zrakoplova, neki su tvrdili da je trebalo platiti unaprijed; dosta ih je psovalo, lupalo po vratu 502 ma, ključevi su letjeli na pod, izvikivalo se rečenice kao, "Tužite me!" i "Razgovarat ćete s mojim odvjetnikom, nesposobne budale!" i "Nek sam proklet ako mi pobjegne zrakoplov!" i "Popravite prokleta dizala!" Sve je savršeno, pomisli Bajaratt, dok se vukla van prema stajalištu taksija, krhka, osjetljiva starija dama kojoj treba pomoć. Iznenada, policijsko vozilo, uz vrisak sirene i bljeskanje svjetla, zakrenu prema ulazu i odvoje prvi taksi; dva policajca iskoče van, bace pogled na prvi taksi i pojure preko napućenog platoa prema vratima, putem gurajući ljude. Bijesni urlici ispune plato, a zlostavljani i ozlojeđeni putnici bili su na kraju strpljenja. Onda stignu još dva policijska vozila, njihove udružene sirene i rotirajuća svjetla naglo stišaju masu pa urlike negodovanja smijeni šutljivo promatranje katastrofe. Policajci iz drugih vozila za ophodnju trčali su u svim smjerovima, preko istočnog i zapadnog travnjaka, svaki čovjek bio je dobro naoružan. Savršeno, zaključujući Bajaratt dok je šepala kraju niza taksija. - Molim, odvedite me do najbliže govornice - reče Baj, ubacivši novčanicu od dvadeset dolara kroz prorez na vozačevoj, na metke otpornoj, pregradi. - Kad obavim razgovor, reći ću vam gdje da me odvezete. - Može, gospodo - odgovori dugokosi taksist, zgrabivši dvadeset dolara iz proreza. Manje od dvije minuta kasnije, taksi je zakrenuo do niza od desetak plastikom uokvirenih javnih govornica. Bajaratt se izvuče iz auta i požuri do najbliže slobodne govornice. Po pamćenju, njenom izuzetnom pamćenju, pomislila je sa zadovoljstvom, ona nazove hotel Carillon i zatraži recepcionara. - Ovdje madam Balzini - rekla je. - Je li moj nećak stigao? - Ne još, madam - rekao je ljigavi glas na drugoj strani. - Ali isporučen je paket za vas, prije manje od sat vremena. - Da, poznato mi je. Kad moj nećak stigne, recite mu da ostane tamo. Pridružiti ću mu se. Bajaratt spusti slušalicu i vrati se u taksi, a um joj je užurbano radio. Kako je London pronašao telefonski raspored? Tko je podbacio ili - gore, najgore - tko je otkriven i slomljen? 503 Ne! Nije se smjela gubiti u špekulacijama bez odgovora. Samo danas, samo večeras! Znak će biti poslan diljem svijeta, kao čudovišna, razdiruća munja! Ništa drugo nije više bilo važno, trebalo je samo preživjeti ovaj dan. Bilo je 2:48 ujutro kad je Hawthorne napustio stambeni kompleks generala Michaela Meversa, u Arlingtonu, Virginia. Kad je krenuo izlaznom cestom, izvukao je kazetofon iz unutarnjeg džepa svoje jakne, s olakšanjem opazivši da je malo crveno svjetlašce još uvijek upaljeno, premotavao je vrpču

nekoliko sekundi, pritisnuo dugme za reprodukciju i začuo njihove glasove. Njegova noga automatski snažno nagazi gas; to je bio i znak veselja kao i istinska želja da stigne u Shenandoah Lodge što prije moguće. Sve je uspješno; imao je gotovo dva sata snimljenog razgovora između njega i zapovjnika Vrhovnog stožera - između njega i zadnjeg elitnog Škorpiona. Kad je stigao, Mevers ga je najprije proučavao, njegov pogled mješavina nevoljkog poštovanja i bijesa, kako bi moćnik mogao promatrati leš suparnika koji može biti opasniji mrtav, nego živ. Tvrell je takav tip čovjeka poznavao i predobro; bilo ih je u izobilju u Amsterdamu, uvijek su igrali na ulog strateških ubojstava i svaki od njih imao je ogroman ego. A Hawthorne se obratio egou Maximum Mikea, bezočno igrajući na tu kartu, dok, napokon, Meversova gargantuovska predodžba o samom sebi nije mogla odoljeti. Laskajući štovatelj koji mu postavlja pitanja bio je idiot koji ga obožava; on je mogao izgovoriti što poželi, bez ograda; njegov zadivljeni ispitivač bio bi njegova prva obrambena crta, ako bi obrana ikada zatrebala. Generalu je obrana bila potrebna više nego što je shvaćao, pomisli Tvrell, zakrećući prema autoputu. Hawthorne je to znao u trenutku kad mu je generalov pomoćnik otvorio vrata. Na prvi pogled, krupni podređeni je bio nalik na vojnog pomoćnika kojeg je Tvrell vidio iz mračnog predvorja Ingersolove kuće, ali to nije bio isti čovjek. To je bio netko drugi. Ubojica je sklonjen. Hawthorne se dovezao na parkiralište motela Shenandoah u 3:30. Dvije minute kasnije, ušao je u sobu gdje je Poo 504 le sjedio potpuno budan za stolom, s minijaturiziranom elektronskom opremom pred sobom. - Ima li što o Cathy? - upita Tvrell. - Ništa od prije nekoliko sati, kad smo mi razgovarali, a ja sam zvao pet-šest puta. - Rekao si da je pomakla nogu. To je nešto značilo, je li tako? - Tako su najprije rekli, a sad ne govore ništa, samo nek više ne nazivam, oni će zvati mene. Pa sam, da bih prestao razmišljati, malo petljao s Langlevem. - Što ti to znači, malo petljao? - Netko je pokupio tvoj transponder i to sad izluduje društvo na mrežama. Uporno me zovu, pitaju jesmo li u vezi, a ja velim, jasno povremeno, a oni hoće znati zašto si stao u Wilmingtonu, Delaware i onda se odveo u New Jersev? - Što si im rekao? - Da zrakoplovstvo očito ima uvelike točniju opremu nego oni, jer ja sam mislio da si ti na putu za Georgiju. - Nemoj više petljati; a ako zovu ponovno, reci im istinu - ovdje sam i imamo posla. A imamo. - Vrpca? - Pooleove oči se rašire. - Daj nam obojici papira, da možemo bilježiti. - Hawthorne je premotao vrpca u autu; položio je kazetofon na policu. - Idemo - dodao je, kad im je poručnik obojici donio blok iz zalihe na stoliću; Tvrell ode do kreveta, pažljivo se spustivši na jastuke. - Kako tvoja glava? - upadne Poole, zaustavivši kazetofon kojeg prenese na stol. - Palisserova kućna pomoćnica je istresla kutiju gaze i zalijepila vrpca preko toga. A sad uključi natrag tu prokletu spravu, a ja ću šešir ostaviti tu gdje je. - Dvojica muškaraca slušali su u tišini snimljeni razgovor; trajao je jedan sat i dvadeset i tri minute. Bilježili su, svaki za sebe, a kad je bilo gotovo, obojica su imali određeno mjesto koje su htjeli čuti još jednom. - Dobar si u svom poslu, kapetane - reče Poole s divljenjem. - Nakratko sam pomislio da si doista sklon Atili Hunskom. 505 - Ponešto mi se i vrati, poručnice. Ne dovoljno, ponešto... Daj, idemo dalje. - U redu, uzet ćemo niz djelića od početka. Ja ću skakati s jednog na drugi, jer sam skicirao dio gdje se on razotkriva, i znam gdje je to. - Ma koji si sad vrug, pravnik? - O, kakva tuga. Moj tata je htio da budem, kao i on, ali... - Poštedi me - upadne Tvrell. - Samo ti to uključi. (HAWTHORNE) Je li večeras kod Ingersolovih bio netko kog niste očekivali, gospodine, netko tko vas je možda iznenadio? (MEYERS) To je teško odgovoriti, gospodine Hawthorne. Za početak, bilo je prokletu natrpano i svjetla nisu bila naročito sjajna - te svijeće na stolićima bile su zapravo jedini izvor, a uz to, ja ne jedem između obroka, pa nisam bio tamo. Vojnik može putovati na vlastitom trbuhu, ali ne ako je previše pun, zar ne? (HAWTHORNE) Apsolutno, gospodine. Ali, sad kad pomislite unatrag, je li tamo bio itko tko u vašem sjećanju iskače? Čuo sam da imate nevjerovatno pamćenje. Vaša taktika protiv Vijetkonga, čuo sam, bazirana je na avio-fotografijama kojih se nitko drugi nije sjećao. (MEYERS) Prilično istinito, prilično istinito, ali, uvijek sam imao pomoćnike, ne želim njih oštetiti... Da, kad pomislim, bilo je nekoliko članova Senata čija me je prisutnost iznenadila. Politički prilično na lijevo, ako me shvaćate, a opće je poznato da je David Ingersol bio prijatelj Pentagona. (HAWTHORNE) Možete li biti malo određeniji, generale? (MEYERS) Da, mogu. Senator iz Iowe, onaj koji stalno zavija da su farmeri žrtvovani zbog lokacija za obrambene objekte, a tko ima veće subvencije

od seoskih područja? On je, kao i obično, služio svoju misu u korist Srednjeg zapada. Također i nekoliko drugih ljevičara čijih imena se ne sjećam, ali pregledat ću kartoteku Kongresa i sjetit ću se. (HAWTHORNE) To bi bila velika pomoć, gospodine. (MEYERS) Nije mi jasno kako. 506 (HAWTHORNE) Doprinos je sve što je neočekivano, generale. Jer takvi ljudi se svojom nazočnošću možda žele osloboditi sumnje. Čuli smo da u redovima Bajarattine zavjere ima nesloge. (MEYERS) Da... ima? (HAWTHORNE) Širi se. Za nekoliko dana, možda sati, imat ćemo imena. (MEYERS) Zvuči nevjerojatno, kapetane... Bog zna, ja se nadam da ste u pravu. - U redu, to je prvo - reče Poole, isključivši kazetofon. - Komentar? To nisam ja izabrao, nego ti, Tye. - Zato jer sam bio unutra, gledao iz kuta u hodniku, vidio sam kako se Meyer natrpava kod buffet-stolića. Nije bilo problema sa svjetlom, svijeće su bile vrlo jake, a bilo je svjetla i na zidovima. A koga je vidio, nije mi bilo važno, samo sam htio čuti koga će navesti, da bih se mogao složiti s njim. - I nabaciti malo straha zbog nesloge u Bajarattinim redovima? - upita Poole, nakešen. - Danas to zovu psiho-debalans, poručnice. Ja to zovem feferon u guzicu. Čujmo drugo. - Kratko je, ali mislim da je snažno, a i ti si tako mislio. (HAWTHORNE) Je li David Ingersol, koji je, znamo to, bio izdajnik i radio s Krvavom Djevojčicom, je li vam je on ikada dao loš savjet u vašim poslovima s vojnim ugovorima? (MEYERS) Krista mi, baš sam se pitao o nekim njegovim pravnim odlukama! Dakako, ja nisam advokat, ali nešto je smrdilo, kažem vam! (HAWTHORNE) Jeste li produbili vaše sumnje, gospodine? (MEYERS) Baš i jesam! Usmeno, ako ne u izvještajima. Dobri Bože, on je bio Predsjednikov partner u golfu! - Savršeni mutež - reče Poole. - Nitko ništa ne može ustanoviti "usmeno". 507 - Usvojeno - složila se Tye. - Dalje, molim. - Isto, kratko, i obojica smo to uhvatili. (HAWTHORNE) Edward White, Ingersolovpartner, rekao nam je da vas je pitao znate li išta o istrazi koju State Department provodi o poslovima Davida Ingersola. Sigurno jeste, generale, jer vi stalno pratite izvještaje o Krvavoj Djevojčici na povjerljivoj opremi... (MEYERS) Što ste htjeli pitati? (HAWTHORNE) Nije pitanje, gospodine, samo zahvala što se u vrlo tajnoj situaciji tako dobro držite. Manji ljudi već bi pali u stupicu. (MEYERS) Stupicu otkrivanja maksimalno tajnih informacija? Ne u mojoj ekipi, bilo kojoj, ja bih gađao ubiti. Naravno da sam znao o tome, ali nitko to ne bi čuo iz mojih usta. - Ovo je zgoditak - reče Tyrell. - Ja nisam bio proknjižen pa ništa nikad nije poslano. Palisser mi je dao papire, ali sve je zadržao u tišini. - Zato sam ovo i izabrao - kimne Poole. - Idemo na sljedeće, može? (MEYERS) Što mislite, što se stvarno dogodilo ovdje, kapetane? (HAWTHORNE) Mogu vam pokazati što se meni dogodilo, gospodine. Pogledajte, na vrh moje glave, generale. Nije lijepo, ali tu je. (MEYERS) Strašno, jednostavno strašno - jasno, vidio sam i mnogo gore, ali to je bilo u borbi, a ne na bdijenju u predgrađu, za Boga! (HAWTHORNE) Vi ste bili najbolji borbeni časnik u armiji. (MEYERS) Ne, sine, moji dečki su bili najbolji... (HAWTHORNE) Vaša skromnost je izuzetna za čovjeka s vašim dosijeom. (MEYERS) Čovjek se ne treba sam hvaliti, naročito kad to drugi rade za tebe, točno? 508 (HAWTHORNE) I opet, potpuno točno, gospodine... Ali netko je ubio Richarda Ingersola i mene napao u vrtu prije nego što sam saznao tko je to i mi moramo saznati tko je to bio! (MEYERS, upada) Vi ste trebali proći rendžersku obuku, kapetane. Mislim da toga nemate previše u mornarici. S druge strane, čuo sam da ste imali prilično bliski susret na otocima, u lovu na Krvavu Djevojčicu. Saznao sam da su dva vaša bivša kolege ubijeni, Brit i Francuz, ali vi ste se izvukli. I vi ste sigurno prilično nadareni, kapetane... - Čekaj, Jacksone - reče Tyrell, nagnuvši se u stolici kad je Poole zaustavio kazetofon. - Htio sam se uvjeriti da sam dobro čuo. Jesam, i to je još jedan zgoditak. Nikada nisu ni Pariz ni London priznali da su Cooke ili Ardisonne pripadali MI-6 i Deuxieme. Mevers je tu informaciju dobio iz škorpionske mreže. Washington to nikad ne spominje u izvještajima o Bajaratt i mi ne govorimo o savezničkom obavještajnom osoblju, a oni ne govore o našima. - Još jedan kazneni bod za Maximuma - primijeti Poole. - A sad, oljuštimo još nekoliko slojeva generalove psihe. Ovo smo obojica izabrali, jer to upotpunjava jedan nagrđeni psihološki profil. Napravio si strašan posao, Tye... Idemo. (HAWTHORNE) Vaš službeni dosije, gospodine, to je vojni vrhunac, na zavist i slavu svakog vojnika koji je ikad služio svojem narodu... (MEYERS, upada) To je vrlo lijepo od vas, ali, kao što sam rekao, nikad nisam bio sam. Čak i na mukama i u tigrovskim jamama Vijetkonga, znao sam da me američki narod podupire. Tu vjeru nikad nisam izgubio. (HAWTHORNE) Onda, generale - a ovo je osobno pitanje, nema

nikakve veze s noćasnjim događajem - kako možete prihvatiti guljenje vojske do samih golih kostiju? Pitam vas kao vaš veliki štovatelj. (MEYERS) To se neće dogoditi! Ne smije se dogoditi! Na naše obale upereni su interkontinentalni balistički projektili sa 509 svih točaka svijeta! Moramo se naoružati i ponovno naoružati! Sovjeti mogu biti gotovi, ali drugi su zauzeli njihovo mjesto. Naoružati se, za Boga miloga, naoružati se! Vratiti se gdje smo bili!

(HAWTHORNE) Slažem se, dakako, gospodine, ali kako to izvesti? Političari u obje partije traže smanjivanje, obećajući zemlji "dividendu mira", uglavnom iz fondova obrane. (MEYERS, tišim glasom) Kako to izvesti? Reći ću vam, kapetane, a sad govorimo samo između nas dvojice - u redu, u redu? (HAWTHORNE) Na moju prisegu mornaričkog časnika - pred Bogom i pred vama, generale. (MEYERS, glas jedva čujan) Moramo prvo destabilizirati, Hawthorne, uzbuniti naciju, nek zna da su neprijatelji posvuda! A jednom kad su uzbunjeni, mi ponovno uzimamo naše punopravno mjesto kao čuvari ove zemlje! (HAWTHORNE) Kakva uzbuna, gospodine? Pred čime? (MEYERS) Pred neizbježnim u iskidanom društvu razorenim neželjenima i nezadovoljnicima. Mi moramo biti jaki i ispuniti prazninu našim vodstvom. - Bio bi zabavan - rekao je Poole, isključujući kazetofon. - Pravi komičar, samo da ima smisla za humor. Umjesto toga, on je jedan groteskni pasji sin. - On je paranoik - tiho doda Tvrell. - Savršeni, predani Škorpion za Opskrbljivače. Ne samo da se njegovi bankovni računi pune - iako njega vjerojatno nije puno briga za njih - nego on stvarno vjeruje da su njegovi snovi o pravu kroz moć na dohvat ruke. Ono što je zastrašujuće, to se može dogoditi u sekundi, jedan metak ili granata, koje će ispaliti netko koga ne možemo naći; tko je čitav svoj život posvetio ovom jednom ubijanju. Gdje... gdje je ona? 510 33 Bilo je 8:12 ujutro kad je hotel Carillon ponovno ukazao dobrodošlicu madam Balzini i njenom nećaku, sve formalnosti u povjerenju riješio je recepcionar koji je za svoj trud postao bitno bogatiji. U 8:45 Bajaratt je nazvala banku doline Beka na Kajmanskim otocima, upotrijebila svoju lozinku i uvjerala se da će suma od pedeset tisuća američkih dolara biti isporučena u hotel za jedan sat, nikakav mehanizam transfera nije ponuden ni zatražen. Novac je stigao u omotnici za dokumente. - Mogu li ga uzeti? - upitao je Nicolo kad je službenik banke otišao. - Uzet ćeš što ti ja dam. Pretpostavljam da plemeniti lučki radnik shvaća, možda sam ja nešto i za sebe priskrbila. Imat ćeš svojih dvadeset i pet tisuća, ali ostatak je moj, za moje potrebe. Zašto me gledaš tako čudno? - Što će biti s tobom, signora? Kamo ćeš ići, što ćeš učiniti? - Sve će ti se objasniti večeras, moj mali i obožavani ljubavnice. - Ako me tako obožavaš, zašto mi ne kažeš? Rekla si da ćeš me večeras napustiti - ti nestaneš, nema te, a ja sam... Zar me ne razumiješ, Cabi? Od mene si napravila dio sebe. Bio sam nitko, a sam sam netko, zbog tebe. Mislit ću na tebe do kraja života. Ne možeš nestati i ostaviti me u zbruci, ništavilu. - Neće biti zbrke, a što se tiče tvog samovanja, imaš svoju Angel, zar ne? - To je samo daleka nada. - Dosta priče - reče Bajaratt prišavši stolu i otvori omotnicu lomeći tri pečata i strgnuvši ljepljivu vrpcu. Izvadila je dvadeset i šest tisuća dolara, pružila Nicolou tisuću, položi 511 la dvadeset i pet na stol i ostavila u omotnici dvadeset i četiri tisuće. Baj pritisne pečate natrag i doda omotnicu mladom nosaču iz Porticija, uz onih tisuću dolara. - To bi trebalo biti dovoljno za tvoje troškove u New Yorku - rekla je. - Mogu li biti pravednija ili poštenija s tobom? - Grazie - reče Nicolo. - Dat ću omotnicu Angelini danas poslijepodne. - Možeš li joj vjerovati, moj nosaču? - Da. Ona nije iz tvog svijeta, a nije ni s dokova. Razgovarao sam s njom prije pet minuta, bila je na putu prema zrakoplovnoj luci. Bit će tamo u dva dvadeset i pet, izlaz sedamnaest. Jedva čekam. - Što ćeš reći svojoj slavnoj dami? - Što mi dođe, iz srca, signora, ne iz glave. Bruce Palisser, državni tajnik, probudio se u 5:46; probudili su ga iz Bijele Kuće i u deset do šest već je bio u svom autu, na putu prema Ovalnom Uredu. Sirija i Izrael bili su u napetosti; neprijateljstva - moguće i nuklearna - bila su na rubu izbijanja, ako udruženi naporu Sjedinjenih Država, Engleske, Francuske i Njemačke ne uspiju ohladiti držanja tih dviju zemalja. U šest i trinaest Palisserova žena preuzela je poziv od kapetana Hawthornea, koji je htio odmah razgovarati s tajnikom. Bilo je hitno. - Očito, još nešto je hitno - odgovorila je Janet Palisser. - On je u Bijeloj Kući. - Žao mi je, gospodine, ali zapovjedeno nam je da ne prekidamo zasjedanje Vijeća Sigurnosti ni pod kakvim uvjetima... - Pretpostavimo - prekine ga zlovoljni Tvrell - samo pretpostavimo, u zraku je balistički projektil usmjeren ravno na Bijelu Kuću! Onda bih bio pušten? - Hoćete li reći da je takav

balistički projektil... - Ne, to nisam rekao! Rekao sam da moram do državnog tajnika zbog izuzetno hitne stvari! - Zovite State Department. - Ne mogu zvati State Department!... On je bio jasan, razgovaram samo s njim. 512 - Pa, onda zovite njegov biper... - Ne znam kako... - Ako nemate broj, ne možete biti naročito važni. - Molim vas, moram predati poruku tajniku Palisseru - Čekajte mal... vaše prezime, kako ste rekli? - Hawthorne. - O, Isuse, baš mi je žao, gospodine. Vaše ime je dodano na kraju popisa, u računalu. Slova su tako mala, razumijete? Poruka, molim. - Neka me odmah nazove. On zna gdje, a ja ću čekati. Poruku će dobiti odmah? - Već šaljem, gospodine. - Čuo se klik i veza se prekinula. Hawthorne se okrene Pooleu, koji je nagnut sjedio u naslonjaču i slušao. - U Bijeloj kući je hitni sastanak, a telefonist mora čitati mala slova da bi me propustio do Palissera, kako bih mu rekao da general manijak, koji vjerojatno sjedi u istoj toj sobi, pomaže i podupire umorstvo Predsjednika. - Što ćemo sada? - Čekamo - reče Tvrell. - To je najgori dio. Dvoje ljudi prošlo je carinu Sjedinjenih Država i ušlo u glavni terminal zrakoplovne luke Dulles, međunarodni promet. Njihov izgled je bio običan, ali njihov dolazak u Sjedinjene Države to nije bio. Bili su agenti Mossada i njihov zadatak bio je važniji od mnogih iz nedavne prošlosti. Nosili su identitet čovjeka koji je imao ključnu ulogu u Bajarthinom pothvatu, senatora po imenu Nesbitt, koji je, izvan razumnih razloga, vodio teroristkinju do njene žrtve, ubojstva koje se treba odigrati sad, svaki dan, svaki tren. Stigli su El Alom, let 8002, iz Tel Aviva i kako su objasnili carinskom službeniku, njihov boravak će biti kratak. Oni su inženjeri zaposleni u izraelskoj vladi, u Washingtonu su kako bi pribivali sastanku i skupljanju fondova za buduće irigacijske projekte u pustinji Negev. Nezainteresirani službenik udari svoj pečat, poželim dobar dan i podigne glavu pred sljedećom strankom. 513 Mossadovi časnici produžili su žurno u terminal, žena obučena u strogi crni poslovni kostim, a njen muški pratitelj u približno jednako tmurnom sivom odijelu. Nosili su, svatko po jednu, tkaninom prekrivenu zrakoplovnu torbu i jednake aktovke. Zajedno, prišli su nizu javnih govornica kada tamnokosa žena progovori. - Nazvat ću njegov privatni broj u State Departmentu, onaj kojeg nam je dao pukovnik Abrams. - Brzo - reče njen kolega, plavokosi čovjek čija kosa se vidljivo prorijedivala, vlasi se nisu razlikovale od kože na glavi. - Ali sjeti se, ako odzvoni pet puta, a nema odgovora, prekini. - Razumijem. - Zvonilo je pet puta, zatim bojnica spusti slušalicu. - Nema odgovora. - Onda ćemo ga zvati kući. Trebamo izbjegavati telefonske centrale. - Imam i taj broj, ovdje negdje - bojnica izbaci četvrt dolara iz proreza, ponovno ubaci kovanicu i nazove. - Molim? - Javila se žena. - Državnog tajnika, molim. Najhitnije je. - Dosta toga se događa - odgovorio je iritirani glas. - Ako imate javiti nešto doista hitno, sjednite za telefon i zovite Bijelu Kuću. A ja idem u našu kućicu u St. Michaelsu. - Prilično ljuta žena, prekinula je - reče zatečena časnica Mossada, okrenuvši se satniku. - Rekla je da zovemo Bijelu Kuću... - Što nam je zabranjeno - upadne podređeni. - Trebamo razgovarati samo s državnim tajnikom. - A on je očito u Bijeloj Kući. - Preko te centrale ne možemo - nikome se ne smije vjerovati, osim Palisseru. Abrams mu je putem diplomatskih kanala poručio da može očekivati dvoje posjetitelja. Pukovnik i tajnik su prijatelji pa kako poruka stiže od Abramsa, Palisser će shvatiti svu hitnost. - Onda ću ja zaobići naše upute. Budući da je Palisser u Bijeloj Kući, ne vidim zašto ne bismo zvali centralu i ostavili mu poruku. Abrams je rekao da je svaki sat važan. 514 - Kakva vrsta poruke? Ne smijemo se predstaviti. - Ostavit ćemo poruku da su stigli rodaci njegovog prijatelja pukovnika Davida i zvat ćemo ga što prije na privatni broj ili kod kuće ili čak i u ured, ako budemo morali... - Njegov ured? - upadne satnik, mršteći se. - Svaki sat je važan - reče bojnica. - Nećemo se predstavljati, a on može nekom pomoćniku ili posluzi reći kako i gdje možemo doći do njega. Moramo mu javiti senatorovo ime... Pronađimo automobil - s telefonom. Naizgled nezainteresirani službenik carine pričekao je nekoliko minuta, dok nije bio siguran da se par neće vratiti. Uvjerivši se da su otišli, uključio je na svom pultu crveni znak za čekanje i podignuo slušalicu. Pritisnuo je tri gumba i odmah mu se javi šef sigurnosti imigracijskog ureda, u prostoriji na katu, sobi s dva reda televizijskih monitora na zidu, malo iznad mnogobrojnih elektronskih konzola. - Dvoje izraelskih sumnjivaca - reče službenik. - Muško i žensko, dob i opis približno odgovaraju. - Zanimanje? - Inženjeri, usmeno i pismeno izjavljeno. Piše na njihovim karticama. - Svrha posjeta? - Prikupljanje fondova za projekte u

pustinji Negev. Sad bi već trebali biti na terminalu. Žena je neznatno viša, u crnom, muškarac je u sivom odijelu, oboje nose zrakoplovne torbe i aktovke. - Naći ćemo ih na monitoru i provjeriti ih. Hvala vam. Šef imigracijskog osiguranja, debeli sredovječni muškarac crvenog lica i bljedih očiju, dignuo se od svog stola iza velike staklene pregrade, i otišao u prednju prostoriju, gdje je petoro ljudi sjedilo ispred svojih kontrolnih ploča i ekrana. - Tražite par - zapovjedio je. - Žena je viša i obučena u crno, tip ima sivo odijelo. - Imam ih - reče žena u četvrtoj po redu stolici, jedva trideset sekundi kasnije. - Razgovaraju pokraj telefona. 515 - Dobar posao. - Šef sigurnosti pride operaterki. - Približi ih. - Žena dotakne tipku na stolu, koja aktivira teleskop sku leću kamere na terminalu. Likovi se izoštre, a sliku popratni šefovo negodovanje. - Kriste, ne izgledaju ni malo kao na fotkama. Zanemari, mala. Dečko na putovnicama je prenervozan. - Kog" tražiš, Stosh? - upita jedan od muškaraca. - Par koji prenosi dijamante. - Mogu li ja sići i otpratiti ih mom osobnom draguljaru? Nadređeni se nasmije zajedno sa svojom ekipom, pa krene prema vanjskim vratima. - Za ovo, pokrivaš mi telefon. Moram pustit vodicu. - Službenik sigurnosti zađe u uski hodnik, skrene lijevo i požuri do kraja, gdje je bio jedan još uži balkon s ogradom i dobrim pogledom na veći dio terminala. Posegnuo je u džep, izvadio ručni radio i prebacio se na drugu frekvenciju. Zatim ga prinese usnama i progovori, žmirkavo motreći gužvu, dok ne pronađe one koje je imao na ekranu. - Čegrtuša, ovdje Biskup. Javi se. - Čegrtuša ovdje. Što je? - Mete potvrđene. •• - M par? Gdje? - Idu prema parkiralištu. On je u sivom odijelu, a ona je viša, u crnom. Kreni! - Vidim ih! - prošapće treći glas preko radija. Nisam ni petnaest metara udaljen. Isuse, hvataju brzinu; žuri im se. - I nama, Bakreni - reče šef imigracijskog osiguranja, među škorpionima zabilježen kao broj četrnaest. Dvoje Mossadovih časnika sjedili su na stražnjem sjedalu automobila, njihove aktovke položene na zrakoplovne torbe pred njima, a satnikova aktovka bila je otvorena. U lijevoj ruci, plavokosi tajni agent držao je višeslojnu karticu, veličine deset sa petnaest centimetara, koja je sadržavala svaki javni telefonski broj koji bi mu mogao zatrebati u Sjedinjenim Državama, od važnih adresa do veleposlanstava i konzulata, od savezničkih i neprijateljskih obavještajnih agencija do omiljenih restorana, barova i nekoliko žena koje bi, kako je mislio, s dobrodošlicom dočekale njegovu pozornost. 516 - Gdje si to kupio? - upita bojnica. - Sam sam napravio - odgovori satnik. - Ne trpim traženje po telefonskim imenicima. Sjećaš se, ja sam ovdje bio raspoređen osamnaest mjeseci. - Ubacio je kreditnu karticu u telefonski prorez, čekajući da se na tankoj ploči pojavi riječ birajte. - Sad budi tiho - nastavio je, birajući brojeve sa svog popisa. - To je centrala Bijele Kuće, a oni ne vole pitanja; samo primaju poruke. - To si već radio...? - Često. Bilo je jedno slatko stvorenje, djevojka u apartmanima na trećem katu... - ... Ššš! Dobio sam centralu. - Bijela Kuća - reče umorni ženski glas. - Oprostite mi, gospodice, ali upravo sam razgovarao sa suprugom državnog tajnika, gospodom Palisser, koja me je informirala da je njen suprug kod Predsjednika. Htio bih ostaviti poruku za gospodina Palissera, molim. - Jeste li ovlašteni, gospodine? Ako niste, Vijeće sigurnosti se ne smije prekidati. - Nisam ni mislio prekidati, madam, jednostavno bih želio ostaviti poruku. - Da, gospodine. - Samo mu recite da su rođaci njegovog starog prijatelja pukovnika Davida u gradu; bit će u vezi s njegovim uredom i kućom, što češće možemo. On može ostaviti poruku gdje ga se može naći, kako je njemu pogodno. - Želite ostaviti broj? - To bi bilo previše s naše strane, a ja vas ne bih htio dalje uznemiravati. - Dobit će vašu poruku čim sastanak završi. Satnik Mossada spusti telefon i zavalio se u sjedalu. - Naizmjenično ćemo nazivati njegov ured i kuću, svakih pet minuta. Kao što kažeš, moramo mu javiti senatorovo ime, makar i preko telefona, ako budemo morali - rekao je. Satnik se nagne naprijed, da spremi svoj telefonski imenik natrag u torbu, kad odjednom pogleda na lijevo, kroz zatvoreni prozor. Druga limuzina ih je gurala s ceste! Njeni stražnji prozori bili su otvoreni... a u tim tamnim prazninama bilo je oružje! 517 - Lezi! - vrisnuo je, bacivši se preko bojnice, a beskrajna rafalna paljba provali, probijajući oklopljenim mecima staklo i metal, prodirući unutra, u tijela. Tijekom ubojitog napada, kroz skrhanu staklo prozora uletjela je granata. Limuzina se propne, sleti s ceste i zakotrlja se uz rub, udari u metalni zaštitni zid i eksplodira u plamenu. 518 34 Autocesta za zrakoplovnu luku Dulles bila je u kaosu. Trideset i sedam vozila se nagomilalo, udarajući jedno u drugo, dok se plamen eksplozije širio cestom; posljedica

višestruko izbušenog spremnika za gorivo uništene limuzine. U trenu, zvuk sirena i zaglušujući urlik helikopterskih elisa ispunili su jutarnji zrak, ubrzo popraćeni s dva tona prodornog "di-do" signala kola hitne pomoći koja su krivudala samim rubovima ceste, žureći prema ozlijeđenima. Nije se radilo samo o smrti dvaju glasnika iz Tel Aviva; to je bio kraj života za dvadeset i dvoje nedužnih muškaraca i žena koji su željeli samo stići kući, svojim obiteljima, nakon napornih putovanja. Opakost rođena iz mnogo izopačenije zavjere, rođena, pak prije mnogo godina u djetetu prisiljenom gledati masakriranje svojih roditelja u pirinejskim planinama. Ludilo u 10:52, jednog lijepog ljetnog dana. 11:35 ujutro Bajaratt je bila na rubu gubitka strpljenja, ako ne i zdravog razuma. Nije uspjela doći do senatora Nesbitta! Umjesto njega, najprije recepcionar, pa niža tajnica, praćena osobnom tajnicom, pa napokon pomoćnik samog senatora. - Ovdje grofica Cabrini - čvrsto je rekla Baj. - Zaista vjerujem da senator želi razgovarati sa mnom. - Da, zaista, grofice, ali nažalost on je izvan ureda. Morate se prisjetiti, grofice, Senat je na ljetnom odmoru i naši rasporedi nisu tako kruti kao kad zasjedamo. - Kažete da ga ne možete naći? 519 - Pokušavamo, grofice. Mogao bi biti na golfu ili u posjetu prijateljima... - On ima domaćicu i vozača, mladiću. Oni sigurno znaju gdje se on nalazi. - Domaćica zna samo da je senator izašao automobilom, a telefon u njemu ponavlja da je vlasnik napustio vozilo. - Ovo držim prilično nedopustivim. Želim razgovarati sa senatorom osobno. - A ja sam uvjeren da bi i on želio razgovarati s vama, grofice, no ako vas zanima vaš posjet Bijeloj Kući, dopustite da vas uvjerim, čvrsto je zakazan. Imam ga ovdje pred sobom. Doći će po vas u hotel Carillon, danas točno u sedam i petnaest. To je nešto ranije, ali to je za slučaj da promet bude gust. - Zaista ste me umirili. Hvala vam puno. 12:17 poslijepodne * Hawthorne dograbila telefon u motelu Shenandoah. - Da? - rekao je. - Palisser ovdje. Čudim se što mi se ne javljate. - Ne javljam? Ostavio sam hrpu poruka! - Jeste? ... Čudno, vi ste bili ovlaštteni da mi se javljate. - Znam; to su rekli i telefonisti. Rekli su mi svaki put da vam upravo javljaju moje ime. - Ništa nije stiglo. S druge strane, čitav dan je bio bez nadan. Imali smo vanjskopoliitičku krizu, ali s malo sreće i ne koliko prijetnji, možda smo je uspjeli razvodniti... Što je bilo s generalom Meversom? Iskreno, ponašao se kao idiot za vrije me sastanka. Njegov odgovor na sve bilo je "slatke bombe"! - Što je to? - Projektili koji raznose izabrane mete na kojima se na laze vođe obiju strana - on je bio ozbiljan. - On je i više od toga, on je potvrđeni škorpion. Imamo ga na snimci. Ima informaciju koja je mogla doći samo iz škorpionske mreže. On je jedan od njih, više nema nikakve šumne. Vjerujte mi, ja znam! Privedite ga, izolirajte, bacite pod droge! 520 - Imamo još nešto. Moj prijatelj u Izraelu, pukovnik u Mossadu, koji vjeruje da smo nakrcani s toliko mnogo propusta da smo već postali sito, poslao je dvoje svojih ljudi ovamo, s informacijom od životne važnosti. On inače ne bi poduzimao tako drastične mjere. Pričekajmo dok mi se oni ne jave, a onda krećemo na svim frontovima. - To mi odgovara. Sve ćemo ih pohvatati, a onu kuju izbrisati s lica zemlje. - Kako se kaže, kapetane, "iz vaših usta u Božje uši?" Nadaćmo se. Kad je Hawthorne spustio slušalicu, hotelski televizor je upravo pokazivao pokolj na prilaznoj cesti zrakoplovnoj luci, viđen iz helikoptera u letu nad rubnim dijelovima luke. Kamere su prenosile slike zapaljenih vozila, neka su iznenada letjela u zrak, pougljenjena tijela na pločniku; neizreciva tragedija. Tusti šef imigracijskog osiguranja osjetio je oštre kratke impulse škorpionskog bipera, ispričao se još jednom suradnicima i brzo otišao do najbliže javne govornice u vanjskom hodniku. - Broj Četrnaest - reče, nakon što je pritisnuo beskrajni niz brojki. - Broj Jedan ovdje - preko telefona dopre oštri glas. - Izuzetno, Četrnaest, vrlo dobro. U svim je vijestima. - Nadam se do pakla da su bili pravo dvoje - reče Š-14. - Činilo mi se da je fond za pustinju Negev ključ. - Bio je. Moj izvor u Jeruzalemu mi ga je dao, a on je opasan stari gad. Kad bi on mogao škartirati ovu administraciju, i sam bi to učinio. Javit ću mu se, da mu ispičem novosti. On želi što i ja, a toga će biti u izobilju. - Nemojte mi reći, Broj Jedan, ne želim znati. - Bez brige. Dvanaest tisuća kilometara dalje, u jeruzalemskoj ulici Ben Yehude, krupni, plećati muškarac ranih sedamdesetih godina sjedio je pogrbljen za pisaćim stolom, proučavajući sadržaj omota s dosijeima. Njegovo lice bilo je kao kožna maska, bore duboke, oči sitne i neprijateljske. Zazvoni njegov osobni telefon; ako je zvao neki član njegove obitelji on će ga brao prekinuti, jer ta linija morala je ostati slobodna, morala je. - Da? - reče

neljubazno stari Izraelac. - Shalom, Mustang - reče glas na drugom kraju veze. - Proklet bio, Ždrijebac, zašto si toliko čekao? - Jesmo li sigurni? - Ne počinji s glupim pitanjima. Govori. - Glasnici su preusmjereni... - Prokletstvo, nisi u ozvučenom bunkeru, govori engleski! - Vozilo s ono dvoje najprije je izrešetano, a onda je odletjelo u zrak... - Dokumenti? - pitao je Izraelac. - Instrukcije, identifikacije? - Ništa nije moglo preživjeti eksplozije, a čak i da je, forenzički laboratorij bi danima trebao raditi da to sastavi. Bilo bi prekasno! - A-ha! Imaš mi još nešto reći? - Glas od naše osobe u Agenciji, kaže da će se to dogoditi večeras. London je uhvatio poziv. - Moj bože, u Bijeloj Kući će biti uzbuna! - Ne, neće. Naša osoba je presjekla unutarnji informativni kanal, a iz tog kanala ništa ne izlazi van. Što se bilo koga u Washingtonu tiče, operacija MI-6 nikad se nije dogodila ili je bila neuspješna. Ova noć je kao i svaka druga. - Bravo, Ždrijebac! Sve što smo htjeli, ne? i - Zahvaljujući tebi, Mustang. - Teror će se širiti svijetom kao divovski šumski požar! A ako London i Pariz uspješno prođu - dao Bog u svojoj mudrosti - vatra će se pretvoriti u svjetsku lomaču, i mi, vojnici, ponovno ćemo biti glavni. - Rekao sam baš to, nešto ranije. Ali to se ne bi moglo dogoditi bez tvog poziva, stari prijatelju. - Prijatelj? - upadne Izraelac. - Ne, mi nismo prijatelji, generale; ti si jedan od većih antisemita koje sam upoznao. Jednostavno, mi trebamo jedan drugog, ti iz svojih, ja iz svojih razloga. Ti želiš natrag svoje teške igračke, a ja želim da Izrael zadrži svoju snagu, što ne bismo mogli bez velikodušnosti Ame 522 rike. Kad ovo završi, i užase pripišemo Arapima u dolini Beka, tvoja administracija i tvoj Kongres otvorit će pred nama svoje trezore - jer isti oni koji bi htjeli nas uništiti, tebi su napravili tu strašnu, tu užasnu, ponižavajuću stvar! - Mi slično gledamo, Mustang, i nikad nećeš znati koliko sam ti zahvalan što si me zvao. - Znaš li zašto? - Mislim da si upravo objasnio. - Ne, ne, ne taj zašto, prije kako nego zašto. - Ne razumijem te. - Taj kompromiser, intelektualac Abrams, pukovnik Abrams iz svemoćnog Mossada, imao je povjerenja u mene. Možeš li povjerovati, taj takozvani organizacijski genij misli da sam na njegovoj strani, da želim mir s prljavim arapskim divljacima, samo zato što sam bio najveći borac u povijesti naše zemlje, koji se sad dodvorava vladinim idiotima kako bi zadržao položaj i ostao u javnosti... Rekao mi je, rekao je - kunem se na Toru - "Propusti su preduboki, prekrupni, ja više ne mogu vjerovati našim kanalima"... A ja sam na to rekao, "Kome možeš vjerovati?", a on reče, "Samo Palisseru. Dok sam bio vojni otpravnik poslova u veleposlanstvu, često smo razgovarali, a proveo sam i vikend u njegovoj kući na obali. Mi slično gledamo."... I tada sam mu ja rekao, "Pošalji glasnike, dva, ne jednog, u slučaju da bude gužve, ali nek se samo s njime sastanu. Nek budu inženjeri - svi su inženjeri - a ja imam projekte u Negevu, poduprijet ću te."... Kao gladno pseto, blebetao je, kako je to divno, kako sam ja kreativan. I bio sam. Taj senator Nesbitt iz države Michigan sad je neslučaj. - A onda si nazvao mene - tiho reče glas. - Da, tebe sam zvao - složi se krupni starac. - Dvapat smo se sreli, moj prijatelju, i ja sam vidio čovjeka punog mržnje, mržnje ravne mojoj, ne iz posve različitih razloga. Bio je to intuitivni rizik kojeg sam ocijenio vrijednim preuzimanja. Izgovorio sam činjenice, ali ne i zaključke, to si ti sam učinio. - Tvoja intuicija bila je točna. - Izuzetni vojnici, posebno borbeno prokušani vode, imaju način međusobnog sagledavanja duša, zar ne? 523 - Samo u jednoj stvari nisi u pravu. Ja nisam antisemit. - Naravno da jesi, i ja sam! Hoću najprije borce, a tek onda Židove, baš kao što ti hoćeš najprije borce, a zatim kršćane! Hramovi i crkve prečesto su zapreke. - Kad razmislim o tome, u pravu si. - Što ćeš učiniti - noćas, tamo? - Ostati u blizini ili možda čak i u samoj Bijeloj Kući. Napokon, morat ću vrlo brzo, vrlo čvrsto preuzeti položaj. - Tamo će se to dogoditi? - Gdje drugdje?... Sumnjam da ćemo ponovno razgovarati. - Rekao bih da nećemo. Prijatno, Ždrijebac. - Shalom, Mustang. - General Mevers, zapovjednik Vrhovnog stožera, spusti slušalicu. 524 35 2:38 poslijepodne Angel Capell prošla je kroz izlaz broj sedamnaest zrakoplovne luke National, putnici i fotoreporteru su je opkolili izvikujući pitanja. Ugledala je barone-cadetta i njegovu tetu; službenik zrakoplovne kompanije odvodio ih je u privatni ured. - Tako mi je žao, Paolo! Zbog svih ovih gluposti sigurno ti je neugodno. - Svi te vole! Kako bi mi moglo biti neugodno zbog toga? - Meni je. Jedina mi je utjeha što ću, mjesec nakon što serija završi, postati još jedna bivša i samo ću čuti nešto kao, "Nije li ono nekad bila Angel Capell?" - Nikada! Bajaratt ih prekine, pružajući Angel zapečaćenu

omotnicu. - Dante Paolov otac ne želi da on vidi instrukcije prije sutrašnjeg dana. - Zašto ne? - Ne mogu reći, jer ne znam, Angelina. Moj brat ima svoje načine, i ja ih ne dovodim u pitanje. Znam samo da imam posla na drugom mjestu, a Dante Paolo mi kaže da bi sutra htio u New York, posjetiti tebe i tvoju obitelj. - Ako pristaneš, Angel - upitno reče Nicolo, obrva stisnutih od straha. - Pristanem? O ljudi, pa to je sjajno! Kupila sam mojima kuću na jezeru, u Connecticutu. Možemo svi skupa otići tamo za vikend pa ću ti pokazati glumicu koja zna kuhati, plemeniti mladiću! Službenik zrakoplovne kompanije koji ih je otpratio do sobe, iznenada otvori vrata. - Gospodice Capell, bili smo u 525 kontaktu s vašim studijom, i oni se slažu. Imamo privatni zrakoplov koji će vas odvesti u New York; bit će mnogo jednostavnije i neće vas nitko smetati. - Ne smeta me što mi smetaju. Ti ljudi su moja publika, gospodine. - No, oni isto tako napuštaju svoja sjedišta i gomilaju se u zrakoplovu za vrijeme leta. - Oh, shvaćam. Znači vi ste ti kojima smetaju. - Riječ je o sigurnosti, gospodice Capell. - Ah! Pa, tu vam ne mogu ništa prigovoriti, gospodine. - Hvala lijepo. Ako se slažete, mi bismo odmah krenuli. Na izlazu sedamnaest je kaos. Angel se okrene Nicolou. - Hej, plemeniti, možeš me poljubiti za sretan put, ako hoćeš. Ovdje nema fotografa, ni mog oca. - Hvala ti, Angel. - Oni se zagrlje, nježno poljube, i mlada televizijska zvijezda napusti prostoriju sa službenikom zrakoplovne kompanije, noseći dvadeset i pet tisuća dolara u debeloj smeđoj omotnici. : 3:42 poslijepodne - Imate li ga? - pitao je Hawthorne preko telefona. - Prošla su gotovo tri prokleta sata, a nismo čuli ni riječ od vas! To je govnerski nepošteno! - A mi nismo čuli ništa od dvoje Izraelaca koji mi donose ključnu informaciju, što je još manje pošteno, kapetane! - reče državni tajnik Palliser, svim silama se trudeći suspregnuti ljutnju. - Što je s Meversom? - Pod strogim nadzorom, to je najviše s čime se Predsjednik složio, dok ne bude više konkretnih dokaza. Bio je vrlo jasan, privođenje junaka Meversovog kalibra bio bi vrlo nepopularan potez za njegovu administraciju. Predložio je da izađemo pred Senat s vašom informacijom i pustimo da oni pokrenu hajku. 526 - On baš ima muda, je li tako? - On oscilira, toliko bih daleko išao. . . . - Pa, gdje je Meyers? i - Trenutno u svom uredu, radi, što već radi. -, - Je li njegov telefon ozvučen? - On bi to odmah znao. Nemojte ni pomisliti. - Nešto novo od CIA-e? - Ništa. Razgovarao sam osobno s vršiteljem dužnosti direktora, on nije ništa čuo. Očito, London je bio promašaj, jer inače bi MI-6 i naša vlastita jedinica već svijetlili posvuda. Isto tako, ovdje, izgleda, ima toliko propusta da se ne usuđujem više ispitivati čak ni preko naših, navodno, sigurnih kanala. - Ima jedna stara izreka, gospodine tajnice. Kad jedan pokušaj propadne, pusti se da odumre brzo i tiho; a ako ga netko spomene, vi nemate pojma o čemu on priča. - Što ćemo sad, Havvthorne? Ili, točnije, što vi možete učiniti? - Nešto što radije ne bih, ali sasvim sigurno bih trebao. Idem do Phyllis Stevens. - Mislite da bi mogla nešto znati, da bi vam mogla nešto reći? - Mogla bi, čak i ne znajući. Uvijek se pretjerano zaštitnički ponašala kad se radilo o Henrvju. Bila je betonski zid oko njega, nitko nije mogao proći pokraj nje. To je područje koje nismo istraživali. - Policija je sve zataškala, ali oni ne pretpostavljaju... - Ljudi s kojima imamo posla, ne ostavljaju mjesta za pretpostavke - upadne Tvrell. - Barem ne od one vrste kojima se bavi policija. Ovo što se dogodilo Henrvju Stevensu, imalo je neke veze sa mnom. - Sigurni ste? - Ne, ne baš, ali prilično je moguće. - Zašto? - Zato jer je Hank pogriješio, jednako kao u Amsterdamu. Unatoč normalnoj profesionalnoj suzdržanosti, pričao je previše kad nije trebao. Isto to je napravio u Amsterdamu. - Hoćete li objasniti, molim vas? 527 - Kad smo dovde stigli, zašto ne? Vaš direktor, Gilette, znao je da među nama ima zle krvi; sam mi je to rekao. Beskrajno opasnije, znao je i izvorni razlog problema, koji je izuzetno osoban. Loš potez na Henrvjevoj strani. - Ne uspijevam vidjeti važnost. Vi niste tajili svoje neprijateljstvo kad se radilo o kapetanu Stevensu. Bilo je opće poznato da vas on nije uspio pridobiti; to je prepušteno Britancima. - Neprijateljstvo, da, ali ga ja nikad nisam objašnjavao ni vama, ni kome drugome. Samo sam dao do znanja da mi on nije pretpostavljeni. - Mislim da cjepidlačite. - Da. O tome se i radi u ovome poslu... Ima još jedan aksiom koji potječe od onda kad su faraoni poslali špijune u Makedoniju. Napadnuti može davati optužbe kakve poželi, a napadač šuti. Zašto bi Henry bilo kome značajnom pričao o našem sukobu? To bi izazvalo pitanja o njegovom ponašanju. Ključna točka; kome je još je mogao reći? Nekome tko je odmah vidio mogućnost da njega ukloni, i odsiječe moju kontrolu,

jer se do mene više ne može doći. - Zaista ne vidim vezu - prosvjedovao je državni tajnik. - Kakvu kontrolu? - On je bio moj unutarnji čovjek dok nisam našao vas, gospodine Palisser. - I dalje ne shvaćam... - Ni ja - reče Tvrell, prekinuvši ga. - Možda nam Phyllis može u tome pomoći. 4:29 poslijepodne Para je bila tako gusta da je lik u uglu parne kupelji bio jedva vidljiv. Šištanje prestane, vrata se otvore, druga osoba uđe unu tra i ostavi vrata otvorena, noseći veliki ručnik golom čovjeku na ležaljci. Para se razide u pramenovima i oblacima, otkri vajuću znojem obliveno tijelo senatora Nesbitta. Njegove oči bile su u onoj fazi između zastakljenih i bistrih, usta otvorena, usisavajući preostala isparavanja. 528 - Opet sam bio izvan sebe, zar ne, Eugene? - promuklo je rekao, nesigurno ustajući i prihvatio ručnik kojeg je preko njegovih leđa prebacio njegov vozač-tjelohranitelj. - Da, gospodine. Margaret je ugledala tragove tek nakon ručka... - Moj Bože, već je poslijepodne - upadne senator, na rubu panike. - Niste to već dugo napravili, gospodine - reče tjelohranitelj, odvođeci svog izbezumljenog poslodavca iz parne kupelji prema tušu, nekoliko metara dalje. - Samo jedan ili dva puta - dodao je. - Hvala nebesima što je ljeto i Senat na odmoru... Jeste li me odveli u... Marvland? - Nismo mogli, nije bilo vremena. Doktor je došao ovamo, umjesto toga. Dao vam je nekoliko injekcija i rekao nam što trebamo napraviti. - Nije bilo vremena...? - Imate sastanak u Bijeloj Kući, senatore. Mi trebamo pokupiti groficu i njenog nećaka u sedam i petnaest. - O, Isuse, pa ja sam olupina! - Bit ćete u redu, gospodine. Nakon tuširanja, Maggie će vas izmasirati, dobit ćete injekciju B-vitamina, a onda se odmarate sat vremena prije oblačenja. Bit ćete u vrhunskoj formi, šefe. - Vrhunskoj formi, Eugene? - Izraz Nesbittovog lica bio je bijedan. - Bojim se, moj prijatelju, to je luksuz kojeg vjerojatno nikad neću upoznati. Živim sa strašnom morom, u toj mori. Udar bez upozorenja, a ja nemam vlasti nad tim. Ponekad mislim da me svemogući Bog iskušava do ruba moje izdržljivosti, da vidi hoću li počinuti smrtni grijeh i oduzeti si život, kako bih se riješio boli. - Ne dok smo mi u blizini, gospodine - reče tjelohranitelj-domar, pažljivo smještajući svog golog šticećenika na bijelu plastičnu stolicu ispod tuša i polako pusti mlaku vodu, postupno je učini sve hladnijom i hladnijom dok tijelo političara ne zaprsnu prohladni mlazovi. - Glava vam je pomalo smušena ponekad, gospodine, ali kako liječnik kaže, inače funk 529 cionirate bolje od većine njih... Sad ćemo se još malo ohladiti, gospodine. Ostanite tu, molim. - Aughh! - vrisne Nesbitt kad se hladni mlaz obruši na njega. - Dosta, Eugene! - Ne još, gospodine, samo još nekoliko trenutaka. - Smrzavam se! - Prekinut ću za petnaestak sekundi, tako je liječnik rekao. - Ne mogu to podnijeti! - Četiri, tri, dva, jedan - gotovo, gospodine. - Još jednom, bolničar i čuvar prebaci teški ručnik preko tijela svog pacijenta i pomogne mu ustati. - Kako je, senatore? Opet ste u svijetu živih, gospodine. - Kažu da nema lijeka, Eugene - odgovori senator tiho, i kad je uz vozačevu pomoć istupio iz tuš kabine, pogled mu je bio izoštren, a mišići na mjestu. - Kažu, ili prolazi s vremenom i uz terapiju ili uzimaš teške droge da to suzbiješ. Naravno, one smanjuju rad ugroženog mozga do točke nedjelotvornosti. - Ništa od tih gluposti dok smo mi ovdje, gospodine. - Da, shvaćam, Eugene, i moja zahvalnost je takva da će tebi i Margaret biti nadoknađeno kad mene više ne bude. Ali, dobri Bože, čovječe, ja sam dvije osobe! I nikad ne znam kad će koja nadvladati. To je čisti pakao! - Mi to znamo, gospodine, kao i naši prijatelji u Marylandu. Mi ćemo se svi brinuti za vas. - Shvaćaš li, Eugene, da ja nemam ni najbljeđu predodžbu odakle mi ti moji prijatelji u Marvlandu? - Ma, sigurno znate, gospodine. Njihov liječnik je došao da vas pregleda kad smo imali onaj mali problem u kinu za odrasle, u Bethesda. Niste ništa loše učinili; samo je nekoliko ljudi pomislilo da su vas prepoznali. - Ne pamtim to. - To je i liječnik shvatio... No, sve je to prošlo, zar ne, šefe? Opet ste u sedlu i imate veliku noć, zar ne? Predsjednik, gospodine! S tom vašom bogatom groficom i njenim još bogatijim malim nećakom, skupit ćete si hrpu bodova kod birača, zar ne? - Da, Eugene. Dakle, Margaretina masaža i kratki san. 530 5:07 poslijepodne Stalna tajnica privremenog direktora CIA-e po treći put je primila poziv iz Londona i na kraju izjavila da je novopostavljeni privremeni direktor Agencije, "primivši poruku od jedinice za Krvavu Djevojčicu", do vrata u hitnim sastancima po čitavom Washingtonu, trenutno u Predsjednikovom Kabinetu, u Bijeloj Kući, i javit će se šefu MI-6, specijalna služba, čim kriza prođe. Bila je čvrsta koliko joj njen položaj dopušta, možda i opasno čvrsta, ali nije bilo alternative. Nakon uspješne akcije

kod zrakoplovne luke Dulles, ona je bila glavna kontrolna točka; novosti iz Londona nisu mogle proći bez nje. Pogledala je na sat, na njenom stolu; njene posljednje minute u ovom uredu. Škorpion Sedamnaest pokupi materijal pred sobom, ustane od stola i približi se vratima svog poslodavca; pokucala je. - Uđite - reče glas iznutra. - Završavamo, gospodine - tajnica otvori vrata i uđe noseći papire i gomilu poruka. - Ovdje su bilješke koje ste željeli, kao i pozivi koje sam skupila dok ste bili na telefonu. Moj Bože, to je kao Tko je tko u Washingtonu; svi vam se pokušavaju javiti. - Položila je papire na direktorov stol. - Svi su poslušali savjet i žele mi pokazati koliko me cijene. Naravno, to će sve nestati kad Predsjednik objavi svoj stalni izbor za ovaj posao. : - Mislila sam da znate... - Znam što? - Priča se da mu se sviđate, da cijeni vaš ovdašnji dosije i zna da bi viši slojevi Agencije više voljeli da vi preuzmete posao nego neki amater izvučen iz političkog šešira. - Čuo sam, ali ne bih time jamčio svoju hipoteku. Čovjek ima puno političkih dugova, a zamjenik direktora nije među njima. - Pa, ako je to sve, krenula bih kući, gospodine. - Ništa od Krvave Djevojčice? Trebao sam biti odmah obaviješten. - Poruka je na gomili. Bili ste pri telefonu, s potpredsjednikom. 531 - Prokletstvo, trebali ste me prekinuti! - Nije se imalo čime prekidati, gospodine. Ne znam sve okolnosti, ali pretpostavljam da "ništa novo u Londonu" ima uobičajeno značenje. Operacija nije dala rezultat. - Prokletstvo! - prasne privremeni direktor. - Da sam u ovome uspio, možda bih imao priliku!... Gdje je, kako mu je ime, mladić koji vodi jedinicu? - On i ostali, ovdje su od tri ujutro, preko petnaest sati s vrlo malo spavanja prije toga. Kako je rekao, zatvaraju trgovinu a on se nada boljem danu sutra - nakon što istjeraju crvenilo iz očiju. - U redu, sutra ću razgovarati s njim. Vrijedi i za vas, dakako. - Ostat ću ako želite. - Zašto? Da me gledate kako ližem rane i počinjem se opraštati od ovog proklete dojmljivog ureda? Idite kući, Helen. - Laku noć, gospodine direktore. - Lijepo zvuči, zar ne? Tajnica se dovezla do najbližeg tržnog centra u Langlevu, Virginia, zaključala auto i otišla do govornice, na pločniku tik do supermarketa. Ubacila je kovanicu, izabrala broj odavno utisnut u njenom pamćenju i pričekala uobičajeni niz piskova. Nakon toga, utisne još pet dodatnih znamenki i tren kasnije, začuje se glas. - Utah, pretpostavljam? - Broj Sedamnaest... Kako se na kraju sa svima nama mora dogoditi, došlo je moje vrijeme. Tamo se ne mogu vratiti ujutro. - To sam nekako i mislio. Izvući ću vas iz zemlje noćas. Uzmite što manje moguće sa sobom. - U biti, ništa. Sve što želim već je u Europi, već nekoliko godina. - Gdje? - To vam neću reći. - U redu. Kad želite krenuti? - Što prije. U mom stanu nema ničeg što mi treba, osim putovnice i nešto zlatnine. Otići ću tamo taksijem. Sve treba 532 ostati kako je, kao da se uopće nisam vratila. Živim tu u blizini, pa mogu biti spremna za petnaest ili dvadeset minuta. - Zatim uzmite taksi do Andrews a i idite do sigurnosti. Dobit ćete prolaz za prvi diplo-vojni let do Pariza. - Dobar izbor. Kad je to? - Za približno sat i pol. Dobar vam život, Sedamnaest. - Tako i namjeravam. Zaslužila sam. 533 36 Uputivši Poolea da ostane pokraj telefona u Shenandoah Lodge, uglavnom zbog vijesti o Catherine Neilsen, Hawthorne se odvezao niz trotračnu ulicu u predgrađu, zakrenuvši pred kućom kapetana fregate Henrvja Stevensa, ubijenog šefa Mornaričke obavještajne službe. Na prilaznoj cesti stajalo je sivo mornaričko vozilo, patrolna kola osiguranja. Naoružani niži časnik u odori pustio je Tvrella u kuću; kimnuo je prema dnevnoj sobi, gdje je žena u crnom stajala pred prozorom na drugom kraju sobe. Susret između Phyllis i Tvrella bio je u početku nesigurni sastanak dvoje nekadašnjih prijatelja čija je odalečenost proizašla iz dubokog osobnog gubitka, i sad su se ponovno sreli u okolnostima koje su bolno, neizbježno podsjećale na raniju tragediju u Amsterdamu. Više je rečeno u tišini i u pogledima, dok joj se Hawthorne ne približi, a ona se baci u njegovo naručje, obraza oblivenih suzama. - Toliko je trulo, toliko proklete trulol - kriknula je. - Znam, Phyll, znam. - Naravno, ti znaš. Ostali su zagrljeni, neizgovorene riječi su se podrazumijevale, dvoje pristojnih ljudi koji su izgubili dijelove svojih života, bezumnost tih smrti, u biti neshvatljiva. Dugi trenutak prođe i Hawthorne polako pusti suprugu Henrvja Stevensa. - Mogu li ti nešto ponuditi, Tye? Čaj, kava, piće? - Ne, hvala - reče Havvthorne - ali pozivam se drugom prigodom. - Dakle, pozvan si. Sjedni, molim te. Sigurna sam da nisi došao samo iz pristojnosti; prezaoplen si za to. - Koliko znaš, Phyll? 534 - Ja sam žena obavještajca, ne nužno vrlo obaviještena, ni visoko inteligenta, ali spojila sam više nego što je Henry pretpostavljao. Moj Bože, taj čovjek je gotovo četiri dana bio bez

spavanja... i brinuo se za tebe, Tye. I ti si vjerojatno iscrpljen. - Znaš da nekog lovimo, znači? - Jasno. Nekog izuzetno opasnog, a jednako opasni ljudi su iza nje... - Nje? Znaš da je to žena? - Hank mi je toliko rekao, teroristkinja iz doline Beka. Da nije bio toliko umoran, sumnjam da bi mi i to rekao. - Phyllis - reče Hawthorne, nagnuvši se u stolici do udovice, pogledavši čvrsto svoju staru prijateljicu iz veleposlanstva u Amsterdamu. - Moram ti postaviti nekoliko pitanja o danima prije nego što je Hank ubijen. Znam da nije vrijeme, ali drugog nemamo... - Razumijem. Dugo sam na ovoj sceni, sjećaš se? - Sad si sama ovdje? - Sada ne. Moja sestra doletjela je iz Connecticuta da bude sa mnom; sad je vani. - Mislim, ti i Hank živjeli ste ovdje sami... - Ah, da, uz sve uobičajene privjeske. Naoružana mornarička vozila koja kruže oko kuće, vozila koja ga odvoze i dovoze iz ureda i alarmni sustav koji bi prestrašio i raketne stručnjake. Osigurani smo, ako to hoćeš pitati. - Oprosti mi, ali očito niste bili. Netko je ušao i ubio Henrvja dok je on bio na telefonu sa mnom. - Nisam znala da si bio ti, ali o tome sam raspravila s mornaricom i policijom; kuhinjski telefon bio je podignut. Ali u jednoj stvari si u pravu - očito. Imamo uobičajene dostavljače i majstore za popravke; ne možeš ih sve spriječiti, bili bismo obilježeni, i vjerojatno ne bismo mogli naručiti ni pizzu. Hank je uglavnom zvao ophodnju kad je očekivao goste, ali u obične dane, često je zaboravljao; ovdje je to bilo tako neprirodno, ne kao u Amsterdamu. On je to zvao paranojom. - Drugim riječima, tip u kombinezonu i kutijom s alatom, čovjek u poslovnom odijelu s torbom, ili vojnik u odori ne bi bili sumnjivi - reče Tvrell, ne postavljajući pitanje. 535 - Vjerojatno ne bi - složi se udovica - ali da te preduhitrim, i mornarica i policija imaju tu informaciju, ophodnja koja je u to vrijeme bila na dužnosti dugo je ispitivana. Ta dvojica kažu da se osim raznosiča novina, nitko nije približio kući. - A oni su bih parkirani ispred čitavo vrijeme? - Ne u stvari, ne kao ovi sada, ali moram reći da to nije strašno važno. Kako sam spomenula, kružili su. Hank je na tome iznistirao iz praktičnih razloga i dobrosusjedskih odnosa. - Kružili...? - Oko bloka, udaljenost za koju je potrebno manje od minute i deset sekundi. - A Hankova "praktična svrha" bila je baš ta - reče Hawthorne, potvrđujući. - Stajaća ophodnja, označena ili ne, to je meta. - Neoznačena - upadne Phyllis. - A naši susjedi sasvim sigurno ne bi s dobrodošlicom prihvatili niz nepoznatih automobila parkiranih pred kućom u dugim vremenskim razdobljima. Ovo nije teren za to, iako bi moglo začiniti život ulice. Da nisam tako stara, mogli bi pomisliti da vodim vlastiti bordel. - Ti nisi stara, Phyll, ti si vrlo lijepa žena. - Ah, šarmer se vratio. To mi je nedostajalo kad si napustio veleposlanstvo. - Dakle bilo tko, kome je poznata ovdašnja sigurnosna rutina, može biti Henrvjev ubojica. Minuta i deset sekundi je sat i deset minuta u taktičkom, nekronološkom vremenu. - Misliš, netko iz mornarice? - Ili dovoljno visoko u vojsci da bi imao pristup. - Molim te, budi jasniji - ozbiljno reče Phyllis. - Ne mogu, ne sad. - On je bio moj muž! - Onda ću ti reći ono što bi ti rekao tvoj muž, i bit ću najpošteniji što mogu. Postoje stvari u koje te još ne mogu uvesti. - To je čisto sranje, Tvrell! Imam pravo znati! Dvadeset i sedam godina je vrijedno te povlastice, gospodine! - Daj, Phyll. - Hawthorne primi Phyllis za ruke, zadržavši ih u svome stisku. - Radim točno ono što bi Henry 536 učinio da je sad sa mnom tu. Suprotno od onog što sam mu često govorio, on je bio strašan analitičar - možda ne najbolji na terenu, to nije bila njegova jaka strana - ali u predviđanjima, nije mu bilo mnogo dorašlih. Zbog toga sam ga poštovao... a još više, zato što je imao tebe za ženu. - Oh, prestani, opet prodaješ maglu - reče Phyllis Stevens nakratko se nasmiješivši, tužno; stisne njegove ruke pa izvuče svoje. - Nastavi s pitanjima. - Sve se zapravo svodi na tri. Kad, koliko često i kome je spomenuo moje ime? - Kad si pogoden tamo u Marvlandu - bio je van sebe, mislio je da je on odgovoran, ponovno... - Ponovno? - Kasnije, preklinjem te, Tye - tiho reče udovica. - Ingrid? - Vrlo je složeno. Kasnije, molim te. - U redu - Hawthorne proguta, njegovo lice zarumenjeno navalom krvi u glavu. - Nastavi. - Spomenuo je tvoje ime, možda tri ili četiri puta, zahtijevajući da dobiješ najbolji mogući tretman i da će objesiti svakog tko ti da manje. - Kome, Phyll? - K vragu, ne znam. Netko usko povezan s time što radiš. Hank mu je rekao da hoće potpuni izvještaj - bez propusta. - Što znači da ga je dobio čitav krug Krvave Djevojčice, uključujući i teškaša. - O čemu ti pričaš? - Zaboravi... - Voljela bih da to prestaneš govoriti. U Amsterdamu, uvijek kad bi se vratio s rukom u povezu ili natečenim licem, a

ljudi kojima je bilo stalo do tebe pitali što se dogodilo, sve što si ikad rekao bilo je "zaboravi". - Žao mi je, zaista. - Tvrell se namršti i protrese glavom. - Ima li još nešto, stari prijatelju? - upita udovica. - Ništa mi ne pada na pamet. Imam plan. Kako je Henry uvijek govorio, "Mora postojati plan, to trebaš tražiti", dok sam ja obično tražio djeliće. 537 - Ali kad bi ih ti našao, tada je Henry sastavljao plan. Nikad to nije prestao smatrati tvojom zaslugom, iako ti to nikad nije rekao u lice. - Nikad u lice... U redu, imamo barem još jedan dodatak zamki za patološkog generala, osim ako nema još nešto, bilo što, ma kako naizgled beznačajno, što mi nisi rekla, Phyll. - Vjerojatno, pozivi iz Londona... - Londona? - Počeli su oko sedam ili osam danas ujutro, moja sestra ih je preuzela, ja nisam htjela. - Zašto? - Zato, stari prijatelju, jer mi je dosta! Henry je dao život za ovaj truli, truli posao i ja ne želim pozive iz Londona ili Pariza ili stanica u Istanbulu ili iz Kurdistana ili od obavještajne službe Mediteranske flote. Za Boga, čovjek je mrtav! Pustite ga - i mene - na miru! - Phyll, ti ljudi ne znaju da je on mrtav! - Pa što? Rekla sam sestri neka im kaže da zovu Mornaricu. Nek ti izrodi izmišljaju svoje laži, ja više ne mogu. - Gdje je telefon? - Henry nikad nije dopuštao da bude u dnevnoj sobi. Na terasi je - na terasi su - tri, različitih boja. Hawthorne ustane i požuri kroz otvorena francuska vrata do ostakljene verande. Na stolu, u lijevom kutu, bila su tri telefona; bež, crveni i tamno plavi, svi djelomično zaklonjeni pločom koja je djelomično bila otvorena. Odabrao je crveni telefon, pritisnuo tipku 0 i obratio se telefonistu. - Ovdje kapetan Hawthorne, u svojstvu atašea kapetana Henrvja Stevensa. Spojite me sa starijim dežurnim časnikom. - Odmah, gospodine. - Satnik Ogilvie, crvena linija - reče glas u štabu mornaričke obavještajne. - Vaše ime je Hawthorne? Unosim ga. - Satnice, moram vam postaviti pitanje. - Na ovoj vezi, odgovorit ću sve što mogu. - Je li bilo poruka iz Londona za ured kapetana Stevensa? - Nikakvih za koje bih ja znao, kapetane. 538 - Ne treba mi "bih znao", satnice, ja trebam - ponavljam, trebam potvrdu, da ili ne. - Pričekajte. - Nastupila je tišina, približno deset sekundi, a onda se Ogilvie vrati. - Ništa iz Londona, kapetane. Uopće nikakvih poruka. - Hvala vam, satnice. - Tvrell spusti slušalicu i vrati se u dnevnu sobu. - U uredu, ništa za Henrvja iz Londona - reče Hawthorne. - Ludo - reče Phyllis, naglo okrenuvši glavu prema Tyrellu. - Zvali su sigurno pet-šest puta. - Pitam se je li to pozadinski kanal - reče Hawthorne. - Znaš li na koji su telefon dolazili pozivi? - Ne. Rekla sam ti, moja sestra je odgovarala. Rekla mi je samo da je zvučalo kao svaki puta isti službeni, vrlo uznemireni Englez. I svaki put mu je rekla da zove Mornaricu. - Ali nije - reče Hawthorne. - Uporno je zvao ovamo. Zašto?... Što je još rekla tvoja sestra? - Ne mnogo, nisam zapravo ni slušala? - Gdje je ona? - Dolje u supermarketu, u kupovini. Vratit će se svaki trenutak; zapravo, kad si ti došao, mislila sam da je ona. - Začulo se kratko trubljenje izvana. - Evo je. Časnik će otići da joj pomogne oko stvari. Upoznavanje je bilo kratko i brzo, sestra je uočila hitnost. Niži časnik unosio je njene vreće s namirnicama, a ona uđe u salon u Tyrellovoj pratnji. - Gospodo Talbot - počeo je Tye. - Može Joan; Phyll mi je dosta pričala ovama. Bože dragi, što se dogodilo? - To moramo saznati od vas... Pozivi iz Londona, od koga su bili? - Bili su jednostavno strašni, u životu se nisam tako neugodno osjećala! - zavapila je Joan Talbot, riječi provale iz nje. - Taj čovjek je uporno tražio Henrvja, govorio da je hitno i kako bi on mogao odmah doći do njega. A ja sam morala reći da ga pokušavamo pronaći i je li njegov ured provjerio kod Mornarice, a on je uporno govorio da Mornarica tvrdi 539 kako Henry nije dostupan - Bože, čovjek je mrtav, Mornarica to ne želi priznati, a ja ne znam reći zašto? Smučilo mi se. - Postoje razlozi, Joan, vrlo jaki razlozi... - Da moja sestra prođe kroz ovaj pakadl što mislite zašto ona ne želi, a ni ja joj neću dopustiti, javljati se na telefon? Javljam se ja ili "admiral" u hodniku. Čitavo vrijeme, ljudi traže Henrvja, a ona mora reći, "Oh, on je pod tušem" ili "Oh, on igra golf ili "Oh, on je negdje na sastanku"... Kao da ga očekuje da uđe kroz ta vrata i pita što ima za ručak! Pa, ljudi, kakvi ste vi to monstrumi? - Joannie, prestani - reče Stevensova supruga. - Tye samo radi svoj posao, gnusan posao kojeg mora završiti. A sad, odgovori na njegovo pitanje. Tko je nazivao? - Zvučalo je kao crna magija, još pogoršanom njegovim "vrlo engleskim" naglaskom, vrlo čudno, zapravo. - Tko je to bio, Joan? - Nije se predstavio imenom, samo M ovo ili ono, i Specijalno nešto. - MI-6? - upita Hawthorne. - Specijalna služba? - Da, to bi bilo to. - Kriste, zašto? - prošapće Tvrell, za sebe, stisnutih usana, pogled mu je lutao i nije

vidio ništa osim oblaka zbunjenosti. - Vjerojatno je duboko tajni kanal. - Još crne magije? - upita sestra iz Connecticuta. - Može biti - prihvati Hawthorne. - Samo vi mi možete reći. Na koji telefon su dolazili pozivi? - Plavi, uvijek plavi. - To je, "plavi dečko". Izravne, posebne veze stalno proćešljivane zbog mogućih presretanja. - Počinjem shvaćati - doda Phyllis. - Kad je Hank htio razgovarati s nekim njegovog položaja u Europi ili Bliskom Istoku, uvijek je koristio taj telefon. - Ima smisla. To je globalna mreža namijenjena glavonjama savezničkih službi i njihovim parnjacima u vojsci. Nema sigurnije međunarodne veze od plavog dečka, samo trebaš imati broj koji ćeš zvati, a ja nemam ni jedan. Javit ću se Palisseru, on će mi ga dati. 540 - Mislite broj u Londonu? - upita Joan Talbot. - Ako je to, evo ga na bloku, pokraj telefona. - Dao vam ga je? - Tek nakon što je dvaput ponovio da će biti... "ujutro zamijenjen, madam", svaka riječ izgovorena kao da daje vražji blagoslov. - Možda neće trebati. - Hawthorne se brzo vrati na verandu, nađe blok, i počne birati četrnaest brojeva za London. Dok je to radio, osjeti oštru bol u grudima, oštru ali šuplju, upozorenje koje je iskusio prečesto da bi brojao, upozorenje koje nije imalo ništa zajedničkog s njegovim fizičkim zdravljem, nego sa stanjem uma rođenog iz instinkta. Ispitujući Phyllis nadao se da će naći pukotinu, riječ, nagovještaj koji će ukazati na vezu između njega i umorstva Henrvja Stevensa. Znao je da je to našao u Henrvjevom zahtjevu za punim izvještajem o njegovom stanju nakon Chesapeake Beacha, izvještajem koji je njemu trebao osigurati potrebnu pomoć, ali je isto tako, neizbježno, stigao do svakog člana kruga Krvave Djevojčice, uključujući i Škorpiona po imenu Mevers, Maximum Mike Meyers, koji je lako mogao saznati običaje vojne ophodnje koja nadzire kuću Henrvja Stevensa. Ta informacija bila je veza za kojom je tragao, ali pozivi iz MI-6, London, na pozadinskim kanalima koji nadjačavaju Mornaričku obavještajnu na Stevensovoj plavoj kućnoj liniji, bila je posve neočekivana oklnost, taktika koja izaziva paniku, i zato razlog oštre boli u Tyrellovim grudima. Aksiom: Čuvaj se krajnje neočekivanog kad dolazi s prijateljskog teritorija. Toga nema na karti, kako bi Poole rekao. - Da? - glas iz Londona je gotovo vikao. - Ovdje Stevens - lagao je Hawthorne, u nadi da će brzo izgovorene riječi proći, ukoliko je čovjek u Londonu poznavao Stevensa. - Za Boga, kapetane, što vi tamo radite"! Ne mogu do vašeg direktora Agencije, a vas pokušavam dobiti već gotovo deset sati! - Imali smo nezgodan dan... - I mi, također! Budući da se nikad nismo sreli, moje 541 ime je Howell, John Howell - ima jedno Sir ispred, ako tražite u računalu, ali to se lako može ispustiti, uvjeravam vas. - MI-6, Specijalna služba? - Pa, nisam baš kraljičin konjušar, stari moj. Pretpostavljam da ste poduzeli sve mjere opreza; mi jesmo, Boga mi, jednako je i u Parizu. Nismo se čuli s Jeruzalemom, ali ti dečki su obično poprilično ispred nas. Vjerojatno svog uljeza već sigurno imaju u tunelu pod brdom Sinaj. - Dakle, na istom smo, Johne, a kako sam ja čitav dan bio uglavnom zauzet na kriznom sastanku, možda nisam u tijeku; dopunite me, Johne, hoćete li? - Vi se šalite! - zaurkao je Howell. - Vi ste kontrolor kapetana Havvthornea, nije li tako? - Da, naravno - odgovori Tvrell, brzo razmišljajući, očajnički tražeći logiku u nelogičnome. - Usput, hvala što ste ga pridobili... - Geoffrev Cooke je to izveo, počivao u miru, ne ja. - Da, znam, ali kao što rekoh, upravo sam dobio vašu poruku, ovdje kod kuće, u uredu nisam našao ništa. - Prokletstvo, kapetane, jasno da nisam mogao ostaviti ime ili objasniti tko sam. Složio sam se s novim direktorom vaše Agencije da čitava stvar treba biti prokleta tajna, ograničena samo na nas trojicu; vi ste uključeni jer ste Hawthorneov kontrolor. Što se, do vraga, dogodilo? Zar vam se nije javio direktor CIA-e? Njegova tajnica, prokleta arogantna kuja, ako mogu primijetiti, rekla je da je njen čovjek dobio poruku od jedinice i da je u toku svega, ali kako je mogao biti, a da se nije javio vama? - Imali smo sirijsko-izraelski problem - reče Tvrell neuvjerljivo. - Imate ga posvuda, po radiju i televiziji. - Potpuna besmislica! - upadne šef MI-6, Specijalna služba. - Oni samo poziraju, i jedni i drugi. Ovo s čime se mi suočavamo, čini njihove proklete teatralnosti beznačajnima. - Čekajte malo, Howell - tiho reče Tvrell, lice mu probljedi od panike koju je osjećao na svom vlastitom obzoru. - Spomenuli ste jedinicu... govorite li o koordiniranoj operaciji telefonskog nadzora, između vaših momaka i Agencije? 542 - Ovo je previše! Znači li to da vi ne znate? - Ne znam, što, Johne? - Hawthorne suspregne dah. - Večeras! Bajaratt tvrdi da će udariti večeras! Po vašem vremenu! - O, moj Bože... - reče Tvrell, jedva čujno, polako izdahnuvši, potpuno bijelog lica. - A vi kažete da je

Agencijina jedinica to javila direktoru? - Naravno. - Sigurni ste? - Dragi moj čovječe, osobno sam govorio s tom kujom od tajnice. Rekla je da vaš direktor hoda Washingtonom po sastancima, i kad sam je posljednji put nazvao, preciznije, u Bijeloj Kući, na sastanku Kabineta. - Kabineta?... Za koga Boga? - To je vaša zemlja, stari moj, ne moja. Dakako, da se radilo o našem premijeru, on bi bio pod zaštitom Scotland Yarda - kao što i je - a ne na sastanku svog kabineta na broju deset u Downing Streetu; preveliki broj tih momaka mogao bi poželjati raznijeti ga. - Ista mogućnost postoji i ovdje. - Molim? - Zaboravite... Kažete da je direktor CIA-e bio upoznat s ovom informacijom, a budući da je bio na sastancima, rekao je svima koji bi u Washingtonu to trebali znati. - Vidite, prijatelju, on je nov i očito uspaničen, ne budite preoštri s njime. Možda sam ja trebao biti oprezniji. Ravnao sam se po riječima naših ljudi koji kažu da je iskusan radnik i dobar momak. |- Vjerojatno su u pravu, ali jedna sitnica vam je promakla. - Što bi to bilo? - Mislim da on nikad nije dobio informaciju. - Što? - Ne trebate mijenjati ovaj broj, Sir John. Spalit ću papir i javit vam se ponovno normalnim kanalima. - Za Boga miloga, hoćete li mi, molim vas, reći što se tamo kod vas događa! 543 - Nemam vremena, javit ću vam se kasnije. - Tvrell odmah spusti slušalicu, uzme crveni telefon i pritisne tipku 0; odgovor je uslijedio brzo. - Ovdje komandanat Hawthorne... - Da, kapetane, razgovarali smo već - reče telefonist. - Dobili ste starijeg dežurnog časnika? - Da, jesam, hvala vam. Sad mi treba državni tajnik Palisser, po mogućnost na ovoj liniji, ako to možete izvesti sigurno. - Možemo, pronaći ćemo ga, gospodine. - Ja sam tu. A ovo je hitno. - Čekajući, Tvrell je pokušavao sklopiti riječi kojim će prenijeti nevjerojatne novosti državnom tajniku, otkriće u koje Palisser vjerojatno neće moći povjerovati. Koordinirani nadzor između Londona i Washingtona nije bio promašaj, uspio je! Presreli su Bajaratt, njene riječi su snimljene: udarit će večeras u neko doba! Bezumno je bilo što nitko nije znao za to!... Nije tako, razmišljao je Hawthorne, netko je znao, i taj netko je zaustavio informaciju. Gdje je Palisser, do vraga? - Kapetane...? - Tu sam. Gdje je tajnik? - Imamo mali problem, tražimo ga, gospodine. Imamo vaš crveni kod, pa kad ga nađemo, odmah ćemo ga prebaciti na vašu vezu, ako želite. - Ne želim, ostajem tu. - Dobro, gospodine. " Ponovno, veza zaniyemi, novo odgadanje oteža šuplju bol koja nije napuštala njegov grudni koš. Prošlo je šest sati, pomisli Hawthorne, izvrnuvši zglob kako bi vidio sat - uvelike prošlo, gotovo je šest i trideset. Dan ili sumrak, tek, pala je noć. Prokletstvo, Palisseru, gdje si? - Kapetane... - Da? - Ne znam kako bih to rekao, gospodine, ali mi jednostavno ne možemo pronaći državnog tajnika. - Šalite se! - vikne Tvrell, nesvjesni odjek Sir Johna Howella. - Javili smo se gospodi Palliser, u St. Michaelsu, Maryland, kaže da je nju zvala tajnica i javila da se on zadržao u 544 \ izraelskom veleposlanstvu i pridružiti će joj se za otprilike sat vremena. - I? - Razgovarali smo s prvim atašekom - veleposlanik je trenutno u Jeruzalemu - on je rekao da se tajnik Palisser tamo zadržao nekih dvadeset i pet minuta. Raspravljali su, kako se on izrazio, o "poslovima State Departmenta", i nakon toga je tajnik Palisser otišao. - Kakve poslove? - To nismo mogli pitati, gospodine. - Od kada američki državni tajnik svraća u izraelsko veleposlanstvo, umjesto da je obrnuto? - To ne mogu odgovoriti, gospodine? - Možda ja mogu... Spojite me s izraelskim atašekom i potrudite se da mu kažete, ovo je hitan poziv. Ako nije neposredno prisutan, pronađite ga. - Da, gospodine. Trideset i devet sekundi kasnije, javi se duboki glas. - Ovdje Asher Ardis iz izraelskog veleposlanstva. Rečeno mi je da imam hitan poziv od visokog časnika američke Mornaričke obavještajne službe. Je li tako? - Zovem se Hawthorne i blisko sam surađivao s državnim tajnikom Palisserom. - Krasan čovjek. Kako vam mogu biti na usluzi? - Je li vam poznata operacija nazvana Krvava Djevojčica? Mi smo na crvenoj liniji, možete govoriti. - Mogao bih govoriti, gospodine Hawthorne, ali nisam čuo za takvu operaciju. Smijem li pretpostaviti da je povezana s mojom državom? - Da, gospodine Ardis. S Mossadom. Je li vam Palisser govorio o dvoje Mossadovih agenata koji su mu trebali isporučiti posebnu pošiljku? Ovo je izuzetno važno, gospodine. - Pošiljka znači mnogo toga, zar ne, gospodine Hawthorne? Može biti list papira ili nacrti ili kutija našeg izuzetnog voća, ne? - Nemam vremena za igru pitanja, gospodine Ardis. - Nemam ni ja, ali sam znatiželjan. Izašli smo u susret 545 vašem državnom tajniku i smjestili ga u izdvojenu prostoriju sa sigurnom telefonskom vezom s Izraelom, kako bi se javio pukovniku Abramsu, koji je naravno, Mossadovac. Priznat ćete, to je vrlo

neuobičajen zahtjev i jednako neuobičajena susretljivost, zar ne? - Nisam diplomat, ne bih znao. - Mossad često djeluje izvan redovnih kanala, što često iritira, ali mi pokušavamo naći razumijevanja za postojanje, u skladu sa slikom misteriozne hobotnice, mekušca s tajnim krakovima dugog doseg... - Vi niste njihov najveći obožavalac, rekao bih - Tyrell upadne. - Uzmite primjer Jonathana Pollarda, trenutno smještenom u američkom zatvoru na neodređen broj godina. Treba li vam više? - Ponovno, ne zanimaju me vaša međudjelna rivalstva, zanima me samo posjet tajnika Palissera vašem veleposlanstvu. Je li dobio pukovnika Abramsa i ako je, što je rekao? A kako sam ja na crvenoj liniji, možete pretpostaviti, imam pravo na privilegirane informacije - mi radimo zajedno, za Boga! Ako želite uvjerenja, pritisnite kodne brojeve, koji već jesu, i pitajte! - Vi se lako uzbuđujete, gospodine Hawthorne. * - Dosta mi je vaših govornika! - To razumijem. Bijes inteligentnog čovjeka otkriva istinu. - Ne trebaju mi jebene talmudske parabole! Što se dogodilo kad je Palisser dobio Abramsa? - U stvari, nije. Neuhvatljivi Mossadov pukovnik bio je nedostupan, ali kad se vrati u ured, naći će hitnu poruku da se javi vašem državnom tajniku, što može obaviti preko šest telefonskih brojeva, dijelom sigurnih, dijelom ne. Zadovoljni ste odgovorom? Zgađen, Tyrell zalupi slušalicu i vrati se u dnevnu sobu Stevencovih. Phyllis ga dočeka pokraj vrata. - Poručnik Poole je zvao, redovnom vezom. Javila sam se u kuhinji... - Cathy? Bojnica Neilsen? O njoj se radi? - Ne, odnosilo se na generala Michaela Meversa, zapo 546 V vjednika Vrhovnog stožera. Zvao te je. Hoće da se nadete, odmah. Rekao je da je hitno. - Mogu misliti. Traži glinene golubove za vlastitu privatnu streljanu. 6:47 poslijepodne Automobil s tablicama DOS1 žurio je cestom 50, prema jugu, istočnom obalom Marvlanda, prema selu St. Michaels. Na stražnjem sjedalu, državni tajnik uporno je pritiskao dugmad svog sigurnog mobitela uz narastajuću nervozu. Napokon, u očajanju, on spusti staklenu pregradu i obrati se vozaču. - Nicholas, što se do vruga događa s ovim telefonom? Ništa ne mogu dobiti preko njega! - Ne znam, gospodine tajnice - odgovori vozač kojeg mu je dodijelila Tajna služba. - Ja sam imao problema i s radijom. Nisam dobio dispečera. - Čekajte malo. Vi niste Nicholas. Gdje je on? - Morao je biti zamijenjen, gospodine? - Zamijenjen? Zašto? Kamo je otišao? Bio je za volanom kad smo došli do izraelskog veleposlanstva. - Možda hitni slučaj u obitelji. Ja sam pozvan da ga zamijenim, to je sve što znam, gospodine. - I to je krajnje neregularno. Moj ured me je trebao obavijestiti, to je apsolutni standard. - Vaš ured nije znao gdje ste, gospodine. - Imaju ovaj broj. - Taj telefon ne radi, gospodine tajnice. - Čekajte malo, gospodine! Ako moj ured nije znao gdje sam, kako ste znali? - Mi imamo svoje kanale, gospodine. Mi orijentirani na pozadinu. - Odgovorite mi! - Dužan sam odati samo svoje ime, čin i broj. Tako se ponašamo s neprijateljem. - Što ste rekli?! 547 - Smjestili ste generalu sinoć, tako gadno da ga je Bijela Kuća stavila pod prismotru. Sramotno je tako nešto učiniti velikom čovjeku kao što je general Mevers. - Tvoje ime, vojnice? - Bit će dovoljno Johnn, gospodine. - Vozač iznenada skrene na lijevo i zađe na jedva vidljivi seoski put. Istovremeno ubrza, jureći grubom, kvrgavom površinom prema maloj čistini; jedan helikopter Kobra odmah je upadao u oči. - Sad možete izaći, gospodine tajnice. Zaprepašteni Palisser napipa kvaku; vrata se otvore i on izleti van na oštru, izgaženu travu. Tri metra dalje stajao je uniformirani zapovjednik Vrhovnog stožera; njegov desni rukav bio je uredno presavijen i pričvršćen na rame. - Bio si prilično dobar vojnik u Drugom svjetskom ratu, Bruce, ali zaboravio si lekciju iz borbenog upada - reče general. - Kad uđeš u neprijateljski teritorij, dobro provjeri kome od okupiranih se može vjerovati. Jednog si promašio u Bijeloj Kući. Da je prekinuo zasijedanje Vijeća i predao ti poruku, bio bi ubijen. - Bože dragi - tiho progovori Palisser, ti si sve što je Hawthorne rekao o tebi. Ne samo da si spreman dopustiti da Predsjednik bude ubijen pred tvojim očima, ti zapravo pomažeš ubojici. - On je samo čovjek, Bruce, zavedeni političar za čijeg je mandata vojna snaga Sjedinjenih Država desetkovana. Sve će se to večeras promijeniti, svijet će se večeras promijeniti. - Večeras? - Za malo više od sat vremena. - Što pričaš, do vruga? - Tako je, ti nikako nisi mogao znati, nije li tako? Mossadovi glasnici nisu nikad stigli do tebe, nije li tako? |>." - Abrams - reče Palisser. - Pukovnik Abrams! - Opasan čovjek - kimne Mevers. - Zbog svojeg izopačenog morala, on ne vidi prednosti. Inače, s pravom nikome nije vjerovao, zato je poslao dvoje svojih ljudi da ti kažu ime, ime bezličnog malog senatora koji će sve omogućiti - za nekih sat vremena. 548 - Kako ti to znaš? -

Preko nekoga, siguran sam, koga ti nisi nikad primijetio - niži, ponovno bezlični pomoćnik u Vijeću sigurnosti, isti čovjek koji je presretao jutrošnje poruke za tebe, od onog prevaranta Hawthomea. Naša krtica u Bijeloj kući, pravi je pozitivac; jako se sviđa Predsjedniku, oni puno razgovaraju. Isto tako, on je moj bivši adutant, potpukovnik - ja sam mu sredio posao. I mi puno razgovaramo. - General pogleda na sat, u sjaju zalazećeg ljetnog sunca. - Za malo više od sat vremena, Predsjednik će, kako bi ugodio svom neuočljivom malom senatoru, održati privatnu, neslužbenu audijenciju za - pogodi koga, Bruce? Vidim, upravo si shvatio, i u pravu si. Krvava Djevojčica... A onda, puP. Eksplozija koja će se čuti po čitavom svijetu. - Ti, bolesni kurvin sine! - zaurla Palisser ukrativši svoje ostarjelo tijelo i nasrne naprijed, ispruženih ruku. Zapovjednik Vrhovnog stožera zamahne lijevom rukom pod kaput odore i isuče karabinsku bajonetu. Kad je postariji državni tajnik zgrabio generala za vrat, Meyer mu zabije teški nož u želudac i bijesnim pokretom trgne oštricu do sve njegovog grudnog koša. - Ukloni tijelo - naložio je svom naredniku - i potopi limuzinu pokraj Tavlora's Islanda. - Odmah, Maximume. - Gdje je vozač? - Tamo gdje ga nitko nikad neće naći. Zajamčeno. - Dobro. Ovo je jedna od onih praznina u povijesti. Za jedan sat, to neće biti važno, ništa više neće biti važno. Letim za Bijelu Kuću. Bit ću na drugom katu, u salonu za goste. - K vragu, i trebaš, i trebaš. Netko mora preuzeti posao. U tamnoj zabačenoj ulici u Jeruzalemu, pod bubnjanjem kiše, čovjek je ležao u jednoj kućnoj veži, promoćene odjeće, njegova krv se miješala s kišom i tekla niz popločanu ulicu. Pukovnik Daniel Abrams, voda operacije Bajaratt, šest puta je pogoden prigušenim mecima. A jedan krupni starac silazio je niz Sharafat, siguran u uvjerenju da je učinio pravu stvar. 549 37 6:55 poslijepodne Bajaratt provjeri svoju haljinu za najvažniji trenutak svog života, opravdanje čitavog njenog postojanja. Dok se promatrala u ogledalu, vidjela je lik desetogodišnjeg djeteta, gledalo ju je s čuđenjem i obožavanjem. Uspjeli smo, najdraža moja koja sam bila ja! Sad nas nitko ne može zaustaviti, jer mi ćemo promijeniti povijest. Bol s planina će nestati kad krv poteče čitavim svijetom, a ti ja bit ćemo zadovoljene, osvećene za užas kojem smo bile podvrgnute... Sjećaš li se kad su se glave Mame i Tate zakotrljale po kamenju, otkinute s njihovih tijela, oči širom otvorene, preklinjale su njihovog izopaćenog Boga koji je dopustio da se takva stvar dogodi - preklinjale, možda za tebe i mene, koje ćemo s tim sjećanjem živjeti do kraja naših života? Muerte a toda autoridad! ... Mi ćemo uspjeti, ti i ja, jer mi smo jedno, i mi smo nepobjedive! Lik izbljedi kad se Baj približi ogledalu, sad pregledavajući srebrne pramenove u svojoj kosi i usklađenu svjetliju šminku s nagovještajima sjena pod očima, sve u cilju stvaranju lica starijeg nego što je bilo njeno, ali sve diskretno. Njena odjeća bila je podjednako skupa kao i s ukusom odmjerena: modra svilena haljina, do ispod koljena, s ušivenom podstavom koja je ispunjavala prostor između grudi i bedara, ponovno diskretno, graciozno skrojeno da stvori lik žene srednjih godina koja se bori protiv svojih suvišnih kilograma. Dvostruka niska vrijednih bisera, blijedoplave čarape i tamnoplave Ferragamo cipele upotpunjavali su izgled. Opća slika pripadala je bogatoj talijanskoj aristokratkinji čija prisutnost je bila uobičajena na 550 Via Condotti, rimskom odgovoru Saint-Honoreu u Parizu. A savršeni dodatak konačnom proizvodu bila je mala plava večernja torbica s bisernom kopčom; nitko ne bi ni posumnjao da ta dva bisera nisu pravi, kao ni oni oko vrata. Na zglobu ove doajenke elegancije bio je profinjeni dijamantima optočeni sat, na prvi pogled, najkvalitetniji Piaget. A nije bio; to je bila vrhunski izrađena krivotvorina koja može izdržati uragan na moru, s mehanizmom tako jednostavnim, a tako snažnim da može slati snažne elektronske impulse do pedeset metara udaljenog prijavnika, kroz staklo, čvrsto drvo i debeli asfalt, za što su dovoljna tri nagla pritiska po poklopcu sata. Prijemnik za taj električni impuls nalazio se u svilenom podstavu plave torbice: slični okrugli modul pričvršćen za tanku stijenku plastičnog eksploziva, koji je, detonirajući aktivirao drugu stijenku na suprotnoj strani podstave. Sveukupna razorna snaga odgovala je snazi dva kilograma nitroglicerina ili bombi od sto kilograma. Muerte a toda autoridad! Posvuda, smrt vodama koji zapovijedaju smrt, namjerom ili slučajem. - Cabi! - Nicolo se javio iz spavaće sobe, iznenadivši Bajaratt koja se odmakne od ogledala i požuri prema vratima. - Stoje? - Ove zlatne gluposti ne idu mi kroz rukav! Lijeve, da, a desna ne... - Zato jer si dešnjak, Nico - upadne Baj, ušavši u sobu. - Uvijek imaš problema sa svojim desnim dugmetom za košulju, zar se ne sjećaš? - Ničeg se ne sjećam, samo

mislom na sutra. - A večeraš! Predsjednik Sjedinjenih Država? - Oprosti mi, signora, ali on je zgoditak za tebe, ne za mene. Moj je u New Yorku i silno sam uzbuđen! Jesi li je čula u zračnoj luci? Angel kaže da bi-mogli provesti "vik...end" - fine di settimana - negdje na un lago, s njenom obitelji. - Moći ćeš je bolje upoznati, Nico. - Bajaratt namjesti dugme na rukavu i odmakne se, ocjenjujući svoje djelo. - Ti si veličanstven, ti si moj prekrasni lučki radnik. - Ali i dalje, lučki radnik, signora? - upadne Nicolo, gledajući svoga tvorca u oči. - Nikad mi ne daš da zaboravim. 551 Digneš me tako visoko, tako daleko, ali nikad mi ne daš da zaboravim. To ti pričinja zadovoljstvo? - Dovala sam te do točke na kojoj možeš biti što god Bog poželi da budeš. - Vrlo čudno, kad dolazi od tebe. Ti nemaš Boga, to sam shvatio, i jako te žalim. Plačem zbog tebe, jer ti radiš tako puno toga što zaista vjerujem da je krivo, unatoč tom tvom velikom cilju kojeg ne objašnjavaš. - Ne plači zbog mene, Nico. Ja prihvaćam svoju sudbinu. - Destino? Teška riječ, signora. To je previše za mene. - Nek" tako i ostane... Obuci sako s metalnom dugmadi. - Mladić je poslušao, a njegov tvorac se odmakne još korak dalje, zadivljena onim što je, u bit, bilo njeno umjetničko djelo. - Neusporediv si. Tvoja visina, širina tvojih ramena, vitki, uski struk, tvoje savršeno lice okrunjeno tamnom valovitom kosom. Splendido! - Prestani signora, meni je neugodno. Imam brata koji je viši od mene - on je preko metar devedeset, a ja gotovo deset centimetara niži, ako ne i više. - Upoznala sam ga, naravno; on je animale. Njegovo lice je tupo, a oči bezizražajne i sporo razmišlja. - On je dobar dečko, signora, i mnogo jači od mene! Ako netko nije pristojan s našim sestrama, on ga tresne o zid s tri metra udaljenosti - ja uspijem samo metar, metar i pol. - Reci mi, Nico, ti se ugledaš u njega? - Moram, jer on je stariji i veliki zaštitnik naše obitelji od kad je naš papa umro. - Ali, ugledaš li se ti u njega, poštuješ ga? - Moje sestre ga obožavaju, sve tri. Sad je on padrone i brine se za nas svim silama. - Ali ti, Nico, ti? Obožavaš li ga tP. - Ah, prestani, signora, to nije importante. - Za mene je, moj dragi dečko, jer želim da shvatiš zašto si izabran! - Zbog čega? - Još jedno pitanje na koje neću odgovoriti. Reci mi! Što je za tebe tvoj stariji brat? 552 - Aah - Nicolo slegne ramenima, prosvjedujući glavom. - Ako baš moraš znati, on je pobrkao svoju snagu sa svojim mozgom. On samo želi vladati dokovima, svojim mišićima. To će i biti tako, dok ne naide drugi lupu i ne smijeni ga, mrtvog. Stupido! - Dakle, vidiš! Tražila sam savršenstvo i našla sam ga. - A ja mislim da si ti pazzo. Mogu li zvati Angelinu - Angel - u Brooklyn, New York? Do sad je već morala stići. - Svakako. Obavi svoj ljubavni razgovor, ali ne dulje od deset minuta. Senator dolazi po nas za dvadeset minuta. - Volio bih s njom na samo razgovarati. - Naturalmente - reče Baj, izlazeći iz spavaće sobe i zatvori vrata. 7:09 poslijepodne Hawthorne je bio na rubu sloma! Svaka veza koje su se on i Phyllis Stevens mogli sjetiti u svim obavještajnim agencijama Washingtona ili je "otišao za danas", "nedostupan" ili "ne žele razgovarati s kapetanom za kojeg nikad nisu čuli." Upotreba pojma Krvava Djevojčica nije značila ništa; sigurnost je bila tako čvrsta, jer nikome nije omogućen pristup bilo kakvim ovlaštenjima. Bio je to neraskidivi krug neodgovornosti; nitko nije bio na položaju da objavi uzburu, jer nitko nije imao ovlast doprijeti do onih s većim ovlastima, jer on - ona - oni - nisu bili ovlašteni to učiniti! Telefonska centrala Bijele Kuće bila je u tome najgora. - Ovakve pozive dobivamo na "desetke u jednom danu, gospodine. Ako imate bilo što konkretno, zovite Tajnu službu ili Pentagon. Tajna služba je bila vrlo sažeta. - Vaš poziv je propisno zabilježen, gospodine, i uvjeravamo vas da je Predsjednik potpuno zaštićen. A sad imamo posla, kapetane, a sigurno imate i vi. Dovidjenja. Tyrell nije mogao zvati Pentagon. Maximum Mike Me 553 yers bi bio upozoren; glava Škorpiona bila bi odsječena iz svake komunikacije. Bruce Palisser, državni tajnik, nije se pojavio nigdje, kao ni njegova veza u Izraelu, pukovnik Daniel Abrams. Što se događalo? Telefon je zazvonio na terasi i Phyllis Stevens, koja je bila najbliža, odjuri do njega. - Tye! - viknula je. - To je Izrael! Crveni telefon! - Proboj? Hawthorne skoči sa svoje stolice i projuri kroz francuski prozor, otimajući telefon od Phyllis. - Ja sam vaša veza - rekao je. - Tko je to? - Budimo otvoreni - reče glas u Jeruzalemu. - Tko ste vi? - Bivši kapetan korvete Tyrell Hawthorne, trenutni ataše državnog tajnika Palissera i terenski čovjek kapetana Henrvja Stevensa, američka Mornarička obavještajna služba. Ako ovo zadnje trebam objašnjavati, onda vi ne biste trebali biti na ovom telefonu. - Ne trebate, a ja sam tu, kapetane. - Što imate,

Jeruzalem? - Strašne novosti, ali vi trebate znati... Pukovnik Abrams je ubijen na Sharafatu. Policija je našla njegovo tijelo prije svega nekoliko minuta... - Oprostite, zaista mi je žao, ali Abrams je Palisseru poslao dva Mossadova agenta! - Znam, ja sam pripremao njihove dokumente. Ja sam - bio sam - osobni pomoćnik pukovnika Abramsa. Vaš tajnik Palisser je ostavio pukovniku šest brojeva da se javi u Sjedinjene Države kad se vrati. Među njima bila je i vaša crvena linija na telefonu kapetana Stevensa. - Možete li mi išta reći? - Da, mogu, i nadam se da će vam to pomoći. Ključ je senator Nesbitt iz vaše države Michigan, to je bila informacija koju su naši agenti nosili gospodinu Palisseru. - Senator iz Michigana? Što to znači, do vraga? - Ne znam, kapetane, ali to su naši obavještajci trebali prenijeti gospodinu Palisseru. Prema pukovniku Abramsu, to 554 je imalo takvu maksimalno povjerljivu vrijednost, da on nije mogao vjerovati čak ni diplomatskim kanalima. - Hvala vam, Jeruzalem. - Molim, kapetane, a ako saznate što se dogodilo s našim agentima, bili bismo zahvalni da nam javite, što prije. - Što ja saznam, znat ćete i vi. - Tvrell spusti slušalicu; bio je potpuno izbezumljen čovjek. 7:32 poslijepodne Nešto je krenulo naopako! Nesbittov automobil je kasnio, gotovo dvadeset minuta kasnio! To nije bilo ponašanje nesigurnog političara koji kratkim pojavljivanjem u Ovalnom Uredu može unijeti stotine milijuna u svoju državu, i tako si osigurati ponovni izbor u Senat... Doći će po vas točno u sedam i petnaest. To je nešto ranije, ali tako je za slučaj da promet bude gust. Riječi Nesbittovog starijeg pomoćnika. Sedam i petnaest, točno... O, Bože! Je li Nesbitta pogodio jedan od njegovih nastupa? Je li se iznenada pretvorio u ljigavog starca u čudnoj odjeći s loše izrađenom perikom, koji izmiče svojim čuvarima i luta sumnjivim, seksom ispunjenim ulicama grada? Je li njegovo dementno drugo ja izronilo u ovom najslavnijem, najvažnijem trenutku života koji je počeo u paklu na Pirinejima? To nije mogla prihvatiti, i neće! - Nicolo, dragi moj - reče Bajaratt, njen ledeni ravni ton pobijao je raznježenost. - Ostani ovdje i pazi na senatorov auto. Ja ću biti unutra, kodl najbližeg javnog telefona. - Per certo - odgovori visoki mladi nosač, stojeći pod tendom na ulazu, tako uočljivo dobrog izgleda da su se oči prolaznika zaustavljale na njemu, kao da je slavna osoba koju nisu točno prepoznali ili filmska zvijezda čije ime im je izmaklo. S govornice nasuprot hotelske recepcije, Baj je nazvala broj u Silver Springsu, na njihov račun. - Ja sam - rekla je. - Hitno je. - Možeš govoriti, Amaya, sigurni smo - brzo se začuje glas minijaturne Arapkinje iz sjevernog predgrađa. 555 - Nesbittov auto kasni, previše da bi bilo normalno. Je li on normalan? - Imao je nastup danas poslijepodne, ali liječnik ga je pregledao... - Ne može biti! - grleno prošapće Baj. - Tada ću sama otići tamo. Moj sastanak je na rasporedu! - Bojim se da nije. Nije zabilježen, i bez njega nikad nećeš ući unutra. - Hoću, moram. Škorpioni su se okrenuli protiv mene! Pokušavaju me zaustaviti. Imaju Nesbitta! - To je posve moguće, draga moja, jer oni uživaju u sadašnjem stanju a ti to ugrožavaš. Ali ne poduzimaj ništa naglo; ostani kod telefona. Ja ću pozvati senatorov auto na drugoj liniji. Bajaratt je stajala pokraj telefona, njeno tijelo ukočeno, izraz kao izliven u betonu. Odjenom, postane svjesna prilike koja je stajala iza nje; okrenula se. Ne odajući nevjericu, zurila je u skupo odjevenu ženu iz Palm Beacha, sredovječnu domaćicu s plavičastom kosom i zubima prevelikim za njena usta. U lijevoj ruci, držala je dugačku zelenu torbicu; bila je djelomično otvorena. Njena desna ruka stezala je dršku automata, i meso i čelik uočljivi. - Ovo je najdalje što si stigla - reče Škorpion. - Što misliš, što ćeš zaraditi ovom akcijom, osim tisuće noževa na tvome vratu? - ledeno upita Bajaratt. - Što ćemo izgubiti ako ti razjebeš ovo što imamo? - upita poglavarica društva iz Palm Beacha. - Nebesa, takav rječnik od kraljice društvene kreme? - Takav će i ostati, gospođice Doline Beka - odgovori žena finog roda. - Tako griješite - mirno je nastavila Bajaratt. - Beka je s vama, uvijek su bili s vama. Padroneje to dokazao... - On je mrtav - prekine je fma dama. - Otoka nema, to svi znamo; sad ne možemo doći ni do jednog od gornje petorice. Svi su odsječeni, a jedini razlog možeš biti tifi - Razgovarajmo, ali ne ovdje - reče Baj, spuštajući slušalicu javnog telefona. - Ovaj poziv je nebitan, a ti me sa 556 svim sigurno ne možeš ubiti ovdje u predvorju, mislim da se to zove "kontraproduktivno". Priveli bi te ili i samu ubili... Hajde, ovdje je bočni ulaz - za dostavu i diplomatska vozila - tu možemo razgovarati. I uvjeravam te, vrlo sam svjesna tvog oružja. Bit ću najposlušnija, jer nisam naoružana. - Dok su prolazili predvorjem prema bočnim vratima obrubljenim mesingom, Bajaratt

nastavi. - Reci mi, a time vam samo odajem priznanje; kako ste me pronašli? - Sigurna sam, to te neće iznenaditi, ja sam prilično poznata u Washingtonu - reče žena, koračajući Baj s desna, njena torbica nagnuta prema Bajarattinom boku, a skriveni pištolj povremeno je bockao njeno bedro. - Ništa me ne čudi kad si ti u pitanju... - Činjenica da sam ja Škorpion, naravno. - Za početak, kako vi Amerikanci kažete... Kako si me pronašla? - Znala sam da ste ti i dečko otišli u ilegalu, očito koristeći druga imena, ali svoj izgled niste mogli promijeniti, naročito njegov. Moja tajnica je provjeravala sve luksuzne hotele, s vašim opisom, tvrdeći da je moj jadni muž zaboravio vaša imena i gdje ste odsjeli - što nije njegova neuobičajena navika, usto još i dobro poznata. Ostalo je bilo jednostavno - madam Balzini. - Kako istinski domišljato! - reče Bajaratt, otvarajući vrata prema bučnom tunelu na čijem se kraju širila platforma suočena s neprekidnim prometom. - Nije čudo što si izabrana da budeš Škorpion. - Što ću i ostati - gorljivo upadne domaćica iz Palm Beacha. - Što ćemo svi mi ostati! Znamo što namjeravaš i, ne, nećeš nastaviti! - Nebesa, što ja to namjeravam? - Nemoj mi lagati, gospođice Doline Beka! - uzviknula je fina dama. - Još jedna iz našeg društva je - bila je - osobna tajnica direktora CIA-e u Langlevu. Helen je sad u Europi, nestala bez traga, ali nazvala me je i ispričala mi što se događa. Bila je iznenadena, na smrt uplašena, ali novi Škorpion Jedan zahtijevao je da ona izvršava zapovijedi, nije mo 557 gla birati ako je htjela živjeti i izvući se odavde... Pa, nama se nije zapovijedalo, i sviđa nam se to što imamo i nitko to neće promijeniti. Misliš da će moj stari prijatelj Nesbitt doći po tebe?... Ah, ne bulji tako, medena, on me zove Svlvia i ja sam vas upoznala, sjećaš se? Uz ono što mi je Helen rekla i nakon poziva njemu kući, zbrojila sam jedan i jedan i spojila, to je to! Bojim se, njegov auto je upravo imao nesreću, žalim zbog toga. A sad ćeš i ti doživjeti jednu, zalutali metak za vrijeme jedne od naših noćnih prijestolničkih pljački - a ima li boljeg mjesta od ove urlajuće špilje, gdje se jedva čuje, a još manje vidi dalje od stotinjak metara. - Žena po imenu Svlvia pogleda oko sebe i počne vaditi automat iz svoje torbice. - To ne bih radila da sam na tvom mjestu - reče Baj, primijetivši dolazak velikog smetlarskog kamiona koji je stao pred izlazom na ulicu. - Ti nisi ja. Ja sam ja. - Moj život ne znači ništa - nastavi Bajaratt - ali rečeno mi je da ti jako cijeniš svoj, sve do izdaje tvojih Škorpiona. - Što pričaš...? - Silver Springs, Marvland. Baš jučer sam posjetila kraljevski dom jedne omanje arapske kraljice-matice - ti si na njenom platnom popisu. Prodala si Škorpione za dodatni novac. Samo za novac, kao da nisi bila dovoljno plaćena. - To je apsurdno! - Onda to objasni Škorpionu Jedan. Ti mu se ne možeš javiti, ali ja mogu. Ako ne stignem večeras do Bijele Kuće, poduži razrađeni zapis o tvojoj izdaji bit će sutra na njegovom stolu... Zaboravljaš. Ja sam Baj. Ja nikad ne prestajem tražiti, motriti, i kad nađem slabost, činim sve kako bih je pretvorila u snagu koju možda ne bih imala. - Bajaratt se polako pokrene na desno dok je domaćica iz Palm Beacha stajala nepomično, oči uokvirene maškarom raširene, a njeni gornji zubi su izvirivali između otvorenih usana. - I sad, reci mi, signora, zaista me želiš ubiti? Odgovor nikad nije stigao, jer Baj je ustuknula kao da se spotiče o rub pločnika, pa se bacila prema naprijed, tresnuvši 558 Škorpionku ramenom i odgurnula je ravno pred mamutski smetlarski kamion koji je jurio prema platformi. Škripanje kočnica nije spriječio tragediju. Proslavljena domaćica iz Palm Beacha smrvljena je pod prednjim kotačima. - Zvat ću hitnu pomoć! - vikne Bajaratt, trčeći kroz bočna vrata. Umjesto toga, odmah je usporila i brzo krenula, potpuno pod kontrolom, do najbliže govornice. Ubacila je kovanicu i ponovno nazvala na račun odabranog broja. - Da? - rekla je arapska mačka iz Silver Springsa. - Našli su me - reče Baj hladno, ravnim glasom. - Nesbittov auto je imao nesreću. - Znamo. Poslala sam limuzinu, bit će tamo za koju minutu. - Škorpioni, okrenuli su se protiv mene! - To se moglo očekivati, dijete moje, obje smo se složile oko toga. - Tvoja kuja iz Palm Beacha, to je bila ona! - Ima smisla. Ona ima dobre veze u gradu; posebno je bliska obavještajnoj službi Škorpiona. - To je i rekla, ali ta više neće govoriti. Mrtva je, pod kotačima smetlarskog kamiona, gdje i pripada. - Zahvaljujem što si nam prištedila trud. Kad Škorpioni padnu, a hoće, mi ćemo se dići... A sad, da vratim uslugu. Automobil će biti zamijenjen, doći će po tebe i produžiti ćeš u Bijelu Kuću gdje je sve na mjestu. U osam sati, dva agenta FBI, s propusnicama za Bijelu Kuću na džepovima kaputa, sići će iz salona za goste na drugom katu. Pridružiti će im se vozač u odori, isto tako s propusnicom, koji će unutra dobiti oružje u slučaju

da bude neprilika. Njih trojica će krenuti niz hodnik Ovalnog Ureda, gdje će čekati da se ti pojaviš. Kao što sam rekla ranije, lozinka je "Ashkelon". Brzo idi za njima. - Agenti Federalnog Biroa....? - Gdje se mi ubacimo, ubacujemo se duboko, Amaya Aquirre. To je sve što trebaš znati. A sad, nastavi, Alahovo dijete. - Nisam ja nikakvo Alahovo dijete ili bilo čije dijete - reče Baj. - Ja sam samo ja. - Tada kreni sama, ispuni svoju misiju. 559 Bajaratt i Dante Paolo, barone-cadetto di Ravello, ušli su u automobil i sjeli na prostrano stražnje sjedalo pokraj senatora iz Michigana. - Tako mi je žao što smo zakasnili - uzviknuo je Nesbitt - ali možete li zamisliti, imali smo nesreću, prednji dio nam je bio potpuno smrskan, a vozač drugog auta pobjegao je s mjesta događaja. Međutim, moj ured je tako djelotvoran, poslali su novi auto. - Vašem stožeru se zaista mora odati priznanje, signor senatore. - To su dobri ljudi, a reći ću vam, Predsjednik je tako voljan upoznati vas dvoje. Rekao mi je osobno, misli da je upoznao baruna i njegovog oca - vašeg oca - kad se spustio u Anzio, u drugom svjetskom ratu. Spomenuo je da su brojni veliki zemljoposjednici bili od velike pomoći. On je tada bio poručnik. - Posve moguće - reče contessa s oduševljenjem. - Obitelj je bila protiv fascisti od samog početka. Dok su izigravali vjernost onoj svinji, Duceu, radili su s partizanima i omogućavali bijeg brojnim oborenim pilotima. - Dakle, imat ćete zajedničku temu za razgovor. - Oprostite, senatore, ali ja sam rođena nakon rata... - No, naravno, dakako. - Moj brat je dosta stariji od mene. - Nikad nisam mislio reći da ste vi bili tamo, grofice. - Non importa - reče Bajaratt, pogledavajući Nicoloa i smješkajući se. - Nisam stigla toliko kasnije. Automobil je skretao prema istoku u vašingtonskom sumraku. Ovisno o prometu, stići će do Bijele Kuće za petnaest minuta ili manje. 7:33 poslijepodne Telefonist s crvene linije dao je Hawthorneu privatni broj se natora Nesbitta; javila se žena koja ili ništa nije znala ili nije htjela reći što zna. - Ja sam samo domaćica, gospodine. Se 560 nator mi ne govori kamo ide i ja to od njega ni ne bih očekivala. Samo pazim da su njegovi obroci gotovi kad ih poželi. - Prokletstvo! - zagrmio je Tvrell, zalupivši slušalicu bež telefona. - Pokušao si u njegovom uredu? - upita Phvllis, ušavši na terasu. - Dakako. Ima automatsku tajnicu koja bljuje gluparije za njegove birače... "Senator ili član njegovog stožera bit će u vezi s vama ako ostavite svoje ime, adresu i broj. Senator je uvijek na raspolaganju"... i tako dalje, i tako dalje! - A što s njegovim stožerom? - udovica je bila uporna. - Kad je Hank htio informaciju, često ju je uspijevao dobiti od člana nečijeg stožera, brže nego osobu do koje nije mogao doći. - Imamo jedan problem, ne tako mali. Ja ništa ne znam o Nesbittovom stožeru. - Hank je znao. - reče Phvllis, požurivši do jednog čvrstog komada namještaja, kutije otprilike pola metra visoke i šezdeset centimetara široke, od tamnog drveta ispunjenog orijentalnim rezbarijama sa svjetiljkom na vrhu. - Ovo je ormarić za spise - nastavila je, sagnuvši se, njeni prsti su opipavali desnu stranu ormara. - Bože dragi, zaključao je, a ja nikad nisam znala kombinaciju; rekao je da ne trebam. - Što to pričaš, Phyll? - To je velika kineska magična kutija, našli smo je prije mnogo godina na našoj hongkonškom putovanju. Ako se ne otvori bočno, moraš pritiskati različite izrezbarene likove u nizu. - Htio sam reći, što je unutra? - Henry je čuvao ažurne popise svih u Washingtonu, kao i stožere svakog onog koji bi mu mogao hitno zatrebati, uključujući i sve senatore i kongresmene. Bio je... - Znam. - Hawthorne upadne. - Bio je davež u takvim stvarima. Kako ćemo to otvoriti? - Razbit ćemo. - Phvllis zgrabi sobnu svjetiljku s teškim podnožjem, istragne utikač iz zida. - Slomi ga, Tye! Hawthorne nekoliko puta tresne debelo, olovno podnožje svjetiljke po vrhu škrinje. Pri sedmom pokušaju, raspala se, pa 561 Tvrell i Phvllis čučnu ispred uništene kineske kutije, uklanja jući krhotine, i njihove ruke urone u nizove spisa. - Evo ga - uzvikne udovica Henryja Stevensa, izvlačeći debeli spis. - "Kuća i Senat". Sve je unutra! Prva osoba do koje je Hawthorne stigao bez automatske tajnice nije bila na vrhu senatorovog stožernog popisa; to je bio pomoćnik srednje razine imena koje je počinjalo sa slovom A. - Govorilo se da on večeras ide u Bijelu Kuću, kapeta ne, ali ja nisam upoznat s okolnostima. Ja sam se tek pridružio uredu, ali imam magisterij iz političkih znanosti... - Ostajte zdravo - reče Tvrell, završavajući razgovor, i okrene se Phvllis. - Sljedeći, i potraži nekog s činom - do dao je. - Imamo bolji izbor - reče Phvllis. - Ona piše po dik tatu. Drugi poziv upućen je Nesbittovoj osobnoj tajnici. Od njenih riječi Tvrell se sledio, a oštra bol u njegovim grudima je eksplodirala, šireći se po svim točkama njegovog tijela. - To je baš divno,

kapetane. Senator ima privatni sastanak s Predsjednikom, večeras. Prati groficu Cabrini i njenog nećaka, sina vrlo bogatog talijanskog baruna koji snažno ulaže u... - Grofica i nećak? - Tvrell upadne. - Žena i mladić! - Da, gospodine. Mislim da ovo ne bih trebala reći, ali to je priličan uspjeh za mog šefa. Svi ti milijuni za našu državu... - Kad je taj sastanak? - Oko osam; između osam i osam i petnaest, mislim. Bijela Kuća je uvijek pomalo fleksibilna kad se radi o tim pri vatnim, nezabilježnim posjetima. - Sastaju se u privatnom stanu? - O, ne, gospodine, Prva Dama je bila vrlo određena, naročito sad kad su njeni unuci tamo. Bit će u Ovalom Uredu... Hawthorne spusti slušalicu, njegovo lice u samrtnom bljezavu. - Bajaratt je na putu prema Bijeloj Kući! - prošaptao je. A onda zaurao - Dečko je s njom! Kriste, provukla se 562 kroz svaku zapreku koju su postavili!... Ta ophodnja vani, Phyll, jesu li dobri? - Nije im dopušteno napustiti ovo mjesto, Tye. - A ja ih nemam vremena razriješiti. Ali znam način, mimošao sam 1600 kad sam ulazi s autoceste, i znam da imaju patrolna kola State Departmenta s tipkom na kojoj piše "sirena". - Ideš sam? - Nemam izbora. Ne mogu se javiti Palisseru, CIA je ili izbačena iz igre ili, još gore, u zavjeri, Pentagon je zabranjena zona, Tajna služba me ne želi ni slušati, a policija bi me strpala u ludačku košulju! - Što ja mogu učiniti? - Nadi svakog dužnika, svakog pasjeg sina u mornaričkoj obavještajnoj ili bilo kojem drugom špijunskom odjelu s kojim je on ikada radio, i propusti me kroz vrata Bijele Kuće! - Imam nekoliko na umu, uključujući i jednog admirala kojeg je Hank izvukao iz nevolja zbog davanja savjeta oko ugovora o vojnoj opskrbi. Igra poker sa šefom sigurnosti 1600. - Učini to, Phyll. 7:51 poslijepodne Senatorov automobil zaustavio se na južnim vratima Bijele Kuće; njegovo ime bilo je provjereno na popisu i marinac na straži vojnički ga je pozdravio. U trenu, kako je dogovoreno, vozač skrene desno prema glavnom ulazu, umjesto na lijevo prema Zapadnom krilu, gdje je smješten Ovalni Ured. Kad su zašli u zavoj, pred kratkim stubištem, Nesbitt pozove groficu i njenog nećaka da izađu van, progovori par kratkih pristojnih riječi sa stražarima pokraj vrata i uvede ih unutra. - Ovo je moj kolega iz Michigana - brzo je rekao - još jedan senator iz naše države. - Rukovanje je obavljeno, a imena zaboravljena u očitom žurbi, kad se na vratima pojavi fotograf, sa spremnim aparatom. - Kao što sam vam spomenuo, grofice, moj kolega je iz predsjednikove stranke i bio je izuzetno utjecajan u pripremanju ovog susreta. 563 - Da, sjećam se - reče Bajaratt. - Htjeli ste fotografiju, vi, vaš kolega i Dante Paolo, svi zajedno. - I vi, dakako, ako hoćete. - Ne, signore, moj nećak je važan, ne ja. Ali molim vas požurite. Napravljene su četiri fotografije u nizu kad se još jedna prilika pojavi, brzo hodajući niz hodnik. - Ja se ispričavam! - viknuo je čovjek u tamnom odijelu kad im se približio. - Upute su negdje pogriješile. Trebali ste ući na ulaz za Zapadno krilo. - Pogriješile, guzicu - prošaptao je mladi senator svome kolegi iz Michigana. - Mislite li da šef protokola odobrava naše prisustvo na slikama? - Šš! - promrmljao je Nesbitt. - Prihvati pogrešku, Josh. - Jasno... Dakako. - Da nam čuvar nije javio radijom, stajali biste tu još dugo - reče pratitelj, rasvjetljujući još jednu pogrešku Bijele Kuće. - Sad krenimo, odvest ću vas do Zapadnog krila. Četrdeset i šest sekundi kasnije, nakon kratkog i brzog putovanje hodnicima, kvartet stigne do Ovalnog Ureda; svi su predstavljeni - dvojica ponovno - predsjednikovom šefu protokola. On je bio vitak čovjek, ne previsok, blijedog lica, stalno namršten, kao da očekuje napad iz zraka kojeg njegove oči ne mogu vidjeti. Mada, uza sve, njegovo je ponašanje bilo ugodno, nije prijetio, a govorio je iskrenim i umornim glasom čovjeka koji previše radi. - Zadovoljstvo vas je upoznati, oboje - rekao je, rukujući se s Baj i Nicolom. - Predsjednik sad silazi ovamo, ali nadam se da ćete razumjeti, grofice, sastanak će nužno biti kratak. - Nismo više ni tražili, signore. Samo fotografiju za mog brata, baruna di Ravello. - Pa, Predsjednik je htio da znate - vjerojatno će vam to i sam reći - on bi više volio da kratkoću uzrokuju teška državna pitanja, ali uistinu, njegova ga velika obitelj, uključujući jedanaestoro unučadi, posjećuje ovog tjedna, a Prva Dama ima vrlo određen raspored. - Koja majka, a posebno baka, nema? Mi Talijani nismo poznati po malim obiteljima, ali ni po obiteljskom kaosu. 564 - To je vrlo lijepo od vas. Dodite, sjednite. - Kako veličanstvena soba, zar ne, Dante Polo? - Non ho capito. - La stanza. Magnifica! - Ah, si, zietta. - Udomljava moć svemira... tako smo počašćeni! - Što se tiče svemira, grofice, ne znam, ali sigurno veliki dio svijeta... Senatori, želite li sjesti? - Hvala, Fred, ne bih rekao - odgovori mladi senator. - Svi smo u nekakvoj

gužvi, zar ne? - Mladiću...? Gospodine barune? - Moj nećak je prenervozan da bi sjedio, signore. - A, bene - reče Nicolo kao da je tek površno razumio. Odjednom iz hodnika pred Ovalnim Uredom dopre odzvanjajući glas, osoba koja je govorila ostala je zaklonjena iza dvojice senatora. - Isuse, ako me još koje dijete udari u želudac, prigniječi mi lice"ili me uhvati u klinč, bacit ću se na reklame za kontrolu rađanja! Predsjednik Donald Bartlett se nakratko, automatski rukuje sa senatorima i uđe u sobu. Čovjek u kasnim šezdesetima, nešto niži od metar devedeset, s ravnom sijedom kosom i izboranim, pravilnim crtama ostarjelog glumca koji se drži entuzijazma proteklih godina. U biti, sposobni političar koji je u stanju prikupiti potrebnu energiju i humor za ulogu domaćina situacije. Bio je pojava koju se nije moglo zanemariti. - Grofica Cabrini i njen nećak, barun od... barun, gospodine Predsjedniče. - zagrcnuo se šef protokola. - Bože moj, strašno mi je žao! - iskreno uzvikne Bartlett. - Mislio sam da sam uranio... Scusi, contessa. Non l'ho vista! Mi perdoni! - Parlare Italiano, Signor Presidente?... upitala je zapanjena Bajaratt, ustajući iz svoje stolice. - Ne baš dobro - reče Predsjednik, stisnuvši joj ruku. - Per favore, si siedi. - Baj sjedne. - Morao sam ponešto naučiti u ratu. Bio sam časnik u ekonomatu, za invaziju Italije, i kažem vam, imali smo silnu pomoć od nekih od vaših velikih obitelji. Znate, ljudi nisu bili previše vezani na Mussolinija. 565 - II Duce, svinja! - Naslušao sam se toga, grofice. Prije spuštanja bacali smo zalihe, po noći, u slučaju da stvari krenu naopako - pazzo - i naše trupe ostanu odsječene na putu prema sjeveru. Zvali smo to distribucijskim točkama. U stvari, već prije sam spomenuo sucu - senatoru - mislim da sam upoznao vašeg brata u Ravellu. - Mislim da je to bio naš otac, gospodine Predsjedniče. Častan čovjek koji više nije mogao tolerirati fascisti. - Vjerojatno ste u pravu. Scusi di nuovo. Postajem tako star da mi desetljeća izgledaju kao godine! Naravno da je to bio vaš otac. Vi ste bili tek dijete, ako ste uopće postojali. - U mnogo čemu, ja sam još uvijek dijete, gospodine, dijete koje pamti mnoge stvari. - A? - Non importa. Mogu li vam predstaviti, ovo je moj nećak barone-cadetto di Ravello. - Bajaratt ponovno ustane kad se Bartlett okrene i rukuje se s Nicolom, koji je bio prikladno počašćen kao i zadivljen. - Moj brat, koji se već značajno posvetio ulaganjima u američku industriju, traži samo fotografiju vas i njegovog sina. - To uopće nije problem, grofice. Međutim, moram vam reći, ovaj mladić može biti i sljedeći barun, ali ja bih rekao, mogao bi isto tako igrati za VWashington Redskins... Hej, momci, možda bih trebao stati na kutiju, ovaj dečko me čini patuljkom! - Ja sam naučio svoju domaću zadaću, gospodine Predsjedniče - reče fotograf Bijele Kuće. - Predlažem da obojica sjednete u ove dvije stolice pokraj vašeg stola. Rukujete se, naravno. Dok su fotograf i šef protokola raspoređivali stolice, Bajaratt je spustila svoju malu, biserima ukrašenu večernju torbicu među jastuke stolice, a kad su zabljeskale bljeskalice, ona je utisne još dublje i torbica potpuno nestane. - To je divno, gospodine Predsjedniče! Moj brat će biti tako oduševljen, tako zahvalan* - Ja ću biti zahvalan ako industrija Ravello nađe interes 566 u stvaranju - da tako kažem - jedne do dviju industrijskih baza u ovoj zemlji. - Budite sigurni, gospodine. Zašto ne biste raspravili pojedinosti s vašom dvojicom senatora? Ja sam im razjasnila stavove mog brata i neće vas razočarati, gospodine Predsjedniče. - To i namjeravam, grofice - reče Bartlett, smješkajući se i ljubazno kimajući kad su on i Nicolo ustali iz stolica. - Barem toliko koliko je potrebno za jedno hladno piće i nekoliko mirnih minuta, podalje od onih huligana tamo gore. - Vi ste brigante, signore! - reče Bajaratt prihvativši Predsjednikovu ruku. - Ali ja znam da vi volite svoju obitelj. - Da, bez sumnje. Predajte moje pozdrave bratu. - Ma guardi - reče Baj, gledajući dijamantima optočeni sat; bilo je malo poslije osam. - Moj brat. Zaista bih ga trebala nazvati na našem posebnom telefonu, za manje od pola sata. - Moj auto će vas odvesti natrag u hotel - reče Nesbitt. - Ja ću vas otpratiti do vrata, grofice - doda pratitelj po Bijeloj Kući. - Već sam uredio da sentorov auto bude tamo. - Dovoljno smo vam vremena oduzeli, gospodine Predsjedniče. A barun će biti razočaran ako mu se ne javim. - Posebni telefoni, posebna vremena, posebne frekvencije, čak i sateliti, danas - reče Predsjednik. - Mislim da se nikad neću naučiti na tu silnu elektroniku. - Vi ste pobijedili fascisti, Tenente Bartlett! Pobijedili ste po ljudskoj mjeri, ima li većeg uspjeha? - Znate, grofice, o meni su govorili na razne načine, dobre i loše, i to ide uz ovakav ured. Ali ovo je jedna od najljepših stvari koje je netko rekao o nekome kao što sam ja. - Razmislite, gospodine Predsjedniče. Na

ovom svijetu svi mi moramo pobijediti po ljudskoj mjeri. Inače, nema ničeg... Idemo, Paolo, moramo misliti na tvog oca. 8:02 poslijepodne Hathorne je provezao auto State Departmenta kroz Južni ulaz u Bijelu Kuću; dobio je propusnicu, crvena veza, najveće ovla 567 sti; nikakvih dokumenata, auto je odmah zahvatio radar u trenu kad je zakrenuo na cestu. Phyllis Stevens je odradila svoj posao, i to kako. Tvrell je srenuo na desno prema ulazu u Zapadno krilo, uz škripu kočnica se zaustavivši pred stubištem. Izašao je i potrčao uz mramorne stube do časnika marinca na čelu četveročlane jedinice straže Bijele Kuće. - Ovalni Ured - reče Hawthorne, i to je nedvosmisleno bila zapovijed. - Toplo se nadam da imate ovlasti, kapetane - reče marinac, ruke položene na otvorenu navlaku pištolja. - Kažu da imate, ali ovako nešto još se nije dogodilo, a i moja guzica je u pitanju ako ste vi neki ludak. - Ludaci ne ulaze na ta vrata, kapetane. Idemo. - Čekaj! Zašto Ovalni? - Prekinut ću jedan sastanak. Kamo? - Ni govora - prodere se marinac, odstupi i izvuče svoj kolt 45 iz navlake, kimnuvši svojim ljudima koji učine isto. - Kog to vruga radite! - vikne Havrthorne, bijesan, kad se četiri cijevi upere u njega. - Imate zapovijedi! - Isparile su kad si slagao! - Što? - Nema sastanka! - prijeteći reče marinac. - Primili smo poziv prije petnaest minuta i provjerili smo - ja sam osobno provjerio. - Koji poziv? - Isti onaj koji je tebi odobrio ulaz pod hitno. Proklet bio ako znam kako si to izveo, ali dalje ne ideš... - Za Boga, o čemu ti pričaš? - "Nadite Zeusa" kaže čovjek odozgo. "Odvedite ga sa sastanka i zadržite ga u podrumu..." - Do sada si točno razumio... - Netočno! Nema sastanka! Provjerili smo dolje u Ovalnom Uredu i koga smo našli, samo šefa protokola. Rekao je - meni u lice - da provjerimo raspored, da Predsjednik nema za večeras ništa zakazano; a ako bismo ga htjeli odvesti bilo kamo, prvo bismo morali gore u privatni stan i uvjeriti Prvu Damu, jer je tamo čitava obitelj uključujući i čopor unučadi! 568 - To nije informacija koju ja imam, kapetane. - Pa, toj svojoj možete dodati još jednu, kapetane. Mi smo pokretna ophodnja, a šef protokola je bio jasan, da ako se mediji budu motali oko nas, u cilju njuškanja tabloidnog tipa, možemo se pozdraviti s najsladim poslom kojeg ćemo ikad vidjeti u Mornarici. - To je glupo... - Ja sam to drukčije rekao, ali on je primio poruku, u čisto vojnom smislu. A sad ćete i vi primiti poruku, ljudi. Prelazite sigurnosni prag... - Sjaši, idiote! - riknuo je Tyrell. - Ne znam kakve se igre ovdje igraju, ali znam o čemu se radi! Dakle, ja ću sad odjuriti najbrže što mogu niz taj hodnik, kapetane, a vi možete otvoriti vatru ako hoćete; ja samo pokušavam nekoga spriječiti da ubije Predsjednika] - Što si rekao? - Zatečeni marinac se odjednom sledi na mjestu, njegove riječi bile su jedva čujne. - Dio koji si dobro shvatio, kapetane. Izvuci ga s tog sastanka. - Nema sastanka! Šef protokola je rekao... - Možda ne želi da se za sastanak zna, možda zato nije dogovoren - možda, budući da mi je odobren ulaz ovamo - vi to trebate ustanoviti... Idemo! Hawthorne pojuri naprijed, niz dugački, široki hodnik, a vođa pokretne stražarske jedinice pogleda svoje ljude i kimne. U trenu, kapetan se stvorio pokraj Tvrella, a četiri marinca su slijedili iza njih. - Što tražimo? - bez daha prošapće časnik. - Ženu i dečka... - Dečka... malog dečka? - Velikog dečka; mladić, stariji tinejdžer. - Kako izgledaju? - Nije važno, prepoznat ćemo ih... Koliko još? - Iza ugla, velika vrata na lijevo - odgovori kapetan, pokazujući na slijepi kraj hodnika, u obliku slova T. Tvrell podigne ruku, uputivši ostale da stanu i hodaju polako kad su se približili kraju hodnika. Iznenada, glasovi, ka 569 kofonija pozdrava, "addio", "arrivedercof i"dovidenja", popraćena pojavom trojice muškaraca iz istočnog hodnika, nasuprot; dvojica su nosili tamna poslovna odijela, a treći sivu vozačku uniformu i kapu, sva trojica s plastificiranim propusnicama pričvršćenim na revere. - Ashkelon! - uzvikne vođa, obraćajući se nekom na drugoj strani. - Tko ste vi, dovraga? - upita zatečeni kapetan marinaca. - FBI, dodijeljen State Departmentu iz razloga diplomatske sigurnosti - reče iznenađeni čovjek pokraj vozača, a njegov pogled lutao je između časnika i osoba koji su, izvan vidokruga, izlazili iz Ovalnog Ureda. - Pratimo groficu u hotel. Dispečer vas nije upozorio? - Kakav dispečer? FBI ili ne, kad se radi o Ovalnom, naša sigurnost obavještava mene s najmanje sat vremena unaprijed, to je uobičajeno! - Laže! - promrmlja Hawthorne, pomaknuvši se djelomično iza marinca, dok je izvlačio automatik iz svog pojasa. - Koriste ime Ashkelon, a to znači samo jedno... Bajarattl - iznenada vikne Tvrell, okrenuvši se, i ispali u strop, u trenu shvativši koliko je glup bio taj pucanj upozorenja. Provalila je stakato paljba, prvi je pogođen marinac kapetan, krv prokulja iz njegove utrobe dok su

se ostali marinci bacali prema zidovima hodnika. Aškeloni su se povlačili, uz divlju pucnjavu i urlike, s namjerom da privuku pažnju na sebe, smanjujući tako unakrsnu paljbu i pokrivajući nekoga. Jedan marinac se pojavi u istočnom kutu hodnika i ispali pet rafala, oborivši dvojicu navodnih federalnih agenata, a jedan od njih nastavio je pucati iz fetalnog položaja kad jedna žena projuri sjecištem hodnika u obliku slova T. - Ubijte ga, ubijte dečkal - vrisnula je. - On ne smije živjeti! - Cabi... CabR - mladić je kriknuo negdje u hodniku iza ugla. - Što to govoriš?... Auuh! Drugi marinac poleti naprijed, ispalivši dva rafala, i raznese glavu vozaču, koji se sruši pred Bajaratt. Tvrell zgrabi dru 570 gog marinca. - Izvucite Predsjednika van}. - vikao je. - Sve izvucite van! - Što, gospodine? - Samo ih izvucite Bajaratt odgurne mrtvo vozačevo tijelo, dohvati njegov pištolj, i odjuri hodnikom, a marinci utrče u Uvalni Ured. Hawthorne se sagne i okrene, tražeći ženu koju je nekad volio, a sad mrzi, zmižu sa staklenim očima i ustima punim otrova. Približavala se kraju hodnika! Tvrell skoči naprijed svom snagom, rana na boku se otvori, i krv se počne širiti njegovim hlačama kad je potrčao za njom. Kad je stigao na polovicu hodnika, iz Ovalnog Ureda se začuje silovita eksplozija. Užasnut, Hawthorne se okrene, zatečen dimom i prašinom, i u trenu mu lakne kad je vidio nejasne izbezumljene likove na travnjaku pokraj otvorenih bočnih vrata na drugom kraju hodnika. Marinci su obavili svoj posao; Predsjednik i još neki, trčali su ukolo u panici, ali bili su izvan Bijele Kuće, izvan opasnosti. Ponovno se okrenuvši, Tvrell se ukoči - gdje je Bajaratt! Nestala je! On potrči i stigne do velike okrugle prostorije s tri hodnika iza prostranog stubišta; izabrala je jedan od njih - * I koji? Odjednom, sirene i prodorna zvonjava razlegnu se šupljim prostorima zgrade. Slijedili su glasovi - vriskovi, zapovijedi, masovna histerija - izgledalo je, odasvud i niotkuda. A u tom kaosu, jedna visoka prilika je polako silazila niz stube, jednoruka prilika, napetog lica, sjajnih, širom otvorenih očiju, kako izgleda okrutan čovjek dok promatra brutalni čin koji ga dubinski uzbuđuje. - Gotovo je, generale, je li tako? - vikne Hawthorne. - Doista ste to napravili, je li? "" - Ti! - zaurla zapovjednik Vrhovnog stožera, dok su rijeke marinaca i civila kuljale iz hodnika, prelazeći veliku kružnu prostoriju prema hodniku Ovalnog Ureda, nesvjesni slavnog generala i okrvavljenog čovjeka koji je šepao prema stubištu. - Zakasnio si, zar ne, gospodine! - Mevers pomakne ruku 571 iza leđa, žureći u pištolj u Tvrellovoj ruci. - Suočio sam se s tisućama oružja i nijedno me nikad nije uplašilo. - O ovome ne trebate brinuti, generale. Mogu vam raznijeti koljena, ali hoću vas živog. Hoću da se ostatak vašeg lesa koprca, da ga vidi čitav svijet - jer ja nisam zakasnio. Vi ste izgubili. Bez upozorenja, bez i najmanjeg pokreta tijela, Mevers izviče ruku koju je držao na ledima, i u jednom pokretu, oštricom svoje bajonete udari po Tvrellovim grudima. Hawthorne posrne, pucajući, dok se, ispod sakoa, krv širila njegovom košuljom. A general Maximum Mike Mevers se sruši niz stube, raznešenog vrata, masa bijelog tkiva i natopljenog, jarko crvenog mesa, a glava više otkinuta od tijela nego na njemu. Bajaratt! Gdjtf Pucanj - vrisak! Iz dubine desnog hodnika. Dominique je ponovno ubila - ne, Bajaratt! Smotavši svoju košulju da upije krv, Hawthorne odšepa do hodnika iz kojeg je dopro pucanj i krik; zidovi su bili blago žuti; kristalne svjetiljke, a ne neonske cijevi. Hodnik je bio kratak, vjerojatno namijenjen društvenim djelatnostima; garderobe u kojima su se pozvani gosti mogli dotjerati za državne događaje; dvojna vrata na desno, dvojna na lijevo. Lesa nije bilo, ali vidjeli su se crveni tragovi, kao da je tijelo odvučeno do drugih po redu vrata na desno. Ubojica koji postavlja zamku, napravio je pogrešku koju bi samo drugi ubojica prepoznao. U takvoj situaciji, nije trebalo slijediti trag krvi, trebalo je pogledati u suprotnom smjeru. Tvrell je uzmicao hodnikom, ledima uz lijevi zid, rana na njegovom boku sad je obilato krvarila. Stigao je do prvih vrata i skupivši svu snagu, okrene se, i udari ramenom u njih, istodobno pritisnuvši kvaku lijevom rukom. Ukrašena soba bila je prazna, nekoliko velikih ogledala odražavalo je njegov lik; on brzo odšepa natrag u hodnik u pandemonij urlajućih sirena i zaglušujućih zvona. Produžio je do drugih vrata na lijevom zidu; znao je, osjećao je, tu je nelogično logično utočište ubojice. Još jednom, sakupivši ostatak svojih snaga, on okrene 572 kvaku i udari tijelom o vrata, odbacujući ih s treskom na susjedni zid. Ništa... Onda, u mikrosekundi bljesne spoznaja, on se okrene i baci na desno - jer, znajući svog progonitelja, Bajaratt je okrenula zamku! Uletjela je kroz otvorena vrata sobe nasuprot; odjeća napola izderana, lice demonske

opsjednutosti, oči divlje, crte lica zategnute u bijesu. Dvapat je zapucala, prvi metak okrzne Tvrellovu lijevu sljepoočnicu kad je on izmaknuo glavu, drugi smrska ogledalo na toaletnom stoliću, treći pokušaj... jedan klik. Pištolj koji je uzela od ubijenog bio je prazan. - Pucaj! - vrisnula je Bajaratt. - Ubij me! Tvrellovim umom bljeskali su gromovi, munje su sijevale njegovim unutarnjim vidom, zasljepljujući njegove misli, prepuštajući ga mukama pogleda na vanjski svijet. Suprotstavljeni naleti gadenja i prizvane ljubavi sudarali su se dok je zurio u izobličeni lik paklenog kerbera koji je spavao u njegovom naručju, u drugom vremenu, u drugom životu. - Koga bih ubio? - upitao je onemoćalo, između teških udisaja. - Dominique ili teroristkinju koju zovu Bajaratt? - Zar je to važno! Nijedna od nas ne može više živjeti, zar ne shvaćaš? - Jedan dio mene to shvaća, a drugi nije siguran. - Slab si! Uvijek si bio slab i ispunjen gadljivim samosažaljenjem! Bijedan si! Hajde, završil Nemaš hrabrosti? - Mislim da hrabrost nema s tim nikakve veze. Da ubiješ opkoljenog bijesnog psa, ne treba ti junaštvo. Ali možda malo više hrabrosti treba za zarobiti ga, proučiti ga i shvatiti što ga čini bolesnim. I također, saznati kakvi još bijesni psi jure s njim u čoporu. - Nikada! - krikne Bajaratt, sijevne zlatnom narukvicom i baci se na Hawthornea. Onemogućen ranjenim bedrom, Tvrell poklekne pred napadom, njegova snaga iscijedena; gotovo da nije bio dorastao ludačkoj snazi fanatika. A onda, kad se zlatna narukvica približi njegovom vratu, zaustavljena samo stiskom njegove šake na njenom zglobu, on ugleda otvor nazubljenog zlatnog vrška. Kapala je njemu namijenjena tekućina. On opali. U njene grudi. 573 Bajaratt ostane bez daha i izvrne se, drhteći u smrtnom grču. - Muerte a toda... Glava Amaye Aquirre klone na desno, u zaklon njenog ramena. Nekako, njeno lice postane mlade, crte mržnje se ublaže; desetogodišnje dijete počivalo je u miru. 574 EPILOG

International Herald Tribune Pariško izdanje - (str. 3) ESTEPONA, Španjolska, 31. kolovoza - Jučer je objavljeno da je policija, u pratnji američkog veleposlanika, za pečatila vilu u vlasništvu umirovljenog bivšeg suca Vri hovnog suda Sjedinjenih Američkih Država, Richarda A. Ingersola, koji je doživio fatalni srčani udar dok je prisustvovao pogrebu svog sina u Virginiji. Sudac Inger " sol bio je istaknuti član ekskluzivne zajednice Plava 1)f Cervantes, Costa del Sol. Američki veleposlanik bio je (nazočan u skladu s naputcima Ingersolovih nasljednika, kako bi svi njegovi osobni papiri bili uklonjeni i vraćeni u Sjedinjene Države, uključujući i one čiji su sadržaj po vjerljive informacije i savjeti koje su tražili službenici i američke vlade. Washington Post (Prva stranica, desno dolje) General Mevers naden mrtav Sumnja se na samoubojstvo WASHINGTON, D.C., 5. rujna - Tijelo gen. Michaela Meversa, zapovjednika Vrhovnog stožera, otkriveno je rano jutros u grmlju nekoliko stotina metara od Vijet namskog Memorijala. Smrt je pripisana velikoj rani od metka na njegovom vratu, ispaljenog iz blizine; rečeno oružje naden je u generalovoj ruci. Motiv samouboj 575 stva najbolje je opisati Meversovim riječima izgovorenim prošlog svibnja na konvenciji Forever America. "Dode li vrijeme, kad moje slabosti odluče da ne mogu ispunjavati svoje dužnosti s maksimumom mojih sposobnosti, radije ću si tiho oduzeti život nego postati teretom zemlji koju volim. Da su moje želje bile ostvarene, bilo bi to među trupama koje su meni i naciji služile tako veličanstveno." General, nekadašnji ratni zarobljenik, preživio je brojna ranjavanja u vijetnamskom ratu. Najsvjetliji trenuci Meversovog života i vojne karijere navedeni su među posljednjim pozdravima. Predstavnik Pentagona rekao je da su zastave spuštene na pola koplja i tako će ostati tjedan dana, a danas u podne, generalu će biti odana počast minutom šutnje i molitvom. New York Times (str. 2) ";", Je li na pomolu čišćenje WASHINGTON, D.C., 7. rujna - Izvori bliski CIA, Mornaričkoj obavještajnoj službi i Imigracijskom uredu kažu da je u tijeku masovna provjera velikog broja zaposlenih kao i vanjskih suradnika vezanih s tri navedene ustanove slobodnim ugovorima. Nitko službeno ne želi govoriti o mogućim povodima za ovu akciju, ali potvrđeno je da je obavljeno nekoliko desetaka uhićenja. Los Angeles Times (str. 47) MEXICO CITY - Dva američka pilota, Ezekiel i Benjamin Jones, pojavili su se u uredima meksičkog tabloida "La Ciudad", tvrdeći da imaju informacije o "nestanku" Nilsa van Nostranda, multimilijunera i međunarodnog financijera te savjetnika posljednjih triju administra 576 čija, kao i određenih odbora u Kongresu. Predstavnik gospodina Van Nostranda rekao je da nikad nije čuo za dvojicu braće, a podatak o "nestanku" gospodina Van Nostranda ga je nasmejao, budući da je on na tromje sečnom krstarenju svijetom, putovanju koje

je sam sebi obećavao već godinama. Čarterski servis u Nashvillu, Tennessee, gdje su piloti, kako su tvrdili, bili zaposleni izjavljuje da nema bilješke o njihovom zapošljavanju. Jutros je javljeno da su dvojica muškaraca koji odgovaraju opisima braće Jones, ukrali jedan mlađnjak i pod lažnom zrakoplovnom identifikacijom odletjeli na jug, vjerojatno u Južnu Ameriku. - Sad znate istinu, famiglia Capelli - rekao je Nicolo, nervozno se naginjući na stolici, sa zavojem na grudima, ispod jakne, i lijevom rukom u povezu. Nalazili su se u prostranom stanu iznad delikatesne trgovine-restorana. - Ja sam samo nosač iz Porticija, iako mi je rečeno da u Ravellu postoji velika obitelj koja bi me prihvatila kao vlastitog, jer oni su izgubili sina sličnog meni... Ne mogu to učiniti, jer dovoljno dugo sam pred samim sobom bio lažan, dovoljno lagao drugim ljudima. - Ne budi tako okrutan prema sebi, Paolo - Nico - reče Angel Capelli, sjedeći na drugom kraju sobe, taktika koju je smislio njen sumnjičavi otac. - Moj odvjetnik je razgovarao s vladinim ljudima... - Njen "odvjetnik", papa! - uzviknuo je glumičin mladi brat, smijući se. - Angelina ima odvjetnika! - Basta! - rekao je otac. - Možda, ako se dovoljno potrudiš, ti možeš postati sestrin avvocato... Što je taj pravnik rekao, Angelina? - To je vladina stvar, papa, sve mora biti silenzio. Nicolo je posljednja četiri dana proveo u izolaciji, ispitivale su ga službene osobe, rekao im je sve što je znao. Bilo je onih koji su ga htjeli strpati u zatvor na mnogo godina, ali naši zakoni zahtijevaju suđenje. Svakome optuženom za zločin zajamčen je odvjetnik za obranu - i iskreno, papa, za njegovu obranu, ja jamčim najbolje pravnike koje moj odvjetnik može naći. - 577 Angel Capelli, rođena Angelina Capelli, zastane i lagano porumeni kad se nasmješila Nicolou. - Naravno, bit će dosta publiciteta, i kako mi je rečeno, podosta neugodnosti, jer dosta ljudi po čitavom gradu, u vladi i izvan nje pomagali su toj teroristkinji; mislili su da bi mogli od nje izvući novac. - Takd! - grmio je Capelli. - To je incredible! - Ne, papa. Prema povjerljivim izvještajima koja su dali marinci i odgovorni mornarički časnik, svi su jasno čuli kad je ona zapovjedila da se Nicolo ubije - ubije, papa! - Madre di Dio - prošapće gospođa Capelli, gledajući Nicoloa. - On je tako dobar dečko, možda nije savršen, ali nije cattivo. - Ne, nije, mama. On je s ulice, kao i mnogi naši mladi koji lutaju u bandama i glupo se ponašaju, ali on želi napredovati. Koliko je lučkih nosača u Italiji išlo u srednju školu? Nicoje. - Znači, on neće u zatvor? - pitao je brat Capelli. - Ne - odgovori Angelina. - Dok god se drži prisege da neće ništa reći, prihvaćaju činjenicu da je on bio lutka - un fantoccio, papa - u rukama te strašne osobe. Moj odvjetnik je sredio papire i Nico će ih danas poslijepodne potpisati. - Scusa - reče stariji Capelli, oči mu širom otvorene od zanimanja. - Ovaj tvoj prijatelj - barone-cadetto... ovaj Paolo ili Nicolo - pričao je o velikom novcu u Napulju, da ne spominjemo omotnicu s toliko denara da bih ja za takav profit trebao šest mjeseci raditi... - Sve je tamo, papa - odgovori Angelina. - Moj odvjetnik je provjerio u napuljskoj banci... Upute su jasne. Ako ga Nicolo Montavi iz Porticija, s odgovarajućim dokumentima, zatraži, njegov je. U slučaju njegove smrti, vraća se ulagatelju koji posluje s bankom; a ako ga nitko ne zatraži u roku od šest mjeseci, svota se prebacuje na povjerljivi račun u Ziirichu. - Sve je to istina, signor Capelli - reče Nicolo. - O svom zaposlenju znao sam samo da će to biti sciarada, igra za novac, koju, da budem iskren, dokovi Porticija mnogo puta igraju. 578 - I sav taj novac ti je i dalje dostupan? - Nije trebao biti - prizna dečko s dokova, bljesak gnjeva pređe mu licem kad je nakratko sklopio oči. - Kao što vam je Angelina rekla, ona je zapovjedila da me ubiju - dodao je tihim ravnodušnim glasom. - Ali, sad je - uzvikne Angel. - Moj odvjetnik kaže da trebamo samo otići u Napulj, u banku, i sve je Mcovo! - Trebate...!"! Vas dvoje zajedno? - On je jedan irtocente, papa. Sjeo je na krivi zrakoplov. - Koliko tamo ima novaca? - Milijun američkih dolara. - Neka tvoj avvocato ide s vama, Angelina - reče Angelo Capelli, mašući jelovnikom kao lepezom. - Moraš imati odgovarajuću pratnju, ali ako je tvoj odvjetnik imalo kao tvoj agente, crv koji ti je promijenio ime, i na njega ću baciti maledizione! Draga Cath, Bilo je lijepo vidjeti te jučer, a još je bolje kad znam da ćeš uskoro biti dobro. Inače, izgledala si sjajno, ali za mene si uvijek takva. Pišem ti pismo pa nećeš imati priliku izigravati nadređenog časnika ili sa mnom pričati kao da sam ti mali brat gnjavator koji se uvijek izgubi u tržnici; može? Cijenim ovo odsustvo koje su mi dali, ali zapravo nije mi do njega. Znam da sam nešto pričao o svom tati, a ti nisi ni znala, da je on bio veliki pravnik i tome

slično, ali pretpostavljam da nisam spomenuo, tata se povukao prošle godine. Nije bio tako mlad, Cath. Može se reći da smo sestra i ja bili kasna djeca, s obzirom da su oni oboje bili u četrdesetima. U stvari, tata je tvrdio, zato sestra i ja imamo takve mozgove, jer su njegov i mamin već bili potpuno razvijeni, što, naravno, ne bi prošlo ni u kojoj biološkoj studiji o nasljeđivanju. Ali nema nikakvog jakog razloga da idem kući, jer njih tamo nema previše. Skakuću po Europi kao dvoje klinaca, a kad se umore od Europe, 579 krenut će nekamo drugdje - zadnji put kad smo se čuli, spominjali su mjesto zvano Adelaide, u Australiji, jer tamo imaju sjajnu kockarnicu - mama obožava kockanje, a tata voli popiti nekoliko burbona sa stranim svijetom i dobro se provesti. Mislio sam skoknuti do moje sestrice, nas dvoje smo se uvijek prilično dobro slagali, ali ona opasno hoda s tipom koji ima vlastitu tvrtku i želi je namamiti na novo radno mjesto, recimo, kao starijeg potpredsjednika, i kad sam je nazvao, rekla mi je: "Da se nisi usudio sad pojaviti, veliki brate, jer će i tebi ponuditi posao!" I rekao bih, ima pravo, Cath. Mala je dobra, jako inventivna, ali ja sam je naučio većinu onoga što zna. Bože moj, pa ja sam zgoditak za svakog u privatnom sektoru! U redu, u redu, možda malo i pretjerujem, ali shvatio sam, ne trebam doći. Što ću? Idem natrag jedinom domu kojeg trenutno imam, u bazu, i nadam se neće te smetati - mislim, to što odlazim, a nisam se osobno oprostio. A sad, smijem li reći nešto što se tebe tiče, bojnice? Mislim da ti trebaš mnogo više razmišljati, ako dopustiš. Znam te, Cath, promatram te sad već gotovo pet godina, i ne trebam ti reći da te istinski volim, ponekad u mislima s vrlo niskim pobudama, ali znam kad treba stati. Uz to, ti si, uostalom, bar sedam ili osam godina starija od mene, a ja ne bih htio iskorištavati prednost - šalim se, bojnice! Hoću reći samo, ti imaš nekoliko mogućnosti koje ja nemam, a jedna je s tipom kojeg istinski poštujem, čovjekom koji je pravi muškarac zato jer, među ostalim, ne hoda uokolo misleći da to mora dokazivati. Jednostavno, je. To sam shvatio prvi put kad je Charlie ubijen, a ja sam se potpuno promašeno ponašao. Ali ti znaš što se tada dogodilo i koliko se sjećam i s tobom je imao jedan razgovor. Takvi trenuci ti kažu puno o čovjeku, razumiješ? Tye možda i je skrenuo na svoju stranu, kako kažu, ali u mom rječniku on je baš sve ono što se podrazumijeva pod onom usranom frazom "časnik i gospodin". Kao što rekoh, on jednostavno je, iako vjerojatno nikad više sa mnom ne bi razgovarao kad bih mu to rekao u lice. Znam, uvijek sam govorio kako si ti rođena da vodiš zrakoplovstvo i tome slično, i mogla bi vjerojatno, ali to je bilo 580 prije nego što mi je Tye ispričao ono što si rekla, što si htjela biti da ti je studij bio dostupan. Možda bi sada mogla, kako ti je predložio kapetan. Stvarno se nadam da ćeš o tome razmisliti, a onda ću možda ja voditi zrakoplovstvo. Iz bolnice su javili da ti je stigla odora. Iskreno, mislim da u haljini izgledaš sjajno. Volim te, Cath, i uvijek ću te voljeti. Molim te razmisli o mojim riječima. Usput rečeno, bio bih strašan striko tvojim klincima. Koliko obitelji ima pravog genija da im pomaže pisati zadaće? Šalim se - ne! Jackson. U plavoj odori zrakoplovstva, bojnica Catherine Neilsen je sjedila sama u invalidskim kolicima, pokraj stola na bolničkoj terasi nad rijekom Potomac. Pred njom je stajala velika čaša s ledenom kavom; nasuprot, u metalnoj zdjeli s ledom, hladilo se pola litre bijelog vina. Bila je rana večer, narančasto sunce zalazilo je na zapadnom nebu, bacajući duge sjene dolje, po namreškanoj vodi. Kretanje kod staklenih vrata privuče joj pogled; šepajući lik Tvrella Havvthornea krivudao je između posjetilaca i bolesnika za stolovima, prema njenom stolu uz ogradu. Ona brzo ubaci Pooleovo pismo u svoju torbu. - Zdravo - reče Tvrell. - Bitno uljepšavaš odoru. - Smučila mi se bolnička odjeća, a kako ne mogu u kupovinu, Jackson mi je poslao ovo, iz baze... Naručila sam ti Chardonnay, nadam se da je u redu; žestoko ne služe. - Vjerojatno je i predobro; moj želudac bi se mogao pobuniti. - O toj temi, ili tu negdje...? - Novi šavovi se dobro drže, hvala, ali, umotani su u cement od zavoja. Kapetan marinac je bolje; metak mu je prošao kroz bok, gadno ali čisto. - Kako je prošao sastanak? - Pokušaj zamisliti kavez pun risova koji jure po blatu... Ne znaju zapravo što ih je pogodilo ili kako je sve to prošlo kroz njihovo neprobojno osiguranje. 581 - Daj, priznaj, Tye, čitava strategija je bila genijalna. - To nije opravdanje, Cathy. Bila je genijalna, jer smi mi toliko manjkavi iznutra; kamion je mogao proći kroz naše rupe. Kriste, mali je bio po svim novinama, lažna grofica dobro u pozadini, priznajem, ali bila je tamo. Gdje su bili super kontraobavještajni japiji koji rabe sva ona čudesna računala što provjeravaju i dvostruko i

trostruko? - Ti se nisi dovoljno rano uključio, a Poole nije radio na računalima. - Volio bih vjerovati ono o meni, ali, kao i obično, bilo je previše slučajeva... Poole, to prihvaćam - i ti, damo. Bila si izuzetna... Inače, Howell - Sir John Howell - iz MI-6, bio je uključen u zasjedanje u Bijeloj Kući. London drži u okruženju četiri - Bajarattina - pomagača; ostali su, ako ih je bilo, odletjeli za dolinu Beka, pretpostavlja se. Pariz je bio doista dobar. Iz Deuxieme su poslali znak kojeg je jedinica doline Beka morala shvatiti kao onaj kojeg su čekali. U dva ujutro, objavljeno je i na radiju i na tv-stanicama da je sazvan hitni sastanak Poslaničkog doma. Takvu stvar ne može izazvati ništa manje od svjetske katastrofe, strašni događaj koji je privremeno zataškan. Uхватili su pet terorista koji su pokušavali pobjeći kroz jedan jedini izlaz. - A što je s Jeruzalemom? - Prekrasni su. Ništa ne govore - samo, sve je pod kontrolom. Isto tako, Van Nostrandova smrt će biti pokrivena. Negdje putem, možda s druge strane oceana, bit će objavljeno da je imao srčani napad ili nesreću, i bit će mu odana počast u odsutnosti. - Bijela Kuća? - Drže se priče o renoviranju Ovalnog Ureda, što navodno traje već tjednima, i tako sprečavaju turističke posjete. Ako im zatreba, imaju lažne planove vojne inženjerije, i jedan u jednoj vanjskoj građevinskoj tvrtki. - Hoće li to biti dovoljno? - Tko će poreći? Vremenski je u redu; Predsjednik je bio gore sa svojom obitelji, a eksplozija je bila mnogo jača unutra nego vani. 582 - Ubijeni su ljudi, Tye, i to prilično gadno! - Tajna služba brzo radi i znaju točno što trebaju učiniti. - Pribiližila se konobarica; razmijenjene su formalne pristojnosti i žena s pregačom otvori bocu. - Hvala - reče Tyrell. - Kasnije ćemo naručiti. - Dakle, to je to - reče bojnica, promatrajući kako Hawthorne ispija gotovo sve vino iz čaše u nekoliko gutljaja, tragovi velike iscrpljenosti i preočiti na njegovom licu. - To je to - složi se Tyrell. - I nije kraj, znaš, to je samo početak. Neće proći dugo i procurit će, vijesti će stići do sludjenih, posvuda. "Kako blizu su stigli, kako je ona zamalo uspjela!" Poklič "Ashkelon" vjerojatno će biti zamijenjeno s "Bajaratt - pamtimo Bajaratt... inače znanu kao Dominique - Dominique Montaigne. - Njegov glas utihne i on napuni čašu. - Nešto smo naučili, nadam se - dodao je, malo jače od šapta. - A što bi to bilo? - Treba znati svaku prokletu kariku u našem tajnom lancu zapovijedi, svakog odgovornog, ili treba sve izbaciti. Izaći u javnost. - Ne bi li to stvorilo zbrku, čak histeriju? - Mislim da ne bi, i o tome sam razmišljao. U ratu, sirene i svjetla oglase neposredno bombardiranje, a građani uglavnom mirno idu u skloništa, znajući da će oni koji su za takav događaj osposobljeni učiniti sve da ih zaštite, zaštite interese zemlje. Ovo ne bi bilo znatno drukčije, a moglo bi biti strašna prevencija... Pretpostavimo da je FBI u dogovoru s CIA održao konferenciju za tisak, prenošenu diljem zemlje - uzbunu, zapravo - objavljujući da su jedna žena i mladić ušli u zemlju ilegalno, u misiji doline Beka... i tako dalje i tako dalje. Misliš da bi se Dominique... - Hawthorne zastane, udahne duboko stežući čašu - Bajaratt izvukla u Palm Beachu ili New Yorku? Sumnjam; negdje bi neki poduzetni reporter povezao ili barem postavio pitanja šira od brižljivo izgrađenog zaleđa. Možda jedan i je, ili dvojica; čovjek iz Miami Herald i crvenokosi stručnjak za prljavštinu, po imenu Reilly. - Možda si u pravu. O izlasku u javnost, mislim. 583 - Bio ili ne, to je bila moja preporuka danas poslijepodne... Ja bih još jednu bocu vina. - Tyrell domahne konobarici, pokazujući zdjelu za led; ona kimne i krene prema šanku. - Jesi li... - nježno je počela Cathy - jesi li im rekao tko je bila Bajaratt? - Ne - odgovori brzo Hawthorne, podigavši svoj umorni, zamagljeni pogled i pogleda Catherine u oči. - Nisam imao razloga reći, a imam sve razloge ne reći. Nema je, i ma kakvi je demoni gonili, otišli su s njom. Njeni tragovi vodili su isključivo u dolinu Beka; sve drugo je bila fasada i može naškoditi ljudima koji su iskorišteni - baš kao što sam i ja bio iskorišten. - Ne svadam se s tobom - reče Cathy, spustivši ruku na njegovo rame - Mislim da si ispravno odlučio. Molim te, nemoj se ljutiti. - Ispričavam se i nisam ljut - ne na tebe, Bog zna. Samo želim natrag svojim čarterima, da ponovno vidim kako brod siječe valove. - To je dobar život, je F da? - Lijek za dušu, kako bi rekli moji učeni otac i brat. - Hawthorne se nasmiješi; u njegovom izrazu, nikakvog poziva na saosjećanje. - Da, bit će tako - reče Cathy, pogledavši ga ispod njegove fasade. - Svejedno, žao mi je, tako mi je žao zbog svega što ti se dogodilo. - I meni je, ali nema nikakvog smisla sve ponovno razmatrati, je li tako? Očito, nadaren sam da privlačim - ili da budem privučen, ženama koje pogibaju - iz krivih ili pravih razloga. Kad bih imao recept, moglo bi se izbjeći brojne razvode. - To ti

nije naročito zgodno i ne vjerujem ni malo da zaista tako misliš. - Ne mislim. Samo se ne osjećam naročito zgodno, u redu? Deja vu prečesto dolazi... Ali želim pričati o sebi - zlo mi je od samog sebe, jako zlo. Želim pričati o tebi. - Zašto? 584 - To smo već prošli. Zato jer me zanimaš, jer mi je stalo. - Ponovno, zašto, kapetane Hawthorne? Zato jer si povrijeđen - očajno povrijeđen, to ti priznajem - a ja sam tu, osoba kojoj je stalo do tebe, netko na koga se možeš osloniti, kao što si radio sa tvojom Dominique? - Ako to misliš, bojnice - reče Tvrell kruto, odmaknuvši svoju stolicu, spreman da ustane - ovaj razgovor je završen. - Sjedaj dolje, guzicol - Što? - Upravo si rekao ono što sam htjela čuti, budalo jedna. - Što sam ja to, do vraga, rekao? - Da ja nisam Dominique ili Bajaratt ili kako joj je već bilo ime. A nisam ni duh tvoje Ingrid... Ja sam ja! - Nikad ni nisam mislio drukčije... - Morala sam to čuti. - O, Kriste! - reče Hawthorne, ponovo sjedne i zavalila se u stolici. - Što želiš od mene čuti? - Daj prijedlog, možda dva. Sam Predsjednik je zapovijedio zrakoplovstvu da mi odobre neograničeni dopust, zbog oporavka koji će, kako kažu liječnici, trajati tri ili četiri mjeseca. - Čuo sam da je Poole odbio svoj dopust - reče Tvrell. - On nije imao kamo otići, Tye. Zrakoplovstvo, računala i takve stvari, to je njegov život. To je Jackson, ne ja, ne nužno. Hawthorne se polako pomakne i nagne preko stola, oči mu ponovno na razini Cathvinih. - Moj Bože - blago reče. - Vidim li ja to nekog dragog kako viri iz te odore? Možda jedna mlada cura koja je htjela postati antropolog? - Ne znam. Služba vapi za ranim mirovinama, zemlja ne može izdržati vojni status quo. Jednostavno, ne znam. - A jesi li znala da su Karibi krcati neotkrivenim antropološkim tajnama? Na primjer, izgubljene kolonije Cibonev i Couri Indijanaca, koje vuku korijene sve do Gvajane i dolje do Amazone. Pa primitivni Aravvaki čiji su zakoni očuvanja civiliziranog mira bili nekoliko stotina godina ispred njihovog vremena. Ili ratnički narod Karib, nekad su pokrivali veći dio 585 Malih Antila, i tako su usavršili gerilsku taktiku da su španjolski konkvistadori kao od pakla bježali od njih... i od njihovih večera s roštilja, gdje su kraljevi ljudi, naravno, bili glavno jelo. Von Clausewitz bi se složio, i strateški i psihološki... Sve se to dogodilo znatno prije trgovine robljem; čitava razvijena civilizacija povezana velikim bubnjevima i ratnim kanuima i vodama koji su dijelili pravdu od otoka do otoka, kao putujući suci na starom Zapadu, kad nisu bili pijani ili pokvareni. Tih nekoliko stoljeća su tako fascinantna, a tako malo se zapravo zna. - Bože moj, ti si taj koji bi ih trebao proučavati. Stvarno si se navio. - Ah, ne, ja sam od one vrste koja sjedi pokraj vatre i sluša priče, ja ne proučavam. Ali ti bi trebala. - Trebala bih se vratiti u školu, na fakultet. - Ima nekoliko sjajnih, od Martiniquea do Puerto Rica; a čuo sam da i neki od najboljih antropologa tamo predaju. To je dobro mjesto za početak, Cathy. - Vjerojatno izmišljaš... ali, želiš li ti to reći da... - Da, bojnice, rekao sam; dodi sa mnom. Nismo djeca, ni ti ni ja, ako si damo malo vremena, znat ćemo je li to u redu. Budimo iskreni, naši osobni rokovnici nisu pretrpani, pa što je nekoliko mjeseci? Gdje bi ti, natrag na farmu? - Možda na nekoliko dana. Zatim bi me tata poslao u staju da čistim krave. A Bog zna, moj rokovnik je čist i prazan. - Zašto ne bi pokušala, Cathy? Ti slobodno odlučuješ; uvijek možeš otići. - Svida mi se kad me zoveš Cath... - Proučnik Poole ima dobra opažanja. - Da, ima. Daj mi svoj telefonski broj. - To je sve? - Ne, nije kapetane. Ja ću biti tamo, dragi moj. - Hvala ti, bojnice. Oboje se nasmiješe; osmijesi su prerasli u tihi smijeh kad su si pružili ruke. KNJIŽNICA ZAGBBJ, " 586 Biblioteka NAJBOLJE SVJETSKE NAPETICE U pripremi slijedeći romani Roberta Ludluma: us* PUT ZA OMAHU (izlazi u travnju 1996) r ARMAGEDONSKA STRAŽA (izlazi u Upnju 1996) Ako ove knjige ne uspijete naći u Vašem knjižnom klubu ili knjižari, možete se obratiti nakladniku: IZVORI, Zagreb, Trnjanska 47, Odjel izravne prodaje, tel/fax: (01)611 2576 i tel: (01) 611 7114.